

EDITOR
DING YAN

Không thể ngừng yêu em

MẠCH NGON XUYEN

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85: Hoàn Chính Văn \(1\)](#)

[Chương 86: Hoàn Chính Văn \(2\)](#)

[Chương 87: Hoàn Chính Văn \(3\)](#)

[Chương 88: Kết Thúc](#)

[Chương 89: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương - Đêm Cuồng Hoan](#)

[Chương 90: Phiên Ngoại 2: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương](#)

[Chương 91: Phiên Ngoại 3: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương \(Đêm Say Rượu\)](#)

[Chương 92: Phiên Ngoại 4: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương 【Đêm Đoàn Tụ】](#)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 1

"Rengggg_____"

Phòng học lặng ngắt như tờ bị đánh tan sự yên tĩnh, không ít người quay đầu lại nhìn về phía phát ra âm thanh. Ứng Hoan vội cúi đầu, đem điện thoại tắt chuông. Lúc trước di động hết pin, mượn Chung Vi Vi sạc điện thoại, di động tự mở máy, sau đó chính là âm thanh này vang lên.

Tam trung việc học nặng nề, khoảng cách đến ngày thi đại học chỉ còn không đến một trăm ngày, mọi người nhìn một chút, lại quay đầu tiếp tục làm đề.

Wechat hiện ra một thông báo, Ứng Hoan mở ra xem, là Ứng Trì gửi tới từ 7 giờ.

[Chị, học hết tiết tự học buổi tối sau đó cùng em mang giải thưởng về nhà!!!]

Ba cái dấu chấm than, chứng tỏ Ứng Trì có tám phần là lấy được tiền thưởng.

Ứng Hoan trong lòng mắng một câu: "Tiểu tử thôi lại trốn học!" Cô nhìn thời gian, còn vài phút nữa sẽ hết giờ tự học, cô đem các loại bài thi cùng bài tập nhét vào cặp sách, tiếng chuông tan học vang lên liền đeo cặp sách trên lưng bước nhanh hướng cửa sau, đi qua lớp bên cạnh, thuận tay đem sạc điện thoại từ cửa sổ bỏ lên bàn Chung Vi Vi, "Tớ đi trước"

Chung Vi Vi ngẩng đầu, có chút hiểu rõ: "Em trai lại trốn học đi thi đấu?"

Ứng Hoan gật đầu: "Ừ, tình huống hôm nay nếu nó trở về một mình có lẽ sẽ bị đánh, tớ phải đi xem, nó nói đêm nay có tiền thưởng." Khi nói, đôi mắt hơi cong. Hé miệng cười, vung tay lên, vội vã mà đi.

Cái gọi là thi đấu, chính là ngầm đấu quyền anh, dựa theo quy tắc nếu thắng sẽ có tiền thưởng, Ứng Trì đã đấu nửa năm.

Ứng Hoan lên tàu điện ngầm, tìm được vị trí ngồi xuống, để cặp sách màu đen lên đầu gối, khi còn nhỏ cô thay răng không tốt, đặc biệt là hai cái răng nanh, không đều như nhau, cô luôn có thói quen dùng đầu lưỡi áp hai răng nanh nhỏ kia, ý đồ đem chúng nó đè bằng lại.

Cô lấy ngón tay móc quay đeo cặp sách, môi mấp máy, lưỡi theo thói quen mà liếm răng nanh nhỏ, ẩn xuống màn hình di động xem thời gian, không biết Ứng Trì đấu đã xong chưa.

Lúc này, câu lạc bộ đang thi đấu khí thế ngất trời, Ứng Trì mặc một chiếc quần quyền anh màu lam, giừa vào đài thi đấu thở dốc, hơi ngẩng mặt để cho người khác xử lý vết thương trên mặt, thi đấu đêm nay đã tiến hành đến cuối thời gian, hiện tại là thời gian một phút đồng hồ nghỉ ngơi.

Cậu là một thiếu niên có gương mặt tương đối xinh đẹp, da trắng, mắt đào hoa, cho nên một chút vết thương liền nhìn thấy rất rõ ràng.

Huấn luyện viên giơ bình nước lên, Ứng Trì phối hợp mà ngẩng đầu để ông rót một ngụm, hướng khán phòng nhìn tới, huấn luyện viên biết cậu đang nhìn cái gì, ở trong lòng phun trào, gia hỏa này như thế nào lại thích chị gái như vậy? "Chị cậu không tới, chuyên chú thi đấu, chỉ còn một trận cuối cùng, nếu không có ai khiêu chiến, hai vạn tiền thưởng sẽ là của cậu"

Ứng Trì gật đầu.

Đến thời điểm này, cậu đã học quyền anh tự do hơn một năm, nhà thi đấu này chính là câu lạc bộ lúc trước cậu học, nghe nói bởi vì kinh doanh lỗ vốn mới bắt đầu làm câu lạc bộ thi đấu ngầm, mỗi một trận thi đấu đều có thể đánh cược, chỉ cần giao phí báo danh là có thể tham gia. Thi đấu chu kỳ là hai tháng, Quyền thủ dành được chiến thắng cuối cùng là người chiến thắng liên tiếp, liền có thể nhận được hai vạn tiền thưởng, đương nhiên, đây là trừ khi dưới đài không có người khiêu chiến, thắng lợi liền quyết định.

Dưới đài không thiếu người yêu thích quyền anh đi xem, nếu thắng được Quyền Thủ thắng liên tiếp liền có thể lấy đi một vạn tiền thưởng, loại giải thưởng này càng hấp dẫn nhiều người xem, đồng thời cũng có thể kích thích không khí.

Nếu Ứng Trì thua, dư lại một vạn cũng không thể lấy được, chỉ có thể lấy lại ba ngàn phí lên sân khấu.

Thính phòng đầu tiên có ba người ngồi trong góc, Từ Kính Dư lười nhác mà tựa vào ghế, không chút để ý nhìn võ đài, không nhiều hứng thú lắm.

Chu Bách Hạo nâng cằm chỉ chỉ Ứng Trì, "Cảm giác cậu ấy thế nào?"

Từ Kính Dư thay đổi tư thế ngồi, nhếch chân lên bắt chéo, liền nghe thấy huấn luyện viên Ngô Khởi nói: "Thân cao khoảng 1m8, cân nặng hẳn là không vượt quá 70 kg, cánh tay di chuyển không tồi, ra quyền rất có lực, thân thể điều kiện rất phù hợp với yêu cầu 69kg, đội của chúng ta đang cần vận động viên có năng lực thế này." Anh ta dừng một chút, "Chỉ là... Đối thủ so với cậu ta rất yếu, hiện cậu ta đang chiếm ưu thế, không biết đối mặt với người mạnh hơn sẽ như thế nào."

Quyền anh yêu cầu vận động viên có đủ lực, tốc độ, linh hoạt, phối hợp rất cao, đồng thời tố chất tâm lý cũng rất quan trọng.

Chu Bách Hạo nhướn mày cười, vỗ vỗ trên vai Từ Kính Dư, "Kia không phải đơn giản sao, để cho Kính Vương của chúng ta đi xem thử"

Từ Kính Dư trực tiếp cự tuyệt: "Không đi, muốn đi thì cậu tự đi."

Một phút đồng hồ kết thúc, hiệp cuối cùng bắt đầu.

Không hề ngạc nhiên, Ứng Trì thẳng.

Tecate ring girl (cô gái cầm bảng trong các trận đấu quyền anh) ăn mặc mát mẻ ra biểu diễn khi trận đấu kết thúc, người chủ trì như thường lệ làm nóng bầu không khí: "Dưới đài có ai muốn khiêu chiến? Khiêu chiến thành công, một vạn tiền thưởng liền thuộc về người đó."

Dưới khán phòng tiếng người hoan hô vang lên không ngừng, khắp nơi nhìn xung quanh, hy vọng có người có thể đứng ra khiêu chiến, đem thi đấu đẩy lên một hồi náo nhiệt.

Ứng Trì đứng ở trên đài thi đấu, đôi mắt đào hoa cười đến cong cong, một bộ vô cùng hoan nghênh người lên khiêu chiến, trên thực tế, cậu mới vừa đem đối thủ đánh đến cả mặt đầy máu, người bình thường không dám khiêu chiến.

Trong lòng cậu vô cùng đặc ý: A, liền chờ chị tới đón mình cùng tiền thưởng về nhà, đêm nay quả thật là quá tuyệt vời.

Ngô Khởi đẩy bả vai Từ Kính Dư: "Cậu đi, thử xem cậu ta thế nào."

Từ Kính Dư biết Ngô Khởi coi trọng Ứng Trì, anh có thể cự tuyệt Chu Bách Hạo, không có biện pháp cự tuyệt huấn luyện viên, hoạt động ngón tay một chút, khi người chủ trì lần thứ ba hỏi: "Có người nào muốn khiêu chiến nữa không?" liền đứng lên, tùy ý cử động một chút.

Người chủ trì liền kích động mà chỉ vào nơi anh đứng: "A, xem ra có người muốn tới khiêu chiến."

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đồng loạt quay đầu lại, nhìn về phía góc khán phòng, toàn bộ ánh đèn trong câu lạc bộ đều hướng tới đài thi đấu, khán phòng trong góc càng tối tăm, anh vừa lúc đứng ở nơi tối nhất kia.

Ở dưới ánh mắt khán giả, một thân ảnh cao lớn mặc đồng phục bóng chày màu đỏ từng bước một đi về phía trung tâm, hình dáng mơ hồ dần dần rõ ràng, gương mặt kia ngoài ý muốn rất đẹp và trẻ tuổi, nhiều lắm là hai mươi, tóc cắt thật sự ngắn, loại tóc này quả thật rất khảo nghiệm giá trị nhan sắc của chủ nhân, người bình thường khó mà đẹp được thế này, đôi mắt một mí rất đẹp, tròng mắt đen nhánh, ánh mắt sắc bén thoáng nhìn qua hướng đài thi đấu, không thay đổi sắc mặt mà cười cười: "Tôi tới thử xem."

Ứng Trì đã không còn cười, ánh mắt tràn đầy đánh giá nhìn về phía Từ Kính Dư, vài giây sau, cười nói: "Hoan nghênh."

Từ Kính Dư nhìn cậu một cái rồi cùng nhân viên công tác đi thay quần áo.

Anh chọn một bộ trang phục thi đấu màu đỏ, phủ thêm áo choàng chậm rãi đi ra, dừng lại ở võ đài bên cạnh, cởi áo choàng, lộ ra thân hình thon dài cường tráng, anh hoạt động một chút cánh tay, tại chỗ đấm hai cái, theo động tác của anh, mỗi khối cơ bắp đều bị tác động, như có sinh mệnh mà phập phồng, cơ bắp trên cánh tay đặc biệt cường tráng, vừa thấy liền biết rất có lực.

Anh sải bước lên đài Quyền anh bên cạnh, nhân viên công tác liền nâng dây bảo vệ, anh khom lưng chui vào.

Dưới khán phòng có cô gái nhẹ nhàng "Oa" một tiếng, mắt lấp lánh mà nhìn chằm chằm bóng dáng Từ Kính Dư: "Dáng người quá mẹ nó tốt! Làm người ta muốn phạm tội."

"Diễn hình mặc quần áo nhìn gầy, cởi quần áo lại có thịt, tôi như thế nào cảm thấy anh ta có chút quen mắt?"

"Hừ, cậu xem trai đẹp đều quen mắt, khoảng thời gian trước còn nói Tiểu Trì quen mắt."

"Tiểu Trì còn chưa thành niên, không dám làm hại đóa hoa của tổ quốc... Cái này liền không giống nhau."

.....

Trên võ đài, Từ Kính Dư cùng Ứng Trì đối mặt nhau, người chủ trì nhìn về phía Từ Kính Dư, mỉm cười hỏi: "Xin hỏi, xưng hô như thế nào?"

Từ Kính Dư vô cùng tự nhiên trả lời: "Chu Bách Hạo."

Chu Bách Hạo: "..."

Anh ta nhìn về phía võ đài, nhin không được mắng: "Bệnh tâm thần."

Ngô Khởi nhin cười nói: "Tiểu Chu tổng, anh đừng nóng giận, cậu ấy là vận động viên, qua một thời gian còn phải tham gia thi đấu, dùng tên giả khá tốt, về sau bị người nhận ra cũng dễ thoái thác..."

Cũng may Từ Kính Dư cùng Chu Bách Hạo quan hệ tốt, dám lấy tên ông chủ tới dùng, đổi lại người khác, ai dám?

Chu Bách Hạo: "A, tên của tôi là giả sao?"

Ngô Khởi: "..."

Trên võ đài, Từ Kính Dư cùng Ứng Trì đi đến trung tâm, hai người nhìn về phía đối phương, trong lòng đều mang tâm sự. Từ Kính Dư nghĩ làm thế nào để kích thích cậu, Ứng Trì nghĩ tiền thưởng không thể thua, cho nên trọng tài nói cái gì đều không nghe rõ.

Hai người chạm chạm quyền, từng người lui ra phía sau, thi đấu chính thức bắt đầu.

Dưới đài, người xem bắt đầu suy đoán sôi nổi_____

"Cậu nói, ai sẽ thắng? Màu đỏ hay màu lam? Màu lam là Quyền thủ thắng nhiều nhất gần đây, thoạt nhìn giống tiểu bạch kiếm, nhưng khi bắt đầu đánh quyền rất nghiêm túc, sức bật cũng lớn."

"Tôi đoán người mặc đồ màu đỏ kia thắng, khí thế không phải chỉ một chút, cảm giác vừa đứng ở võ đài chính là vương giả."

"Khẳng định Chu Bách Hạo, thân hình cao lớn, cánh tay cơ bắp đều chiếm ưu thế, ánh mắt càng sắc bén, trên cơ thể cậu ta có loại khí chất chỉ Quyền Thủ quyền anh chuyên nghiệp mới có, Tiểu Trì vẫn còn kém một chút, tôi đoán Chu Bách Hạo thắng!"

Hiệp thứ nhất, Từ Kính Dư không chủ động công kích, thế công của Ứng Trì rất mạnh, nhìn qua như là bại lui do bị Ứng Trì đánh liên tục, vô lực phản kích.

Dưới đài người xem hoan hô không ngừng, đêm nay đa số người xem đều mua Ứng Trì thắng, có người đã hướng lên đài kêu: "Ứng Trì cố lên! Không cần nhường! Chính là đánh! KO anh ta!"

Ứng Trì nhìn chăm chăm "Chu Bách Hạo, lại một lần nữa ra quyền ở gần người, tốc độ và vị trí ra quyền đều rất tốt nhưng Từ Kính Hạo phản ứng càng nhanh, eo lùi ra sau chút, nhanh chóng tránh thoát.

Cách anh ra quyền có chút kỳ quái, có đôi khi có thể ra quyền hoặc phòng ngự, lại chính là để Ứng Trì ra quyền trước.

Hiệp thứ nhất kết thúc, Ứng Trì thắng, nhưng mặt cậu đen lại. Bởi vì người này hoàn toàn không nghiêm túc cùng cậu thi đấu, làm cậu không

ngừng ra quyền, là quan sát quyền pháp của cậu? Vẫn coi khinh cậu? Không cần biết cái nào, cảm giác bị đối phương kìm chế thực khó chịu, cậu bắt đầu thấy áp lực.

Hiệp thứ ba kết thúc, có người xem đã nhìn ra, Từ Kính Dư giống như không thực sự đánh nghiêm túc, lực eo của anh rất nhanh, Ứng Trì ra quyền ở nhiều vị trí khác nhau anh đều ngửa ra sau tránh thoát được, một phút cuối cùng của hiệp ba, Từ Kính Dư bắt đầu phản kích, liên tục ra đòn tổ hợp ép Ứng Trì lùi đến đường biên.

Ngô Khởi nhíu mày: "Phòng thủ không được, tiêu hao quá nhiều thể năng, phòng chừng tránh thoát không được."

Chu Bách Hạo cười cười: "Tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm không đủ, cũng không có huấn luyện viên chỉ đạo, như vậy đã không tồi....."

Vừa dứt lời, Ứng Trì bỗng nhiên tránh thoát.

Ngô Khởi có chút ngoài ý muốn nhướng mày.

.....

Bốn mươi phút sau, Ứng Hoan đuổi tới cửa câu lạc bộ, cô đứng ở phía sau cây đại thụ đem cặp sách đặt trên cỏ, cởi áo đồng phục nhét vào cặp sách, kéo dây buộc tóc xuống, mái tóc dài đen nhánh thả xuống đến hông, lại khom lưng, đem quần đồng phục kéo cao nhằm che đi hoa văn trên ống quần, lộ ra mắt cá chân trắng nõn tinh tế.

Nước chảy mây trôi làm xong những việc này, như là hoàn thành một lần biến thân, đem cặp sách cầm lên, bước nhanh về hướng cửa câu lạc bộ.

Bảo vệ hiền nhiên nhận ra cco, đem cô đánh giá từ trên xuống dưới một lần, tức giận mà nói: "Đừng tưởng che đi hoa văn mà chú không nhận

ra đây là quần đồng phục tam trung, con gái chú cũng học tam trung, quần đồng phục mỗi ngày đều treo ở ban công!"

Ứng Hoan: "..."

Cô khom lưng, lại đem quần xắn cao hơn một đoạn, lộ ra cổ chân trắng nõn, lại đem áo lông mỏng màu trắng vén lên, ở bên hông buộc một cái, vòng eo trắng nõn cũng lộ ra một đoạn, sau đó ngẩng đầu nhìn bảo vệ, "Có thể đi vào sao?"

Bảo vệ chịu không nổi mà xua tay: "Chạy nhanh vào đi, lần sau không được mặc đồng phục mà tới nữa đấy."

Ứng Hoan cảm kích cười, lập tức chạy đi vào.

Cô vừa vào cửa, liền nghe thấy khán phòng lớn tiếng kêu lên: "A, bị KO"

Ứng Hoan không nhịn được mỉm cười, Ứng Trì lợi hại như vậy sao? Cô ngẩng đầu nhìn về phía võ đài, liếc mắt liền nhìn thấy thiếu niên mặc quần đùi màu lam nằm trên võ đài vẫn không nhúc nhích, cô ngạc nhiên mà trừng lớn đôi mắt, bước nhanh qua khán phòng hướng đến võ đài.

Áo choàng màu lam cùng quần đùi kia là cô mua hai tháng trước, Ứng Trì rất thích, mỗi lần thi đấu đều lấy mặc.

Trọng tài công bố kết quả thi đấu: "Chu Bách Hạo thắng."

Chu Bách Hạo? Ứng Hoan nhìn về chàng trai đưa lưng về phía cô trên võ đài, xác định đây là lần đầu tiên ở đây nghe thấy cái tên này, anh ta lợi hại như vậy sao?

Trên võ đài, chàng trai mặc quần đỏ ngồi xổm xuống trước mặt Ứng Trì giống như đang nói cái gì, Ứng Trì đặt tay lên trán, chông người ngồi

dậy, cũng nói câu gì đó, anh ta liền đứng dậy rồi đi.

Huấn luyện viên cùng nhân viên y tế mang theo hòm thuốc đi đến võ đài, Ứng Hoan đi theo phía sau bọn họ bước lên cầu thang, trước một bước chui vào võ đài. Cô ngồi xổm xuống trước mặt Ứng Trì, vứt bỏ cật sách, nhìn về phía em trai bị đánh đến ngốc, một mặt đầy máu, nhin không được nhú mày, đây là lần Ứng Trì bị đánh thảm nhất.

"Choáng váng đầu sao?"

Ứng Trì gật gật đầu, "Có chút."

Ứng Hoan ấn vai cậu, "Năm xuống."

Ứng Trì ngoan ngoãn nằm xuống, Từ Kính Dư kia ra quyền quá nặng, cậu hiện tại đầu còn có chút choáng. Ứng Hoan xoay người đoạt lấy hòm thuốc, lấy ra dung dịch ô-xy già giúp cậu đem mắt cùng thái dương rửa sạch sẽ, lau khô, sau đó dùng thuốc tím sát thương, lại kiểm tra mũi cùng vành tai của cậu.

Động tác của cô vô cùng tuần thực, huấn luyện viên cùng nhân viên y tế nhìn đã quen, mỗi lần Ứng Trì bị thương, đều là Ứng Hoan tự mình xử lý, tiểu cô nương này không biết học được từ lúc nào, xử lý vết thương do thi đấu quyền anh có thể so với người bọn họ mời đến chữa bệnh và chăm sóc.

Xác định không có vấn đề gì lớn, lấy ra một túi đá, đặt ở trên trán cậu chườm lạnh.

Một cái túi đá khác ấn ở trên tai: "Chính mình ấn, dùng sức một chút"

Ứng Trì giật mình một cái, tức khắc thanh tỉnh không ít, cậu nháy đôi mắt, tội nghiệp mà nhìn Ứng Hoan: "Chị, tiền thưởng không có."

Ứng Hoan nửa quỳ trên võ đài, nhìn Ứng Trì sớm bị đánh thành đầu heo, yêu lạng cởi xuống băng vải và bao tay của cậu, ôn nhu an ủi: "Em không có việc gì là tốt rồi."

Ứng Trì chính mình đôi tay đê lại lỗ tai, đem một tay khác cho Ứng Hoan, tiếp tục ủy khuất: "Mũi em còn chút nữa liền bị gãy rồi."

Ứng Hoan kiểm tra tay cậu, phát hiện tay cậu đều có chút run, hiển nhiên lúc trước thi đấu quá kịch liệt, dùng sức quá mạnh. Cô có chút bất đắc dĩ, âm thanh giống như dỗ trẻ con, "Không có việc gì, còn tốt, qua mấy ngày sẽ tốt thôi."

"Chu Bách Hạo chính là kinh nghiệm so với em nhiều hơn, khẳng định là chuyên nghiệp." Thiếu niên không chịu thua, giọng nói cao lên, mặt đầy căm giận.

"Ừ, đúng thế."

Bọn họ còn không biết, KO Ứng Trì không phải Chu Bách Hạo, là Từ Kính Dư lấy trộm tên.

Người bên cạnh nghe được một đầu đầy vạch đen, chị em chỉ kém nhau hai tuổi, Ứng Trì ngày thường cũng không làm nũng như vậy, như thế nào vừa gặp chị liền như đứa trẻ ba tuổi.

Từ Kính Dư đổi quần áo ra tới, ở cửa gặp gỡ người phụ trách câu lạc bộ, người phụ trách cười tủm tỉm mà nói: "Chu tiên sinh, tiền thưởng của ngài....."

"Tiền thưởng tôi không cần." Từ Kính Dư đánh gãy lời nói của anh ta, anh tiến lên võ đài cũng không phải vì một vạn tiền thưởng kia.

Người phụ trách sửng sốt: "Không cần?"

"Không cần, nên cho ai thì cho."

Anh nhớ tới cậu nhóc vừa rồi nằm ở trên võ đài, hai mắt biến thành màu đen mà vẫn lăm bắm một câu: "Tiền thưởng của tôi..."

Có chút không nói nên lời mà lắc đầu.

Đi ra hướng võ đài nhìn tới, liền thấy tiểu cô nương lộ ra làn da trắng tuyết ở eo, chân đang xử lý vết thương cho Ứng Trì, anh không thấy được khuôn mặt, lại vẫn nhìn ra được động tác thành thạo. Ánh mắt dừng nhìn đến đồng phục liền dừng lại một chút, nhận ra là đồng phục trung học.

Vẫn là học sinh cao trung.

Hiện tại học sinh cao trung đều mặc đồng phục thành như vậy sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Ứng Tiểu Hoan: Tiền thưởng của ta đâu? Tiền thưởng đâu? Hai vạn đâu?

Tiểu Trì: Hỏi anh ta!

Từ Kính Dư:...

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ứng Hoan đem băng vải của Ứng Trì thu lại, xoay người kéo cặp sách qua, nhét vào trong cặp chuẩn bị mang về giặt.

Ánh mắt tùy ý mà nhìn, liếc một cái liền thấy dưới khán phòng có một chàng trai mặc đồng phục bóng chày màu đỏ, hoặc nói thiếu niên bởi vì cậu ta nhìn qua thực trẻ tuổi, chỉ trên dưới 20, tóc rất ngắn, lộ ra khuôn mặt anh tuấn sạch sẽ, cả người mang hơi thở thanh xuân, còn có chút chí khí thiếu niên.

Ứng Hoan thấy rất ít người mặc màu đỏ mà đẹp như vậy, khí chất đàn ông nội liễm lại càng mạnh mẽ.

Bởi vì lúc trước không nhìn thấy chính mặt, cho nên không nhận ra anh chính là Quyền Thủ đã KO Ứng Trì, cho dù thấy cũng không nhất định nhớ rõ... Ánh mắt hai người chạm nhau ba giây, Ứng Hoan có chút ngượng ngùng mà quay đầu, kéo khóa cặp lên.

Ứng Trì bỗng nhiên che mặt lại, lớn tiếng la: "Aaaaaaaa! Mặt em trở thành đầu heo! Về nhà như thế nào!!"

Ứng Hoan hoảng sợ, quay đầu lại xem cậu, nhìn em trai bỗng nhiên phát bệnh thần kinh, mặt không biểu cảm nói: "Trở về như thế nào? Đương nhiên là ngồi xe điện ngầm trở về."

Ứng Trì tiếp tục gào: "Về nhà còn bị đánh aaa!"

Từ Kính Dư: "..."

Anh tự mình nghĩ lại một chút, cảm thấy vừa rồi bản thân đã hạ thủ lưu tình.

Thi đấu kết thúc, người xem chậm rãi tan cuộc, còn một bộ phận người xem nữ không rời đi mà nóng lòng muốn làm quen với Từ Kính Dư, đang muốn tiến lên chào hỏi, ánh mắt Từ Kính Dư đảo qua bọn họ liền nhanh chân hướng khán phòng phía sau mà đi.

Chu Bách Hạo cùng Ngô Khởi còn ngồi tại chỗ, anh ta rất có hứng thú mà nhìn trung tâm võ đài, trêu ghẹo hỏi: "Trong đội cho phép đội viên yêu sớm sao?"

Ngô Khởi cười cười: "Cậu làm thế nào biết hai người đó yêu sớm?"

Chu Bách Hạo cũng cười nói: "Đoán, hai người nhìn rất thân mật, lớn lên cũng không giống nhau, nhìn cũng xứng đôi..." Anh ta dừng một chút, nhìn về phía Từ Kính Dư đã chạy tới trước mặt, xoay chuyển đề tài, "Như thế nào lâu vậy? Đi lấy tiền thưởng sao?"

Từ Kính Dư cầm bao tay từ chỗ ngồi, ném lên trên vai, quay đầu lại nhìn cái đầu heo còn nằm dưới võ đài, ánh mắt dừng lại trên người tiểu cô nương lộ eo, lộ chân, làn da của cô ấy so với Ứng Trì còn trắng hơn một ít, mi mắt rũ xuống, thần sắc ôn nhu mà nhìn thiếu niên kia.

Khoảng cách có chút xa, trong câu lạc bộ còn mở nhạc, anh nghe không rõ họ nói cái gì, nhưng thật sự bội phục sự kiên nhẫn của cô ấy.

Nhưng mà, bạn trai thế này cũng thật mẹ nó rất mệt, mỗi ngày đều làm nũng.

Không có gì cũng làm nũng.

Vì cái gì con trai còn hưởng con gái làm nũng?

Anh khịt mũi coi thường.

"Loại tiền thưởng này còn muốn? Anh nếu muốn có thể đi lãnh, dù sao cũng dùng tên anh thi đấu." Từ Kính Dư vừa muốn thu hồi ánh mắt, liền thấy tiểu cô nương cười một chút, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, hàm răng vừa nhỏ vừa trắng. Anh sừng sốt một chút, cô liền khép môi, răng nanh nhỏ lại ẩn nấp rồi, giống như là không thích cười lộ ra răng nanh như vậy.

"Cậu còn mặt mũi nói."

Chu Bách Hạo so với Từ Kính Dư lớn hơn ba tuổi, từ nhỏ đã cùng nhau học đánh quyền, Từ Kính Dư muốn trở thành Quyền Thủ chuyên nghiệp, cũng đi theo con đường này, chỉ là... Muốn đánh mấy năm nghiệp dư, tốt nghiệp đại học xong mới chuyển sang chuyên nghiệp, đây là gia đình cậu ấy yêu cầu. Chu Bách Hạo kế thừa gia nghiệp, tiếp quản câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác của gia tộc, hai người cũng coi như cùng con đường.

Trong vòng luân quần này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ông chủ đứng đầu câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác đỉnh cấp thế giới vậy mà chỉ vì một vạn tiền thưởng liền đến câu lạc bộ quyền anh ngầm để thi đấu, việc này truyền ra ngoài không phải sẽ bị chê cười sao?

Từ Kính Dư không tiếp lời này, nhìn về phía Ngô Khởi, "Anh không đi tìm cậu ta?"

Ngô Khởi có chút do dự, Ứng Trì xác thực không tồi, nhưng kinh nghiệm không đủ, hơn nữa chỉ là một học sinh cao trung thi đấu quyền anh ngầm, rất hiển nhiên đây không phải học sinh chuyên thể dục, lúc này đưa người về phòng chừng có chút khó. Anh ta nhìn về phía Từ Kính Dư, hỏi: "Cậu cùng cậu ấy đánh xong, cảm giác thế nào?"

Từ Kính Dư nghĩ nghĩ, nói: "Là người thông minh, phản ứng rất nhanh nhạy, năng lực học tập cũng rất nhanh, sẽ bắt chước quyền pháp của

tôi, nhược điểm rõ ràng là thể lực không quá tốt... Chỉ là, mấy vấn đề này không lớn, thể lực có thể huấn luyện để mạnh hơn."

Ngô Khởi cười cười, vừa nhấc mắt, phát hiện trên võ đài đã không còn ai, Ứng Hoan cùng Ứng Trì không biết đi từ khi nào. Anh tự hỏi một lát, cười, "Đi về trước đi, hôm nay cũng đã chậm, dù sao biết cậu ấy là một học sinh trung học, chạy không được."

Đêm nay mang cả đội cùng lãnh đạo đi ăn cơm, một đám người đều uống rượu. Từ Kính Dư sắp tới còn phải thi đấu nên cấm rượu, vị trí tài xế liền cứ thế rơi lên người, tiện đường đem Ngô Khởi về nhà, Chu Bách Hạo ở cùng tiểu khu với anh, ba người đi chung xe, con đường này đi qua câu lạc bộ thi đấu ngầm, Chu Bách Hạo thuận miệng đề nghị: "Nơi này buổi tối còn thi đấu, muốn đi xem không?"

Từ Kính Dư không ý kiến, Ngô Khởi gần đây vẫn luôn tìm kiếm hạt giống tốt, tâm tư vừa động, cũng liền đi vào theo.

Không nghĩ tới thật đúng là làm cho anh gặp gỡ một người.

Đáng giá.

...

Đêm 12 giờ khuya.

Ứng Hoan cùng Ứng Trì trở lại dưới lầu, Ứng Trì thấy trong nhà đèn vẫn còn sáng, trong lòng nhút nhát: "Chị, đợi chút nữa chị phải giúp em."

Ứng Hoan gật đầu: "Được, giúp em."

"Ai, nếu lấy được tiền thưởng thì về nhà ăn đón cũng không sao, nhưng không lấy được, còn bị đánh hai lần..." Ứng Trì ngẫm lại liền thấy đau khổ.

Bọn họ cũng không biết, Từ Kính Dư để lại một vạ kia, nhưng người phụ trách câu lạc bộ không đưa cho họ.

Ứng Hoan nhìn mặt cậu, cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng chỉ có thể an ủi: "Đừng nghĩ nhiều, trở về ngủ một giấc thật ngon, ngày mai còn phải đi học."

Ứng Trì buồn bực mà vò tóc, dựa cả người vào Ứng Hoan, "Chị, đỡ em, em choáng đầu..."

Ứng Hoan: "..."

Cửa nhà mở ra, Ứng Hải Sinh cùng Lục Mĩ còn chưa ngủ, đang ngồi trên sofa xem ti vi, sắc mặt nghiêm túc, quả nhiên là đang chờ bọn họ. Ứng Hoan trước khi đến câu lạc bộ đã gọi điện thoại, nói cô cùng Ứng Trì tối nay về nhà, làm cho bọn họ không cần chờ.

Ứng Trì cúi đầu, ngồi xồm ở cửa cọ tới cọ lui đổi giày, đổi xong đôi giày, đầu cũng không dám nâng lên, nhắc chân hướng phòng mình mà đi, "Ba mẹ, con đi ngủ trước, hai người đừng xem ti vi quá muộn, đặc biệt là ba, thận của ba không tốt, liên không cần thức đêm..."

"Tiểu tử thôi! Mày ngãng đầu lên cho tao!"

Ứng Hải Sinh đứng lên, kêu một tiếng đầy tức giận.

Ứng Trì dưới chân như có gió, đi thật nhanh hướng cửa phòng, Ứng Hải Sinh hướng bóng dáng cậu rống giận: "Mày nếu còn chạy thì đừng nhận tao là ba!"

Ứng Trì lão đảo một cái, khó khăn lắm mới đứng lại ở cửa, động tác chậm chạp quay đầu lại, mag một cái đầu heo vừa tím vừa xanh đối diện Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ, Ứng Hải Sinh tức giận đến hít thở khó thông, thấy một quyển từ điển tiếng Anh để trên bàn liền cầm lấy ném qua.

Ứng Trì nghiêng người, quyển từ điển thật dày sượt qua bên cạnh, cậu chạy thật nhanh rồi đứng lại thẳng tắp, thái độ nhận sai vô cùng tốt.

Lục Mỹ hồi lại tinh thần, vội kêu: "Ông làm gì thế, cơ thể không tốt còn tức giận, còn muốn sống hay không! Ông tưởng ném xuống thẳng bé thì tôi mặc kệ sao?"

Ứng Hoan cũng có chút sợ hãi, vội vàng kéo ông lại, làm nũng nói: "Ba, người đừng nóng giận, ngày mai còn phải đi bệnh viện kiểm tra, ba nghỉ sớm một chút."

Ứng Hải Sinh mấy năm trước kiểm tra phát hiện bản thân bị nhiễm trùng đường tiêu, mấy năm nay vẫn luôn kiểm tra cùng trị liệu, chờ có được thận thích hợp. Cho nên, cứ mỗi cuối tuần đều đi kiểm tra, một tháng cũng mất không ít tiền viện phí, hơn nữa thân thể không tốt cũng ảnh hưởng tới công việc, mấy năm trước công ty giảm biên chế, ông đã bị điều xuống dưới.

Vốn dĩ đối với nhà có gia cảnh bình thường, trong nhà có người bệnh nên điều kiện ngày càng kém, Ứng Trì cũng vì không có tiền mà phải từ bỏ con đường học đấu vật tự do. Cũng may tiểu tử này tuy rằng âm ỉ nhưng rất hiểu chuyện, chưa đòi hỏi cái gì. Ứng Hoan học mỹ thuật vì chuyện này mà cũng từ bỏ, nha đầu này từ nhỏ đã rất ngoan, dường như không cần người lớn nhọc lòng.

Ứng Trì cùng Ứng Hoan đều cảm thấy không có gì, không vì chuyện này mà ủy khuất, chỉ là không không thích học thôi, không có gì ghê gớm cả. Nhưng Ứng Hải Sinh cảm thấy rất có lỗi với bọn họ, lại không có biện pháp, tính tình cũng ngày càng kém.

Ông chỉ vào cái đầu heo của Ứng Trì mắng: "Mày nói, mày học cái hư bên ngoài xã hội có phải hay không? Có phải yêu sớm không? Còn cùng người ta tranh dành bạn gái mà đánh nhau?"

Ứng Hoan: "..."

Ba của cô nghỉ ngơi ở nhà, có phải xem quá nhiều phim tình cảm cầu huyệt?

Ứng Trì vẻ mặt sững sốt, phản ứng lại thế nào đây, đỏ mặt tía tai mà kêu lên: "Con không phải! Con không có!"

Ứng Hải Sinh tức quá, giơ tay liền bộp một cái trên đầu cậu, thẳng nhóc này nửa năm gần đây bắt đầu phản nghịch, mỗi tháng đều cùng người đánh nhau ấu đả, ông thật sợ nó học cái hư bên ngoài.

Ứng Trì còn choáng đầu, một cái đập xuống sao có thể chịu!

Ứng Hoan vội vàng dùng sức đẩy cậu một phen, một chân nhếch lên đá vào hông cậu, mắng: "Về sau không được như vậy mà phải trở về sớm, nhanh đi làm bài tập cho chị, không làm xong đêm nay đừng ngủ, chị tắm rửa xong sẽ quay lại kiểm tra."

Ứng Trì vội vàng nhảy vào phòng, nhìn về phía Ứng Hải Sinh lấy lòng::Ba, chị của con kêu con đi làm bài tập, con đây... Trước làm bài tập nha."

Ứng Hải Sinh thở hỗn hển, nhìn về phía Ứng Hoan, thở dài: "Con sắp thi đại học, học viện y A lấy điểm cao như vậy, không ôn tập tốt làm sao thi? Còn em trai con, buổi tối đi ra ngoài tìm nó, chính là sợ nó gặp rắc rối có phải không?"

Ứng Hoan sợ ông lại mắng Ứng Trì, vội vàng nói: "Con đều ôn tập rất tốt, thành tích rất ổn định, thi đại học không thành vấn đề."

Lục Mỹ sợ Ứng Hải Sinh tức giận hại thân, đem người giữ chặt khuyên nhủ: "Được rồi, đều đã muộn, mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi bệnh viện."

Ứng Hải Sinh tức giận qua đi, để vợ kéo về phòng, tới trước cửa phòng còn không quên quay đầu trừng con trai một cái: "Nhìn cái gì mà nhìn, làm bài tập! Một giờ sau chị mày sẽ kiểm tra."

Ứng Trì sụp vai, uể oải đáp: "Vâng"

....

Làm ầm ĩ mười phút, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Ứng Hoan tắm rửa xong ra tới, không nghĩ tới Ứng Trì thật sự đi làm bài tập, cô đi đến bên cạnh bàn học, vừa lúc thấy cậu đang học tiếng Anh, cô nhắc nhở: "Cái từ đơn này viết sai rồi, cuối cùng là S không phải R."

Ứng Trì vâng một tiếng, sửa lại, tự viết thật sự qua loa.

Ứng Hoan sờ đầu cậu, "Còn choáng sao?"

"Còn chút." Ứng Trì sờ sờ bụng, "Chính là bụng rất đói."

"Chị đi lấy bánh mì cho em", Ứng Hoan quay lại phòng khách, lấy cho cậu bánh mì cùng sữa bò, đặt lên bàn, "Mau ăn."

Ứng Trì nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn cô: "Chị, về sau em thi đấu chị đừng đi cùng em, ba nói đúng, chị sắp thi đại học, nếu như bị em chậm trễ thì làm sao bây giờ?"

Ứng Hoan rũ mắt nhìn cậu: "Không được, chị không đi em cũng không thể đi."

Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Cô không yên tâm.

Ứng Trì trừng mắt: "Như vậy sao được, phí giải phẫu của ba còn chưa tích cóp đủ đâu, chẳng may năm nay phải làm giải phẫu, nhà của chúng ta cũng không thể bán được."

"Có mười hai vạn." Ứng Hoan khen cậu, "Em rất lợi hại."

Thiếu niên đắc chí mà cười: "Kia đương nhiên."

Ứng Hoan trong lòng mềm nhũn, nhấp môi cười, giúp cậu thu dọn bàn học, "Em mau ăn đi, bài tập chị là giúp em, em đi ngủ sớm một chút."

Ứng Trì sững sốt, thời điểm phản ứng lại, Ứng Hoan đã mang theo cặp sách của cậu đi ra ngoài, còn thuận tay đem cửa phòng đóng lại. Nay vẫn là lần đầu tiên Ứng Hoan chủ động giúp cậu làm bài tập, không nhịn được nhếch miệng cười: "Trên đời này vẫn là chị tốt nhất..."

Từ sau trận đấu cùng Từ Kính Dư, Ứng Trì đã không thi đấu một khoảng thời gian, chủ yếu sợ ảnh hưởng tới Ứng Hoan ôn tập.

Cuối tuần nào đó của tháng năm, cậu ngồi trên sofa xem ti vi, đài truyền hình địa phương vừa lúc phát tin đội quyền anh của đại học A đại biểu cho tỉnh đi tham gia thi đấu, thi đấu chính là hạng cân 75kg.

Đây không phải Chu Bách Hạo sao?

Cậu vội vàng quay đầu hô to::Chị! Chị! Mau tới đây xem! Cái người đánh em tham gia thi đấu!"

Ứng Hoan đang soát lại bài thi toán, nghe được tiếng cậu hô, đầu cũng không nâng: "Ừ"

Ứng Trì không thuận theo, buông không tha: "Chị nhanh tới xem, anh ta cũng ở đại học A, về sau lên đại học đừng không nhận ra, nếu như anh ta theo đuổi chị, chị đồng ý thì làm sao bây giờ?"

Ứng Hoan: "..."

Cái nếu như rồi loại gì thế này, loại nếu như này sẽ không có.

Ứng Trì hô vài lần, Ứng Hoan không có biện pháp đành phải buông bút rồi đi ra.

Thi đấu là phát sóng trực tiếp, không có giải thích.

Chỉ nghe thấy người chủ trì gọi cái gì "Kính Vương", cô cho rằng chính là người mặc quần quyền anh màu trắng kia.

"Chị, chị xem cẩn thận một chút, phải nhớ kỹ anh ta trông như thế nào."

Ứng Hoan ngồi xuống bên cạnh cậu, nghiêm túc nhìn màn hình tivi, bởi vì có liên quan đến Ứng Trì nên cô cũng thích xem thi đấu quyền anh. Lần trước thời điểm anh ta thi đấu cùng Ứng Trì cô không phát hiện, Ứng Trì tuy rằng không phục, nhưng cũng khen "Chu Bách Hạo vài lần"

"Chị nhớ kỹ."

"Em không tin, chị không nhìn chăm chăm anh ta năm phút đồng hồ, sao có thể nhớ rõ?" Ứng Trì phun trào, Ứng Hoan có chút ngại ngùng, cô nhận mặt người tương đối chậm, trước kia cô thường xuyên không nhớ được bạn học của cậu.

Ứng Hoan nhìn thân hình cao lớn trên tivi, hình dáng anh tuấn, ra quyền sắc bén, như là tự nhiên nói: "Anh ta lớn lên đẹp, tương đối dễ nhớ."

Ứng Trì bỗng nhiên không hé răng, Ứng Hoan cho rằng cậu không cao hứng khi cô không nhớ được "Kẻ thù", quay đầu xem cậu, bảo đảm nói: "Chu Bách Hạo, tóc rất ngắn, đôi mắt có chút sâu, thích mặc màu đỏ, chị thực sự nhớ kỹ."

Ứng Trì mệt tâm: "Nhớ kỹ liền nhớ kỹ, vì cái gì chị còn khen anh ta?"

Ứng Hoan: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Thật xin lỗi, tôi mới vừa lưu chương mới liền có việc gấp mà phải đi, quên không sắp xếp thời gian, muốn khóc!

Tiểu Trì: Chị, chính là anh ta! Anh ta đánh em! Chị nhớ kỹ chưa?

Ứng Tiểu Hoan: Chu Bách Hạo, nhớ kỹ, lớn lên đẹp.

Từ Kính Dư:...

[Tấu chương trọng điểm: Làm bạn gái Kính Vương không cần làm nũng]

Chị em diễn xuất vô cùng tốt, ở tuyến biểu diễn, Ứng Tiểu Hoan diễn tốt nhất liền có thưởng, em trai đáng yêu như ánh mặt trời, mọi người sẽ thích cậu ấy, tôi nói câu chuyện này nhân vật rất đáng yêu, người nhà cũng rất tốt. Đây là tác phẩm ngập tràn không khí thanh xuân, đêm mai liền tiến vào văn chương đại học, vai diễn xuất hiện ngày càng nhiều!

Editor: Phần lời tác giả thật khó edit, nếu không phải đọc lên thấy vui thì mình đã không cố gắng edit rồi, mọi người có muốn đọc không, nếu muốn thì mình vẫn edit, không thì mình trực tiếp bê nguyên convert lên đây.

Có một số từ Hán Việt, khi để Hán Việt thì mình thấy hay hơn, giống trong tiếng Anh ý, đổi sang tiếng Việt dù vẫn có từ đồng nghĩa nhưng lại không có được cảm giác như ban đầu, ví dụ "bất quá-> nhưng mà", "tiểu cô nương-> cô bé", "tiểu tử-> thằng bé, thằng nhóc," "nam nhân-> chàng trai, anh chàng, người đàn ông", "vạn nhất-> nếu như, chẳng may"... Làm mình không biết nên để thế nào cho hợp. Mọi người thấy nên để nguyên Hán Việt hay đổi sang Thuần Việt?

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ứng Hoan không biết trả lời vấn đề này như thế nào, bởi vì Từ Kính Dư lớn lên xác thực rất đẹp trai, cô chỉ nói lời thật lòng mà thôi...

Cô cũng quen mà khen cậu: "Em cũng đẹp mà."

Ứng Trì hừ hừ: "Em đẹp hơn anh ta."

Thiếu niên không chớp mắt mà nhìn chăm chăm tivi xem thi đấu, Từ Kính Dư Quyền Thủ hạng cân 75kg, nhìn ra được cao 1m8 trở lên, tỉ lệ dáng người thật tốt, lực ở cánh tay là ưu thế, thân thể anh ta điều kiện vô cùng thích hợp đánh quyền anh. Lần trước, sau khi bị Từ Kính Dư đánh hạ KO, Ứng Trì nhận định Từ Kính Dư là Quyền Thủ chuyên nghiệp, hôm sau liền ở Baidu tìm kiếm tư liệu, chẳng qua cậu tìm tên "Chu Bách Hạo", kết quả đương nhiên cái gì cũng không có.

Rốt cuộc mới 17 tuổi, lần đầu tiên bị KO làm cậu mỗi lần nhớ tới liền tức giận, không phục, nghĩ đấu lại một lần, ở tuổi này đặc biệt có nhiệt huyết.

Ứng Trì tuổi còn nhỏ, làn da lại trắng, tâm tư đơn giản, cá tính hoàn toàn hướng ngoại, từ diện mạo đến khí chất đều là bộ dáng thiếu niên. Từ Kính Dư không giống thế, anh rõ ràng trải qua rèn luyện, từ mỗi lần ra quyền đều có thể nhìn ra, cũng đủ mạnh, chính là khí chất đàn ông và thiếu niên khác nhau.

Trên tivi, khuôn mặt Từ Kính Dư luôn trầm tĩnh, ra quyền tàn nhẫn, động tác nhanh nhẹn, đẹp mắt, nam nhân như vậy, đối với cô gái nhỏ Ứng

Hoan mà nói, Từ Kính Dư hiển nhiên càng hợp với thẩm mỹ của cô.

Cô cười cười, sờ sờ đầu cậu giống như vuốt lông chó con, có chút lương tâm nói:: "Ừ, em so với anh ta đẹp hơn."

Vừa dứt lời, liền nghe thấy tivi truyền đến âm thanh kích động: "Oa! Kính Vương KO!"

Quyền anh hạng nhất cạnh tranh vô cùng kích thích, người xem cảm xúc cùng lực chú ý rất dễ bị kéo theo, Ứng Hoan chính là xem đến chuyên chú, ánh mắt nhìn vào chàng trai dành được chiến thắng đang làm động tác ra quyền trong khán phòng, anh kéo khóe miệng, cười một chút.

Giây tiếp theo, liền nghe thấy thanh âm Ứng Trì quăng điều khiển từ xa: "Đệt!"

Quay đầu xem cậu: "...Em làm gì?"

Đây là nhớ tới cảnh tượng chính mình bị KO?

Ứng Trì đứng lên, tiến đến tắt tivi, quay đầu lại nhìn về phía Ứng Hoan, có chút buồn bực mà nói: "Không có gì đẹp, chị đi ôn tập đi, em đi chạy bộ một lát."

Thiếu niên tràn đầy tinh lực, cũng không quá ham mê trò chơi, mỗi ngày đều đi chạy bộ, lúc không đi học còn đến võ quán luyện tập.

Ứng Hoan gật đầu: "Em đi đi."

Cô nhìn màn hình tivi đã sớm tối đen, rất muốn xem xong thi đấu.

Ứng Trì về phòng thay đồ, một bộ đồ thể thao màu lam, vừa hoạt động vừa đi ra khỏi phòng, Ứng Hoan đi đổ chén nước, Ứng Trì hướng cô vung tay lên: "Chị, em đi ra ngoài, trở về sẽ mang cho chị đường sơn tra."

"Tốt."

Ứng Hoan nhìn cậu đi ra cửa, lập tức mở tivi ra xem, cô muốn xem xong thi đấu.

Thi đấu quyền anh một hiệp chỉ có ba phút, vừa rồi không biết đã đánh đến hiệp thứ mấy.

Tivi lại mở một lần nữa, Từ Kính Dư thi đấu đã kết thúc, hiện tại là hạng cân 81kg, xem một hồi thấy không có gì xuất sắc, cô xem một phút bỗng mất đi hứng thú, đem tivi tắt, về phòng ôn tập.

Chuẩn bị cuộc chiến thi đại học.

Hiện trường thi đấu, Từ Kính Dư đang ở phía sau nhận phỏng vấn, phóng viên hưng phấn mà nói: "Đây là lần thứ hai tại Đại hội thể thao sinh viên thi đấu quyền anh cậu KO, đấu loại cùng bán kết, cậu đều là người dành chiến thắng, nghe nói cậu 16 tuổi đã học tán đả cùng thái quyền, năm ngoái tham gia WSB cậu dành quán quân, cá nhân đi theo con đường chuyên nghiệp, thực lực so với đại bộ phận sinh viên mạnh hơn rất nhiều, cậu nghĩ thế nào?"

Từ Kính Dư khoác áo choàng màu đỏ, đai lưng đeo lỏng lẻo mà dửng dưng ở bên hông, mới vừa thi đấu xong, cả người tràn ngập khí thế, anh nhìn về phía màn ảnh, cười: "Thế dục cạnh tranh bất kỳ hạng mục nào, đều không phải cường giả vì vương1 hay sao?"

Phóng viên ghen lời: "Cậu nói đúng."

Những lời này, thời điểm dành quán quân năm trước anh cũng đã nói.

Cho nên, các fan cho anh một danh hiệu_____

Kính Vương.

Cường giả vì vương.

Lại theo thường lệ trả lời mấy vấn đề, Từ Kính Dư quay trở lại bên cạnh huấn luyện viên, chờ đợi kết quả thi đấu của đội viên khác. Đồng đội Thạch Lỗi là tuyển thủ hạng 69kg, anh ta giơ tay lên, cười tủm tỉm học fans nữ nói: "Kính Vương thật đẹp trai."

Từ kính Dư trực tiếp đập anh ta một cái, cười mắng: "Lăn, đừng làm tôi ghê tởm."

Lại vẫn nắm tay cùng anh ta đối quyền, chúc mừng thắng lợi.

Thi đấu thế này đối với anh xác thực không có gì khó khăn, đại diện cho nhà trường cùng tỉnh đi thi, anh chủ yếu ở câu lạc bộ Thiên Bác Quyền Anh thi đấu, không kể cá nhân hay tập thể, với anh mà nói, đây chẳng qua chỉ là một đoạn đường phải đi qua.

Vài năm sau, hướng tới quyền anh chuyên nghiệp là tất nhiên.

Thời gian nháo cái đã tới tháng sáu, nhiệt độ không khí mấy ngày bỗng nhiên tăng cao, Ứng Hoan nghênh đón kỳ thi đại học.

Ứng Trì so với cô còn khẩn trương hơn, mỗi ngày giống như bảo vệ, đưa đón chị gái đi thi, còn vỗ ngực nói: "Chờ chị thi đại học kết thúc, em sẽ đưa người một món quà."

Ứng Hoan sinh nhật vào mùng tám tháng sáu.

Vừa lúc là ngày thi đại học kết thúc.

Ứng Hoan không biết cậu muốn đưa cái gì, làm ra vẻ thần thần bí bí, cố tình còn một bộ biểu tình "Đặc biệt muốn nói lại cứ phải ghen lại để tạo ra kinh hi", thoát nhìn là một món quà sinh nhật đặc biệt tốt, làm cho cô cũng rất mong chờ.

Trong trường thi, Ứng Hoan đi ra giữa tiếng hoan hô ồn ào hòa lẫn với những tờ đề thi bị gió thổi mang đi xa, cô cảm thấy chính mình phát huy bình thường, tâm tình bình thản, đi đến dưới lầu chờ Chung Vi Vi.

Chung Vi Vi từ tiểu học đã là bạn học của cô, khi lên cấp hai, hai người đều chọn ban tự nhiên, dù không học cùng một lớp nhưng quan hệ của hai người vẫn rất tốt. Đợi hai phút, Chung Vi Vi từ trường thi khác chạy tới, đứng ở trước mặt cô cười: "Thi thế nào rồi?"

"Nguyện vọng một không thành vấn đề."

"Tớ cũng vậy."

Hai cô gái nhỏ nhìn nhau cười.

Các cô nguyện vọng một đều là ngành Y của đại học A.

Ứng Hoan khởi động điện thoại, vừa gọi cho Ứng Trì cậu liền nhắc máy, giọng nói có chút khẩn trương: "Chị, thi xong rồi sao còn không ra? Có phải xảy ra chuyện gì không?"

Ứng Hoan cười: "Chờ Vi Vi, chị ra ngay đây."

Ứng Trì nói: "VẬY CHỊ NHANH LÊN."

Chung Vi Vi bước lại gần, cười hỏi: "Tiểu Trì à?"

Ứng Hoan ngắt điện thoại, nhăn mũi vẻ mặt nghi hoặc: "Cũng không biết thằng nhóc này muốn đưa quà gì cho mình, thần thần bí bí, hỏi cũng không nói." Ngẫm lại nhịn không được cười, "Đi thôi."

"Cậu đấy, nên biết đủ đi, có em trai thương chị gái như vậy, lớn lên lại đẹp trai, cùng tiểu tình nhân dưỡng như..." Chung Vi Vi hâm mộ mà nói, từ cặp sách móc ra một hộp quà nhỏ đưa cho cô, "Đêm nay lớp chúng mình

cùng mọi người tụ họp ở một chỗ, tặng quà trước cho cậu, sinh nhật vui vẻ nha, Ứng Tiểu Hoan."

Ứng Hoan vui vẻ nhận quà, hai người đứng ở cổng trường nói chuyện, Ứng Trì liền xông tới, đem người kéo đi: "Đi đi đi, em hẹn thời gian trước."

Ứng Hoan: "Cái gì thời gian?"

Ứng Trì: "Tới rồi sẽ biết."

Nửa giờ sau, Ứng Hoan bị Ứng Trì kéo đến một phòng khám nha khoa rất nổi tiếng, cô ngốc một chút, sau đó bị Ứng Trì mang đi gặp một nữ bác sĩ trung niên xinh đẹp, bác sĩ họ Đỗ, bác sĩ Đỗ nhìn cô cười: "Đây là người muốn nắn thẳng hàm răng? Tới, cô xem một chút."

Ứng Hoan quay đầu nhìn Ứng Trì.

Ứng Trì nhếch miệng cười, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu vào gương mặt cậu, cậu hưng phấn mà nói: "Chị, đem răng nanh nhỏ nắn thẳng đi, liền không cần phải dùng lưỡi đè nó nữa. Vốn lấy được tiền tưởng đã muốn dẫn chị đi, nhưng ngẫm lại trong khoảng thời gian sửa răng sẽ phải đeo niềng răng³ tương đối khó coi, ảnh hưởng tâm tình, lại ảnh hưởng thi đại học thì làm sao bây giờ? Nên chờ chị thi xong mới đưa chị đi."

Hàm răng Ứng Hoan không tốt đã lâu, khi học tiểu học trong lớp có bạn đeo niềng đã bị bạn học nam cười nhạo, Lục Mỹ muốn mang cô đi đeo niềng răng nhưng làm thế nào cô cũng không chịu đi, nói sẽ bị người cười. Thời điểm học sơ trung, lớn hơn một chút, lòng yêu cái đẹp rõ ràng hơn, học sinh sơ trung so với học sinh tiểu học thì chín chắn hơn, sẽ không cười nhạo bạn học chỉ vì đeo niềng răng, cô chạy tới nói với Lục Mỹ muốn đeo niềng răng, lúc ấy cố tình Ứng Hải Sinh lại khám ra bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu rồi bị giảm biên chế, niềng răng phải mất trên dưới một vạn, Lục Mỹ chưa nói sẽ mang cô đi, cô cũng không nhắc lại.

Nhiều năm như vậy, cô đã hình thành thói quen dùng lưỡi đè nhẹ lên răng nanh nhỏ kia, rất ít khi nghĩ sẽ làm cho răng nanh cân bằng lại.

Không nghĩ tới Ứng Trì còn nhớ.

Cô nhìn về phía Ứng Trì, tâm bị cậu làm cho cảm động, trong lòng quyết định: Về sau sẽ chiều cậu, cậu muốn làm nũng sẽ để cậu làm nũng.

Ứng Hoan cười: "Niềng răng vào đại học cũng không tốt, khó coi."

Ứng Trì nóng nảy: "Như thế nào không tốt! Tốt! Niềng răng thì chị vẫn rất đẹp! Hơn nữa dù niềng răng làm chị không xinh như trước thì cũng càng đỡ trêu hùa gheo nguyệt, làm rối loạn suy nghĩ của bọn con trai muốn theo đuổi chị..."

Bác sĩ ôn nhu cười: "Cháu lớn lên thật xinh đẹp, niềng răng cũng sẽ không khó coi, thời gian cũng không dài, chuyện này cũng không phải vấn đề lớn, không cần mang quá lâu, khoảng một năm rưỡi là được."

Tiếp theo là chụp x quang để xem xét phương án.

Ba ngày sau mới thể mang niềng"

Đi ra khỏi phòng khám, Ứng Trì cao hứng mà cười: "Chị, chị ở chỗ này chờ, em đi mua chai nước."

Ứng Hoan muốn đi cùng, nhưng Ứng Trì chạy nhanh như cơn gió sớm đã không còn ở đây nữa, cô đứng ở cửa bệnh viện, nhàm chán mà đá mũi giày, đầu lưỡi lại theo thói quen liếm răng nanh nhỏ, mặt không biểu tình suy nghĩ: Quà sinh nhật là cái niềng răng.

Cô còn tưởng là di động mới hay laptop...

Đang nghĩ ngợi, liền thấy một thân ảnh cao lớn từ bên đường đi tới, một thân đồng phục thể thao màu đen, cao lớn đỉnh đặc, lớn lên rất tuần tú,

còn có chút quen mắt... Ứng Hoan nhất thời không nghĩ ra, chỉ cảm thấy có hơi quen mắt, liền nhìn không được mà nhìn chăm chăm anh ta, ở trong đầu tìm tòi, muốn nhớ lại xem đây là ai.

Từ Kính Dư đang gọi điện thoại, âm thanh trầm thấp dễ nghe: "Giúp ba tôi đưa đồ cho mẹ, lập tức sẽ qua." Anh dừng cuộc gọi, nhét điện thoại vào túi quần, vừa nâng mắt liền nhìn thấy phía trước có một cô gái nhỏ đang nhìn mình chăm chăm, đôi mắt mở to.

Có chút quen mắt.

Từ Kính Dư ánh mắt chần chừ liếc nhìn cô một cái, lại giương mắt nhìn bệnh viện bên cạnh.

Cô buông đầu lưỡi khỏi răng nanh, môi khẽ nhếch.

Anh liền nhìn thấy hai chiếc răng nanh nhỏ, giống như mèo nhỏ nhe răng, nháy mắt liền nhớ cô là ai.

Bạn gái của thiếu niên bị anh hạ KO.

Trách không được vừa rồi phía trước quầy bán quà vặt gặp phải tiểu tử kia.

Một đầu khác, Ứng Trì vô cùng lo lắng mà chạy tới, Từ Kính Dư hướng bên kia liếc mắt, tay bỏ vào túi quần, bước đi hướng tới bệnh viện,

Ứng Trì chạy đến trước mặt cô, nhìn bên trong thăm dò, nói chuyện có chút nhanh: "A a a! Vừa rồi em thấy Chu Bách Hạo, anh ta đứng trước mặt chị làm gì? Có nói cái gì với chị không?"

Ứng Hoan bị cậu nhắc nhở, đầu óc chột lóe, một bộ biểu tình hoang mang biến mất, "A, chị nhớ rồi, Chu Bách Hạo, chị nói như thế nào lại quen như vậy."

Từ Kính Dư bước chân lờ một nhịp, quay đầu lại nhìn, khuôn mặt mang biểu tình một lời khó nói hết, anh sớm đã quên mất, ba tháng trước, trên võ đài vì lưỡi nghĩ ra tên giả liền thuận miệng lấy tên Chu Bách Hạo.

Anh chỉ khựng lại một chút liền quay người rời đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ Kính Dư: Tôi ở trước mặt các người không xứng có tên họ sao?

Tiểu Trì: Đúng!

Cậu nhìn về phía chị gái, điên cuồng ám chỉ cô phải đứng về phía mình.

Ứng Tiểu Hoan vì em tai, gật đầu: Đúng

[tấu chương trọng điểm, quà sinh nhật là niềng răng⁴, em gái nhỏ niềng răng Ứng Tiểu Hoan.]

Cái đề tài này tương đối lạnh, tôi cảm thấy người đọc thích xem hẳn là không nhiều, điểm đánh giá cũng không tốt lắm, nhưng tôi cảm thấy chính mình viết rất tốt, thật lâu không có loại cảm giác này, cảm ơn các tiểu tiên nữ ủng hộ tôi, đại gia nhả lại nhiều hơn cho lòng tôi thêm tự tin được không!!!

Trả lời mấy vấn đề:

1. Quyền anh thi đấu phân loại theo cân nặng, hệ thống cân theo Avirdupois chia làm 12 hạng cân, Tiểu Trì là 69kg, Kính Vương trước mắt là 75kg, cấp Quyền Thủ từ 48kg đến trên 91kg.(cái này mình tra trên wikipedia, ai muốn biết các hạng cân cụ thể có thể tham khảo gg)

2. Kính Vương lớn hơn Ứng Tiểu Hoan 2 tuổi, hiện tại là 20, chênh lệch tuổi tác không lớn.

[1] Mình để theo nguyên tác vì sau khi đối thuận Việt sẽ không thể giải thích được tại sao lại gọi Kính Vương.

[2] Theo nguyên tác là "cao trung" nhưng từ chương đầu đã nói đến việc hai người học cùng một lớp, nếu bây giờ đổi thành khác lớp thì hơi vô lý nên mình tự ý sửa lại.

[3] Theo bản convert là Đái Nha Sao, [4] theo bản convert là nha bộ mình không biết nó là gì nên tự chuyển thành niềng răng

Cảm ơn mọi người đã góp ý cho mình trong cách dùng từ Hán Việt sao cho hợp lý, đặc biệt là ban Poohloli11, cảm ơn mọi người rất nhiều.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Từ Kính Dư đến gõ cửa văn phòng, bác sĩ Đỗ chuẩn bị tan làm, bà đem cất tài liệu về Ứng Hoan, vừa ngẩng đầu liền thấy con trai đứng ngoài cửa, bỗng nhiên nhớ tới buổi trưa cuối tuần bản thân còn có việc, đã quên nhắc nhở cô bé vừa rồi, muốn chuyển sang buổi sáng hẹn cô bé lại đây niềng răng.

Chỉ là, dù bà không nói cũng sẽ có bác sĩ khác làm giúp, nhưng bác sĩ Đỗ luôn chịu trách nhiệm với bệnh nhân của mình, bà giận dò y tá: "Đợi chút nữa cô nhớ gọi điện thoại nhắc nhở cô bé vừa rồi, dặn cô bé buổi sáng thứ hai quay lại, buổi chiều cũng có thể, để tôi sắp xếp thời gian, cô phải nói rõ ràng."

Tóm lại, phải cho bệnh nhân được tự chủ lựa chọn thời gian,

Từ Kính Dư chán đến chết mà dựa vào ven tường, cúi đầu vuốt vuốt đi động, nghe được lời nói của mẹ, nhớ tới cô gái nhỏ đứng ở cửa có răng nanh không quá đều kia, thì ra là tới niềng răng, anh không quá để ý mà ở trong đầu tưởng tượng một chút.

Hàm răng nắn cho thẳng, xác thực sẽ xinh đẹp hơn, chỉ là hiện tại cũng rất đáng yêu.

Y tá: "Vâng"

Y tá xoay người muốn ra ngoài gọi điện, thấy Từ Kính Dư đứng ngoài cửa, mắt sáng rực, cười lộ lên: "Kính Vương, đã lâu không thấy."

Miệng bệnh viện liền lớn như vậy, tất cả mọi người đều biết bác sĩ Đỗ có một đứa con là Quyền Thủ, lớn lên siêu cấp đẹp trai, mấy nữ bác sĩ trẻ tuổi còn xem qua video anh thi đấu, thèm nhỏ dãi khuôn mặt cùng dáng người của anh.

Ngẫu nhiên anh sẽ đến nơi này một chuyến, có đôi khi là tới kiểm tra răng, có đôi khi là tới mang đồ cho bác sĩ Đỗ.

Từ Kính Dư dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía y tá cười cười: "Không lâu, một tháng mà thôi."

Y tá nhìn anh mà đôi mắt sáng lên, trong lòng cảm thán: Kính Vương cũng thật mẹ nó đẹp trai.

Cảm thán kết thúc, quay đầu liền phải đi làm việc, dù sao trai đẹp cũng không phải của mình..... Hiện tại vận động viên quyền anh, đặc biệt là quyền thủ giống anh ta, giá trị tuyển thủ minh tinh rất cao, về sau bạn gái không phải inh tinh thì là ring girl1, hoặc chính là người mẫu, quyền anh bảo bối đáng người thật tốt!

Nếu không nữa thì chính là võng hồng2, rốt cuộc hiện tại rất nhiều minh tinh đều thích tìm võng hồng, dù sao cũng không phải bác sĩ.

Y tá quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền đi gọi điện thoại cho Ứng Hoan.

Từ Kính Dư lúc này mới đi vào phòng, kêu: "Mẹ."

Đỗ Nhã Hân xách túi lên, nhìn hai tay không có gì của anh, hỏi: "Mang lễ phục cho mẹ?"

Hôm sau bà cùng chồng tham gia yến hội, lúc trước lễ phục đặt ở trong nhà, Từ Kính Dư là tới mang lễ phục cho bà, nguyên bộ còn có giày, trang sức, Từ Kính Dư nói: "Trong cốp xe, con hiện tại đưa mẹ đi xem."

Đỗ Nhã Hân đi theo anh lên xe, thời điểm xuống xe không quên nhắc nhở: "Con mấy ngày nay nếu rảnh nhớ lại đây khám răng."

Từ Kính Dư đặt hai tay lên vô lăng, quay đầu lại nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng chĩnh tề, có một người mẹ làm nha sĩ, hàm răng cả nhà đều bị nhìn chăm chăm.

"Đã biết, con nhớ rõ."

.....

Buổi sáng thứ hai, Ứng Hoan đi phòng khám niềng răng.

Quá trình niềng răng thật không dễ chịu, miệng phải mở trong thời gian dài, Ứng Hoan cảm thấy quai hàm mình bị cứng cả rồi, miệng cũng biến hình, bác sĩ Đỗ lấy đi đồ vật chống miệng cô, ôn nhu cười: "Miệng cứng rồi? Điều chỉnh một chút sẽ không sao, không cần mang cái này."

"Vâng, miệng cùng má thực mỏi." Ứng Hoan giơ tay, chính mình nhéo má giúp thả lỏng một chút.

Bác sĩ Đỗ điều chỉnh ghế dựa cao một chút, đến đỡ cô: "Năm như vậy, đem đầu gối lên đùi cô, như vậy sẽ thoải mái hơn."

Ứng Hoan nghe lời mà ngồi dậy, đang muốn gối đầu lên đùi bác sĩ, liền thấy có một thiếu niên mặc áo thun đỏ đi tới cửa, áo thun bó sát làm hiện lên cơ bắp phập phồng, ngực áo có cái gì đó giống đồ án, nhìn kỹ giống con rồng.

Cũng giống một cái logo

Cô sửng sốt một chút, ánh mắt chuyển qua gương mặt anh.

Không biết có phải vì anh thường xuyên mặc đồ đỏ không mà lần này cô dễ dàng nhận ra.

Chu Bách Hạo.

Như thế nào lại gặp phải?

Từ Kính Dư thấy cô cũng không ngoài ý muốn, anh mới vừa kiểm tra xong hàm răng nên đến chỗ Đỗ Nhã Hân nói một tiếng: "Mẹ, con đi về trước?"

Mẹ?

Ứng Hoan quay đầu nhìn gương mặt ôn nhu của bác sĩ Đỗ, bác sĩ Đỗ nhìn cô cười nói: "Con trai cô." Sau đó quay đầu nhìn Từ Kính Dư, "Con không có việc gì thì chờ mẹ một chút, tiện đường đưa mẹ về."

Cho nên, Ứng Trì hẹn trước nha sĩ vừa lúc là mẹ của "Chu Bách Hạo"? Đây là cái loại nghiệt duyên gì, quá trùng hợp rồi, Ứng Hoan nhin không được nghĩ, nếu Ứng Trì biết, phỏng chừng lại muốn xù lông.

Từ Kính Dư không chút để ý mà quay lại nhìn cô gái nhỏ, hai người ánh mắt chạm nhau, anh nhếch nhẹ khóe miệng.

"Con chờ mẹ một lát."

Anh hướng bên cạnh ghế dựa ngồi xuống, lấy di động từ túi quần, xoay xoay ở trên tay vài vòng, phát hiện cô gái nhỏ còn đang nhìn mình, một chút cũng không ngại ngùng, ánh mắt nhìn thẳng anh.

Đỗ Nhã Hân nói: "Tới, gối trên đùi cô."

Ứng Hoan nhìn mắt Từ Kính Dư, hỏi: "Bác sĩ Đỗ, hàm răng sau khi niềng có thể chỉnh tới mức độ nào?"

Đỗ Nhã Hân cười cười: "Hai cái răng cháu muốn chỉnh là răng nanh, chính là nó đột nhiên nhô ra, bên cạnh răng hàm chiếm phần lớn lợi, khó

chỉnh chỉnh là bốn cái răng kia, chủ yếu là điều chỉnh răng nanh, răng của cháu có thể chỉnh bằng một ít."

Ứng Hoan lại hỏi: "Có phải nếu cháu chỉnh sớm mấy năm thì sẽ tốt hơn?"

Đỗ Nhã Hân: "Đúng thế, nhưng hiện tại cũng không phải muộn, hiệu quả tuy không bằng mấy năm trước, không có khả năng nắn thẳng hoàn toàn, nhưng vẫn sẽ đẹp hơn một chút."

"Tối, nằm xuống đi."

Ứng Hoan quay đầu nhìn thiếu niên đang nhắm mắt lười biếng ngồi bên cạnh, do dự một chút, đem đầu gối lên đùi bác sĩ, lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua "Chu Bách Hạo", anh ta muốn ngồi ở chỗ này xem cô há to miệng điều chỉnh niềng răng sao?

Bác sĩ Đỗ nói: "Há mồm."

Ứng Hoan đem mặt hướng lên trên, hé miệng nho nhỏ, Đỗ Nhã Hân bỗng hiểu được, cô gái nhỏ thì ra là thẹn thùng.

Bà quay đầu trừng mắt nhìn Từ Kính Dư: "Đi ra ngoài chờ."

Ứng Hoan vui sướng, quay đầu nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh.

Từ Kính Dư đối diện ánh mắt cô, hiểu rõ mà gật đầu.

Thì ra vừa rồi là muốn mình đi sao? Sợ mình xem bộ dáng cô ấy điều chỉnh niềng răng?

"Sớm nói, tôi không xem cô, tôi đi ra."

Từ Kính Dư tùy tiện mà đứng lên, từ trên cao liếc xuống cô một cái, bỏ tay vào túi quần, cười cười, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thiếu niên bóng dáng cao lớn đỉnh đạc, sau lưng áo thun còn in một chuỗi hoa văn ký tự, anh bước nhanh quá, Ứng Hoan chưa kịp nhìn rõ chữ gì, bóng dáng ấy đã khuất sau cánh cửa.

Vừa rồi câu nói kia, là nói với cô.

Bác sĩ Đỗ một bên điều chỉnh, một bên hỏi cảm giác của cô, giật dò cô một số việc cần lưu ý, còn hẹn thời gian định kỳ quay lại kiểm tra.

Mang niềng răng xong, Ứng Hoan mặt không biểu tình mà đi ra khỏi phòng khám, đứng ở cửa, dùng đầu lưỡi đè lên vòng niềng vừa mới mang, cảm giác rất khó chịu, không quen, cũng không thoải mái, nhin không được nhúu mảy.

Cảm giác ở miệng trở nên thật kỳ quái, có điểm không thích hợp.

Ứng Trì quá dụng tâm, quà sinh nhật này có thể mang đến hết năm nay, thậm chí năm sau.

Từ Kính Dư dựa lưng vào tường của phòng khám, chân phải chống góc tường, uống xong một ngụm nước, đem bình nước đóng lại, quay đầu đi, rất có hứng thú mà nhìn cô không ngừng biến hóa biểu tình.

Ứng Hoan dùng ngón tay sờ sờ hàm răng nhiều ra một vật, bỗng nhiên cảm giác được có người đang nhìn mình.

Cô quay đầu, cùng anh đối diện.

Lần này, cô nói thẳng: "Anh đừng nhìn."

Niềng răng có gì đẹp.....

Từ Kính Dư: "....."

Đại khái không dự đoán được cô sẽ nói trực tiếp như vậy, anh cúi đầu cười một chút, thỏa hiệp nâng tay ra dấu OK, quay đầu đi nhìn thẳng phía trước, "Được, tôi không nhìn."

Tác giả có lời muốn nói: Vai diễn phối hợp a a a a a! "Anh đừng nhìn" "Được, tôi không nhìn"

Từ Kính Dư: Tôi là người đầu tiên thấy Ứng Tiểu Hoan niềng răng.

Tiểu Trì: Tưởng bỏ, rõ ràng là mẹ anh!

Từ Kính Dư: Ứng Tiểu Hoan, không phải nói lớn lên đẹp dễ dàng nhớ sao? Em nhớ kỹ?

Ứng Tiểu Hoan:.....

[Tấu chương trọng điểm: Kính Vương mặc màu đỏ Ứng Tiểu Hoan dễ dàng nhận ra, thỉnh mặc màu đỏ thường xuyên hơn.]

Ứng Tiểu Hoan đeo niềng răng để làm cho thẳng thì vẫn là răng nanh nhỏ, chỉ là sẽ chỉnh tề một chút, hiện tại là đáng yêu, qua mấy năm trưởng thành liền sẽ đẹp hơn, không nghĩ tới mọi người không muốn cô ấy nắn thẳng, là sợ ảnh hưởng thân thân sao? Ha ha ha.

[1] ring girl chính là cô gái nóng bỏng, ăn mặc thiếu vải, cầm bảng lượn qua lượn lại trên võ đài.

[2] Võng hồng là chỉ những người nổi tiếng trên mạng.

Mọi chú thích đều của Editor, mọi người xem cho vui thôi, độ chính xác, cái này còn cần kiểm tra lại (>-<)/. Phần về niềng răng vì không biết quá nhiều nên nếu có sai sót mong mọi người bỏ qua.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ứng Hoan không nghĩ tới anh lại phối hợp như vậy, cứ đứng mà nhìn anh, ngẫm lại cũng đúng, hai người không thân, niềng răng có cái gì đẹp mà nhìn! Ánh mắt nhìn qua gương mặt anh, dừng ở áo thun đỏ trên người, nhấp nhấp môi, buồn bực mà đi đến trạm xe bus.

Từ Kính Dư xoay đầu chậm chậm, nhìn theo hướng cô gái nhỏ đang bước đi không chút tinh thần.

Chỉ là mang niềng răng thôi mà, có cần buồn bực như vậy không? Lại không phải anh mang cho cô, Từ Kính Dư lắc đầu, thấy Đỗ Nhã Hân đi ra, đứng thẳng lên, vẫy tay gọi: "Mẹ, nơi này."

Đỗ Nhã Hân đi tới, Từ Kính Dư liền lên xe lái đi, thời điểm xe chậm rãi đi qua trạm xe bus, ánh mắt thoáng thấy cô gái nhỏ vừa mang niềng răng vẫn còn đứng ở trạm xe bus, bên cạnh có thêm một thiếu niên mặc đồng phục học sinh.

Tiểu tử kia vừa nhảy nhót lung tung vừa nói cái gì đó, Ứng Hoan mặt không biểu tình nhếch môi, cho cậu xem cái niềng răng mới mang.

Đỗ Nhã Hân nhìn về phía cửa sổ: "Con nhìn cái gì thế?"

"Không có gì." Từ Kính Dư thu hồi ánh mắt, tay đặt trên vô lăng gõ nhẹ, nghe Ngô Khởi nói, hôm qua anh ta đã tới nhất trung tìm Ứng Trì hỏi xem cậu có muốn vào đại học A, sau đó tiến vào đội thi đấu của trường rồi tham gia câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác.

Từ Kính Dư 17 tuổi đã là quyền thủ của câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác, sau khi thi đậu đại học A, Chu Bách Hạo lại từ đại học A chiêu mộ được vài quyền thủ có tiềm lực, tỷ như Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành. Chỉ là, hai người này đã đại biểu cho nhà trường đi thi đấu lại muốn tham gia cả ở câu lạc bộ, thời gian có chút không đủ dùng, Chu Bách Hạo đơn giản là tạo ra một câu lạc bộ nhỏ ở trường, tài nguyên có thể dùng chung, nếu thắng đều có lợi, đại học A dĩ nhiên sẽ đồng ý.

Số lượng người được chọn mỗi năm dĩ nhiên có hạn, trước khi đi gặp Ứng Trì, Ngô Khởi đã tìm hiểu về thành tích của cậu, thành tích thực bình thường, lên tam trung không thành vấn đề nhưng đậu đại học A thì khả năng không lớn.

Một cơ hội tốt như vậy, Ứng Trì cũng rất thích quyền anh, khẳng định sẽ không cự tuyệt.

Nhưng mà Ứng Trì do dự một chút liền cự tuyệt Ngô Khởi.

Đối với chuyện này, Từ Kính Dư cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Chuyện này Ứng Trì không nói với Ứng Hoan, sau khi Ứng Hoan thi đại học kết thúc, cậu lại vui vẻ mà chạy đi câu lạc bộ ngầm kia tham gia thi đấu, kiếm tiền thưởng cùng phí lên sân khấu.

Nghỉ hè qua đi, trừ bỏ tiền cho Ứng Hoan niềng răng, bọn họ gửi ngân hàng từ 12 vạn tăng tới 15 vạn, phí giải phẫu vẫn không đủ, bởi vì gia đình bọn họ mấy năm nay dường như không có tiền gửi ngân hàng, đủ ăn cơm đã không tòi. Thời gian nghỉ hè, Ứng Hoan ở câu lạc bộ trị thương, bởi vì hầu như mỗi đêm cô đều đi, Ứng Trì liền nói với người phụ trách: "Cũng không thể để chị tôi làm không công chứ."

Bởi thế câu lạc bộ liền trả lương cho cô, hơn hai tháng có sáu ngàn, cô mua một cái notebook, còn thừa một tháng sinh hoạt phí.

Chuyện này hai chị em đều giấu rất tốt, thế nhưng vẫn lộ tẩy ngoài ý muốn.

Có người quen đến câu lạc bộ đã thấy họ.

Buổi tối ngày hôm đó, khi hai người đi đến dưới lầu, Ứng Hoan giúp Ứng Trì đội một cái mũ lưỡi trai, đêm nay cậu bị thương, tiền thưởng cũng không lấy được, đội mũ thế này có thể lừa gạt qua, "Lập tức phải lên tam trung rồi, về sau không cần đi đánh quyền, sau khi vào đại học chị sẽ đi tìm việc làm thêm,"

Ứng Trì vội vàng nói: "Không cần, việc học của chị khẳng định sẽ rất bận, còn đi làm thêm, kia sẽ mệt chết! Hơn nữa em rất thích đánh quyền, bị đánh cũng thích."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn cậu, thiếu niên trong mắt như có ánh sáng, cô biết cậu thật sự rất thích quyền anh.

"Như vậy cũng không thể đi, em học tập cho tốt, về sau vào đại học cũng có thể thi đấu chính quy, em đi báo danh thi đấu, chuyên nghiệp hay nghiệp dư đều được, dù sao chị cũng không đồng ý cho em đến câu lạc bộ ngầm thi nữa."

Ứng Hoan khó có được thái độ cứng rắn, vừa dứt lời liền nghe Ứng Hải Sinh rống giận: "Hai đứa còn đứng đó làm gì, nhanh đi về nhà cho tao."

Trong lòng hai người lộ bộ, Ứng Hải Sinh dường như chưa bao giờ mắng Ứng Hoan, vừa rồi ông quát chính là "Hai đứa."

Ứng Hoan liền đi qua, nhỏ giọng nói: "Lát nữa em đừng nói gì, để chị nói trước, biết không."

Ứng Trì thế nhưng nghe lời gật đầu: "Vâng."

Đêm 12 giờ khuya.

Ứng gia đèn đuốc sáng trưng, Ứng Hoan cùng Ứng Trì bị phạt đứng trong góc phòng khách, hai chị em đứng thẳng tắp, thái độ nhận sai vô cùng thành khẩn, Ứng Trì đứng chếch về phía trước, nếu ba đánh lại đây cậu sẽ che cho chị.

Ứng Hải Sinh đi khắp nơi trong nhà tìm đồ vật có thể đánh bọn họ, cây cán bột, vừa nhìn liền thấy gậy gộc bằng gỗ lại còn cứng nữa, liền buông; từ điển tiếng Anh, cầm trên tay ước lượng cân nặng, lại luông; gối đầu, cái này lại quá nhẹ, nhanh tay ném xuống...

Ứng Trì nhìn ông đi qua đi lại trong nhà, cậu cảm thấy thật mệt tâm, nắm lấy cây chổi bên cạnh đưa tới, nhỏ giọng nói: "Ba, cái này rất tiện tay, ba dùng nó đi."

Ứng Hoan: "..."

Cô vội vàng đem cây chổi cướp về, giấu phía sau lưng.

Ứng Hải Sinh: "..."

Ông quay lại trừng con trai một cái, đoạt lấy cái chổi sau lưng Ứng Hoan, Ứng Hoan gọi vài tiếng ba, Ứng Hải sinh tức chính mình hồ đồ, giận hai đứa nhỏ giấu mình đi làm việc này, bắt lấy cái chổi đi qua.

Ứng Hải Sinh đánh thật ra không mạnh, Ứng Trì bị đánh vài cái, cảm thấy cũng không quá đau, nhưng Ứng Hoan nóng nảy, che trước mặt cậu: "Ba, người đừng đánh, muốn đánh thì đánh con đi, là con bảo Ứng Trì đi."

Ứng Trì vội nói: "Việc này không liên quan đến chị, là chính con thích đi."

Ứng Hải Sinh cầm cây chổi đánh qua: "Còn nói! Còn nói!" Lúc này ông liền mắng Ứng Hoan, "Con cũng đi theo em trai làm bậy, cái loại địa phương kia loạn như thế nào? Đánh quyền cái gì, mỗi ngày mặt mũi bầm dập về nhà, còn có dáng vẻ học sinh sao? Người không biết còn tưởng nó là xã hội đen, học hư ở đâu!"

"Về sau đi một lần, đánh một lần!"

"Vốn dĩ mỗi lần trở về đều bị đánh..."

Ứng Trì một bên trốn, một bên ồn ào, Ứng Hoan trừng cậu nói: "Câm miệng!"

Còn nói, ngại chưa đủ loạn sao.

Lục Mỹ đi làm ca đêm về, liền thấy cảnh tượng gà bay chó sủa như vậy, bà đau đầu đứng ở cửa, cửa nhà bên cạnh mở ra, bác gái hàng xóm tò mò nhìn bọn họ.

"Thực xin lỗi, đã làm ảnh hưởng đến mọi người." Ứng Hoan nhìn bác gái hàng xóm cười một chút, đóng cửa lại.

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

Lục Mỹ sớm biết chuyện này, hai giờ trước Ứng Hải Sinh đã gọi điện nói cho bà, lại khiến bà đau lòng, nhìn về phía hai chị em. Ứng Hoan hứa về sau sẽ không cho Ứng Trì đi đánh quyền anh nữa, Ứng Trì bị ép gật đầu, đảm bảo sẽ không đến câu lạc bộ ngầm đi thi đấu quyền anh, chuyện này cuối cùng cũng kết thúc.

Ban đêm, Ứng Hải Sinh nằm ở trên giường thở dài: "Đều do tôi khiến bọn nhỏ phải chịu khổ..."

Lục Mỹ cũng thở dài theo, nhưng ngẫm lại cảm thấy có chút kiêu ngạo, cười một chút,: "Tôi đi làm một năm cũng dư ra hai vạn, lần này, bọn nhỏ cũng vì ông, ông nên dưỡng bệnh cho tốt mới phải, đừng làm phí tâm tư bọn nhỏ."

Ứng Hải Sinh khuôn mặt sầu khổ, nghĩ đến tương lai có một ngày phải làm giải phẫu, nếu không tìm được thận thích hợp. Có lẽ... Nghĩ vậy, một đêm ngủ không an ổn.

....

Trung tuần tháng chín, Ứng Hoan cùng Chung Vi Vi đều thi đậu ngành Y của đại học A, hai người cùng đi báo danh, được phân cùng một ban, còn cùng phòng ký túc xá, hai người vô cùng vui vẻ.

Ứng Trì đưa Ứng Hoan đến, tiếp nhận vị trí cu li cho cô.

Bạn cùng phòng Lâm Tư Vũ hào hứng hỏi Ứng Hoan: "Bạn trai bạn?"

Ứng Hoan cùng Ứng Trì lớn lên không giống nhau, sau khi đeo niềng răng, giá trị nhan sắc có chút giảm, liền càng không giống, luôn có người hiểu nhầm bọn họ là người yêu. Chung Vi Vi không chờ Ứng Hoan giải thích, trực tiếp cười ha ha: "Không phải, là bạn trai tớ."

Ứng Trì xấu hổ đỏ bừng tai, cào cào đầu.

Ứng Hoan giải thích: "Không phải đâu, là em trai tớ."

Lâm Tư Vũ nhìn Ứng Trì chăm chăm một hồi, lại giửa đến gần Ứng Hoan nói: "Em trai cậu lớn lên rất tuấn tú."

Ứng Hoan cười cười: "Đương nhiên."

Còn một bạn cùng phòng nữa, khác ban, khác ngành, tên là Khương Manh, mọi người làm quen một chút, trao đổi WeChat. Ứng Hoan nhìn

chăm chăm khuôn mặt của hai bạn cùng phòng, nỗ lực nhớ kỹ mặt bọn họ, sợ ở trên đường gặp lại không nhận ra...

Ứng Hoan ngoại trừ đi học, còn tìm một việc làm thêm, dạy bạn học nhỏ vẽ tranh.

Trước kia cô đã học qua mấy năm mỹ thuật, sau lại phải từ bỏ, nhưng tóm lại cũng đã học bảy tám năm, ngày thường có thời gian cũng vẽ mấy bức họa, năng lực vẫn còn, cảm giác tìm trở về, dạy bạn nhỏ không thành vấn đề.

Tháng mười, trong trường tổ chức đại hội thể dục thể thao, Ứng Hoan chạy bộ cùng Chung Vi Vi ở sân thể dục, không nghĩ tới lại gặp Từ Kính Dư ở đây.

Cô liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh là bởi vì anh thường xuyên mặc đồng phục bóng chày màu đỏ, khóa kéo cao lên đến trên cổ, họa tiết trên ngực áo với cái áo len ở bệnh viện giống nhau.

Anh mặc màu đỏ đặc biệt đẹp trai, tóc vẫn ngắn như trước, đứng ở ngoài sân thể dục, có loại khí chất hăng hái không nói nên lời.

Từ Kính Dư cùng Ngô Khởi vừa đến sân thể dục, liền thấy Ứng Hoan đứng bên cạnh xà đơn, cô mặc một bộ đồ thể thao màu xanh lam, tóc buộc đuôi ngựa, mặt rất nhỏ, làn da trắng tuyết, đôi mắt trong veo đen nhánh, đang quay đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư có chút ngoài ý muốn, nhướn mày nhìn cô.

Ứng Hoan không tự giác mà liếm niềng răng, đầu lưỡi dè lên răng nanh, mặt không biểu tình quay đi.

Ngô Khởi nhìn Ứng Hoan, lại nhìn Từ Kính Dư: "Cậu biết?"

Từ Kính Dư nghĩ nghĩ, cười nói: "Tính là biết đi, anh cũng gặp qua, lần trước ở câu lạc bộ quyền anh ngầm."

Ngô Khởi nghĩ một lát, bưng tỉnh đại ngộ: "A, là cô gái nhỏ đó."

Bạn gái Ứng Trì.

Không đúng, cô là sinh viên đại học A, tình chị em?

"Đúng thế." Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, đi phía trước vài bước, bước chân bỗng nhiên dừng lại, quay đầu hỏi Ngô Khởi: "Huấn luyện viên, anh còn muốn cho Ứng Trì nhập đội không?"

Nói đến cái này, Ngô Khởi liền có chút bất lực, thở dài nói: "Tiểu tử Ứng Trì kia hiện tại câu lạc bộ quyền anh ngầm kia cũng không đi, tôi đến trường học tìm cậu ta hai lần, cậu ta thoát nhìn cũng không giống không muốn đi, nhưng chính là không đáp ứng."

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hón, không chút để ý mà nói: "Anh đi hỏi cô ấy, nói không chừng cô ấy có thể khiến cho Ứng Trì nhập đội."

Ngô Khởi cười: "Điều kiện gì tôi cũng đều nói rồi, cậu ta cũng chưa đáp ứng, cô ấy một cái tiểu cô nương, cứ cho là bạn gái Ứng Trì, cũng không nói được?"

"Nói được, cô ấy sẽ dễ người."

Tác giả có lời muốn nói: Từ Kính Dư: Cô ấy sẽ dễ người, có thể đem người dễ đến tâm ngứa.

Tiểu Trì: Hâm mộ sao?

Ứng Tiểu Hoan:.....

Vẫn như cũ không có được tên họ Kính Vương, chương sau sẽ có!
Chờ Tiểu Trì gia nhập đội liền chơi vui vẻ.

[Tấu chương trọng điểm: Ứng Tiểu Hoan sẽ bám người.]

Ứng Tiểu Hoan răng mọc không tốt, sau khi làm thẳng rồi sẽ rất xinh đẹp, mọi người thật nhọc lòng, niềng răng không ảnh hưởng đến thân thể*, làm Kính Vương khi thân thể bị thép vướng phải mà một mồm đầy máu ngang với trên võ đài bị người đâm mười cái thật mạnh, anh còn cảm thấy rất ngọt, quá sức sao?

(* thân thể là gì mọi người tự hiểu nhé (^_^))

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 6

"Cậu làm sao biết?"

Ngô Khởi có chút ngạc nhiên mà nhìn anh, bên kia cô gái nhỏ áp xong chân, cùng bạn đi hướng khác, bên kia sân thể dục có một cái cửa dẫn đến nhà ăn, hẳn là muốn đi ăn cơm.

Từ Kính Dư nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô, nhớ tới cô cụp mi, kiên nhẫn nhìn bộ dáng Ứng Trì muốn được dỗ dành, cảm thấy người bình thường có lẽ không cự tuyệt được cô, huống chi là tiểu tử Ứng Trì này. Mắt thấy cô sắp đi xa, anh nâng cằm chỉ chỉ: "Suy nghĩ đi, muốn gọi cô ấy lại không?"

Nhưng mà, tên cô ấy là gì?

Ngô Khởi cười cười: "Muốn, nhưng ép quá cũng không tốt, tôi đã để lại danh thiếp cho Ứng Trì, cậu ấy nghĩ thông suốt sẽ gọi cho tôi." Anh nghĩ gần nhất phát hiện được mấy hạt giống tốt, chính là vôi vàng việc này, Ứng Trì bên kia anh tính toán thả lỏng một chút.

Thi đấu quyền anh, không chỉ dựa vào thực lực, còn có ý chí chiến đấu cùng niềm đam mê.

Nếu điều cơ bản nhất là ý chí chiến đấu mà Ứng Trì cũng không có, cho dù mang được người vào đội cũng vô dụng.

Từ Kính Dư hiểu ý tứ của anh ta, giật nhẹ khóe miệng, không nói gì nữa.

Bên kia, Chung Vi Vi nhìn lại vài lần, không nhận được hỏi Ứng Hoan: "Cậu quen nam sinh mặc đồng phục bóng chày màu đỏ kia?"

Dùng nam sinh cùng thiếu niên hình dung Từ Kính Dư có chút không thích hợp, bởi vì Từ Kính Dư cùng rất nhiều nam sinh xác thật không giống nhau, mái tóc ngắn ngắn, đường nét khuôn mặt rõ ràng, hơn nữa thân hình cao lớn đỉnh đặc, vừa nhìn liền thấy cả người tràn ngập hormone nam tính, đàn ông trẻ tuổi.

Quan trọng nhất chính là, anh thoát nhìn có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở nơi nào....

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Tính là quen biết đi, Ứng Trì từng thi đấu với anh ta, thua mất một vạn tiền thưởng."

"A?"

Ứng Hoan đem mọi chuyện nói đơn giản một chút, bao gồm cả chuyện bác sĩ nha khoa của cô là mẹ của Từ Kính Dư.

"Kia, anh ta chính là quyền thủ?"

"Đúng vậy, có lẽ chính là quyền thủ."

Chung Vi Vi cười: "Hai người còn rất có duyên."

Ứng Hoan nói: "Nghịch duyên."

Chung Vi Vi cười to, nghĩ lại vẫn cảm thấy Từ Kính Dư rất quen mắt, nam sinh đẹp trai như vậy, cô gặp qua khẳng định sẽ không quên, "Tên anh ta là gì? Tớ ám thấy giống như đã gặp qua ở đâu đó, anh ta là vận động viên? Có lẽ Tieba hoặc là trên mạng có giới thiệu."

"Chu Bách Hạo."

"Quay đầu lại tớ đi điều tra."

"Cậu điều tra anh ta làm gì?"

"Đẹp trai như vậy, tớ xem anh ta có bạn gái hay chưa, hắc hắc."

"..."

Ứng Hoan không còn lời gì để nói, nhưng mà, Chung Vi Vi cùng Ứng Trì giống nhau, điều tra "Chu Bách Hạo" liền cái rắm cũng không tra ra, Lâm Tư Vũ làm ở hội sinh viên, nhờ cô ấy hỏi ban khác cũng tìm không được người này!

Chung Vi Vi đối với việc này tỏ vẻ: "Thần bí!"

Lâm Tư Vũ: "Khả năng anh ta không phải sinh viên đâu."

"Là sinh viên mà."

Ứng Hoan nhớ tới bác sĩ Đỗ nói qua con trai bà học ở đại học A, còn lại cô đều không biết.

Cô không đem chuyện này để trong lòng, có đôi khi trên đường thấy nam sinh mặc đồng phục bóng chày có thể nhớ tới anh, bởi cô chưa từng thấy qua nam sinh nào mặc đồ màu đỏ đẹp như vậy, vừa thấy.... lớn lên đều giống nhau.

Cuối tuần, cô trở về nhà một chuyến.

Đại học A cách nhà cô có chút xa, đi hai chuyến tàu điện ngầm, lại qua hai trạm xe bus mới đến nơi, thời điểm về đến nhà, Ứng Trì còn chưa đi học về.

Ứng Hoan đem sách ôn tập mua giúp cậu để trên bàn, gia hỏa này bàn bọc để rất lộn xộn, cô thuận tiện thu dọn giúp cậu một chút. Cô đem từng

cuốn sách phân loại ra, như vậy lấy sách sẽ tiện hơn.

Cuối cùng còn một cuốn sách cô cầm trên tay, phát hiện bên dưới có một tấm card bị đè lên, Ứng Hoan cầm lên xem, sững sốt một chút, trong đầu thoáng qua hình ảnh họa tiết trên áo thun và áo bóng chày màu đỏ của Từ Kính Dư, lo go trên danh thiếp này cùng họa tiết đấy giống nhau.

Ngô Khởi.

Huấn luyện viên câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác.

Thì ra là đồng phục của câu lạc bộ.

Ứng Hoan biết câu lạc bộ Thiên Bác, trụ sở ở Bắc Kinh, còn có chi nhánh đặt ở trường Tây Môn gần đây, là câu lạc bộ lớn nhất trong nước về Quyền anh, đi thi đấu rất nhiều, lại có nhiều Quyền thủ ưu tú đều ở nơi này mà ra.

Đầu lưỡi cô lướt qua niềng răng, huấn luyện viên của câu lạc bộ tìm Ứng Trì làm gì? Muốn chiêu mộ thằng bé về đội sao?

Trước kia trong câu lạc bộ thi đấu ngầm có một quyền thủ rất mạnh, sau bị câu lạc bộ nào đó đào đi, nghe nói đã đến Mỹ thi đấu chuyên nghiệp, sau khi anh ta đi rồi, Ứng Trì mới bắt đầu dành chiến thắng liên tiếp.

Chị em hai người rất ít có bí mật, Ứng Hoan chờ Ứng Trì kết thúc tiết tự học buổi tối về nhà, đóng cửa phòng, cầm danh thiếp dơ lên trước mặt cậu, nhỏ giọng nói: "Vì sao không nói cho chị? Em không nghĩ sẽ đi sao?"

Ứng Trì ngồi ở trên ghế, thấy danh thiếp, ngần ngừ. Cậu cào cào tóc, nhỏ giọng nói: "Em không nghĩ sẽ đi, sắp vào tam trung, chị cùng ba mẹ không phải nói em học hành thật tốt sao?"

Ứng Hoan nhẹ nhàng thở ra: "Huấn luyện viên kia nói thế nào? Sau khi thi đại học em vẫn có thể đi sao?"

"...Có thể đi."

Có thể cái rằm, cậu đều cự tuyệt.

Ứng Hoan thấy ánh mắt cậu lảng tránh, liền biết đang nói dối, híp mắt lại: "Nói thật, bằng không về sau mặc kệ em."

Ứng Trì: "..."

Ứng Trì còn muốn dựa dụa một chút, chơi xấu mà bò lên giường, "Em thật không nghĩ đến, liền tính cũng không biết có thể đánh mấy năm, em đi đánh ở mấy câu lạc bộ ngầm, kiếm ít tiền là tốt rồi, không tính toán sẽ theo nghiệp quyền thủ..."

Không biết có thể đánh mấy năm.....

Ứng Hoan bỗng nhiên không biết nói cái gì, cô cắn môi dưới, đem cặp sách ném trên người cậu, "Lên làm bài tập."

Cô đem danh thiếp cầm đi.

Ứng Trì do dự một chút, muốn cô để lại danh thiếp, nhưng không dám.

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi Ứng Hoan rời giường, liền thấy Ứng Trì ở ban công luyện đánh không quyền, trong nhà không có đạo cụ, Ứng Trì dường như mỗi ngày đều luyện tập đánh không.

Cô nhìn vài giây, đi đánh răng, về phòng đổi quần áo, liền đem Ứng Trì kéo ra cửa.

Ứng Trì không rõ nguyên do, hỏi Ứng Hoan đi nơi nào, Ứng Hoan cũng không nói cho cậu, chờ cậu đứng ở trước cửa cầu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác, ngốc một chút, phản ứng lại, vội vàng giữ chặt Ứng Hoan, "Chị, chị làm gì, em không đi..."

Tuy rằng chỉ là chi nhánh, nhưng cầu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác vẫn rất lớn, có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong qua cánh cửa sát đất.

Ứng Hoan nhìn một chút, quay đầu lại xem Ứng Trì, hé miệng cười: "Chị đi xem."

Nói xong, đẩy tay cậu ra, xoay người đi đến cửa.

Ứng Trì đứng tại chỗ, nhìn tình huống bên trong, không nhìn được, theo sau.

Chị em hai người một trước một sau đi vào, Ngô Khởi vừa vịn đi ngang qua võ đài, sừng sốt một chút, ngay sau đó nhìn về phía Ứng Trì, cười nói: "Tiểu tử, nghĩ kỹ rồi?"

Ứng Hoan nhìn người đàn ông trước mặt, trên dưới 40 tuổi, vóc dáng không cao, khoảng 1m7, nhưng rất có tinh thần.

Cô quay đầu nhìn Ứng Trì, Ứng Trì không tình nguyện mà nói: "Đây là huấn luyện viên Ngô."

Ứng Hoan nhếch miệng cười: "Chào huấn luyện viên Ngô."

Ngô Khởi cho rằng Ứng Trì tới là do Ứng Hoan khuyến, nhìn về phía cô, có chút chịu phục: "Từ Kính Dư nói đúng, vẫn là cô lợi hại."

Ứng Hoan: "A?"

Từ Kính Dư là ai?

Ngô Khởi cười cười, lực chú ý lại phóng tới trên người Ứng Trì, đi qua, trực tiếp dùng sức đập ở trên vai một cái: "Nghĩ thông suốt thì tốt rồi, đặc cách đến đại học A không tốt sao? Học cùng trường với bạn gái."

Ứng Trì: "..."

Ứng Hoan: ".....Cậu ấy là em trai cháu, em trai ruột."1

Ngô Khởi sững sốt một chút, vỗ vỗ ót, xấu hổ mà cười: "Ai, thì ra là chị em, tôi... xin lỗi, hai người lớn lên không giống nhau, thật nhìn không ra..."

Ứng Trì cũng không còn gì để nói, chỉ chỉ Ứng Hoan: "Chị của tôi, Ứng Hoan."

Ứng Hoan phản ứng lại, cỏi cậu: "Đặc cách vào đại học A? Sao chị không biết còn có chuyện này?"

Ngô Khởi nhìn cô: "Cô không biết?"

Ứng Trì hiện tại bị động hoàn toàn, chỉ có thể nhỏ giọng đem toàn bộ mọi việc giải thích cho cô một lần.

Ngô Khởi thật sự cho rằng Ứng Trì đã suy nghĩ thông suốt, vỗ vỗ bờ vai cậu, "Trước tham quan một chút? Vừa đi vừa nói chuyện."

"Nghĩ thông suốt thì tốt rồi, cơ hội tiến vào đại học A thật sự rất khó, lúc trước tôi cũng đã nói đại học A và câu lạc bộ có quan hệ, giải WBS là giải đấu chuyên nghiệp duy nhất, tôi biết cậu trẻ tuổi có nhiệt huyết và ước mơ, muốn có giải thưởng, lại muốn trở thành Quyền Thủ chuyên nghiệp." Ngô Khởi cứ lải nhải mãi, vừa đi vừa nói, những lời này kỳ thật là nói cho Ứng Hoan nghe.

Nơi này thật sự là câu lạc bộ quyền anh chuyên nghiệp, có võ đài trung tâm, còn có nhiều phòng luyện tập cùng thiết bị.

Ứng Trì nhìn đến nổi mắt tỏa sáng.

Ứng Hoan biết cậu còn băn khoăn, Ứng Hải Sinh hiện tại vẫn còn trị liệu, cũng không biết có thể kiên trì được mấy năm, sớm hay muộn cũng phải thay thận, thận thích hợp... trừ bỏ bác của cô đang ở bên ngoài, còn có Ứng Trì.

Cô hít một hơi thật sâu, đi qua một phòng tập luyện, trong phòng vừa lúc có người đi ra, xém chút nữa là đụng trúng cô. Trước cửa, cô ngẩng đầu, liếc mắt vào trong phòng liền thấy một người, gương mặt đó có chút quen thuộc.

Cô nhớ lại một chút.

A, Chu Bách Hạo.

Người con trai mặc quần quyền anh màu đỏ, thân trên để trần, thông thả mà kéo kéo cánh tay lên trên, mỗi một khối cơ bắp trên cánh tay đều bị tác động, căng chặt rắn chắc, mồ hôi trượt qua hầu kết mà đi xuống, cả người dường như rất có tinh thần, phá lệ cường tráng.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy anh so với lần gặp mặt trước có chút không giống nhau, thân thể càng rắn chắc, càng cường tráng. Ứng Hoan có chút hoảng hốt, nếu có thể chọc vào cơ bắp ấy một chút, có lẽ so với đá còn cứng hơn?

Cô ngoảnh mặt lại nhìn Ứng Trì đã bị Ngô Khởi mang đi xa, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, bước chân dừng lại không tiến về phía trước, yên lặng đứng ở cửa.

Ngay khi cô vừa dừng lại, Từ Kính Dư đã nhìn thấy cô.

Anh hít hít mồm, vừa hít đất vừa thở theo nhịp, một trên một dưới.

Bên cạnh, Thạch Lỗi vừa nghỉ ngơi vừa đếm cho anh.

"197, 198, 199, 200..."

Đếm tới 200, Từ Kính Dư dừng lại.

Ứng Hoan thấy anh dừng lại nghỉ ngơi liền đi vào.

Từ Kính Dư nhướn mày, cầm lấy khăn lông tùy tiện mà lau, nhìn cô một cái, ném khăn lông xuống, nhặt lên áo đồng phục bóng chày màu đỏ mặc lên người.

Ứng Hoan tiến vào mới phát hiện, bên trong còn hai người nữa.

Trong đó có một người ngồi ở góc, vừa đen vừa cường tráng, cánh tay rất dài, lớn lên cũng thật thô kệch, giống... người vợnon Thái Sơn. Cô sưng sốt một chút, mặt có chút hồng, rốt cuộc cũng không thân với anh.

Cô bước vài bước vào cửa liền ngừng lại, nghe thấy người cường tráng kia kêu lên bằng một giọng như thái giám: "Kính Vương thật đẹp trai, 200 cái."

Ứng Hoan: "..."

Làm cho cô toàn thân nổi da gà, cô khiếp sợ quay đầu nhìn người vợnon.

Từ Kính Dư đem khóa áo kéo lên đến cổ, trước tiếp dùng chân đạp Thạch Lỗi một cái: "Lăn, còn chút nữa mẹ nó làm tôi ghê tởm."

Thạch Lỗi tru lên một tiếng, vội nhảy dựng lên, khước mắt thoáng nhìn, mới phát hiện phòng huấn luyện nhiều hơn một cô gái mặc áo lông màu

trắng, tóc dài hơi rối xõa tung trên vai, trắng nõn sạch sẽ, đôi mắt rất sáng, chính là miệng có chút kỳ quái...

Nhưng mà, vẫn rất xinh đẹp.

Hắc hắc mà cười: "Cô gái, cô tìm ai?"

Thạch Lỗi hướng Từ Kính Dư nháy mắt: Lại có con gái theo đến tận câu lạc bộ để tìm cậu? Cậu cũng thật mẹ nó trâu chọc người.

Từ Kính Dư mặc kệ anh ta, dựa lên thiết bị luyện tập, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô, không chút để ý cười: "Tìm tôi?"

Ứng Hoan gật gật đầu: "Phải."

"Nói đi, có chuyện gì?"

Từ Kính Dư cầm bình nước lên, không biết tại sao cô lại ở chỗ này, lại càng không biết cô tìm anh có việc gì, có chút tò mò.

Ứng Hoan nhấp nhấp môi, tốc độ nói có chút nhanh: "Cái kia, Chu Bách hạo, tôi có chuyện muốn nhờ anh..."

"Từ từ." Từ Kính Dư uống nước, đôi mắt liếc sang, buông bình nước xuống, đầnhhs gầy lời cô nói, "Trước tôi muốn sửa đúng một việc, tên tôi không phải Chu Bách Hạo."

"A?"

Ứng Hoan ngốc, phản ứng đầu tiên chính là bản thân lại nhận sai người?

Thạch Lỗi vẻ mặt mông lung nhìn cô, mở miệng nói: "Cô gọi cậu ấy là gì? Chu Bách Hạo?"

Cô gái nhỏ này, tìm sai người sao? Tên cũng chưa biết rõ ràng liền lớn mật mà đi theo đuổi trước?"

Ứng Hoan càng mờ mịt, nhìn Từ Kính Dư: "Không đúng sao?"

Từ Kính Dư nhìn biểu cảm mờ mịt của cô, có chút buồn cười, hoàn toàn không có cảm giác áy náy sau khi lừa gạt người, thản nhiên nói: "Đương nhiên là không đúng rồi."

Ứng Hoan: "..... Vậy anh là ai?"

"Tôi à....." Từ Kính Dư đứng thẳng, nhẹ giọng cười, "Từ Kính Dư."

Ứng Hoan trầm mặc một chút: "Kia Chu Bách Hạo là ai? Tên giả sao?"

Từ Kính Dư: "Người đầu tư câu lạc bộ."

Thạch Lỗi: "Ông chủ."

Ứng Hoan: "....."

[1] Trước không biết tuổi của Ngô Khởi nên mình để anh, bây giờ biết, nếu 40 tuổi thì hơn Ứng Hoan 12t nên mình để Ứng Hoan xưng cháu, còn lại không thay đổi, nếu không thích hợp thì mình sẽ sửa lại.

Về lời tác giả, mình lười quá, lúc nào đó sẽ bổ sung sau.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Từ Kính Dư.

Trách không được người chủ trì trên ti vi cùng người vợ Thái Sơn gọi anh là Kính Vương, trách không được Chung Vi Vi cùng Ứng Trì tìm tên Chu Bách Hạo trên mạng đều không thấy.

Ứng Hoan vất vả nhớ kỹ mặt anh, cảm thấy có thể đem người cùng tên nhớ rõ, hiện tại mới biết tên của anh là tên giả... Cô có chút hỗn loạn, trầm mặc vài giây, ngẩng đầu nhìn anh, xác nhận một việc: "Đem đó người cùng Ứng Trì thi đấu là anh sao?"

Từ Kính Dư cười: "Phải."

Ứng Hoan lại hỏi: "Kia, con trai bác sĩ Đỗ là anh sao?"

Từ Kính Dư có chút kỳ quái nhìn cô, cong cong môi: "Phải, không nhớ kỹ tôi?"

"Hiện tại nhớ kỹ, Từ Kính Dư."

Ứng Hoan không truy hỏi anh vì sao lại giả danh, tiếp tục lời nói vừa rồi, "Tôi muốn nhờ anh một chút, huấn luyện viên Ngô Khởi nói Ứng Trì gia nhập câu lạc bộ có thể trực tiếp vào đại học A, nhưng thằng bé không chịu đáp ứng..."

Cô nhìn anh.

Từ Kính Dư nhìn đôi con ngươi đen nháy của cô, khẽ cười một tiếng: "Cái này tôi biết, chỉ là, không phải cô đỡ cậu ta rất giỏi sao?"

Dỗ...

Ứng Hoan không biết tại sao anh lại dùng từ này, nhưng quả thật cô không đỡ Ứng Trì tốt, uy hiếp cũng vô dụng, cô có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu: "Không có, lần này thằng bé nói thế nào cũng không nghe lời tôi, cho nên tôi muốn nhờ anh giúp..."

Từ Kính Dư cười nhạt: "Cả cô còn không đỡ tốt cậu ta, tôi có thể hỗ trợ cái gì?"

Cũng không phải muốn anh đem người dẫn tới đây đi?

Thạch Lỗi bên cạnh nghe xong trong chốc lát, phản ứng lại, cô gái nhỏ không phải tới theo đuổi Từ Kính Dư, là tới tìm hỗ trợ, chuyện về Ứng Trì anh ta cũng đã nghe qua, nhin không được cười: "Thằng nhóc đó có phải sợ bị đánh hay không, rốt cuộc đánh quyền có đôi khi xem ai yêu thích."

Ứng Hoan nhìn anh ta một cái, nhú mày một chút: "Không phải, thằng bé rất thích đánh quyền."

Thời điểm cô nói chuyện, môi đóng mở, niềng răng như ần như hiện, Từ Kính Dư liếc vài lần, đem bình nước uống hết, có chút lười biếng hỏi: "Cho nên, cô muốn tôi giúp như thế nào?"

"Ứng Trì kỳ thật là người rất cứng đầu, không chịu thua..."

Cô dừng một chút, liền nghe thấy Từ Kính Dư nói: "Tôi cũng không chịu thua. Phần lớn Quyền thủ đều không chịu thua, ở trên quyền đài, chịu thua cũng chỉ có bị đánh."

Ứng Hoan ngơ ngác nhìn, cảm thấy khi nói những lời này, thần sắc của anh trở nên kiên định, cả người có một loại tự tin ngạo nghễ không nói nên lời, làm cô có cảm giác_____

Người con trai này tuyệt không chịu thua trước bất kỳ ai, không ai có thể khống chế được anh ta.

Từ Kính Dư hướng cô nâng cằm, ý bảo cô tiếp tục.

Ứng Hoan phục hồi lại tinh thần, mềm giọng nói: "Anh thắng nó, cũng quá mạnh rồi, hơn nữa đánh không nghiêm túc cứ như đem nó ra chơi, nó vẫn luôn không phục, anh có thể giúp tôi kích thích nó một chút, nó nhất định không chịu nổi ai khiêu khích, đặc biệt là anh."

Từ Kính Dư có chút không thể tin mà nhìn cô: "Không phải, cô muốn tôi giúp cô đỡ cậu ta đấy chứ?"

Dỗ?

Ứng Hoan không biết tại sao anh cứ dùng từ này, cô vội vàng lắc đầu, sửa lời anh: "Không phải dỗ, không cần anh đỡ, anh kích thích nó là tốt rồi, anh nói cái gì cũng được, mắng nó cũng được, nói vài câu khó nghe cũng tốt... Chờ anh kích thích xong, tôi lại đi đỡ nó là được."

Từ Kính Dư: "..."

Nói đến cùng, vẫn là muốn đỡ.

Anh hiện tại có chút hối hận, vì cái gì lần trước lại lên võ đài thi đấu?

Từ Kính Dư ném bình nước đã trống không xuống, ôm hai tay, từ trên cao mà nhìn xuống cô, không chút để ý mà cười: "Cô không sợ tôi nói chuyện quá khó nghe, cậu ta không gượng dậy nổi?"

Ứng Hoan cùng anh gặp qua vài lần, đặc biệt là lần gặp ở bệnh viện, anh cho cô cảm giác... dễ nói chuyện, chớ nên cô mới nghĩ nhờ anh giúp đỡ.

Hiện tại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, bỗng nhiên có chút hối hận, cảm thấy chính mình không nên nói chuyện này, nhưng lời đã nói ra, cô không muốn bỏ dở giữa chừng.

Cô nhấp môi, nhỏ giọng nói: "Sẽ không, tôi tin tưởng anh."

Từ Kính Dư: "..."

Anh không tin tưởng chính mình, càng không tin chuyện muốn anh đi dỗ thẳng nhóc đầu heo kia.

Thạch Lỗi ở bên cạnh nghe bát quái một lúc, cười ha ha xen mồm: "Nếu không, để tôi đi kích cậu ấy? Để tôi đánh với cậu ta một trận, cậu ta thua sẽ dễ bảo hơn."

Ứng Hoan quay đầu liếc anh ta một cái, mặt không biểu tình nói: "Không cần, cảm ơn."

Bên kia, Dương Cảnh Thành mới vừa tập luyện xong cũng lại đây xem náo nhiệt, "Để tôi đi?"

Ứng Hoan nói: "Không được, nhất định phải là Từ Kính Dư."

Cô quay đầu nhìn Từ Kính Dư, lẳng lặng nhìn, giống như loài động vật nhỏ mềm mại cố chấp nào đó, vì cô cầu người, tính tình đặc biệt mềm mỏng, làm Từ Kính Dư có ảo giác cô đang hướng anh làm nũng.

"Có thể chứ, Từ Kính Dư?"

"..."

"Tôi... tôi mời anh ăn cơm?"

"..."

"Anh muốn ăn cái gì cũng được..."

".."

Cô gái nhỏ không ngừng cố gắng, mỗi câu như viên đạn bọc đường oanh tạc lại đây, khuôn mặt lạnh nhạt của Từ Kính Dư cuối cùng cũng không thể giữ nổi, có chút không kiên nhẫn mà giơ tay, đánh gãy lời nói của cô, "Được rồi, tôi giúp cô, có thể đi?"

Ứng Hoan lập tức cười, đôi mắt sáng lấp lánh: "Cảm ơn."

"Ăn cơm không cần tính."

Từ Kính Dư không có hứng thú cùng bạn gái người khác ăn cơm, thậm chí đến tên cũng lười hỏi, anh bỏ tay vào trong túi, lướt qua cô đi ra cửa, thần sắc lạnh lùng: "Cậu ta ở đâu?"

Ứng Hoan vội vàng đi theo sau lưng anh, "Đi cùng huấn luyện viên Ngô, có lẽ đang ở phía trước, nếu không thấy tôi sẽ chờ ở trước võ đài."

Từ Kính Dư dừng lại bước chân, quay đầu nhìn.

"Chỉ một lần này."

Nói xong không đợi Ứng Hoan phản ứng đã quay đầu bước đi.

Này đều do cái gì?

Ứng Hoan nhìn thân ảnh cao lớn phía trước, nhỏ giọng nói thầm: "Vốn dĩ không nghĩ sẽ có lần sau."

Lại nhanh chạy theo.

Bên kia, Ứng Trì bị Ngô Khởi lôi đi nửa vòng, phát hiện không thấy chị gái đâu, muốn quay lại tìm, Ngô Khởi nói: "Cô ấy có lẽ tùy tiện đi dạo, câu lạc bộ như vậy, cũng không thể đi lạc?"

Ứng Trì nghĩ nghĩ: "Chúng ta đi phía trước chờ chị ấy."

Ngô Khởi mang người tới khu nghỉ ngơi, để Ứng Trì ngồi xuống, cười nói: "Được chúng ta ở đây nói chuyện chính trước."

Ứng Trì do dự một chút, nói: "Nếu tôi không thi đậu đại học A, thi đậu đại học T bên cạnh có thể gia nhập đội không?"

Ngô Khởi: "..."

Không phải là, nói nửa ngày mà gia hỏa này còn không nghĩ kỹ?

Từ Kính Dư người cao, chân dài, Ứng Hoan đi theo sau anh đến chỗ ngoặt ở hành lang, liền thấy Ngô Khởi nhíu mày: "Không được, cùng chúng tôi liên kết là đại học A, đại học T không có đội Quyền anh, cậu nếu muốn vào đội, chỉ có thể vào đại học A..."

Từ Kính Dư và Ứng Hoan đứng tại chỗ nghe được Ngô Khởi nói, không nóng không lạnh trào phúng: "Này mẹ nó mời tổ tông vào đi? Đánh quyền không tốt, bản lĩnh cũng không nhiều, yêu cầu lại rất nhiều, cô mỗi ngày dỗ cậu ta như vậy có mệt không? Để làm gì?"

Tổ tông.....

Ứng Hoan nghe anh nói mà cảm thấy thẹn, nhịn không được cãi lại: "Anh không hiểu Ứng Trì, thằng bé thật sự rất nghe lời, hiện tại chỉ là suy nghĩ không thông suốt thôi."

Từ Kính Dư một lời khó nói hết mà nhìn cô.

Ngốc tử.

Ứng Hoan nào biết anh đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt đặc biệt tĩnh lặng.

Từ Kính Dư nhìn mắt cô, xem nhẹ niềng răng ở trong miệng, kỳ thật rất xinh đẹp, làn da trắng nõn non mịn hiếm thấy. Thằng nhóc kia nhìn như tiểu bạch kiểm, còn mỗi ngày muốn người dỗ dành, đáng giá để cô khom lưng uốn gối sao?

Anh liếc cô, khước miệng khẽ nhếch, cười đến vô lại: "Nghe anh trai một câu, đem cậu ta đá đi."

Ứng Hoan: "..."

Từ Kính Dư thu hồi nụ cười, hướng Ứng Trì đi qua.

Ứng Hoan cổ quái mà nhìn bóng dáng anh, anh sẽ không giống huấn luyện viên Ngô, hiểu lầm cô cùng Ứng Trì là người yêu đi? Cô cùng Ứng Trì chỉ hơn kém một tuổi, lớn lên rất không giống nhau, xác thực rất dễ gây hiểu nhầm.

Cô cũng đi qua, vừa muốn giải thích một câu, liền thấy Ứng Trì trừng lớn đôi mắt, giống như gặp quỷ mà trừng Từ Kính Dư: "Anh như thế nào lại ở chỗ này?"

Từ Kính Dư: "Tôi vì sao không thể ở chỗ này?"

Ứng Trì lúc này mới phát hiện anh đang mặc đồng phục của đội, vội nhìn về phía Ngô Khởi, Ngô Khởi sút đầu mẻ trán, đều đã quên đi chuyện này, nhìn về phía Từ Kính Dư, hướng Ứng Trì nói: "Cậu ta cũng học đại học A, hạng cân 75kg, cậu còn nhớ rõ đi?"

"Đương nhiên nhớ rõ!"

Ấn tượng sâu sắc!

Ứng Trì nhíu mày, cậu làm sao có thể không nhớ? Người này trước còn đại diện cho đại học A đi thi, khẳng định là đội viên của câu lạc bộ Thiên Bác.

Bọn họ hiện đang ở khu vực nghỉ ngơi, có mấy cái ghế sofa màu lam, trên bàn nhỏ có một đĩa kẹo bạc hà. Từ Kính Dư ngồi xuống ghế sofa diện bọn họ, bóc một cái kẹo bạc hà bỏ vào miệng, anh duỗi chân, khoanh tay, nhìn về phía Ứng Trì: "Qua thôn này không có cửa hàng, thị trường quyền anh rong nước tương đối tạm, nhưng cũng không thiếu một người như cậu, cũng đừng nghĩ năng lực mình quá cao, trong đội không thể không có cậu. Cậu không đồng ý đặc cách, lại vẫn muốn vào trong câu lạc bộ, với số điểm của cậu, có thể thi sao?"

Ứng Trì bị anh nói thẳng trực tiếp chọc đến chỗ đau khổ, đỏ mặt tía tai mà kêu: "Tôi còn chưa thi đâu! Anh làm sao biết tôi thi sẽ không đậu?"

Ứng Hoan cúi đầu nhìn cậu, từ nhỏ đến lớn, thành tích của Ứng Trì chỉ xếp hạng trung bình, mỗi lần thi cử đều cố gắng tranh được một trận đòn của Ứng Hải Sinh mà thôi, thành tích thật sự không tốt...

Cô tối hôm qua đã hỏi cậu vài lần, cách nào cũng đã dùng, Ứng Trì đều nói không vào đội, hiện tại hiển nhiên động tâm.

"Cậu muốn chính mình thi vào đại học A trước sau đó mới nhập đội?"

"Phải."

Ứng Trì cũng biết thành tích của mình không tốt lắm, thi đậu đại học A quả là một vấn đề khó khăn.

Thiếu niên cúi đầu, tối qua còn kiên định không vào đội bây giờ lại bị dao động, cậu bất chấp tất cả, cậu bứt bứt tóc: "Bác trai đã lớn tuổi, bác gái khẳng định không đồng ý chuyện kia, về sau nếu như ba..." Cậu dừng một chút, có chút ủ rũ, "Nếu tôi dựa vào đặc cách mà vào đại học A, tương lai

không đánh quyền nữa, lúc đó tôi có thể làm gì? Lại không có văn hóa, làm không tốt sẽ không tìm được việc, quay đầu lại còn muốn có người nuôi, thật mất mặt..."

Ứng Hoan sờ sờ đầu cậu, ôn nhu nói: "Không có việc gì, chị nuôi em."

Từ Kính Dư: "..."

Anh cười lạnh: "Ai mẹ nó nói với cậu vận động viên quyền anh liền không có văn hóa?"

Ứng Trì cũng mặt lạnh nhìn anh, không chút khách khí mà nói: "Kia không phải sao? Rất nhiều quyền thủ đều là từ nhỏ đã đánh quyền, hoặc là đặc cách học thể dục, mỗi ngày thời gian huấn luyện đều chiếm gần hết, nào còn thời gian học tập."

Không văn hóa...

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành đi tới xem náo nhiệt bỗng nhiên cảm thấy đầu gối tê rần.

Ứng Hoan quả thực hết chỗ nói rồi, nắm một chút tóc của cậu, có thể đừng nói chuyện hay không? Đừng có không gia nhập đội liền đem người đả tội hết.

Ngô Khởi khụ một tiếng, có chút đau đầu mà nhìn Ứng Hoan, cô nhìn về Từ Kính Dư. Từ Kính Dư nhàn nhạt mà liếc cô một cái, nhìn về phía Ứng Trì: "Nói đi, cậu đối với nơi này có gì bất mãn?"

Ứng Trì đối diện anh nói: "Bất mãn đối với anh."

Ứng Hoan đứng ở bên cạnh, mắt dừng ở trên người Từ Kính Dư, có chút tò mò không biết anh sẽ nói gì.

Từ Kính Dư rắc một tiếng, căn viên kẹo bạc hà trong miệng, cười nhạo: "Yếu như gà, đánh cũng không đánh lại tôi, trong đội cũng không dám vào, đại học A cũng không thi được, cậu có bản lĩnh gì mà bất mãn đối với tôi?"

Ứng Hoan: "..."

Ứng Trì tức giận, Yếu như gà? Anh ta mắng cậu yếu như gà?

Thiếu niên phản ứng lại, hoàn toàn hồng mắt, phản ứng đầu tiên là nhìn về phía Ứng Hoan, mở miệng gào: "A a a a a, chị, anh ta mắng em là yếu như gà!!!!"

Ứng Hoan: "..."

Từ Kính Dư sững sốt một chút, nhìn về phía Ứng Hoan.

Chị?

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hiếu lắm thế này cũng thật đủ lớn...

Từ Kính Dư hí hí mắt, nhìn về phía Ứng Hoan, lại liếc mắt nhìn thiếu niên đang la kia, hai người này trừ bỏ làn da đều rất trắng, thật không tìm ra nơi nào giống nhau. Ngay từ đầu Chu Bách Hạo đã nói bọn họ là người yêu, đêm đó Ứng Hoan mặc đồng phục học sinh, lộ eo lộ chân, thoát nhìn rất nổi loạn, ở bên cạnh Ứng Trì, xác thật rất giống một đôi yêu đương nổi loạn.

Từ Kính Dư không quá để trong lòng, sau gặp lại hai lần, vẫn luôn cho rằng bọn họ là một đôi, thậm chí tên Ứng Hoan là gì anh cũng không biết, lại càng không nghĩ sẽ hỏi.

Ứng Hoan nhìn về phía Từ Kính Dư, cô căn bản không nghĩ tới Từ Kính Dư nói chuyện tàn nhẫn như vậy, đâm thẳng vào chỗ đau của Ứng Trì.

Bốn mắt chạm nhau.

Ứng Hoan cảm thấy hiếu lắm ngày càng tăng, nhìn ánh mắt tức giận của Ứng Trì, lại nhìn về phía Từ Kính Dư, nói: "Anh đừng mắng nó."

Từ Kính Dư: "..."

Anh nhưn mày, ý vị thâm trường mà nhìn cô, qua cầu rút ván.

Ứng Hoan có chút đỏ mặt, cô cảm thấy hai người ở đây là đang diễn kịch, cái loại mà có một người mặt đỏ một người mặt trắng.

Một câu "yếu như gà" của Từ Kính Dư đủ tàn nhẫn, liền đem Ứng Trì tức điên, Ứng Trì đứng lên, chỉ vào Từ Kính Dư, đỏ mặt tía tai mà kêu: "Chu Bách Hạo, anh chờ đấy cho tôi! Sớm hay muộn có một ngày tôi nhất định sẽ KO anh."

Từ Kính Dư lười sửa đúng tên, nhàn nhạt mà trả lời: "Hoan nghênh."

Ứng Hoan nhắc nhở Ứng Trì: "Tên anh ta không phải Chu Bách Hạo..."

Ngô Khởi xem xong cảm thấy thật rối loạn, chạy nhanh tới chủ trì đại cục, chỉ chỉ Từ Kính Dư, ho một tiếng: "Cậu ấy là Từ Kính Dư, sự việc ở võ đài lần trước là tôi kêu cậu ấy lên thử cậu, xem thực lực cậu thế nào."

Ứng Trì lại lần nữa bị làm cho mờ mịt, ngơ ngác nhìn Ngô Khởi.

Thiếu niên một bộ biểu tình "Thì ra các người hợp lại lừa tôi", da cậu trắng nõn, lại mang bộ dáng cuộc sống không còn gì luyến tiếc, làm Ngô Khởi có chút không đành lòng, anh cúi đầu khụ một tiếng: "Từ Kính Dư cũng thật là, kêu cậu ta thử một hiệp, ai biết cậu ta sẽ thử luôn cả ba hiệp."

Từ Kính Dư: "..."

Anh nhìn Ngô Khởi.

Ngô Khởi nhàn nhạt mà liếc lại anh, về sau thế nào anh ta cũng sẽ là huấn luyện viên của Ứng Trì, không thể làm tiểu tử này có khúc mắc trong lòng.

Từ Kính Dư nhấp môi, được, cái nôi này anh tiếp.

Cửa hé mở, nhân viên quầy tiếp tân đứng dậy, hướng cửa chào: "Chu tổng."

Từ Kính Dư nhìn ra cửa.

Ứng Trì còn đang ở giữa sự hỗn loạn, nhìn Ứng Hoan, Ứng Hoan gật đầu: "Phải, cho nên em tìm kiếm tên Chu Bách Hạo trên Baidu cái gì cũng không có."

Từ Kính Dư...

Kính Vương.

Trước kia Ứng Trì tương đối chú ý đến thi đấu quyền anh ở nước ngoài, cảm thấy những trận thi đấu đó tương đối tàn khốc, hoặc chính là Áo vận cùng giải vô địch thế giới, WSB là giải đấu do Ủy ban quyền anh quốc tế mới sáng lập hai năm trước, đương nhiên sẽ không biết Từ Kính Dư là Á quân khu vực châu Á năm trước.

Tên thực xứng với Quyền vương.

Ứng Trì yên lặng mà đem Baidu đóng lại, mặt đỏ lên, cảm thấy chính mình thật ngốc.

Ứng Hoan ôn nhu dỗ cậu: "Cái này không trách em, là Từ Kính Dư dùng tên giả, nếu không đã không dẫn đến hiểu nhầm như vậy..."

Cô thực sự cảm thấy, nếu Từ Kính Dư dùng tên giả, thi đấu nghiêm túc, chuyện qua đi Ứng Trì sẽ không cảm thấy không phục như vậy, hiện tại nháo ra thế này, trong lòng cậu hẳn không có biện pháp tiếp thu.

Từ Kính Dư lại nhìn cô một cái.

Thật là....

Nói đến cùng đều là anh sai sao?

Ứng Hoan nhìn thẳng mắt anh, đôi mắt có chút sâu, đuôi mắt hơi dài, thoát nhìn có chút sắc bén. Cô bỗng nhiên có chút chột dạ, nhờ anh giúp kích thích Ứng Trì, còn muốn anh gánh tội thay...

Ứng Trì cắn răng, nổi giận đùng đùng nhìn về phía Từ Kính Dư: "Chu Bách Hạo lại là ai, anh lấy tên của gà rừng để giả danh? Anh sao lại xấu như vậy, dùng tên giả gạt người!"

Chu Bách Hạo mới từ cửa tiến vào liền nghe thấy một câu như vậy, cả người sững sờ tại chỗ.

Gà rừng???

Từ Kính Dư nhếch chân bắt chéo, thấy Chu Bách Hạo đen cả mặt, không nhin xuống mà cười lên tiếng, tiếng cười trầm thấp, bả vai đều có chút run. Anh đối diện Ứng Trí cùng Ngô Khởi, nâng cằm hướng phía sau hai người, "Chu Bách Hạo không phải tên của gà rừng, là tên người phía sau kia."

Ứng Hoan ngây người, ngơ ngác quay đầu lại.

Phía sau, cách vài bước chân, có một người đàn ông anh tuấn mặc tây trang, khuôn mặt đều đen cả rồi.

Cô nghĩ thầm: Xong rồi, Ứng Trì cái này thật ngốc, hiện tại đừng nghĩ đặc cách, cũng đừng nghĩ sẽ vào đội...

Ngô Khởi; "...Chu tổng."

Thạch Lỗi và những người khác: "...Chu tổng."

Chỉ có Từ Kính Dư vẫn còn tâm tình mà cười.

Ai bảo anh cùng Chu Bách Hạo từ nhỏ đã mặc chung một cái quần mà lớn lên?

Ứng Trì phản ứng lại, cảm thấy trước mắt tối sầm, hôm nay ra cửa chắc chắn cậu đã quên xem hoàng lịch. Ứng Hoan chậm rãi quay đầu, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn thẳng Từ Kính Dư, đáy mắt tràn đầy oán niệm....

Đều tại anh!

Tại anh dùng tên giả!

Tại anh mắng Ứng Trì yếu như gà!

Tại anh...

Từ Kính Dư cười nhìn cô, tự giác có chút quá phận, hướng cô ngoắc ngoắc tay.

Ứng Hoan nhìn anh, anh lại ngoéo tay một cái nữa.

Tay của anh hàng năm huấn luyện cùng đáng quyền, tự nhiên có chút thô ráp, lòng bàn tay có thể nhìn ra không ít vết chai, nhưng ngón tay thon dài, bàn tay to rộng, hai tay vẫn rất đẹp. Ứng Hoan nhìn tay anh, nhấp nhấp môi, dịch ba bước, đi đến đối diện sô pha.

Từ Kính Dư thấp giọng nói: "Được rồi, xem cô bị dọa kìa, Chu Bách Hạo không phải người nhỏ nhen như vậy."

Ứng Hoan nhỏ giọng hỏi: "Thật sao?"

Từ Kính Dư: "Thật."

"Vậy anh có thể giúp chúng tôi đội cái nồi một lần nữa không?"

Từ Kính Dư: "Hả?"

"... Tôi lại thiếu anh một bữa cơm."

Từ Kính Dư: "..."

Anh nhìn giống người thiếu hai bữa cơm sao?

Ứng Hoan nói xong, quay người trở về, lôi kéo Ứng Trì đến trước mặt Chu Bách Hạo, khom lưng lại xin lỗi: "Thật xin lỗi, em trai tôi cho rằng người cùng nó thi đấu hôm đó tên là Chu Bách Hạo, nó tưởng cái tên giả đó... Nếu không phải Từ Kính Dư dùng tên giả, thì đã không tạo ra hiểu lầm như vậy, hy vọng anh đừng để ý."

Từ Kính Dư: "..."

Anh dùng đầu lưỡi khê liếm khóe miệng, hừ một tiếng.

Được, đều là anh sai.

Chu Bách Hạo nhìn cô, cảm thấy có chút quen mắt, cách vài giây, mới phản ứng lại, "Hai người là chị em?"

Ứng Hoan một lời khó nói hết gật đầu: "Phải."

Ứng Trì: "..."

Đều mẹ nó mắt mù! Đây là chị của cậu!

"Thực xin lỗi, Chu tổng."

Thiếu niên ử rũ mà xin lỗi, cậu dù thế nào, cũng biết hiện tại nên xin lỗi trước.

Từ Kính Dư đi tới, liếc mắt nhìn Ứng Trì đã không còn nhiều ý chí chiến đấu, Ngô Khởi khụ một tiếng, "Ứng Trì, lại đây cùng tôi, tiếp tục nói về thỏa thuận."

Ứng Trì nhìn thoáng qua Chu Bách Hạo, cậu đã mắng ông chủ là gà rừng, còn có thể gia nhập câu lạc bộ, còn có thể được đặc cách sao?

Ứng Hoan cũng nhìn về phía Chu Bách Hạo.

Cái này, mọi người mới phát hiện, Ứng Hoan cùng Ứng Trì kỳ thật cũng có chút giống, đôi mắt giống, đen trắng rõ ràng, thuần tịnh lại sáng ngời.

Từ Kính Dư nói đúng, Chu Bách Hạo quả thật không phải người nhỏ nhen, năm nay anh hai mươi ba tuổi, so với mọi người cũng không hơn quá nhiều, chưa cần gọi ông chủ, anh xoa tay: "Không sao, tôi không tức giận, việc này cũng do Từ Kính Dư."

Từ Kính Dư không thèm nhìn, trực tiếp cười lạnh.

Ngô Khởi dẫn Ứng Trì sang một bên nói kỹ càng mọi việc, Ứng Hoan không yên tâm, cũng muốn đi qua.

Mới vừa đi vài bước.

"Từ từ."

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, gọi cô quay lại.

Ứng Hoan quay đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, nói với Ứng Trì:

"Em đi trước đi."

Ứng Trì nhấp môi, nhìn về phía Từ Kính Dư, nhú mày nói: "Không được khi dễ chị tôi."

Mắt thấy Ứng Trì sắp xù lông, Ứng Hoan vội đem người đẩy đi: "Mau đi, anh ấy sẽ không khi dễ chị."

Ứng Trì đi rồi.

Ứng Hoan đi đến trước mặt Từ Kính Dư, chân thành nói: "Cảm ơn anh."

"Tên là gì?"

"A." Ứng Hoan nói: "Ứng Hoan."

Tác giả có lời muốn nói: Kính Vương là quyền thủ quyền anh, không cao lãnh cũng không phải học thần, tính tình ư? Dù sao cũng là vận động viên, ít nhiều có chút mạnh mẽ, có chút lưu manh cùng không nghiêm túc.

Chu Bách Hạo:???? Gà rừng, cậu không muốn lăn lộn trong giới này nữa đúng không?

Tiểu Trì: Giống như ngồi tàu lượn siêu tốc, nhiều lần thót tim, nhân sinh vô vọng.

Ứng Tiểu Hoan:...Thằng bé giống như đắc tội hết mọi người trong đội, Kính Vương, anh giúp nó một chút có được không?

Kính Vương: Dễ dàng tôi.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Edit: Rùa

"Ứng Hoan"

"Hả?"

Từ Kính Dư dựa lại người lên sô pha, hướng cô nâng cằm: "Không có việc gì, cô đi đi."

Ứng Hoan sợ Ứng Trì lại nói sai cái gì, gật đầu, xoay người bước nhanh đi.

Chu Bách Hạo quay đầu lại nhìn, ngồi xuống đối diện Từ Kính Dư, "Cô gái này sao lại đeo niềng răng, đêm đó mặc đồ lộ eo lộ chân xử lý vết thương cho Ứng Trì, thoát nhìn vừa nổi loạn vừa bình tĩnh, hôm nay còn chút là không nhận ra, cô ấy cũng học đại học A?"

Từ Kính Dư ừ một tiếng, nhớ tới Ứng Hoan trực tiếp bênh vực người của mình, cùng với bộ dạng cô kiên nhẫn dỗ dành người khác, cúi đầu cười: "Có cái gì lạ, cậu không biết con gái đều có nhiều mặt sao?"

Chu Bách Hạo không có ý kiến.

Nói chuyện cùng Ứng Trì, cậu nghe nói Từ Kính Dư là dựa vào thành tích mà thi đậu đại học A, lại nhớ tới câu nói "yếu như gà" của anh, làm thế nào cũng không phục, Ngô Khởi phải nói mãi, cậu mới miễn cưỡng thỏa hiệp.

Ứng Trì muốn xem cậu thi có đậu đại học A hay không, thời gian vào đội kéo dài tới sau khi thi đại học, trong lúc đó sẽ tham gia luyện tập với Ngô Khởi, tạm thời không tham gia thi đấu.

Đương nhiên, điều này là Ứng Hoan giúp cậu tranh thủ.

Thời điểm Từ Kính Dư kết thúc huấn luyện, Ứng Hoan đã dẫn Ứng Trì về, chạng vạng, lúc bọn họ ăn cơm, Ngô Khởi nói đến việc này, nhin không được nhíu mày: "Cũng không biết quyết định này có đúng hay không, nha đầu Ứng Hoan kia miệng lưỡi thật lợi hại."

Từ Kính Dư đang lừa cơm, nghe vậy ngẩng đầu cười: "Dễ người cũng rất lợi hại."

Ngô Khởi nhin không được cười, cảm thán: "Xác thật, tôi rất ít khi thấy chị em nào có quan hệ tốt như vậy. Ba bọn họ nhiễm trùng đường tiết niệu, cả hai chị em bọn họ đều đi kiểm tra thận, Ứng Hoan kiểm tra thì không thích hợp, ngày nào đó nếu không chờ được thận thích hợp mà cần phải thay thận thì Ứng Trì phải cho ba cậu ấy một quả thận, liền không có biện pháp làm vận động viên. Ứng Trì không muốn đặc cách, ký hợp đồng chậm một năm, vốn dĩ không nghĩ đến, Ứng Hoan đến tìm tôi, đưa ra bảo đảm chắc chắn..."

Từ Kính Dư sững sốt, nhưng thật ra có chút hiểu.

Trách Không được, Ứng Hoan đem Ứng Trì dỗ như tổ tông.

Ứng Hoan cùng Ứng Trì trở lại tiểu khu thì trời đã tối, hai người đến dưới lầu, Ứng Trì bỗng kêu cô: "Chị."

"Ơi?"

Ứng Hoan quay đầu nhìn.

"Chị nói, một ngày nào đó em tham gia một trận thi đấu rất quan trọng, bỗng nhiên phải đi làm phẫu thuật, không lấy được huy chương, có thể bị người ta mắng chửi hay không? Như vậy em thật đáng thương..." Thiếu niên cào cào đầu, "Nếu không, em sẽ không đi nữa."

Ứng Hoan sững sốt.

Cô không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ nghĩ cậu thích quyền anh, nếu đã thích như vậy thì cứ làm thôi.

Thừa dịp còn trẻ, nỗ lực hết mình, sau này nghĩ lại sẽ không có gì phải tiếc nuối, cũng sẽ không hối hận.

Cô nghĩ nghĩ, sờ đầu cậu giống như sờ đầu chó nhỏ.

"Sẽ không, không ai trách em."

"Đất nước ta nhiều người như vậy, không có em, cũng có người khác, nhất định mang huy chương về."

...

Đại hội thể thao của trường, Ứng Hoan chỉ làm hậu cần, đem công việc ném cho Chung Vi Vi, chính mình đi làm thêm.

Buổi tối, Ứng Hoan trở lại phòng ngủ, liền thấy ba bạn cùng phòng đang ghé vào máy tính xem thi đấu quyền anh, ba cô gái nhỏ hưng phấn mà nhìn màn hình, Lâm Tư Vũ kêu: "Oa, Kính Vương thật đẹp trai."

Khương Mạnh mắt lấp lánh: "Nghe nói anh ấy chưa có bạn gái."

Ứng Hoan sững sốt một chút, nhìn về phía màn hình máy tính.

Chung Vi Vi thấy Ứng Hoan, hướng cô vẫy tay, "Ứng Tiểu Hoan mau tới đây, lần trước cậu nhớ nhầm tên sao? Cái gì mà Chu Bách Hạo, anh ta

tên Từ Kính Dư, trách không được Lâm Tư Vũ không tìm được người này!"

Gia cảnh Khương Manh rất tốt, vì chơi trò chơi, cô ấy đã nâng cấp máy tính hết một vạn, màn hình rất to, dường như chiếm toàn bộ bàn học.

Ứng Hoan liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên võ đài, quyền thủ mặc quần màu đỏ là Từ Kính Dư.

Cô bữu môi: "Là anh ta dùng tên giả lừa tớ."

Ba người nhất loạt nhìn về phía cô: "A?"

Chung Vi Vi vội hỏi: "Anh ta sao lại lừa cậu?"

Lâm Tư Vũ: "Anh ta đối với cậu có ý?"

Ứng Hoan kỳ quái mà nhìn các cô: "Sao có thể, tớ cùng anh ta không thân."

"Không thân? Đó là nhận thức gì?" Khương Manh kéo cô, lòng đầy mong chờ, "Ai, cậu có thể kêu anh ta tới không, quan hệ bạn bè gì đó."

Ứng Hoan nhớ mình còn thiếu anh hai bữa cơm, nhưng cả số điện thoại lẫn WeChat của anh đều không có, như thế nào gọi được? Cô nói thật, không có phương thức liên hệ. Khương Manh thất vọng mà ngồi trở lại, tiếp tục đối với màn hình chảy nước miếng; "Dáng người cũng thật mẹ nó tốt! Muốn ngủ."

Ứng Hoan: "..."

Lâm Tư Vũ: "Nếu tớ có bạn trai là quyền vương, khi đi trong trường tớ sẽ đi ngang, xem ai dám khi dễ tớ."

Ứng Hoan: "..."

Buổi tối hôm nay, Ứng Hoan mới biết được vốn dĩ Từ Kính Dư học năm ba, nhưng thời điểm học năm hai anh đã nghỉ một năm, cho nên đang học lại năm hai, so với cô lớn hơn một năm.

Hai mươi tuổi?

Vẫn là 21 tuổi?

Trước khi ngủ, cô nghĩ có nên nhờ Ứng Trì hỏi số điện thoại Từ Kính Dư hay không, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó, khi ra khỏi phòng huấn luyện, Từ Kính Dư nói câu "Không cần ăn cơm."

Nghĩ nghĩ, nếu anh đã nói không cần, vậy thì thôi luôn.

Trong một năm này, cuộc sống của Ứng Hoan tương đối buồn tẻ, bởi vì câu lạc bộ hay hội sinh viên cô đều không tham gia, toàn bộ thời gian đều dành cho học tập và làm thêm.

Sắp đến thi cuối kỳ, Lâm Tư Vũ nói: "Cậu như vậy mà đi xuống, vòng giao thiệp ngày càng nhỏ! Không chừng năm năm qua đi, liền cả yêu đương một lần cũng không có!"

Ứng Hoan nói: "Tớ vốn dĩ không nghĩ sẽ yêu đương."

Lại không thích ai cả.

Khương Manh chỉ vào miệng cô, "Có phải cậu cảm thấy đeo niềng thì yêu đương không tốt?"

Đeo niềng răng mà hôn môi thì chỉ hôn không khí, hôn một miệng kim loại sao?

Chung Vi Vi đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Trì thì khi nào có kết quả?"

Ứng Hoan nhấp môi: "Nhanh, sau hai ngày là có thể kiểm tra rồi."

Một năm này Ứng Trì chính là liều nửa cái mạng vào việc học, nửa cái còn lại dành cho tập luyện, Chung Vi Vi lần trước cùng Ứng Hoan đi đón Ứng Trì khi cậu thi xong, cảm thấy cậu nhóc này thật gầy.

Thành tích sau khi có, thực ảo.

Ứng Trì gãi gãi đầu, lung tung điền ngành học, "Dù sao chênh lệch giữa các ngành không cao, điền cái nào cũng như nhau."

Ứng Hoan đánh đầu cậu một cái, "Đừng nháo."

Cô nghiêm túc so sánh điểm, giúp cậu chọn một ngành.

Sau khi nhận được thư thông báo trúng tuyển, Ứng Trì vội vàng gọi điện cho Ngô Khởi, đem việc này nói, ngữ khí đặc biệt kiêu ngạo: "Xem đi, tôi đã nói không cần đặc cách cũng có thể thi đậu. Cái kia, huấn luyện viên, ông có thể đưa điện thoại cho Từ Kính Dư được không?"

Ngô Khởi nhìn thoáng qua Từ Kính Dư đang luyện tập, "Cậu có việc tìm cậu ta?"

Ứng Trì nói: "Có việc."

Ngô Khởi nói: "Đợi chút đi, tôi sẽ bảo cậu ấy gọi cho cậu."

Ứng Trì có chút thất vọng, lại không có cách khác, "Được thôi."

Ứng Hoan nhìn cậu ngắt điện thoại, có chút kỳ quái hỏi: "Em tìm anh ta làm gì?"

Ứng Trì hừ một tiếng: "Không phải anh ta nói em yếu như gà sao? Em không phải đã thi đậu đại học A rồi?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Chính là, em còn không đánh lại được anh ta."

Ứng Trì: "..."

Nghỉ hè, giữa trưa, Ứng Hoan kéo valy xuống lầu, chuẩn bị ngồi xe điện ngầm về nhà, Ứng Trì gọi điện thoại cho cô: "Chị, em ở câu lạc bộ, có phải muốn về hay không? Chị chờ em một chút, tối nay huấn luyện xong em cùng chị trở về."

Ứng Hoan dừng lại phía sau cây đại thụ, tránh đi ánh nắng chói chang, "Không phải ngày mai em mới bắt đầu huấn luyện sao?"

Ứng Trì nói: "Em chờ không kịp, hôm nay có thể kết thúc rồi."

Ứng Hoan cười cười: "Vậy được, chờ chị, chị tới tìm em."

Câu lạc bộ ở bên cạnh đường Tây Môn, Từ Tây Môn đi mười phút là đến, ngồi qua hai trạm xe bus.

Đại học A rất lớn, Ứng Hoan kéo valy từ ký túc xá đến đường Tây Môn, cả người đều rất nóng, cô đến trước trạm xe bus, lấy từ trong balo một quyển tạp chí. Phía sau bỗng nhiên có người gọi, "Học muội Ứng Hoan?"

Ứng Hoan quay đầu lại.

Thấy hai người mặc đồng phục màu đỏ của câu lạc bộ.

Cô không nhớ ra tên, mặt cũng rất mơ hồ, chỉ có thể cười cười: "Phải, mọi người... Đi ăn cơm?"

Thạch Lỗi nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng: "Cô thế mà trả lời tôi?"

Ứng Hoan có chút mờ mịt: "Trước kia anh từng gọi tôi rồi sao?"

Thạch Lỗi có chút ủy khuất: "Có a, có một lần tôi cùng Dương Cảnh Thành ở nhà ăn thấy cô, kêu cô tiểu học muội nhưng cô không trả lời... Còn một lần khác, tôi cùng Từ Kính Dư đi mua nước, cũng thấy cô nhưng cô không nhìn bọn tôi mà đi qua luôn..."

Ứng Hoan: "..."

Cô không còn lời nào để nói, có chút quẫn.

Cô hỏi: "Khi nào?"

Cô không nhận ra Thạch Lỗi, nhưng Từ Kính Dư cô vẫn có thể nhận ra chứ?

Thạch Lỗi: "Tháng trước đi."

Cô lại hỏi: "Ngày đó Từ Kính Dư mặc quần áo màu gì?"

Thạch Lỗi có chút ngốc, nhưng vẫn nói: "Tôi làm sao còn nhớ, Hơn phân nửa màu đỏ đi, quần áo cậu ấy phần lớn là màu đỏ."

Từ Kính Dư mua bình nước quay lại, thấy Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đứng xung quang Ứng Hoan, cô đưa lưng về phía anh, anh cầm chai nước đi qua, vừa lúc nghe thấy câu hỏi của cô, anh cười nhạo một tiếng: "Dựa vào màu sắc quần áo để nhận người sao?"

Ứng Hoan trong lòng hơi hơi nháy, quay đầu lại nhìn anh.

Từ Kính Dư cũng mặc đồng phục của câu lạc bộ, đang cúi đầu nhìn cô, tóc vẫn ngắn như thế, vẫn là gương mặt kia, đứng ở dưới ánh mặt trời, cả người đẹp đến chói mắt.

Ứng Hoan lắc đầu: "Không phải, tôi nhớ rõ anh."

Từ Kính Dư hí hóp mắt, nói: "Ngày đó tôi mặc đồ màu đen."

Ứng Hoan nói: "Anh mặc đồ màu đỏ tương đối đẹp."

Từ Kính Dư: "..."

Vài giây sau anh cười nói: "Cái này tôi biết."

Thật ra thời điểm nghỉ đông hai người từng gặp nhau một lần, ở phòng khám nha khoa, cô đi kiểm tra niềng răng, anh đi kiểm tra hàm răng, nơi này mặc dù lớn, nhưng xác suất gặp nhau vẫn có.

Anh xác thật gặp cô hai lần.

Cô đi đường rất nghiêm túc mà nhìn dưới chân cùng giao thông, không hay để ý mọi người xung quanh.

Thạch Lỗi cười ha ha: "Màu đỏ đủ khí chất."

Từ Kính Dư mặc kệ anh ta, nhìn valy của Ứng Hoan: "Đi đến câu lạc bộ tìm thằng nhóc kia?"

Ứng Hoan gật đầu.

Anh duỗi tay ra, nhẹ nhàng xách valy, "Cùng nhau đi thôi."

Bọn họ đi ăn cơm, lúc này đang chuẩn bị về.

Từ Kính Dư đã đi được vài bước, phát hiện Ứng Hoan không theo kịp, quay đầu nhìn cô: "Như thế nào? Còn muốn tôi giúp cô?"

Ứng Hoan "..."

Cô chỉ chỉ xe bus số 328 đang chậm rãi tiến đến, nói: "Tôi muốn đi xe bus."

Thạch Lỗi cười: "Chỉ hai trạm xe bus, vài phút, rất nhanh sẽ đến."

Đối với vận động viên bọn họ mà nói, đừng nói chỉ hai trạm xe, chính là hai mươi trạm, chạy một vòng cũng không thành vấn đề, Ứng Hoan nhìn lên trời, hôm nay gần 400, cô kiên trì nói: "Quá nóng, tôi vẫn ngồi xe bus thôi, xe đến ngay rồi."

Cô đi qua, muốn lấy lại valy.

Từ Kính Dư đã xách valy đi tới, xe bus chậm rãi dừng lại, khuôn mặt không biểu tình mà đi đến cửa, nhìn Ứng Hoan, còn đứng tại chỗ, cười khê: "Không phải muốn ngồi xe sao? Còn chưa lên?"

Tài xế sắp đóng cửa, Ứng Hoan vội vàng theo sau.

Thạch Lỗi cùng Vương Cảnh Thành hai mặt nhìn nhau, Dương Cảnh Thành cũng theo lên, Thạch Lỗi thấy cửa xe đóng cũng vội vàng lên xe.

Bốn người đứng trước cửa.

Thạch Lỗi sờ túi tìm tiền lẻ, cúi đầu hỏi: "Không có tiền lẻ, mọi người ai có?"

Dương Cảnh Thành cũng thò tay vào túi quần.

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hoan.

Anh đã rất lâu rồi không đi xe bus.

Ứng Hoan có chút không nói được lời nào, không biết sao tự dưng mang theo ba nam sinh lên xe bus công cộng, "Tôi tới trả."

Mọi người đi xuống phía sau.

Xe bus có chút đông, không có chỗ ngồi.

Ứng Hoan đứng ở gần cửa, bị Từ Kính Dư và Thạch Lỗi vây trong góc, Từ Kính Dư dựa đến càng gần, như suy nghĩ gì mà nhìn chóp mũi cô gái nhỏ đang lấm tấm mồ hôi.

Cô liếm liếm khóe miệng.

Từ Kính Dư vặn nắp bình nước, đưa ra trước mặt cô.

Ứng Hoan sững sốt, tiếp nhận, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Từ Kính Dư dựa vào valy hành lý của cô, không nói chuyện.

Qua ba phút, xe dừng lại, một đợt người đi xuống.

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành đi xuống phía dưới hai bước, Thạch Lỗi không nhịn được nói: "Toàn người với người, đi bộ thật tốt, không khí tươi mát, đường lại rộng rãi."

Xe đóng cửa lại rồi đi tiếp, Từ Kính Dư cúi đầu nhìn Ứng Hoan, không chút để ý hỏi: "Ứng Hoan, cô bị chứng mù mặt có phải không?"

Ứng Hoan ôm chai nước trầm mặc.

"Nhớ rõ Thạch Lỗi sao?" Từ Kính Dư nhắc nhở, "Lần trước ở phòng huấn luyện, cô nhờ tôi giúp đỡ đó, cậu ta cũng ở đấy."

Ứng Hoan nhớ lại, cô chỉ nam sinh có làn da đen nói: " Anh ta là Thạch Lỗi?"

"Phải, không nhớ rõ sao?"

"Anh ta...lúc đó anh ta không mặc quần áo tôi nhớ rõ."

Ứng Hoan chỉ thấy qua Thạch Lỗi một lần, liền nhớ rõ anh không mặc áo, cánh tay đặc biệt dài, cả người làn da đều rất đen, giống tinh tinh lớn,

rất dễ nhận ra.

Từ Kính Dư:..."

Nửa ngày anh bỗng nhiên cười.

"Có phải tôi cũng nên cởi quần áo, cô mới nhớ rõ?"

Tác giả có lời muốn nói:

Kính Vương: Ứng Tiểu Hoan, có muốn đi ngang không?

Ứng Tiểu Hoan:...

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Edit: Rùa

Trong xe là một hồi yên tĩnh quý dị.

Loại yên tĩnh quý dị này tiếp diễn trong một phút đồng hồ, người bên cạnh đều dừng ánh mắt trên người Từ Kính Dư và Ứng Hoan, hiện tại sinh viên đều cởi mở như vậy sao? Ở trên xe bus còn tán tỉnh nhau!

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, Từ Kính Dư dáy mắt tràn đầy ý cười: "Hửm?"

Cô nhàn nhạt mà nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười: "Đúng vậy."

Có bản lĩnh thì cứ ở trên xe tán tỉnh.

Ứng Hoan từ nhỏ đến lớn ở trước mặt ba mẹ đều là con gái ngoan, đó là không chạm đến giới hạn cuối cùng của cô, cùng với thời điểm cô có việc phải cầu người. Chung Vi Vi từng nói qua, Ứng Hoan là người có được dân được.

Thạch Lỗi từ sau khi nghe Ứng Hoan nói câu kia đã ngây người, anh khiếm sợ nhìn về phía Ứng Hoan, tiểu học muội là loại người như vậy sao?

Ứng Hoan cúi đầu, đã lười không muốn giải thích, trạm xe cách nhau rất ngắn, hai phút liền đến. Cô nghe thấy âm thanh Từ Kính Dư cười nhẹ, cửa xe mở ra, theo bản năng lấy đi valy hành lý trên tay anh, Từ Kính Dư

trực tiếp xách valy lên, tay hai người chạm vào nhau, tay anh còn đè lên ngón út mềm mại của cô.

Hai người sửng sốt một chút.

Ứng Hoan rút tay lại, đem valy cho anh, đi lên phía trước, bỏ lại một câu: "Cảm ơn."

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu lam, dài đến cẳng chân, tóc dài tùy ý cột sau đầu, đeo một cái túi xách nhỏ, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại. Ánh mắt Từ Kính Dư liếc qua cô, đảo qua Thạch Lỗi còn đang đứng vò đầu, "Thất thần làm gì?"

Anh xách valy lên, bước đến cửa sau.

Vừa xuống xe là có thể nhìn thấy cửa cầu lạc bộ, Ứng Hoan đi phía trước, Thạch Lỗi tiến đến trước mặt Ứng Hoan, cười hắc hắc hỏi: "Tiểu học muội, mù mặt có phải giống với cận thị không, tôi đi đến trước mặt cô cũng không nhận ra? Vẫn cần có phương thức đặc biệt để nhận ra mọi người?"

Dương Cảnh Thành bổ sung: "Ví dụ như không mặc quần áo gì đó?"

Ứng Hoan: "..."

Cô có chút câm nín mà nhìn bọn họ.

"Không có đặc thù gì, chính là nhớ người chạm một chút, tôi không nhận ra là do chỉ nhìn thấy một lần, nhìn vài lần sẽ có thể nhớ kỹ."

"Vài lần?"

Ứng Hoan nói: "Bốn năm lần đi."

Từ Kính Dư nhàn nhạt mà nói: "Tôi cùng cô, cũng đến năm lần rồi."

Ứng Hoan không biết tại sao anh cứ phải chấp nhất vấn đề này, nhẹ nhíu mày, ở trên đường không nhận ra anh có thể là do cô không chú ý, bởi vì bị mù mặt nên khi đi đường cô không quá chú ý xung quanh.

Giữa trưa, nhiệt độ cao hơn bình thường.

Ứng Hoan rất sợ ra nắng, chỉ phơi nắng một chút thôi da cô cũng có thể lên mẩn đỏ, cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, thiếu niên đứng dưới ánh mặt trời, ngũ quan dường như đẹp hơn bình thường. Cô thậm chí cảm thấy ánh nắng mặt trời có thật chói mắt, có chút hoa mắt mà sụp xuống, ánh mắt dừng ở logo đồng phục trên ngực anh, nói: "Có khả năng là tôi không quá chú ý, nếu anh mặc quần áo màu đỏ, tương đối dễ thấy, tôi có thể nhận ra."

Cho nên, vẫn là dựa vào màu sắc quần áo để nhận ra mọi người?

Từ Kính Dư hừ nhẹ ra một tiếng. Liếc cô cười: "Về sau nếu bạn trai cô mặc đồ màu hồng, chẳng phải trên đường người đàn ông nào mặc màu hồng đều giống bạn trai cô?"

Ứng Hoan: "..."

Cô trầm mặc vài giây, nói: "Chuyện đó, cũng không cần anh nhọc lòng."

"Cũng phải." Từ Kính Dư nhướn mày, không phản bác cô, mang theo valy vào trong câu lạc bộ.

Ứng Hoan bỏ vào valy rất nhiều thứ, còn có các loại sách nên rất nặng. Anh xách giông như xách túi bánh mì, nhẹ nhàng vô cùng, cô nhìn Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành, cầm lấy túi nhỏ, bước nhanh vào.

Đi vào, liền thấy Ứng Trì ở trên võ đài, cậu mặc quần đùi màu đỏ, nửa thân trên để trần, đang quấn băng vải.

Gần một năm nay, phần lớn thời gian Ứng Trì đều dùng để luyện tập, mỗi ngày chạy bộ một giờ, tự mình luyện tập ở câu lạc bộ thể thao gần nhà, thi đại học qua đi, người nhìn thì gầy hơn, nhưng thật ra cơ bắp càng rắn chắc.

Chẳng qua làn da cậu trắng quá, lại còn nhỏ tuổi, mặt lại xinh đẹp, ngày thường nhìn không ra.

Từ Kính Dư quay đầu lại, nói với Ứng Hoan: "Phía trước có phòng nghỉ, valy có thể để ở đây."

Ứng Hoan gật đầu: "Được, cảm ơn."

Ứng Trì vừa nghe thấy âm thanh, vội mở mắt, thật vui vẻ mà đi đến biên võ đài: "Chị."

Ứng Hoan nhìn cậu cười: "Em huấn luyện trước đi, không cần để ý đến chị."

"Được, chị chờ em."

Ứng Trì cũng không có thời gian để ý Ứng Hoan, Ngô Khởi đã thúc dục cậu.

Ứng Hoan đem valy vào phòng nghỉ, vòng nửa vòng, phát hiện hôm nay trong câu lạc bộ có nhiều người hơn lần trước. Bởi vì hạng 91kg trở lên không hạn chế thể trọng, cho nên có hai Quyền thủ hạng cân 91kg, thoát nhìn rất cường tráng, nhưng không quá cơ bắp, chính là to con.

Ứng Hoan nhìn một vòng, phát hiện không nhiều người đẹp trai giống Ứng Trì cùng...

Cô đi đến khu nghỉ ngơi, thấy Từ Kính Dư cầm cốc nước hương đối diện cô đi tới, trong đầu nghĩ: Giống Ứng Trì cùng Từ Kính Dư như vậy,

quyền thủ đẹp trai thật sự ít.

Từ Kính Dư cầm cốc nước ngồi xuống sô pha, mấy ngụm liền uống hết.

Ứng Hoan đứng trước mặt anh, hỏi: "Có phải hôm nay câu lạc bộ có thêm nhiều người mới?"

Từ Kính Dư cười: " Cô có thể nhìn ra người mới cùng người cũ sao?"

Ứng Hoan trợn mắt: "Cảm giác nhiều người."

Anh nhàn nhạt mà ừ một tiếng, duỗi đôi chân dài dựa vào sô pha, cả người tùy ý lười biếng, "Phải, tháng sáu hàng năm sẽ chiêu dụ tân binh, chuẩn bị cho sáu tháng cuối năm và đầu năm sau thi đấu, Quyền anh trong nước thi đấu các giải lớn nhỏ không ít."

Ứng Hoan hỏi: "Ứng Trì có thể tham gia không?"

Từ Kính Dư liếc cô một cái, "Ứng Trì mới vào đội, trong đội sẽ chậm rãi sắp xếp thi đấu, bao gồm đoàn đội, cá nhân. Chỉ là, sẽ phải thi đấu để tuyển chọn, trong đội có vài người ở hạng cân 69kg, Ứng Trì không nhất định có thể tham gia, bên trong câu lạc bộ cũng có cạnh tranh."

Người được tham gia thi đấu có hạn, ai mạnh người đó được.

Ứng Hoan quay đầu nhìn Ứng Trì.

Trước kia cô không xem qua câu lạc bộ huấn luyện quyền thủ như thế nào, lúc này nhìn Ứng Trì mang lên quyền bộ, cùng một thiếu niên không quen biết đối mặt, giống như chuẩn bị một trận thi đấu, cô lại hỏi: "Đây cũng là nội dung huấn luyện?"

Từ Dư nhắm mắt, tiếng nói khàn khàn, "Ứng Trì lâu rồi không thi đấu, chắc là huấn luyện viên Ngô để cậu ấy tìm cảm giác."

Ứng Hoan đáp một tiếng, quay đầu lại mới phát hiện ạnh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô im lặng.

Qua vài phút, Từ Kính Dư giống như thật sự ngủ rồi, Ứng Hoan nhìn đến võ đài, đứng dậy đi qua.

Từ Kính Dư nghe thấy tiếng bước chân, mở mắt nhìn.

Ở giữa võ đài có thiết kế bậc thang, là chỗ đứng cho bác sĩ cùng trọng tài, trong lúc thi đấu cũng tránh cho hai bên có tiếp xúc. Ứng Hoan đứng ở chỗ bậc thang, nhìn Ứng Trì bị đấm vài cái rất mạnh, mắt và mũi đều chảy máu.

Đối phương rất mạnh sao?

Hay là....

Ứng Trì lâu rồi không thi đấu, thật sự yếu?

Một hiệp kết thúc, Ngô Khởi nhìn Ứng Trì: "Xử lý trước một chút?"

Ứng Trì hít hí mũi, trong lòng ghen lại: "Không có việc gì, đánh xong lại xử lý."

Câu lạc bộ có bác sĩ chữa bệnh và chăm sóc, nhưng không phải lúc nào cũng đứng ở biên võ đài, vết thương đơn giản quyền thủ cũng có thể tự mình xử lý.

Ứng Trì thi đấu xong, không đợi gọi người chữa bệnh và chăm sóc tới, Ứng Hoan đã mang theo hòm thuốc bò lên võ đài, động tác thành thạo.

Từ Kính Dư nghỉ nửa giờ, đứng dậy chuẩn bị đi luyện tập, thấy cô sai bước lên quyền đài, đôi mắt hí lại một chút.

Ứng Trì nằm liệt ở trên võ đài, giữa vào biên võ đài, cảm xúc tụt xuống: "Chị."

Ứng Hoan nói: "Ngửa đầu."

Ứng Trì nghe lời mà ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: "Chị, tháng 9 có trận thi đấu, ở Quảng Châu, em muốn đi, không biết có được không..."

"Còn hơn hai tháng."

"Vâng."

"Nếu em có thể tham gia thi đấu, chị có thể đi xem không? Khi đó hẳn là chưa khai giảng."

Tay Ứng Hoan đang ấn vào xương lồng mày của cậu thì dừng lại một chút, "Xem thời gian, nghỉ hè chị phải đi làm thêm."

Bên kia, Từ Kính Dư thay đổi một chiếc quần quyền anh màu đỏ, thắt lưng màu bạch kim, thân hình cường tráng, đứng ở bên cạnh đường biên buộc băng vải, động tác nhanh chóng thành thạo, phảng phất việc làm đã trải qua vô số lần, tay trái cột chắc rất nhanh.

Ứng Hoan cúi đầu lấy túi chườm đá, hướng bên kia nhìn thoáng qua.

Thiếu niên đáng người quá tốt lớn lên cũng đẹp, chỉ là buộc băng vải nhưng làm ở trên người anh liền đẹp hơn người khác vài phần, không lý do gì mà tản ra hormone, hấp dẫn người xem.

Ứng Hoan không chút che giấu, nhìn nhiều lần.

Từ Kính Dư lại lấy một băng vải quần tay khác, tay trái ấn tay phải, buộc được một vòng, bỗng nhiên liếc Ứng Hoan.

"Ứng Hoan."

Cô sửng sốt, nhìn mắt của anh, trực giác có chút không tốt.

Quả nhiên.

Từ Kính Dư cong cong môi, quay sang nhìn Ứng Hoan: "Nhìn cái gì? Nhận ra tôi là ai không?"

Ứng Hoan: "..."

Cô không biểu tình quay mặt đi: "Không quen biết."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 11

EDIT: RÙA

Ứng Trì nghe Ứng Hoan nói không quen biết Từ Kính Dư, lập tức cười, đắc ý nói: "Từ Kính Dư, tôi nói với anh, anh ở nơi này của chị tôi chính là không có mặt, chính là mosaic (Mosaic là một tác phẩm nghệ thuật hoặc hình ảnh được làm từ việc tập hợp những mảnh nhiều màu sắc từ kính, đá hoặc các vật liệu khác. Nó thường được sử dụng trong trang trí cho vật dụng hoặc trang trí nội thất.)! Anh biết cái gì gọi là mosaic sao?"

Từ Kính Dư: "..."

Tiểu tử thói cứ như vậy mà vạch trần khuyết điểm của cô, Ứng Hoan trực tiếp đem túi chườm đá ấn lên tai Ứng Trì: "Đừng nói chuyện."

Ứng Trì bị lạnh đến giật mình, cười hì hì nhỏ giọng: "Chị, chị thật không nhớ rõ anh ta?"

"Không nhớ rõ."

Từ Kính Dư buộc băng vải, nhìn về phía Ứng Hoan, cô gái nhỏ cúi đầu không nhìn anh, khóe miệng nhếch lên, anh nhướn mày, tiếp tục buộc, khẽ cười.

Anh biết, Ứng Hoan nhớ rõ anh.

Tào Uy đi tới ném bao tay cho anh, Từ Kính Dư tiếp được, đeo bao tay lên, bắt đầu huấn luyện.

Ứng Hoan cầm máu cho Ứng Trì, hỏi: "Có choáng váng đầu không?"

Ứng Trì lắc đầu: "Không choáng."

Ứng Hoan đang muốn kiểm tra xem trên người cậu còn vết thương nào khác không, phía sau liền truyền đến một tiếng cười ngả ngớn: "Ai, cô là nhân viên y tế? Vẫn là chị của Ứng Trì? Thoạt nhìn tuổi rất nhỏ..."

Ứng Hoan quay đầu lại.

Là người vừa thi đấu với Ứng Trì, trên mặt có một chút vết thương.

Ứng Trì nhú mày, không vui vẻ mà nói: "Là chị của tôi, cậu muốn làm gì?"

Vừa rồi Ứng Trì đã nói với Ứng Hoan, người này tên là Trần Sâm Nhiên.

Trần Sâm Nhiên nhìn rất không đoan chính, là da cũng rất trắng, trên hai cánh tay đều có hình xăm, nhìn không rõ là xăm gì. Cậu cũng giống Ứng Trì, đều là sinh viên mới của đại học A, chỉ là cậu ta tiến vào nhờ đặc cách, thành tích khi học trung học rất kém, tính cách cũng không tốt, kiểu người không được quản giáo nghiêm. Nếu không phải hạt giống tốt, Ngô Khởi đã không nhận cậu ta.

Nhưng không thể phủ nhận, Trần Sâm Nhiên đánh quyền không tồi, thuộc về Quyền thủ có tốc độ, phòng thủ cũng vững chắc.

Hai người đều là quyền thủ hạng cân 69kg, cho nên, Ngô Khởi để cho Trần Sâm Nhiên cùng Ứng Trì đấu qua một lần, xem thực lực hai người chênh lệch ra sao.

Trước mắt xem ra, Ứng Trì còn kém một chút, chủ yếu là về sức mạnh.

Trần Sâm Nhiên chỉ chỉ mặt mình, cười nói: "Nơi này của tôi có thương tích, giúp tôi xử lý một chút."

Ứng Hoan nhìn cậu ta một cái, nói: "Được, cậu ngồi xuống đi."

Trần Sâm Nhiên đặt chân ngồi xuống, tùy tiện mà duỗi chân. Ứng Hoan kéo lại mép váy, đầu gối chân phải chống xuống mặt đất, thấy mi mắt cậu cũng bầm tím, liền hỏi: "Có choáng đầu không?"

"Có chút."

"Vậy cậu nằm xuống đi."

"Có thể không nằm không?"

Ứng Hoan nhìn một chút, sắc mặt đã lạnh xuống một chút, nhưng vẫn nói: "Có thể."

Ứng Trì bên cạnh nghe được nhú mày, Ứng Hoan cho cậu một ánh mắt, thiếu niên khó chịu mà đứng lên.

Ngô Khởi nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, lạnh giọng nói: "Vết thương nhỏ thế này không đáng ngại, xử lý tốt thì nhanh chóng quay lại huấn luyện đi, đừng nghĩ làm bậy."

Trần Sâm Nhiên thu lại sắc thái cợt nhả, Ngô Khởi tức giận thì cậu ta vẫn có chút sợ, gật đầu, có chút không tình nguyện nói: "Đã biết, cũng phải cho tôi chút thời gian nghỉ ngơi chứ."

"Nửa giờ."

Ngô Khởi nói xong, kêu Ứng Trì rời đi.

Ứng Hoan lấy thuốc ra rửa vết thương cho cậu, so sánh với Ứng Trì, vết thương của Trần Sâm Nhiên nhẹ hơn rất nhiều, cô nhanh chóng rửa

sạch, lại lấy cái túi chườm đá ấn lên đầu cậu ta, "Đè nặng, đắp trong chốc lát, nếu cảm thấy đầu còn chóng thì nói ngay."

Trần Sâm Nhiên cười hì hời: "Nếu bị ngất xỉu, chị có thể hô hấp nhân tạo không?"

"Không thể."

Ứng Hoan mặt lạnh hoàn toàn, không biểu tình mà thu dọn hòm thuốc, đứng lên.

Cô xách hòm thuốc đi xuống bậc thang.

Phía sau, Trần Sâm Nhiên huýt sáo, vẫn cười hì hời: "Không làm thì không làm, tôi còn sợ niềng răng của cô làm tôi đau."

Ứng Hoan nghe thấy được, cô xoay người, ánh mắt lạnh lùng mà nhìn cậu ta, ánh mắt kia tựa như đang nói "Vừa rồi như thế nào không độc chết cậu ta." Vừa nãy Trần Sâm nhiên nghe thấy cô đỡ Ứng Trì, âm thanh ôn nhu, thoát nhìn cực dễ bắt nạt, lúc này bị cô nhìn, nụ cười hơi cứng lại, liếm khóe miệng, khí thế lại không chịu thua, cười nói: "Lời tôi nói chính là thật."

Ứng Hoan cái gì cũng không nói, xách hòm thuốc bước nhanh xuống bậc thang, đem hòm thuốc cất đi, lại bước nhanh xuống dưới đài, trước võ đài cầm một cái ly, nhớ đến khi ở trên xe, Từ Kính Dư có đưa cho cô một bình nước, mới chỉ uống một chút.

Lại đem ly cất đi, đến khu nghỉ ngơi cầm lấy bình nước, uống lên mấy ngụm.

Bình tĩnh.

Ứng Trì vừa mới vào đội, không thể gây chuyện.

Bên kia, Từ Kính Dư bị Tào Uy đánh một quyền lên bả vai, Tào Uy còn sừng sốt một chút, không nghĩ tới một quyền bình thường như vậy cũng có thể đánh trúng, anh ta nghi hoặc hỏi: "Cậu làm sao thế? Không đủ tập trung, quyền vừa rồi cũng có thể đánh trúng."

"Không có việc gì, vừa nãy có chút thất thần."

Từ Kính Dư trong đầu nhớ lại ánh mắt lạnh băng của Ứng Hoan, giống như mèo nhỏ bình thường rất ngoan ngoãn bỗng nhiên bị trêu chọc, lộ ra răng nanh hung ác, khí chất cả người đều thay đổi.

Tào Uy liếc nhìn lên quyền đài: "Cô gái nhỏ kia là chị của Ứng Trì?"

Từ Kính Dư ừ một tiếng, đánh mạnh một quyền.

Tào Uy vội vàng ngăn cản, lại nói: "Không giống cho lắm."

Từ Kính Dư hạ khóe miệng, là rất không giống.

Cả buổi chiều, Ứng Hoan đều ở câu lạc bộ, Ứng Trì bên cạnh huấn luyện viện luyện tập, cô nhàm chán mà đến bên cạnh cậu.

Ứng Trì nghỉ ngơi giữa giờ, có chút ảo não mà nhìn cô nói: "Sớm biết vậy em để chị đi về trước, xem chị ngốc đến nhàm chán."

Ứng Hoan cười cười: "Không nhàm chán, em luyện tập tốt đi."

Ứng Trì gật đầu: "Vâng."

Ứng Hoan liếc nhìn người cánh tay có hình xăm cách đó không xa, cô không còn nhớ được khuôn mặt Trần Sâm Nhiên, chỉ có thể dựa vào hình xăm để nhận người. Cô chỉ chỉ bên kia, lại nói: "Cố lên, lần sau đánh bại Trần Sâm Nhiên, em đánh quyền đẹp hơn cậu ta, cũng càng linh hoạt, em lợi hại hơn cậu ta."

"Thật vậy sao?" Ứng Trì được khen đến lâng lâng, ánh mắt sáng lên, "Vừa rồi huấn luyện viên Ngô cũng nói, tốc độ của em nhanh hơn cậu ta, chỉ là sức lực không đủ."

"Thật sự."

"Vâng!"

"Cố lên, lần sau đánh bại cậu ta."

Ứng Hoan lặ lại một lần nữa.

Ứng Trì cho rằng cô đang cố vũ cậu, tiếp tục đáp ứng.

Từ Kính Dư nhìn hai chị em phía sau, ngừng một chút, liếc hướng Ứng Hoan, "Trần Sâm Nhiên làm gì cô à? Cô như vậy lại muốn đánh bại cậu ta."

Ứng Hoan nghe thấy âm thanh của anh, tâm nhoáng lên, quay đầu lại nhìn, nhàn nhạt mà nói: "Không sao cả, chính là muốn cho Ứng Trì thắng, có vấn đề gì sao?"

Từ Kính Dư nhìn mặt cô, không quá tin tưởng. Trần Sâm Nhiên gia nhập đội sớm hơn Ứng Trì, miệng rất tiện, phần lớn mọi người trong đội đều không thích cậu ta, anh đoán thẳng nhóc đó đã nói lời gì không dễ nghe mới làm cho Ứng Hoan xù lông.

Hai chị em đều có cái bản tính này.

Ứng Trì một chút liền xù lông, không chút nào che dấu.

Ứng Hoan...

Từ Kính Dư nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, trong đầu thómg qua một hình ảnh, cô gái nhỏ cầm một hình nhân, bên trên có viết tên Trần Sâm

Nhiên, dùng sức ghim kim lên người hình nhân, trong miệng lầm nhảm:
"Cho cậu khi dễ tôi."

Hình ảnh này quá mức sinh động.

Cùng cô gái nhỏ có chút an tĩnh và ngoan ngoãn phía trước không giống nhau, tương phản đến lợi hại.

Anh không nhịn được cười, liếc nhìn Ứng Trì lên tiếng, "Cố lên, nhục kê, chị cậu chờ cậu báo thù."

Ứng Trì vẻ mặt muốn bùng phát, không biết vì cái gì tự nhiên lại bị mắng.

Từ Kính Dư đã đi được vài bước cậu mới phản ứng lại, đột nhiên đứng lên, lớn tướng hét: "A a a, Từ Kính Dư anh chờ cho tôi! Tôi muốn KO anh!"

Từ Kính Dư đưa lưng về phía bọn họ, lưu loát mà nâng tay, làm động tác ok.

Ứng Hoan: "..."

Quyền thủ đang huấn luyện đều quay ra xem, hai mặt nhìn nhau.

Đây là làm sao vậy?

Thạch Lỗi cười: "Thằng nhóc này ngu sao? KO Từ Kính Dư? KO Kính Vương?"

Dương Cảnh Thành: "Có ước mơ không tốt sao? Tôi cũng mong có thể KO Kính Vương, như vậy tôi chính là vương."

Thạch Lỗi trào phúng: "Cậu cũng thật sẽ nằm mơ."

Trần Sâm Nhiên nhướn mày, ghé vào biên, "Nói không chừng tôi có thể đấy?"

Hai người nhìn cậu ta một cái, không ai lên tiếng.

Ứng Hoan cảm thấy cô không nên đến chỗ này, xoa xoa đầu Ứng Trì, "Được rồi, huấn luyện tiếp đi, không cần bị anh ta chọt giận."

Ứng Trì tức đến chết khiếp, thở hốt hển ngồi lên dụng cụ tập luyện, tiếp tục tập.

...

Trước khi nghỉ hè, Ứng Hoan đã tìm hai việc làm thêm, một việc vẫn là dạy vẽ tranh cho bạn nhỏ, việc kia do Khương Mạnh giới thiệu cho cô, một lớp dạy thêm kỹ năng hè ở trung tâm. Cô dạy hai lớp, mỗi ngày buổi sáng một lớp, buổi chiều một lớp, mỗi lớp chỉ có ba học sinh, đều là bạn nhỏ sáu bảy tuổi, tuy rằng không có ngày nghỉ ngơi, nhưng cũng khá nhẹ nhàng.

Bởi vì muốn đi học, Ứng Hoan đã có một khoảng thời gian dài chưa đến câu lạc bộ.

Nghỉ hè cậu lạc bộ vẫn luyện tập thường xuyên, nhà bọn họ cách khá xa, Ứng Trì mỗi ngày đi sớm về trễ, đôi khi trờ về trên mặt và trên người có vết thương, Ứng Hải Sinh cho rằng cậu lại đi thi đấu kiếm tiền, mắng cậu vài lần.

Ứng Hoan và Ứng Trì đều đã giải thích, Ứng Hải Sinh vẫn không quá tin tưởng, bởi vì hai người đã mắc lỗi quá nghiêm trọng.

Ứng Hoan đành phải nói: "Chờ ngày nào đó có thời gian, con mang ba đến câu lạc bộ, ba sẽ biết."

Ứng Hải Sinh lúc này mới miễn cưỡng tin tưởng.

Giữa tháng 8, Ứng Hoan dạy xong một lớp, chờ phụ huynh đón học sinh đi rồi mới xuống lầu.

Tới dưới lầu, nghe thấy có người gọi tên cô.

Cô mang bàn vẽ, quay đầu lại nhìn.

Người con trai mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, mỉm cười nhìn cô: "Ứng Hoan, cô làm thêm ở chỗ này sao?"

Ứng Hoan nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, cảm thấy rất quen mắt, suy nghĩ lặt lất lâu lại không nhớ đó là ai, cô cẩn thận gật đầu: "Phải."

Anh cười, nhìn bàn vẽ trên tay cô, "Không nghĩ tới cô còn vẽ tranh."

"Tôi đã học nhiều năm rồi."

"Rất không tồi." Chu Bách Hạo nhìn cô, cảm thấy cô quá mức câu nệ, lại cười: "Cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi?"

Ứng Hoan nghĩ thầm, anh là ai tôi cũng không biết, làm sao tôi có thể ngồi xe anh.

Cô lắc đầu: "Không cần, cảm ơn."

Nói xong, liền chuẩn bị đi.

Mới vừa xoay người, cửa ghế phụ của xe mở ra, Từ Kính Dư ôm một đứa bé từ trên xe xuống, đi đến trước mặt cô, đứa bé là con trai của anh trai Chu Bách Hạo, sáu tuổi, đến đây học thư pháp. Từ Kính Dư cùng Chu Bách Hạo phải về đại viện, tiện đường nên đón tiểu gia hỏa này về luôn.

Ứng Hoan sửng sốt một chút, nhìn anh: "Sao anh lại ở chỗ này?"

Không phải Ứng Trì nói mấy ngày nay câu lạc bộ luyện tập rất mệt sao?

Từ Kính Dư cong cong môi, "Nhận ra tôi?"

Ứng Hoan: "..."

Anh nâng cằm hướng Chu Bách Hạo: "Không nhớ rõ anh ta?"

Ứng Hoan nhìn thẳng anh, có chút không vui vì anh cứ như vậy mà chọc thủng ngực trang của cô, cô có thể giả vờ một chút, nói thêm vài câu liền có thể biết nam nhân này là ai, như vậy sẽ không đắc tội với người ta.

Từ Kính Dư nào hiểu trong bụng cô tính toán nhiều mưu mô như vậy, nói thẳng: "Chu Bách Hạo."

Ứng Hoan há miệng thờ dốt...

A, nghĩ tới, tên giả của gà rừng mà Từ Kính Dư dùng.

Người đầu tư câu lạc bộ, ông chủ của Ứng Trì.

Cô cong khóe miệng, nhìn về phía Chu Bách Hạo, nhấp miệng cười đến ngoan ngoãn: "Tôi nhớ rõ, Chu tổng."

Chu Bách Hạo bị cô biến hóa vi diệu mà sửng sốt, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cười cười.

Từ Kính Dư ý vị thâm trường mà nhìn cô.

Nhớ rõ cái rắm.

Cũng thật giỏi diễn.

Spoil: "Chị, Từ Kính Dư nói chị đang ở trên xe anh ta, anh ta còn muốn mang chị về nhà mình! Chị chạy nhanh xuống xe! Đừng để anh ta

lừa!"

Editor lười quá nên up một chương thôi

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Edit: Rùa

Đêm nay câu lạc bộ có một trận đấu đối kháng, đấu đối kháng là nội dung huấn luyện cần thiết của quyền anh, mỗi tháng cơ bản câu lạc bộ đều thi một lần, là huấn luyện viên khảo nghiệm thành quả tập luyện của quyền thủ, nhưng đêm nay thi đấu vì tuyển chọn tuyển thủ đi thi vào tháng sau.

Từ Kính Dư nhìn Ứng Hoan: "Ứng Trì không nói với cô?"

Ứng Hoan lắc đầu, nghĩ thầm Ứng Trì liệu có phải sợ mình không thắng được, cho nên mới không nói cho cô biết?

Cô nhìn về phía Từ Kính Dư: "Anh thì sao? Anh không cần thi đấu?"

Từ Kính Dư nói: "Thi đấu này trước đây tôi đã từng tham gia, gần đây phương hướng huấn luyện có thay đổi, huấn luyện viên Ngô không để tôi tham gia thi đấu cái này."

Nhưng là, đêm nay anh cũng muốn thực chiến một lần.

Năm nay bắt đầu thi đấu từ tháng năm, Ngô Khởi đã chuẩn bị để anh đổi cấp bậc, từ hạng cân 75kg chuyển lên 81kg, huấn luyện ba tháng, còn chưa kiểm tra thành quả.

Ứng Hoan nhớ lại một chút, lúc trước Khương Mạnh cùng Lâm Tư Vũ ở ký túc xá đã gần như xem hết các video thi đấu của Từ Kính Dư rồi, Từ Kính Dư là một võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp thuộc ngoài hệ thống, anh

đã tham gia vào cuộc thi chuyên nghiệp cá nhân APB, APB là cuộc thi chuyên nghiệp cá nhân được quảng bá bởi hệ thống Olympic quốc tế AIBA.

Ứng Hoan ôm cháu trai nhỏ của Chu Bách Hạo ngồi ở ghế sau, cho cậu nhóc xem hình cô vẽ.

Cô mềm giọng hỏi: "Em thích vẽ tranh không?"

Bạn nhỏ Hằng Hằng lắc đầu: "Không thích."

"Vậy em thích cái gì?"

"Thích đánh quyền ả, chú nhỏ của em và Kính Vương đều đánh quyền, nhưng mà chú nhỏ đánh không lại Kính Vương, chú ấy là tay mơ."

"Khụ..."

Bạn nhỏ xem Từ Kính Dư thi đấu, sau khi biết anh có danh hiệu Kính Vương, liền vẫn gọi như thế.

Chu Bách Hạo mặt tối sầm: "Chu Hằng, cháu còn nói hươu nói vượn chú liền ném cháu xuống xe!"

Từ Kính Dư ngồi ở ghế phụ, từ kính chiếu hậu liếc nhìn Ứng Hoan, phát hiện khóe miệng cô đang cười, không biết có phải vì đeo niềng răng hay không, cô rất ít khi nhe răng. Anh phát hiện cô đối với các bạn nhỏ đặc biệt ôn nhu cùng kiên nhẫn, đặc biệt là Ứng Trì, nói thẳng nhóc đó năm tuổi là còn nhiều đấy.

Từ Kính Dư thu hồi ánh mắt, hừ nhẹ: "Này không phải nói thật sao?"

Chu Bách Hạo hừ lạnh: "Cậu đặc ý cái gì, tôi cũng là quyền thủ, có thể đánh không lại cậu sao?"

"Chuyện này nói không chừng."

"Hôm nào tới so một lần."

"Được thôi."

Hai người con trai cứ thế mà hẹn một trận chiến.

Ứng Hoan ngược mắt nhìn bọn họ, đáy lòng cảm thấy Từ Kính Dư sẽ không thua. Di động trong túi vang lên, cô lấy ra xem, là Chung Vi Vi gọi tới, vừa mở máy, Chung Vi Vi hỏi: "Bạn đi dạy xong rồi? Lâm Tư Vũ đi du lịch cùng ba mẹ chưa muốn về, ở lại nhà gì nhỏ của cô ấy một thời gian. Cô ấy muốn chúng ta ra ngoài chơi, cậu không xem tin tức trong nhóm sao?"

"Tớ không chú ý, cậu chờ một chút." Ứng Hoan che di động lại, nhìn về phía ghế lái, nhỏ giọng hỏi: "Chu tổng, tôi có thể dẫn bạn học đến câu lạc bộ xem một lát không?"

Đêm nay cô muốn xem thi đấu, Chung Vi Vi cùng Lâm Tư Vũ bên kia cũng không cự tuyệt được, hơn nữa Chung Vi Vi vẫn luôn muốn xem Ứng Trì thi đấu.

Chu Bách Hạo cười cười: "Có thể, cô dẫn bọn họ tới."

Ứng Hoan lấy tay ra, cùng Chung Vi Vi nói một chút, Chung Vi Vi rất vui vẻ, lập tức nói cho Lâm Tư Vũ, hai người sẽ tới ngay.

Chấm dứt cuộc gọi, Ứng Hoan lại nhìn về ghế lái, ôn nhu nhỏ nhẹ mà nói: "Cảm ơn Chu tổng, nếu có yêu cầu gì cứ nói, tôi có thể hỗ trợ chữa bệnh và chăm sóc."

Chu Bách Hạo vừa định nói không cần, Từ Kính Dư đã cười một tiếng: "Được a, bác sĩ nhỏ."

Ứng Hoan: "..."

Học kỳ sau cô mới học năm hai, hiện tại kêu cô bác sĩ, căn bản là lấy cô ra nói giỡn.

Chu Bách Hạo thấy cô không nói lời nào, cho rằng cô gái nhỏ xấu hổ, cười nói: "Tôi còn nhớ rõ lần trước cô giúp em trai xử lý vết thương thật sự thuần thục, cùng nhân viên y tế của chúng tôi không kém, vết thương do thi đấu bình thường cô hoàn toàn có thể ứng phó được.

Bởi vì cô đã đặc biệt đi học qua...

Lúc ấy Ứng Trì đi thi đấu lấy tiền thưởng, cô cũng muốn làm gì đó, chị họ của cô là trợ lý bác sĩ ngoại khoa tại ba bệnh viện hàng đầu, cô đi tìm chị họ để học tập, nhân viên y tế trong câu lạc bộ chữa trị cho quyền thủ cô cũng ở bên cạnh nhìn.

Sau nửa năm, xử lý vết thương của quyền thủ đã không thành vấn đề.

Thời điểm Ứng Hoan cùng Từ Kính Dư đến câu lạc bộ đã là bốn giờ rưỡi chiều, Chu Bách Hạo bị cháu trai nhỏ quấy lấy, mang người đi vào trước. Lúc này, các quyền thủ đang kiểm tra thể trọng, Ứng Hoan theo bản năng mà quay lại hỏi Từ Kính Dư, "Từ Kính Dư, có phải anh nặng hơn rồi không?"

Vừa rồi cô đi ở phía sau anh, cảm giác anh so với trước xác thật có cường tráng hơn.

Từ Kính Dư dừng một chút, cúi đầu liếc cô, nhướn mày nói: "Có thể, không chỉ nhớ rõ tôi, còn nhìn ra cân nặng tôi thay đổi."

Ứng Hoan không để ý anh trêu chọc, truy hỏi: "Phải không?"

Từ Kính Dư ừ một tiếng, nói: "Tôi hiện tại 81kg."

Trước kia Khương Mạnh ở trong phòng xem video Từ Kính Dư thi đấu, Ứng Hoan cũng xem cùng, Từ Kính Dư cao 1m82, nặng 74.6kg, cho nên anh tăng 6kg? Quyền thủ đều vô cùng chú ý bảo trì thể trọng, bởi vì có nghi thức trọng lượng trong ba giờ đầu của mỗi trận đấu, trong một mùa giải không thể thay đổi cấp bậc, nếu nhận được vé Olympic ở vòng loại, thì càng muốn bảo trì thể trọng.

Ứng Hoan có chút tò mò: "Hạng cận 75kg không tốt sao?"

Từ Kính Dư liếc cô một cái, thấp giọng nói: "Huấn luyện viên Ngô nói tôi 75kg có vẻ hơi gầy, cho nên tăng cân thử xem, nói không chừng hạng cân 81kg càng thích hợp với tôi."

Ứng Hoan di di mũi chân, nhin không được chỉ chính mình, lấy tay so sánh chiều cao của anh: "Anh còn cao nữa sao?"

"Cô không cao nữa?" Anh cười hỏi.

"..."

Từ sau lần cuối cùng đo được 1m63, giống như cô thật sự không cao được nữa

Từ Kính Dư nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, ngón tay khẽ nhúc nhích, dơ tay xoa xoa đầu cô, "Ăn nhiều một chút."

Anh nói xong, bước đến cửa cầu lạc bộ, đến chỗ ngoặt lấy tay vò tóc mình, bị một đầu tóc cứng đâm vào tay, bỗng nhiên nhớ tới cảm giác vừa rồi, tóc cô làm sao lại mềm như vậy?

Ứng Hoan nhìn bóng dáng cao lớn đỉnh đặc của anh, dơ tay vuốt thẳng lại đầu tóc bị anh làm rối, bước nhanh chân đuổi kịp anh. Vừa vào cửa liền nghe thấy Ứng Trì kêu: "A a a a vì cái gì tôi vẫn chỉ cao 1m79, từ khi

kiểm tra sức khỏe trước khi thi đại học cho đến bây giờ vẫn không thay đổi! Tôi tưởng đã lên 1m80!

Ứng Hoan: "..."

Từ Kính Dư hướng bên kia liếc mắt, khóe miệng khẽ nâng, đi thay quần áo.

Ứng Hoan còn nhớ rõ chính mình đã đáp ứng sẽ chữa trị và chăm sóc cho quyền thủ, đi qua hỗ trợ, chờ Từ Kính Dư mặc chiến bào (战袍出来 áo chòang chiến tranh, trước mình để là áo choàng, giờ để giống nguyên tác, nếu không thích hợp thì các bạn cmt để mình sửa lại) đi ra, cô liền đứng trước cân nhìn anh.

Từ Kính Dư cởi chiến bào ra, đứng lên cân.

Ánh mắt Ứng Hoan dừng ở cân nặng và chiều cao của anh vài giây, quay đầu đi xem tư liệu quyền thủ__

Từ Kính Dư, 185cm, 81,2kg.

Cô vừa ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt bất cần của anh, không nhận được mím cười, có chút đặc ý.

Ánh mắt cô thật tốt.

Từ Kính Dư nhặt chiến bào màu đỏ lên, nhìn cô, "Cười cái gì?"

Ứng Hoan nói: "Không có gì"

...

Buổi tối 7 giờ, sắc trời trong trẻo, màn đêm buông xuống.

Câu lạc bộ tiến hành thi đấu dựa theo quy tắc thi đấu chính thức, trừ trọng tài cùng nhân viên y tế, còn có quyền anh bảng bồi (拳击宝贝, mấy chương trước mình để ring girl, nghĩa không khác nhau) mang theo tấm bảng.

Thi đấu bắt đầu lúc 7 giờ rưỡi, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đã tới, hai người rõ ràng rất kích động, đặc biệt là Lâm Tư Vũ, hôm nay cô ấy mặc váy hai dây, trang điểm tinh xảo, thật sự rất xinh đẹp.

Lâm Tư Vũ vuốt vuốt tóc, mỉm cười nói: "Nghe nói Kính Vương cũng ở đây."

Ứng Hoan nhìn cô ấy, nhịn không được hỏi: "Cho nên cậu mặc thế này là muốn quyến rũ anh ta sao?"

Lâm Tư Vũ trừng mắt liếc cô một cái, hơi đáng tiếc mà nói: "Không đâu, nghe nói quyến rũ anh ta rất khó, gọi cảm nóng bỏng như quyến anh bảo bồi còn không câu đi được, tớ càng không nghĩ đến. Nhưng là, nơi có trai đẹp, chính mình không thể quá khó coi, đúng không?"

Nghe vậy, trong lòng Ứng Hoan bỗng nhiên buồn lòng.

Chung Vi Vi thăm dò phương hướng bên trong, thúc dục cô: "Mau, mau, mau. Hiện tại có thể vào chưa?"

Bên trong truyền ra âm thanh của Ngô Khởi: "Sắp đến 8 giờ rồi, ai thi đấu mau chuẩn bị."

Ứng Hoan nói: "Đi thôi."

Dưới khán đài có một ít người xem ngồi tùy ý, Ứng Hoan mang hai người đến hàng ghế đầu, nhìn lên võ đài, nói: "Các cậu ngồi đây, tớ đi đến khu vực thi đấu để chăm sóc tại chỗ."

Chung Vi Vi nhin không được cười: "Này có phải dịch vụ chăm sóc y tế không? Có tiền lương không?"

Ứng Hoan cũng cười: "Không có."

Phía sau, bỗng nhiên truyền đến tiếng nói: "Cô muốn tiền lương?"

Ứng Hoan cứng người, quay đầu lại, liền thấy Chu Bách Hạo đang nhìn cô cười, cô rất khách khí mà nói: "Tôi cùng bạn học nói giỡn, tôi làm việc công, không cần tiền lương."

Chu Bách Hạo nhàn nhạt mà nhìn cô: "Thật không cần?"

Ứng Hoan: "..."

Muốn tiền lương.

Không muốn làm việc công.

Ứng Hoan có chút hối hận vì đã nói không cần, chỉ có thể hào phóng nói: "Không cần, dù sao cũng không được bao nhiêu tiền."

"Hối hận thì nói với tôi."

"..."

Anh thật sự sẽ cho sao?

Thiếu chút nữa Ứng Hoan đã hỏi ra miệng, nhấp môi một chút, nhin xuống.

Chu Bách Hạo cười cười, ngồi xuống vị trí còn trống bên cạnh, nhắc chân lên bắt chéo, Lâm Tư Vũ ngồi bên cạnh nhìn anh một cái, ngồi nghiêm chỉnh, sắp nhin không được vẻ mặt bát quái, này là ai vậy?

Thi đấu bắt đầu, Ứng Hoan vội vàng nói: "Tớ đi trước, lát nữa sẽ quay lại."

Ngoài công việc tạm thời của Ứng Hoan, còn có một bác sĩ nữ hàng thật giá thật, tóc ngắn, giỏi giang lại xinh đẹp, các đội viên gọi cô ấy là bác sĩ Hàn. Bác sĩ Hàn nhìn cô một cái, nhướn mày cười: "Ai da, đây là mời đến một bác sĩ nhỏ sao?"

Ứng Trì ở phía sau kêu: "Bác sĩ Hàn, đây là chị gái em, là sinh viên ngành y của đại học A."

Bác sĩ Hàn nhìn làn da trắng nõn non mịn của Ứng Hoan, có chút hâm mộ nói: "Trách không được làn da tốt như vậy, đại học năm mấy rồi?"

Ứng Hoan nói: "Khai giảng là năm hai."

Bác sĩ Hàn cười: "Thật nhỏ."

Phía sau, ngồi một loạt vận động viên, Trần Sâm Nhiên cười lên vài tiếng: "Cho nên, là bác sĩ nhỏ, chị gái về sau có phải sẽ thường xuyên tới không? Kêu cô bác sĩ nhỏ được không? Hay vẫn nên kêu hộ sĩ nhỏ?"

Ứng Hoan mỉm cười: "Tôi đây kêu cậu em trai nhỏ được không?"

Mọi người sững sốt, âm âm cười to.

Lại vừa thấy, Ứng Hoan cười nhàn nhạt, an tĩnh lại ngoan ngoãn, một đám vận động viên đều không biết xấu hổ kêu lên, có người hỏi: "Ứng Hoan không phải học hộ lý đi?"

Thạch Lỗi nói: "Vẫn là bác sĩ nhỏ tốt, tiểu học muội không phải học hộ lý phải không? Tôi đoán cô ấy khẳng định học ngoại khoa hoặc khoa nào."

Ứng Trì trừng Trần Sâm Nhiên, hung hăng nói: "Cậu đừng dùng loại ngữ khí này nói chuyện với chị tôi."

Trần Sâm Nhiên không cho là đúng: "Tôi làm sao? Còn không thể nói chuyện?"

Phía sau, Từ Kính Dư không biểu tình nhìn cái ót Trần Sâm Nhiên, nhắc chân đạp lên ghế cậu ta một cái, Trần Sâm Nhiên đột nhiên ngã về phía trước, cậu ta đứng lên, phần nộ quay đầu lại: "Mẹ nó, Từ Kính Dư anh làm cái gì đấy?"

Từ Kính Dư nhàn nhạt nói: "Làm cậu câm miệng."

Trần Sâm Nhiên mặt đỏ tía tai đứng lên, Ngô Khởi đứng trên võ đài, chỉ vào cậu ta mắng: "Trần Sâm Nhiên cậu lại làm gì? Ngồi xuống ngay cho tôi!"

Trần Sâm Nhiên bỗng lên tiếng cười nhạt, đá bay ghế dựa, đặt mông ngồi xuống.

Thi đấu tiến hành giữa theo quy tắc của ABP, mỗi trận có sáu hiệp, mỗi hiệp ba phút, giữa hiệp nghỉ ngơi một phút. Đêm nay thời gian có hạn, Ngô Khởi chỉ kiểm tra hạng cân 56kg, 69kg, 81kg.

Thi đấu đầu tiên là hạng cân 56kg. Dương Cảnh Thành chính là thi ở hạng cân 56kg.

Ứng Hoan canh giữa bên cạnh, chờ cậu đi qua liên cầm máu ở khoeo mắt cho cậu.

Dương Cảnh Thành cười nói: "Cảm ơn, bác sĩ nhỏ."

Ứng Hoan: "..."

Được rồi, thích gọi thế nào thì gọi.

Trận thứ hai là hạng cận 69kg, Ứng Trì đấu với Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi không cao bằng Ứng Trì, nhưng cánh tay là một thế mạnh, nói như vậy, quyền thủ có cánh tay dài càng dễ đánh trúng đối thủ. Thạch Lỗi năm nay đã 23 tuổi, thời gian huấn luyện hơn Ứng Trì 4-5 năm.

Ứng Trì đánh tương đối bị động, cũng may tâm lý cậu tốt, cũng biết hiện tại bản thân không bằng Thạch Lỗi, sẽ không bị ép đến quá gấp.

Thạch Lỗi là quyền thủ tấn công, không giống Từ Kính Dư trêu đùa cậu.

Đấu xong, mắt Ứng Trì bị rách một chút, chảy không ít máu, khóe mắt cũng có chút hồng, Ứng Hoan cau mày giúp cậu cầm máu, nhỏ giọng nói: "Em cố lên, không thể luôn bị đánh, chị sẽ đau lòng."

Ứng Trì ủy khuất: "Vâng."

Từ Kính Dư ném chiến bào xuống, đi qua hai chị em, nhảy lên đài, liền nghe Ứng Trì nói: "Chị, thối cho em một chút, mắt em đau."

Ứng Hoan nói: "Được."

Anh cúi đầu, liếc qua.

Liền thấy khuôn mặt nhỏ của cô phồng lên, ôn nhu cẩn thận thổi đôi mắt cho Ứng Trì.

Anh không biểu tình mà nhìn một hồi, đợi đến khi trợ lý đem răng giả đưa tới bên miệng mới dời ánh mắt.

Trong lòng cười nhạo.

Thật mẹ nó là cái tiểu tử tông.

Từ Kính Dư đứng ở trên võ đài hoạt động thân thể một chút, một thân cơ bắp cường tráng làm người xem nữ ở dưới "Oa" một tiếng, Ứng Hoan cảm giác chính mình nghe thấy âm thanh của Lâm Tư Vũ.

Lâm Tư Vũ đúng là đang ở dưới đài cảm thán: "Dáng người Kính Vương, sờ một cái đều phải tính tiền đi?"

Chung Vi Vi nhỏ giọng thì thầm: "Không nghĩ tới tiểu Trì cơ bắp rắn chắc như vậy, tớ còn tưởng nó vẫn là đứa nhóc... Trách gương mặt kia quá xinh đẹp."

Chu Bách Hạo: "..."

Hạng cân 81kg bắt đầu thi đấu, đối thủ của Từ Kính Dư là một lão tướng của câu lạc bộ, ở nước Mỹ đặc huấn hơn một năm. Cũng tham gia không ít giải đấu chuyên nghiệp. Trận thi đấu này tương đối kịch liệt, thời điểm Từ Kính Dư đấu ở hạng cân 75kg chính là tốc độ cùng linh hoạt đặc biệt tốt, sau khi chuyển qua hạng cân 81kg, đã đặc biệt tiến hành huấn luyện lực lượng, quyền đánh ra lực đạo so với trước kia mạnh hơn rất nhiều.

Ứng Hoan nhìn võ đài chăm chú, trong lúc đánh quyền khuôn mặt Từ Kính Dư vẫn luôn trầm tĩnh, thoạt nhìn vô cùng bình tĩnh, tay trái ra quyền đặc biệt mạnh, thuận tay trái sao?

Trong lúc thi nghỉ ngơi bốn lần, có hai lần nghỉ ngơi đều là bác sĩ Hàn lên đài cầm máu cho Từ Kính Dư.

Thi đấu kết thúc.

Máu chỗ xương lông mày lại thấm xuống dưới, anh phun bộ răng giả ra, dựa vào biên giác, quay đầu nhìn Ứng Hoan còn đứng ở dưới, chỉ chỉ lông mày của mình, "Bác sĩ nhỏ, tới trị thương, sắp chết."

Ứng Hoan: "..."

Cô cầm theo miếng bông cùng băng gạc đi qua, ngồi xõm trước mặt anh, nhỏ giọng nói: "Nhắm mắt lại."

Từ Kính Dư nghe lời mà nhắm mắt lại, lông mi của anh rất dài, vừa đen vừa dày, máu đã thấm đến dưới mí mắt, cô lau máu, phát hiện mi mắt anh sưng đến lợi hại, đầu óc vừa kéo căng, lại hỏi câu: "Có phải rất đau hay không?"

"Đúng vậy, đau muốn chết." Nam nhân tiếng nói trầm thấp, khoe miệng khẽ nhếch.

"..."

Ứng Hoan trầm mặc nhìn anh, hoàn toàn không nhìn ra anh có cảm giác đau.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ Kính Dư: Bác sĩ nhỏ, tới trị thương, sắp chết.

Tiểu Trì: A a a a a! Chij của tôi! Chỉ có thể phục vụ cho tôi!

Ứng Tiểu Hoan:.....[Làm cho tôi cao thêm 2cm đi.]

Editor: Càng edit càng thấy mãi không xong, hóa ra nó có hơn 3200 từ. Có ai suy nghĩ giống t không? Cảm giác Chung Vi Vi rất quan tâm Ứng Trì, chương sau sẽ biết rõ hơn vì sao t lại suy nghĩ thế.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Edit: Rùa

Đêm nay thi đấu, Từ Kính Dư thua, thua không khó coi, vừa rồi thi đấu kết thúc, Ngô Khởi chạy lại vỗ vai anh để anh yên tâm, "Đánh không tồi, đêm nay chỉ để xem thử thành quả, không cần quá để ý kết quả."

Sao có thể không thèm để ý?

Anh không thèm để ý kết quả thi đấu như không có khả năng nhận thua, vĩnh viễn không có khả năng.

Từ Kính Dư trong đầu hồi tưởng lại quá trình thi đấu, hồi lâu không nghe thấy âm thanh của Ứng Hoan, miệng vết thương được cô chăm sóc rất tốt. Anh mở mắt ra, nhìn về phía cô gái nhỏ vẫn đang trầm mặc, khoe miệng khê nâng: "Như thế nào? Chỉ đùa một chút không được à?"

"Không được."

Ứng Hoan dán lên xương lông mày của anh một miếng băng dán cá nhân Vân Nam, ngón tay vuốt nhẹ lên trên.

Trung tâm võ đài đèn rất sáng, chiếu lên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô, Từ Kính Dư thậm chí có thể thấy được lông tơ nhỏ trên mặt cô, làn da tinh tế căng mịn, một cái lỗ chân lông cũng không thấy, lông mi dài tạo thành bóng nhỏ dưới khóe mắt, ngoan ngoãn mềm mại.

Trừ bỏ niềng răng khiến miệng cô có chút kỳ quái, Ứng Hoan là một cô gái xinh đẹp, rất đẹp.

Từ Kính Dư nhắm mắt lại, dựa vào biên giác, duỗi đùi phải cho thoải mái, cười nhẹ một tiếng: "Đùa cô chơi, vết thương nhỏ này không tính là gì cả."

Ứng Hoan lấy ra một túi chườm đá ẩn ở bên phải khoe miệng, "Tự mình ẩn."

Anh giơ tay dè lại.

Ứng Hoan sửa lại hòm thuốc, sau khi thu dọn tốt, đứng lên chuẩn bị đi xuống. Đi được hai bước bỗng nhiên quay lại nhìn anh, anh nhắm hai mắt, thần sắc nhàn nhạt, vết thương trên mặt cũng không làm cho anh trở nên chật vật, ngược lại có chút mùi vị đàn ông.

Từ Kính Dư nói qua anh sẽ không chịu thua.

Cho nên, có phải anh đang khó chịu không?

"Ứng Hoan, cậu sao rồi?"

Lâm Tư Vũ đứng dưới võ đài gọi cô.

Ứng Hoan quay đầu lại nhìn về phía Lâm Tư Vũ và Chung Vi Vi, thoạt nhìn hai người rất hưng phấn, Lâm Tư Vũ lặng lẽ dùng ngón tay chỉ Từ Kính Dư, không phát ra âm thanh hỏi: "Kính Vương không có việc gì chứ?"

Cô lắc đầu, lương lông mày sưng to như vậy, lúc cô xử lý cũng không nhăn mày một chút, dường như không có cảm giác đau, anh ta có thể có chuyện gì? Có việc thì cũng là trong lòng có việc.

Ứng Hoan mang theo hòm thuốc đi xuống.

Lúc này, Từ Kính Dư cũng ngồi dậy, tùy ý nhặt lên chiến bào, buộc lại đai lưng, nhảy xuống võ đài, động tác tiêu sái xinh đẹp.

Ứng Hoan cất hòm thuốc, thấy anh đi vào phòng nghỉ.

Thi đấu kết thúc đã rạng sáng, Lâm Tư Vũ cùng Chung Vi Vi còn phải về nhà, Lâm Tư Vũ dùng di động quay lại video, up lên nhóm chat, sau khi Khương Manh nhìn thấy đều cảm thấy muốn điên rồi, ở trong nhóm chat kêu lên: "Vì sao không nói cho tớ! Vì sao không gọi tớ! Tớ cũng muốn đi xem thi đấu! Kính Vương quá đẹp trai! Ứng Hoan cậu thật xấu! Em trai cậu và Kính Vương ở cùng câu lạc bộ sao không nói một tiếng, lần sau tớ nhất định phải đi, chờ khai giảng mang tớ đi!"

Ứng Hoan nhìn câu nói đầy điên cuồng kia, nói "Được."

Lâm Tư Vũ mỉm cười mà nhìn cô: "Lần sau tớ cũng muốn đi, trước kia không quá chú ý đến thi đấu quyền anh, cảm thấy máu me bạo lực, bị đánh đến mặt mũi bầm dập cũng thật xấu, nhưng mà hôm nay tớ đã hiểu rõ, thứ này, thuần túy là xem mặt."

"Người lớn lên đẹp trai, bị đánh cũng vẫn đẹp."

"Hơn nữa, thật mẹ nó nhiệt huyết."

"Cái này còn không phải thi đấu chính thức? Lần sau tớ nhất định phải đi xem trực tiếp, khẳng định càng nhiệt huyết."

Lâm Tư Vũ cảm thán một phen, Chung Vi Vi nhìn sang hướng bên kia, cười tủm tỉm mà nói: "Tiểu Trì tới."

Ứng Trì chạy chậm lại đây, đứng trước mặt Ứng Hoan, "Chị, em thu thập xong rồi, chúng ta trở về đi."

Lâm Tư Vũ cùng Chung Vi Vi cũng đến bên cạnh, Chung Vi Vi nói: "Bọn tớ đi trước đây, tớ gọi xe về, Tư Vũ cậu thì sao?"

"Quá muộn, tớ cũng gọi xe."

Bàn vẽ của Ứng Hoan còn chưa lấy ra, cô nhìn về phía Ứng Trì: "Em đưa hai cậu ấy đi gọi xe, chị đi lấy đồ, sau đó sẽ đi tìm em."

Ứng Trì nhìn hai người Chung Vi Vi, cào cào đầu: "Được, vậy chị nhanh lên."

Ứng Hoan ừ một tiếng, xoay người rời đi.

"Ai, Tiểu Trì, em đánh quyền rất đẹp trai nha, nhìn không ra trên người em còn có cơ bắp, chị có thể véo một cái được không?"

"Vẫn là không được đi... Em sợ ngứa, hơn nữa em cũng không đẹp trai, đánh quyền đều thua..."

"Không quan hệ, thua cũng đẹp! Lần sau thi đấu bọn chị đến cổ vũ cho em."

"... Cảm ơn chị Vi Vi."

...

Ứng Hoan đi vệ sinh xong mới đi lấy bàn vẽ, cô mang bàn vẽ qua khu nghỉ ngơi, bên kia đèn không mở, lờ mờ thấy có người ngồi trên sofa, thân hình người nọ cao lớn, gối đầu lên cánh tay, có thể mơ hồ thấy đường cong cơ bắp, cường tráng mà hữu lực.

Cảm giác quen thuộc mơ hồ, cô dừng bước chân, đi đến đó nhìn một cái.

Không biết người nọ đang suy nghĩ gì, rất chuyên chú, cũng rất trầm mặc, nhìn lâu thậm chí có thể nhìn ra cảm giác cô đơn.

Ứng Hoan vô tình quấy rầy anh, xoay người muốn đi, bỗng nhiên anh quay lại nhìn cô, tay cũng buông xuống, bốn mắt nhìn nhau vài giây, anh cười hỏi: "Bác sĩ nhỏ, ăn kẹo không?"

Ứng Hoan nhìn chăm chú, thấy rõ hình dáng anh, sau đó thấy anh từ trên bàn lấy ra viên kẹo bạc hà, cô vừa muốn nói mình không thích hương vị bạc hà thì anh đã ném đến, viên kẹo cứ thế bay đến trên đầu cô.

Cô không nghĩ tới anh sẽ trực tiếp ném kẹo cho mình, phản ứng chậm nửa nhịp, đến khi duỗi tay, kẹo bạc hà đã rơi xuống ngay trước mặt, cô không tiếp được.

Từ Kính Dư cười: "Cái này cũng không bắt được?"

Ứng Hoan: "... Tôi lại không kêu anh ném."

Anh lại vớt một viên, dường như cố ý.

Kẹo bạc hà ở giữa không trung bay theo một quỹ đạo đẹp mắt, anh ném rất chuẩn, vừa vắn rơi xuống trước mặt cô, cô duỗi tay ra liền rơi vào chính giữa bàn tay.

Ứng Hoan nhìn viên kẹo, có loại cảm giác cổ quái ngày càng lan rộng khắp tâm trí, không nhìn được mà ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư lại lột một viên bỏ vào miệng, cô nghe thấy tiếng kẹo cứng và hàm răng va vào nhau vang lên rôm rốp.

Răng thật tốt, cô nghĩ.

Ứng Hoan theo bản năng liếm niềng răng của mình, bóp nhẹ viên kẹo bạc hà, nói: "Tôi đi về, anh tiếp tục thương cảm."

Cô gái nhỏ mang bàn vẽ đi rồi.

Từ Kính Dư cắn mạnh một cái, thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Mẹ nó, ai nói tôi thương cảm?"

"Cậu không thương cảm?"

Chu Bách Hạo không biết đã đứng sau anh từ khi nào, còn bật đèn lên.

Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, Ứng Hoan mang theo bàn vẽ chạy chậm ra ngoài, nhớ tới bộ dáng ôn nhu khi cô chăm sóc người khác, còn cố vũ người, xác thật không tồi...

Chu Bách Hạo thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Từ Kính Dư.

Ánh đèn rất sáng, thần sắc Từ Kính Dư đăm đăm, hôm nay thi đấu thua, anh xác thật có chút cảm giác thất bại, khó có được lúc tự hài lòng mình, không biết đối cấp bậc có phải lựa chọn sai không?

Anh nhíu mày nhìn về phía Chu Bách Hạo, "Anh làm gì mà còn chưa đi?"

Chu Bách Hạo ngồi bắt chéo chân trên sofa, cười nói: "Tôi đây không phải xem cậu lần đầu tiên đấu đối kháng bị thua sao,? Sợ cậu tắc nghẽn cơ tim, hỏi cậu có muốn đi uống vài chén không?"

Từ Kính Dư đá đá bàn con, đứng lên, "Không đi, tôi đi về."

"Sao lại không đi?"

"Lúc trước cấm rượu."

"Cắt."

...

Ứng Hoan cùng Ứng Trì ngồi ở hàng cuối cùng của tàu điện ngầm về nhà, cô đem viên kẹo bạc hà đưa cho Ứng Trì, "Ăn Không?"

Ứng Trì cũng giống cô, đều không thích bạc hà.

"Không ăn."

"Được."

Ứng Hoan nhét kẹo vào túi nhỏ bên cạnh balo, kéo khóa lên.

Ứng Trì cúi đầu, có chút mất mát, cậu thi đấu thua, danh sách dự thi có hạn, không thể tham gia thi đấu vào tháng sau. Ứng Hoan biết tâm tình của cậu, sờ sờ đầu cậu, "Không có việc gì, còn có lần sau, em còn. trẻ."

"Vâng, em biết." Ứng Trì nhớ tới cái gì, bỗng nhiên lên tinh thần: "Từ Kính Dư còn bị thua, em sợ cái gì?"

"..."

Loại tật xấu tìm tự tin trên người người khác này từ đâu mà tới?

Hơn nữa, Từ Kính Dư cùng em không phải cùng một cấp bậc, người ta KO em không phải là nói chơi!

Ứng Hoan không đành lòng đả kích cậu tự tìm tích cực, cười cười không nói lời nào.

Ứng Trì cũng mặc kệ, cậu mừng rỡ tự chính mình tìm tự tin: "Nghe huấn luyện viên Ngô nói đây là lần đầu tiên Từ Kính Dư thi đối kháng trong câu lạc bộ bị thu. Chị nghĩ xem, trước đó tất cả mọi người đều gọi anh ta là Kính Vương, hiện tại vương giả cũng thua, phỏng chừng anh ta mới muốn khóc."

Ứng Hoan nhớ tới bộ dáng Từ Kính Dư ngồi trên sô pha ăn kẹo bạc hà.

Anh ta mới không khóc.

"Chị, tất cả mọi người đều gọi chị là bác sĩ nhỏ."

"...Ừ, để bọn họ kêu đi."

"Vậy chị có muốn làm người chăm sóc và chữa bệnh trong đội chúng em không, chị có thể theo đội thi đấu, cũng có thể cố vũ em."

"..."

Lại không phải cô muốn đi liền có thể đi!

Chủ yếu là không có tiền lương!

Hơn nữa, cô chỉ là sinh viên, tuy rằng câu lạc bộ không yêu cầu bằng cấp bác sĩ, nhưng nói thế nào cũng là câu lạc bộ quyền anh tốt nhất trong nước, vẫn phải có quy củ.

Sự thật chứng minh, quy củ thì vẫn có, nhưng phải xem ông chủ là ai.

Vài ngày sau, cô lại đi theo xem Ứng Trì huấn luyện.

Một nhân viên nữ của câu lạc bộ bỗng nhiên đi đến hỏi cô: "Ứng Hoan, em muốn làm thêm ở chỗ này không, làm trợ lý chữa bệnh và chăm sóc, tiền lương giữa tháng sẽ có, đối với em làm thêm thật không tồi."

Ứng Hoan sững sốt một chút: "Ai để cho em làm? Em vẫn còn là sinh viên, có thể sao?"

"Chu Tổng đó." Chị gái cười, "Đương nhiên có thể, lại không phải thi đấu chính quy yêu cầu bác sĩ từ bệnh viện, chỉ là xử lý vết thương ngày

thường huấn luyện, em không thành vấn đề."

Nghỉ hè nhanh kết thúc, học kỳ mới Ứng Hoan còn muốn đi làm thêm.

Cô suy nghĩ một chút, nghĩ đến Ứng Trì nói, khẽ cười: "Được, như vậy em cũng có thể chăm sóc Ứng Trì."

Từ Kính Dư và Thạch Lỗi vừa kết thúc huấn luyện, mang theo bình nước lại đây lấy nước, nghe được lời này, khẽ cười.

Thạch Lỗi hô to: "Này không thể được đâu, trong đội phải quan tâm tất cả mọi người, ai cũng cần được chăm sóc, thối miệng vết thương gì đó, cũng không thể chỉ mình Ứng Trì được đặc quyền, chúng tôi cũng muốn!"

Mọi người cười vang.

"Chính là, không thể chỉ mình Ứng Trì được đãi ngộ đặc biệt!"

"Còn có, chúng tôi cũng muốn được cổ vũ, loại ôn nhu một chút."

"Đúng đúng đúng, đều không thể thiếu, thối miệng vết thương, ôn nhu khích lệ, đều không thể thiếu, mọi người đều là đồng đội, đối đãi khác nhau thì không tốt, đúng không?"

Mọi người đều đã sớm xem tiểu tổ tông Ứng Trì kia.

May đây là chị gái, nếu là bạn gái, dễ như dễ trẻ, ai mà chịu nổi! Ngẫm lại xương cốt đều muốn mềm.

Đừng nói, còn rất hâm mộ...

Có chị gái chiều chuộng, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, hỏi han ân cần, còn đặc biệt dễ dàng, xù lông cũng có thể đem người dễ đến ngoan ngoãn như thuận.

Ứng Hoan: "..."

Từ Kính Dư liếc nhìn Thạch Lỗi, nhàn nhạt nói: "Bằng khuôn mặt này của cậu, người ta cũng không thể hạ miệng xuống được."

Thạch Lỗi: "..."

Lớn lên xấu thì không có nhân quyền đúng không?

Ứng Tiểu Hoan: Lúc trước cấm rượu?

Từ Kính Dư: Đúng thế, sau này có bạn gái phải thêm hạng nhất.

Ứng Tiểu Hoan: Cái gì?

Từ Kính Dư: Cấm dục.

Editor: Đạo này bạn làm tiểu luận nên sẽ ra chương chậm một chút ^-^

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Edit: Rùa

Câu lạc bộ chủ yếu là các thành viên 20 tuổi, 17-23 chiếm phần lớn, hơn nữa cơ bản đều độc thân. Vận động viên quyền anh phân cấp theo thể trọng, cho nên chiều cao cùng thể trọng thoát nhìn rất không đồng đều, giá trị nhan sắc cũng vậy...

Dáng người rất tốt, nhưng đẹp trai thì là vật hi hữu.

Từ Kính Dư chính là vật hi hữu trong câu lạc bộ, anh luôn là quyền thủ nổi tiếng trong câu lạc bộ, rất nhiều nhà tài trợ không chỉ nhìn trúng thực lực của anh, mà còn nhìn trúng diện mạo. Đầu năm nay, làm cái gì đều phải xem khuôn mặt.

Thạch Lỗi nhất thời hít mạnh một hơi, chỉ vào anh nói: "Đối với cậu thì có thể thôi sao?"

Từ Kính Dư đứng uống nước bên cạnh, liếc nhìn cô: "Cái này, anh phải hỏi cô ấy."

Ứng Hoan: "..."

Tất cả mọi người nhìn về phía cô, chờ cô trả lời.

Ứng Hoan lướt qua nhóm người, nhìn về phía Từ Kính Dư, hôm nay anh mặc một cái áo màu đỏ, quần thể thao màu đen, vết thương trên mặt đã khỏi hoàn toàn, gương mặt góc cạnh rõ ràng, xác thật đẹp đến... Cho dù anh

không mặc đồ màu đỏ, đứng lẫn trong đám người, cô cũng có thể liếc một cái liền nhận ra anh.

Người nọ uống nước, dù bận vẫn ung dung liếc cô: "Nói chuyện, có thôi sao?"

Tai Ứng Hoan đột nhiên nóng lên, nghiêm mặt nói: "Không thể thôi!"

Từ Kính Dư nhướn mày.

Thạch Lỗi sừng sốt một chút, đột nhiên đập đùi cười to: "Ha ha ha ha, Kính Vương, cậu cũng có ngày hôm nay! Đừng tưởng bản thân lớn lên đẹp mà sẽ có đặc quyền!"

"Chính là chính là, cô ấy vẫn thôi thôi cho Ứng Trì."

"Đây là chị gái, đái ngộ đương nhiên không giống nhau..."

"Ứng Trì mệnh thật tốt."

Một đám người đi theo nở nụ cười, cười đến mức làm Ứng Hoan mặt đỏ tai hồng, làm sao lại không đứng đần như vậy...

Ứng Trì kết thúc huấn luyện, chạy tới tìm Ứng Hoan đi ăn cơm, liền thấy một đám người đang cười như bệnh tâm thần, cậu không rõ nguyên do, Thạch Lỗi tiến đến vỗ vai cậu: "Nhóc con, mệnh cũng thật tốt, về sau chị cậu sẽ làm bác sĩ nhỏ ở đây, vui không?"

Ứng Trì ngẩn ngơ, nhìn về phía Ứng Hoan: "Thật vậy không, chị?"

Ứng Hoan gật đầu: "Thật."

"A a a a a! Thật tốt quá!"

Thiên niên vui đến điên rồi.

Từ Kính Dư khẽ nhíu mày, thẳng nhóc này đặc ý cái gì? Anh nhìn cô gái nhỏ đang cười tủm tỉm, cười nhạt một tiếng, xách bình nước lên, đi rồi.

Trần Sâm Nhiên vẫn luôn ngồi một bên rung chân xem náo nhiệt bỗng nhiên lên tiếng, khinh bỉ nhìn Ứng Trì: "Luyện tử khổng, trách không được bị người khác KO." Cậu ta cà lơ phất phơ đứng lên, bỏ tay vào túi quần, ngử khí đặc biệt thiếu đòn: "Cậu như vậy, cũng không làm được việc lớn gì."

Ánh mắt Ứng Trì lạnh xuống, hàm hàm nhìn cậu ta: "Cậu nói cái gì?"

Nói xong liền tiến đến.

Trần Sâm Nhiên cười cười: "Tôi chính là nói cậu giống như bảo bảo."

Ứng Trì: "..."

Ngực cậu phập phồng kịch liệt, lửa giận bốc lên, hung mãnh muốn lao tới, muốn cùng Trần Sâm Nhiên đánh một trận, một quyền KO cậu ta, vừa muốn tiến lên liền bị Ứng Hoan kéo lại.

Ứng Hoan đứng lên, đi đến gần Trần Sâm Nhiên, khuôn mặt nhỏ rất nghiêm túc, Từ Kính Dư dừng lại bước chân, dừng lại phía sau cô, sợ cô không kìm nén được lửa giận mà cho Trần Sâm Nhiên một bạt tai.

Nam nhân không đánh nữ nhân, nhưng Trần Sâm Nhiên không tốt, nói không chừng.

Ứng Hoan dừng lại trước mặt Trần Sâm Nhiên, bỗng cười nói: "Trần Sâm Nhiên, tôi nhớ rõ cậu nhỏ hơn Ứng Trì một tháng."

Trần Sâm Nhiên không hiểu gì nhìn cô: "Phải, vậy thì như thế nào?"

Cô bỗng nhiên nâng tay lên, Từ Kính Dư híp mắt, cúi đầu nhìn cô, dịch lên phía trước một bước, cơ hồ dán sau lưng cô. Không biết vì sao dù

cô thật sự đánh người anh cũng không nghĩ sẽ ngăn cản, nhưng nếu như Trần Sâm Nhiên muốn đánh trả, anh không có khả năng nhìn cô bị đánh.

Không chỉ anh, mấy người Thạch Lỗi đều căng thẳng thần kinh, trong lúc nhất thời không biết nên khuyên cô như thế nào.

Ai ngờ, tay cô dơ cao lên, dừng ở trên đầu Trần Sâm Nhiên, xoa nhẹ một cái: "Cho nên cậu cũng là một bảo bảo, ngoan một chút, đánh nhau ấu đả là không đúng, tốt nhất có thể nói lời xin lỗi với Ứng Trì."

Trần Sâm Nhiên cả người như bị sét đánh, ngốc tại chỗ, trước nay cậu ta chưa từng bị nữ sinh nào sờ đầu, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu nói chuyện với cậu, lỗ tai thiếu niên đỏ lên, đột nhiên nhảy về phía sau như bị điện giật.

"Cô, cô làm gì?"

Ứng Hoan cười vô tội: "Không có gì, không muốn hai người đánh nhau thôi."

Từ Kính Dư cúi đầu, có chút cảm giác một lời không nói hết mà nhìn cô, lại liếc Trần Sâm Nhiên, bảo bảo.... Mệt cô mở miệng kêu cậu ta, anh nhìn bốn phía đều đang đứng đần ra, nói: "Đều tan đi, nên làm gì thì làm."

Ngô Khởi từ WC vội vàng đi ra, vừa rồi huấn luyện viên Lưu nói mấy đội viên sắp đánh nhau rồi, anh ta tiểu được một nửa, mắng câu: "Lũ nhãi ranh này, mẹ nó không bớt việc." Liền kéo quần chạy ra, vừa thấy có chút ngốc.

Lũ gia hỏa này tụ tập một chỗ, vây quanh Ứng Hoan, nơi nào có đánh nhau?

Anh đi qua, hỏi Từ Kính Dư: "Sao lại thế này, vừa rồi huấn luyện viên Lưu nói các cậu có người muốn đánh nhau?"

Từ Kính Dư nhún vai" "Không thể nào, Ứng Hoan đang khen mọi người."

Ngô Khởi: "..."

Trần Sâm Nhiên cảm thấy có cổ khí nghẹn ở ngực phát không ra được, vò mạnh tóc rồi bước đi.

Ngô Khởi nhìn mọi người, bực bội mà xua tay: "Đều đi ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi, mặc kệ các người mâu thuẫn gì, đều đừng nháo đến tôi, giữ cho thân thể ở trạng thái tốt nhất, muốn đánh, lên võ đài đánh."

Một đám người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, giải tán.

Ứng Hoan cúi đầu, đi qua bên cạnh Từ Kính Dư.

"Chị đi đâu vậy?"

"Rửa tay."

Ứng Hoan liếc cậu, "Em đi trước ăn cơm với bọn họ đi, không cần chờ chị, chị muốn đến phòng khám trước."

Hôm nay là ngày kiểm tra niềng răng.

Từ Kính Dư nghe vậy, nhìn cô một cái, chậm rì rì đi phía sau cô, vào phòng nghỉ thay quần áo rồi lấy chìa khóa xe. Chiều nay anh không phải huấn luyện, chuẩn bị về nhà một chuyến, vừa lúc phòng khám nha khoa tiện đường.

Ứng Hoan đứng ở bồn rửa tay trước trạm xe bus, tỉ mỉ rửa từng ngón tay.

Từ Kính Dư cầm chìa khóa xe, dựa vào ven tường chờ cô.

Ứng Hoan rửa tay xong đi ra, thấy anh thì sửng sốt một chút, chần chừ hỏi: "Anh tìm tôi sao?"

Anh ném chìa khóa xe, ngồi dậy, "Đi thôi, tôi đưa cô đi."

Ứng Hoan không kịp phản ứng lại, đi theo phía sau anh, "Đưa tôi đi chỗ nào?"

Anh quay đầu lại: "Không phải cô muốn đi bệnh viện sao? Tôi tiện đường."

Ứng Hoan đáp một tiếng, không khách khí với anh, nói: "VẬY anh chờ tôi một chút, tôi đi lấy đồ."

Từ Kính Dư ừ một tiếng, "Xe dừng ở ngoài cửa, lần trước cô đã ngồi trên xe đấy rồi."

Nói hết lời, bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, đáy mắt có ý cười, "Đối với xe không mù mặt chứ?"

Ứng Hoan: "..."

Cô có chút cảm nín nhìn anh, "Tôi nhớ biển số xe!"

Ứng Hoan cầm túi, đi theo sau Từ Kính Dư ra khỏi câu lạc bộ, ánh nắng mặt trời lúc này rất gay gắt, cô nhắm mắt mà đi theo sau anh, thân thể cao lớn của anh chặn đi ánh nắng chói mắt. Từ Kính Dư liếc nhìn phía sau, phát hiện điều này, cười nhẹ.

Lên xe, Từ Kính Dư nghe điện thoại, là Ngô Khởi gọi tới, anh ta nói: "Đêm nay câu lạc bộ cùng nhau ăn tối, trong đội có người mới, cũng chưa cùng nhau tụ tập, đêm nay cậu nhớ đến đấy."

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Ứng Hoan, "Được."

Ngắt cuộc gọi, WeChat vẫn luôn có thông báo nhắc nhở tin nhắn, anh mở WeChat, trong nhóm chat đang kêu gào như sói, Thạch Lỗi nói: "Gọi bác sĩ nhỏ đi! Cô ấy cũng là thành viên trong câu lạc bộ! Cô ấy đâu rồi?"

Dương Cảnh Thành: "Tôi thấy cô ấy đi cùng Kính Vương rồi."

Thạch Lỗi: "..."

Ứng Trì: "?????"

Chuyện này tại sao cậu không biết?!

Ứng Trì vội vàng phát WeChat cho Ứng Hoan, khi ngồi trên xe Ứng Hoan rất ít xem di động, sợ choáng đầu.

Từ Kính Dư cười nhẹ, tay trái cầm vô lăng, chậm chạp trả lời: "Đúng vậy, cô ấy đang ở trên xe tôi."

Thạch Lỗi gửi lại một biểu cảm khiếp sợ: "Oa! Cậu muốn mang cô ấy đi đâu?"

Từ Kính Dư: "Mang về nhà."

"..."

Giây tiếp theo, điện thoại của Ứng Hoan điên cuồng vang lên.

Từ Kính Dư liếc mắt nhìn màn hình di động của cô, đem điện thoại thu hồi, ném vào ngăn kéo, phát động cơ, lái xe đi.

Ứng Hoan mở điện thoại, liền nghe thấy Ứng Trì sắp hỏng mất hô to: "Chị, Từ Kính Dư nói chị đang ở trên xe anh ta, còn muốn về nhà cùng anh ta! Chị nhanh chạy xuống xe! Đừng bị anh ta lừa!"

Ứng Hoan: "..."

"Ai nói?"

"Anh ta nói trong nhóm chat!" Thiếu niên lớn tiếng kêu, "Dù sao chị cũng mau xuống xe!"

Ứng Hoan trong lòng nhảy lên, nhìn về phía sườn mặt anh, có chút không giám tin tưởng: "Từ Kính Dư, anh nói trong nhóm chat muốn đưa tôi về nhà?"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Edit: Rùa

Từ Kính Dư có chút xấu hổ, nhưng cũng che giấu thật nhanh, anh đánh tay lái, nhìn thẳng về phía trước, mặt không đổi sắc mà nói: "Phòng khám là ba tôi đầu tư, là nhà tôi mở, nói về nhà tôi cũng không sai, tôi còn mang cô đi gặp mẹ tôi đấy."

Ứng Hoan: "..."

Cô không có cách nào phản bác, nhưng vẫn cứ thấy có điểm kỳ quái.

Cô cau mày, giải thích với Ứng Trì: "Chị chỉ tiện đường ngồi xe anh ấy đến phòng khám thôi."

"Thật vậy không?"

Ứng Trì vẫn có chút không yên tâm, không thể trông mặt mà bắt hình dong, dù sao Từ Kính Dư có thể dùng tên giả gạt người, ai biết anh ta còn làm được chuyện gì nữa hay không, với năng lực của anh ta, mười mấy người như chị cũng không thể phản kháng.

"Thật sự."

Ứng Hoan lại dỗ vài câu mới khiến Ứng Trì yên tâm, cắt đứt điện thoại, cái loại cảm giác kỳ quái ấy vẫn không mất đi, thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn Từ Kính Dư.

Thời điểm đèn đỏ, Từ Kính Dư quay đầu nhìn cô, vừa vặn nhìn thấy cô đang liếc mình, anh không chút để ý mà mở miệng: "Không phải nói không thể hạ miệng sao? Nhìn nghiêm túc như vậy làm gì?"

Ứng Hoan nghẹn, quay đầu lại, "Không nhìn, được thôi."

Anh thấp giọng cười: "Chưa nói không cho cô nhìn, nhìn nhiều lần mới có thể nhớ kỹ."

Ứng Hoan: "..."

Cô nhẹ nhàng thở phào, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tới phòng khám, Từ Kính Dư nhìn về phía Ứng Hoan hỏi, "Niềng răng còn phải mang bao lâu?"

Nói đến cái này Ứng Hoan liền có chút buồn bực, cô bất đắc dĩ nói: "Bác sĩ Đỗ nói muốn làm thẳng thì hiệu quả không giống nhau, khả năng là một năm, dù sao cũng không nhanh như vậy, sớm biết tôi đã không đeo..."

Từ Kính Dư dựa lên ghế, cầm nhìn động nhìn thoáng qua nhóm chat, bọn Thạch Lỗi muốn mới Ứng Hoan vào nhóm, "Sợ đeo niềng răng không ai theo đuổi?"

Ứng Hoan tháo dây an toàn, cúi đầu nói: "Không phải, cũng có người theo đuổi tôi."

Lớn lên ưa nhìn là được, hơn nữa cô không tham gia bất cứ câu lạc bộ nào, ngoại trừ đi học thì chính là làm thêm, xác thật không biết nam sinh nào cả. Tuy cô mang niềng răng nhưng làn da rất tốt, khuôn mặt xinh đẹp, mặt cũng nhỏ, cho dù mang niềng răng thì so với nữ sinh khác vẫn xinh đẹp, khẳng định có người theo đuổi.

Từ Kính Dư vuốt nhẹ ngón tay, ngược mắt nhìn cô.

Ứng Hoan đã ngẩng đầu lên, hướng anh mở miệng cười: "Cảm ơn, tôi đi vào trước."

"Từ từ."

"Hửm?"

"Thêm WeChat, mọi người muốn thêm cô vào nhóm chat."

Ứng Hoan nhìn anh lấy QR trên di động, tên WeChat của anh là tên thật, cô cầm di động quét mã, hai người thêm bạn tốt, Từ Kính Dư thêm Ứng Hoan vào nhóm.

【Bác sĩ nhỏ, cô thật sự cùng Từ Kính Dư về nhà?】

【Xem hình chụp.】

Có người gửi hình câu nói lúc trước của Từ Kính Dư vào nhóm.

Ứng Hoan: "..."

Cô đi đến cửa phòng khám, nghĩ nghĩ, cảm thấy Từ Kính Dư thật hỗn đản, nói chuyện quá dễ gây hiểu lầm, cô đứng ở cửa, nhập một hàng ký tự.

【 Tôi chỉ là đi nhờ xe anh ấy đến phòng khám mà thôi, tôi cũng không phải bạn gái anh ấy, tại sao lại muốn cùng anh ấy về nhà? 】

Từ Kính Dư đang chuẩn bị lái xe trở về, WeChat lại nhảy ra tin nhắn, anh cúi đầu liếc mắt nhìn, "..."

Mọi người trong nhóm cười đến điên rồi.

【 Bác sĩ nhỏ nói câu đầu tiên trong nhóm chính là vả mặt Kính Vương, làm tốt lắm! 】

【 Bác sĩ nhỏ thật tuyệt vời. 】

【 Kính Vương mặt đau không? 】

Từ Kính Dư không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại ném vào ngăn kéo.

Liên hoan buổi tối ở hội sở trung tâm thành phố, cơm nước xong còn có thể chơi trong chốc lát, mọi người đều rất thích, chuyện này do trợ lý của Chu Bách Hạo sắp xếp. Buổi tối 6 giờ Ứng Hoan đến nơi, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy Từ Kính Dư, bởi vì anh mặc áo thun màu đỏ, đẹp đến chói mắt.

Ứng Trì hướng cô vẫy tay: "Chị, bên này."

Ứng Hoan đi tiếp, ngồi xuống cạnh Ứng Trì, bên phải vừa lúc là Từ Kính Dư, cô nhớ lại chuyện trong nhóm lúc chiều, có chút không dám nhìn anh.

Có người nhắc tay hỏi: "Huấn luyện viên, có thể uống rượu không? Một chút cũng được?"

Uống rượu không tốt cho vận động viên, đặc biệt là trước khi thi đấu, nhưng hiện tại cách ngày thi đấu còn một khoảng thời gian khá dài, Ngô Khởi giơ tay lên: "Uống đi, không uống nhiều là được."

Thạch Lỗi lập tức vui mừng hơn hở mà mang rượu đến, những người khác hỗ trợ chia ly, đưa đến trước mặt Ứng Hoan, "Bác sĩ nhỏ, cô có uống rượu không?"

Ứng Hoan do dự một chút nói: "Một ly thì được."

"Kính Vương, anh thì sao?"

"Không uống."

Từ Kính Dư trực tiếp cự tuyệt, ở câu lạc bộ anh có tiếng khắc chế, yêu cầu đối với bản thân rất nghiêm khắc, nói không uống thì một giọt cũng

không chạm vào.

Ứng Hoan quay đầu nhìn anh, có chút tò mò: "Anh không thể uống rượu sao?"

Thạch Lỗi giành trả lời trước: "Cậu ta chính là như vậy, trước khi thi đấu cấm rượu một tháng, không cần phải quan tâm cậu ta."

Dương Cảnh Thành cười hì hì: "Về sau nếu có bạn gái, nói không chừng còn phải cấm dục?"

"Ha ha ha ha, nói không chừng là như thế."

Trong đội có mấy thành viên còn là vị thành niên, trong đó bao gồm Ứng Trì, đến cuối tháng 10 cậu mới đủ 18 tuổi, vốn dĩ nam sinh nói chuyện với nhau sẽ không kiêng dè chuyện này, nhưng có Ứng Hoan ở đây cậu liền ngượng ngùng, tựa như đang xem phim người lớn thì bị phụ huynh bắt được, thực quẫn.

Triệu Tĩnh Trung quyền thủ hạng cân 91kg vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Vậy rốt cuộc là cấm hay không cấm?"

Mọi người rất có hứng thú nhìn Từ Kính Dư.

Xem anh trả lời thế nào.

Từ Kính Dư liếc mắt nhìn cô gái nhỏ đang cúi đầu thật thấp, tai hơi đỏ hơn, bỗng nhiên anh nhớ đến lời cô nói trong nhóm chat lúc chiều, chậm rì rì cầm cái ly không "bang" một tiếng để lên bàn, đổ vào một ly nước lọc.

"Cấm hay không cấm mấy người quan tâm cái rắm, quan thật nhiều."

"..."

Lúc này Ngô Khởi cười, ngữ khí nghiêm túc: "Đối với quyền thủ mà nói, trước khi thi đấu cấm dục, cấm rượu, không thức khuya là yêu cầu cơ bản."

Có người hừ cười: "Không phải nói mấy quyền thủ nổi tiếng sinh hoạt đều rất loạn sao? Phụ nữ bên người thay đổi liên tục, thi đấu cũng không ảnh hưởng, một lần thi đấu còn không phải lấy trước 5 triệu đô phí ra lên võ đài..."

Càng nói càng không có chừng mực...

Chu Bách Hạo nhìn Ứng Hoan này giờ vẫn luôn cúi đầu, khụ một tiếng: "Được rồi, đề tài này dừng ở đây."

Anh dơ chén rượu lên, hứng tới thành viên mới, lại quay qua Ứng Hoan, "Hoan nghênh mọi người."

Ứng Hoan chạm ly, chỉ có Từ Kính Dư ngồi không nhúc nhích, Ứng Hoan nhìn thoáng qua chén rượu, đây là rượu trắng? Ly rượu này hình như là Trần Sâm Nhiên đưa cho cô, cố ý sao?

Cô có thể uống một ít rượu đỏ, rượu trắng không thể uống, cau mày ngồi xuống, dự định uống một chút.

Bỗng nhiên, bàn tay bên cạnh duỗi lại, trực tiếp cướp đi chén rượu trên tay cô, lại đưa vào tay cô cái ly khác.

Nhanh chóng đến thần không biết quỷ không hay.

Cô sững sốt, cúi đầu nhìn về phía anh.

Từ Kính Dư để ly rượu xuống trước mặt, thong thả ung dung ăn đồ ăn, một ngụm rượu cũng không chạm vào.

Trần Sâm Nhiên ngồi nghiêng đối diện, cười nhìn cô: "Bác sĩ nhỏ sao lại không uống?"

Ứng Hoan mặt không biểu cảm nhấp một ngụm, là nước lọc, cô uống một hơi liền hết, Trần Sâm Nhiên nhìn đến há hốc mồm, Thạch Lỗi cũng trừng lớn đôi mắt: "Oa bác sĩ nhỏ, tửu lượng tốt như vậy sao?"

Ứng Hoan cười cười, khiêm tốn nói: "Còn tốt."

Cô ngồi xuống, nhích lại gần Từ Kính Dư, cánh tay cọ qua tay anh, cơ thể thiếu niên rất ấm, trong phòng bật điều hòa nhưng cánh tay vẫn rất ấ, làn da khá thô ráp, cùng cảm giác lạnh lẽo mềm mại trên tay cô rất bất đồng.

Hai người đều sửng sốt.

Từ Kính Dư quay đầu nhìn cô, đê thấp giọng nói: "Hửm?"

Ứng Hoan buông lỏng cánh tay, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

"Cảm ơn như thế nào?"

"..."

Ứng Hoan cầm lấy đôi đũa, gấp cho anh hai cái chân gà.

Từ Kính Dư: "..."

Anh cụp mắt, mi hơi hạ, Ứng Hoan chớp chớp mắt, Từ Kính Dư khoe miệng cong cong, nhàn nhạt cười.

Liên hoan kết thúc, bộ phận hậu cần đến lấy số đo để may đồng phục cho các thành viên mới, mấy người báo lại số đo của mình, nhân viên hậu cần Tiểu Lý ôm quyển sổ rời đi thì gặp Từ Kính Dư ở cửa, cười với anh, nói "Kính Vương, áo đồng phục mới của cậu tôi để trên bàn."

Từ Kính Dư gật đầu, liếc nhìn sổ đăng ký số đo trên tay cô, hỏi: "Cô cho bọn họ đăng ký đồng phục của đội?"

Tiểu Lý: "Đúng vậy."

Từ Kính Dư nhìn danh sách, nhớ tới cái gì, lại nói vài câu: "Còn thiếu một người, trong đội có một bác sĩ nhỏ đến làm thêm, cũng để cô ấy may áo đồng phục đi, có thể khi thi đấu cần đến. Cao 1m63, nặng khoảng 90 cân*, rất gầy."

(*1 cân ở bên Trung bằng 1/2kg)

Tiểu Lý sửng sốt một chút, vội vàng ghi nhớ, "Được."

Việc này Ứng Hoan cũng không biết, các đội viên khác cũng không biết.

Ứng Hoan làm thêm ở trung tâm đến tháng 8 mới kết thúc, cho nên tạm thời không có biện pháp đến câu lạc bộ, khai giảng mới có thể làm thêm ở đây.

Đầu tháng 9, Ứng Hoan chính thức đến câu lạc bộ, trở thành nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, nhân viên bộ phận nhân sự còn làm cho cô cái hợp đồng.

Đại học A bên cạnh vẫn luôn náo nhiệt, nghiên cứu sinh và sinh viên trở về sớm rất nhiều, Khương Manh và Lâm Tư Vũ quay về trường đầu tiên, họ nói nghỉ lâu quá, ở nhà bị bố mẹ ghét bỏ.

Buổi tối Ứng Hoan trở về ký túc xá, bọn họ nghe cô nói đang làm thêm ở câu lạc bộ đều ngây người, Khương Manh vội vàng hỏi: "Còn nhận người không?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Hẳn là không."

Khương Mạnh nhụt chí, không buông tha hy vọng, lôi kéo Ứng Hoan làm nũng, "Tớ cũng muốn đi mà! Cậu hỏi giúp tớ một chút?"

"Tớ sẽ hỏi."

Lâm Tư Vũ: "Chúng ta có thể đến câu lạc bộ tham quan không?"

Ứng Hoan cũng không biết, bởi vì nơi đó là nơi các quyền thủ huấn luyện thường xuyên, còn có bảo vệ trông coi, ra vào còn phải đăng ký, cô biết Khương Mạnh muốn xe, nghĩ nghĩ nói: "Đến lúc đó tớ hỏi một chút."

"Được được được, cậu nhớ hỏi nhé."

"Được."

.....

Thế vận hội trong nước năm nay sẽ được tổ chức từ ngày 13 tháng 9 đến ngày 3 tháng 10.

Câu lạc bộ vì chuyện này mà vội vàng chuẩn bị, từ lần thi đấu trước đã tuyển chọn quyền thủ, đại biểu cho tỉnh đi dự thi, mỗi đội có sáu người trở lên, nhưng báo lên có thể báo cho ba người (bao gồm cả trưởng nhóm, huấn luyện viên bác sĩ). Mỗi đội có thể có 11 vận động viên, có hai cấp bậc có thể có hai người.

Tuyển thủ dự thi đã định ra, Từ Kính Dư đại diện hạng cân 81kg, người đánh bại anh lần trước đã đi Mỹ thi đấu. Ứng Trì không đánh lại Trần Sâm Nhiên và Thạch Lỗi nên không thể đi, hạng cân 69kg Ngô Khởi chọn Thạch Lỗi và Trần Sâm Nhiên làm cậu buồn bực đến muốn đâm đầu vào tường.

Thời điểm Ứng Hoan đến câu lạc bộ, Thạch Lỗi vừa cời đồ huấn luyện nghỉ ngơi, thấy cô gãi gãi đầu, chỉ chỉ ra ban công: "Cô đi xem Ứng Trì?"

Tiểu tổ tông này không được đi thi, cảm giác như sắp khóc."

Ứng Hoan nhìn thoáng qua ban công, có chút bất đắc dĩ: "Đúng thế."

Không chờ cô đi tìm Ứng Trì, Ứng Trì đã xụ mặt đi vào, trực tiếp đi tới trước mặt Trần Sâm Nhiên, "Chúng ta đấu lại một lần."

Trần Sâm Nhiên ngẩng đầu liếc cậu một cái, hừ một tiếng: "Lại đánh thì cậu cũng không đánh lại tôi, hơn nữa tôi không có hứng."

"Tôi đây giúp cậu luyện tập."

"Được thôi."

Thiếu niên cứng đầu, Ứng Hoan cũng không ngăn cản cậu, Ngô Khởi cũng không nói gì.

Cô ngồi bên cạnh nhìn, Trần Sâm Nhiên đánh cũng lạnh nhạt. Ứng Hoan để hòm thuốc ở bên chân, nếu có vận động viên vô ý bị thương cô cũng kịp thời chữa trị.

Từ Kính Dư kết thúc huấn luyện, một thân mồ hôi đi tới, đi qua bên cạnh cô, ném xuống một câu: "Lại đây một chút."

Ứng Hoan a lên, vội vàng đi qua, "Làm gì?"

Từ Kính Dư đi phía trước, đẩy cửa phòng nghỉ, từ trên giá lấy một túi, nhét vào ngực cô. Túi rất to, có chút nặng, Ứng Hoan cố gắng quýt ôm lấy, bị túi che đi chỉ lộ ra đôi mắt có chút mê mang, cặp mắt kia nhìn thẳng anh, "Cái gì?"

Cô cúi đầu nhìn vào trong túi, phát hiện đều là vải màu đỏ, là quần áo.

"Đồng phục của đội."

Ứng Hoan sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi cũng có sao?"

Từ Kính Dư giựa vào góc bàn, ôm hai tay liếc cô: "Đương nhiên là có. Hẳn là vừa người, cô xem thử đi, không vừa thì nói với bộ phận hậu cần một tiếng."

Ứng Hoan nhìn anh cười cười: "Được."

Từ Kính Dư nhướng mày, hướng cô nâng nâng cằm: "Ứng Hoan, nhe răng cười một cái."

Ứng Hoan: "...Không nhe."

Cô choáng váng mới nhếch miệng cười, lộ ra niềng răng đẹp lắm sao?

Cô mím môi, ôm đồng phục ra ngoài, đang định đến phòng thay quần áo thì nghe thấy âm thanh ầm ĩ của Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên, nghe âm thanh giống như sắp đánh nhau rồi. Cô vội vàng xoay người, đưa túi đồ cho Từ Kính Dư, "Lát nữa tôi quay lại lấy."

Nói xong, vội vàng xoay người, bước chân quá gấp mà vướng phải góc bàn, cả người trọng tâm không vững ngã về phía trước, cô sợ hãi kêu lên một tiếng: "A"

Từ Kính Dư nhanh tay ôm cô, mang cả người và túi quần áo kéo vào trong ngực.

Phía sau Ứng Hoan dính sát vào ngực anh, chỉ cảm thấy nơi anh ôm lấy có chút đau, cúi đầu nhìn, cả người cứng đờ, tay anh còn quấn băng vải, ngón tay thon dài ôm ở phía dưới ngực cô, nơi này hẳn cảm lại riêng tư, trách không được lại đau như vậy...

Mặt cô thoát một cái chuyển hồng.

Từ Kính Dư đem người kéo lên liền buông lỏng tay, mới vừa thả lỏng cô đã như con thỏ vọt vàng tránh thoát, nhảy khỏi lòng anh.

Ứng Hoan ngược mắt, đôi mắt uất ức nhìn anh, rất giống vừa bị khi dễ.

Từ Kính Dư nhíu mày, "Sao vậy?"

Cô gái nhỏ há mồm, một chữ cũng không nói nên lời.

Cuối cùng, dậm chân một cái: "Tôi đi nhìn Ứng Trì."

Sau đó, xoay người liền chạy.

Từ Kính Dư: "..."

Anh đem túi để lên bàn, cảm thấy có chút không thích hợp, dựa vào góc bàn nhớ lại cảnh vừa diễn ra, ánh mắt cứng lại, bên tai không nhận được mà nóng lên, khí huyết dâng lên, cả người không được tự nhiên.

Anh cúi đầu nhìn tay mình.

Nhìn một hồi, bỗng giơ tay đập lên đầu mình, giữa cổ thở ra một hơi, tay đè lên đôi mắt, âm thanh ảo não từ trong cổ họng bật ra:

"Muốn mệnh!"

Tác giả có lời muốn nói: Từ Kính Dư: Muốn mệnh, Ứng Tiểu Hoan, muốn hay không?

Ứng Tiểu Hoan:...

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Edit: Rùa

Ứng Hoan chạy ra khỏi phòng, nhiệt độ trên mặt liên tục tăng, ngực ần ần đau, so với lúc trước còn đau hơn. Cô đỏ mặt, trộm dùng tay xoa một cái, cắn răng: "...Từ Kính Dư hỗn đản này, sức lực quá mạnh!"

Đau muốn chết!

Trong phòng huấn luyện, Ứng Trì cùng Trần Sâm Nhiên nắm cổ áo đối phương, cả hai đều đỏ mặt tía tai, không ai nhường ai, cũng không biết huấn luyện viên đi đâu, nếu ở đây mấy người này không dám lỗ mãng như vậy.

Thạch Lỗi muốn tách hai người ra, cố gắng khuyên nhủ: "Hai người các cậu mau buông tay, đừng thừa dịp huấn luyện viên đi họp mà gây sự, đợi chút nữa lại bị phạt."

Trần Sâm Nhiên hai tay gắt gao nắm lấy Ứng Trì, Ứng Trì khóa chân cậu ta, hai người ôm nhau lăn xuống đất, ai cũng không chịu buông tay. Thạch Lỗi đang chuẩn bị dùng vũ lực mạnh mẽ tách hai người ra, liền thấy Ứng Hoan chạy tới, chạy nhanh nói: "Bác sĩ nhỏ, cô mau tới trị hai thằng nhóc này!"

Ứng Hoan: "..."

Cô đứng bên cạnh, rũ mắt nhìn hai thiếu niên, giọng nói vừa mềm mại vừa có ý dỗ dành: "Trần Sâm Nhiên, cậu buông tay, cậu xem cậu ôm đến

nổi Ứng Trì sắp thờ không nổi."

Trần Sâm Nhiên trầm xuống, càng dùng sức, "Dựa vào cái gì mà tôi phải thờ trước? Cô là chị đương nhiên bao che cậu ta."

Ứng Hoan không có biện pháp, chỉ có thể nhìn về phía Ứng Trì, giọng nói càng mềm hơn: "Ứng Trì, em bỏ trước."

Ứng Trì cắn răng: "Không bỏ!"

Ứng Hoan: "..."

Lời cô nói cũng không nghe?

Ứng Hoan ngồi xổm xuống bên cạnh bọn họ, ngón tay chọc sau lưng Ứng Trì, chọc nhẹ một chút, ôn nhu hỏi: "Không bỏ sao?"

Ứng Trì ghen đến mức đỏ bừng mặt, cậu... Con mẹ nó thật muốn cười!

Dù sao cũng không thể nhận thua!

Trần Sâm Nhiên nhìn vẻ mặt táo bón của Ứng Trì, lại nhìn thoáng qua Ứng Hoan đang thong thả dung dung cười ôn nhu, bỗng nhiên cảm thấy chính mình giống như đồ ngốc, thật mẹ nó không thú vị... Vừa định buông tay, Ứng Trì đột nhiên cười ồm lên, nước miếng phun vào mặt cậu ta, luôn miệng xin tha: "Chị, chị.... Em buông, em buông..."

Trần Sâm Nhiên mắng cậu: "TMD! Mẹ nó Ứng Trì cậu thật ghê tởm!"

Cậu hung hăng lau mặt, nhìn cánh tay của mình, tức đến muốn dậm chân, chỉ vào Ứng Hoan mắng: "A a a a a tại cô! Hai chị em cô thật quá đáng, ghê tởm muốn chết!"

Ứng Hoan cười nhìn cậu: "Tôi làm sao?"

Trần Sâm Nhiên nhìn đôi mắt vô tội của cô, đáy lòng có một trăm câu thô tục cũng không thể mở miệng mắng được, cậu ta ghét bỏ mà lấy tay bôi lên quần áo, đi vào về phía toilet.

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành nhìn đến trợn mắt há mồm,

Vài giây sau, vài người hướng Ứng Hoan giơ ngón tay cái.

"Chịu phục, quả nhiên nam nhân phải để nữ nhân ứng phó, lấy nhu thắng cương."

"Vẫn là bác sĩ nhỏ có biện pháp, xem bộ dạng uất nghẹn của Trần Sâm Nhiên liền muốn cười ha ha ha!"

"Trần Sâm Nhiên có thói ở sạch, bị Ứng Trì phun mặt mặt nước miếng có lẽ còn khó chịu hơn bị đánh mấy cái..."

Ứng Hoan cười một chút, không quá để Trần Sâm Nhiên trong lòng, ngồi bên cạnh Ứng Trì, liếc nhìn cậu: "Em làm gì mà chọc đến cậu ta? Biết rõ cậu ta thích gây sự, sao không cách xa cậu ta một chút?"

Ứng Trì có chút buồn bực: "Em không trêu chọc cậu ta, là miệng cậu ta không sạch sẽ, nói em luyến tỳ, còn nói chị đeo niềng răng khó coi, nói chị răng hô."

"Cậu ta nói chị thì kệ cậu ta, dù sao cũng không nói em."

Thiếu niên chống người ngồi dậy, lắc lắc đầu.

Trong lòng Ứng Hoan mềm nhũn, duỗi tay xoa đầu cậu, "Về sau cậu ta nói chị cái gì, em cũng đừng gây lộn với cậu ta, coi như không nghe thấy là được."

Từ Kính Dư đi ra, nhìn về phía Ứng Hoan đang dỗ dành thiếu niên xù lông, mặt không biểu tình nhìn về phía Thạch Lỗi: "Xảy ra chuyện gì?"

Thạch Lỗi đáp: "Hai thằng nhóc này đánh nhau." Anh ta cười cười: "Không có việc gì, bác sĩ nhỏ đã đỡ tốt."

Ứng Hoan nghe thấy thanh âm của anh, cảm thấy nơi anh đụng tới lúc này lại ần ần đau. Rốt cuộc cũng là cô gái nhỏ 19 tuổi, chưa có bạn trai, lần đầu tiên cùng con trai tiếp xúc thân mật như vậy, lại còn chạm vào ngực, nghĩ lại liền cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tại Ứng Hoan hơi hơi đỏ lên, trong đầu nghĩ anh có hiểu chính mình đụng tới nơi nào không?

Cô cúi đầu nhìn bản thân, hẳn là có cảm xúc chứ?

Cô cũng không phải sân bay...

Nhưng anh giống như nửa điểm cảm xúc cũng không có.

Nếu không biết, cô cũng làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ứng Hoan làm tốt tâm lý cho bản thân, nhìn mặt Ứng Hoan một chút thiếu niên không hiểu gì ngẩng đầu nhìn cô, Ứng Hoan đứng lên, làm như không có chuyện gì nói: "Nên làm gì thì làm đi, chị đợi một lúc nữa, nếu không có việc gì thì chị sẽ về trường học."

Ứng Trì gật đầu: "Vâng."

Ứng Hoan xoay người, chạm phải ánh mắt Từ Kính Dư, cô tận lực giữ vững biểu tình tự nhiên, "Cái kia, quần áo còn trong phòng nghỉ sao?"

Từ Kính Dư vẫn cảm thấy lòng bàn tay có chút không ổn, hồi tưởng kiểu gì đều cảm thấy cảm xúc vừa rồi quá mềm mại, cái loại cảm giác này quanh quẩn ở đầu ngón tay, thật lâu không tiêu tan. Ánh mắt anh mang theo chút tò mò nghiên cứu nhìn cô trong chốc lát, xác định cô đã coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thật mẹ nó tội lỗi.

Thông qua phương thức này chạm vào ngực cô gái nhỏ.

Cô muốn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, anh so với cô càng vân đạm phong khinh*

*vân đạm phong khinh - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Từ Kính Dư cho tay vào túi quần, giựa vào phía sau, khước miệng khẽ nhếch: "Phải, ở trên bàn."

Ứng Hoan gật đầu: "Tôi đi lấy."

Cô nói xong liền xoay người đi, bước chân có chút vội vàng, bởi vì cô cảm thấy có ánh mắt chăm chú sau lưng mình, như là muốn xuyên thấu cô.

Anh nhất định có cảm giác!

Ứng Hoan queo vào hành lang, một bộ biểu tình sống còn gì luyện tiếc mà nhìn trần nhà, rất muốn học Ứng Trì tức giận hô to vài tiếng.

Đồng phục của đội cô cũng không thử, trực tiếp mang về ký túc xá, trở về ký túc xá, lấy quần áo ra, cô liền biết không cần mặc thử, số đo rất vừa.

Chung Vi Vi quay đầu nhìn cô, có chút kinh hi: "Oa, cậu còn có đồng phục của đội?"

Ứng Hoan cũng không nghĩ tới cô chỉ làm thêm ở đây cũng có đồng phục, xuân hạ đều có, mỗi loại hai bộ, vừa lúc có thể thay đổi, "Ừ, khả năng sau này có tình huống yêu cầu phải mặc."

Khương Manh thò người qua, đem áo bóng chày màu đỏ giũ ra, sờ sờ logo trên ngực, không biết vì sao, cô nhìn thấy đồng phục này liền cảm thấy

nhiệt huyết, có chút hâm mộ mà nhìn Ứng Hoan: "Thế này không phải mặc cùng một kiểu với Kính Vương sao?"

"Vậy có tính là đồ đôi không?"

Lâm Tư Vũ tùm tùm hỏi.

Ứng Hoan khâm phục trí tưởng tượng của họ, "Nói thế không phải toàn bộ đội bao gồm cả huấn luyện viên đều là đồ tình nhân sao? Các cậu suy nghĩ nhiều, chỉ là đồng phục của đội thôi mà..."

Thật sự là nghĩ nhiều sao?

Lâm Tư Vũ nhớ tới đêm đó Từ Kính Dư kêu câu "Bác sĩ nhỏ, tới chữa trị cho tôi, sắp chết", Hiện tại nhớ lại, liền cảm thấy có một loại thân mật không nói rõ, Từ Kính Dư sẽ cùng nữ sinh khác nói những lời như vậy sao?"

Không thể nào.....

Hai ngày trước Khương Manh còn thăm dò, nói Từ Kính Dư ở lớp rất ít, ngày thường đều đi huấn luyện, ở với bạn bè thật sự không nhiều lắm, ngẫu nhiên cũng sẽ tham gia hoạt động của lớp, nhưng cũng là cùng nam sinh chơi trò chơi mà thôi.

Từ Kính Dư đẹp trai như vậy, nữ sinh theo đuổi anh tất nhiên không ít, nhưng không nghe nói anh có bạn gái....

Có khi Ứng Hoan là nữ sinh anh tiếp xúc nhiều nhất.

Những lời này cô ngại Khương Manh nên không dám nói thẳng.

Ứng Hoan cắt hết nhân ở đồng phục rồi bỏ vào chậu rửa mặt.

Buổi tối khi tắm rửa, Ứng Hoan kiểm tra ngực của mình, làn da cô gái trắng tuyết, đường cong mềm mại, có mấy vết xanh tím nhàn nhạt. Khương Mạnh mua một cái gương treo trong toilet, cô mặt đỏ tai hồng nhìn chính mình trong gương, cảm thấy cả người có chút choáng váng.

"Từ Kính Dư muốn đem mình bóp nát sao?"

Cái gì gọi là sức mạnh như trâu.

Cô nhịn không được lại phun trào lần nữa.

Ban đêm, ban công phòng 501 ký túc xá nữ treo mấy bộ quần áo màu đỏ, tủ quần áo của Ứng Hoan lần đầu tiên có đồ màu đỏ.

.....

Năm nay thể vận hội sẽ được cử hành ở Thiên Tân, thi đấu quyền anh ở võ đài trung tâm, vận động viên phải có mặt trước hai ngày, tham gia lễ khai mạc và tuyên truyền.

Đại học A khai giảng ngày 16 tháng 9, mà câu lạc bộ đi thi vào ngày 10 tháng 9, Ứng Trì tuy không thể dự thi nhưng vẫn sẽ đi cùng để học tập.

Trước khi đi, Ngô Khởi hỏi Ứng Hoan: "Em có muốn đi cùng không? Nếu muốn đi, anh có thể báo thêm tên em."*

*Cảm thấy xưng hô nhân vật thật khó, Ngô Khởi hơn Ứng Hoan gần 20t, mọi người thấy nên xưng hô thế nào?

Ứng Hoan có hơi giao động, chỉ là Ứng Trì không thể dự thi, cho nên có chút do dự.

Hơn nữa...

Đi thi phải theo đội mỗi ngày, cùng Từ Kính Dư sớm chiều ở chung.

Trời biết gần đây cô đang cố ý tránh anh.

Từ Kính Dư xách theo hộp cơm từ phía sau họ đi đến, vòng qua người họ, trực tiếp đá ghế dựa bên cạnh rồi ngồi xuống, mở hộp cơm ra bắt đầu ăn từng miếng to.

Ứng Hoan yên lặng nhìn anh một cái, cùng với hộp cơm rất to của anh.

Từ Kính Dư ăn một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, khoe miệng khê nhếch: "Nhìn cái gì?"

Ứng Hoan lắc đầu: "Không có."

Anh thong thả ung dung ăn tiếp, nhàn nhạt nói: "Muốn đi thì đi, không cần do dự, cũng không cần cô làm gì cả, coi như đi chơi một lần."

Ngô Khởi cười cười: "Em suy xét một chút, lần này bác sĩ Đỗ có việc không thể đi theo đội, chỉ có bác sĩ Hàn, thêm một người cũng không vấn đề gì."

Kỳ thật chính là để cô gái nhỏ có một lần ra ngoài đi chơi.

Đây cũng là ý Chu Bách Hạo.

Ngô Khởi nói xong liền đi.

Anh ta còn một đống việc cần sắp xếp.

Từ Kính Dư đem hộp cơm để trên bàn, dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân, yên lặng nhìn cô gái nhỏ: "Không muốn đi xem tôi thi đấu?"

Ứng Hoan trong lòng nhảy dựng, ngược mắt nhìn anh.

Cô vẫn luôn cảm thấy đôi mắt Từ Kính Dư rất đặc biệt, lớn nhỏ vừa vặn, đuôi mắt dài hơi cong cong, hình dạng đặc biệt xinh đẹp, ánh mắt sắc bén, thần thái sáng láng. Từ đôi mắt có thể thấy anh làm việc nghỉ ngơi rất quy luật, không thức đêm, thân thể vẫn luôn giữ ổn định.

Từ Kính Dư cong khóe miệng: "Cô vẫn chưa thấy tôi thi đấu chính thức?"

"Không có..."

Ứng Hoan vừa định nói sẽ đi, phía sau liền truyền đến âm thanh vang dội.

"Còn có tôi nữa! Bác sĩ thật sự không đi? Tôi thi đấu cũng rất đẹp trai."

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành đang chạy đến đây.

Ứng Trì theo phía sau, ném giấy ăn đã dùng qua vào thùng rác, nhảy mấy bước đến trước mặt cô, có chút đặc ý: "Nếu tôi cũng có thể dự thi chị của tôi khẳng định sẽ đi không chút do dự, nói không chừng dù phải trốn học cũng phải đi!"

Khóe miệng Từ Kính Dư hạ một chút, Ứng Hoan vậy mà thật sự gật đầu: "Đúng thế, về sau nếu em thi đấu, dù phải xin nghỉ chị cũng đi xem."

Anh hơi nhướn mày.

Nhìn cô dễ tiểu tổ tông.

Ứng Trì được một tắc lại muốn tiến một thước mà chọc chọc Thạch Lỗi, cười hì hì hỏi: "Lỗi ca, nếu không anh đem quyền dự thi nhường cho em?"

Thạch Lỗi trực tiếp xoay người bước đi.

Ứng Trì: "..."

Chỉ đùa một chút thôi mà!

Cậu quay đầu lại, khước mắt liếc thấy Trần Sâm Nhiên đang đứng uống nước cách đó mấy mét.

Trần Sâm Nhiên tươi cười nhìn cậu: "Lăn."

Ứng Trì mặt sầm xuống, dù sao tuổi cũng còn nhỏ, mong muốn đi thi đặc biệt mãnh liệt, cậu cười lạnh một tiếng: "Tôi nói cái gì sai sao?"

Trần Sâm Nhiên cười nhạt: "Biểu hiện rõ trên mặt như vậy, tôi có thể không biết sao?"

Ứng Hoan kéo kéo Ứng Trì, ý bảo cậu đừng cãi nhau, Ứng Trì nghe lời quay mặt đi, không hề nhìn Trần Sâm Nhiên. Trần Sâm Nhiên nhìn qua ứng Hoan, mím chặt môi, đặc biệt khó chịu, xoay người rời đi.

Ứng Hoan không chú ý Trần Sâm Nhiên, nhìn về phía Ứng Trì dặn dò: "Hành lý của em chị đã chuẩn bị rồi, tối nay về xem còn thiếu gì không, sau đó trước khi đến đây thì đến trường học xin nghỉ."

Dương Cảnh Thành khiếp sợ: "Cô còn giúp cậu ấy thu dọn hành lý!"

Cái gì là thần tiên tử tử!

Làm sao tốt như vậy!

Ứng Trì cười: "Không cần hâm mộ."

Từ Kính Dư vòng hai tay ra sau đầu, nhàn nhạt mà liếc nhìn Ứng Hoan. Thật quản người.

"Vâng, em nghe nói ngành của em ít người học, một khoa cũng chỉ có vài người..." Ứng Trì cau mày, đặc biệt rối rắm, "Nói như vậy em muốn trốn tiết để người khác điểm danh giúp cũng không được."

Ứng Hoan liếc cậu một cái: "Còn chưa khai giảng đã muốn trốn học?"

Ứng Trì vội giải thích: "Đây không phải do đôi khi phải đi huấn luyện sao?"

Từ Kính Dư ngời thẳng dậy, liếc Ứng Trì: "Muốn trốn học cứ việc nói thẳng."

Anh thu dọn hộp cơm ném vào thùng rác.

Không đợi Ứng Trì xù lông đã bước đi.

Cũng lười không muốn xem Ứng Hoan dỡ người.

Buổi chiều, Ngô Khởi cho vận động viên luyện tập thực tế một chút: "Thử huấn luyện thực chiến một lần, chuẩn bị đồ đạc, ngày mai chờ máy bay, đừng quên cảm giác."

Từ Kính Dư gật đầu, kéo băng vải qua ngón tay bắt đầu buộc.

Ứng Hoan đứng bên cạnh, ánh mắt không tự giác bị động tác của anh hấp dẫn, cô xem qua các đội viên khác buộc băng vải, rõ ràng cùng một động tác, Từ Kính Dư làm lại càng đẹp và tự nhiên.

Từ Kính Dư làm rất nhanh, sau khi cột chắc, vừa nhấc mắt liền thấy Ứng Hoan đang nhìn chăm chăm tay mình.

Anh hơi nhướng mày: "Nhìn cái gì?"

Ứng Hoan cúi đầu, lùi về phía sau một bước, không muốn giao lưu nhiều với anh.

Ai ngờ, cô vừa lùi về phía sau, Trần Sâm Nhiên từ phía cô chạy nhanh tới, đụng mạnh vào người cô, Ứng Hoan lại bị đẩy mạnh trở về, đầu gối trực tiếp đụng vào dụng cụ.

Cô kêu một tiếng.

Trần Sâm Nhiên dừng bước chân, quay đầu nhìn cô.

Ứng Hoan cắn môi dưới, nói với cậu ta: "Không có việc gì, cậu đi huấn luyện đi."

Thạch Lỗi còn đang đợi cậu ta.

Từ Kính Dư đi tới, ánh mắt dừng trên đùi cô, đầu gối đã đỏ một mảng. Bởi vì da trắng, thoát nhìn rất rõ ràng, anh nhíu mày nói: "Đã đỏ."

Kỳ thật cũng không đau lắm, chỉ là da cô trắng nên nhìn càng đỏ thôi, Ứng Hoan lắc đầu: "Không có việc gì, da tôi hơi mẫn cảm, đụng một chút cũng dễ đỏ, qua hai ba ngày sẽ không sao rồi."

Ánh mắt Từ Kính Dư bỗng nhiên dừng lại, nhìn cô một cái. Anh nhớ lại một chút, ngày đó cô ngã quá đột ngột, lúc anh kéo cô lên hình như không khống chế lực đạo.

Anh gần như luôn huấn luyện, cơ bắp trên cánh tay sao với trước kia càng cường tráng hơn, sức mạnh cũng tăng lên rất nhanh, anh cũng không nghĩ tới cô gái nhỏ chạm vào liền dễ bị thương.

Trách không được mắt cô có chút đỏ.

Thì ra là đau.

"Phải không?"

"Phải." Ứng Hoan không rõ nguyên do gật đầu, vừa ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh, mơ hồ không biết mình đã tiết lộ cái gì.

Từ Kính Dư dựa lưng vào dụng cụ, ngón tay gãi gãi chóp mũi, quay đầu nhìn cô, thấp giọng nói: "Ngày đó... Xin lỗi, không phải cố ý."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: Rùa

Chuyện này đã trôi qua được một tuần, mấy vết xanh đỏ cũng đã biến mất, Ứng Hoan còn tính quên đi chuyện này, đột nhiên không kịp phòng ngừa, Ứng Hoan không ngờ Từ Kính Dư sẽ xin lỗi cô!

Ứng Hoan: "..."

Mặt cô đại ra nhìn anh, tim đập loạn lên, tai đỏ dần với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ.

Không phải đều làm bộ không biết sao?

Tại sao còn muốn nhắc lại?!

Trong lúc nhất thời Ứng Hoan không nói được câu nào, không biết nên phản ứng ra sao, cuống quýt nhìn bốn phía, sợ có người nghe thấy bí mật này, cũng may tất cả mọi người đều đang vây quanh Trần Sâm Nhiên cùng Thạch Lỗi, không ai chú ý tới bên này.

Cô nhẹ nhàng thở ra, đỏ mắt trừng anh: "Tôi biết anh không phải cố ý, cho nên không phải làm bộ không biết sao? Cứ nghĩ anh cũng sẽ như thế..."

Loại chuyện này nói ra thật xấu hổ...

Từ Kính Dư ho khê: "Tôi biết ý của cô..."

Ứng Hoan trừng mắt: "Vậy anh còn nói..."

Từ Kính Dư mặc mặc đồ thi đấu màu đỏ, áo choàng khoác lỏng lẻo, dựa cả người vào dụng cụ, cười khẽ: "Tôi vốn cũng định coi như chưa có chuyện gì, nhưng mấy ngày gần đây cô thấy tôi liền tránh đi nơi khác, trốn tôi như trốn sắc ma, tôi có thể không nói sao?"

Ứng Hoan phủ nhận: "Tôi không có."

"Cô có."

"..."

Ứng Hoan vô lực phản bác, chỉ có thể giương mắt nhìn anh.

Đứng ở hai bên dụng cụ luyện tập, hai người cách nhau khoảng 3m, Từ Kính Dư nghiêng đầu nhìn cô, buông tiếng thở dài: "Cho nên không còn cách nào khác, chỉ có thể nói ra, miễn cho cô thật sự nghĩ tôi là sắc ma."

Anh lại hỏi: "Cô tức giận?"

"Không..."

Anh gật gật đầu, hơi nhướn mày: "Có phải cảm thấy bản thân chịu thiệt?"

"..."

Rốt cuộc vẫn là cô gái nhỏ, chuyện này khiến da mặt càng mỏng hơn, Ứng Hoan sắp không nhịn được, kìm nén muốn xù lông, hít một hơi thật sâu, nhíu mày nhìn anh: "Đúng vậy, tôi cảm thấy tôi chịu thiệt, không được sao?"

Từ Kính Dư liếm khóe miệng, thấp giọng nói: "Có thể."

Ứng Hoan nhấp nhấp môi, đầu lưỡi đẩy nhẹ niềng răng, đôi mắt chớp chớp, đầu óc nhanh chuyển động, nỗ lực nghĩ cách để đề tài xấu hổ này

nhanh kết thúc, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của người đối diện:

"Nếu cô cảm thấy bản thân chịu thiệt, có thể đến đòi lại."

Ứng Hoan trừng anh, tức giận mà nói: "Đòi như thế? Sờ lại ngực anh sao?"

Từ Kính Dư liếc cô một cái, khẽ cười ra tiếng: "Nếu có cảm thấy có thể làm như vậy, tôi không có ý kiến."

Ứng Hoan: "..."

Cô không nói chuyện, Từ Kính Dư đã đứng thẳng người, chậm rì rì tháo đai lưng, áo choàng tản ra hai bên vai lộ ra thân thể cường tráng, đường cong cơ bắp xinh đẹp, anh thong thả ung dung cởi ra, ném ở trên dụng cụ, động tác lưu loát tiêu sái.

Ứng Hoan ngỡ ngác nhìn anh, "Anh, anh làm gì?"

Cô còn chưa nói muốn sờ anh ta!

Hôm nay Từ Kính Dư mặc quần quyền anh màu đỏ, đai lưng màu vàng, ánh mắt nhìn thẳng cô, cứ thế đi qua.

Ứng Hoan: "..."

Không phải anh ta sẽ ép cô sờ ngực anh ta chứ?

Tim đập nhanh hơn, cô lùi về phía sau một bước, duỗi tay ra dấu dừng lại, đem cánh tay không để anh đến gần.

"Không, không cần, tôi cũng không nghĩ sẽ sờ anh."

Từ Kính Dư từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng hơi nâng lên: "Đừng, không đòi thì chẳng phải cô sẽ giận tôi, trốn tránh tôi sao?"

Ứng Hoan khẽ mím môi, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Không giận, không né, được chưa? Tôi chỉ cảm thấy quá xấu hổ, nếu anh không đề cập tới, qua mấy ngày tôi có thể quên rồi..."

Từ Kính Dư: "Thật sự?"

Ứng Hoan: "Thật sự!"

"Kia, hiện tại có thể đi theo đội chưa?"

"Tôi đi còn không được sao?"

Từ Kính Dư cười nhẹ, bên kia Ngô Khởi hô một tiếng: "Từ Kính Dư, mau tới đây, đến phiên cậu."

Từ Kính Dư đáp lại: "Đã biết."

Anh nhìn Ứng Hoan đang mặt đỏ tai hồng, vỗ nhẹ lên đầu cô, "Đi thôi."

Ứng Hoan đứng bất động, giống như đang hờn dỗi, Từ Kính Dư quay đầu lại kêu cô, "Còn thất thần cái gì?"

Cô suy nghĩ có chút mông lung, vẻ mặt không vui quay đầu lại, ngữ khí cũng không tốt: "Đi làm gì?"

Từ Kính Dư nhướn mày: "Đi nói với huấn luyện viên Ngô muốn theo đội, cho người đặt vé máy bay, bằng không cô đi như thế nào?"

Ứng Hoan: "..."

Cô hít một hơi thật sâu, bình phục lại nhịp tim đang đập loạn, đi qua bên Từ Kính Dư, nói với huấn luyện viên Ngô mình muốn đi theo đội, Ngô Khởi cười cười: "Được, anh sẽ kêu người đặt vé máy bay cho em."

Ứng Trì vui mừng: "Thật tốt quá!"

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cũng thấy rất vui, Thạch Lỗi cười nói: "Cô đi thật tốt quá, chẳng may tiểu tổ tông cùng Trần Sâm Nhiên nháo lên, cô còn có thể đỡ, còn có thể cổ vũ mọi người."

Ứng Trì hừ một tiếng: "Tôi cùng cậu ta nháo cái gì? Miệng cậu ta không nói bần thiêu tôi sẽ không tranh luận với cậu ta."

Trần Sâm Nhiên cười khẩy: "Mẹ nó, ai muốn cùng cậu tranh luận?"

Ứng Trì tức chết đi được, Ứng Hoan sờ sờ đầu cậu, "Đừng cãi nhau."

"Được thôi." Ứng Trì ngoan ngoãn gật đầu.

Ứng Hoan cười cười với Thạch Lỗi, dư quang thoáng nhìn Từ Kính Dư đi đến trước mặt Tào Uy, mang lên quyền bộ, liếc mắt nhìn cô, cả người tràn ngập tự tin.

Ứng Hoan nhìn anh, đột nhiên hồi hận, cô đáng ra phải đánh anh một chút, đòi lại mới đúng.

Càng nghĩ càng cảm thấy nên làm như vậy.

Bằng không rất khó để nhịn xuống.

Sau khi Từ Kính Dư kết thúc huấn luyện, Ứng Hoan đi đến trước mặt anh, anh đang mở băng vải, từng vòng rơi trên mặt đất.

Anh nhướng mày nhìn cô: "Làm sao vậy?"

Ứng Hoan cầm vở, cuộn lại thành vòng, nhìn về phía anh, giọng điệu giống như ra lệnh: "Anh đưa tay ra."

Từ Kính Dư ném băng vải xuống đất, không rõ cô muốn làm gì, nhưng vẫn vươn tay trái ra, anh thuận tay trái nên khi duỗi tay luôn theo thói quen mà dơ tay trái.

Ứng Hoan nhớ lại một chút, nói: "Tay phải."

Từ Kính Dư nhướng mày, thu hồi tay trái, vươn tay phải.

Tay của anh thon dài, to rộng, lòng bàn tay có nhiều vết chai, đây là tay của Quyền thủ.

Ứng Hoan nhấp môi, nâng cuốn vở lên, ấn đường Từ Kính Dư nhảy dựng, đã đoán được cô muốn làm cái gì, có chút không thể tưởng tượng mà nhìn cô, kinh ngạc không thôi.

Giơ tay đập xuống.

Cuốn vở nặng nề đập xuống lòng bàn tay.

Bang_____

Ứng Hoan dùng lực rất lớn.

Từ Kính Dư: "..."

Anh liếm môi, tâm tình phức tạp mà nhìn sắc mặt trầm tĩnh của tiểu cô nương.

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, cong mắt cười: "Như vậy liền huề nhau."

Từ Kính Dư: "..."

Ứng Hoan cảm thấy mỹ mãn, tâm tình thoải mái xoay người rời đi.

Từ Kính Dư đứng tại chỗ, lòng bàn tay hơi tê dại, anh duỗi đầu lưỡi chống má, quay đầu lại nhìn cửa sổ, rử mi mắt xuống, trong cổ họng bật ra một tiếng: "A..."

Anh nhìn về phía bóng dáng Ứng Hoan, mặt trời đang lặn, hoàng hôn chiếu xuống cửa sổ sát đất của câu lạc bộ, bóng dáng thiếu nữ mảnh khảnh trải dài, cả người như phủ một tầng ánh sáng.

Một khắc kia, Từ Kính Dư cảm thấy cả người cô tràn đầy sức sống.

Anh vò mạnh lên đầu.

Cảm thấy buồn cười, cô cho là học sinh tiểu học sao?

Đánh lòng bàn tay.

Lần sau anh không được chạm vào tôi.

Chạm vào tôi liền đánh anh.

Không phải tay trái, là tay phải chạm vào, cho nên tôi muốn đánh tay phải, đây là tội do tay phải gây ra.

Như vậy sao?

Từ Kính Dư nhặt băng vải lên, dựa vào bên cạnh, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, cười nhẹ vài tiếng, cuối cùng cười đến bả vai run lên.

Thạch Lỗi đi qua, nhìn anh như nhìn quý: "Mẹ nó, một mình cậu ở chỗ này cười cái gì?"

Từ Kính Dư cuốn băng vải lên. Chậm rãi thu hồi nụ cười, nhàn nhạt mà nói: "Không có gì, bị đáng yêu chọc cười."

Thạch Lỗi: "?????"

Có lẽ Từ Kính Dư nói đúng, việc này sau khi nói ra không xấu hổ nữa, nhưng hai người vẫn có một một bí mật, mỗi lần đối diện nhau, Ứng Hoan đều thấy ánh mắt Từ Kính Dư như có điều gì đó.

Từ Kính Dư phỏng chừng từ bé tới giờ cũng chưa từng bị ai đánh vào lòng bàn tay.

Chuyện này...

Giống như rất khó quên.

Mấy người Chung Vi Vi sau khi biết Ứng Hoan có thể theo đội đi thi đấu liền muốn điên rồi, đặc biệt là Khương Manh, cô ấy vội nói: "Chúng tớ có thể đi không? Đi sân vận động xem thi đấu."

Thi đấu quyền anh ở trung tâm sân vận động, võ đài được tạo trước khi thi đấu, có đài truyền hình cùng truyền thông đưa tin, đến lúc đó ở nhà cũng có thể xem, muốn đến nơi, có lẽ phải có vé vào cửa.

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Tớ hỏi xem có vé vào cửa hay không?"

Khương Manh lập tức cười, thúc giục cô: "Vậy cậu mau hỏi!"

Ứng Hoan ngồi trước bàn, duỗi tay lấy điện thoại đang nạp điện, ba cô gái ngồi phía sau cô, cùng nhau nhìn màn hình di động. Ứng Hoan mở WeChat, vốn dĩ muốn hỏi Ứng Trì, nhưng ngốc tử Ứng Trì kia có lẽ không quan tâm chuyện này, cô chỉ có thể hỏi trong nhóm chat.

Rất nhanh, Thạch Lỗi đã trả lời: "Có đấy, chỉ là đã đưa hết cho mọi người, huấn luyện viên Ngô chắc đang còn."

Dương Cảnh Thành: "Hỏi Kính Vương, hôm đó cậu ấy lấy rất nhiều, nói là đưa cho mẹ."

Trần Sâm Nhiên: "Tôi có, nhưng không nghĩ sẽ cho cô, cô xin tôi thì tôi sẽ suy nghĩ một chút."

Ứng Hoan: "..."

Chung Vi Vi: "Nhóc con này, thiếu đánh đòn như vậy."

Ứng Hoan đang do dự không biết nên hỏi Ngô Khởi hay Từ Kính Dư, bả vai đã bị Lâm Tư Vũ chọc chọc: "Đi hỏi Kính Vương đi."

"Không phải huấn luyện viên Ngô cũng có sao?" Khương Manh hỏi.

Vừa dứt lời, trong nhóm chat liền xuất hiện tin nhắn của Từ Kính Dư.

【 Bác sĩ nhỏ muốn vé? Tôi hỏi một chút. 】

Ứng Hoan: "...Được."

Chung Vi Vi khom lưng, cười tủm tỉm tiến đến trước mặt Ứng Hoan, "Bác sĩ nhỏ? Hiện tại Kính Vương đều kêu cậu như vậy sao?"

Lâm Tư Vũ nói to: "Nghe rất thân mật nha."

Ứng Hoan có chút ngượng ngùng, giải thích nói: "Mọi người trong câu lạc bộ đều gọi tớ như vậy, cũng không biết ai gọi trước..."

Đầu óc chợt lóe, bỗng nhiên nhớ tới người đầu tiên gọi cô như vậy là Từ Kính Dư.

Cô nhấp môi, đôi mắt xoay chuyển.

Khương Manh nhìn Ứng Hoan, có chút ê ẩm nói: "Trách không được cậu không tham gia câu lạc bộ nào ở trường, mấy câu lạc bộ ở đây có cái nào có thể so sánh với câu lạc bộ Quyền anh sao? Khẳng định không có,

trong trường chúng ta có được mấy nam sinh đẹp trai như Kính Vương? Tớ xem đều không có."

Ứng Hoan nghe thế liền ngẩn người.

Chung Vi Vi nhìn về phía Khương Manh, cười tủm tỉm: "Có nha, Tiểu Trì, vừa trắng, vừa xinh đẹp, còn thích xù lông, rất đáng yêu."

Lâm Tư Vũ vuốt mái tóc dài, cũng cười: "Nếu không phải Tiểu Trì, Ứng Hoan sẽ không đến câu lạc bộ, cho nên muốn làm thêm ở câu lạc bộ Quyền Anh, đầu tiên phải có em trai là quyền thủ." Cô vỗ vỗ vai Khương Manh: "Đừng ghen ghét, ai bảo chúng ta không có em trai."

Sắc mặt Khương Mang không quá tốt, cười một chút: "Đúng vậy."

Ứng Hoan từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, chờ đợi câu trả lời của Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư đi ra khỏi phòng, đi phòng khách tìm Đỗ Nhã Hân, "Mẹ, vé vào cửa mẹ cho hết rồi sao?"

Đỗ Nhã Hân ngẩng đầu nhìn anh: "Không có, còn ba bốn cái, làm sao vậy?"

Từ Kính Dư cầm di động, trực tiếp nhắn tin cho Ứng Hoan.

【 Muốn mấy cái? 】

Đợi vài giây không ai trả lời, trong nhóm đám người kia vẫn đang spam, Ứng Hoan dừng lại ở cuộc nói chuyện, kiên nhẫn chờ Từ Kính Dư, đột nhiên Từ Kính Dư ở trong nhóm @ cô.

【 Không thấy được tin nhắn tôi nhắn cho cô? Xem trò chuyện riêng. 】

Ứng Hoan sững sốt, trong nhóm đã nổ tung, Thạch Lỗi thật sự đặc biệt thích ồn ào: "Làm gì mà muốn trò chuyện riêng? Các người có chuyện gì thì nói luôn ở đây!"

Dương Cảnh Thành: "Đường đi!"

Trong nhóm đều rối loạn.

Ứng Hoan vội vàng rời khỏi nhóm, quả nhiên nhìn thấy tin nhắn của Từ Kính Dư. Đây vẫn là lần đầu tiên hai người nhắn tin cho nhau.

【 Bốn vé có đủ không? 】

Cô vội nói: "Đủ rồi, chỉ cần ba cái thôi."

Từ Kính Dư nhìn tin nhắn cô gửi đến, nhìn về phía Đỗ Nhã Hân: "Cho con ba vé."

【 Được, giữ lại cho cô rồi 】

Đỗ Nhã Hân thuận miệng hỏi: "Ừ, con phải cho ai à?"

Hành lý của Từ Kính Dư đã thu dọn tốt, cũng không có việc gì, liền qua ghế sofa ngồi xuống, lười biếng nói: "Cho bác sĩ nhỏ làm thêm trong đội. Đúng rồi, mẹ cũng biết cô ấy, là Ứng Hoan, bệnh nhân nhỏ của mẹ."

Đỗ Nhã Hân hơi há mồm, có chút kinh ngạc: "A, là cô gái nhỏ kia."

"Vâng."

"Cô ấy làm thêm trong đội? Không phải mới năm nhất sao?"

Từ Kính Dư nói: "Cô ấy đã năm hai, cái này không ảnh hưởng, cô ấy có thể xử lý tốt vết thương nhỏ, em trai cô ấy cũng ở trong đội."

Đỗ Nhã Hân nghĩ cũng thấy có lý, lại không phải giống bệnh viện cần có chứng minh, cười nói: "Nói như vậy các con còn rất có duyên."

Anh cười cười, còn không phải sao?

Di động sáng lên, Từ Kính Dư cúi đầu nhìn, Ứng Hoan trả lời anh một câu cảm ơn.

Anh cười nhẹ, chậm rì rì đáp lại: "Cảm ơn như thế nào?"

Ứng Hoan: "..."

Mấy người Chung Vi Vi nhìn màn hình di động của cô, sửng sốt một chút, đại khái không nghĩ tới Từ Kính Dư còn muốn tạ lễ, Chung Vi Vi kéo cằm nói: "Chúng ta mời anh ấy ăn cơm thì thế nào?"

Khương Manh đặc biệt tích cực: "Đúng đúng, mời anh ấy ăn cơm."

Ứng Hoan gật đầu, trả lời Từ Kính Dư: "Mời anh ăn cơm."

Từ Kính Dư nhìn di động, bỗng nhiên nhớ tới một ít việc, lần này là lần thứ ba Ứng Hoan nói muốn mời anh ăn cơm.

Kết quả một lần cũng không có.

Ồ, gạt người là không tốt.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: Rùa

Từ Kính Dư cười nhẹ, trả lời Ứng Hoan.

【 Được thôi, khi nào? 】

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn bạn cùng phòng, Chung Vi Vi cười nói, "Chờ bọn họ thi đấu trở về đi."

Ứng Hoan gật đầu, nói với Từ Kính Dư kết thúc trận đấu sẽ mời khách, Từ Kính Dư gửi lại một icon ok, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra bộ dạng lười biếng của anh khi làm động tác này, khóe miệng cười một cái, trả lời anh.

【 Được, 】

Cô đem điện thoại tiếp tục nạp, Lâm Tư Vũ kéo ghế ngồi bên cạnh, "Khi nào bọn tớ đi? Làm sao lấy vé?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ nói: "Câu lạc bộ muốn đi trước hai ngày, còn có các hạng mục thi đấu khác, thi đấu Quyền Anh ngày 13 thi vòng loại, ngày 15 thi bán kết, trận chung kết phải mấy ngày sau... Các cậu mua vé máy bay vào ngày 12 đi, ngày 15 xem trận bán kết xong tớ sẽ về cùng các cậu. Tớ sẽ kêu Ứng Trì lấy vé cho tớ, đưa cho các cậu trước, chờ tớ qua bên kia xem tình huống thế nào rồi quay lại nói cho các cậu..."

Đây cũng là lần đầu tiên cô tham gia thi đấu thể này, tình hình cụ thể thế nào cũng không rõ lắm.

Nhưng sắp khai giảng, tối ngày 16 sẽ khai giảng rồi, không thể đến trễ.

Thời gian sinh viên năm nhất nhập học cũng đến rồi, Ứng Trì muốn nhập học sau, không nghĩ tới phải đối mặt với sự thật ngày nhập học trước ngày đi thi đấu một ngày.

Ngày đó Ứng Hoan không đến câu lạc bộ, cùng Chung Vi Vi theo Ứng Trì đi nhập học.

Ứng Trì đi phía trước các cô.

Chung Vi Vi nhìn bóng dáng thiếu niên đỉnh đạc như tùng phía trước, tiến đến gần Ứng Hoan lặng lẽ nói bên tai cô: "Cậu nói thật sao? Ngành của Ứng Trì chỉ có hai người?"

Cổ sinh vật là một ngành thần kỳ, có sau trường đại học ở Bắc Kinh đào tạo ngành này, đại học A cũng có ngành này, sinh viên ít đến thăm.

Thời điểm Ứng Hoan biết Ứng Trì đăng ký ngành này, cô không dám nói với cậu mỗi năm ngành này không vượt quá năm người, cô cố ý đi hỏi một chút, phát hiện năm nay càng thêm lương, chỉ có hai người.

Ứng Trì luôn thích náo nhiệt, bất cứ nào nào thì duyên của cậu với mọi người cũng không tồi, cho dù lúc mới đến câu lạc bộ mọi người đều không quá thích thiếu niên động chút liền xù lông, thời qua qua dần, mọi người phát hiện tiểu tử này còn rất đáng yêu, vui vẻ như ánh mặt trời, đơn thuần nhiệt huyết.

Tiếp đón Ứng Trì là hai học tử, khi nhìn thấy Ứng Trì đôi mắt sáng lên có thể so với bầu trời sao.

"Oa, ngành chúng ta còn có học đệ xinh đẹp như vậy?"

"Bị lừa tới?"

Ứng Trì gãi đầu, có chút ngượng ngùng: "Em..."

Học tử nhìn cậu chăm chăm, lại nhìn hai nữ sinh xinh đẹp phía sau cậu, khụ một tiếng, nhìn về phía các cô, không phải là bạn gái đấy chứ? Ứng Hoan cười cười: "Tôi là chị cậu ấy."

Chung Vi Vi: "Tôi cũng là chị cậu ấy."

Ứng Trì: "..."

Cậu gãi gãi đầu, nhìn về phía học tử, hỏi vấn đề mà cậu sợ nhất, "Cái kia, học tử, ngành của chúng ta có mấy người?"

Học tử thương hại mà nhìn cậu, dơ ngón tay.

Ứng Trì mờ mịt: "Một?"

Học tử: "Không phải, là hai người, ngành này có hai người, còn có một tiểu học muội, vừa lúc một nam một nữ, âm dương phối hợp..."

Ứng Trì chỉ cảm thấy hai mắt đầu tối lại, sống không còn gì hối tiếc.

Ứng Hoan đã biết sẽ như vậy, cô thở dài, đi lên đỡ cậu, "Không có việc gì, về sau thời gian đa phần em đều ở câu lạc bộ, còn phải thường xuyên xin nghỉ, không có hoạt động của lớp, không phải còn có hoạt động của đoàn sao?"

Ứng Trì vừa nghe, cuối cùng phục hồi lại tinh thần, cậu nhìn về phía Ứng Hoan, tưởng tượng một chút...

Nhưng một khoa chỉ có hai người, nghĩ lại vẫn cảm thấy thê lương.

Chung Vi Vi cười tủm tỉm: "Nếu em cảm thấy buồn chán, có thể tới tìm chị, chị Vy mang em đi chơi."

Ứng Trì: "..."

Không phải, sao lời này nghe lại kỳ quái như vậy?

Học tử ngành Cổ sinh vật cũng tủm tỉm cười: "Bằng không, học tử cũng có thể dẫn em đi chơi."

Ứng Trì: "..."

Mặt cậu đỏ lên, không tự nhiên mà nói: "Không, không cần, em thích huấn luyện cùng đánh quyền hơn."

Học tử: "..."

Tiểu học đệ, em như vậy thì không thể tìm được bạn gái!

Nhập học kết thúc, ba người cùng đi ăn cơm, Ứng Hoan nói Ứng Trì về lấy vé, Ứng Trì và cơm trong chén, hàm hồ nói: "Hôm nay Từ Kính Dư không đến câu lạc bộ, em không lấy được, ngày mai anh ta đến em sẽ lấy cho chị."

"Vậy cũng được."

"Ngày mai tập hợp ở đường Tây Môn lúc 8 giờ, chị đừng quên."

"Ừ, chị không quên."

Ngày hôm sau, Ứng Hoan dậy thật sớm, chưa đến 7 giờ đã dậy rồi, Khương Manh cũng thức dậy rất sớm, tiếng đồ trang điểm chạm nhau vang lên liên tục, Lâm Tư Vũ cùng Chung Vi Vi bị đánh thức, Lâm Tư Vũ khi rời giường hay nổi nóng, ngồi trên giường phát giận: "Cậu không thể nhẹ một chút sao? Không biết tớ còn đang ngủ?"

Khương Mạnh xin lỗi: "Thực xin lỗi, tớ sốt ruột."

Lâm Tư Vũ: "Vội vã đi đâu thai?"

Khương Mạnh: "..."

Chung Vi Vi vội trấn an nói: "Đừng tức giận, không phải cô ấy muốn đi cùng Ứng Hoan đến đường Tây Môn lấy vé sao, cho nên mới dậy sớm như vậy."

Tối hôm qua đã nói, Khương Mạnh dậy sớm đi lấy vé cùng Ứng Hoan.

Ứng Hoan nhìn bọn họ, cười "Các cậu tỉnh thì dậy hết đi, cùng tớ đến đường Tây Môn ăn cơm, sau đó đi lấy vé."

Khương Mạnh lạnh mặt, quay lại tiếp tục trang điểm.

Lâm Tư Vũ cùng Chung Vi Vi rời giường.

7 giờ, Ứng Hoan đeo ba lô, kéo hành lý chuẩn bị đi ra thì di động vang lên.

Cô nhìn thoáng qua, là số lạ.

Cô nghi hoặc nghe máy, liền nghe thấy thanh âm trầm thấp quen thuộc nói: "Bác sĩ nhỏ, tỉnh ngủ chưa?"

Ứng Hoan: "..."

"Chưa tỉnh?"

Ứng Hoan vội nói: "Tỉnh, hiện tại muốn đi ra ngoài."

Từ Kính Dư cười nhẹ: "Vậy vừa lúc, tôi đang ở dưới ký túc xá, cô xuống dưới đi."

Ứng Hoan sững sốt, "A? Anh ở dưới ký túc xá của tôi?"

Khương Mạnh nghe thấy, lập tức nhìn qua.

"Ừ, xuống lầu đi."

Cắt đứt điện thoại, Ứng Hoan nhìn về phía mọi người, "A..Từ Kính Dư ở dưới lầu, mang vé cho chúng ta."

Lâm Tư Vũ cười tủm tỉm: "Ồ, mặt mũi cậu cũng thật lớn, còn có thể làm Kính Vương mang vé đến, quan hệ hai người từ khi nào lại tốt như vậy? Anh ấy không phải muốn theo đuổi cậu chứ?"

Ứng Hoan nhe răng, làm lộ ra niềng răng, mặt không biểu tình nói: "Cậu cảm thấy có khả năng sao? Ai thích em gái niềng răng?"

Lâm Tư Vũ nhìn cô, chớp mắt nói: "Niềng răng bỏ đi không phải sẽ rất xinh đẹp sao? Có thể anh ấy muốn bắt cậu vào tay ngay khi cậu còn đeo niềng răng, cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường, chứ chờ đến khi cậu xinh đẹp thì không phải theo đuổi càng khó sao? Hơn nữa... Đối với niềng răng của cậu mà còn có thể hôn được, cái này chính là chân ái."

Ứng Hoan: "..."

Cô cũng không muốn để người khác hôn niềng răng của mình.

Khương Mạnh cúi đầu, thúc dục nói: "Đi nhanh đi, không phải nói anh ấy ở dưới lầu sao?"

Vài người vội vàng xuống lầu.

Hôm nay Ứng Hoan mặc đồng phục của đội, áo thun màu đỏ, quần có màu đỏ và màu trắng đan xen, làn da cô rất trắng, dáng người mảnh khảnh, tóc buộc đuôi ngựa, tươi trẻ tràn đầy tinh thần, ăn mặc rất đẹp.

Chỉ là..

Một thân màu đỏ, thấy thế nào đều rất có phong cách.

Vừa ra khỏi cửa, liền thấy nam nhân mặc đồng phục màu đỏ dựa vào cửa xe, vô cùng hấp dẫn ánh nhìn.

Thời gian còn sớm, nhưng dưới ký túc người đi lại không ít, Ứng Hoan đứng ở bậc thang trước cửa nhìn về phía Từ Kính Dư. Lâm Tư Vũ nhìn anh, cảm thán câu: "Hôm nay Kính Vương vẫn đẹp trai đến người và thân đều cảm phấn, đi thôi."

Ứng Hoan: "..."

Cô gật đầu, mang theo hành lý xuống bậc thang.

Chung Vi Vi đang muốn giúp, Từ Kính Dư đã đi mấy bước lại đây, đoạt lấy hành lý, anh nhìn ba nữ sinh phía sau cô, không nghĩ đến cô sẽ dẫn bạn đến.

"Chào buổi sáng...", Khương Manh hướng anh cười cười.

"Chào buổi sáng, Kính Vương."

Từ Kính Dư gật đầu với bọn họ, bước một bước hai bậc thang đi xuống, đem hành lý bỏ xuống đất.

Ứng Hoan nhìn anh cười: "Chào buổi sáng, anh không đến đường Tây Môn tập hợp sao?"

Từ Kính Dư móc từ trong túi ra mấy cái vé đưa Ứng Hoan, không chút để ý mà cười: "Còn không phải mang vé đến cho cô sao?"

Ứng Hoan chớp mắt, cầm lấy vé, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Cô quay đầu đưa vé cho Chung Vi Vi, Chung Vi Vi cầm vé hướng Từ Kính Dư vẫy vẫy, cười tủm tỉm: "Cảm ơn, Kính Vương."

"Không có gì, việc nhỏ thôi."

Từ Kính Dư nói, trên dưới đánh giá Ứng Hoan, phát hiện cô mặc màu đỏ khá xinh đẹp, làn da trắng nõn tựa như có thể nhéo ra nước, vì niềng răng nên hai bên má cô hơi phồng, anh hướng cô dương dương cầm: "Đi thôi, lên xe trước."

Ứng Hoan gật đầu, Khương Manh nhìn không được hỏi: "Cái kia, thời gian còn sớm, anh cùng đi ăn sáng đi."

Từ Kính Dư liếc cô một cái: "Tôi ăn rồi, mọi người đi đi."

Anh kéo valy bỏ vào cốp xe.

Quay đầu nhìn Ứng Hoan.

Tay vẫy cô: "Qua đây."

Thất thần làm gì?

Ứng Hoan vội quay đầu nói với Chung Vi Vi: "Tớ đi trước đây, các cậu đi ăn sáng đi, lát nữa tớ mua gì đó rồi lên xe ăn cũng được."

Chung Vi Vi cười: "Đi thôi, mấy ngày nữa gặp ở sân vận động."

Ứng Hoan gật đầu, đeo balo chạy chậm qua, cửa sổ xe ghế phụ chậm rãi trượt xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn ôn hòa, Chu Bách Hạo cười nhìn cô: "Chào buổi sáng, Ứng Hoan."

Ứng Hoan dừng bước, có chút kinh ngạc: "Chu tổng... chào buổi sáng."

"Lên xe."

Từ Kính Dư vòng qua, mở cửa xe nhét người vào trong, Ứng Hoan dịch vào trong, anh chen vào ngồi bên cạnh, đóng cửa xe lại, lấy một cái túi nhét vào ngực cô, toàn bộ động tác liền mạch lưu loát.

"Bữa sáng, mẹ tôi làm nhiều."

Ứng Hoan ôm túi ngẩng đầu nhìn anh, tiếng nói mềm nhỏ: "Cảm ơn."

Từ Kính Dư duỗi đôi chân dài, lười biếng dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn cô, cười nhẹ: "Cảm ơn như thế nào?"

Ứng Hoan: "..."

Về sau cô không bao giờ cảm ơn anh nữa.

Chu Bách Hạo kêu tài xế lái xe, quay lại nói một câu: "Trực tiếp ngồi xe của tôi đến sân bay đi, nói với Ngô Khởi một tiếng là được."

Ứng Hoan theo bản năng nhìn về phía Từ Kính Dư, không phải đi tập hợp ở đường Tây Môn sao?

Từ Kính Dư: "Đưa bọn tôi đến đường Tây Môn."

Chu Bách Hạo cười cười: "Không phải đều giống nhau sao?"

"Không giống nhau."

"Được được được, lão Lý, đi đường Tây Môn."

Ứng Hoan cắn bánh trứng, tải phải xé gói màng của ống hút, Từ Kính Dư rũ mắt, thoáng nhìn động tác chậm rì rì của cô, trực tiếp lấy ống hút cắm vào bình sữa, đưa cho cô, thuận miệng hỏi: "Vừa nãy cô muốn cùng bạn cùng phòng đi ăn sáng sao?"

Ứng Hoan tiếp nhận: "Bọn họ muốn đi lấy vé, tôi cho rằng anh sẽ đến thẳng đường Tây Môn."

Vốn là như thế, nhưng Chu Bách Hạo và Từ Kính Dư ở cùng một tiểu khu, Chu Bách Hạo cũng phải đi Thiên Tân, Từ Kính Dư liền đi cùng anh đến đây, bọn họ ra cửa rất sớm, không kẹt xe nên tới sớm. Từ Kính Dư liền mang vé đến ký túc xá.

Anh nhìn thoáng qua Ứng Hoan, cái bánh trứng ăn nửa ngày cũng không xong, cái miệng nhỏ giống như mèo con uống nước, anh nào biết đeo niềng răng thì bất tiện thế nào.

Ở ký túc xá, mấy người Chung Vi Vi nhìn xe rời đi.

Bên cạnh có nữ sinh nhỏ giọng: "Nam sinh mặc đồng phục màu đỏ vừa này thật đẹp trai!"

Cô gái đi cùng cười: "Đúng vậy, nữ sinh vừa rồi là bạn gái đi? Đồ tình nhân, chỉ là bạn gái anh ta không quá xinh đẹp, miệng có chút kỳ quái..."

Chung Vi Vi quay đầu nhìn, cười tủm tỉm: "Miệng kỳ quái là do đeo niềng răng, Ứng Hoan rất xinh đẹp, mấy người không biết, nam sinh thích cậu ấy không có cách nào kiềm chế."

Hai nữ sinh: "..."

Hai người ngược ngù nhìn Chung Vi Vi, mặt xám xịt rời đi.

Lâm Tư Vũ cười ra tiếng: "Cậu làm gì mà nói ra tên Ứng Hoan, ngày nào đó Từ Kính Dư muốn tìm bạn gái, cô ấy không phải sẽ mất mặt chết?"

Chung Vi Vi nghĩ, cũng có chút hối hận.

"Tớ không cần thận..."

"Thôi, đi nào, đi ăn sáng."

Hai người khoác tay nhau, Khương Mạnh đi sau, tâm tình có chút hạ xuống.

Gần đường Tây Môn có điểm dừng xe bus, các đội viên đều đến đủ, một đám người đứng ngoài trạm xe ăn sáng, mặc đồng phục đỏ phá lệ thu hút ánh nhìn.

Chu Bách Hạo dừng xe phía trước trạm, Từ Kính Dư xuống xe trước.

Chu Bách Hạo quay đầu lại nhìn Ứng Hoan: "Ứng Hoan ngồi xe tôi đi, không cần lấy hành lý."

Ứng Hoan để balo trên đùi, hướng cửa xe bên kia mở ra, nghe vậy đang muốn cự tuyệt, đã bị một cánh tay lấy balo ra ngoài, Từ Kính Dư dẫn theo cô, nhìn về phía Chu Bách Hạo, nhàn nhạt mà nói: "Cô ấy chắc chắn muốn đi cùng tôi, không thấy bọn tôi đều mặc đồng phục của đội?"

"Mở cốp xe ra."

Chu Bách Hạo: "..."

Lão Lý do dự một chút, mở cốp xe.

Từ Kính Dư lấy valy hành lý của Ứng Hoan ra, nhìn Ứng Hoan còn đang đứng bên kia, cười nói: "Như thế nào? Muốn ngồi Mercedes?"

Ứng Hoan không để ý tới anh, hướng Chu Bách Hạo xin lỗi: "Tôi đi theo bọn họ thôi, Ứng Trì cũng ở trên xe, tôi phải chăm sóc nó..."

Chu Bách Hạo đã từng thấy Ứng Hoan dỗ Ứng Trì, cũng nghe Ngô Khởi kể một số việc của hai chị em họ, anh cũng ở trong nhóm chat, dĩ nhiên biết bọn Thạch Lỗi kêu Ứng Trì là tiểu tổ tông.

Anh cười nhạt.

Thật đúng là tiểu tử tông.

Chu Bách Hạo cười nhìn Ứng Hoan: "Cũng Được."

Ứng Hoan xoay người, đoạt lại balo trên tay Từ Kính Dư, nhớ tới lời anh vừa nói, hừ khê: "Tôi còn muốn ngồi máy bay tư nhân, anh có ý kiến sao?"

Cô gái nhỏ nói xong, đeo balo lên lưng, xoay người bước đi

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Edit: Rùa

Sau khi lên xe, Ứng Hoan trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Ứng Trì, đưa một cái bánh trứng còn dư cho cậu.

Bởi vì chuẩn bị thi đấu, nên đồ ăn của vận động viên đều được câu lạc bộ chuẩn bị, đảm bảo sức khỏe và đủ chất dinh dưỡng. Bữa sáng Ứng Trì đã ăn không ít, nhưng cậu thích ăn bánh trứng, hơn nữa bánh cũng không to, cậu liền cầm lấy cắn một miếng, sau đó nhìn về phía Ứng Hoan: "Chị, cái này thật ngon, chị mua ở đâu vậy?"

Ứng Hoan dừng một chút, thuận miệng bịa chuyện: "Mua ở siêu thị?"

Cách một lối đi, Từ Kính Dư ngồi bên cạnh nhẹ liếc cô, cười lên tiếng: "Thật sao? Siêu thị nào? Lần sau tôi cũng đi mua."

Mọi người đều quay lại, nhìn về phía Ứng Hoan.

Thạch Lỗi nhìn Ứng Trì ăn ngon như vậy, cũng hỏi: "Đúng vậy, siêu thị nào?"

Ứng Hoan cảm thấy thật quẫn, chỉ có thể tiếp tục bịa: "Mùi Hoa Lúa."

Từ Kính Dư nhìn cô một cái, quay đầu lại, đeo lên tai nghe, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Trần Sâm Nhiên, cậu mặc áo khoác không thấy nóng sao?"

Dương Cảnh Thành ở phía sau đột nhiên hỏi một câu, Ứng Hoan cũng vừa nhận ra, hiện tại là tháng chín, tất cả mọi người đều mặc đồng phục mùa hè, chỉ có Trần Sâm Nhiên mặc áo khoác bên ngoài, có chút khác thường.

Trần Sâm Nhiên trầm mặc vài giây, cười cười: "À, buổi sáng đột nhiên thấy lạnh, bây giờ sẽ cởi."

Nói xong liền đứng dậy cởi áo.

Ngô Khởi nhìn cậu ta một cái, nhắc nhở: "Nếu không thoải mái thì nói ra, đừng để đến lúc thi đấu mới nói."

"Được."

Đến sân bay, một đám người mặc đồng phục màu đỏ đi vào, làm rất nhiều người quay đầu lại nhìn, khi đến gần, Ứng Hoan nghe thấy có người nói: "Đây chắc là vận động viên đi? Đội tuyển Quốc gia sao? Không biết thi hạng mục nào?"

"Xem dáng người, chắc là Quyền thủ..."

"Cái này tôi biết, trên áo bọn họ có logo, câu lạc bộ Quyền Anh Thiên Bác, đại biểu tỉnh đi dự thi, nói là đội tuyển quốc gia cũng không sai, dù sao nếu có yêu cầu thì bọn họ cũng có thể đại diện quốc gia dự thi."

"A, người đeo tai nghe kia thật đẹp trai. Còn người kia thật quá trắng!"

"Gần đây có đại hội thể thao sao?"

"Thế vận hội đó."

.....

Ứng Hoan đứng trong đội ngũ, nhìn nhóm người bên cạnh, lại nhìn đồng phục đang mặc, bỗng nhiên ý thức được mình cũng là một phần trong đội, đột nhiên cả người dâng lên nhiệt huyết.

Bốn năm sau, cô có thể sẽ tận mắt nhìn thấy những người này từng bước từng bước phát triển, chứng kiến bọn họ trở thành quán quân trong nước, quán quân châu Á, thậm chí cả Olympic, thậm chí là giải Quyền Vương thế giới...

Tất nhiên không phụ những nỗ lực của thanh xuân.

Ánh mắt cô dừng trên người Từ Kính Dư, anh là người duy nhất ở đây đã nhận giải quán quân toàn quốc.

Từ Kính Dư dựa vào ghế ở sân bay, tựa hồ nhận thấy ánh mắt của cô, ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt hai người chạm nhau vài giây, Ứng Hoan yên lặng quay đầu đi.

Thế vận hội sẽ thi đấu rất nhiều hạng mục, như điền kinh, bóng chuyền, bắn cung...

Các lãnh đạo, tuyển thủ dự thi, huấn luyện viên sẽ đến sớm hơn.

Bởi vì các quyền thủ phải kiểm tra sức khỏe, cân nặng trước khi thi đấu, cho nên sẽ tương đối phức tạp, xe đưa vận động viên đến khách sạn, Ngô Khởi liền đi xuống trước sắp xếp cho mọi người.

"8 giờ ngày mai sẽ tiến hành kiểm tra sức khỏe cùng cân nặng, buổi chiều sẽ có kết quả, buổi tối có thể ra sân tập luyện. Cuối cùng sẽ rút thăm cặp thi đấu, hiện tại không biết sẽ đánh với đội nào, mọi người không cần gấp, nghỉ ngơi cho tốt, bảo trì trạng thái là được."

"Kỹ thuật cùng chiến thuật lúc trước tôi đều đã nói qua, mấy người khi lên võ đài đừng quên là được."

.....

Ngày hôm sau, vận động viên đến bệnh viện được chỉ định để khám sức khỏe, hạng mục kiểm tra sức khỏe bao gồm kiểm tra máu, chụp CT não, điện tâm đồ, chiều cao cân nặng, tim phổi mạch đập, thị lực, huyết áp.

Ứng Hoan cùng bác sĩ Hàn xem qua, tất cả đều đủ điều kiện.

Kiểm tra kết thúc, tất cả lại quay về khách sạn, lúc lên xe Ứng Trì đụng phải Trần Sâm Nhiên, không phải quá mạnh, đều là vận động viên, lại còn là Quyền thủ, va chạm chút này không đáng kể chút nào, nhưng Trần Sâm Nhiên bỗng dưng nổi giận, đột nhiên nhảy dựng lên, sắc mặt đều thay đổi, quay đầu mắng: "Mẹ nó! Cậu cố tình phải không? Nhìn không thấy đường à!"

Ứng Trì ngốc một chút, cảm thấy hết chỗ nói: "Cậu cũng không phải phải pha lê, chạm vào một chút liền nát?"

Trần Sâm Nhiên giận: "Ngày mai tôi còn phải thi đấu, chạm vào bị thương cậu bồi thường được sao?"

Ứng Trì nghĩ đến cậu ta còn phải thi đấu, nhịn xuống tức giận, bực bội lui ra sau mấy bước: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi đây sẽ cách đại gia ngài thật xa, được rồi chứ?" Cậu lại lùi tiếp mấy bước, đến bên cạnh Ứng Hoan.

Ứng Hoan vỗ vỗ vai cậu, nhìn Trần Sâm Nhiên, hôm nay cậu ta lại mặc áo khoác, chỉ có khi kiểm tra sức khỏe mới cởi ra, tất cả mọi người đều đã quen, cho rằng cậu ta đó là thói quen nhỏ của cậu ta, mặc áo khi khi khẩn trương.

Mỗi người đều có biện pháp để khắc phục sự khẩn trương của bản thân, nghe nói có Quyền thủ ở Nhật Bản mỗi buổi sáng còn uống một chén nước tiêu của chính mình, so với cái này, Trần Sâm Nhiên mặc áo khoác tính là gì?

Quá bình thường.

Cho nên không ai hoài nghi gì cả.

Ứng Hoan hơi nhíu mày, nhìn về phía cánh tay phải của Trần Sâm Nhiên, khi cởi quần áo để kiểm tra sức khỏe, cô cảm thấy cậu ta có gì đó không đúng lắm.

Sau khi lên xe, Trần Sâm Nhiên trực tiếp ngồi hàng ghế cuối cùng, cách xa mọi người.

Thạch Lỗi lắc đầu: "Chậc, lần này thật nhiều tiểu tổ tông."

Ứng Trì vội nói: "Em không phải!"

Dương Cảnh Thành cười chụp vai cậu: "Cậu chính là như vậy, tiểu tổ tông!"

Ứng Trì: "..."

Trở lại khách sạn đã là giờ cơm trưa.

Ứng Hoan đem thịt bò của mình cho Ứng Trì, Ứng Trì nhìn cô một cái, vùi đầu tiếp tục ăn, hàm hồ nói: "Chị, chị đừng gắp cho em nữa, chị ăn đi, cũng không ai thúc dục chị, chị cứ ăn từ từ, em lại không ăn nhiều thịt để làm gì..."

Ứng Hoan nói: "Chị không muốn ăn thịt."

Từ Kính Dư mặt không biểu tình liếc cô một cái, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy cô chiều chuộng tiểu tổ tông này, nhưng anh chính là cảm thấy không thuận mắt, giọng lạnh xuống: "Gầy không tốt, cũng không được bao nhiêu lượng thịt"

Ứng Hoan: "..."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không biết vì sao lại cảm thấy lời này đặc biệt nhằm vào... ví dụ như... cô có chút hoài nghi mà cúi xuống nhìn ngực mình.

Từ Kính Dư: "..."

Nửa ngày, anh bỗng bật cười, thấp giọng nói: "Nhìn cái gì thế, tôi không nói chuyện này."

Muốn nói đến chuyện này thật thì...

Ứng Hoan cũng không phải ngực phẳng, cô gái nhỏ tuy gầy, nhưng tỷ lệ đáng người rất tốt, chỗ nên có thịt đều có, Từ Kính Dư nhớ tới cảm giác ngày đó, bỗng nhiên lòng bàn tay nóng lên, cảm thấy mình không nên nghĩ đến, suy nghĩ nhiều không khỏi xấu xa.

Giây tiếp theo, hình ảnh cô gái nhỏ cầm vỡ đánh vào tay anh bỗng nhiên chui vào đầu, kiểu diễm vừa dâng lên, nháy mắt tiêu tán.

Ứng Hoan ngẩn đầu, lạnh nhạt nhìn anh một cái, cúi đầu lùa cơm

Bởi vì niềng răng, ăn cơm không quá thuận tiện, đặc biệt là ăn thịt, phải rất cẩn thận, mới vừa đeo niềng răng chưa đầy một tháng Ứng Hoan đã sút năm cân, sau không quá thích ăn thịt, ngại phiền toái.

Điểm này, Ứng Trì biết được, lúc ấy cậu còn hồi hận, mang niềng răng để làm gì!

Một đám người nhìn Ứng Hoan, lại nhìn Từ Kính Dư.

Thạch Lỗi hí mắt hỏi: "Hai người có bí mật gì phải không?"

Từ Kính Dư lười biếng nhìn anh ta: "Nếu là bí mật, anh hỏi cái rắm à?"

Thạch Lỗi: "..."

Được, là tôi lắm miệng.

Ứng Trì lập tức ngẩng đầu nhìn Ứng Hoan, "Chị, chị và anh ta thực sự có bí mật?"

Ứng Hoan vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể ôn nhu cười: "Không có, chị làm sao có thể có bí mật với anh ta, em đừng nghĩ nhiều."

Nếu Ứng Trì biết chuyện này, không phải lại muốn đấu một trận với Từ Kính Dư sao?

Ứng Trì yên tâm: "Vậy là tốt rồi."

Sau khi ăn xong, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, phòng bên cạnh Ứng Hoan chính là phòng Trần Sâm Nhiên, có lẽ do nóng, lúc ăn cơm Trần Sâm Nhiên đã cởi áo khoác.

Ứng Hoan nhìn về phía cậu ta, ánh mắt dừng ở hình xăm trên cánh tay, càng nhìn càng thấy có điểm không thích hợp, cô trực tiếp tiến lên, bắt lấy tay Trần Sâm Nhiên, một tay khác hướng trên tay cậu ta ấn xuống.

Sắc mặt Trần Sâm Nhiên biến đổi, đột nhiên hất mạnh tay.

Sức lực cậu ta rất lớn, Ứng Hoan không kịp đề phòng, bị ném lui vài bước, cả người đập vào ngực người phía sau, đầu đập mạnh vào lồng ngực nam nhân, đầu cô choáng váng.

Từ Kính Dư cũng không kịp phòng bị, bị đâm lùi về phía sau hai bước, lập tức ôm lấy người trong ngực, ổn định bước chân, ngẩng đầu nhìn Trần Sâm Nhiên, ánh mắt lãnh đạm, thanh âm trầm xuống: "Trần Sâm Nhiên, mẹ nó, cậu phát điên cái gì?"

Hơi thở nam nhân ấm áp phun trên đỉnh đầu cô, thanh âm từ lồng ngực phát ra, như là dán ở trên tai cô, tim Ứng Hoan đập mạnh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh.

Hàm dưới Từ Kính Dư căng chặt, nửa híp mắt, lạnh lùng nhìn Trần Sâm Nhiên.

Người này, khi tức giận cũng thật đáng sợ.

Ngô Khởi từ phái sau chạy tới, nhú mày nhìn Trần Sâm Nhiên: "Sao lại thế này?"

Ứng Hoan lấy bàn tay to đang ôm eo mình ra, đi lên phía trước vài bước, đứng trước mặt Trần Sâm Nhiên, nhẹ giọng nói: "Cho tôi xem tay cậu một chút."

Trần Sâm Nhiên nổi giận đùng đùng nhìn cô, đôi mắt trừng đỏ: "Nhìn cái gì mà nhìn? Tay của tôi không bị sao cả! Kiểm tra sức khỏe đều rất tốt!"

Ứng Hoan trầm mặc nhìn cậu ta.

"Sao lại thế này?" Ngô Khởi nhìn về phía Ứng Hoan, "Bác sĩ nhỏ, em nói một chút?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Em.. Em phát hiện hình xăm không giống trước kia, giống như to hơn một chút, có lẽ là sưng lên, nếu không nhìn lầm, tay cậu ta bị thương."

Nhưng hình xăm trên cánh tay này, nếu thời điểm kiểm tra sức khỏe cậu ta chịu đựng không kêu lên, cũng không nhìn ra máu bị tụ hoặc sưng to, cũng mất công Ứng Hoan mù mắt, trước đây dựa vào hình xăm nhận người, xem nhiều nên khi hình xăm thay đổi một chút cô cũng có thể nhận ra.

Lúc trước cô không dám chắc, nhưng vừa rồi nhìn kỹ lại cô có thể chắc chắn.

Nghe cô nói xong, sắc mặt Ngô Khởi trầm xuống, trực tiếp đè lại cánh tay Trần Sâm Nhiên, Trần Sâm Nhiên còn muốn dấy dựa, bị Ngô Khởi trừng liềm giận mà không dám nói, cả người uể oải.

Ngô Khởi nói: "Nhân viên y tế tới kiểm tra một chút."

Ứng Hoan định bước lên thì bị Từ Kính Dư giữ lại.

Bác sĩ Hàn liếc bọn họ một cái, tiến lên kiểm tra.

Cô dùng ngón tay sờ tay Trần Sâm Nhiên, đột nhiên ấn một cái, sắc mặt Trần Sâm Nhiên liền thay đổi.

"Đã đau như vậy cậu còn gạt, cậu còn muốn thi đấu, định bỏ cánh tay này sao?"

Bác sĩ hàn không thể tưởng tượng mà nhìn cậu ta, có thể dấu diễm khi kiểm tra sức khoẻ, cậu ta cũng thật lợi hại.

Ngô Khởi sợ nhất chính là vận động viên xảy ra chuyện trước khi thi đấu, anh ta cảm thấy tức chết đi được, sắc mặt âm u nói: "Sao lại thế này? Không phải lúc trước đã nói cậu chú ý sao? Bị thương khi nào?"

Trần Sâm Nhiên bị mọi người vây quanh, cả đội đều nhìn cậu ta, khí thế giảm vài phần, cúi đầu: "Tối hôm qua, không cẩn thận bị ngã."

Từ Kính Dư nheo,ắt, nhìn cánh tay cậu ta, cười nhạt: "Ngã như thế nào?"

"Ngã ở toilet."

"Thật sao?" Từ Kính Dư mặt không biểu tình đi qua, ấn trên cánh tay cậu ta một cái, liền nghe thấy âm thanh hít khí lạnh, cười lạnh, sờ theo vết thương một vòng, buông tay: "Có thể ngã thành ra thế này, thật trâu bò."

Ứng Trì vừa nghe, lập tức bắt lấy trọng điểm: "Kia, cậu ta có thể thi đấu nữa không?"

Ứng Hoan nhìn cậu một cái.

Ứng Trì lập tức cúi đầu, trực tiếp lui về phía sau Ứng Hoan, nghĩ nghĩ cảm thấy chính mình nên giải thích một chút, gãi đầu nói: "Cái này, không phải tôi vui sướng khi người khác gặp họa, chính là muốn hỏi một chút, quan tâm một chút..."

Ứng Hoan trực tiếp nhéo một cái lên eo cậu, "Câm miệng."

Thiếu niên lập tức câm miệng.

Đại hội thể thao lần này đã báo danh hai hạng cân có hai người dự thi, một cái là hạng 56kg, một cái 69kg, vốn dĩ 69kg là Thạch Lỗi và Trần Sâm Nhiên dự thi, hiện tại Trần Sâm Nhiên chỉ sợ không thể lên võ đài.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Edit: Rùa

Lần này Ngô Khởi là người phụ trách bọn họ, mấy huấn luyện viên thương lượng với nhau vài câu, trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra biện pháp, anh ta lạnh mặt mở cửa phòng: "Đều vào đây cho tôi, đứng ngoài đó cho mọi người chế diễu sao?"

Một đám người ừa vào phòng, mười mấy người đứng chen nhau trong phòng.

Huấn luyện viên Lưu nhìn bác sĩ Hàn: "Đã xác định là không thể đánh?"

Không đợi bác sĩ Hàn trả lời, Trần Sâm Nhiên đã vội kêu lên: "Tôi có thể đánh, chỉ là vết thương nhỏ, thật đấy." Cậu ta nhìn về phía Ngô Khởi, sắc mặt vội vàng, "Huấn luyện viên Ngô, tôi thật sự có thể đánh, kiểm tra sức khỏe cũng qua."

Mọi người nhìn cậu ta không nói gì, kiểm tra làm sao mà qua thì chỉ có cậu ta biết. Cũng mất công cậu ta nhin như vậy, thật không biết nên khen hay trách cậu ta nữa.

Từ Kính Dư đứng trước mắt cậu ta, thần sắc nhàn nhạt nhìn cậu ta, chỉ chỉ bụng mình, mặt không biểu cảm nói: "Tới, dùng tay phải đánh một quyền vào đây, tôi xem tay cậu còn được bao nhiêu lực."

Mọi người nhất loạt nhìn về phía anh.

Ngô Khởi nhíu mày: "Từ Kính Dư, cậu làm gì?"

Từ Kính Dư cười cười: "Không phải cậu ta nói vẫn có thể đánh sao? Cho cậu ta đánh thử xem như thế nào, đừng đánh ra quyền mềm như bông, một chút sức cũng không có."

Trong lúc thi đấu Quyền Anh, nếu sức không đủ, cho dù đánh trúng điểm yếu của đối phương cũng không thể hạ KO được, cho nên sức lượng của quyền thủ là vô cùng quan trọng, hơn nữa một trận đấu có đến năm hiệp, cậu ta có thể kiên trì đến khi kết thúc hay không cũng là một vấn đề.

Trần Sâm Nhiên lại tức giận, giơ tay chỉ thẳng Ứng Trì: "Tôi không đánh chẳng lẽ để cậu ta thi? Cậu ta còn không đánh lại tôi, một đũa yếu gà thôi, làm gì có tư cách dự thi!"

"Mẹ nó cậu mới yếu gà!"

Ứng Trì tức giận chết khiếp, Ứng Hoan nhìn về phía Trần Sâm Nhiên nhàn nhạt nói: "Đúng vậy, Ứng Trì trước kia quả thật không đánh được cậu, nhưng bây giờ cậu bị thương thế này, cậu xác định có thể đánh được sao?"

Ngô Khởi nhíu mày, nhìn về phía cậu ta: "Nói thật đi, rốt cuộc cậu bị thương thế nào?"

Kỳ thật Trần Sâm Nhiên cũng được anh ta tìm ra ở câu lạc bộ thi đấu ngầm, nhưng không giống Ứng Trì, cậu ta thật sự nổi loạn, sau khi nhập đội đã thu liễm không ít, nhưng ai biết trước đây cậu ta có chọc phải người nào hay không, những người đó chuyên môn chờ trước khi cậu ta thi đấu đến gây phiền toái.

Loại chuyện này, Ngô Khởi gặp không ít.

Trần Sâm Nhiên cứng họng, cúi đầu không nói.

Từ Kính Dư chỉ chỉ Ứng Trì: "Nếu bị thương mà từ bỏ thi đấu, hoặc là bị đối thủ KO, còn không bằng để thằng nhóc yếu gà này lên thi đấu."

Ứng Trì vốn dĩ đối với anh có chút cảm kích, nhận ra mình bị anh mắng yếu gà, nháy mắt mặt lạnh xuống.

Ngô Khởi nhìn Trần Sâm Nhiên, nhíu mày nói: "Vận động viên bảo vệ cơ thể mình trước khi thi đấu là tố chất cơ bản nhất, hiện tại cậu lại làm chính mình bị thương, mặc kệ là xuất phát từ nguyên do gì nhưng thắng lợi của đội vẫn quan trọng nhất, cậu không thể thi đấu được."

Trần Sâm Nhiên cúi đầu, nửa ngày sau ngẩng đầu trừng Ứng Hoan mắng: "Em gái răng hô*, xấu hoắc, ai mượn cô xen vào chuyện của người khác, nếu không phải do cô thì tôi vẫn có thể thi đấu!"

*nguyên văn của tác giả

Ứng Hoan sắc mặt trắng nhợt, có chút không thể tin mà nhìn cậu ta.

Hiện tại Trần Sâm Nhiên tựa như nổi điên, mắng xong liền xoay người bước đi, Ứng Trì phản ứng lại, tức giận đi qua muốn tóm người lại. Có người so với cậu càng phản ứng nhanh hơn, hung hăng nắm chặt cổ Trần Sâm Nhiên, kéo người trở lại.

Từ Kính Dư cao hơn cậu ta, trầm mặt từ trên cao nhìn xuống, hướng Ứng Hoan, âm thanh lạnh lùng nói: "Xin lỗi cô ấy."

Ứng Hoan sửng sốt, ngơ ngác nhìn Từ Kính Dư.

Hàm dưới anh căng chặt, cả người lộ ra sự lạnh lùng, sắc bén, rất dọa người.

Trần Sâm Nhiên cũng bị ánh mắt của anh dọa sợ, cậu ta không ngờ anh sẽ ra mặt cho chị em họ, cũng biết anh là quyền thủ Ngô Khởi xem

trọng nhất, cậu ta giãy giụa: "Anh buông tay ra, tôi nói sai sao? Kiểm tra sức khỏe tôi đều qua, nếu không phải do cô ta nhiều chuyện..."

"Cô ấy nhiều chuyện sao?" Từ Kính Dư cười lạnh, "Cậu kiểm tra sức khỏe được thông qua, nhiều người như vậy cũng không phát hiện cậu bị thương, mất công cô ấy cẩn thận nhận ra, cậu không cảm ơn cô ấy thì thôi, còn mắng một cô gái nhỏ, cậu đáng mặt là đàn ông không?"

Trần Sâm Nhiên nghẹn lại, nói không ra lời.

Ứng Trì cả giận nói: "Chính là như thế, nhiều bác sĩ như vậy cũng không phát hiện, chỉ tôi một mình có thể nhận ra, cậu còn mắng chị ấy!"

Ứng Hoan dù sao cũng là cô gái nhỏ, hơn nữa hàm răng lớn lên khó coi, cô còn mang niềng răng, đây là điều duy nhất khiến cô không tự tin, bị Trần Sâm Nhiên mắng trước mặt nhiều người như vậy, trong lòng vốn đang khó chịu, hiện tại...

Cô nhìn về phía sườn mặt anh tuấn của Từ Kính Dư, bỗng nhiên bình thường trở lại.

Ứng Hoan đi đến bên cạnh Từ Kính Dư, giơ tay nắm chặt tay áo anh, Từ Kính Dư sững sốt, cúi đầu nhìn cô.

Cô gái nhỏ nói: "Buông tay đi."

Cô lại túm túm, tiếng nói mềm mại: "Bỏ nha."

Từ Kính Dư hơi hơi nhướng mày, thật sự buông tay, cho tay vào túi quần, nhìn xem cô muốn làm gì.

Loại tình huống này, cho Trần Sâm Nhiên một cái bạt tai còn nhẹ.

Không chỉ Từ Kính Dư, mấy người huấn luyện viên cũng không nói gì, bọn Thạch Lỗi càng là đôi mắt tỏa sáng, đặc biệt muốn biết bác sĩ nhỏ

sẽ xử lý chuyện này thế nào. Chu Bách Hạo sau khi biết tin cũng tới đây, dựa vào cửa toilet nhìn về phía cô, cũng có chút tò mò.

Trần Sâm Nhiên nhú mày nhìn cô, ngữ khí không tốt nói: "Đừng lấy bộ dạng cô dỗ em trai đi dỗ tôi."

Ứng Hoan nói: "Tôi không dỗ cậu, tôi chỉ dỗ em trai tôi."

Trần Sâm Nhiên: "..."

Ứng Trì cười nhạt.

Từ Kính Dư không chút để ý nhìn cô, khoe miệng khê nhếch.

Ứng Hoan khê liếm niềng răng, dùng tay sờ nhẹ mặt kim loại của nó, nghiêm túc nói: "Có lời cậu nói sai rồi, tôi không phải răng hô, là hàm răng không quá đều, răng nanh hơi nhô ra mà thôi, hơn nữa tôi cảm thấy bản thân rất xinh đẹp, sang năm bỏ được niềng răng sẽ càng xinh đẹp."

Trần Sâm Nhiên: "..."

Cậu ta ngây ngẩn cả người, làm sao cũng không nghĩ tới cô sẽ tự khen mình như vậy.

Ứng Hoan quay đầu nhìn một vòng, cuối cùng, ánh mắt dừng trên người Từ Kính Dư, cô có chút khẩn trương hỏi: "Từ Kính Dư, anh cảm thấy tôi xinh đẹp sao?"

Bởi vì anh là người đẹp nhất ở đây, người đẹp nhất nguyện ý khen cô một câu, vậy mới có sức thuyết phục.

Mấy người Thạch Lỗi hoàn toàn ngây dại

Bác sĩ Hàn cùng Ngô Khởi cũng sửng sốt, nhưng thật có chút buồn cười nhìn cô gái nhỏ.

Từ Kính Dư đối diện với ánh mắt đen nhánh nhu thuận của cô, cúi đầu cười một tiếng, tiếng cười trầm thấp mê người, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt đen nhánh thâm sâu: "Phải, xinh đẹp, đeo niềng răng cũng xinh đẹp. Chờ sang năm bỏ được niềng răng thì càng xinh đẹp hơn so với hiện tại, gọi là hoa hậu giảng đường cũng không có vấn đề gì."

Ứng Hoan mặt đỏ lên, anh làm gì mà nói lại toàn bộ lời của cô?

Cô cúi đầu không dám nhìn anh, lại nhìn về phía Trần Sâm Nhiên: "Cậu không xin lỗi cũng không sao cả, với tôi mà nói những lời này không làm tổn thương tôi được. Còn chuyện thi đấu, nếu lần sau Ứng Trì trên võ đài, nhất định sẽ thắng thật đẹp mắt."

Ngụ ý, cậu cứ muốn lên võ đài như vậy, chỉ có thể thua rất khó xem.

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, ném xuống một câu "Tôi về phòng trước" liền rời đi.

Nếu không đi, cô mắc cỡ chết mất.

Ứng Hoan cúi đầu vội đi qua, Ứng Trì nhìn thoáng qua Trần Sâm Nhiên, hô to: "Chị, lát nữa em sẽ tìm chị."

Ứng Hoan đáp lời, vừa ngẩng đầu liền thấy Chu Bách Hạo đang dựa ở cửa toilet, nhìn cô cười.

Ứng Hoan: "...Chu tổng."

Chu Bách Hạo gật đầu, nướng mày khen: "Kỳ thật đeo niềng răng cũng không xấu, rất xinh đẹp."

Ứng Hoan quẩn: "Cảm ơn."

Vội rời đi.

Lưu lại một phòng người, Trần Sâm Nhiên đứng ngốc tại chỗ, cũng không chạy, bác sĩ Hàn vuốt nhẹ tóc mái, cười cười: "Cô gái nỏ thật sự có ý tứ, thật lợi hại."

Thủ đoạn này, cô tự cảm thấy không bằng.

Ngô Khởi cũng chịu phục, bị Ứng Hoan chinh như vậy, không khí đè nén cũng bình tĩnh trở lại, anh nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, "Lần này Ứng Trì sẽ thay thế cậu thi đấu, chuyện của cậu đợi thi đấu xong lại nói."

Trần Sâm Nhiên không rên một tiếng, cam chịu trừng phạt.

Ứng Trì nghe được những lời này, cả người nhiệt huyết sôi trào, nén cười nhìn Ngô Khởi, cúi người làm động tác vái chào: "Cảm ơn huấn luyện viên, tôi nhất định nỗ lực thi đấu!"

Ngô Khởi cười cười gật đầu, vỗ vỗ vai Thạch Lỗi.

Hạng cân 69 kg, dựa vào cậu.

Thạch Lỗi nhìn cửa sổ xuất thần, ấp úng nói: "Đời này nữ nhân khiến tôi chịu phục không nhiều lắm, một người là mẹ tôi, một người là bác sĩ nhỏ. Mẹ tôi là do quá hung hãn làm tôi chịu phục, bác sĩ nhỏ là đỡ người, đỡ đến mức làm tôi chịu phục."

Dương Cảnh Thành gật đầu: "Chịu phục, đột nhiên có chút hâm mộ tiêu tổ tông."

Triệu Tĩnh Trung: "Tôi cũng muốn làm tiêu tổ tông."

Ứng Trì: "...Chỉ bằng anh?"

Cậu không thể tưởng tượng mà nhìn diện mạo thô lỗ của Triệu Tĩnh Trung, cùng với chiều cao 190cm, nặng tới 92kg, này mẹ nó ai mà đỡ nổi!

Từ Kính Dư cười nhạt, trực tiếp bước đi.

Chu Bách Hạo đi theo sau anh, nhìn cửa phòng Ứng Hoan, nhin không được cười: "Cô gái Ứng Hoan này, xác thật rất có ý tứ."

Từ Kính Dư không bày tỏ ý kiến, móc ra chìa khóa, trực tiếp đóng cửa trước mặt Chu Bách Hạo.

.....

Ngô Khởi liên hệ tổ trọng tài, đem Ứng Trì báo lên.

Chuyện Ứng Trì dự thi đã định xuống dưới.

Ứng Hoan không biết chuyện này là tốt hay xấu, nhưng cậu vui vẻ thì tốt. Cho dù là Trần Sâm Nhiên, việc đã thành, cậu ta không phục cũng không được, sau khi đi kiểm tra lại, cậu ta vẫn luôn đi theo đội ngũ, không nói chuyện, ngẫu nhiên liếc cô một cái, lại hừ lạnh quay đi.

Từ Kính Dư nhìn cậu ta, cúi đầu nhìn Ứng Hoan: "Nếu cậu ta tìm đến cô gây phiền toái, nói cho tôi biết."

Ứng Hoan chớp chớp mắt: "Sau đó thì sao?"

Anh cong cong khóe miệng: "Cho cậu ta một trận."

Ứng Hoan: "..."

Thi đấu rất nhanh đã đến.

Trung tâm sân vận động, đài thi đấu Quyền Anh là lâm thời dựng lên, người chủ trì đã sớm đứng ở trên đấy, nhân viên y tế, trọng tài và người giám sát thi đấu cũng đã vào chỗ, hệ thống tính điểm cũng đã trang bị xong, quyền anh bảo bối đứng cầm biển đứng bên cạnh đợi lên sân khấu.

Nơi thi đấu cũng không có ít người đến xem, mong chờ trận thi đấu này.

Ứng Hoan đi theo đội ngũ vào phòng nghỉ, đối thủ bọn họ gặp đầu tiên ở đội Hà Bắc, Ngô Khởi không quá lo lắng, bởi vì năm trước bọn họ cũng đã thi đấu một lần cùng đội Hà Bắc.

Hai đội đều đã thay đổi thành viên, đối với Từ Kính Dư bọn họ vẫn rất có lòng tin.

Vận động viên đều đã thay quần quỳ anh cùng chiến bào, băng vải quấn tay của quỳ thủ được quy định trước, do chính phủ phát xuống. Chờ nhóm vận động viên cột chắc, Ứng Hoan sợ Ứng Trì khẩn trương, một bên xoa tay cậu, một bên nhẹ giọng giăn dò: "Không cần khẩn trương, cũng không cần có áp lực, vốn dĩ em là người thay thế, tận lực là tốt rồi."

Ứng Trì lần đầu tiên chính thức thi đấu, quả thực có chút khẩn trương, hít một hơi thật sâu: "Vâng, chị yên tâm đi."

Cậu nhất định không thể làm mất mặt chị.

Cậu nhất định phải làm Trần Sâm Nhiên vả mặt.

Ứng Hoan đang muốn đứng lên, một bàn tay to rộng thon dài đưa đến trước mặt, nam nhân lười biếng mà nói: "Bác sĩ nhỏ, tôi cũng muốn ăn."

Ứng Hoan: "..."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Edit: Rùa

Từ Kính Dư dựa lưng vào ghế, để tay lên tay vịn trên ghế của Ứng Hoan, nghiêng đầu nhìn cô, nhướn mày cười: "Như thế nào, không muốn ăn?"

Kỳ thật, nhân viên y tế trong câu lạc bộ ngoại trừ việc chăm sóc chữa bệnh, còn chuyên môn mát xa, đúng giờ các quyền thủ sẽ đi mát xa thả lỏng cánh tay, sau khi Ứng Trì đến câu lạc bộ, Ứng Hoan liền làm việc này cho cậu.

Cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, "Anh tham gia náo nhiệt làm gì?"

"Ừ, tôi đã hiểu." Từ Kính Dư như cười như không nhìn cô, như là bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đứng lên, xoay người một cái, liền ngồi ở bên phải cô, "Không ăn tay phải, tay trái có thể được không? Tay trái không có tội, sẽ không ác cảm."

Ứng Hoan nháy mắt đã hiểu, trong lòng nhảy một chút, vội trừng anh: "Anh đừng nói bậy!"

Từ Kính Dư cười nhẹ: "Vậy ăn hay không ăn?"

Ứng Hoan tức giận mà ấn trên cổ tay anh, ngón tay thiếu nữ mảnh khảnh mềm mại, lực đạo không quá lớn, nhưng cơ bắp của anh cứng như đá, cô dùng ngón trỏ chọc chọc hai cái, nói: "Cơ bắp của anh cứng quá."

"Bằng không vẫn nên mềm?"

"...."

Đột nhiên, cả hai người đồng thời trằm mặc.

Ứng Hoan cúi đầu, tận trách mà ấn lên tay anh.

Bên kia, Ứng Trì một bên nghe Ngô Khởi dặn dò, một bên ngó sang bên này, thấy Từ Kính Dư không biết xấu hổ mà để Ứng Hoan mát xa, cậu thất thần một chút, liền bị Ngô Khởi lạnh mặt đập vào ót: "Nhìn đi chỗ nào?"

Ứng Trì vội vàng quay đầu lại xin lỗi: "Không có, ngài tiếp tục nói, tôi đang nghe."

Ngô Khởi nói: "Đối thủ của cậu là cái gì Hạo, cao 174 cm, nặng 67.8 kg, vóc dáng không cao bằng cậu nhưng hơn cậu ở sức mạnh, ưu thế của hắn là sức lực lớn, nhưng có chút lỗ mãng, hiện tại kinh nghiệm của cậu không bằng cậu ta, thực lực cũng không bằng, không cần đánh bừa, phải dựa vào chiến lược..."

Ứng Hoan xoa bóp tay của anh, thuận miệng hỏi: "Từ Kính Dư, anh thật sự thuận tay trái?"

Từ Kính Dư ừ một tiếng: "Không thích thuận tay trái?"

Ứng Hoan vội nhìn anh: "Tôi có nói sao?" Cô chỉ là tò mò, "Vậy anh sẽ viết bằng tay trái sao? Khi tôi còn ở nhà trẻ, trong lớp có bạn học thuận tay trái, ngay từ đầu cậu ấy chỉ biết dùng tay trái để viết, nhưng viết ra đều bị ngược, giáo viên cùng ba mẹ cậu ấy phải dạy cậu ấy viết bằng tay phải rất lâu."

"Sẽ, tay trái của tôi có gì cũng có thể làm." Từ Kính Dư cong cong môi, "Ký tên cho cô nhé?"

"..."

Cô ấn mạnh trên tay anh một cái, đứng lên, hừ nhẹ: "Hiện tại chữ ký của anh không đáng tiền."

Từ Kính Dư không tỏ ý kiến, cười nhẹ đứng dậy, tay của cô gái nhỏ mềm mại, lại có chút lạnh, hơi lạnh khiến anh dừng một chút, nói: "Thôi, đến lúc thi đấu rồi."

"Đều lại đây."

Ngô Khởi hô to.

Mọi người tụ tập đi qua, Ngô Khởi duỗi tay, những người khác cũng đặt tay lên, Ứng Hoan đứng bên cạnh Ứng Trì, Từ Kính Dư không nói gì mà kéo cô qua, cầm lấy tay cô cùng đặt ở phía trên, tay anh hoàn toàn bao trùm hết tay cô.

Hơn mười cánh tay dùng sức, giọng của thiếu niên và đàn ông mười phần khí thế hô to: "Cố lên!"

Ứng Hoan bị tiếng nói này chấn động.

Chờ tất cả mọi người bỏ tay xuống, cô vẫn chưa thoát ra khỏi nhiệt huyết, hướng bọn họ cong môi cười: "Cố lên nhé!"

Thạch Lỗi dấm mạnh vào ngực, khoa trương nói: "Không biết vì sao, nghe được bác sĩ nhỏ nói cố lên tôi liền đặc biệt có tự tin."

Dương Cảnh Thành: "Tôi cũng cảm thấy."

Ứng Trì: "..."

Cứ cảm thấy có thứ gì bị mọi người chiếm đoạt chia sẻ.

19:30 thi đấu chính thức bắt đầu.

Ứng Hoan, Chu Bách Hạo, bác sĩ Hàn cùng bộ phận hậu cần của câu lạc bộ ngồi ở vị trí chỉ định xem thi đấu, khoảng cách với Quyền đài rất gần, là một vị trí tốt. Trên Quyền đài ánh đèn rất sáng, cô gọi cho Chung Vi Vi, "Các cậu đang ở đâu?"

Chung Vi Vi cũng đứng lên, cười kêu: "Tớ ở phía sau, bên trái, bọn tớ vừa mới vào được một lúc, cậu vừa vào tớ liền thấy cậu, đồng phục màu đỏ của đội rất dễ thấy, rất đẹp."

Ứng Hoan thầm nghĩ: Từ Kính Dư mặc màu đỏ mới thật sự đẹp.

Ứng Hoan nhìn theo hướng Chung Vi Vi chỉ, quả nhiên thấy bọn họ, cô cười vẫy tay, xoay chuyển ánh mắt liền thấy Đỗ Nhã Hân ngồi ở phía trước bọn họ, bên cạnh bà còn có vài người, như là cùng nhau tới xem thi đấu.

Cô sững sốt một chút, nhưng Đỗ Nhã Hân nhìn cô cười, Ứng Hoan cũng vội cười với bà, cô thật sự không nghĩ bác sĩ Đỗ cũng sẽ đi xem...

Nhưng là, Từ Kính Dư thi đấu, bà đến cổ vũ con trai cũng không sai.

Ứng Hoan nói cho Chung Vi Vi: "Lát nữa Ứng Trì cũng thi đấu."

Chung Vi Vi kinh ngạc: "A? Không phải nó không được thi sao?"

Ứng Hoan đối diện với ánh mắt của Trần Sâm Nhiên, tươi cười cũng nhạt bớt, đơn giản nói: "Lâm thời có thay đổi, i tớ cúp trước."

Trận thi đấu tiên là hạng cân 59 kg, tuyển thủ quốc nội cấp bậc nhỏ đều lấy được thành tích cao ở các trận thi đấu quốc tế, như hạng cân 49 kg

và 56 kg đều có giải vô địch thế giới, hạng cân 49kg còn có quán quân olympic.

Ngô Khởi vẫn luôn tìm kiếm hạt giống tốt nhưng không có, cho nên hạng cân 49kg trong câu lạc bộ luôn bỏ trống, đội tuyển tỉnh Hà Bắc cũng không thi đấu cấp này.

Dương Cảnh Thành luôn đánh rất ổn, cả sức lực lẫn chiến thuật, Ngô Khởi xem xong hiệp đấu liền nói: "Ổn."

Trận thứ hai bắt đầu, Ứng Hoan có chút khẩn trương mà nhìn về phía lối đi của các quyền thủ, Ứng Trì mặc chiến bào màu đỏ đi theo sau Ngô Khởi chạy ra, cậu hít một hơi thật sâu, ở dưới quyền đài nhảy vài cái, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Ứng Hoan.

Ứng Hoan cười, giơ ngón tay cái lên.

Ứng Trì nhếch miệng cười, dùng sức đấm ngực, Từ Kính Dư đứng bên cạnh giật giật khóe miệng, anh nhìn thoáng qua cái gì đó Hạo của tỉnh Hà Bắc, nhích lại gần Ngô Khởi nói mấy câu.

Ngô Khởi nghe xong trừng lớn đôi mắt, ngay sau đó cười cười.

Sau khi Ứng Trì nhảy lên quyền đài, người xem phía dưới kêu lên lớn tiếng, đặc biệt là người xem nữ.

"Oa, nam sinh này thật xinh đẹp, thật trắng, không muốn thấy cậu ấy bị đánh đâu!"

"Không đành lòng nhìn gương mặt kia bị đánh!"

"Cảm giác...vừa thấy chính là gà luộc, được chưa?"

...

Dưới đài, Chung Vi Vi quay đầu nhìn về phía nữ sinh ngồi sau, nữ sinh này hẳn là sinh viên, cô mỉm cười nói: "Đừng xem thường cậu ấy, không có chuyện gì là tuyệt đối cả."

Nữ sinh sững sốt: "Phải không? Cô biết cậu ta?"

Lâm Tư Vũ chỉ Ứng Hoan: "Thấy không? Cô ấy là bạn cùng phòng của bọn tôi, người lên đài là em trai cô ấy, chúng ta ngồi gần như vậy, đợi chút nữa cùng nhau cổ vũ nha!"

Nữ sinh cùng bạn của mình đều ngậy ngấn cả người, các cô tại sao phải cổ vũ cho cậu ta?

Lâm Tư Vũ lại chỉ Từ Kính Dư: "Nhìn thấy soái ca kia không? Rõ ràng đội đỏ giá trị nhan sắc cao, cổ vũ cho soái ca không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa*?"

(*thiên kinh địa nghĩa 天經地義 nói cái đạo thường như trời đất không thể di dịch được)

Khương Manh dừng ánh mắt trên người Từ Kính Dư, nhin không được cười cười: "Chính là như thế!"

"..."

Nhưng mà, nam sinh kia quá đẹp trai rồi!

Đỗ Nhã Hân nghe được lời mấy nữ sinh nhỏ nói mà không nhin được cười, quay đầu lại ôn hòa hỏi: "Các cháu là sinh viên đại học A?"

Khương Manh gật đầu: "Đúng vậy."

Đỗ Nhã Hân cười: "Vậy vừa lúc, cô cùng các cháu cổ vũ cho bọn họ, thằng bé kia rất đẹp trai."

Bà chỉ chỉ Từ Kính Dư

Lâm Tư Vũ gật đầu: "Được ạ được ạ, cùng nhau cố vũ cho Kính Vương!"

Ở trên Quyền đài, Ngô Khởi hết xoa nắn cho cậu thả lỏng, sau đó bỏ đi chiến bào và áo thun của cậu, lộ ra thân hình trắng nõn, dù gầy nhưng rắn chắc cường tráng, phía dưới lại được một trận kêu gào.

Ngô Khởi hỏi: "Còn nhớ rõ khi thi đấu với Từ Kính Dư không?"

Ứng Trì gật đầu: "Nhớ rõ, làm sao vậy?"

Ngô Khởi kiểm tra quyền bộ của cậu, cho cậu đeo răng giả, nói: "Từ Kính Dư đã từng đấu với cái gì Hạo kia, cái gì Hạo đó thích tấn công, cậu cứ vòng qua cậu ta phòng thủ, không cần vội tấn công, chờ hấn bị chọc giận, quyền đánh loạn thì chủ động công kích."

"Từ Kính Dư nói?"

"Đúng vậy."

Ngô Khởi không yên tâm nhất chính là Ứng Trì, có lẽ thi đấu như vậy thật không tốt, nhưng không có biện pháp khác.

Ứng Trì gật đầu đáp ứng.

Quyền anh bảo bối giờ thê bài, trên quyền đại chỉ còn trọng tài và quyền thủ.

Hiệp thứ nhất bắt đầu, Ứng Trì vòng quanh quyền đài như đang trêu đùa cái gì Hạo, cậu dựa vào linh hoạt để né tránh các đợt tấn công của đối thủ, cái gì Hạo đã đánh mạnh vài quyền nhưng chỉ sượt qua mặt cậu, đều là đánh không trúng, Ứng Trì một bên tránh một bên nhớ các đường ra quyền của đối thủ.

Dưới đài, vẻ mặt người xem muốn phát khùng, nam sinh xinh đẹp thế này sao lại có vẻ yếu gà, còn không chịu tấn công.

Trên quyền đài xuất hiện trạng thái giằng co.

Ứng Hoan cũng không hiểu Ứng Trì đang làm gì, Từ Kính Dư dựa lại gần, thấp giọng nói bên tai cô: "Ứng Trì không mạnh bằng cái gì Hạo kia, nếu ngay từ đầu đã ra sức đánh, mấy vòng sau chỉ sợ sẽ không còn đủ sức, như thế rất dễ bị KO."

Nam nhân dựa vào gần, hô hấp phun ở bên tai cô, Ứng Hoan cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, xoa nhẹ một chút, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật tôi cảm thấy Ứng Trì có chút gầy."

Thiếu niên dáng người cao gầy, so sánh với cái gì Hạo, quả thật có chút yếu hơn.

Từ Kính Dư cong cong môi, Ngô Khởi giống như cố ý để Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên đánh ở hạng cân 75kg, Trần Sâm Nhiên khi mới vào đội cao 175cm, hiện tại cũng đã cao hơn, so với Ứng Trì cũng không chênh lệch nhiều.

Hiệp thứ hai, Ứng Trì vẫn cố ý kéo dài khoảng cách, sau đó đột nhiên cất bước áp sát lại gần, lợi dụng trọng truyền đánh cái gì Hạo, động tác của cậu vô cùng nhanh, cái gì Hạo phòng thủ cũng rất nhanh, đỡ quyền đánh đến rất tốt, sau khi đứng vững lập tức phản kích, mấy quyền đánh ra, lại nắm lấy quyền chủ động, Ứng Trì bắt đầu bị đè nặng.

Trần Sâm Nhiên đối với tình hình trên quyền đài cất tiếng cười lạnh.

Ứng Hoan nhíu mày, nhìn trên đài, mi cốt Ứng Trì bị rách, máu chảy xuống dưới.

Kết thúc hiệp đấu, lúc nghỉ ngơi, nhân viên y tế cầm máu cho Ứng Trì, Ngô Khởi rót nước cho cậu, nói: "Tiếp theo vẫn phòng thủ, tìm lúc cậu ta lộ ra sơ hở lại tấn công, cánh tay của hắn mạnh hơn cậu, nếu cậu muốn sử dụng ưu thế của cánh tay thì phải dùng chiến thuật."

Tay của quyền thủ rất quan trọng, một chút ưu thế cũng có thể thay đổi kết quả thi đấu.

"Đã rõ."

Ứng Trì gật đầu, nhìn cái gì Hạo ở phía bên kia quyền đài, trong đầu nhớ lại hai hiệp trước.

Cậu phát hiện, cái gì Hạo luôn thích đánh về phía bên phải của mình.

Hiệp ba hiệp bốn, Ứng Trì chậm rãi tìm hiểu cách đánh, dùng phòng thủ làm nhiễu loạn cái gì Hạo, Thể lực và sức mạnh của Ứng Trì không đủ, nhưng né đòn vô cùng tốt, hơn nữa cũng thông minh, sẽ quan sát cách ra đòn của đối phương. Năm tay của cái gì Hạo rất mạnh, nhưng ra đòn không nhanh bằng Ứng Trì, hai hiệp đánh này Ứng Trì chiếm ưu thế hơn một chút.

Hiệp thứ năm, gì Hạo vẫn đánh hướng về phía mi cốt bị thương bên phải Ứng Trì, Ứng Trì ăn một trọng quyền lập tức đầu choáng mắt hoa, phòng thủ chậm nửa nhịp. Liên tục bị đánh mấy quyền, cả người đều mềm ra.

Trọng tài ra mặt, ngăn trở cái gì Hạo.

Bắt đầu đếm người từ 8, nếu hết 8 giây Ứng Trì vẫn không tỉnh lại, chẳng khác nào bị KO.

"5,4,3,..."

Ứng Trì bỗng nhiên đứng thẳng, dùng sức đâm vào ngực của mình, đôi mắt mở to, nhìn về phía trọng tài, nói cho anh ta, mình thanh tỉnh.

Ứng Hoan gấp đến mức đứng lên, trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Thi đấu rốt cuộc kết thúc, cô chậm rãi ngồi xuống ghế, chờ đợi trọng tài công bố kết quả.

Ứng Trì liếm khóe miệng, vẫn luôn an tĩnh mà thờ đốc, chỉ có Ứng Hoan biết, cậu đang khẩn và sợ hãi.

Ứng Hoan hỏi Từ Kính Dư, không quá xác định: "Có phải điểm của Ứng Trì cao hơn không?"

Từ Kính Dư: "Phải, ưu thế nhiều hơn một chút."

Khi trọng tài dơ tay Ứng Trì lên, nháy mắt cậu nhảy dựng lên.

Cậu giơ tay làm tư thế thắng lợi, chạy đến biên quyền dài lớn tiếng hô: "Chị! Em thắng!"

Ứng Hoan còn vui hơn cậu, đứng lên liền cong cánh tay, cười cho cậu một hình trái tim.

Từ Kính Dư: "..."

Anh đột nhiên không kịp phòng ngừa mà sững sốt, nhìn cô gái nhỏ cười làm mắt cong cong, lông mi nhấp nháy, ánh mắt trong suốt đen trắng rõ ràng, kiêu ngạo trong mắt giấu không được.

Kiêu ngạo như vậy sao?

Chỉ là thắng vòng loại thôi mà.

Ứng Hoan giơ hình trái tim xong, lại giơ lên ngón tay cái, cô nhìn Từ Kính Dư, cười tủm tỉm nói: "Ứng Trì thắng!"

Từ Kính Dư nhìn thấy cái trái tim chói lọi tình yêu kia, đột nhiên có chút bực bội, càng ngày càng không quen nhìn Ứng Trì trên đài, tên kia còn ở trên đài đập tay với huấn luyện viên, cả người cười lên ngớ ngẩn như đồ gỗ.

Mẹ nó, tiểu tử tông này cả người đều là tật xấu.

Thắng ở vòng loại mà thôi, còn muốn được người bắn tim, dơ ngón tay cái, cậu ta cho rằng cậu ta năm tuổi sao?

Anh liếm liếm khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười: "Đúng thế."

Ứng Hoan không thèm để ý, vui vẻ xong rồi, nhìn về phía một người đang nhìn cô đến phát gỗ, nhàn nhạt nói: "Ứng Trì thắng rồi, cậu nên xin lỗi tôi và Ứng Trì."

Trần Sâm Nhiên: "..."

Cậu ta nhìn thiếu nữ trước mặt, không biết tại sao cô lại yêu cầu mình xin lỗi, cậu ta không nhịn được cười nhạt: "Cậu ta chỉ thắng một trận, có cái gì mà kiêu ngạo."

"Nhưng mà nó đã thắng, tôi đã nằm chắc."

"..."

Từ Kính Dư ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng cười: "Vậy không bằng cô đặt hy vọng lên người tôi, tự tin càng lớn."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Edit: Rùa

Ứng Hoan sững sốt một chút, thật tự nhiên nói: "Chuyện này không giống nhau, Ứng Trì là em trai tôi."

Đáy lòng Từ Kính Dư cảm thấy rất bực bội về chuyện này, anh trực tiếp đứng lên, nháy mắt liền cao hơn cô một cái đầu. Hai người đều mặc đồ màu đỏ, cô mặc đồng phục của đội, anh mặc chiến bào, anh lẫm lẫm tú, khí thế lẫm nhâm.

Anh dừng một chút, cúi đầu cười một tiếng: "Đúng là không giống, Ứng Trì là tiểu tổ tông của cô."

Ứng Hoan: "..."

Mấy người Thạch Lỗi cười lên tiếng, "Nào phải, hiện tại rất nhanh sẽ trở thành tiểu tổ tông của cả đội."

Từ Kính Dư cười nhạo, đang muốn tránh ra, liền nghe thấy Ứng Hoan nhỏ giọng: "Hơn nữa anh khẳng định sẽ thắng, anh là toàn bộ câu lạc bộ.. tình cùng quốc gia đều sẽ kiêu ngạo!" Nói đến câu sau, thanh âm dần lớn, ngẩng đầu nhìn anh cong môi cười.

Từ Kính Dư yên lặng nhìn cô, dời ánh mắt, ngữ khí nhàn nhạt: "Khen cũng thật dễ nghe."

Ứng Hoan: "..."

Cô rõ ràng nói rất chân thành.

Ứng Trì nhảy xuống quyền đài, thiếu niên thần thái rạng ngời hướng cô chạy tới, vui vẻ kêu: "Chị!"

Ứng Hoan vội chuyển ánh mắt sang Ứng Trì, duỗi tay sờ đầu cậu, đôi mắt cong cong, nhếch môi cười đặc biệt vui vẻ: "Siêu lợi hại, chị không nghĩ em có thể thắng, trở về khoe với ba, miễn cho ba mắng em."

Ứng Trì gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không nhận được đặc ý: "Chờ vào trận trung kết rồi nói sau."

Ứng Hoan nghĩ thấy cũng đúng, trận trung kết sẽ có các đài truyền hình đến đưa tin, lúc đó có thể xem trực tiếp trên TV.

Từ Kính Dư nhìn cô vui đến mức quên luôn việc che dấu niềng răng và răng nanh nhỏ, cong cong môi, cảm thấy bản thân có chút không thể hiểu được, nhận không được mà xem thường bản thân.

Trước kia khi anh thi đấu chưa từng suy nghĩ lung tung, cũng không có cảm xúc khác lạ.

Anh nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, cảm xúc bức bối cũng không còn nữa.

Ứng Trì cùng Ứng Hoan vui vẻ xong rồi, nhìn về phía vẻ mặt lạnh nhạt của Trần Sâm Nhiên, cười cười: "Trần Sâm Nhiên, tôi có còn là yếu gà không?"

Trần Sâm Nhiên khinh thường cười lạnh: "Nếu là tôi, tôi khẳng định thắng càng dễ dàng."

Ứng Trì có chút ngượng ngùng, hừ một tiếng: "Dù sao cũng thắng, về sau cậu còn nói chị tôi đeo niềng răng xấu, tôi sẽ không tha cho cậu."

Trần Sâm Nhiên: "..."

Cậu ta mím môi, nhìn Ứng Hoan một cái, không nói gì.

Huấn luyện viên Lưu nói: "Được rồi, việc này cho qua đi, Ứng Trì thắng là chuyện tốt, mọi người đều rất vui."

Phía sau còn ba lần thi đấu, nếu thắng hai trận sẽ được tiến vào vòng bán kết, nếu chỉ thắng một trận, còn phải đánh thêm nữa, nếu thắng mới có thể vào bán kết.

Hạng cân 75 kg, sau khi Từ Kính Dư từ 75 kg lên 81kg, cấp bậc này liền có chút xấu hổ, không có lấy một tay quyền thủ đặc biệt giỏi, vì thi đấu lần này mà phải mời một người không thuộc câu lạc bộ. Bọn họ mời một người hạng cân 75kg tên Tăng Nhất Vĩ, tỉnh Hà Bắc mời một người hạng cân 81kg, là người da trắng tên Rusiaa, thân thể rất cường tráng, Từ Kính Dư híp mắt đánh giá đối thủ, phát hiện đối thủ cũng đang đánh giá mình.

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua quyền dài, xoay người đi chuẩn bị, Thạch Lỗi néo giọng hô: "Kính Vương cố lên nha!"

Từ Kính Dư liếc nhìn cậu ta: "Đừng dùng loại âm thanh này làm tôi ghê tởm."

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành cười to, ánh mắt Từ Kính Dư như có như không đảo qua Ứng Hoan, cô gái nhỏ đang nhìn anh, như là phát hiện ánh mắt của anh, bỗng dừng cong đôi mắt, nói: "Kính Vương cố lên."

Từ Kính Dư dừng một chút, ánh mắt dừng trên mặt cô, cong cong khóe miệng: "Ừ."

Anh tiêu sái xoay người, đôi mắt rũ xuống, chậm rãi che đi khóe miệng đang cong lên, chạy đi chuẩn bị.

Thạch Lỗi hướng bóng dáng anh dơ quyền: "Oa, phân biệt đối xử!"

Ứng Trì không chút nề tình nói: "Nếu anh cũng dùng loại thanh âm này nói tôi có lên, tôi cũng sẽ kêu anh lẩn, quá ghê tởm, không đánh anh là may."

Thạch Lỗi: "..."

Ứng Hoan "Phốc" cười ra tiếng.

.....

Từ Kính Dư nhảy lên quyền đài, người xem nữ phía dưới lại được một trận kinh hô.

"Oa, đây là người đẹp trai nhất ở đây phải không?"

"Siêu man!"

"Dáng người thật tuyệt, muốn sờ một chút, mất tiền cũng muốn sờ."

Từ Kính Dư tựa hồ đã thành thói quen, sắc mặt không đổi, ánh mắt cũng không liếc xuống một cái. Ngô Khởi lấy đi chiến bào của anh, thấp giọng nói: "Đối thủ của cậu so với cậu không chênh lệch nhiều, thấp hơn cậu 2 cm, trước kia không thấy hấn thi đấu nhiều, không biết thực lực thế nào, hiệp đầu cậu nhớ chú ý."

"Được."

Từ Kính Dư ngửa đầu, trợ lý rót cho anh một ngụm nước, anh súc miệng, cúi đầu phun ra.

Trợ lý lại đưa qua bộ răng giả, anh cúi đầu ngậm vào miệng.

Ứng Hoan nghiêm túc nhìn lên nam nhân trên quyền đài, anh giống như trời sinh đã thích hợp với Quyền đài, ở trên quyền đài, khí thế đều thay đổi.

"Kính Vương cố lên!"

Ứng Hoan sững sốt, quay đầu lại, Khương Manh bỗng nhiên đứng lên, dơ tay làm loa, nhìn lên nam nhân trên đài, hô lớn câu nói kia.

Không chỉ cô, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đều ngây ngẩn người.

Chung Vi Vi kéo váy cô ấy, ngượng ngùng cười nói: "Manh Manh, cậu đây là kích động quá đi?"

Lâm Tư Vũ phát hiện người xem bốn phía đều nhìn về phía các cô, có chút câm nín, đang muốn kêu Khương Manh ngồi xuống thì bác gái xinh đẹp phía trước đột nhiên cũng hô lớn: "Kính Vương cố lên!"

Ứng Hoan: "..."

Cô hoàn toàn sững sốt, không nghĩ tới người ôn nhu như bác sĩ Đỗ cũng ở dưới khán đài mà hô cổ vũ.

Chung Vi Vi: "Kính Vương cố lên!"

Lâm Tư Vũ: "Kính Vương cố lên!"

"Kính Vương cố lên!"

"Kính Vương cố lên!"

"Kính Vương cố lên!"

.....

Bỗng nhiên, tiếng hô phát ra từ bốn phía hết đợt này đến đợt khác, có chỗ là sinh viên đại học A, có chỗ lại là người xem nữ.

Trong nháy mắt, mọi người đều quên mất Khương Manh.

Khương Manh nhìn chăm chăm lên đài, phát hiện Từ Kính Dư không nhìn lại đây dù chỉ nửa ánh mắt, hoàn toàn chuyên chú thi đấu.

Cô thất vọng ngồi trở lại ghế, có chút mất mát.

Quyền anh bảo bối dơ thẻ vòng một, hiệp thứ nhất chính thức bắt đầu.

Ứng Hoan quay đầu lại, ánh mắt nhìn lên quyền đài, đặt trên người quyền thủ mặc quần quyền anh màu đỏ, đối thủ của anh thoạt nhìn rất lợi hại, cô có chút khẩn trương, những vẫn tin anh có thể thắng.

Từ Kính Dư thuộc về quyền thủ tấn công có chiến lược, không lỗ mãng, không vội tiến, một khi tìm được lỗ hổng của đối phương sẽ tấn công rất mạnh, loại quyền thủ này vừa thông minh, vừa bình tĩnh, tiến lùi đều có tính toán, được coi là người mạnh.

Hiệp thứ nhất: Quyền thủ mặc đồ màu trắng tấn công trước, Từ Kính Dư có thói quen quan sát hướng ra đòn của đối thủ trước, sau khi thích ứng sẽ tìm cơ hội phản công. Lực lượng ở eo và bụng anh vô cùng linh hoạt, né đòn nhanh chóng, nhưng quyền thủ mặc đồ màu trắng ra quyền không ngừng, cho nên ván này tương đối kịch liệt.

Dưới đài, Ứng Trì phảng phất thấy được cảnh chính mình bị anh trêu đùa, cậu có chút không đành lòng xem.

"Cái người mặc đồ màu trắng kia giống như bị chọc giận."

Ứng Trì nhìn biểu tình của quyền thủ mặc đồ trắng, phát hiện đối phương quả thật có chút mất kiên nhẫn.

Thạch Lỗi cảm thán: "Eo của Kính Vương cũng thật mẹ nó tốt!"

Dương Cảnh Thành: "Hâm mộ ghen ghét, hận."

Ứng Hoan: "..."

Hạng cân 81 kg tương đối mạnh, bất kể là lực lượng hay trọng quyền đều mạnh hơn mấy hạng cân kia, nếu bị đánh trúng thì thân thể cũng sẽ bị tổn thương nặng hơn, yêu cầu với khả năng chịu đòn càng cao hơn.

Hiệp thứ hai: Từ Kính Dư vẫn là người không chế tiết tấu, dành thắng lợi nhờ số điểm cao hơn ở những giây cuối.

Hiệp thứ ba: Từ Kính Dư đã rất quen thuộc với đường ra quyền của đối thủ, không ngừng áp chế tung ra tổ hợp quyền, tìm cơ hội tung ra những đòn mạnh, hơn nữa nhiều lần trúng chỗ yếu của đối phương.

Quyền thủ mặc đồ trắng thoát nhìn khỏe mạnh nhưng kinh nghiệm ra sân không bằng Từ Kính Dư, thân thể và tay không quá linh hoạt. Bị đè nặng vài lần, có khuynh hướng muốn bạo phát, thi đấu quyền anh kiêng kỵ bạo phát tức giận, một khi phần nộ rất dễ loạn, một khi loạn rất dễ suy sụp phòng thủ.

Từ Kính Dư đè thấp người, trước sau kết hợp, trước đánh vào bụng, sau đập vào phần đầu, quyền thủ mặc đồ màu trắng thần sắc nhóang lên, dùng sức lắc đầu, trọng tài đếm giây.

Còn hai giây cuối cùng.

Quyền thủ mặc đồ trắng khôi phục trạng thái, thi đấu tiếp tục, còn một phút cuối.

Từ Kính Dư lại đánh mạnh một quyền rất có thể đối thủ sẽ lại bị choáng, thậm chí là KO. Mi cốt và xương gò má của Quyền thủ mặc đồ

trắng đều chảy máu, máu chảy theo dòng xuống dưới, nhìn qua có chút đáng sợ, so sánh với Từ Kính Dư, mi cốt của anh chỉ bị rách một chút.

Một phút đồng hồ cuối cùng, đối phương luôn tiến lên ôm Từ Kính Dư, không để anh ra trọng quyền. Từ Kính Dư bị ôm vài lần, trong quá trình ôm, trọng tài sẽ đến tách hai người ra, thời gian trôi qua rất nhanh, anh căn bản không ra được trọng quyền.

Còn hai mươi giây, Từ Kính Dư lại bị ôm lần nữa, Quyền thủ mặc đồ trắng đột nhiên dùng khuỷu tay dùng sức đập vào cổ anh vài cái, Từ Kính Dư không kịp phòng ngừa, nhú mày đẩy người ra, nhấp nhấp môi.

Thạch Lỗi đứng lên: "TMD! Phạm quy!"

Ứng Trì sửng sốt, "Tay thật bẩn!"

Ứng Hoan nhú mày, khi thi đấu quyền anh không thể đập phần cổ và sau lưng, đây là hành vi vô cùng nguy hiểm. Nhưng trọng tài không cảnh cáo, tình huống này chần chẫn đã phạm quy, hẳn phải cảnh nghiêm trọng.

Trọng tài chưa nói, thi đấu tiếp tục.

Dưới đài, người xem hoặc là tới xem náo nhiệt hoặc là đi cùng bạn bè, căn bản không nhiều người hiểu quy tắc, trong đó bao gồm Lâm Tư Vũ, cô cũng không quá hiểu quy tắc thi đấu nhưng gần đây Khương Mạnh xem thi đấu quyền anh rất nhiều, quy tắc cơ bản thì vẫn biết.

Cô vừa muốn mắng chửi, liền nghe thấy âm thanh lạnh lùng của người phụ nữ trung niên phía trước: "Trọng tài này chắc là mù rồi? Thế này còn không cảnh cáo, trọng tài cái rắm."

Chung Vi Vi cả kinh trừng lớn đôi mắt, vị nữ sĩ này thoát nhìn xinh đẹp ưu nhã vậy mà còn mắng chửi người?

Quả nhiên người có tình yêu với quyền anh thì tính tình không thể nào tốt sao?

Bạn của nữ sĩ xinh đẹp phụ họa: "Đúng thế, chính là mù rồi."

"Nói không chừng vòng tiếp theo sẽ bị KO."

"Ha ha ha ha."

.....

Hiệp ba còn mười lăm giây.

Quyền thủ mặc đồ trắng không bị trọng tài cảnh cáo, có chút đặc ý nhìn Từ Kính Dư, liếc mắt một cái, mang chút khiêu khích.

Từ Kính Dư chuyển động cổ, mặt không biểu tình mà nhìn hẩn, híp híp mắt, ánh mắt sắc bén như đao. Hai người đi chuyển rất nhanh, Từ Kính Dư đánh một quyền rất mạnh vào tai đối thủ, quyền thủ mặc đồ trắng choáng váng, bước chân chập choạng, lùi về biên quyền đài.

Từ Kính Dư đem người đè lên biên quyền đài, đánh mấy tổ hợp quyền, quyền thủ mặc đồ trắng chỉ dám được vài cái liền không còn lực đánh trả...

"Đình____"

Đã hết giờ.

Từ Kính Dư thu hồi nắm tay, cúi đầu nhìn hẩn một cái, lùi về biên giác.

Mi cổ của anh bị rách, máu chảy ra, nhân viên y tế cầm máu cho anh, Ngô Khởi rót cho anh ngụm nước, hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Từ Kính Dư trả lời đơn giản: "Không có việc gì."

Sau một phút, hiệp bốn bắt đầu.

Lần này kết thúc vô cùng nhanh, có người xem thậm chí chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Từ Kính Dư bị đánh một quyền vào mi cốt, trong nháy mắt, quyền thủ mặc đồ trắng đã bị Từ Kính Dư đánh lại một trọng quyền KO đã ngã xuống đất.

Trọng tài nhanh chóng chạy tới, ngồi xổm xuống bên cạnh quyền thủ mặc đồ trắng, bắt đầu đếm giây.

"10,9,8,7..3,2,1."

Quyền thủ mặc đồ trắng bị trúng một quyền rất mạnh, đầu óc trống rỗng, phát ngốc mà nhìn trần nhà, căn bản không kịp phản ứng.

Tiếp theo là một hồi tiếng hoan hô:

"Mẹ nó! Mười lăm giây liền KO!"

"Trâu bò! Mới vừa rồi nói anh ta tên gì? Kính Vương!"

"Chính là trả thù nha, anh phạm quy đánh tôi, tôi liền KO anh!"

....

Quyền thủ mặc đồ trắng chịu đòn quá mạnh, chủ động từ bỏ hiệp thi đấu thứ năm.

Từ Kính Dư thắng lợi áp đảo.

Ứng Hoan kích động đứng lên, Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên mặc dù đều không ưa Từ Kính Dư, nhưng không thể không chịu phục, Từ Kính Dư

đánh quyền xác thật rất lợi hại, ít nhất bây giờ bọn họ còn kém xa, hai thiếu niên mặt vô biểu tình kỳ thật nội tâm vô cùng kích động.

Đây là sự nhiệt huyết và tình yêu đối với quyền anh, đây là đội của bọn họ, mỗi một thắng lợi đều có thể làm bọn họ nhiệt huyết sôi trào, huống chi là màn KO tuyệt đẹp như thế.

Thạch Lỗi ôm tay, huýt sáo: "Vẫn là Kính Vương trâu bò!"

Từ Kính Dư cùng đối thủ đập tay một cái, cùng trọng tài nói một chút, liền chạy đến biên quyền đài.

Nam nhân thân hình thon dài cường tráng, mồ hôi chảy xuống theo cơ bắp, lại mới vừa KO đối thủ, cả người tràn ngập khí thế, hormon bùng phát.

Trên mặt anh không có biểu tình nào khác, ánh mắt nhìn qua dưới đài, thấy Ứng Hoan bị vây quanh bởi một đám người mặc đồng phục màu đỏ của đội, đặc biệt nhỏ xinh, trắng nõn mảnh khảnh đến có chút yếu ớt.

Cô gái nhỏ cong đôi đôi mắt mà cười, thoạt nhìn rất vui vẻ.

Cô phát hiện anh đang nhìn mình, vô cùng hào phóng mà cười với anh, sau đó dựng thẳng ngón tay cái đơng đưa giữa không trung.

Từ Kính Dư sửng người vài giây, bỗng nhiên nhếch khóe miệng, yên lặng nhìn cô đột nhiên rất muốn biết, giây tiếp theo, cô có thể gửi cho anh một hình trái tim hay không?

Nhưng mà, cô gái nhỏ chỉ đơng đưa ngón tay với anh một chút liền buông tay.

Anh khịt mũi.

Suy nghĩ nhiều.

Từ Kính Dư khom lưng, chui ra khỏi quyền đài, nhảy xuống.

Dưới khán đài, Chung Vi Vi cùng Lâm Tư Vũ theo sau mấy nữ sinh hồi nãy cổ vũ cho Kính Vương, phát hiện bọn họ còn ghi hình.

"Có thể phát lên mạng không?"

"Chắc là có thể! Dù sao trận chung kết cũng có đài truyền hình, lại không phải bí mật."

"Hơn nữa thi đấu quyền anh không được chú ý nhiều, loại thi đấu vòng loại thế này cũng không được nhiều người quan tâm."

Chung Vi Vi đang nghĩ có nên ngăn cản hay không, nữ sĩ xinh đẹp phía trước liền đứng lên, nhàn nhạt nói: "Đi thôi, trở về."

"Không xem nữa? Không phải còn một trận sao?"

Nữ sĩ xinh đẹp nói: "Hạng cân 91 kg rất khó coi, hai tên gốc to con, đánh lại hung tàn, vốn dĩ cũng chỉ tới xem con trai thi đấu, nó đánh xong rồi còn nhìn cái gì?"

Mấy người phía sau sôi nổi đứng lên, "Không cần nói cho Tiểu Dư một tiếng sao?"

Nữ sĩ xinh đẹp cười: "Không cần, nó còn không muốn ứng phó chúng ta đâu."

Con trai?

Tiểu Dư?

Chung Vi Vi, Lâm Tư Vũ và Khương Mạnh liếc nhìn nhau, ánh mắt ba người lại nhìn về phía vị nữ sĩ xinh đẹp.

Đỗ Nhã Hân nhìn về phía các cô, ôn hòa cười: "Các cháu tiếp tục xem, cô đi trước."

"...Vâng, hẹn gặp lại."

Mấy người vừa đi, Chung Vi Vi liền phản ứng lại, vẻ mặt không thể tin nổi: "Đây là mẹ Kính Vương?"

Lâm Tư Vũ gật đầu: "Tiểu Dư, ngoại trừ Từ Kính Dư còn ai khác sao?"

Ánh mắt Khương Manh khẽ động, sờ mặt mặt, mình vừa rồi rất mất mặt sao? Hình như không có?

.....

Từ Kính Dư xuống dưới liền bị mọi người vây quanh, Thạch Lỗi cũng rất hưng phấn, hưng phấn lên liền muốn làm loạn, đầu óc vừa lóe, liền học Ứng Hoan cong cánh tay thành hình trái tim, có néo néo giọng nói: "Kính Vương thật tuyệt!"

Ứng Hoan: "..."

Dương Cảnh Thành: "Ha ha ha ha ha ha!!!"

Ý cười trên mặt Từ Kính Dư nháy mắt cứng đờ, anh giờ mắt, nhấp nhấp môi, nhin rồi lại nhin...

Rốt cuộc, không thể nhin được nữa, ở trong tiếng cười của mọi người, trực tiếp đạp Thạch Lỗi một cái.

"Lăn!"

Mẹ nó, ai muốn xem tình yêu ghê tởm như vậy!

Anh liếm liếm khoe miệng, phát hiện Ứng Hoan nhìn chăm chăm mình, tức giận nói: "Nhìn cái gì?"

Ứng Hoan chỉ chỉ mi cốt của anh: "Chảy máu."

Từ Kính Dư cong khoe miệng: "Chảy máu vậy cô xem có thể trị cho tôi không?"

Ăn □□ sao?*

* nguyên gốc: 吃□□了么

Quả nhiên, tính tình nam nhân đánh quyền tương đối bạo.

Đặc biệt là người vừa mới KO đối thủ.

Cô yên lặng tránh ra, chạy lấy miếng bông cầm máu và nước muối sinh lý.

Từ Kính Dư vừa mới thi xong còn không thể nghỉ ngơi, anh nhìn một vòng, đến trong góc dựa vào tường, Ứng Hoan mang đồ trở về không thấy anh, đứng tại chỗ xoay một vòng, ánh mắt dừng ở trong góc, cô cười một chút, lập tức chạy tới.

Ứng Hoan đứng trước mặt anh, vừa muốn xử lý vết thương trên mi cốt, xấu hổ phát hiện chiều cao của bản thân...

Với không tới!

Cô đành phải nói: "Anh cúi đầu xuống."

Từ Kính Dư cong cong môi, nghiêng người vừa đủ, cúi đầu đến gần cô, giọng nói mang theo ý cười: "Đủ thấp chưa? Có muốn tôi nằm xuống không?"

"..."

Ứng Hoan nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: "Đủ rồi."

Ứng Hoan nhìn mặt anh, đổ một ít nước muối sinh lý vào bông, lau đi máu và mồ hôi trên mặt anh, động tác của cô ôn nhu lại tinh tế, lông mi thật dài nhấp nháy, giống cây quạt nhỏ.

Làn da Ứng Hoan rất trắng khuôn mặt nhỏ, ở trong bóng tối giống như sáng lên, nhìn lâu rồi phát hiện dù cô có mang niềng răng hay không đều rất xinh đẹp, kiểu xinh đẹp rất dễ nhìn.

Từ Kính Dư nhìn mắt cô, cảm thấy lông mi nhấp nháy làm tâm anh có chút ngứa.

"Ai."

"Hửm?" Ứng Hoan dừng một chút, cho rằng mình làm anh đau, ngược mắt đối diện mắt anh, "Đau sao?"

Nam nhân cong khóe miệng, cười có chút lưu manh, mang vài phần trêu đùa: "Tôi nói đâu thì cô sẽ thối sao?"

Ứng Hoan: "..."

Edit: Thật muốn gọi quyền thủ mặc đồ trắng là tiểu bạch, vừa ngắn gọn, vừa dễ hiểu, không thì đại bạch cũng được (--)/

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Edit: Rùa.

Từ Kính Dư nhìn cô mở to hai mắt, một bộ khó có thể tin, cúi đầu sờ sờ mũi, ngồi dậy dựa lên tường, không chút để ý cười: "À, tôi biết, tôi không phải em cô, đái ngô không giống nhau."

Ứng Hoan sừng sốt, kỳ quái nói: "Đương nhiên không giống nhau, nó như đứa trẻ ba tuổi, anh lại không phải."

Từ Kính Dư: "..."

Lời này làm anh khó có thể phản bác, Ứng Hoan nắm lấy cổ áo của chiến bào, kéo xuống dưới: "Còn chưa xong, anh mau cúi xuống."

Từ Kính Dư nhếch miệng, phối hợp mà cúi đầu, nhìn biểu tình nghiêm túc của cô, trong lòng có chút ngứa, muốn nói gì đó trêu chọc cô, thậm chí còn muốn chơi xấu, anh hỏi: "Vậy tôi là cái gì?"

Lực chú ý của Ứng Hoan đặt cả lên miệng vết thương, thuận miệng trả lời: "Anh là đàn ông, anh không biết, vừa rồi có thật nhiều người xem nữ nói muốn ngủ với anh. Ứng Trì nói rất nhiều người khen nó đẹp, nhưng không ai muốn ngủ với nó, nó chính là đứa nhóc, không giống anh..."

Từ Kính Dư ngồi dậy, hai tay khoanh trước ngực, không chút để ý mà nhìn cô: "Gì mà người xem nữ? Cô sao?"

Ứng Hoan: "..."

Trên tay cô còn cầm băng keo cá nhân vừa mới xé, còn chưa kịp dán lên cho anh, bị anh nói một câu làm cho đỏ mặt, cũng may ánh đèn không chiếu tới nơi này, anh sẽ không nhìn thấy được, giọng nói của cô có chút nhanh: "Tôi không phải người xem nữ, tôi là nhân viên y tế của đội."

Từ Kính Dư giơ ta: "Tôi sai rồi, không phải của mình tôi."

Ứng Hoan hừ nhẹ: "Đương nhiên không phải, là đội y tế, phục vụ cả đội."

Bọn họ đứng rất gần quyền đài, có thể nghe thấy âm thanh năm đấm chạm vào da thịt, hiệp thứ hai đã kết thúc. Hai người cũng chưa nói chuyện, Ứng Hoan nhìn anh một cái, phát hiện anh đang dùng đầu lưỡi chống má, ánh mắt sâu xa, không biết đang nghĩ gì.

Cô lại kéo cổ áo chiến bào của anh, kéo xuống dưới, nhón chân lên, Từ Kính Dư quay đầu lại nhìn cô, khóe miệng mỉm cười: "Làm gì?"

Ứng Hoan trực tiếp đem băng keo cá nhân dán trên mi cốt của anh, dùng ngón tay đè cho chắc, đứng vững lại: "Được rồi, chúng ta quay lại xem thi đấu đi, Triệu Tĩnh Trung sắp thi đấu hiệp ba rồi."

Từ Kính Dư sờ nhẹ lên băng keo cá nhân, Ứng Hoan nhớ tới cái gì, quay lại hỏi: "Mẹ của anh cũng đến xem, tôi thấy bác ấy..."

Anh gật đầu: "Ừ, tôi biết."

Cô quay đầu nhìn khán đài, phát hiện vị trí phía trước Chung Vi Vi đã không còn ai, cô sửng sốt, "Không thấy nữa."

Từ Kính Dư liếc nhìn bên đó, cười nhẹ, "Tôi thì đấu xong thì đi luôn, không cần quan tâm bà ấy, bà ấy chính là cùng bạn bè đến xem cho vui thôi." Anh xoa nhẹ lên ót cô một hồi: "Đi thôi, quay lại xem thi đấu."

Hai người quay lại đội ngũ, Triệu Tĩnh Trung đã bắt đầu đấu hiệp thứ ba, quyền thủ hạng cân 91kg vì quá cao, thể trọng hạn chế, độ linh hoạt không được tốt, thi đấu không đẹp như mấy trận trước, người xem đã rời đi khá nhiều.

Khi Triệu Tĩnh Trung đánh thắng đã là rạng sáng, trọng tài tuyên bố Quyền anh Thiên Bắc tiến vào bán kết, thi đấu đêm nay rốt cuộc kết thúc.

Các đội viên tụ tập lại, Triệu Tĩnh Trung không ngừng liếc nhìn Ứng Hoan, một điệu muốn nói lại thôi, Từ Kính Dư nghiêng người, che đi hơn nửa thân thể nhỏ nhắn của Ứng Hoan ra phía sau, nhìn về phía anh ta: "Muốn làm gì?"

Triệu Tĩnh Trung cào cào đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Cái kia, bác sĩ nhỏ cũng chưa khen tôi một chút, cũng chưa nói tôi cố lên, tôi cũng đánh thắng thi đấu mà..." Bọn họ đánh thắng đều được khen, chỉ có mình anh ta lạnh lẽo, quá thê lương.

Từ Kính Dư: "..."

Ứng Hoan: "..."

Cô nhìn thân thể gần 190 cm của Triệu Tĩnh Trung, còn nặng đến 200 cân, gương mặt kia lại ra vẻ chịu tổn thương nặng nề, vô cùng gian nan mà giờ ngón cái lên: "Anh rất tuyệt."

Mọi người cười to, Thạch Lỗi mắng Triệu Tĩnh Trung không biết xấu hổ.

Vẻ mặt Ứng Trì đại ra.

Từ Kính Dư cười lạnh một tiếng, đều bị bệnh, một đám bệnh!

Chu Bách Hạo đến gần, vừa lúc nghe thấy câu nói của Ứng Hoan, nhin không được cười: "Xem ra Ứng Hoan không chỉ là nhân viên y tế, còn phải kiêm chức trấn an cùng khen đội viên, tôi có nên tăng tiền lương cho cô không?"

Từ Kính Dư cười khê: "Nên tăng, tăng gấp mười lần."

Ứng Hoan: "!!!"

Gấp mười lần!

Chu Bách Hạo nhìn Ứng Hoan cười nói: "Thật sự muốn gấp mười lần?"

Ứng Hoan quăn, vội nói: "Đừng nghe anh ấy nói bậy, tôi không cần tăng."

Người ngọc cũng nghe ra chỉ là nói đùa, cô chỉ là nhân viên làm thêm sao có thể lấy gấp mười lần tiền lương, bác sĩ Hàn chẳng phải sẽ lấy gấp năm mười lần sao? Chu Bách Hạo cười cười, mọi người cũng chỉ cười một chút chứ không coi là thật.

Ứng Trì vuốt bụng, nói: "A, đói quá."

Ngô Khởi nhìn cậu, cười nói: "Đợi một lát nữa mọi người về khách sạn sẽ đi ăn khuya, ăn xong nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay mọi người đều vất vả."

"Ứng Tiểu Hoan."

Ứng Hoan vội quay đầu lại, Chung Vi Vi, Lâm Tư Vũ và Khương Manh đang ở phía sau bọn họ, cô hé miệng cười: "Cũng chưa kịp hỏi các cậu, các cậu ở đâu?"

Chung Vi Vi nhìn nhóm người mặc đồng phục màu đỏ, nếu chen vào thì có chút ngỡ ngàng, cô đứng lại nói: "Bọn tớ ở khách sạn gần đây, vốn định thuê cùng khách sạn với cậu nhưng hết phòng rồi."

Khách sạn mà Ứng Hoan ở đều được các đội khác thuê nên không còn phòng.

Ánh mắt Khương Manh không tự giác mà nhìn về phía Từ Kính Dư, lúc sau mới nhìn Ứng Hoan: "Các cậu chuẩn bị trở về à?"

Ứng Hoan gật đầu: "Ừ, bây giờ phải về rồi."

Lâm Tư Vũ cười cười: "Bọn tớ đi trước đây, chỉ đến đây để nói với cậu một tiếng, ngày mai nếu rảnh thì gọi cho bọn tớ nhé."

Ứng Hoan hiện tại không thể tùy tiện đi lại, đành phải nói: "Được chúng ta nói chuyện trên Wechat."

"Bọn tớ đi đây."

Lâm Tư Vũ và Chung Vi Vi đi trước, Khương Manh đi sau cùng, khi đến cửa nhin không được mà quay đầu lại nhìn.

Ứng Hoan vừa vặn quay đầu lại nhìn bọn họ, ánh mắt hai người chạm nhau, cô dừng một chút, cười cười rồi phất tay chào cô ấy.

Khương Manh: "..."

Cô cũng vẫy tay, vội chạy theo Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ.

Thạch Lỗi thấy, không nhin được đi đến trước mặt Ứng Hoan, cười hì hì hỏi: "Bác sĩ nhỏ, bạn học của em thật xinh đẹp, khi nào giới thiệu làm quen đi?"

Dương Cảnh Thành: "Đúng vậy, giới thiệu để làm quen! Trong đội chúng ta có rất nhiều cầu độc thân."

Ứng Hoan: "...Khi quay về tôi sẽ hỏi một chút xem họ có nguyện ý hay không."

Thạch Lỗi dặn dò: "Nhớ rõ đấy."

Ứng Hoan: "Được."

Trở lại khách sạn, người phụ trách sinh hoạt đã chuẩn bị thịt nướng, Chu Bách Hạo nói nói: "Đến phòng của tôi đi, trong phòng có phòng khách, có bàn và ghế dài."

Cả đám liền đi theo.

Ứng Hoan cũng hơi đói bụng, chờ mọi người đem cơm hộp mở ra, cô nhìn thoáng thoáng qua liền không muốn ăn nữa, tất cả đều là thịt, cả một miếng khoai tây nướng cũng không có.

Mấy người này đều là động vật ăn thịt.

Mặt cô không có biểu cảm gì mà nói: "Mọi người ăn đi, tôi về ngủ trước."

"A, cô không ăn chút thịt sao?"

"Không đâu, mọi người ăn đi, tôi đi ngủ."

Ứng Hoan rời khỏi phòng, sờ sờ bụng, cô nhớ ở trong túi dường như còn một ít bánh mì.

Từ Kính Dư cầm lấy một hộp thịt bò, trực tiếp rời đi.

Chu Bách Hạo gọi anh: "Đi đâu thế?"

Từ Kính Dư cũng không quay đầu lại: "Ngủ."

Anh đi xuống dưới lầu, vừa lúc thấy Ứng Hoan đi vào phòng, thân hình mảnh khảnh chột lóe, cửa phòng đóng lại.

...

Ứng Hoa vừa vào phòng, cởi giày và vớ, lại thay một cái váy dài thoải mái, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô chần chờ hỏi: "Ai vậy?"

"Tôi."

Con người Ứng Hoan xoay chuyển, mở cửa, nhìn chàng trai còn đang mặc đồng phục của đội, anh cầm hộp thịt bò, trên miệng còn cắn xiên thịt nướng, dựa vào cửa phòng, nhìn cô: "Không đói bụng hay là không muốn ăn thịt?"

Cô ở câu lạc bộ một thời gian, số lần ăn cơm cùng nhau cũng không ít, Từ Kính Dư đã sớm phát hiện, Ứng Hoan không thích ăn thịt, đặc biệt là thịt bò.

Ứng Hoan nhìn anh kéo xiên tre ra, một chuỗi thịt liền vào miệng anh, thấp giọng nói: "Không muốn ăn thịt, rất phiền."

Từ Kính Dư dời ánh mắt, liếc chân cô, trắng nõn tinh tế, ngón chân mượt mà, giống như móng tay, móng chân của cô cũng có màu hồng nhạt, anh dời mắt, hướng trong phòng cô nâng cằm, "Đi giày vào."

Ứng Hoan mê mang: "Đi làm gì?"

"Dẫn cô đi ăn."

Anh nói xong liền xoay người rời đi.

Ứng Hoan sửng sốt một chút, vào phòng lấy giày đi vào, lúc ra cửa liền nhìn thấy anh đang dựa trên vách tường, hộp thịt trong tay đã ăn hết rồi.

Từ Kính Dư liếc cô một cái, đứng thẳng lên: "Đi thôi."

Ứng Hoan đi theo sau anh, giọng nói mềm mại: "Đã trễ thế này còn đi ra ngoài có phải không tốt lắm không? Thật ra tôi cũng không phải rất đói bụng."

Từ Kính Dư không quay đầu lại, dừng trước cửa thang máy, ấn nút đi xuống, "Ai nói muốn ra ngoài? Tầng sáu có nhà ăn cung cấp bữa ăn khuya, chỉ là không có thịt nên mọi người không hay đến thôi. Đồ ăn khuya cung cấp đến 1 giờ sáng, còn hai mươi phút, chắc vẫn còn một chút đồ ăn."

Tinh_____

Cửa thang máy mở ra.

Trần Sâm Nhiên nhìn thấy bọn họ, có hơi ngạc nhiên, ánh mắt lướt qua Ứng Hoan, ngay sau đó mặt không biểu cảm bước ra ngoài, lướt qua bọn họ, cả chào hỏi cũng không nói.

Từ Kính Dư đi vào thang máy, nhìn Ứng Hoan: "Thất thần làm gì? Vào đi."

Ứng Hoan đi vào thang máy, như suy nghĩ gì đó, ngẩng đầu hỏi Từ Kính Dư: "Anh nói xem, tại sao Trần Sâm Nhiên lại chán ghét tôi như vậy? Chẳng lẽ vì ngày đấy tôi nói chuyện cậu ta bị thương? Chuyện này là tôi sai sao?"

"Nếu cô không sai thì cô nghĩ nhiều vậy làm gì? Cô lại không phải nhân dân tệ, còn muốn mọi người đều thích cô?" Từ Kính Dư bỗng nhiên

nhớ tới cái gì, bỏ tay vào túi quần, cười nhẹ: "Ngoại trừ Trần Sâm Nhiên, giống như mọi người trong câu lạc bộ đều thích cô."

Ứng Hoan: "..."

Cô liếc anh một cái: "Nào có."

Cô làm gì có mị lực như vậy, mỗi người đều thích cô.

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, như cười như không nói: "Chẳng lẽ không phải? Một đám thi xong đều muốn được cô khen, kể cả Triệu Tĩnh Trung cũng mặt dày mà muốn cô khích lệ. Ứng Tiểu Hoan, cô thật đúng là có bản lĩnh, trở thành đoàn sủng của cả đội."

Đoàn sủng*...

*Được cả đội sủng ái, yêu quý

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, nghĩ mãi vẫn không cảm thấy ai sủng cô, hiện tại mỗi ngày cô đều dỗ Ứng Trì, vuốt lông cho Ứng Trì, trong đội có người bị thương thì giúp họ trị thương, có người cãi nhau cô sẽ đi khuyên can. A đúng rồi, hiện tại không chỉ khuyên Ứng Trì, có đôi khi trong đội có người khác cãi nhau cô cũng bị đẩy đi khuyên can, cái này gọi là đoàn sủng?

Đến tầng sáu, thang máy "tinh" một tiếng, cửa mở ra.

Tầng sáu được thiết kế không quá giống các tầng còn lại, cửa thang máy vừa mở ra liền trực tiếp đến cửa nhà ăn.

Nhân viên phục vụ đang thu dọn bát đĩa, nhà ăn không có khách, nghe thấy tiếng thang máy liền nhìn thoáng qua bên này, sửng sốt một chút, nói: "Hai người muốn ăn khuya? Hiện tại chỉ còn một chút cháo trắng và một ít

đồ ăn sáng, còn một cái trứng gà và một chén súp, không biết có đủ cho hai người không..."

Từ Kính Dư nói: "Đủ rồi."

Anh sai đôi chân dài, bước ra khỏi thang máy.

Ứng Hoan đi theo sau anh, không nhịn được mà lên tiếng phản bác: "Cái gì mà được cả đội sủng, ai sủng tôi..."

Bước chân Từ Kính Dư hơi dừng lại, quay đầu nhìn cô, nhướn mày, tiếng nói lười biếng: "Vì sợ cô đói mà hơn nửa đêm rồi còn dẫn cô đi ăn khuya, không phải tôi sủng cô sao?"

Ứng Hoan: "..."

Cô ngơ ngác nhìn anh, Từ Kính Dư đã quay người đến ngồi trước nôi, mở nắp ra, khom lưng lấy hai cái chén, tự mình múc cháo ra, quay lại nhìn cô: "Lại đây, không phải muốn ăn sao?"

Ứng Hoan phục hồi lại tinh thần, vội đi qua.

Từ Kính Dư kêu nhân viên phục vụ mang súp và đồ ăn sáng cho vào lò vi sóng, mang đồ ăn bỏ lên bàn, cả người dựa vào lưng ghế, bắt chéo chân, hướng cô dương dương cầm.

"Ăn đi, đoàn sủng."

"..."

Ứng Hoan cảm thấy anh kêu cô như vậy giống như kêu thú cưng, có chút không vui nhúu mày: "Không được kêu tôi như vậy."

Từ Kính Dư khẽ nhếch khóe miệng: "Được, Ứng Tiểu Hoan."

Ứng Hoan: "..."

Ứng Hoan xoay chuyển tròn mắt, cười tủm tỉm nhìn anh: "Nếu tôi là đoàn sủng, vậy anh kêu tôi một tiếng nữ vương đi."

Từ Kính Dư: "..."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Edit: Rùa

Hai người ăn khuya xong đã là 1 giờ sáng, những người khác đều đã về nghỉ ngơi. Ứng Hoan đương nhiên không thể nghe được Từ Kính Dư kêu mình là nữ vương, cô tắm rửa xong liền lên giường nằm, nghĩ lại cảnh ở nhà ăn, Từ Kính Dư hơi nhướng mày nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Chuyện này e là không được, tôi chỉ gọi bạn gái là nữ vương, cô khẳng định muốn tôi kêu sao?"

Ứng Hoan lúc đấy quả thật bị dọa rồi, lập tức ngăn cản anh: "Không, không cần, anh đừng gọi vậy."

Lúc ấy tim cô như sắp nhảy ra ngoài.

Từ Kính Dư thật là...

Má cô lại hơi nóng lên, thở ra một hơi thật dài, vùi mặt vào gối, lại nhìn không được sờ sờ niềng răng, suy nghĩ miên man, không biết người được Từ Kính Dư coi như nữ vương sẽ như thế nào?

Ứng Hoan vốn dĩ chỉ đùa một chút, cô cũng không thật sự muốn Từ Kính Dư kêu mình là nữ vương. Chỉ là không nghĩ tới Từ Kính Dư sẽ trả lời nghiêm túc như vậy, cô cảm thấy mình đã biết được một bí mật của anh.

Cô xoa xoa mặt, xoay người ôm lấy chăn.

Một đêm không mộng mị.

Ngày hôm sau, trận bán kết vẫn còn tiếp tục, Ngô Khởi mang mọi người đi xem đội Bắc Kinh và đội Quý Dương thi đấu. Mấy đội này đều là đội mạnh, nếu không có chuyện gì xảy ra bất ngờ thì họ nhất định sẽ vào bán kết, thậm chí là chung kết, rất có thể đây sẽ là đối thủ của bọn họ.

Trên cơ bản mỗi đội đều có vận động viên mới, Ngô Khởi chủ yếu là muốn cho bọn họ xem mấy người mới này.

Thi đấu để vào vòng bán kết còn hai ngày nữa mới kết thúc, tổng cộng có mười đội được vào, lại chọn ra năm đội để vào trận chung kết, tranh đoạt á quân và quán quân.

Xem xong đội Bắc Kinh thi đấu, mọi người kéo nhau về khách sạn, trên đường, Thạch Lỗi nói: "Vòng bán kết đừng gặp phải đội Bắc Kinh và Quý Dương, nếu không rất khó thắng."

Dương Cảnh Thành đá mông anh ta một cái: "Mẹ nó, anh đừng nói bậy, không biết miệng anh rất xấu sao? Nói cái gì mà nói!"

Thạch Lỗi vội vàng đánh vào miệng: "Phi phi phi!"

Dương Cảnh Thành nhìn anh ta một cái, lại nhìn Ứng Hoan, đưa ra chủ ý: "Để bác sĩ nhỏ tát anh một cái đi, cô ấy vận khí tốt, khẳng định có thể đánh bay vận đen."

Ứng Hoan: "..."

Vì sao cô phải làm chuyện này?

Thạch Lỗi sờ mặt, hơi do dự, nhìn chằm chằm Ứng Hoan.

Ứng Hoan xấu hổ, vội cự tuyệt: "Không được đâu."

Từ Kính Dư liếc nhìn anh ta, cong khóe miệng: "Hay là để tôi tới."

Thạch Lỗi vội vàng né tránh, lắc đầu mạnh: "Không không không, tôi nói đùa."

Vui đùa cái gì vậy, để Kính Vương tát một cái, anh có thể bị gãy mấy cái răng chứ chẳng đùa.

Ngô Khởi và Chu Bách Hạo đi sau cùng, nhìn thoáng qua phía trước, cười nói: "Cô gái nhỏ Ứng Hoan này rất tốt, khó được đám gia hỏa này đều thích cô ấy như vậy."

Chu Bách Hạo cười cười: "Sẽ dễ người, biết tiến biết lui, suy nghĩ rất tốt, xác thật rất lợi hại."

Anh nhìn Trần Sâm Nhiên đi phía trước, không quá hòa nhập với tập thể, "Cậu ta sao thế? Còn ghi hận chuyện lần trước Ứng Hoan vạch trần cậu ta?"

"Trong lòng có chút không phục đi, thằng nhóc này thật sự có chút phản nghịch."

"Để ý một chút, đừng để cậu ta gây chuyện."

"Tôi biết."

Trần Sâm Nhiên đi một mình ở giữa, nhìn một đám người vây quanh Ứng Hoan ở phía trước, trong lòng có chút khinh thường, không rõ tại sao mọi người lại thích cô như vậy, cô ấy có cái gì tốt, còn không phải chỉ biết dễ người thôi sao? Cậu nghĩ nghĩ, dường như mỗi lần có ai thi đấu cô cũng đều khen.

Nếu cậu cũng dự thi, có phải cô cũng sẽ khen cậu hay không?

Trần Sâm Nhiên nhíu mày, cảm thấy bản thân có bệnh, muốn cô khen làm gì? Nếu không phải cô ấy, hiện tại cậu cũng là vận động viên tham gia

thi đấu, nơi nào đến lượt Ứng Trì.

Nghĩ như vậy, Trần Sâm Nhiên càng cảm thấy Ứng Hoan nhìn không vừa mắt.

Đi đến cửa khách sạn, đi động của Ứng Hoan vang lên, là Chung Vi vi gọi.

Thiên Tân có một hiệu sách rất nổi tiếng, thiếu kết đặc biệt, Lâm Tư Vũ vẫn luôn muốn đi xem, hôm nay sau khi ăn trưa xong liền kéo Chung Vi Vi đi cùng. Khương Manh muốn đi xem thi đấu, nhưng đi một mình thì ngại nên đành đi cùng bọn họ dạo quanh hiệu sách nửa ngày.

Chung Vi Vi nói trong điện thoại: "Cậu muốn đi ăn với bọn tớ không?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Được, tớ đi cùng các cậu."

Tắt điện thoại, cô nhìn Ứng Trì, nói: "Chị đi ăn cơm cùng bọn Vi Vi."

Ứng Trì hỏi: "Muốn em đi cùng chị không?"

Ứng Hoan cười cười: "Không cần, buổi tối em còn phải huấn luyện, nghỉ ngơi cho tốt, chị sẽ về muộn."

"Vâng."

Từ Kính Dư nghiêng đầu nhìn cô: "Nhận ra nên đi đường nào sao?"

Ứng Hoan cảm thấy anh có hiểu nhầm với bệnh mù mắt của mình, không phải cả xe và đường đều không nhận ra, có chút tức giận nhìn anh: "Đương nhiên nhận ra, tôi cũng không phải đồ ngốc, tôi biết xem bản đồ."

Từ Kính Dư nâng khóe miệng: "Vậy là tốt rồi."

Ứng Hoan bĩu môi, "Tôi đi đây."

Cô xoay người, đi đến ven đường bawsg xe.

Mấy người Chung Vi Vi đã tìm một quán ăn ở gần khách sạn, lúc Ứng Hoan đến bọn họ đã gọi xong đồ ăn, cô vội vàng đi qua ngòi xuống, Chung Vi Vi cười: "Tớ còn tưởng rằng Tiểu Trì sẽ tới cùng cậu."

"Nó không thể tùy tiện ra ngoài, nếu đi còn phải xin phép huấn luyện viên, buổi tối cũng phải huấn luyện, rất phiền."

"Thật vất vả." Chung Vi Vi nhớ tới cái gì, hỏi: "Sao Ứng Trì có thể tham gia thi đấu?"

"Có đội viên bị thương, nó được thay thế." Ứng Hoan nói đơn giản chuyện Trần Sâm Nhiên.

Mấy người lấp bắp kinh hãi, Khương Manh nói: "Nếu cậu không phát hiện, cậu ta cứ lên đài như vậy sao?"

Ứng Hoan gật đầu: "Ừ."

Chung Vi Vi nhú mày, có chút lo lắng: "Vậy chắn chắn cậu ta hận cậu lắm."

Ứng Hoan cầm ly nước, nhấp một ngụm, nhớ tới Từ Kính Dư nói đoàn sủng, không quá để ý: "Hận thì hận thôi, cũng không thể mỗi người đều thích tớ, bị thương cũng không phải tớ làm cậu ta bị thương."

"Cũng đúng."

Người phục vụ mang đến một ly nước trái cây, để trước mặt Khương Manh, Khương Manh quấy ống hút, nhìn Ứng Hoan, thấp giọng nói: "Đúng rồi, Ứng Hoan, lúc trước nói cậu hỏi câu lạc bộ còn tuyển nhân viên không, cậu hỏi chưa?"

Ứng Hoan sửng sốt.

Cái này...

Cô thật sự quên mất.

Cô nhấp môi, nói thật: "Xin lỗi, tớ quên mất, chờ tối về tớ sẽ hỏi."

Khương Manh bĩu môi: "Vậy cậu phải nhớ đấy."

Lâm Tư Vũ liếc cô ấy một cái, cười nói: "Làm gì vậy? Cậu thật sự thích quyền anh hay là do Kính Vương?"

Khương Manh cúi đầu: "Tớ thật thích quyền anh, càng chú ý càng thích."

Lâm Tư Vũ cười cười, nhìn về phía Ứng Hoan: "Người theo đuổi Từ Kính Dư hẳn là rất nhiều đi? Cậu ở câu lạc bộ lâu như vậy, có thấy anh ấy thân thiết với ai không?"

Ứng Hoan suy nghĩ, lắc đầu: "Hình như không có."

Nếu thân thiết một chút, đó chính là cô...

Tối hôm qua bọn họ còn cùng đi ăn khuya.

"Kia, có ai mặt dày tương đối lì lợm mà bám lấy anh ấy? Ví dụ như quyền anh bảo bối, fans..." Lâm Tư Vũ trước nay đều nói chuyện trực tiếp như vậy, cũng không sợ đả thương người, cô cười tủm tỉm, "Nghe nói có một vài quyền thủ còn ngủ cùng rất nhiều người, đặc biệt là mấy quyền thủ chuyên nghiệp. Kính Vương còn đẹp trai như vậy, fans nữ không ít, ít nhiều cũng có người muốn ngủ với anh ấy..."

Ứng Hoan: "..."

Cô nhớ rõ trước kia Khương Manh cũng nói qua mấy lời này, nhưng là khi đó cô chưa đến câu lạc bộ, chưa quen biết Từ Kính Dư.

Hiện tại quen Từ Kính Dư rồi, nghe được mấy lời này, không hiểu sao lại cảm thấy kỳ quái.

Trong ấn tượng của cô, việc khiến Từ Kính Dư cảm thấy hứng thú quá thật không nhiều, ngoại trừ hứng thú với quyền anh thì những cái khác anh đều không quá để tâm.

A, không đúng, anh thích nghe nhạc, có đôi khi còn xem phim điện ảnh, xem nhiều nhất là thi đấu quyền anh. Cô chưa bao giờ thấy anh ra ngoài hệ hò, cũng không gặp nữ sinh nào đến câu lạc bộ tìm anh.

Cho nên, cô rất khó đem chuyện có bạn gái hay lên giường với nữ nhân gắn lên người anh.

Thậm chí, bạn gái anh sẽ như thế nào cô cũng thấy rất khó tưởng tượng.

Rốt cuộc, anh muốn tìm một người giống như nữ vương.

Dạng nữ sinh như thế nào mới có thể làm nữ vương của anh?

Khí chất giống ngự tỷ sao?

Ứng Hoan thật sự không nghĩ ra được.

Khương Manh nhìn cô chăm chú: "Có sao?"

Ứng Hoan lắc đầu: "Không có, ít nhất tớ chưa từng thấy qua."

Lâm Tư Vũ nhướn mày: "Nói như vậy, anh ấy còn rất biết giữ mình sạch sẽ, đến bạn gái cũng chưa từng có?"

Ứng Hoan cứng họng, lắc đầu, cái này... Cô cũng không biết.

Chung Vi Vi buồn cười: "Đẹp trai như vậy, nếu thật sự chưa từng có bạn gái, đó thật sự khó có được." Cô nhìn Ứng Hoan, "Ai, sao cái gì cậu cũng không biết, trong câu lạc bộ nhiều người độc thân như vậy, cậu có thể tìm hiểu bắt quái một chút mà."

Ứng Hoan nhất thời không nói gì, nửa ngày mới nói: "Tớ làm gì muốn bắt quái chuyện của anh ấy, hỏi nhiều người khác hiểu nhầm thì sao?"

Chung Vi Vi vốn muốn nói hiểu nhầm thì để họ hiểu nhầm, nhưng nhìn qua Khương Manh, lại nhịn xuống.

Cơm nước xong, Ứng Hoan đi dạo với bọn họ, thấy sắp đến 10 giờ, chuẩn bị trở về, Ứng Trì liền gọi điện thoại tới, cậu nói: "Chị, khi nào chị trở về?"

Ứng Hoan nói: "Bây giờ chị về."

Ứng Trì cười: "Em ra cửa chờ chị."

Ứng Hoan bật cười: "Không cần, chị tự mình lên lầu được, em cứ nghỉ đi, không cần chờ chị."

"Không được, em phải thấy chị về phòng mới yên tâm."

"... Được được được, chị đến khách sạn cho em nhìn trước, để em an tâm."

"Vâng."

Ứng Hoan cất điện thoại, nói với Chung Vi Vi: "Tớ đi về trước."

Chung Vi Vi nói: "Nếu không cậu ở với tớ một đêm? Dù sao nơi này cũng gần nơi cậu ở, sáng mai cậu lại về."

Ứng Hoan lắc đầu: "Không được, biết đâu trong đội có chuyện gì cần tớ giúp đỡ tớ lại không có thì không tốt, hơn nữa Ứng Trì còn ở bên đấy."

"Được rồi được rồi, cậu về đi."

Ứng Hoan đi rồi, Lâm Tư Vũ có chút cảm khái: "Quan hệ của Ứng Hoan và Ứng Trì thật tốt."

Chung Vi Vi biết sự tình nhà Ứng Hoan, cô cười nhẹ: "Đúng vậy, Ứng Trì rất che chở cô ấy, tớ hâm mộ muốn chết, mẹ tớ sao còn chưa sinh cho tớ một em trai nhỏ cơ chứ!"

"Ha ha." Lâm Tư Vũ cười lạnh, "Tớ nghĩ chỉ đánh chết em trai tớ."

.....

Ứng Hoan trở lại khách sạn, đi đến trước cửa phòng Ứng Trì gõ cửa.

Ứng Trì mở cửa rất nhanh, thấy cô trở về liền an tâm, mắt đào hoa khẽ nhíu: "Chị, cuối cùng chị cũng trở lại."

Ứng Hoan định đi vào, liền nghe thấy giọng nói của Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành, nhìn vào liền phát hiện mấy người này đang ở đây chơi bài, cô nhỏ giọng hỏi: "Các người hơn nửa đêm còn đánh bài, không sợ huấn luyện viên mắng sao?"

Thạch Lỗi vội nói: "Đừng nói chuyện."

Ứng Hoan: "..."

Cô nhìn Ứng Trì, Ứng Trì gãi gãi đầu, đem chậu nước bẩn hắt qua Thạch Lỗi: "Là anh Lỗi muốn em chơi."

Ứng Hoan nhìn Thạch Lỗi, Thạch Lỗi bị ánh mắt của cô làm cho áy náy, gãi gãi đầu, khụ một tiếng: "Kia không phải, tôi chỉ muốn thả lỏng một

chút, huấn luyện viên Ngô đang nói chuyện với Từ Kính Dư, bọn tôi chỉ chơi một chút liền trở về ngủ."

Ngoài cửa, bỗng nhiên truyền đến tiếng của Từ Kính Dư, thanh âm lãnh đạm: "Cảm ơn, nhưng tôi không đói bụng, cũng không thể tùy tiện ăn đồ ăn bên ngoài, cô đi đi."

Thạch Lỗi vừa nghe, lỗ tai đều dựng thẳng lên.

"Đây là lại có nữ sinh mang đồ đến cho Kính Vương?"

"Tám phần là như thế."

"Chắc, chắc là fans nữ, không biết Kính Vương không thích người khác theo đuổi sao? Tới một người cự tuyệt một người."

Một chân Ứng Hoan còn ở ngoài cửa, nghe được rõ ràng hơn, cô không nhịn được quay đầu nhìn về phía hành lang, quả nhiên thấy có nữ sinh đứng ở hành lang, chặn Từ Kính Dư trước cửa phòng Ngô Khởi.

Nữ sinh kia cao gầy, mặc một thân váy ngắn, da trắng, dáng người đẹp, tóc dài đến eo, rất xinh.

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, thái độ không chút để ý, quay đầu nhìn bên này.

Ứng Hoan đối diện anh vài giây, cảm thấy nhìn lén như vậy thật không tốt, vội rụt người lại.

Cô đi vào phòng Ứng Trì, nhớ tới lời Chung Vi Vi nói, lòng hiếu kỳ dâng nên, hỏi một câu: "Tại sao Từ Kính Dư không thích người khác theo đuổi?"

Thạch Lỗi cũng thấy khó hiểu, anh không biết cảm giác cảm giác được người khác theo đuổi như thế nào, mỗi lần thấy Từ Kính Dư cự tuyệt nữ

sinh, đặc biệt là nữ sinh xinh đẹp, đều cảm thấy đặc biệt khó hiểu.

Anh suy nghĩ thật lâu, cảm thấy chỉ có một nguyên nhân.

"Khả năng người nào đẹp một chút đều thích làm bộ lạnh lùng."

Ứng Hoan: "..."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Edit: Rùa

"Anh tới làm gì?"

Ứng Trì thấy Từ Kính Dư đi đến, lập tức đem cửa đóng lại, Từ Kính Dư chống một tay lên cánh cửa, liếc nhìn cậu, hai người nhìn nhau cùng dùng sức, âm thầm phân cao thấp, Từ Kính Dư sức lực tốt hơn, cậu mạnh đẩy cửa ra.

Anh trực tiếp đi vào, không chút lưu tình trào phúng cậu.

"Bằng cậu mà cũng đòi ngăn tôi? Đi về luyện tập thật nhiều rồi nói sau."

Ứng Trì sửng sốt, cảm giác bản thân lại bị người ta mắng yếu gà, tức giận quay đầu lại kêu: "A a a anh không được vào! Tôi đồng ý cho anh vào phòng chưa?"

"Lỗi ca, chạy nhanh đem đồ cất đi!"

Ai biết người này có tố cáo với huấn luyện viên hay không?

Từ Kính Dư đi đến bên cạnh Ứng Hoan, rũ mắt nhìn cô, lại nhìn vào trong phòng, mấy người Thạch Lỗi, Triệu Tĩnh Trung, Dương Cảnh Thành đều ở đây, an vị trên sàn nhà đánh bài, anh không có vẻ gì là ngoài ý muốn cả: "Lại tụ tập đánh bài?"

Thạch Lỗi hướng ra ngoài cửa sổ, cười hì hì hỏi: "Cậu lại bị fans nữ truy đuổi?"

Từ Kính Dư lạnh giọng: "Cậu nhầm chán quá phải không?"

Thạch Lỗi: "Thật vô tình mà!"

Dương Cảnh Thành: "Thật hâm mộ mà!"

Ứng Hoan: "..."

Cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, anh quả thật rất đẹp trai, chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ hấp dẫn người khác. Cho nên anh không thích người khác theo đuổi anh, giống như Thạch Lỗi nói, người lớn lên xinh đẹp đều không thích bị theo đuổi sao?

Từ Kính Dư nhìn cái túi trên tay cô, hỏi: "Đó là gì?"

Ứng Hoan đáp một tiếng, đem túi giấy mở ra, mùi hương trong túi tỏa ra ngoài, còn mang theo hơi ấm, "Là bánh bao, mới ra lò." Cô vốn dĩ muốn hỏi anh có ăn hay không, nhớ tới lời anh vừa nói, lại đem túi cất đi, "Quên mất anh đã nói không ăn đồ ăn bên ngoài."

Khóa miệng Từ Kính Dư hơi giật, trực tiếp đoạt lấy túi đồ, cầm bánh bao cắn một miếng to, "Cô mang thì sẽ ăn."

Anh nghiêng đầu liếc cô một cái: "Những lời này nói để lừa người khác, cô cũng tin?"

Tiếp theo nháy mắt, túi bánh trên tay đã bị đoạt đi.

Ứng Trì ôm túi trừng anh: "Chị của tôi mua cho tôi, có nói cho anh ăn sao?"

Từ Kính Dư cong cong môi, thong thả ung dung mà nhai, liếc nhìn Ứng Hoan: "Có cho ăn hay không?"

Ứng Hoan: "..."

Ăn cũng đã ăn rồi, còn hỏi cái gì?

Cô sờ sờ cái ót của Ứng Trì, nhỏ giọng nói: "Không nên keo kiệt như vậy."

Ứng Trì hừ một tiếng, cầm lấy bánh bao bỏ vào trong miệng, đem túi ném qua cho Thạch Lỗi, Thạch Lỗi giữa không trung tiếp được, cầm bánh bao bỏ vào miệng, lại đem túi ném cho Dương Cảnh Thành, Dương Cảnh Thành cũng lấy một cái, sau đó ném túi cho Triệu Tĩnh Trung.

Triệu Tĩnh Trung cầm cái túi trống rỗng, vẻ mặt ủy khuất nói: "Không còn nữa..."

"Tôi không biết mọi người ở trong phòng Ứng Trì, chỉ mua bốn cái..."

Ứng Hoan chỉ mua cho Ứng Trì, lúc này có chút ngượng ngùng, "Mọi người muốn ăn sao? Tôi lại đi mua, cũng không phải quá xa."

Từ Kính Dư đem nửa cái bánh bao còn lại nhét vào trong miệng, nhìn về phía cô: "Đi cái gì, sắp đến 11 giờ rồi, bọn họ muốn ăn thì tự đi mua, cũng không phải không có chân." Anh đi qua, rút bài trên tay Thạch Lỗi ném lên bàn, "Đều tan đi, trở về ngủ."

Thạch Lỗi vốn dĩ cũng không định chơi lâu, hai ba miếng ăn xong bánh bao, đứng lên.

"Đi thôi, trở về ngủ."

"Tiểu tổ tông cất bài kỹ một chút, đừng để huấn luyện viên nhìn thấy."

"...Được."

Ứng Hoan nhìn bọn họ trở về, nhìn Ứng Trì: "Chị cũng về phòng, em ngủ sớm đi."

Ứng Trì gật đầu: "Vâng."

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành ở mấy phòng bên cạnh, phòng của Từ Kính Dư gần phòng Ứng Hoan, ở phía đầu khác của hành lang, Ứng Hoan nhắm mắt đi theo ừ Kính Dư, thẳng đến khi Từ Kính Dư dừng lại ở cửa phòng, anh quay đầu lại nhìn cô: "Cô muốn nói gì với tôi sao?"

Ứng Hoan mờ mịt nhìn anh: "Không có."

Từ Kính Dư nhướn mày: "Thật không có?"

Cô nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu.

"Không có thì thôi." từ Kính Dư mở cửa, quay đầu nhìn cô, khoe miệng cong cong, "Ngủ ngon."

Ứng Hoan không hiểu sao tâm lại nhảy lên một cái, cứ như vậy nhìn anh, nửa ngày sau mới nói: "Ngủ ngon."

Trở lại phòng, WeChat vang lên thông báo, là tin nhắn trong nhóm.

Chung Vi Vi hỏi: "Trở lại phòng ngủ chưa?"

Ứng Hoan ném túi lên giường, cả người đổ xuống giường lớn, "Về rồi."

Khương Manh, "Chuyện kia, cậu nhớ phải hỏi nha."

Ứng Hoan nhấp môi, nhìn di động thất thần, cô mơ hồ nhận ra Khương Manh thích Từ Kính Dư, nhưng mà... Thạch Lỗi nói, Từ Kính Dư

không thích người khác theo đuôi, bộ dáng vừa rồi anh cự tuyệt, rất lạnh lùng.

Khương Manh nếu thật sự đi đến câu lạc bộ, sẽ rất thảm.

Cô trầm mặc làm nhóm chat cũng an tĩnh lại.

Lúc nhìn vào màn hình điện thoại cô mới giật mình phục hồi lại tinh thần trả lời: "Được."

Có một số việc nếu còn chưa đâm vào tường thì sẽ không quay đầu lại, cô mà ngăn cản, ngược lại có vẻ cô đang cố ý.

....

Ngày 15 tháng 9 là vòng bán kết, vận khí của câu lạc bộ rất tốt, Hoan mặc đồng phục của đội, theo mọi người vào phòng nghỉ, ngoại trừ Ứng Trì, tinh thần mọi người tương đối thả lỏng.

Dương Cảnh Thành đặc biệt tri kỷ mà an ủi cậu: "Đừng lo lắng, đánh thua còn có Kính Vương và Triệu Tĩnh Trung, bọn họ ở phía sau che chở, phía trước tôi nhất định sẽ đánh thắng, cậu đừng khẩn trương."

Triệu Tĩnh trung nói: "Đúng vậy."

Ứng Trì phát cuồng: "Ai muốn mấy người anh ủi kiểu này!"

Từ Kính Dư khẽ cười ra tiếng, ngồi xuống bên cạnh Ứng Hoan, tay trái đặt lên tay vịn của ghế.

Ý tứ thực rõ ràng.

Ứng Hoan ngẩng đầu liếc anh một cái, yên lặng ấn lên cánh tay anh, Từ Kính Dư không chút để ý mà nhìn tay cô. Tay của cô rất đẹp, ngón tay thon dài tinh tế, làn da trắng nõn non mịn, cùng màu da lúa mạch của anh

tương phản rất lớn, đôi tay kia xoa ấn trên tay anh, đẹp mắt giống như đang chơi dương cầm.

Anh nhìn mặt cô, "Không đi an ủi tiểu tổ tông?"

Ứng Hoan cúi đầu, thanh âm mềm nhỏ: "Đã nói qua rồi."

Bởi vì hạng cân 69kg báo lên hai người cho nên nếu Ứng Trì thua, còn Thạch Lỗi có thể thi đấu.

Ứng Trì đương nhiên muốn thắng, nhưng cậu tham gia huấn luyện quá ngắn, không thể tiến bộ nhanh như vậy, Ứng Hoan nói cậu không nên gấp gáp, về sau sẽ tốt hơn. Ứng Trì cũng hiểu rõ, vẫn khẩn trương, nhưng tâm trạng khá tốt.

Từ Kính Dư thích nghe cô nói chuyện, âm thanh của cô rất mềm mại, nghe rất thoải mái, cũng thích hợp đỡ người. Không trách được một đám thô lỗ kia muốn được cô khen, tùy tiện khen một câu đều cảm thấy dễ nghe.

"Từ Kính Dư, anh làm gì mà bắt chị tôi mát xa cho anh!"

Ứng Trì đột nhiên đứng ở trước mặt hai người, khó chịu nhìn Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư dựa lưng vào ghế, liếc cậu một cái: "Nghĩ."

Ứng Trì: "..."

Cậu thế nhưng nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Ứng Hoan dừng động tác, quay đầu nhìn cậu, Từ Kính Dư thu hồi tay, đứng lên, hoạt động ngón tay một chút, khịt mũi: "Được rồi, trả lại chị cho cậu." Nói xong liền quay người rời đi.

Ứng Trì nhíu mày, nhìn về phía Ứng Hoan: "Chị, chị đừng bị anh ta khi dễ, anh ta có người chuyên môn mát xa, vậy mà còn tới nô dịch chị, lần sau chị trực tiếp cự tuyệt, không phải sợ anh ta."

Ứng Hoan không nhịn được cong khóe miệng: "Được, chị biết rồi, em đừng lo lắng."

Ứng Trì vẫn không vui: "Tuy rằng anh ta là bạn của Chu tổng, nhưng chị cũng đừng quá chiều anh ta, cũng đừng sợ anh ta."

Ứng Hoan: "...Được."

Nhưng mà, cô cảm thấy Ứng Trì lo lắng có chút thừa.

Ngô Khởi tập hợp mọi người, dặn dò những việc cần chú ý, cũng sắp đến thời gian thi đấu rồi.

Ứng Hoan vẫn ngồi trên ghế, chờ đến khi Ứng Trì lên võ đài, cả người đều căng thẳng, Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, nói thẳng: "Cô khẩn trương cũng vô dụng, quyền thủ hạng cân 69kg của bọn họ là vương bài, cho dù là Thạch Lỗi cũng chưa chắc sẽ thắng."

Ứng Trì tám chín phần là phải thua.

Thể năng là vấn đề lớn đầu tiên.

Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng nói: "Tôi biết là rất khó, nhưng vẫn mong có kỳ tích, cho dù không có kỳ tích, tôi cũng hy vọng nó đừng bị đánh quá nặng."

Từ Kính Dư trầm mặc nhìn cô, ánh mắt quay lại võ đài.

Hiệp thứ năm kết thúc, không ngoài dự kiến, Ứng Trì thua, còn bị đánh rất thảm, bên tai chảy không ít máu, cả người bị đánh đến phát ngốc. Nhân viên y tế giúp cậu xử lý vết thương, Ứng Hoan không yên tâm, lại

cẩn thận kiểm tra lại lần nữa, giúp cậu ấn lên đầu túi chườm đá, đau lòng hỏi: "Còn có chỗ nào không thoải mái sao?"

Ứng Trì đã tỉnh táo lại, lắc đầu: "Khá hơn nhiều."

Cậu nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: "Chị, về sau chị đừng tìm người yêu là quyền thú, bằng không về sau còn phải lo lắng nhiều, không chịu nổi."

Ứng Hoan nhìn cậu bị đánh thảm, rất mềm lòng, cậu nói cái gì cô cũng đáp ứng, gật đầu nói: "Được."

Từ Kính Dư bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô một cái.

Ứng Hoan không phát hiện.

12 giờ tối, thi đấu kết thúc, câu lạc bộ Quyền anh Thiên Bác tiến vào trận chung kết.

Ứng Hoan thu dọn hòm thuốc, nhìn thoáng qua khán đài, mấy người Chung Vi Vi còn ngồi ở đấy, cô bỗng nhiên nhớ tới việc Khương Mạnh nhờ.

Chu Bách Hạo còn đang nói chuyện với nhà tài trợ.

Cô nhìn một vòng, cũng không biết nên hỏi hai, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Từ Kính Dư, cô đi qua, nhỏ giọng hỏi: "Từ Kính Dư, tôi muốn hỏi anh một chuyện."

Từ Kính Dư cầm bình nước, uống mấy ngụm, cúi đầu nhìn cô, "Chuyện gì?"

"Câu lạc bộ yêu cầu nhiều nhất mấy nhân viên y tế."

"Thời điểm nhiều nhất, ba người."

Ba người sao?

Hiện tại có cô cùng bác sĩ Hàn, có nghĩ là về sau có khả năng sẽ nhận thêm người.

Ứng Hoan liếm nhẹ môi dưới, không tự giác mà tiến lại gần anh, nhỏ giọng hỏi: "Cái này, nếu bạn học của tôi muốn đến làm thêm, có thể chứ?"

Từ Kính Dư nhìn một chút, ném bình nước vào thùng rác, không chút để ý hỏi: "Bạn học cô có chỗ nào hơn người sao?"

"Hả?" Ứng Hoan có chút mờ mịt: "Chỗ hơn người là gì?"

"Ví dụ như..." Anh nhìn cô, khoe miệng khế nâng, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô: "Sẽ đỡ người giống cô sao?"

Ứng Hoan: "..."

Cô cảm thấy anh dựa vào quá gần, lỗ tai có chút ngứa, cúi đầu rụt bả vai, hô hấp chậm nửa nhịp: "Không có...."

Khương Manh có chút tính tình đại tiểu thư, ở trong phòng ngủ, đến Lâm Tư Vũ cùng lười không muốn nói, khả năng cô ấy đỡ người tương đối khó.

"Không có vậy cô hỏi cái gì? Không nhận."

Ứng Hoan: "...."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Edit: Rùa

(chương này gần 4500 từ, bảo sao tui gõ mãi, gõ mãi không hết 🙄
🙄🙄🙄)

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, cảm thấy logic của Từ Kính Dư có vấn đề, cô không nhịn được hỏi: "Tiêu chuẩn tuyển người của câu lạc bộ là biết dỗ dành người khác sao?"

"Trước kia không phải, hiện tại thì chính là như thế." Từ Kính Dư nhìn bọn Thạch Lỗi, hướng bọn họ dương dương cảm, "Cô đi hỏi bọn họ, có nguyện ý đổi một bác sĩ nhỏ hay không?"

Ứng Hoan sửa đúng lời của anh, "Không phải đổi, là thuê thêm người."

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, vừa đúng lúc Thạch Lỗi đi tới bên này, anh tùy ý túm cổ áo Thạch Lỗi kéo qua, nhàn nhạt hỏi: "Bác sĩ nhỏ hỏi mấy người, mấy người có muốn thêm một nhân viên y tế hay không?"

Thạch Lỗi hơi sửng sốt, có chút khó hiểu: "Tại sao muốn nhiều hơn? Chu tổng nói sao? Tôi cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, có bác sĩ Hàn và bác sĩ nhỏ là đủ rồi." Anh ta nói một câu dài, không dứt, lại nhìn Ứng Hoan, "Người được thêm kia có xinh đẹp không?"

Ứng Hoan có chút ngốc, nhưng vẫn gật đầu: "Xinh đẹp."

Dương Cảnh Thành thò người qua: "Sẽ giống cô đi khuyên can mọi người? Giống cô dễ dàng mọi người sao?"

Triệu Tĩnh Trung: "Sẽ cố vũ cho bọn tôi sao?"

Ứng Hoan: "..."

Trần Sâm Nhiên nghe bọn họ nói, hướng bên này nhìn qua ánh mắt lạnh nhạt.

Từ Kính Dư buông Thạch Lỗi ra, theo mọi người đi về phía trước, thân hình cao lớn che phía trước Ứng Hoan, cười có chút biếng nhác, "Suy nghĩ nhiều, tiểu bác sĩ thế này, là nghìn năm khó gặp."

Nghìn năm khó gặp...

Ứng Hoan hoàn toàn hết chỗ nói, nói giỡn cũng hơi quá rồi, cô nhịn không được duỗi tay chọc eo anh: "Tôi lại không phải đồ cổ."

Từ Kính Dư cứng người, xem chút nhảy dựng lên, quay đầu nhìn cô: "Đừng chọc loạn."

Ngữ khí của anh hơi nghiêm túc, biểu tình Ứng Hoan hơi cứng lại, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tại anh nói tôi là đồ cổ."

"Không trách cô, chọc đến chỗ ngứa của tôi." Lúc cô chọc lên eo của anh, nơi đó anh ngứa thật, anh nhìn cô, cười nhẹ ra tiếng: "Cô còn đáng giá hơn đồ cổ, được chưa?"

Ứng Hoan sững sốt, có chút ngốc mà nhìn anh.

Thạch Lỗi thò người tới, cười to nói: "Đúng đúng đúng, so với đồ cổ còn đáng giá hơn, hiện tại cô gái nhỏ giống như cô không còn nhiều nữa."

Những người này so sánh thật là...

Đáy lòng Ứng Hoan vừa dâng lên một tia kiêu diễm nháy mắt liền biến mất, đúng lúc này di động vang lên, Chung Vi Vi gọi tới: "Tớ thấy cậu một lúc nữa cũng không đi được, bọn tớ về khách sạn trước, ngày mai nhớ về cùng bọn tớ."

Vòng bán kết đã kết thúc, ngày mai bọn họ phải về, Chung Vi Vi mua bốn vé, bốn người cùng nhau trở về.

Ứng Hoan nói: "Được."

Sáng ngày hôm sau, Ứng Hoan kéo valy ra cửa, Ứng Trì chờ ở cửa tiếp nhận valy, "Chị, em đưa chị đi."

Ứng Hoan nhìn vết thương trên mặt cậu còn chưa khỏi, lại cầm lấy valy, nhíu mày nói: "Không cần, em nghỉ ngơi cho tốt đi."

Từ Kính Dư cầm di động từ phòng đi ra, nhìn về phía bọn họ, nói: "Cậu chờ ở cửa đi, tôi đưa cô ấy xuống." Anh cất điện thoại, nhìn về phía Ứng Hoan, "Tôi gọi cho tài xế, bảo ông ấy đưa các cô đến nhà ga."

Cuối hành lang, Chu Bách Hạo chậm rì rì đi tới, nhìn về phía Ứng Hoan: "Đi nhà ga? Vừa lúc tôi có việc ra ngoài, tiện đường đưa em đi luôn."

Ứng Hoan hơi có dự.

Từ Kính Dư liếc nhìn Chu Bách Hạo, nhàn nhạt nói: "Bọn họ có bốn người, xe của anh chở hết được sao?"

Chu Bách Hạo mỉm cười: "Lão Lý không khỏe, hôm nay tôi tự mình lái xe." Anh trực tiếp đi qua lấy valy của Ứng Hoan, "Đi thôi."

Ứng Hoan vội nói: "Tôi còn phải đi gặp bạn của mình, sẽ chậm trễ thời gian, vẫn không nên làm phiền Chu tổng."

Cô muốn lấy lại valy, Chu Bách Hạo đã kéo valy đi được vài bước, "VẬY ĐI GẶP BẠN CỦA CÔ TRƯỚC, TIỆN ĐƯỜNG, KHÔNG PHIỀN GÌ CẢ."

Ứng Hoan nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, chỉ chỉ Chu Bách Hạo, nhỏ giọng nói: "Kia... Tôi ngồi xe Chu tổng."

Từ Kính Dư hơi cong đầu lưỡi chống má, dựa trên khung cửa, nhàn nhạt nói: "Đều được thôi, Mercedes thoải mái hơn xe bus."

"Máy bay tư nhân càng thoải mái hơn!" Cô hừ một tiếng, không để ý đến anh, quay đầu nhìn Ứng Trì: "Chị đi rồi, em đừng có gậy sự."

Ứng Trì vẫn có vài phần sợ Chu Bách Hạo, hơn nữa cậu tin Chu Bách Hạo thực sự tiện đường mới đưa Ứng Hoan đi, cậu cào cào đầu, cười nói: "Chị yên tâm, em sẽ không gây chuyện với Trần Sâm Nhiên, em đảm bảo."

Ứng Hoan yên tâm, vẫy vẫy tay, xoay người bước đi.

Ứng Hoan không biết, cô vừa mới bước vào thang máy, cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, Trần Sâm Nhiên lạnh mặt bước ra ngoài, cũng không thèm nhìn Từ Kính Dư và Ứng Trì, trực tiếp đi gõ cửa phòng Ngô Khởi.

Ứng Trì sửng sốt, Từ Kính Dư mặt không biểu cảm.

Chờ Trần Sâm Nhiên vào phòng, Ứng Trì liền hỏi Từ Kính Dư: "Có phải cậu ta đã nghe thấy rồi không?"

"Không biết, nếu cậu ta chưa nghe thấy gì thì cậu cứ giả ngốc đi." Từ Kính Dư xoay người trở về phòng.

Vòng bán kết kết thúc, Ngô Khởi tìm Trần Sâm Nhiên nói chuyện.

Vận động viên trước khi thi đấu còn đánh nhau là vi phạm kỷ luật, Trần Sâm Nhiên nhất định phải chịu phạt và kiểm điểm, mấy ngày nay cậu

ta cũng ghen ghét nhiều rồi, không được thi đấu, không thể hòa đồng với mọi người.

Quan hệ của mọi người với bác sĩ nhỏ đều rất tốt, duy chỉ mình cậu ta không tốt.

Trần Sâm Nhiên đôi khi cảm thấy bản thân như quái vật, nhưng cậu cũng không để ý.

"Có phải cậu đánh nhau với người ta không?"

Ngô Khởi nhìn thiếu niên trước mặt, rõ ràng là một bộ dáng không để bụng, cố tình cái tính cách sốc nổi bốc đồng không kìm chế được, giống như bom hẹn giờ, anh thật sự không nhìn được, thẳng nhóc này lại muốn gây chuyện.

Trần Sâm Nhiên cúi đầu, trầm mặc một hồi, nói: "Phải."

Ngô Khởi tức giận mắng, "Cậu xem cậu, tôi đã nói với cậu rồi, lúc trước phải chú ý bảo vệ thân thể, không thể bị thương hay bị bệnh, nếu nếu ngoài ý muốn thì không sao, cậu lại chạy đi đánh nhau với người ta? Cậu cũng thật mẹ nó có năng lực."

Trần Sâm Nhiên trầm mặc.

"Đánh nhau với ai? Vì sao?"

Trần Sâm Nhiên vẫn không nói gì.

Ngô Khởi nhíu mày: "Không nói?"

Trần Sâm Nhiên có chút bực bội, cào cào tóc, không kiên nhẫn mà nói: "Không phải tôi cố ý muốn đánh nhau với bọn họ, là bọn họ cứ quấy lấy tôi."

Ngô Khởi bắt lấy từ ngữ mấu chốt: "Bọn họ?"

Trần Sâm Nhiên càng không kiên nhẫn: "Trước khi tham gia câu lạc bộ, có chút mâu thuẫn với bọn họ..."

Ngô Khởi nhíu mày: "Mâu thuẫn gì?"

Trần Sâm Nhiên mím môi, hiển nhiên không muốn nói.

"Nếu cậu đã chọn tới nơi này, thì nên tuân theo kỷ luật, cậu có chuyện gì thì có thể nói với tôi, huấn luyện viên và đội viên đều có thể giúp cậu. Cậu đều không nói, nếu lần sau chuyện này lại xảy ra thì sao?"

"Nói ra, mọi người cùng nhau giải quyết."

"Trần Sâm Nhiên, cậu còn muốn ngốc mãi ở đây sao?"

Ngô Khởi nói lời tàn nhẫn, trước kia anh cũng là vận động viên quyền anh, tính tình dĩ nhiên không chạy đi đâu được.

Trần Sâm Nhiên vẫn không chịu nói, cúi đầu: "Lần sau tôi nhất định sẽ chú ý, viết kiểm điểm và trừng phạt, tôi đều nhận."

Ngô Khởi tức giận đến cắn răng: "Cậu."

Trần Sâm Nhiên nhàn nhạt nói: "Ai có thể giúp tôi, không ai có thể giúp tôi, chính tôi trước kia không tốt, anh cũng đã nói như thế, hiện tại bọn họ muốn báo thù mà thôi, cũng không phải chuyện gì ghê gớm, tôi không gặp bọn họ là được. Tôi cũng đâu thể lôi kéo mọi người giúp tôi đánh nhau? Hay là huấn luyện viên có thể giúp tôi đánh bọn họ?"

Ngô Khởi: "..."

Nói chuyện hơn nửa giờ, Trần Sâm Nhiên giống như bị bịt miệng, một chữ cũng không chịu nói.

Ngô Khởi không có biện pháp, đem người đuổi đi, mang đội viên khác đi huấn luyện.

Câu lạc bộ có thuê một chỗ cho các vận động viên luyện tập.

.....

Sau khi Ứng Hoan lên xe cùng Chu Bách Hạo cô liền gọi cho Chung Vi Vi, để bọn họ xuống lâu chờ, miễn cho Chu Bách Hạo phải đợi lâu, lãng phí thời gian quý báu của sếp là tội.

Chung Vi Vi vừa nghe, liền vội nói Khương Manh và Lâm Tư Vũ mang hành lý xuống lâu, đến ven đường chờ.

Chu Bách Hạo nhìn Ứng Hoan đang ngồi ở ghế phụ, khóe miệng mỉm cười: "Quan hệ giwaux mọi người trong phòng ngủ của em dường như rất tốt, còn cùng nhau đến đây xem thi đấu."

"Vâng, khá tốt." Ứng Hoan buột miệng thốt ra, "Chủ yếu là tới xem Từ Kính Dư."

"Phải, thằng nhóc đó rất được nữ sinh hoan nghênh." Chu Bách Hạo lại không cảm thấy ngoài ý muốn, anh không chút để ý nói: "Vậy còn em? Em cũng chú ý đến cậu ta?"

"A?" Ứng Hoan dừng một chút, cúi đầu nhìn đầu gối: "Tôi chú ý đến em trai tôi nhiều hơn."

Chu Bách Hạo cười nhẹ: "Nghe nói em sẽ dễ dàng em trai, toàn đội đều rất thích em."

Ứng Hoan: "..."

Cô có chút xấu hổ, kỳ thật căn bản cô cảm thấy mình không làm gì cả, không biết tại sao mọi người đều cảm thấy cô sẽ dễ người, còn tranh nhau

muốn cô khen...

Đỗ người đó, là cách cô đối phó với Ứng Trì từ nhỏ.

Ai biết cũng có tác dụng với một đám vận động viên.

Chu Bách Hạo nói: "Đây là chuyện tốt."

Ứng Hoan: "Vâng..."

Thật ra cũng phong phải toàn đội đều thích cô, Trần Sâm Nhiên không thích cô.

Rất nhanh liền đến khách sạn tiện lợi, mấy người Chung Vi Vi đã đứng ở ven đường, Ứng Hoan chỉ chỉ: "Bọn họ ở chỗ này."

Chu Bách Hạo dừng xe ở ven đường, đẩy cửa xe ra, quay đầu nhìn Ứng Hoan: "Em cứ ngồi trên xe đi, em giúp bọn họ mang đồ lên."

Ứng Hoan gật đầu: "Vâng."

Chu Bách Hạo xuống xe, mỉm cười nhìn Lâm Tư Vũ: "Hành lý để trong cốp xe đi." Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, tay áo xắn cao, lộ ra một đoạn cánh tay gầy nhưng cơ bắp rắn chắc, anh xách hành lý lên, vòng ra sau đuôi xe.

Lâm Tư Vũ có chút thụ sủng nhược kinh: "Cảm ơn."

Chu Bách Hạo bỏ valy vào cốp, nhìn về phía các cô: "Lên xe đi."

Mấy cô gái ngồi vào ghế sau, lần trước Khương Manh không đến câu lạc bộ nên không biết Chu Bách Hạo là ai, vừa định hỏi Chung Vi Vi bên cạnh thì Chu Bách Hạo đã mở cửa ngồi vào ghế lái.

Cô liền nhịn xuống.

Bởi vì có Chu Bách Hạo, mấy cô gái đều có chút câu nệ, không nói chuyện nhiều.

Chu Bách Hạo nghe một cuộc điện thoại, là công việc, một cuộc gọi chính là hai mươi phút, mấy cô gái nhỏ càng không dám lên tiếng quấy rầy. Chờ anh cắt đứt điện thoại, cũng đã sắp tới nhà ga rồi.

Chu Bách Hạo có chút bất đắc dĩ, nhìn về phía Ứng Hoan: "Xin lỗi."

Ứng Hoan vội nói: "Không có việc gì, anh là ông chủ, bạn là chuyện thường."

Ông chủ?

Khương Manh có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Chu Bách Hạo.

Chu Bách Hạo dừng xe ở gần nhà ga, nói với Ứng Hoan: "Chỉ có thể dừng ở chỗ này, phía trước không thể dừng xe."

Ứng Hoan cảm kích nói: "Ở chỗ cũng rất tốt, bọn tôi tự đi qua."

"Được."

Chu Bách Hạo biết cô không quá tự nhiên, cười cười không nói gì, xuống xe giúp mấy cô gái lấy valy ra, nhìn các cô đi đến nhà ga mới lên xe rồi đi.

Ứng Hoan kéo valy đi trước, Khương Manh tò mò hỏi: "Người đàn ông vừa rồi là ông chủ của câu lạc bộ sao? Lúc trước Chung Vi Vi nói có người tiện đường đưa bọn họ đến nhà ga, cô không nghĩ sẽ là ông chủ của câu lạc bộ."

Lâm Tư Vũ cười, trả lời thay: "Đúng vậy, hàng thật giá thật, tuổi trẻ tài cao, còn đẹp trai nữa."

Thời gian có chút gấp, Ứng Hoan lấy vé xong liền đi đến nơi kiểm tra vé, sau khi lên xe, vé của các cô mua không được ngồi cùng nhau, Ứng Hoan ngồi đối diện Khương Manh, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ ngồi phía sau.

Khương Manh ngồi xuống, từ trong balo lấy ra một lọ sữa chua, đưa cho Ứng Hoan, "Cậu uống cái này đi."

Ứng Hoan cầm lấy, nói: "Cảm ơn."

Khương Manh nhìn cô: "Cậu đã hỏi chưa?"

Ứng Hoan đã biết cô ấy muốn hỏi, liền đem những từ đã nghĩ tốt trong đầu sắp xếp lại một chút nói ra: "Hỏi qua, nhưng bọn họ nói không cần thêm người... Cho nên, tớ không có cách nào cả, nếu về sau họ tuyển thêm người, tớ lại hỏi giúp cậu."

Khương Manh rất thất vọng, bả vai hơi sụp xuống: "Được rồi, cậu hỏi ai?"

"Đều hỏi."

Nếu đội viên nói không cần, có lẽ huấn luyện viện sẽ không tìm thêm người.

Khương Manh bĩu môi: "Cứ nghĩ có thể cùng cậu làm thêm."

Ứng Hoan nhìn cô một cái, nói thật: "Tớ làm thêm vì thiếu tiền, nếu không thiếu tiền thì tớ cũng không đi làm thêm."

Gia cảnh Khương Manh không tồi, lại là con một, trong nhà chưa bao giờ thiếu cô ấy tiền tiêu vặt, quả thật không biết cảm giác thiếu tiền là gì, cô nhìn Ứng Hoan cười một chút, cuối cùng không rồi rả chuyện này.

Học kỳ mới khai giảng, chương trình học năm hai nặng hơn năm nhất, Ứng Hoan chuẩn bị trước những gì cần dạy cho các bạn nhỏ ở lớp mỹ thuật.

Cuối tuần, cô về nhà một chuyến.

Ứng Hải Sinh thấy cô trở về, hỏi câu: "Tại sao Ứng Trì không về?"

Ứng Hoan bỏ balo xuống, nhìn ông: "Không phải con đã nói với ba sao, nó đi thi đấu." Lúc trước Ứng Hải Sinh vẫn luôn muốn đến câu lạc bộ, nhưng vì trường học cách chỗ này rất xa, ngồi xe điện ngầm cũng phải mất hai ba tiếng, Lục Mĩ không cho ông đi xa, nói chờ khai giảng rồi đi, thuận tiện xem Ứng Trì đi học ra sao.

Việc này cứ như vậy mà trì hoãn.

Ứng Hải Sinh không quá tin tưởng Ứng Trì tham gia thi đấu chính quy.

Ứng Hoan mở ra video thi đấu đã quay lại trong di động cho Ứng Hải Sinh xem. Nhẹ giọng giải thích: "Ba xem, Ứng Trì đại diện cho tỉnh đi thi đấu, về sau còn có cơ hội tham gia Olympic..."

Ứng Hải Sinh nghiêm túc xem video, chỉ chỉ đồng phục màu hồng trên người bọn họ, "Đây là đồng phục của đội?"

"Vâng."

"Sao con cũng có?"

"Con làm thêm ở câu lạc bộ, giúp bọn họ chăm sóc và chữa bệnh."

Ứng Hải Sinh nhìn cô, thở dài: "Con là sợ nó không nghe lời nên cố ý đi theo, có phải không?"

Ứng Hoan cười cười: "Không phải đâu, là vì tiền lương cao, công việc cũng nhẹ nhàng, Ứng Trì ở đó, con cũng tiện chăm sóc, ba và mẹ không phải từ nhỏ đã luôn dạy bọn con, chị em phải tương thân tương ái sao?"

Từ nhỏ Ứng Hải Sinh và Lục Mĩ đã giáo dục bọn họ, nói cô và Ứng Trì, ngoại trừ ba mẹ thì hai người họ là người thân nhất, về sau nếu trong nhà có khó khăn, đều không thể dựa vào người ngoài được, chỉ có chị em ruột mới đáng tin, đây là người nhà.

Cho nên, quan hệ của hai chị em từ nhỏ đã rất tốt.

Ứng Hải Sinh xem lại video một lần nữa, càng xem càng nhăn sâu hơn: "Ba nghe nói đánh quyền anh không tốt cho cơ thể, sau này già rồi, bệnh liền xuất hiện, đầu óc là dễ bị nhất..."

Chuyện này đương nhiên Ứng Hoan biết, nhưng cô càng cảm thấy không thể ngăn cấm yêu thích và ước mơ của người khác, cô trấn an Ứng Hải Sinh: "Không sao đâu ba, sau này sẽ dần hồi phục, không nghiêm trọng như vậy."

Ứng Hải Sinh ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày hỏi: "Nó thực sự rất thích đánh quyền?"

"Thật sự." Ứng Hoan sợ Ứng Hải Sinh còn không tin, lại nói: "Qua mấy ngày nữa sẽ đến trận chung kết, tuy nó bị thua, không thể thi tiếp, nhưng hăn cũng sẽ được quay đến, ba có thể thấy nó trên TV."

Ứng Hải Sinh như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên trả điện thoại cho cô, "Được rồi không xem nữa, càng xem càng khó chịu, giống như chính mình bị đánh."

Ứng Hoan cười cười, lấy lại điện thoại.

Buổi tối, nhóm chat của câu lạc bộ bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Thạch Lỗi: "Bác sĩ nhỏ, trận chung kết cô có đến cổ vũ cho bọn tôi không?"

Dương Cảnh Thành: "Kia, ai sẽ cấp vé máy bay?"

Triệu Tĩnh Trung: "Tới giúp chúng tôi nâng cao tinh thần!"

Ứng Trì: "Mấy người thật không biết xấu hổ, chị của tôi là nhân viên y tế, không phải cổ động viên."

Vài người ở trong nhóm náo loạn lên.

Ứng Hoan tắm rửa xong trở về, đã thấy mấy chục tin nhắn được gửi đến, cô vừa định xem mấy tin nhắn cũ thì có thông báo tin nhắn mới, là Từ Kính Dư gửi.

[Cho cô một vé máy bay vào buổi sáng?]

Ứng Hoan ngạc nhiên một chút, trả lời anh: "Quản lý nói sao?"

[Ừ, nếu cô không đi buổi sáng được thì có thể đi buổi chiều.]

Ứng Hoan không nghi ngờ anh, vội nói: "Không cần, cứ đi buổi sáng đi."

Từ Kính Dư gửi lại một icon ok, sau đó nhắn tin cho quản lý, dặn anh ta đặt vé cho Ứng Hoan. Chờ nửa ngày không thấy ai trả lời, nhú mi, đang định gọi điện thoại hỏi thì quản lý trả lời: "Kỳ nghỉ Quốc Khánh ở Thiên Tân có rất nhiều người về quê, không đặt vé máy bay được, mua vé xe có được không? Cũng rất nhanh."

Anh liếc nhìn màn hình điện thoại, thoát khỏi Wechat, gọi điện thoại cho mẹ.

Sau đó nói cho bà chuyện Ứng Hoan muốn mua vé máy bay.

.....

Kỳ nghỉ Quốc Khánh, Lâm Tư Vũ phải về nhà, gia đình Khương Mạnh đã sớm có kế hoạch đi Singapore du lịch, nếu không cô ấy nhất định sẽ đi Thiên Tân xem trận chung kết.

Lúc Khương Mạnh đi, còn đặc biệt dặn Ứng Hoan: "Cậu nhớ quay video đấy."

Ứng Hoan nhấp miệng cười: "Tớ nhớ mà."

Đêm trước hôm đi, Ứng Hoan nấu xong cơm chiều, hành lý cũng đã chuẩn bị tốt, ngồi trên sofa chờ Ứng Hải Sinh kiểm tra ở bệnh viện xong về ăn cơm. Chờ đến 8 giờ tối, Lục Mỹ gọi điện thoại tới nói: "Tiểu Hoan, con ăn cơm trước đi, lần này ba con đi kiểm tra không tốt lắm, phải nằm lại để theo dõi."

"A?" Ứng Hoan ngây ngốc, sốt ruột hỏi: "Sao lại như vậy?"

Lục Mỹ sợ cô lo lắng, vội nói: "Không có việc gì, con đừng lo lắng, chỉ là cần ở lại mấy ngày để tiện quan sát một chút, không phải chuyện lớn gì, mẹ ở bên này cùng ông ấy là được."

"Con cũng đến bệnh viện "

Ứng Hoan sao có thể không lo lắng, cô cắt đứt điện thoại, sắp xếp đồ ăn vào hộp rồi mang đến bệnh viện.

Đi đến nơi, nhìn Ứng Hải Sinh trên giường bệnh, tinh thần khá tốt, cuối cùng cũng yên tâm đôi chút, Lục Mỹ trách cứ cô: "Nói con ở nhà, con tới làm gì? Ngày mai không phải còn đi Thiên Tân sao?"

Ứng Hải Sinh cũng nhú mày: "Con mau về đi, ba không có việc gì."

Ứng Hoan đặt đồ ăn lên bàn, ngoan ngoãn cười: "Con đến xem mới yên tâm, bằng không ở nhà cũng không yên tâm được."

Cô hỏi Lục Mỹ tình huống cụ thể, biết không có vấn đề gì lớn, cuối cùng cũng yên lòng.

Buổi tối, Ứng Hoan muốn ở lại chăm sóc, nhưng bị Lục Mỹ và Ứng Hải Sinh đuổi về.

"Không cần, con mau về ngủ đi, sáng mai còn phải lên máy bay, chỗ này cũng không có chỗ cho con ngủ."

"Đúng vậy, con đến Thiên Tân xem Ứng Trì đi."

"Trở về trở về."

Lục Mỹ đẩy người ra cửa phòng, liên tục nói cô mau về.

Ứng Hoan không còn cách nào, chỉ có thể về nhà.

Về đến nhà, cô nằm trên giường, nhìn valy phía sau cánh cửa, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn nhấn tin vào nhóm: "Cái kia, tôi có việc, không thể đến xem mọi người thi đấu trận chung kết, mọi người cố lên nhé."

Sau đó, cô lại nhắn riêng cho Ứng Hoan, kể ngắn gọn chuyện ở nhà.

Cô đợi vài phút, không thấy ai trả lời.

Nhìn thời gian, mới 10 giờ, chắc vẫn chưa ngủ đâu nhỉ?

Cô không biết, lúc ấy Ngô Khởi vừa thu điện thoại của mọi người, sợ có thiếu niên buổi tối mãi chơi di động, ngủ muộn làm ảnh hưởng đến trận thi đấu ngày mai. Ai ngờ, anh ta vừa thu di động xong, liền thấy tin nhắn của Ứng Hoan, lại quay lại gọi mọi người: "Từ từ, Ứng Hoan nhắn tin cho mọi người, nói chuyện xong thì đưa điện thoại cho tôi."

Ứng Trì vừa nghe, liền nhảy đến lấy di động.

Vừa thấy tin nhắn, lập tức gọi điện thoại cho cô, vội la lên: "Chị, ba thật sự không có việc gì?"

Ứng Hoan biết cậu lo lắng, ôn nhu nói: "Thật sự không có việc gì, em an tâm đi, chị sợ em lo lắng mới nói cho em, dù sao thì xong em liền trở lại, cũng chỉ có hai ngày, không cần lo lắng."

Ứng Trì nhìn thoáng qua đồng đội và huấn luyện viên, cầm di động đi đến bên cửa sổ, thấp giọng hỏi: "Chị đừng dỗ em, Ba.... Có phải sắp phải làm phẫu thuật hay không?"

Ứng Hoan: "..."

Cô dở khóc dở cười: "Không có, còn chưa nghiêm trọng như vậy, em yên tâm đi."

Nói, lại an ủi vài phút, mới có thể làm cho cậu an tâm.

Ứng Hoan cắt đứt điện thoại, phát hiện trong nhóm đã có hơn mười tin nhắn.

[Bác sĩ nhỏ, nhà cô có việc sao?]

[Bác sĩ nhỏ, thật không thể tới sao? Cô không tới thì ai sẽ cố vũ cho bọn tôi?]

.....

[Nhà cô ấy có việc, cậu ngốc sao? Sao lại hỏi chuyện này... Nhưng là, có thể phát giọng nói, cho bọn tôi cố lên không?]

Ứng Hoan: "..."

Còn phát giọng nói cố lên: "..."

Mấy người này đang nói giỡn với cô sao?

Cô trả lời: "Trong nhà tôi không có việc gì, ba tôi chỉ ở bệnh viện ít hôm. Cảm ơn mọi người đã quan tâm."

Thạch Lỗi cũng coi như biết thấu hiểu, nghe được Ứng Trì gọi điện thoại, biết là nhà bọn họ có việc, cố ý làm bầu không khí sinh động hơn, anh trả lời một câu: "Đúng vậy, phát giọng nói, cho chúng tôi thêm tự tin hơn!"

"Muốn cố vũ từng người mới được!"

Ứng Hoan: "..."

Cô nhìn trần nhà ngốc một lúc, không biết tại sao Từ Kính Dư nói loại chuyện này là đòn sủng?

Cô trợn mắt, cúi đầu xem di động, ấn loa nói.

"Thạch Lỗi, cố lên."

"Dương Cảnh Thành cố lên!"

"A, Triệu Tĩnh Trung cũng cố lên!"

"Tăng Nhất Vĩ... A, anh ta không có trong nhóm? Vậy không tính anh ta."

Phát xong, cô nhấn tắt loa, nhẹ nhàng thở ra.

Lại cúi đầu xem màn hình, có nhiều tin nhắn.

Từ Kính Dư: "Bác sĩ nhỏ, có phải cô quên ai rồi không?"

Ứng Hoan: "..."

Trong lòng cô hơi nháy, nhấp nhấp môi: "A?"

Cô không phải cố ý quên anh, là cảm thấy anh không có khả năng cần cổ vũ ngọc nghếch này....

Cho nên, tự động bỏ qua.

Từ Kính Dư: "Hừm? Cố ý sao?"

Anh phát giọng nói, Ứng Hoan click mở, tiếng nói của anh trầm thấp từ tính, giống như chạm nhẹ vào tai cô.

Ứng Hoan nghe được, cảm thấy da đầu tê dại, Thạch Lỗi ồn ào: "Đúng vậy, làm sao có thể không có Kính Vương của chúng ta? Bác sĩ nhỏ bất công, hay là sợ tiểu tổ tông không cao hứng?"

Ứng Hoan quẫn, không biết vì sao bỗng nhiên có chút khẩn trương.

Cô hít một hơi thật sâu, da đầu căng ra, lại ấn loa: "Kính Vương, cố lên nha."

Từ Kính Dư dựa vào khung cửa, đem điện thoại dán bên tai, nghe được thanh âm mềm mại của cô gái nhỏ, khước miệng cong lên, lại để điện thoại bên miệng, gửi qua một câu nói.

Ứng Hoan mở ra nghe, chỉ có ba giây, thanh âm của anh rất rõ ràng, giọng nói trầm thấp, cô nghe ra được bên trong bao hàm sự tự tin_____

"Hừm, sẽ lấy huy chương vàng về cho cô."

Edit: Đừng hỏi mình vì sao để xưng hô Chu Bách Hạo - Ứng Hoan là tôi - em, mọi người hiểu mà, phải không? 🙄 🙄 🙄

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Edit: Rùa

Những lời này, Ứng Hoan nghe lại lần thứ ba, nghe đến nỗi bên tai ửng đỏ, máu trong người nhanh chóng len lõi, cả người nhiệt huyết sôi trào.

Cảm giác tự hào lấp đầy trái tim.

Cô không biết cảm giác tự hào này đến từ câu lạc bộ, vì cô là thành viên trong đó, hay chỉ đơn thuần vì anh mà kiêu ngạo.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người muốn điên rồi_____

Thạch Lỗi: "???"

Dương Cảnh Thành: "Không phải, Kính Vương, cậu làm trò trước mặt huấn luyện viên Ngô một lần nữa, huy chương vàng cho ai?"

Triệu Tĩnh Trung: "..."

Ứng Trì: "..."

Mấy người một bên cầm di động nhắn tin trên wechat, một bên nhất loạt nhìn Từ Kính Dư, Thạch Lỗi trực tiếp kêu: "TMD, cậu lại thả thính? Không biết diện mạo của bản thân hay sao mà còn đi thả thính loạn? Bác sĩ nhỏ đơn thuần như vậy, bị cậu lừa thì làm sao bây giờ?"

Ứng Trì cũng phản ứng lại, đột nhiên nhìn về phía Từ Kính Dư: "Anh là kẻ lừa đảo! Anh còn muốn lừa gạt chị tôi sao?"

Ứng Trì đối với việc Từ Kính Dư dùng tên giả vẫn luôn canh cánh trong lòng, cậu cảm thấy thi đấu phải quang minh lỗi lạc, cho dù thắng hay thua cũng là chuyện của bản thân. Nếu không phải bọn họ vừa vặn tới câu lạc bộ, chẳng phải cả đời cậu cũng không biết ai đã KO mình sao? Cả đời thì hơi khoa trương, Từ Kính Dư chỉ cần thi đấu, sớm muộn gì cậu cũng phát hiện...

Nhưng là, dù sao cũng không thay đổi được thành kiến của Ứng Trì đối với Từ Kính Dư.

Huống chi, anh ta còn mắng cậu yếu gà.

Từ Kính Dư đứng thẳng, đi tới, trực tiếp bỏ điện thoại vào ngăn kéo, liếc nhìn Ứng Trì: "Cậu mắc chứng vọng tưởng bị hại rất nghiêm trọng."

Ứng Trì: "..."

Từ Kính Dư lại nhìn mấy người đồng đội, khẽ nâng khóe miệng: "Như thế nào, mấy người không muốn lấy huy chương vàng?"

Kia tất nhiên không phải...

Huy chương vàng làm gì có ai không muốn!

Dương Cảnh Thành kêu: "Đương nhiên muốn! Mẹ nó, ai không muốn thì không phải đàn ông."

"Không phải cô ấy đã nói cố lên với từng người sao?" Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, không chút để ý mà cười nhẹ, phảng phất như chuyện anh nói đến là chuyện rất tự nhiên, "Nếu đều muốn lấy huy chương vàng, tôi đỡ cô ấy một chút cũng có sao?"

Nói xong, ung dung bước đi.

Thạch Lỗi sừng sốt vài giây, phục hồi lại tinh thần, hướng bóng dáng của anh dơ ngón tay cái: "Vẫn là Kính Vương khí chất."

Nhưng quay đầu nghĩ lại, vẫn cảm thấy có chút không thích hợp.

Từ Kính Dư sẽ đỡ nữ sinh sao? Hình như chưa từng thấy qua.

Ngô Khởi nhìn mấy người lúc như lên cơn lúc ngớ ngẩn, nhin không được cười nói: "Tốt nhất đều cố gắng lấy huy chương vàng cho tôi. Không riêng gì Thế vận hội trong nước mà còn cả ở Olympic, các người cũng cố gắng mang huy chương vàng về, lúc đó trên mặt tôi cũng có thể mang vàng!"

Thạch Lỗi nhắc tay: "Tôi lấy! Huấn luyện viên, anh chờ tôi mang về cho anh, đủ để anh dát vàng lên mặt"

Ngô Khởi nhướng mày cười: "Được thôi, tôi chờ."

Bên kia, Ứng Hoan thấy tin nhắn trong nhóm, Từ Kính Dư nói ở trong nhóm, cô ngốc vài giây, sắc mặt nhanh chóng đỏ ròi lan cả tai. Cô cắn môi nghĩ nghĩ, gõ nhanh một tin nhắn gửi qua.

[Mọi người cố lên, đều phải nỗ lực giành lấy huy chương vàng, không thể để Từ Kính Dư đặc ý.]

Rất nhanh, Triệu Tĩnh Trung đã trả lời lại: "Bác sĩ nhỏ, tôi sẽ nỗ lực lấy huy chương vàng về cho cô."

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cũng trả lời giống như vậy.

Ứng Hoan: "..."

Cô không nhin được mà cười ra tiếng, rốt cuộc cũng có cảm giác đoàn sủng.

Trận chung kết vào ngày mùng 3 tháng 10, câu lạc bộ Thiên Bác bốc thăm phải đội Bắc Kinh, Thạch Lỗi bị Dương Cảnh Thành cho một quyền: "Ai bảo anh miệng bần!"

Thạch Lỗi thực vô tội, anh ta cũng chỉ thuận miệng, ai biết...

Từ Kính Dư thẳng thắn nói: "Chuyện sớm hay muộn, có gì mà cãi nhau."

Ngày thi đấu, có mấy đài truyền hình cùng phóng viên thể thao đến sân vận động, khắp nơi đều là camera, vé vào cửa đã mở bán được một tuần, bởi vì không phải thi đấu chuyên nghiệp nên vé vào cửa cũng không quá đắt, hơn nữa vé miễn phí gửi ra ngoài cũng không ít.

Ngày hôm qua, vé vào cửa bỗng nhiên bị mua sạch.

Camera đảo qua, phát hiện rất nhiều cô gái trẻ tuổi, đa phần là học sinh, thi đấu quyền anh trong nước không được nhiều người yêu thích cho nên khi thấy ghế ngồi ở khán đài kín chỗ, đài truyền hình và các phóng viên cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Phóng viên đi đến thính phòng, phỏng vấn một cô gái trước mặt: "Xin chào, xin hỏi cô vẫn là học sinh hay đã đi làm?"

Cô gái có chút ngượng ngùng nhìn vào camera, cười tủm tỉm nói: "Năm nay năm ba đại học."

Phóng viên mỉm cười: "Mọi người cố ý đến xem thi đấu sao? Có đặc biệt thích quyền thủ hay đội nào không?"

Cô gái nhìn mấy người bạn xung quanh, vài người đồng thời kêu: "Chúng tôi tới xem Kính Vương! Chính là Từ Kính Dư."

....

Thi đấu có phát sóng trực tiếp, nhưng không phải lúc nào cũng được chú ý, nhưng các kênh truyền hình của tỉnh và Weibo chính thức của Official Website Thể dục thể thao luôn cập nhật tin tức mới nhất.

Đêm hôm đó, Chung Vi Vi mang theo một túi đồ ăn vặt đến nhà Ứng Hoan, hai cô gái nhỏ ngồi trên sofa ở phòng khách xem thi đấu.

Ứng Hoan vốn dĩ muốn xem cùng ba mẹ, nhưng bệnh viện không có TV, cô chỉ có thể xem trước rồi quay lại cho bọn họ xem.

Thi đấu sắp bắt đầu, Chung Vi Vi bỗng nhiên đưa điện thoại cho cô, "A, cậu mau xem cái video này."

Ứng Hoan chỉ liếc mắt một cái liền ngây người, "Này không phải ngày video đó Từ Kính Dư KO đối thủ sao?"

Video quay ở khoảng cách khá xa, xem không rõ ngũ quan của anh, nhưng vẫn làm người xem cảm thấy Từ Kính Dư đẹp trai quá mức, Chung Vi Vi mở bình luận, rốt cuộc hiểu rõ vì sao cái video này nổi tiếng.

Bác chủ video thả vào bình luận một bức hình Từ Kính Dư, dĩ nhiên là chụp trộm, nhưng góc độ chụp rất khá, Từ Kính Dư mặc chiến bào màu đỏ, đứng trên quyền đài, ánh đèn chiếu lên thân hình cao lớn đỉnh đặc của anh, vô cùng đẹp cũng rất khí chất, làm người đã gặp qua không quên được.

Bình luận cũng đã quá một vạn.

[TMD! Trai đẹp này là ai đây? Dáng người và khuôn mặt này quá phạm quy rồi! Quyền thủ sao? Tên là gì?]

[Từ Kính Dư, đại học A, năm tôi đã xem qua anh ta thi đấu, có thể tìm thấy video ở trên mạng, thật sự là đẹp trai đến nứt màn hình! Vừa lên quyền đài khí thế liền thành hai mét tám!]

[Tôi mới vừa điều tra một chút, 21 tuổi, cao 185 cm, quyền thủ hạng cân 81 kg, thật đẹp trai, trước kia không chú ý đến thi đấu quyền anh, cảm giác giá trị nhan sắc của quyền thủ đều... Không nghĩ tới còn có một người đẹp trai như vậy!]

[Đại học A của chúng mình giấu kín như vậy rồi mà cũng bị mọi người phát hiện a a a a a a!]

.....

Ứng Hoan nhìn ngày đăng video, là chiều hôm qua.

Chung Vi Vi cảm thán: "Kính Vương lúc này rất nổi tiếng đi?"

Cô mở nick chủ weibo nhìn nhìn bên trong còn có mấy ảnh chụp, "Y, đây không phải là cô gái hôm đó ngồi sau bọn tớ sao? Không nghĩ tới cô ấy thật sự phát weibo...."

Ứng Hoan cũng mở weibo, Từ Kính Dư trong những bức ảnh đó rất tuấn tú, cô liền lưu lại.

Trên mạng náo động như vậy, trung tâm thể dục bán hết vé nhanh như thế chắc là do weibo này.

Đài truyền hình chỉ phát trực tiếp thi đấu quyền anh có vài phút, cũng may đài truyền hình cho đội Từ Kính Dư lên sóng đủ. Còn cố ý đem camera chiếu đến, tất cả mọi người đều lộ mặt.

Thạch Lỗi đang thi đấu trên quyền đài, đối thủ của anh là Lương Dục, tuyển thủ đội Bắc Kinh, vẫn chưa tới lượt Từ Kính Dư thi đấu....

Chung Vi Vi lúng túng: "Không chiếu sao?"

Ứng Hoan cúi đầu: "Ừ, không nghe phóng viên nói sao? Toàn bộ trận đấu sẽ được chiếu trên đài truyền hình Thanh Đảo sau hai ngày."

"Được rồi."

Không xem được thi đấu, Ứng Hoan cũng ngồi không được, cũng may chủ weibo kia cũng ở hiện trường, ngẫu nhiên sẽ phát một đoạn video, chờ đến 11 giờ, rốt cuộc cũng chờ được video thi đấu của hạng cân 81 kg.

Đối thủ của Từ Kính Dư là quyền thủ của câu lạc bộ Bắc Kinh tên Vương Thịnh, cô vừa nghe xong liền tra tên anh ta trên baidu. Vương Thịnh đã từng đoạt huy chương đồng tại giải vô địch thế giới, cũng là quyền thủ giỏi, trận đấu này tương đối kịch liệt, Ứng Hoan nhìn Từ Kính Dư, mi cốt và khóe mắt của anh đều bị thương, hơn nữa do ánh sáng trong video, vết thương kia nhìn càng đáng sợ.

Ứng Hoan nhíu mày, nhỏ giọng thì thầm: "Lần đầu tiên mình thấy Từ Kính Dư bị đánh thảm như vậy."

Chung Vi Vi một bên ăn khoai lát, một bên nhìn chăm chăm video: "Cái người Vương Thịnh kia cũng rất thảm."

Cô dừng một chút, nhìn Ứng Hoan: "Ai, Từ Kính Dư đẹp trai như vậy cậu với anh ấy sớm chiều ở chung mà không động tâm sao?"

Ứng Hoan sửng sốt, quay đầu nhìn cô ấy, nhe răng ra: "Cậu cảm thấy Từ Kính Dư sẽ thích em gái niềng răng sao?"

Anh lại có nhiều fans nữ như vậy.

Chung Vi Vi cười tủm tỉm: "Niềng răng đúng là ảnh hưởng đến nhan sắc, nhưng chuyện này không hoàn toàn dựa vào khuôn mặt, mà là xem cảm giác." Cô chọc chọc gương mặt Ứng Hoan, "Hơn nữa, dù cậu đeo niềng răng cũng vẫn xinh đẹp, làn da rất tốt, da của cậu và Tiểu Trì sao lại đẹp như vậy?"

Ứng Haon đập tay của cô ấy, cúi đầu tiếp tục xem video, "Trời sinh."

"Cậu thật sự không thích Từ Kính Dư sao? Rất đẹp trai nha!"

"...Đeo niềng răng không yêu đương."

"Tại sao?"

"Tớ không muốn sau này nhớ lại nụ hôn đầu, là khi đang mang niềng răng..." Ứng Hoan nghĩ đến nụ hôn sâu mà mấy tiểu thuyết ngôn tình hay miêu tả, có chút hít thở không thông, "Một chút cũng không tốt đẹp, vẫn nên từ bỏ thôi."

Chung Vi Vi: "..."

Rạng sáng 12 rưỡi.

Ứng Hoan xem được video trao giải của chủ weibo, trong video, Từ Kính Dư hôn lên huy chương vàng, không biết vì sao, cô đang cảm thấy kích động đến mức muốn nhảy lên lại bởi vì hành động của anh mà trở nên bình tĩnh ôn nhu.

Chung Vi Vi nhìn chủ weibo đang kích động, cùng những lời khen ngợi xuất hiện ngày càng nhiều ở khung bình luận, nói câu: "Kính Vương lần này thật lợi hại."

Ứng Hoan nhìn thoáng qua, khóe miệng cong lên: "Hy vọng Ứng Trì sau này cũng có thể như vậy."

Chung Vi Vi chớp mắt, thấp giọng nói: "Tiểu Trì..."

Cô cười cười, đem lời nói đã đến bên miệng nuốt xuống.

.....

Sân vận động Thiên Tân, Từ Kính Dư mang theo vết thương trên mặt bước khỏi quyền đài, Thạch Lỗi hướng anh giơ ngón tay cái, lại dùng giọng

neho néo kêu: "Kính Vương thật tuyệt!"

Mỗi lần Từ Kính Dư thi đấu xong, Thạch Lỗi đều phải nói một câu như vậy.

Từ Kính Dư mặt không biểu tình liếc anh ta một cái, hừ lạnh, dựa vào ghế, ngẩng đầu. Bác sĩ Hàn mở hòm thuốc, lại cẩn thận kiểm tra cho anh, hỏi: "Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Từ Kính Dư nhắm hai mắt, tiếng nói hơi khàn: "Vẫn tốt."

Đầu lưỡi anh lướt qua hàm răng, có chút đau, mấy ngày nữa phải đi kiểm tra một chút.

Ngô Khởi khá vừa lòng với thành tích lần này, cười cười đem điện thoại trả lại cho mọi người, "Thi đấu lần này, cúng ta được 1 vàng, 2 bạc, 3 đồng, mỗi người đều có huy chương, tốt hơn năm trước một chút, mọi người vất vả rồi."

Thạch Lỗi giành được huy chương bạc ở hạng cân 69 kg, anh ta lấy di động chụp lại phát lên vòng bạn bè, lại đăng một tin nhắn trong nhóm.

[Bác sĩ nhỏ, huy chương bạc, không phải thất vọng về tôi!]

Từ Kính Dư cầm di động, vốn dĩ cũng muốn chụp một hình, nhưng khi cầm lấy di động lại do dự.

Anh hơi cong khóe miệng, từ từ đi, xem cô ấy có chủ động hỏi anh không.

Xử lý tốt vết thương, Từ Kính Dư đi thay quần áo, lúc tập hợp ngoài sân thể dục, Ứng Hoan chúc mừng từng người đạt huy chương trong nhóm chat.

Cuối cùng, gửi cho Từ Kính Dư một tin nhắn.

[Chúc mừng Kính Vương, Kính Vương ra tay, huy chương vàng tới tay.]

Từ Kính Dư: "..."

Khóe miệng Từ Kính Dư hơi giật giật, nhét điện thoại vào túi quần.

Sau khi lên xe, anh điều chỉnh cho lưng ghế hạ thấp hơn, cả người thả lỏng, đầu ngửa ra sau, đường cong ở cổ lộ rõ, hầu kết nhô lên phá lệ gợi cảm. Thạch Lỗi ngồi bên cạnh quay đầu nhìn anh, nhắc nhở nói: "Bác sĩ nhỏ phát tin tức cho cậu trong nhóm."

Trong cổ họng Từ Kính Dư bật ra một tiếng: "Ừ."

Thạch Lỗi: "Cậu không trả lời lại một câu?"

"Không trả lời."

"..."

Thạch Lỗi tỏ vẻ vô cùng hiểu lòng người mà gửi lại một câu cho Ứng Hoan: "Kính Vương quá mệt mỏi, cậu ấy ngủ rồi."

Ứng Hoan nhìn thời gian, đã sắp 1 giờ sáng, cô nói câu: "Mọi người vất vả rồi, ngủ ngon." liền rời khỏi wechat.

.....

Trở lại khách sạn, Từ Kính Dư tắm rửa xong đi ra, cầm lấy di động trên bàn, nhớ tới câu nói ngốc nghếch của Ứng Hoan, một chút thành ý chúc mừng cũng không có, dựa vào cạnh bàn, bỗng nhiên cười một tiếng, tâm tình đột nhiên tốt lên rất nhiều.

Ngày mùng 5 tháng 10, cả đội trở về, Ứng Trì vừa xuống xe liền đi đến bệnh viện.

Vừa lúc Ứng Hoan cũng đang ở đấy.

Ứng Trì mặc đồng phục màu đỏ của đội, lại đẹp trai, vừa đến khu giường bệnh liền hấp dẫn ánh mắt của chị gái y tá và hộ lý, Ứng Hoan đi lấy nước, hướng cậu vẫy vẫy tay. Ứng Trì chạy tới, nhìn vào bên trong: "Ba đâu?"

Ứng Hoan cười: "Mới ăn cơm xong, chị cho ba xem video, biết em thi đấu chính quy, sẽ không mắng em, em yên tâm."

Ứng Trì không sao cả: "Mắng thì mắng, em cũng không sợ ba mắng."

Hai chị em vào phòng bệnh, Ứng Hải Sinh nhìn đồng phục mà cậu mặc, hừ một tiếng: "Nhìn qua cũng được, có tinh thần."

Ứng Trì hời hợt gật đầu, cười.

Đại học A được nghỉ Quốc Khánh 8 ngày, mỗi tháng Ứng Hoan đều phải đi kiểm tra niềng răng một lần, 8 giờ sáng hôm sau, Ứng Trì thay cô mang cơm đến bệnh viện, chính mình ngồi xe đến phòng khám.

Cô vừa đến cửa, liền thấy Từ Kính Dư.

Anh đứng ở cửa, hôm nay vẫn mặc áo thun màu đỏ, thân hình cao lớn đĩnh đạc, vết thương trên mặt hồi phục khá tốt, rất đẹp trai.

Ứng Hoan thoáng dừng bước, chạy chậm qua, đứng trước mặt anh, cong môi cười: "Từ Kính Dư, anh tới kiểm tra hàm răng sao?"

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, ngón tay vuốt nhẹ đồ vật bên trong, gật gật đầu: "Ừ."

Ứng Hoan chỉ chỉ bên trong: "Tôi đi kiểm tra niềng răng..."

"Tôi biết." Từ Kính Dư xoa nhẹ ót của cô, "Đi thôi."

Ứng Hoan đi trước, khi đến trước cửa phòng của Đỗ Nhã Hân, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn anh: "Anh không đi kiểm tra sao? Đi theo tôi làm gì?"

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô: "Tôi kiểm tra xong rồi."

Ứng Hoan dừng lại, lùi phía sau hai bước, giống như cảnh cáo nói anh: "Vậy anh cũng dừng lại đây, không được nhìn tôi."

Cô không muốn anh nhìn thấy bộ dáng cô há to miệng chĩnh niềng răng...

Từ Kính Dư dựa vào tường, ra dấu ok, nghiêng đầu cười nhẹ: "Được, tôi ở chỗ này chờ cô, được chưa?"

(Edit: Mọi người giáng sinh vui vẻ, ai còn độc thân thì sớm thoát khỏi kiếp độc thân, ai đã có ný thì mãi luôn hạnh phúc, chớ độc thân như tôi chỉ có thể ở nhà ăn cầu lương thôi, mọi người đừng như tôi.)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Edit: Rùa

Ứng Hoan vẫn luôn nhớ rõ ngày đầu tiên cô đeo niềng răng, Từ Kính Dư lười biếng dựa vào góc tường ở phòng khám, cúi đầu cười cười thỏa hiệp rồi ra dấu OK với cô, ánh nắng nhỏ vụ rơi trên mặt anh, hình ảnh đó giống như trong tranh bước ra.

Thế nên sau này, mỗi lần Ứng Hoan nhìn thấy anh ra dấu OK, hoặc là gửi một icon Ok trên wechat, liền có thể nghĩ ngay đến hình ảnh đó.

Ứng Hoan nhìn anh lười biếng dựa trên tường, tâm tình cực kỳ tốt, đôi mắt cong cong, nhấp miệng cười: "Được, không được nhìn lén."

Từ Kính Dư cười: "Sợ tôi nhìn lén như vậy sao?"

"Ai cũng không được xem." Ứng Hoan làm bộ hung dữ chỉ chỉ anh, "Dù sao anh cũng phải đứng góc ở chỗ này, nếu làm loạn... Tôi sẽ tìm anh tính sổ!"

"Tính sổ như thế nào?"

"Đánh anh một trận."

Ứng Hoan học ngữ khí của anh, vừa dứt lời liền thấy bác sĩ Đỗ đứng ở cửa phòng khám, mỉm cười nhìn bọn họ.

Ứng Hoan như bị sét đánh, cả người ngốc tại chỗ.

Xong rồi, xong rồi, cô làm trò trước mặt bác sĩ Đỗ, còn nói muốn đánh con trai của bác sĩ Đỗ một trận, bác sĩ Đỗ có phải không muốn khám răng cho cô nữa không?

Bên tai cô nhanh chóng đỏ lên, đôi mắt không dám nhìn thẳng, quần bách mà nhỏ giọng chào hỏi: "Bác sĩ Đỗ..."

Đỗ Nhã Hân nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, Từ Kính Dư đoạt huy chương vàng, lại đang trong thời gian nghỉ ngơi, cả người đều thả lỏng, lười nhác kêu: "Mẹ."

Đỗ Nhã Hân ý vị thâm trường mà liếc anh một cái, lại nhìn Ứng Hoan, ôn hòa cười: "Lại đây đi."

Nói xong liền xoay người quay vào phòng.

Ứng Hoan đáp một tiếng, trừng mắt liếc Từ Kính Dư một cái, bước nhanh theo sau.

Từ Kính Dư dựa vào cửa phòng, cúi đầu mỉm cười.

Ứng Hoan đi vào phòng, Đỗ Nhã Hân đã ngồi xuống, vỗ vỗ đùi mình, "Đến đây, gối đầu lên đùi cô."

Ứng Hoan còn chút thấp thỏm, thấy thần sắc Đỗ Nhã Hân vẫn bình thường, thái độ đối với cô giống như còn ôn nhu hơn trước kia, cuối cùng cũng an tâm. Nếu Đỗ Nhã Hân không nhắc tới, Ứng Hoan cũng sẽ coi như chưa có chuyện gì, cô ngoan ngoãn đi qua nằm xuống, gối đầu lên đùi Đỗ Nhã Hân.

Đỗ Nhã Hân mỉm cười: "Há miệng."

Ứng Hoan hé miệng, Đỗ Nhã Hân nhìn qua, đeo niềng răng rất phiền, mỗi lần ăn gì đó đều không thoải mái, có đôi khi còn bị mắc lại, xử lý càng

phiền hơn, đặc biệt là lúc ăn thịt, niềng răng của Ứng Hoan rất sạch, Đỗ Nhã Hân hỏi: "Có phải cháu rất ít ăn thịt không?"

Ứng Hoan đang há miệng nên không nói được, chỉ có thể gật nhẹ đầu.

Đỗ Nhã Hân cười: "Không trách được, vẫn có thể ăn thịt, ăn chút cá, dinh dưỡng lại không sợ vướng vào niềng răng, cháu cứ ăn chay như vậy rất dễ thiếu máu."

Ứng Hoan lại gật nhẹ.

Đỗ Nhã Hân cười cười, lại nói: "Cô biết cháu làm thêm ở câu lạc bộ Quyền anh Thiên Bác, ngày đó nhìn thấy cháu, Từ Kính Dư đã nói với cô rồi..." Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng ho nhẹ, giọng nói của bà dừng lại một chút, nhìn qua cửa, nhin không được cười thành tiếng, cố ý nói: "Mấy thằng nhóc ở câu lạc bộ đều suốt ngày đánh quyền, tính tình khó tránh khỏi có chút thô lỗ, nếu cháu bị khi dễ, liền tìm Từ Kính Dư, để nó giúp cháu. Tuy rằng tính tình của nó không quá tốt, nhưng sẽ không khi dễ nữ sinh."

Ứng Hoan thụ sủng nhược kinh mà trờng lớn đôi mắt, sau đó lại chậm rãi gật đầu.

Thật vất vả điều chỉnh xong, Ứng Hoan khép miệng lại, xoa xoa hai bên má đã mồi.

Đỗ Nhã Hân dặn dò vài câu: "Tháng sau nhớ phải tới kiểm tra, còn phải ăn nhiều thịt một chút, cơ thể cháu còn phát triển, cô gái nhỏ vẫn nên chú ý, đừng ảnh hưởng đến phát dục."

Ứng Hoan: "..."

Ánh mắt cô nhìn qua ngực Đỗ Nhã Hân, năm này Đỗ Nhã Hân đã hơn 40 tuổi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, thoạt nhìn chỉ đến 35 tuổi, xinh đẹp ưu

nhã, dáng người cao gầy, ngực no đủ, phụ nữ có tuổi thế này đặc biệt quyến rũ.

Ứng Hoan cúi đầu nhìn ngực của mình, đột nhiên cảm thấy bản thân có chút cần cỗi.

Tai cô ửng đỏ, ngượng ngùng nói: "Vâng, cháu về trước, cảm ơn bác sĩ Đỗ."

Đỗ Nhã Hân tươi cười ôn hòa: "Đi đi."

Ứng Hoan cầm ba lô đi ra khỏi phòng khám, vừa ngẩng đầu liền thấy Từ Kính Dư, anh vẫn đứng ở chỗ khi nãy, chỉ thay đổi tư thế.

Đáy mắt anh tràn đầy ý cười, cười đến có chút không đàng hoàng.

Mặt Ứng Hoan đỏ lên, đều đã quên anh đứng gần như vậy, Đỗ Nhã Hân nói gì anh khẳng định đều đã nghe được rõ ràng, cô đi đến trước mặt anh, thấp giọng nói: "Cười cái gì. Tôi đi về trước."

Từ Kính Dư thôi cười, tay nắm lấy balo của cô: "Tôi lái xe đến đây, đưa cô một đoạn."

Ứng Hoan đi phía trước, nghiêng nghiêng đầu nhìn anh: "Tôi muốn đến bệnh viện."

Từ Kính Dư lấy chìa khóa xe, "Vậy đưa cô đến bệnh viện."

Ứng Hoan hỏi: "Anh có thời gian sao? Bệnh viện khá xa đấy."

Hai người đến cửa phòng khám, Từ Kính Dư dừng chân, nghiêng đầu nhìn cô, "Có rất nhiều thời gian, mỗi lần thi đấu xong huấn luyện viên sẽ cho quyền thủ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó lại quay về huấn luyện."

Ứng Hoan sắp quên mất việc này, cô làm bộ cười: "Được, anh thích ăn gì?" Tối nay về ký túc, thương lượng với bọn Chung Vi Vi một chút, đi ăn ở nơi nào, dù sao lúc trước cũng là các cô ấy nói muốn mời khách.

"Đều có thể, nhưng muốn ăn thịt."

"....Tôi biết."

Cô đương nhiên biết anh muốn ăn thịt, sức ăn của các vận động viên trong câu lạc bộ đều rất lớn, lúc trước cô còn đặc biệt quan sát Từ Kính Dư, sức ăn của anh chỉ sau Triệu Tĩnh Trung.

Ngay cả sức ăn của Ứng Trì cũng lớn hơn trước.

Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh mặt trời sáng lạn, Ứng Hoan vừa dưới ánh nắng liền nheo mắt, cô cúi đầu nói: "Tôi nghĩ xem nên đi ăn ở đâu, buổi tối sẽ nói cho anh."

Từ Kính Dư rũ mắt nhìn cô, Ứng Hoan rất trắng, ở dưới ánh nắng giống như phát sáng vậy, anh hơi nâng cằm chỉ chỉ hướng xe: "Được, đi thôi, xe đỗ ở bên kia."

Hia người đi đến bên cạnh xe, Từ Kính Dư mở cửa ghế phụ, Ứng Hoan đang muốn ngồi vào thì bả vai bị đè lại.

Cô quay đầu lại nhìn Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư cúi đầu, từ túi quần lấy ra một cái huy chương vàng nặng trĩu, ngón tay kéo dải lụa, vòng qua đầu cô, treo trên cổ. Động tác liền mạch, Ứng Hoan còn chưa kịp phản ứng, trước ngực đã có thêm một tấm huy chương vàng.

Cô ngờ ngác cúi đầu, nắm huy chương vàng trong tay, lại ngẩng đầu nhìn anh, có chút mờ mịt: "Làm gì mà đeo lên cổ tôi?"

Huy chương vàng còn có thể mang theo bên mình sao?

Từ Kính Dư thấy dải lụa vướng vào tóc cô, buông cánh tay đang đỡ cửa xe ra, trực tiếp giúp cô kéo dải lụa ra, ngón tay có chút thô ráp không cẩn thận chạm vào cổ thon mịn của cô.

Thân thể Ứng Hoan tê rần, hơi rụt người lại.

Anh dừng một chút, cúi đầu nhìn cô: "Xin lỗi."

Ứng Hoan: "... Không có gì."

Từ Kính Dư dựa vào cửa xe, cúi đầu cười khẽ: "Tôi cho rằng cô lại muốn đánh lòng bàn tay."

Ứng Hoan: "....."

Việc này có thể không nhắc đến nữa có được không?

"Đánh em gái anh!"

Cô đẩy anh ra, khom lưng chui vào trong xe.

Từ Kính Dư có chút ngoài ý muốn mà nhường mày, không nghĩ tới cô còn biết mắng chửi người, cười cười vòng sang qua ghế lái.

Sau khi xe chạy, Ứng Hoan cầm lấy huy chương vàng trên cổ, quay đầu nhìn anh: "Cái này là cố ý mang tới cho tôi xem sao?"

Từ Kính Dư không chút để ý mà nói: "Cô muốn mang về nhà cũng được."

Ứng Hoan cảm thấy anh nói giỡn, nhưng được cầm huy chương vàng cô cũng rất vui, sờ rồi lại sờ, còn ước lượng một chút, hỏi Từ Kính Dư, huy chương vàng này nặng bao nhiêu, sau đó nói: "Hy vọng sau này Ứng Trì

cũng có thể dành được huy chương vàng, treo ở trong nhà cho ba mẹ tôi được nở mày nở mặt."

Từ Kính Dư cười cười không tỏ ý kiến.

Hai người đến cửa bệnh viện, Ứng Hoan cởi dây an toàn, xoay người tới gần anh, lại lấy huy chương treo trên cổ anh, cong mắt cười: "Kính Vương cố lên, lần sau lấy huy chương vàng ở Olympic đi."

Co dựa lại rất gần, Từ Kính Dư thậm chí có thể ngửi được hương thơm thiếu nữ trên người cô, hương thơm thanh mát, rất dễ ngửi.

Anh nhấp môi, quay đầu cười: "Được."

.....

Buổi tối, Ứng Hoan và Ứng Trì đều không về nhà.

Ký túc xá của Ứng Hoan khá xa, cô vòng một đoạn đường, đưa Ứng Trì đến ký túc xá, ôn nhu dặn dò: "Nhớ phải đặt đồng hồ báo thức, tiết tự học ngày mai không nên đến muộn, đi học cũng không được đi muộn, lúc trước vì thi đấu mà em đã không đi học hơn nửa tháng rồi, nếu giảng viên hỏi đến, em khái khiêm tốn lắng nghe, biết không?"

Ứng Trì ngày thường rất nghe lời Ứng Hoan, nhưng lái nhái nhiều cậu cũng sẽ cảm thấy không kiên nhẫn, đặc biệt là việc đi học, vừa nghĩ đến liền muốn chết, càng bực bội hơn: "Ai, em biết rồi, chị cũng mau trở về đi."

Ứng Hoan cười cười, xoay người rời đi.

Trở lại ký túc xá, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đều đã đến rồi.

Lâm Tư Vũ mang theo rất nhiều đồ ăn, để đầy bàn, tiếp đón cô: "Mau tới đây ăn chút gì đi, mẹ tới làm xương sườn và chân gà rất ngon." Cô nói

xong, lại đập một cái vào ót mình, "Ai, quên mất, cậu không ăn mấy cái này, sẽ bị vương."

Ứng Hoan cười cười, hỏi: "Khương Manh đâu?"

Chung Vi Vi ăn đến vui vẻ: "Chắc cô ấy cũng sắp đến rồi."

Vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra.

Khương Manh đẩy một cái valy cao bằng nửa người vào phòng, trên mũ còn có một cái kính râm, cô kéo kính râm xuống, đem valy đẩy vào ngăn tủ, lại ném túi LV mới mua lên giường, ngồi xuống ghế, "Cuối cùng cũng đến nơi, mệt chết tở."

Lâm Tư Vũ nhìn valy hành lý, khoa trương nói: "Trời ạ, cậu đã mua bao nhiêu thứ vậy?"

Khương Manh vuốt vuốt tóc: "Không nhiều lắm, chỉ có quần áo và túi xách, tở đi dạo cùng mẹ liền không tìm chế được, đến lúc thu dọn đồ đạc mới phát hiện đã mua khá nhiều..."

Lâm Tư Vũ cười cười: "Muốn ăn gì không?"

"Ăn." Khương Manh đứng lên, "Tở còn chưa ăn cơm, đói muốn chết."

Ứng Hoan đi rửa tay, nghe được hai chữ "ăn cơm", vội vàng nói: "Đúng rồi, lúc trước không phải các cậu nói muốn mờ Từ Kính Dư ăn cơm sao? Anh ấy vừa thi đấu xong, mấy ngày nay đang nghỉ ngơi....."

Khương Manh lập tức quay lại, vui vẻ nói: "Được đấy, ăn ở đâu? Anh ấy thích ăn gì?"

Ứng Hoan: "Thịt..."

Chung Vi Vi đã ăn được kha khá, rút khăn ướt ra lau tay, xoay người tìm tư thế thoải mái ngồi trên ghế, tay chống cằm, nghĩ nghĩ: "Ăn thịt nướng được không? Gần Tây Môn mới có nhà hàng khai trương, hôm nay tớ đi ngang qua, thấy cũng không tệ lắm, còn có phòng bao riêng."

Lâm Tư Vũ nói: "Được đấy."

Khương Manh do dự: "Bên đường Tây Môn sao? Có phải hơi keo kiệt không?"

Ứng Hoan theo bản năng nói: "Không đâu, anh ấy không để ý mấy chuyện này."

Từ Kính Dư xác thật không quá bắt bẻ chuyện này, ngày thường anh ấy ăn cũng rất tùy ý, có thịt có cơm, đủ dinh dưỡng là được.

Khương Manh ngẩng đầu liếc cô một cái.

Lâm Tư Vũ vỗ tay: "Quyết định như vậy đi, buổi tối ngày mai, Tiểu Hoan Hoan nhớ nói rõ với Kính Vương. Nhưng nếu anh ấy không thích ăn thịt nướng, cũng có thể đổi."

Ứng Hoan gật đầu: "Ừ."

Cô liền lấy di động ra, gửi một tin nhắn qua Wechat cho anh.

[Tối mai ăn thịt nướng ở gần Tây Môn, có thể chứ?]

Rất nhanh, Từ Kính Dư trả lời.

[Đổi chỗ khác, nhà ăn Học trường.]

Nhà ăn Từ Kính Dư nói cũng ở trên đường Tây Môn, cách cầu lạc bộ khoảng 2 km, ông chủ tên Đỗ Hằng, trước đây cũng là quyền thủ ký hợp

đồng với câu lạc bộ, sau này vì bị thương nên rời đội, chưa đến 25 tuổi, còn rất trẻ.

Đỗ Hằng rời khỏi câu lạc bộ liền mở một nhà ăn ở gần trường học, nhân viên ở cửa hàng đều là sinh viên đại học A đến làm thêm, hơn nữa đều là nam, rất xứng với tên nhà ăn Học trường.

Từ Kính Dư quen Đỗ Hằng, hơn nữa.... không phải cô không ăn thịt sao? Ăn thịt nướng cái gì.

Ứng Hoan quay đầu lại nhìn mọi người: "Từ Kính Dư nói không ăn thịt nướng, đi nhà ăn Học trường."

Chung Vi Vi ném khăn ướt vào thùng rác, "Vậy thì đi nhà ăn Học trường."

Việc ăn cơm, cứ như vậy mà định xuống.

.....

Ngày hôm sau có tiết tự học, Ứng Hoan gửi tin nhắn cho Ứng Trì, hỏi cậu cảm thấy học hành thế nào.

Lúc ấy Ứng Trì đang ngồi gốc trong phòng học trống rỗng, chết lặng nhìn giảng viên mỉm cười hòa ái trên bục giảng, càng chết lặng quay đầu nhìn thoáng qua bạn học duy nhất ngồi bên cạnh cậu.

Nữ sinh tên Nhan Tịch, dáng người nhỏ xinh, hai bên má có lúm đồng tiền, rất đáng yêu, lúc nói chuyện đều như ẩn như hiện.

Buổi sáng Nhan Tịch đến phòng học trước, vốn dĩ cũng chết lặng mà ngồi yên chờ giảng viên, bởi vì bạn học duy nhất của cô ngày khai giảng đã không thấy tăm hơi, nghe nói là thi đấu quyền anh, cô không quá chú ý đến chuyện này.

Ở trong ấn tượng của cô, đánh quyền anh không phải phải mấy người gầy nhỏ mà là cơ bắp, cường tráng, hơn nữa đều không đẹp trai.

Cho nên, khi Ứng Trì xuất hiện ở phòng học, cô còn tưởng cậu đi nhầm, nhìn thấy cậu rút sách từ trong cặp ra mới dám xác nhận.

Bạn học duy nhất của cô....

Mẹ nó, quá đẹp rồi! Còn xinh đẹp hơn cả cô!

Ứng Trì ngồi xuống, Nhan Tịch không nhịn được liền ngồi gần cậu, giơ tay chào hỏi: "Xin chào, bạn học, vậy mà cậu lại trở về, cậu không biết, lúc trước mình tớ đi học, có bao nhiêu tịch mịch nhàm chán!"

Ứng Trì trầm mặc một lúc, nói: "Hiện tại cũng rất nhàm chán...."

Nhan Tịch thở dài: "Đúng vậy, tớ còn nghĩ năm sau sẽ đổi chuyên ngành."

Ứng Trì có chút bực bội: "Chuyển đi, tớ cũng muốn chuyển."

Nhan Tịch thỉnh thoảng quay đầu nói với cậu vài câu, Ứng Trì hỏi gì đáp nấy.

"Lần trước cậu thi đấu ở đâu?"

"Thiên Tân."

"Có vé vào cửa sao?"

"Có vé."

"Cậu còn thi đấu không? Có vé vào cửa không? Tớ chưa xem thi đấu quyền anh bao giờ, lần sau tớ sẽ đi xem, dù sao bọn mình cũng là bạn học duy nhất, tớ sẽ đi cổ vũ cho cậu! Hơn nữa giảng viên cũng đã nói, chúng ta

phải giúp đỡ lẫn nhau, lát nữa tớ sẽ đưa vở cho cậu, cậu đã bỏ mất khá nhiều bài học, tớ giúp cậu bổ túc lại từ đầu nha."

"Cảm ơn...." Ứng Trì gãi gãi đầu, nghĩ đến thi đấu, lại nói: "Sau này tớ vẫn tham gia thi đấu, đều có vé vào cửa, trên mạng cũng bán, cậu muốn đi xem thì có thể mua trên mạng, tớ có thể gửi link cho cậu."

"Nhan Tịch: "... Ừ."

Cô còn tưởng rằng, trong lớp chỉ có hai người, nam sinh khẳng định sẽ rất chiều cố mình.

Một cái vé, cậu ấy mời cô đi xem thì tốt rồi!

Quả nhiên, nam sinh đẹp trai không đáng tin cậy!

Ứng Trì đã bỏ mất khá nhiều chương trình học, dù không thích ngành này thì việc học bổ túc cũng không thể bỏ, vội vội muốn điên rồi.

Giữa trưa Ứng Hoan đến ăn trưa cùng cậu, thấy cậu học khá tốt liền an tâm...

.....

Ứng Hoan hẹn Từ Kính Dư 6 giờ tối, 5 rưỡi cô vẫn còn ở thư viện, thư viện rất gần Tây Môn, đi đến nhà ăn khoảng 20 phút. Cô gọi điện cho Chung Vi Vi, hỏi: "Các cậu ra ngoài chưa?"

Chung Vi Vi nhìn thoáng qua Khương Manh còn ngồi trước gương tô son, cười lạnh: "Đang đợi người chải chuốt trang điểm."

Lâm Tư Vũ dựa vào cửa, thúc dục: "Khương Manh, cậu chuẩn bị đi hẹn hò sao? Nhanh lên chút!"

"Được được!"

Khương Mạnh mím môi, xách túi lên.

Lúc họ đến nhà ăn chỉ còn vài phút nữa là đến 6 giờ, Từ Kính Dư đã dặn Đỗ Hằng để lại cho bọn họ một phòng riêng.

Ứng Hoan đưa cặp sách cho Chung Vi Vi: "Cậu cầm giúp tớ, tớ đi WC một chút."

"Được, cậu nhanh lên, một chút nữa Từ Kính Dư đến, bọn tớ lại không thân, rất xấu hổ." Chung Vi Vi cầm cặp sách nặng trĩu của cô, nói "Cậu nên kêu Ứng Trì tới, có hai người con trai sẽ không xấu hổ như vậy."

Ứng Hoan: "..."

Không, mang Ứng Trì tới mới gọi là tai nạn.

Ba người ngồi xuống ghế lô, Khương Mạnh kêu người phục vụ mang lên trà lúa mạch, có chút thất thần nhìn ra cửa.

Từ Kính Dư là từ trong nhà đến đây, tìm nơi dừng xe mất vài phút, đến nhà ăn vừa đúng 6 giờ.

Anh bước vào nhà ăn, trực tiếp đến ngoài ghế lô, cái gọi là ghế lô kỳ thật chính là dùng trúc ngăn cách một không gian riêng, chỉ cần không kéo màn thì có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Từ Kính Dư vừa nhìn tới, bước chân liền dừng lại.

Trên ghế lô có ba nữ sinh.

Anh nhận ra đây là bạn cùng phòng của Ứng Hoan, mặt không biểu cảm quay người, lấy di động gọi cho Ứng Hoan, muốn hỏi cô tại sao lại thế này.

Vừa quay người, liền thấy Ứng Hoan bước ra từ toilet.

Ứng Hoan thấy anh liền cười: "Anh đến rồi."

Từ Kính Dư hơi híp mắt, đi đến trước mặt cô, đè thấp âm thanh hỏi: "Sao lại thế này? Cô tới cùng bạn cùng phòng?"

Ứng Hoan: "Lần trước anh cho bọn họ vé vào cửa, bọn họ nói muốn mời cơm anh, cảm ơn anh."

Từ Kính Dư liếm khóe miệng, cười lạnh: "Khá tốt."

Để cho anh, một đại nam nhân đi ăn cơm với nạn cùng phong? Một cho cô nghĩ ra!

Từ Kính Dư giơ tay, đập một cái lên ót cô, Ứng Hoan bị đập ngốc, sờ sờ ót, mờ mịt ngẩng đầu: "Làm gì nha?"

"Chờ tôi một lát."

Từ Kính Dư ném xuống một câu liền xoay người bước đi.

Ứng Hoan: "..."

Cô quay đầu lại kêu anh: "Đi đâu vậy?"

Từ Kính Dư không thèm quay đầu lại, đi đến quầy bar, ngồi lên ghế cao gọi điện thoại cho Thạch Lỗi: "Đến nhà ăn Học trường ăn cơm, tôi mời khách."

Mấy người Thạch Lỗi đang chơi game, chơi hăng say không muốn dứt ra, không chút do dự cự tuyệt: "Không đi, chúng tôi ăn cơm hộp."

"Xác định?" Từ Kính Dư chậm rì rì nói: "Ứng Hoan kêu mấy người đến đây, bạn cùng phòng của cô ấy cũng ở chỗ này."

"TMD!" Thạch Lỗi có chút không thể tưởng tượng, trực tiếp ném con chuột: "Thật hay giả?"

"Thật sự." Từ Kính Dư có chút không kiên nhẫn, "Trong vòng mười phút, các người mau lăn đến đây cho tôi."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Rùa

Ngoài cửa nhà ăn, có một chiếc xe phân khối lớn đỗ ở đó, là xe Đỗ Hằng mới mua.

Từ Kính Dư dựa trên xe máy hút thuốc, anh không nghiện thuốc lá, cũng ít khi hút, hơn nữa hút thuốc không tốt cho cơ thể, thường ngày anh rất hạn chế, nếu là lúc trước tuyệt đối sẽ không hút.

Lúc này thật sự bị nha đầu Ứng Hoan kia làm tức giận rồi, vốn dĩ anh tưởng hai người, ai biết.....

Ứng Hoan không quay về ghế lô, cô cảm thấy bản thân hình như đã chọc tức Từ Kính Dư rồi, do dự một chút, vẫn đi tìm anh. Cô không thấy anh ở quầy bar, đi ra ngoài mới thấy anh đang dựa vào xe hút thuốc, cô đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng: "Từ Kính Dư, tại sao anh không đi vào?"

Từ Kính Dư phun ra một hơi khói, Ứng Hoan nhăn mũi, anh liền quay mặt đi, dập tắt thuốc, rũ mắt liếc cô: "Tại sao không nói cho tôi biết là bạn cô mời khách?"

Ứng Hoan sững sốt một chút, hỏi anh: "Khác biệt rất lớn sao?"

Lúc trước cô cũng đã nghĩ có nên kêu Ứng Trì đến không, hai nam sinh tương đối tốt, nhưng nghĩ đến Ứng Trì và Từ Kính Dư vừa thấy mặt liền muốn xù lông, ngồi ăn cơm cùng bàn sắc mặt cũng không tốt, ý tưởng này cứ thế mà chết từ trong trứng nước.

Đến nỗi bọn Thạch Lỗi...

Khương Manh không muốn kết giao, cho nên cô cũng không miễn cưỡng.

Từ Kính Dư: "....."

Anh nên đánh cô một cái hay nên hôn cô đây?

Đều rất muốn.

Từ Kính Dư nhìn cô, khóe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt: "Khác biệt rất lớn, cô muốn nghe sao?"

"Cái gì?"

Anh vừa muốn nói chuyện, di động lại vang lên.

Là Chu Bách Hạo gọi tới.

"Ở đâu? Hạ Trì và An Tình Nhượng gọi cậu đi uống một chén."

"Không rảnh."

Chu Bách Hạo không tin: "Không thi đấu không huấn luyện thì bận cái gì? Không rảnh, cậu lừa ai chứ, nhanh lại đây đi."

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hoan, cà lơ phất phơ nói: "Hẹn hò, cúp đây."

Nói xong, trực tiếp cắt điện thoại.

Hẹn hò?

Ứng Hoan bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, đối diện với ánh mắt đen nhánh của anh, tim bỗng nhiên lỡ nửa nhịp.

Đầu bên kia, Chu Bách Hạo trừng mắt nhìn điện thoại, nhú mày nói: "Hẹn hò? Với ai?"

Càng nghĩ càng thấy không thích hợp, lại gọi điện thoại qua.

Từ Kính Dư trực tiếp tắt máy, không thèm để ý đến anh ta.

"Mẹ nó." Chu Bách Hạo chửi nhỏ một câu, không phải là Ứng Hoan chứ?

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn thời gian, sắp quá mười phút rồi, vừa ngẩng đầu, quả nhiên thấy Thạch Lỗi, Dương Cảnh Thành từ bên đường chạy tới.

Đi cũng rất nhanh.

Anh hướng đường cái đối diện hếch cằm: "Người tới rồi, chuẩn bị đi thôi."

Ứng Hoan nhìn theo ánh mắt anh, thân hình cao to của Triệu Tĩnh Trung thực sự quá dễ thấy, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh ta, bên cạnh có Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành, còn có một nam sinh không phải người của câu lạc bộ, chắc là bạn học.

Cô ngơ ngác quay đầu lại nhìn Từ Kính Dư: "Anh gọi bọn họ tới."

Từ Kính Dư đứng thẳng dậy, cho tay vào túi quần, ánh mắt chuyển đến người cô: "Không được sao? Cô mang bạn cùng phòng đến tôi liền mang anh em của tôi đến, vừa lúc cho bọn họ kết giao, đám người kia vẫn luôn muốn yêu đương."

Ứng Hoan: "..."

Cô dừng một chút, nhú mày nói: "Sao anh không nói cho tôi biết một tiếng."

Từ Kính Dư liếc cô một cái: "Không phải cô cũng chưa nói sao?"

Ứng Hoan nghẹn, một câu phản bác cũng không nói được.

Mấy người Thạch Lỗi đã chạy đến, ăn mặc rất có tinh thần, rõ ràng chú ý hơn ngày thường. Thạch Lỗi cười hì hì nhìn Ứng Hoan: "Bác sĩ nhỏ, cô thật tốt, không nghĩ tới thật sự liên hoan làm quen."

Ứng Hoan ngoài cười nhưng trong không cười: "Ừ... nếu tới rồi thì vào thôi, ở phòng bao cuối cùng."

Cô cúi đầu, nhả cho Chung Vi Vi, thông báo cho cô ấy biết.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành rất hưng phấn mà đi phía trước, còn đứng trước gương ngắm nghía lại bản thân.

Từ Kính Dư chậm chạp đi sau cô, lúc sắp đến ghế không chút để ý nói: "Ứng Tiều Hoan, cô có biết lúc trước cô mang bạn cùng phòng đến đây ăn cơm với tôi giống cái gì không?"

Ứng Hoan nhả tin xong, Chung Vi Vi đã trả lời lại một câu dài: "A a a a a a! Kết giao hữu nghị? Tại sao đột nhiên lại biến thành kết giao hữu nghị???"

Việc cũng đã thành như vậy, cô chỉ có thể giả ngu, cắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư: "Cái gì?"

"Mang bạn trai đi gặp bạn cùng phòng." Anh đứng yên, như cười như không nhìn cô, "Không biết đại học có cái quy định bất thành văn sao? Trong phòng ngủ có người nói chuyện yêu đương thì đều phải mời bạn cùng phòng một bữa cơm."

Ứng Hoan sửng sốt: "Biết..."

Cái này cô biết, nhưng cô và Từ Kính Dư lại không phải người yêu, lý do mời khách cũng không phải như vậy.

Từ Kính Dư vỗ vỗ ót cô, bỗng nhiên tâm tình rất tốt.

Cô nàng này có độc, còn chưa biết thế nào đã khiến cho người khác phải nghĩ ngợi lung tung, về sau chẳng phải càng khó sống hơn sao...

"Vào thôi, Ứng Tiểu Hoan."

Từ Kính Dư ném xuống một câu, bước đi trước cô, Ứng Hoan sửng sốt vài giây, nơi nào đó dưới đáy lòng dâng lên cảm xúc kích động không tên, tay khẽ vuốt tóc, cô còn chưa làm cho tóc gọn gàng lại thì Chung Vi Vi đã gọi: "Ứng Tiểu Hoan, mau tiến vào!"

Chung Vi Vi cho rằng Ứng Hoan muốn để cho các cô làm quen trước nên không tiến vào.

Ứng Hoan quay đầu nhìn bọn họ, cười cười: "Ừ."

Phòng bao không lớn, mấy nam sinh tiến vào, đặc biệt là Triệu Tĩnh Trung, đầu của anh ta đã sắp chạm vào đèn treo trên trần nhà, hơn nữa lại thêm Từ Kính Dư cao hơn 1m8, nháy mắt liền cảm thấy chật chội.

Khương Manh và Lâm Tư Vũ đều có chút lúng túng nhìn mấy người con trai đi vào, phục hồi lại tinh thần, nhú nhú mày.

Từ Kính Dư đi đến bên cạnh Chung Vi Vi, kéo ghế ra trực tiếp ngồi xuống, anh nhìn Lâm Tư Vũ, khóe miệng hơi cong: "Tôi mang bạn đến đây, không ngại chứ?"

Ứng Hoan bị Chung Vi Vi lôi kéo ngồi xuống giữa cô ấy và Từ Kính Dư, Chung Vi Vi cười tủm tỉm: "Không ngại, nhiều người sẽ càng thêm náo nhiệt."

Mấy người Thạch Lỗi đều sừng sốt, nhất loạt nhìn về phía Từ Kính Dư.

Không phải đến kết giao hữu nghị sao? Nghe lời này thấy thế nào cũng không phải ý đấy.

Trong lúc nhất thời, mấy đại nam sinh đều có chút câu nệ.

Từ Kính Dư kêu người phục vụ mang thực đơn tới, anh đưa thực đơn cho Chung Vi Vi, "Nữ sinh chọn món trước."

Chung Vi Vi không khách khí, trực tiếp gọi hai món mình thích nhất, Ứng Hoan chọn món đậu hũ Nhật Bản liền đưa thực đơn cho Lâm Tư Vũ, Lâm Tư Vũ và Khương Manh chọn xong rồi, Khương Manh ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, cười hỏi: "Kính Vương anh muốn ăn gì, tôi gọi giúp anh."

Từ Kính Dư dừng một chút, dựa vào lưng ghế cười cười: "Gọi cá hấp."

Ứng Hoan quay đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư nhướn mày: "Nhìn cái gì, không phải mẹ tôi đã nói cô phải ăn nhiều cá sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn bọn họ, Khương Manh như bị điểm huyết, trong phòng chỉ có Chung Vi Vi biết chuyện này. Ứng Hoan đỏ mặt, cúi đầu giải thích: "Mẹ anh ấy là nha sĩ của tôi."

Thạch Lỗi bưng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là như thế, đúng rồi, bác sĩ nhỏ, tôi vẫn luôn muốn hỏi cô, cô phải đeo niềng răng trong bao lâu?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ nói: "Sang tháng sáu năm sau hoặc tháng chín."

"Lâu như vậy?"

"Hai năm đi, phải lâu như vậy mới có hiệu quả tốt nhất."

Khương Manh đưa thực đơn cho Triệu Tĩnh Trung bên cạnh, Triệu Tĩnh Trung khá nhát, đối mặt với nữ sinh đều sẽ thẹn thùng, anh ta ngượng ngùng nói câu "cảm ơn". thực đơn trên tay đã bị Thạch Lỗi lấy mất.

Thạch Lỗi nói: "Để tôi chọn."

Anh nhanh chóng gọi mấy món thịt, đều là thịt dê và thịt bò, gọi xong rồi thì đưa lại cho người phục vụ, thúc giục: "Mang đồ ăn nhanh lên chút."

Tất cả mọi người đều không thân, cũng may Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đều là người nói nhiều, rất nhanh đã làm bầu không khí sôi động lên, Dương Cảnh Thành nói: "Các cô đều học ngành Y sao? Ngành này phát triển rất tốt."

Lâm Tư Vũ cười cười: "Ở quốc gia chúng ta không được coi trọng như vậy, phương Tây phát triển tốt hơn, có điều kiện ra nước ngoài học thì càng tốt."

Từ Kính Dư kêu người phục vụ mang cá hấp đến trước mặt Ứng Hoan, Ứng Hoan gắp một miếng cá bỏ vào bát, biểu cảm hai người tự nhiên, Chung Vi Vi bất động thanh sắc nhìn hai người, không biết hành động của Từ Kính Dư do thân sĩ, hay là...

Hay là đối xử với Ứng Hoan có chút đặc biệt?

Chung Vi Vi học cùng Ứng Hoan từ cấp hai, năm bọn họ đang học cấp hai thì Ứng Hải Sinh phát hiện bản thân bị mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu, mặc dù bệnh này không lập tức mất mạng, nhưng khi mắc phải thì sức khỏe sẽ bị suy giảm, khi còn nhỏ, Ứng Trì đánh nhau, Ứng Hoan còn có thể vắc gậy đi hỗ trợ.

Sau khi Ứng Hải Sinh bị bệnh, tính tình của cô trở nên mềm hơn rất nhiều, đối với chuyện tình cảm, cô ấy không giống Ứng Trì, Ứng Trì là thật sự trì độn, không thông suốt...

Ứng Hoan thì quá ít suy nghĩ đến nó, cô ấy sợ có một ngày Ứng Trì phải hiến thận cho Ứng Hải Sinh, ảnh hưởng sức khỏe, ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu ấy, cho nên cô ấy cứ như thế, luôn dỗi dành Ứng Trì, đối với nam sinh căn bản không có phản ứng.

Hơn nữa sau khi đeo niềng răng, càng ít nghĩ đến chuyện yêu đương.

Chung Vi Vi nghĩ đến Ứng Trì, có chút thất thần, lắc đầu mạnh để tỉnh táo lại, ánh mắt đồng tình nhìn Từ Kính Dư.

Thạch Lỗi cười hì hì: "Sợ cái gì, về sau làm việc ở mấy câu lạc bộ cũng tốt, tự do hơn ở bệnh viện."

Khương Manh dừng một chút, nhìn anh ta, mỉm cười: "Phải không? Vậy khi nào câu lạc bộ của anh lại tuyển người? Thật ra tôi rất muốn làm ở đây..."

Lâm Tư Vũ nghiêng đầu nhìn một cái, cười khế: "Không phải chứ Khương Manh, ba cậu là phó viện trưởng của một trong ba bệnh viện hàng đầu, cậu còn sợ sau này không tìm được chỗ làm tốt sao?"

Khương Manh tức giận liếc nhìn cô ấy: "Chuyện này không giống nhau, hiện tại là làm thêm."

"Câu lạc bộ bọn tôi....." Thạch Lỗi có chút do dự, bởi vì anh ta cũng không biết có tuyển hay không, trước kia mỗi năm tuyển thêm thành viên cho câu lạc bộ đều sẽ tuyển người làm thêm cho bộ phận y tế, nhưng rất ít khi tuyển sinh viên năm hai, ít nhất cũng là thực tập sinh, Ứng Hoan là ngoại lệ.

Nhưng mà, đây là ông chủ tuyển vào, hơn nữa tất cả mọi người đều thích cô ấy, chuyện này liền khác.

Anh ta nhìn Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư rót ly trà, thuận tiện rót thêm trà cho Ứng Hoan, đặt ấm trà xuống, nhàn nhạt nói: "Không tuyển, có bác sĩ Hàn và Ứng Hoan là đủ rồi."

Sắc mặt Khương Manh cứng đờ, ngượng ngùng cười: "Như vậy sao...."

Từ Kính Dư cười cười: "Phải, xin lỗi."

Khương Manh nhấp môi: "Không có việc gì."

Lâm Tư Vũ yên lặng trợn trắng mắt.

Ứng Hoan cũng khẽ nhíu mày, cô đã nói với Khương Manh không nhận thêm người, không biết tại sao cô ấy còn muốn hỏi lại, cho rằng cô đang gạ người sao?

Cơm nước xong, Thạch Lỗi làm bộ làm tịch mà lấy di động ra, nhìn Lâm Tư Vũ, thử hỏi: "Cái kia, thêm wechat được chứ?"

Lâm Tư Vũ:.... Được."

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ hoàn toàn là vì lịch sự mà trao đổi wechat với mấy nam sinh, thế nhưng không ai đi hỏi Khương Manh, chỉ có đứa trẻ thật thà Triệu Tĩnh Trung đi hỏi, sắc mặt Khương Manh xấu hổ đồng ý.

Đi ra nhà ăn, Từ Kính Dư nhìn Ứng Hoan, "Muốn tôi đưa về không?"

Ứng Hoan còn đeo ba lô nặng trĩu, lắc đầu nói: "Không cần, tôi đi về cùng bọn họ, tiêu thực."

Đêm nay ăn cá rất ngon, cô ăn nhiều hơn bình thường nửa bát cơm, hiện tại bụng có chút căng.

Từ Kính Dư gật đầu, "Được, gặp lại ở câu lạc bộ."

Ứng Hoan: "Được."

Cô vẫy tay, đeo ba lô đến chỗ Chung Vi Vi.

Đi được vài bước, quay đầu nhìn thoáng qua, Từ Kính Dư còn đứng tại chỗ nhìn cô, Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đang cúi đầu nhìn di động, nhìn anh càng thêm cao lớn, tuấn khí tiêu sai.

Cô bỗng nhiên buông tay Chung Vi Vi ra, "Chờ tớ một chút."

Chạy qua lại.

Ứng Hoan chạy đến trước mặt Từ Kính Dư, ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: "Từ Kính Dư, lần sau tôi vẽ một bức tranh cho anh nhé."

Từ Kính Dư nhướn mày: "Dễ tôi sao?"

Ứng Hoan gật đầu: "Bồi tội."

Cô đều đã nghĩ nên vẽ cái gì, đột nhiên rất muốn vẽ cho anh một bức.

Anh nhìn về phía trước, khóe miệng nâng lên, lại nói, anh còn chưa thấy cô vẽ lần nào. Trước kia ở câu lạc bộ thấy cô vẽ gì đó, không cần nhìn cũng biết đang vẽ Ứng Trì.

Từ Kính Dư rũ mắt nhìn cô: "Vẽ đẹp một chút, bằng không phạt cô vẽ lại một trăm bức."

Ứng Hoan: "....."

Cô trừng anh: "Đừng có được một tắc lại muốn thêm một thước."

Nói xong, chạy nhanh như thỏ đi mất.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đã xem một vòng bạn bè của Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ, Triệu Tĩnh Trung gãi đầu, hỏi: "Sao các cậu không thêm wechat của Khương Manh?"

Thạch Lỗi liếc nhìn anh ta, cười nhạt: "Không phát hiện trên người cô ấy đều là hàng hiệu sao? Vừa nhìn đã biết mắt cao hơn đầu." Thạch Lỗi nhìn trên dưới Triệu Tĩnh Trung một lần, vỗ vỗ vai anh ta, "Anh em, nghe tôi một câu, chờ sau khi cậu thi đấu chuyên nghiệp, phí lên sân khấu là 100 đô một lần, cô ấy sẽ liếc cậu một cái. Hoặc là cậu phải có cái túi da giống Kính Vương mới được, hơn nữa Kính Vương của chúng ta không chỉ có túi da mà còn có gia thế, muốn so sánh cũng không thể so nổi, đừng nghĩ."

Triệu Tĩnh Trung: "..."

Dương Cảnh Thành: "Trở về chơi game đi."

Thạch Lỗi nhún vai: "Tiếp tục cày game lên cấp."

Anh ta nhìn Từ Kính Dư: "Kính Vương, không về ký túc xá sao?"

Từ Kính Dư ở chung cư gần câu lạc bộ, anh ngại ký túc ồn ào, thỉnh thoảng sẽ trở về chung cư vài lần, anh quay đầu nhìn Thạch Lỗi: "Không về."

Thạch Lỗi tò mò: "Hôm nay rốt cuộc có chuyện gì thế? Cái gì mà kết giao bạn bè, cậu lừa bọn tôi phải không?"

Từ Kính Dư liếc anh ta, cười nhạt nói: "Tôi đã có túi da còn có gia thế, các cậu không thể so sánh với tôi, bị người ta chướng mắt, các cậu còn trách tôi?"

Anh hừ lạnh, xoay người rời đi.

Thạch Lỗi: "..."

Con mẹ nói!

.....

Ứng Hoan cùng mọi người trở về ký túc xá, suốt đường đi sắc mặt Khương Manh đều không tốt, có lẽ bị chọc tức.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ thấy nhưng không nói, nói tính Khương Manh không tốt sao? Cũng không phải, bình thường không có gì thì ở chung rất tốt, hơn nữa người cũng hào phóng. Nhưng khi gặp gỡ nam sinh thì lòng tự ái lại lớn hơn bình thường, có chút tính tình đại tiểu thư, cảm thấy nam sinh đều phải chiều cô ấy, nghe theo cô ta, coi cô ta như tiểu công chúa.

Cho nên, không có gì đáng nói.

Trở lại ký túc xá, Ứng Hoan ra ban công rửa tay.

Khương Manh đứng ở cửa, nhìn Lâm Tư Vũ, do dự một chút, nói thẳng: "Tư Vũ, cậu chắc không thích Từ Kính Dư phải không?"

Lâm Tư Vũ không thể hiểu được, buồn cười nói: "Cậu cảm thấy tớ thích Từ Kính Dư? Làm ơn.... Tớ đối với trai đẹp chỉ đơn thuần là thưởng thức." Cô dừng một chút, kỳ quái nhìn Khương Manh, "Cho nên, lúc trước cậu vẫn luôn ngưỡng chừng xoắn xuýt là vì cho rằng tớ thích Từ Kính Dư?"

Khương Manh cúi đầu: "Ừ, bởi vì lúc xem thi đấu, chỉ có cậu là hứng thú nhất, cùng tớ nói muốn ngủ với anh ấy."

Lâm Tư Vũ nhìn một cái, có chút xem thường, "Tiểu thư, tớ còn nói muốn ngủ với Hồ Ca, muốn sinh khí con cho anh ấy, cậu không nhớ rõ

sao?"

Khương Manh: "....."

Ứng Hoan rửa tay xong đi vào, nghe được bọn họ nói chuyện, hơi nhú mày.

Khương Manh giống như suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "Ứng Hoan, tớ muốn theo đuổi Từ Kính Dư, cậu giúp tớ được không."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn cô ta, trầm mặc vài giây.

Cô.... Không muốn giúp.

Không tại sao cả, thanh âm dưới đáy lòng chính là không muốn giúp.

Cô cảm thấy tính cách của Khương Manh không hợp Từ Kính Dư, Từ Kính Dư cũng sẽ không thích cô như vậy.

Chung Vi Vi cười: "Sao cậu không hỏi xem Ứng Hoan có thích Từ Kính Dư hay không?"

Ứng Hoan: "...."

Khương Manh sửng sốt, nhìn về phía Ứng Hoan: "Ứng Hoan đeo niềng răng...Không phải, ý tớ là Ứng Hoan đã nói cậu ấy đeo niềng răng nên không muốn yêu đương."

Ngụ ý, Ứng Hoan đeo niềng răng nên không xinh đẹp, Từ Kính Dư không thích.

Hơn nữa Ứng Hoan làm việc rất tự giác và có kế hoạch, đặc biệt là việc học, so với các cô đều nghiêm khắc hơn rất nhiều.

Cô nói không yêu đương....

Chắc là sẽ không đi?

Ứng Hoan nghe ra ý tứ của Khương Manh, đáy lòng có chút không thoải mái, cũng không thích Khương Manh nói chuyện này tùy tiện như vậy, cô dừng một chút, nhớ tới lời Thạch Lỗi, nói thẳng: "Từ Kính Dư không thích người khác theo đuổi."

Khương Manh nhú mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Cậu làm sao biết được, cậu cũng không phải anh ấy."

Thái độ của Ứng Hoan cũng lạnh xuống: "Tớ làm ở đội y tế, cùng anh ấy ăn cơm, đi thi đấu phòng anh ấy bên cạnh phòng tớ, chúng tớ rất quen thuộc. Hơn nữa anh ấy nhiều đồng đội như vậy, sẽ có người nói ra, chuyện này tớ cũng không cần phải lừa cậu đi?"

Khương Manh bị ghen đến nói không ra lời.

Lâm Tư Vũ quay đầu cười, "Tại sao không thích người khác theo đuổi? Có người theo đuổi không phải chuyện tốt sao?"

Ứng Hoan dựa vào khung cửa, mặt không biểu cảm, : "Khả năng người đẹp một chút đều thích ép buộc*."

*装逼/ ép buộc

Khương Manh: "???"

Lâm Tư Vũ và Chung Vi Vi sừng sốt, đồng thời cười to: "Ha ha ha ha ha!"

Thật mẹ nó thích ép buộc!

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Rùa

Ngày hôm sau, Ứng Hoan vẫn tới câu lạc bộ làm thêm, gần đây câu lạc bộ tương đối thiếu người, bởi vì vừa kết thúc thi đấu, vận động viên cần có thời gian nghỉ ngơi.

Khác với các môn thể thao khác, cơ thể các quyền thủ thường bị tổn thương khá lớn, mỗi lần kết thúc một mùa thi đấu đều phải nghỉ ngơi ba tháng mới có thể làm thân thể khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Câu lạc bộ còn có các quyền thủ khác, cùng với các thành viên mới được tuyển vào, công việc chủ yếu của Ứng Hoan là giúp bọn họ xử lý vết thương trong quá trình huấn luyện, cô ngồi trên sofa trong phòng nghỉ, lấy ra tập giấy phác họa từ trong ba lô.

Ngày hôm qua cô đã suy nghĩ kỹ, sẽ vẽ lại cảnh Từ Kính Dư đứng ở cửa bệnh viện.

Vẽ bằng màu nước, nhất định sẽ rất đẹp.

Ứng Hoan phác họa một lần trong đầu, cầm lấy bút bắt đầu vẽ. Hôm nay cô mặc áo lông mỏng, tóc dài đen nhánh thả bên hông, đuôi tóc hơi cong, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe cửa, dừng lại bên chân cô, bác sĩ Hàn đi qua, dừng một chút, cười cười, lấy di động ra chụp lại khoảng khắc này.

Ứng Hoan quá mức chuyên chú, căn bản không chú ý.

Bác sĩ Hàn lên tiếng: "Ứng Hoan, chị có việc ra ngoài, phải mất một lúc mới có thể về, em chú ý bọn họ giúp chị."

Ứng Hoan vội vàng ngẩng đầu, quay lại nhìn cô, cười nói: "Vâng, chị đi đi."

Bác sĩ Hàn đi rồi, Ứng Hoan đứng lên nhìn một vòng, không thấy có chuyện gì lại ngồi xuống tiếp tục vẽ tranh.

Chu Bách Hạo đi đến, dừng xe ở trước cửa câu lạc bộ, nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngồi an tĩnh như một bức họa qua khung cửa sát đất, anh nhướn mày, chạy xe đến mảnh đất trống bên cửa sổ. Chu Bách Hạo ngồi trên xe nhìn một hồi, bước xuống xe, đi đến trước cửa gõ vài cái.

Cốc cốc cốc___

Ứng Hoan nghe tiếng ngẩng đầu lên, thấy Chu Bách Hạo, vội đem bức tranh đang vẽ dở bỏ vào trong ba lô, mỉm cười chào: "Chu tổng."

Chu Bách Hạo không nghe thấy, nhưng nhìn khẩu hình có thể đoán được, anh cười một tiếng, chỉ chỉ bên trong.

Ứng Hoan thấy anh bước qua cửa chính, biết anh muốn đến đây, cô khom lưng nhét nốt phần bức tranh còn ở bên ngoài vào. Ông chủ đã tới, cô tất nhiên không thể vẽ nữa, chỉ có thể nhét lại vào ba lô.

Chu Bách Hạo đi đến trước mặt cô, thấy cô đang cất tập tranh, nhẹ nhàng nói: "Hiện tại không có việc gì, em cứ vẽ tiếp đi."

Ứng Hoan nào không biết xấu hổ mà tiếp tục, lắc lắc đầu: "Không cần, có thời gian tôi sẽ vẽ tiếp."

"Vẽ gì vậy? Nhìn rất nghiêm túc."

Chu Bách Hạo ngồi xuống đối diện cô, nhớ tới bộ dáng chuyên chú của cô, nhin không được mà cười.

Ứng Hoan hơi dừng, "Vẽ cho Từ Kính Dư một bức họa, chọc anh ấy nổi giận, muốn xin lỗi."

Chu Bách Hạo: "..."

Vẽ Từ Kính Dư?

Anh nhìn cô, khoe miệng hơi cong: "Vẽ cho tôi một bức?"

Ứng Hoan hơi sửng sốt, nhìn về mặt anh, bình thường Chu Bách Hạo không hay tới câu lạc bộ, cho dù tới cũng không ở lại lâu, cho nên cô còn không quen anh bằng bọn Thạch Lỗi, ít nhất nói cô vẽ Trần Sâm Nhiên cô còn có thể vẽ được.

Nhưng Chu Bách Hạo...

Cô có thể nhận ra anh ta, nhưng lại không thể vẽ được.

Ứng Hoan chỉ có thể thành thật: "Tôi... có chút mù mắt, tôi không gặp anh nhiều, cho nên dù muốn vẽ cũng rất khó."

Chu Bách Hạo ngẩn người, nhìn cô một lườm, một bộ khó có thể tin: "Em bị mù mắt?"

Ứng Hoan rất ít khi nhận mình bị mù mắt trước mặt người khác, lúc này chỉ có thể căng da đầu gật gật: "Chỉ một chút, không phải nghiêm trọng, thành viên trong câu lạc bộ tôi có thể nhớ được, sẽ không nhận sai."

Chu Bách Hạo dường như bị đả kích, từ dáng người đến gia thế anh đều có cả, phụ nữ theo đuổi anh cũng không ít thế mà ở chỗ Ứng Hoan nửa ngày thì đến cả Thạch Lỗi anh cũng không bằng? Anh trầm mặc vài giây, bỗng dưng cười: "Không sao cả, tôi ngồi đây cho em vẽ thì có thể vẽ chứ?"

Ứng Hoan: "...Có thể."

Chu Bách Hạo vừa muốn tìm một tư thế thích hợp, Ngô Khởi đã kêu anh: "Đúng rồi, Chu tổng, đội Quyền Anh quốc gia cho người tới, có lẽ tối nay chúng ta phải tiếp đón một chút."

Hai lần trước giải đấu Quyền anh thế giới WSB đều chọn người của câu lạc bộ Thiên Bác đại diện cho Trung Quốc đi thi, lần này vẫn quyết định chọn bọn họ, vòng đầu tiên sẽ vào tháng 2 năm sau.

WSB là một trong những giải đấu của Olympic, cho nên Chu Bách Hạo rất coi trọng, vừa nghe liền trực tiếp đứng lên, nhìn về phía Ứng Hoan, cười nói: "Sau này lại vẽ đi, chờ về sau khi em có thể nhớ kỹ tôi rồi lại vẽ."

Ứng Hoan có chút quẫn, gật đầu nói: "Được, tôi sẽ cố gắng."

Chu Bách Hạo nhếch miệng cười, rời đi cùng Ngô Khởi.

Một lát sau, Ứng Hoan lại lấy bản vẽ ra tiếp tục phác thảo.

Phác thảo hoàn thành, cô nhìn lại một lần, nhin không được mỉm cười, phía sau liền truyền đến tiếng cười nhạo khinh thường: "Có người bị thương, cô còn nhàn nhã ngồi đây vẽ hình đàn ông?"

Ứng Hoan hoảng sợ, quay đầu lại liền thấy Trần Sâm Nhiên đứng phía sau, từ trên cao nhìn xuống cô.

Cô lập tức đem bản phác họa nhét vào balo, trấn tĩnh nói: "Tôi sẽ qua ngay."

Ứng Hoan kéo khóa balo, nhìn thoáng qua khu huấn luyện, vội đi qua.

Trần Sâm Nhiên đứng tại chỗ, nhìn balo cô để trên sofa, vừa rồi cậu ta đã thấy hình cô vẽ, nhìn rất rõ ràng, người cô vẽ là Từ Kính Dư. Cậu

trầm mặc một hồi, khóe miệng nâng lên một nụ cười trào phúng, cô ấy thích Từ Kính Dư?

Trần Sâm Nhiên quay đầu lại nhìn về phía Ứng Hoan.

Có quyền thủ mới đến không cẩn thận bị thương đầu gối, Ứng Hoan dang ngồi trước mặt cậu ta kiểm tra, cô đề đầu gối cậu ta lại, ôn nhu hỏi: "Nơi này đau không? Hay nơi này?"

"Có lẽ bị thương đến dây chằng, vẫn nên đến bệnh viện chụp MRI xem có nghiêm trọng không."

"Không nghiêm trọng như vậy, cậu không cần lo lắng, nhưng vẫn phải đi làm kiểm tra."

"Tôi đi tìm người lái xe đưa cậu đi."

Trần Sâm Nhiên nhìn cô bạn trước bạn sau, mặt không có biểu cảm mà trở về tiếp tục huấn luyện, trong lòng cậu tỏ vẻ khinh thường: Cũng phải, Từ Kính Dư bảo vệ cô ta như vậy, cô ta khẳng định thích anh ta."

.....

Nhóm vận động viên tham gia dự thi được nghỉ gần nửa tháng, cuối cùng cũng quay lại huấn luyện.

Buổi trưa, sau khi Ứng Hoan tan học liền mang theo balo đến câu lạc bộ, trên đường còn ghé vào hiệu sách mua mấy quyển tư liệu tiếng Anh cấp bốn và cấp sáu, Từ Kính Dư ăn trưa xong liền đi ra ngoài hít thở không khí, thấy cô mặc áo lông màu tím nhạt đi tới, làn da trắng tuyết, không buộc tóc, trong ngực ôm một chồng sách, cả người toát ra hơi thở tri thức.

Anh nướng mày, bước về phía cô.

Đã mấy ngày Ứng Hoan không gặp Từ Kính Dư, có lẽ anh giống Ứng Trì, đều đang đi học bù. Hôm nay Từ Kính Dư vẫn mặc đồng phục bóng chày màu đỏ, dường như tóc anh dài hơn trước một ít, thoạt nhìn có chút lười biếng, anh trực tiếp duỗi tay lấy đi mấy quyển sách trong ngực cô, một tay khác lại xách lên cặp sách của cô, ước lượng, cười nhạt: "Nhiều như vậy, đọc hết được sao? Hay cô chuẩn bị đem chỗ sách này ăn hết?"

Ứng Hoan: "..."

Cô tức giận trừng anh: "Tan học tôi liền đến đây, thuận tiện mượn mấy quyển sách tham khảo ở thư viện."

Từ Kính Dư liếc nhìn tài liệu tham khảo tiếng Anh cấp sáu, cúi đầu nhìn cô: "Thi tiếng Anh cấp sáu?"

Ứng Hoan gật đầu: "Ừ."

Từ Kính Dư cười: "Vừa lúc tôi cũng phải thi, giúp tôi tóm tắt phần trọng điểm, tôi không có thời gian."

"Được."

Ứng Hoan ngoan ngoãn đáp ứng.

Từ Kính Dư lại lật xem mấy quyển phía dưới, phát hiện còn có tiếng Anh cấp bốn, anh liếc nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Cấp bốn là cho tiểu tổ tông?"

Ứng Hoan đã quen anh gọi Ứng Trì như thế, gật đầu nói: "Phải, tôi muốn nó thi một lần liền qua tiếng Anh cấp bốn, huấn luyện viên Ngô nói các anh sẽ tham gia WSB, nếu không thể tham gia Olympic thì sẽ tham gia giải thi đấu cá nhân APB, tôi sợ về sau nó sẽ quên hết từ đơn, cho nên muốn nó thi nhân lúc còn sớm."

Mấy người này, hết đời ngành rồi lưu ban, người lớn nhất câu lạc bộ đã 25 tuổi nhưng vẫn chưa tốt nghiệp.

Cô bỗng nhiên nhớ tới chuyện Từ Kính Dư tạm nghỉ học hơn một năm, ngẩng đầu tò mò nhìn anh: "Nghe nói lúc trước anh tạm nghỉ học hơn một năm, tại sao vậy?"

"Đầu gối bị thương trong lúc thi đấu do đối thủ phạm quy, đi Mỹ chữa trị." Từ Kính Dư đi phía trước, thuận miệng nói, "Đi tám tháng, cho nên dứt khoát nghỉ học luôn."

Ứng Hoan không nghĩ tới lý do này, ánh mắt cô dờ xuống, dừng ở hai chân của anh, nhìn đến có chút xuất thần.

Hai người đi tới cửa, Từ Kính Dư cúi đầu liếc cô, hỏi: "Tranh của tôi đâu?"

Ứng Hoan vội ngẩng đầu, nói: "Ở trong ba lô, đợi chút nữa tôi đưa cho anh."

Từ Kính Dư gật đầu, mang toàn bộ sách của cô để lên bàn trong khu nghỉ ngơi, thuận tay cầm một viên kẹo bạc hà bỏ vào miệng ngậm, anh ném cho Ứng Hoan một cái, Ứng Hoan khó khăn tiếp được, cầm cái kẹo trong tay, nhỏ giọng nói: "Tôi không thích bạc hà, cái kẹo lần trước anh cho tôi vẫn còn ở trong ba lô đây."

Cô khom lưng, kéo khóa ba lô, lấy ra một cái kẹo bạc hà giống y đúc cái đang cầm trên tay.

Từ Kính Dư nhìn kẹo bạc hà trong tay cô, nhớ tới hôm đó là lần đầu tiên anh thi đấu hạng cân 81 kg, anh cố ý vứt cho cô, anh cúi người lấy kẹo bạc hà, nhướn mày nói: "Đã lâu như vậy rồi, còn giữ."

"Thật không thích bạc hà?"

"Không thích...."

"Kem đánh răng vị bạc hà cũng không thích?"

"Vậy nếu bạn trai vừa ăn kẹo bạc hà xong liền muốn hôn cô, có cho hôn hay không?"

"...."

Ứng Hoan tròn mắt, không biết tại sao lại nói đến chuyện hôn môi rồi, cô nhìn anh, Từ Kính Dư dựa vào ghế sofa, nghiêng đầu cười đến có chút không đứng đắn. Tim cô bỗng nhiên như bị kéo nhẹ, giống như một cây huyền cầm bị người khê gảy, chạm một cái, liền run một lần.

Từ Kính Dư thong thả ung dung quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Ứng Trì đang bước nhanh chạy vào, anh nhíu mày.

Tiểu tổ tông lại tới đoạt người.

Tại Ứng Hoan đỏ ửng, bỏ vào viên kẹo vào đĩa, trấn tĩnh nói: "Không cho."

Ăn kẹo bạc hà hôn môi cùng đeo niềng răng hôn môi giống nhau, cô không thể nào tiếp thu.

Từ Kính Dư cúi đầu cười cười, lại đem viên kẹo bạc hà kia bỏ vào ba lô của cô, kéo khóa lên, cúi đầu nhìn cô: "Tranh của tôi."

Ứng Hoan lấy từ trong ba lô một tập phác thảo, ở phía dưới cùng rút ra một bức tranh, giống như hiến vật quý mà đưa cho anh: "Có phải rất giống hay không? Màu sắc cũng rất ấm áp đúng không? Tôi mang đi bọc một lớp màng cho nó, dính vào nước cũng không sợ hỏng."

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn bức tranh, "Đây là phòng khám?"

Ứng Hoan gật đầu: "Phải phải, tôi... Ngày đầu tiên đeo niềng răng đó, anh ở đây."

"A?" Từ Kính Dư chuyển ánh mắt lên khuôn mặt cô, hơi nhướn mày, "Ứng Tiểu Hoan, sớm như vậy cô đã nhớ tôi rồi?"

Ứng Hoan dừng một chút: "Ừ."

Từ Kính Dư cười nhẹ vài tiếng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Ứng Trì đã chạy đến trước mặt, anh đưa tranh cho Ứng Hoan, "giúp tôi bảo quản, tối lại đưa cho tôi."

"Được."

Ứng Hoan bỏ tranh vào tập phác họa, thấy Ứng Trì, chỉ chỉ tài liệu thi tiếng Anh trên bàn: "Chị mua cho em, đợi chút có thời gian rảnh thì xem một chút, buổi tối nhớ mang về ký túc xá."

Ứng Trì nhìn Từ Kính Dư, có chút khó chịu khi thấy anh đứng gần Ứng Hoan như vậy, kéo Ứng Hoan dịch ra: "Chị, chị lại đây."

Ứng Hoan bị cậu kéo qua, "Làm gì?"

Ứng Trì đem ba lô ném lên sô pha, Từ Kính Dư liếc nhìn cậu, bỏ tay vào túi quần, xoay người đi ra ngoài.

"Lát nữa chị giúp em chép lại bài học được không?"

"Được."

"Rất nhiều, tối hôm qua em chép rất lâu..."

"Đưa chị xem."

"Ở đây có mấy bài, em viết cũng được kha khá rồi, đợi chút nữa em đi huấn luyện, chị chép nốt giúp em, ngày mai tiết tự học em phải trả vở cho bạn học rồi."

"Được, em đi huấn luyện đi, tiếng Anh cấp bốn chị sẽ tổng hợp lại phần trọng điểm cho em."

.....

Từ Kính Dư quay đầu lại, thấy hai chị em dựa đầu vào nhau, rất thân mật, Ứng Hoan đối với Ứng Trì giống như chỉ cần cậu muốn cô đều đáp ứng, sủng vô cùng.

Thật mẹ nó, đúng là tiểu tổ tông.

Anh hoài nghi có phải nhà cô trọng nam khinh nữ, từ nhỏ cô đã bị nô dịch hay không.

Từ Kính Dư nhú mày, cảm thấy khả năng này rất lớn, sau nhất định phải hỏi cô.

Ứng Hoan chép lại bài học cho Ứng Trì xong, lại đánh dấu phần trọng điểm, mới đứng dậy đi đến khu dụng cụ luyện tập nhìn một vòng xem có vận động viên nào cần giúp đỡ hay không, Từ Kính Dư ở một mình trong phòng huấn luyện nhỏ, lúc cô đi đến, anh vừa kết thúc huấn luyện, đưa lưng về phía cô, mồ hôi trên cơ thể chảy theo đường cong cơ bắp xuống phía lưng quần.

Anh vẫn mặc quần quyền anh màu đỏ, lưng quần có chút thấp, Ứng Hoan thấy anh xoa xoa eo, bỗng nhiên nhớ tới lần trước cô đã chọc vào eo của anh, eo anh rất thon.

Con trai có eo thon... Kỳ thật rất gợi cảm.

Từ Kính Dư cầm khăn lông lau mồ hôi, xoay người liền nhìn thấy cô gái nhỏ đang đứng ở cửa, anh cười một chút: "Đứng ở đây nghĩ cái gì?"

Ứng Hoan cũng không thể nói cô đang nhìn eo của anh.

Cô cúi đầu, có chút hàm hồ mà nói sang chuyện khác: "Có phải anh đặc biệt thích màu đỏ hay không?"

Từ Kính Dư: "Màu Quốc kỳ, khó coi sao?"

Kỳ thật, làn da của anh không được coi là trắng, nhưng ngũ quan rất đẹp, dáng người cũng tốt, mặc màu đỏ khiến cả người thêm phần khí phách và hăng hái, mười phần khí chất.

Cô cảm thấy Từ Kính Dư thích hợp với mù đỏ.

Ứng Hoan nhìn anh, trả lời thật: "Đẹp, chỉ là có rất ít người chỉ mặc một màu..."

Trong đầu cô chợt lóe, không phải cả quần lót của anh cũng là màu đỏ chứ?

Nói không chừng.

Rất tao khí đấy....

Cô không nhịn được muốn cười.

Từ Kính Dư vừa thấy sắc mặt cô liền biết cô nghĩ cái gì, thần sắc tự nhiên nói: "Bên trong không phải màu đỏ, màu đen."

Ứng Hoan: "...."

Từ Kính Dư dựa người vào dụng cụ luyện tập, cả người lười biếng liếc cô, lại muốn trêu chọc cô một chút.

Ngón tay anh móc vào đi lưng, hơi kéo ra ngoài, ngừng một chút, thả ra, đai lưng to rộng đập vào cơ bụng "bang" một tiếng, cười hỏi cô: "Muốn xác nhận một chút sao?"

Ứng Hoan ngơ ngác nhìn động tác của anh, bên tai nóng như thiêu cháy, "Không cần..."

Ai muốn xem bên trong anh mặc màu gì!

Từ Kính Dư khom lưng, trực tiếp mặc vào, cầm theo bình nước đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn thấy tai cô đỏ ửng, giơ tay nhéo, "Lỡ tai đỏ cái gì? Không xem thì không xem, lại không ép cô."

Từ Kính Dư dừng một chút, trực tiếp duỗi tay đến trước mặt cô.

Ứng Hoan nhìn bàn tay to rộng của anh.

Bốp_____

Một cái tát đánh vào lòng bàn tay anh.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Rùa

Lòng bàn tay anh khá thô, đều là vết chai.

Ứng Hoan đánh xong, chính tay mình bị đau, cô chà xát đầu ngón tay, ném xuống một câu: "Không để ý đến anh."

Từ Kính Dư nhìn cô chạy như con thỏ, hơi sững sốt, thu hồi tay chậm rì rì đi theo phía sau cô, ý cười bên khóe miệng không áp xuống được, vừa đi ra khỏi cửa liền gặp Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi nhìn anh như thấy quỷ: "Cậu lại cười cái gì? Cười đến như vậy....." Anh ta nghĩ nghĩ, tìm không ra từ thích hợp để hình dung.

Từ Kính Dư liếc nhìn anh ta một cái: "Không có gì."

Thạch Lỗi nhìn Ứng Hoan đang chạy nhanh phía trước, nghiêng người nhìn: "Có phải cậu lại khi dễ bác sĩ nhỏ hay không?"

"Nào dám." Từ Kính Dư cười nhạt, "Cô ấy khi dễ tôi cũng không ít, mới vừa rồi còn đánh tôi đấy."

"Lừa ai chứ? Bác sĩ nhỏ sẽ đánh người?" Thạch Lỗi không quá tin tưởng nhìn anh, nhưng thật ra anh ta không dừng ở đề tài này, hỏi: "Mùa giải WSB sắp bắt đầu rồi, cậu nói xem Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên ai có thể tham gia thi đấu?"

Gần đây, Trần Sâm Nhiên và Ứng Trì đều nỗ lực tăng cân, nhưng việc tăng cân không phải dễ như vậy, đặc biệt là cơ bắp.

Thời gian không còn nhiều.

Hơn nữa chỉ một người được đi thi.

Nháy mắt hai người liền trở thành đối thủ.

Từ Kính Dư suy nghĩ một chút, nhàn nhạt nói: "Xem tạo hóa của bọn họ đi, thật sự không được thì có thể tham gia APB, nếu vẫn không được thì có thể thi đấu mấy giải trong nước. Hơn nữa chưa chắc chúng ta có thể thuận lợi vào vòng trong, Cuba và Kazakhstan đều rất mạnh."

Nếu không thể tham gia WBS, vẫn có thể tham gia thi đấu chuyên nghiệp cá nhân ở giải APB để giành vé tham dự vòng loại Olympic.

Thạch Lỗi gãi đầu, cười ha ha: "Cũng đúng, là tôi không xa được như vậy."

Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên mỗi ngày đều liều mạng ăn lòng trắng trứng, nỗ lực tăng cơ, cũng may hai người tuổi còn nhỏ, mới mười tám, mười chín tuổi, vận động nhiều, tiêu hao cũng nhanh, muốn tăng cân cũng không quá khó.

Hai người vô hình trung trở thành đối thủ cạnh tranh, ăn cơm xong đều phải quan sát một phen.

Ngô Khởi hiện tại luôn nhìn chăm chăm hai người này, thấy Trần Sâm Nhiên ăn dư lại vài miếng thịt bò, lạnh lùng nói: "Ăn hết đi, thừa lại vài miếng là muốn tôi đút cho cậu sao?"

Trần Sâm Nhiên bất động, nhú mày nói: "Ăn không vô."

Ứng Trì ăn sạch chỗ thức ăn của cậu, đặt hộp cơm xuống, có chút đắc ý: "Xem tôi ăn nhiều hơn cậu rồi? Cân nặng của tôi tăng nhanh hơn cậu, đây là thành công bước đầu tiên!"

Trần Sâm Nhiên khinh thường nói: "Heo ăn càng nhiều, cậu như thế không giống heo sao?"

Ứng Trì nghẹn lại: "....."

Sao người này lại xấu miệng như vậy! Cậu nhìn về phía Ứng Hoan.

Ứng Hoan nhẹ giọng nói: "Heo lại không đánh quyền." Cô dừng một chút, nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, "Cậu vẫn nên ăn nhiều một chút đi."

Trần Sâm Nhiên: "....."

Thạch Lỗi ném dưa, cười như điên: "Ha ha ha ha ha ha!"

Dương Cảnh Thành cũng cười, giơ ngón tay cái lên với Ứng Hoan, cô gái nhỏ nói hai câu này thật tuyệt, điển hình của việc tát một cái rồi cho một viên kẹo, làm người tức nhưng không có chỗ phát, chỉ có thể nghẹn.

Từ Kính Dư cũng ăn no, buông hộp cơm, không chút để ý nhìn cô, mặc kệ là ứng phó với ai, cô đều có cách, đối phó với anh là giỏi nhất, đánh lòng bàn tay cũng có thể đánh tới tâm của anh.

Sắc mặt Trần Sâm Nhiên tối lại, bỗng nhiên cảm thấy đặc biệt bức bối, cậu ta không biết muốn làm thế nào, tay đã trực tiếp cầm dưa gắp ba miếng thịt còn lại nhét vào miệng, "bang" một tiếng đặt mạnh khay cơm, nhìn về phía Ứng Hoan: "Sao cô lại phiền như vậy!"

Ứng Hoan dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Từ Kính Dư quay đầu nhìn, mặt cũng lạnh xuống: "Cậu nói chuyện kiểu gì thế?"

Ứng Trì nhíu mày: "Chị của tôi là có ý tốt, sao cậu lại không hiểu nhân tình như thế?"

Trần Sâm Nhiên nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, bởi vì Từ Kính Dư có huy chương vàng, năng lực cũng còn ở đó, cậu ta vẫn có vài phần chịu phục Từ Kính Dư, cái gì cậu ta cũng không nói, trực tiếp nhìn Ứng Trì, giọng điệu vẫn mang ý khinh thường: "Nói cậu là bảo bảo cậu còn không thừa nhận, làm cái gì cũng đều phải tìm chị, ở xa chị thì cậu sẽ chết đúng không?"

Ứng Trì trực tiếp đứng dậy, tiến lên muốn nắm cổ áo cậu ta, Ngô Khởi đứng lên, tức giận nói: "Làm cái gì? Coi tôi như không tồn tại có phải không?" Anh ta nhìn Trần Sâm Nhiên: "Cậu nói khó nghe vậy làm gì? Tất cả đều ở trong một đội, Ứng Hoan ở bộ phận y tế, nói như thế là muốn tốt cho cậu."

Trần Sâm Nhiên mím môi, không nói lời nào.

Ứng Hoan cũng đã ăn no, cô vẫn luôn cảm thấy tính tình Trần Sâm Nhiên cá biệt, không muốn so đo với cậu ta, cô đứng lên, mặt không biểu cảm nói: "Huấn luyện viên Ngô, không có chuyện gì, cũng không phải việc lớn gì."

Cô cầm cốc nước lên, đi lấy nước.

Ngô Khởi đau đầu nhìn Trần Sâm Nhiên, xua xua tay.

Trần Sâm Nhiên xoay người rời đi.

Thạch Lỗi phục hồi lại tinh thần, đê thấp giọng nói: "Bác sĩ nhỏ sẽ không khóc chứ?"

Ứng Trì có chút không nói nên lời: "Chị của tôi sao có thể khóc vì chuyện này, anh suy nghĩ nhiều rồi."

Dương Cảnh Thành tò mò: "Vậy chuyện gì mới có thể làm cô ấy khóc, tôi thấy nhiều nữ sinh bị nói nặng vài câu liền khóc."

Ứng Trì nghĩ nghĩ: "Khi còn nhỏ tôi bị ba đánh rất tàn nhẫn, chị ấy sẽ khóc một chút, lúc thận của tôi phù hợp với ba cũng ôm tôi khóc...." Cậu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Chị ấy không thích khóc."

Triệu Tĩnh Trung đặc biệt hâm mộ nói: "Cậu thật hạnh phúc, cô ấy dỗ cậu, sủng cậu, vì cậu mà đến câu lạc bộ, còn chỉ khóc vì cậu..."

"Này là đương nhiên!" Ứng Trì cười, đôi mắt hoa đào cong cong, "Chị của tôi thương tôi nhất."

Từ Kính Dư mặt không biểu cảm nghe vài phút, nghe không nổi nữa, trực tiếp cầm bình nước đứng lên.

Buổi tối, Ứng Hoan mang tranh đưa cho Từ Kính Dư, Từ Kính Dư tùy ý ném ba lô lên vai, cúi đầu nhận bức tranh, liếc mắt nhìn qua: "Cô tự trở về?"

Ứng Hoan lắc đầu: "Không phải, tôi về cùng Ứng Trì, còn có bọn Thạch Lỗi nữa."

Từ Kính Dư gật đầu, đột nhiên hỏi: "Cô ở nhà..."

Ứng Hoan ngẩng đầu: "Hả?"

Khóe miệng anh cong một chút, dựa vào cạnh bàn, tay chống lên mép bàn, nói: "Có phải nhà cô có chút trọng nam khinh nữ? Ở nhà... Có hay bị khi dễ không?"

Ứng Hoan: "..."

Cô lúng túng nhìn anh: "Sao anh lại cảm thấy nhà tôi trọng nam khinh nữ?"

Từ Kính Dư nhíu mày: "Không phải?"

Ứng Hoan có chút căm nín: "Đương nhiên không phải! Ba mẹ tôi không trọng nam khinh nữ, ba tôi còn thương tôi hơn Ứng Trì."

Được, hiểu lầm.

Từ Kính Dư ngồi dậy, khõe miệng cong cong, "Tôi suy nghĩ nhiều, cho rằng cô chiều tiêu tố tông là do ở nhà bị nô dịch tạo thành thói quen." Anh xoa nhẹ đầu cô, tóc của cô rất mềm, "Không phải thì tốt."

Ứng Hoan không quan tâm chuyện anh lại xoa tóc mình, trực tiếp trợn trắng mắt, "Sức tưởng tượng của anh thật phong phú."

Còn bị nô dịch...

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, cúi đầu nhìn cô: "Không phải là do tôi quan tâm cô sao?"

Ứng Hoan sửng sốt, anh đã quay người rời đi.

Cô đóng cửa lại, đi theo sau anh.

Đến chỗ ngoặt ở hành lang, Từ Kính Dư dừng lại, quay đầu nhìn cô, bên miệng gợn lên nụ cười: "Bác sĩ nhỏ, lần sau hãy mặc đồng phục của đội, cô mặc màu đỏ cũng khá xinh đẹp."

Ứng Hoan nhìn anh, cong môi cười: "Được."

.....

Qua tháng 10, thời tiết ngày càng lạnh, câu lạc bộ chuẩn bị cho mùa giải WBS nên huấn luyện càng nhiều hơn.

Trong đội lại có mấy vận động viên mới, là đội Quyền Anh quốc gia gửi đến, đều là quyền thủ cấp bậc thập, ở hạng cân 49 kg và 52 kg.

Hai năm sau, vòng loại Olympic ngoài các cuộc thi chuyên nghiệp cá nhân WSB và APB, còn có giải vô địch thế giới vào năm tới. WSB là một cuộc thi đồng đội, trước đây đội tuyển quốc gia thi đấu giải này không tốt nên họ đặt trọng tâm vào giải APB và giải vô địch thế giới.

Từ Kính Dư bị huấn luyện viên Ngô Gọi lên văn phòng, anh ta nói thẳng: "Bên trên muốn cậu tham gia giải đấu cá nhân APB."

Từ Kính Dư không cảm thấy ngoài ý muốn, anh lắc đầu, "Tôi vẫn nên đánh xong WBS thì hơn, hiện tại hạng cân 81 kg không có người, tôi phải đi, thi đấu tranh vị trí xếp hạng hạng đến vòng thứ bảy, đội Thiên Bác đều chưa vào được. Nếu thi đấu đoàn đội bị thua, lại tham gia APB cũng chưa muộn." Anh cười nhẹ.

"Cậu nghĩ như vậy sao?" Ngô Khởi nhẹ nhàng thở ra, thật đúng là lo lắng Từ Kính Dư sẽ rời khỏi đội, như vậy đoàn đội sẽ yếu đi vài phần.

Mấy năm trước quốc gia không cho phép tuyển thủ tham gia Olympic đi thi đấu giải WBS, sau này WBS thiết lập quan hệ với hệ thống giải Olympic, quốc gia mới coi trọng, tuyển thủ cũng có nhiều cơ hội dự thi hơn.

Ngô Khởi nói: "Nhưng như vậy thì áp lực của cậu sẽ lớn hơn."

Từ Kính Dư liếm khóe miệng: "Không có việc gì, tôi chịu được."

Ngô Khởi vỗ vai anh, cười nói: "Vậy thì được rồi, tôi sẽ nói lại với bọn họ, cậu đi cùng tôi một chuyến."

Từ Kính Dư không có ý kiến, gật đầu, "Được."

Thời điểm huấn luyện ngày hôm sau, Thạch Lỗi tiến đến bên cạnh Từ Kính Dư, nhỏ giọng hỏi: "Ai, cậu thật sự muốn trực tiếp tham gia APB?"

Từ Kính Dư đem tạ gần 200 kg buông xuống, nghiêng đầu liếc nhìn anh ta một cái: "Ai nói với anh?"

Thạch Lỗi nói: "Nghe được một ít tiếng gió."

Từ Kính Dư hừ ra một tiếng: "Tôi thấy cậu là nghe được tiếng mưa rơi, hồ ngôn loạn ngữ."

Thạch Lỗi: "..."

"Tôi đi thi đấu với các anh." Ánh mắt Từ Kính Dư chuyển qua Ứng Hoan phía đối diện, cô đang ấn căng chân cho Lương Sưởng, cậu ta là đội viên mới, hạng cân 52 kg, Lưu Sưởng nhìn cô chăm chăm, cả một cái chớp mắt cũng không có, anh nhíu mi, đi qua, đứng phía sau cô, chậm rãi nói: "Bác sĩ nhỏ, đầu gối tôi bị đau, xem giúp tôi."

Ứng Hoan lập tức quay đầu lại, nhìn chăm chăm đầu gối của anh, "Làm sao vậy? Kéo bị thương?"

Từ Kính Dư ngồi trước mặt cô, "Cô xem thì chẳng phải sẽ biết sao?"

Ứng Hoan nhấp nhấp môi, nhìn về phía Lưu Sưởng: "Còn đau không?"

Lưu Sưởng nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, có chút ngượng ngùng mà đứng lên tại chỗ nháy nháy mấy cái, cười nhìn Ứng Hoan: "Không có việc gì, cảm ơn bác sĩ nhỏ."

"Không có gì."

Ứng Hoan mỉm cười, xoay người đối mặt với Từ Kính Dư, cô ngồi xổm bên cạnh chân của anh, tay ấn nhẹ lên đùi phải. Đầu gối của anh đã

làm phẫu thuật, còn để lại sẹo, không quá lớn, thời gian qua lâu nên nếu không để ý sẽ không thấy rõ, tay cô mơn trớn nhẹ nhàng lên vết sẹo, Từ Kính Dư giật giật chân.

"Đừng nhúc nhích." Cô nói.

"Ừ."

Đầu gối Từ Kính Dư hơi lung lay, đụng tới người cô, đôi chân thon dài, thoát nhìn rất gầy. Anh tự cho là lực đạo không lớn, Ứng Hoan nửa ngồi xồm, trọng tâm không vững, lão đảo ngã, anh cả kinh, vội duỗi tay kéo cô lại.

Một tay Ứng Hoan chống trên mặt đất, một tay thuận thế bắt lấy tay anh đang giơ ra, ổn định cơ thể có chút mờ mịt nhìn anh: "Sao anh lại đẩy tôi?"

Từ Kính Dư liếm môi, kéo cô lại, thấp giọng cười: "Tôi chỉ chạm nhẹ một chút, ai biết cô lại nhẹ như vậy, chạm vào liền ngã."

"Anh chạm nhẹ một chút có thể giống với người khác sao?"

"...."

Từ Kính Dư lại nhớ tới việc đụng vào ngực cô lần trước, có chút không được tự nhiên mà quay đầu đi, ra dấu OK, thành tâm nói: "Được, lần sau tôi sẽ chú ý, được rồi chứ."

Ứng Hoan ngẩng đầu trừng anh, lười nói chuyện.

Từ Kính Dư cười nhẹ, cúi đầu kề sát bên tai cô, tiếng nói trầm thấp: "Hỏi cô một chuyện"

Bên tai Ứng Hoan tê rần, ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Cái gì? Anh muốn hỏi gì?"

Từ Kính Dư nhìn cô, rất nghiêm túc hỏi: "Cô chỉ bị mù mặt đúng không? Đẹp hay xấu cô vẫn phân biệt được chứ?"

Hay là xấu và đẹp ở trong mắt cô đều tồn tại dưới dạng mosaic, như vậy thật khổ tâm.

Ứng Hoan: "....."

Cô dừng vài giây, lớn giọng nói: "Đương nhiên tôi biết phân biệt! Cũng không phải thẩm mỹ của tôi có vấn đề."

"Vậy là tốt rồi."

Ứng Hoan một lời khó nói hết: "Sao anh lại nghĩ tôi như vậy?"

Từ Kính Dư nhếch miệng, ánh mắt dừng trên mặt cô, không chút để ý nói: "Tôi sợ cô nhìn tôi và Thạch Lỗi đều là một dạng, như vậy thật không xong."

Ứng Hoan ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, ngực đột nhiên nháy một chút, tựa như đầu quả tim bị bóp nhẹ.

Mới vừa đi đến phía sau bọn họ, Thạch Lỗi đang đối tạ bỗng nhiên quay đầu tới, "Kính Vương, gọi tôi à?"

Từ Kính Dư dừng một chút, quay đầu nhìn anh ta một cái, "Không có chuyện của anh, nên làm gì thì làm đi."

"Được thôi."

Thạch Lỗi tiếp tục mang tạ đi.

Ứng Hoan cúi đầu ấn đầu gối của Từ Kính Dư, nhẹ giọng nói: "Sẽ không đâu, tôi biết anh đẹp trai mà."

Cô gái nhỏ dịu ngoan đòi bên cạnh anh, cuối cùng nói một câu dễ nghe như vậy, Từ Kính Dư cười nhẹ: "Biết là được."

Anh đứng lên, Ứng Hoan: "Tốt rồi sao?"

Từ Kính Dư: "Ừ."

Vốn dĩ cũng không đau.

.....

Cuối tuần, Ứng Hoan về nhà một chuyến, gần đây Ứng Trì rất bận, đã qua Quốc Khánh một tháng nhưng cậu vẫn chưa về nhà, Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ lo lắng cậu vất vả quá, cả hai có chút không yên tâm.

Ứng Hải Sinh nói: "Chờ đến chủ nhật ba sẽ đi cùng còn đi xem thế nào."

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Ba vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi nhiều đi, cuối tuần nó có thời gian, con sẽ kêu nó về cùng về."

Lục Mỹ cũng nói: "Cái thân thể này của ông đừng lăn lộn nữa, con gái trở về là được rồi, con trai có cái gì tốt."

Lần trước sau khi Ứng Hải Sinh xuất viện, thân thể liền không bằng trước kia, quả thật cần phải chăm sóc kỹ hơn.

Ông thở dài: "Không đi thì không đi."

Chủ nhật, Ứng Hoan quay lại ký túc xá.

Khi đến nơi, Lâm Tư Vũ đang ăn bò khô mà Chung Vi Vi mang lên, Khương Manh không biết đã đi nơi nào.

Chung Vi Vi để lên bàn vài cái túi da trâu, miệng túi dùng băng dính màu hồng nhạt dán lại, cô đi qua, có chút tò mò: "Làm nhiều bò khô thế để làm gì? Mẹ cậu làm sao?"

Chung Vi Vi cười cười, cất toàn bộ bò khô vào túi, "Không phải gần đây Ứng Trì đang cần tăng cơ sao? Tớ nhờ mẹ làm, phơ gió, sạch sẽ lại vệ sinh, cậu mang cho Ứng Trì làm đồ ăn vặt đi."

Ứng Hoan hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn Chung Vi Vi: "Cho Ứng Trì toàn bộ sao?"

Chung Vi Vi gật đầu: "Ừ, tớ cũng không thích ăn, cậu lại không ăn, để Tư Vũ và Khương Manh hai túi là được rồi."

Còn lại, đều cho Ứng Trì.

Khi còn học cao trung Ứng Hoan cũng ăn bò khô do mẹ Chung làm, hương vị rất ngon, Ứng Trì cũng thích ăn, lúc đó, mỗi tháng Chung Vi Vi sẽ cho cô một túi bò khô.

Đương nhiên, cơ bản đều là Ứng Trì ăn.

Cô cười cười: "Ngày mai học sáng xong tớ sẽ đến câu lạc bộ luôn." Cô nghĩ nghĩ, "Cậu muốn đi với tớ không?"

Mắt Chung Vi Vi sáng lên, nhìn về phía Lâm Tư Vũ, "Cậu có đi không?"

Lâm Tư Vũ xua tay: "Tớ không đi được, đã có hẹn rồi." Cô ấy nhìn cửa, hạ giọng nói: "Các cậu muốn đi thì trực tiếp đi, đừng nói với Khương Manh, miễn cho cô ấy muốn đi theo."

Lần trước Ứng Hoan trực tiếp đổi Khương Manh, sau đó Khương Manh gần như không nói chuyện gì với Ứng Hoan nữa, chỉ duy trì mối

quan hệ cùng phòng ở ngoài mặt.

Có đôi khi Ứng Hoan đi câu lạc bộ, Lâm Tư Vũ sẽ hỏi: "Khi nào câu lạc bộ có thi đấu? Lúc đó chúng tớ có thể đi xem."

Thời điểm này, Khương Manh sẽ nhiệt liệt tham dự: "Lần trước các cậu quay video sao? Tớ cũng muốn đi xem."

Khương Manh vẫn luôn muốn đến câu lạc bộ, nhưng ngại mặt mũi, lại không muốn nói trực tiếp với Ứng Hoan, nhưng nếu là Lâm Tư Vũ hoặc Chung Vi Vi nói thì khẳng định sẽ muốn đi theo.

Lâm Tư Vũ cười: "Không phải nói Kính Vương không thích người khác theo đuổi sao? Vậy đừng để cô ấy quấy rầy người ta, miễn cho chậm trễ anh ấy huấn luyện."

Ứng Hoan và Chung Vi Vi liếc nhìn nhau, trong lòng cũng hiểu rõ mà không nói ra: "Được."

Sáng ngày hôm sau có tiết, Ứng Hoan và Chung Vi Vi không đến nhà ăn, trực tiếp quay về ký túc xá lấy đồ đi đến câu lạc bộ.

Hai người đi đến đường Tây Môn, Chung Vi Vi chỉ tiệm bánh ngọt bên đường: "Có muốn ăn kem ốc quế không, mua một tặng một."

Ứng Hoan do dự, nói: "Cậu ăn thì mua đi."

Chung Vi Vi: "Cùng nhau ăn đi. Tớ đi mua."

Cô nhét đồ vào lòng Ứng Hoan, đi vào mua hai cái kem ốc quế, cho Ứng Hoan một cái. Ứng Hoan đã rất lâu chưa ăn kem, cũng có chút thèm, không nhịn được cắn một miếng, ăn một miếng rồi liền không dừng lại được.

Đến câu lạc bộ, mấy người kia còn đang ăn cơm.

Ứng Trì thấy Ứng Hoan và Chung Vi Vi tới, vội vàng lùa cơm vào miệng, buông hộp cơm bước qua, cười nói: "Chị."

Ứng Hoan chỉ chỉ tài liệu trên tay: "Trọng điểm cần ôn tập chị đã soạn ra cho em, lúc trước chị nói em dành thời gian làm bài tập em có làm không?"

"Có làm, ba lô của em đang ở sô pha, chị kiểm tra giúp em." Ứng Trì nhìn Chung Vi Vi, "Chị Vi, chị đi cùng chị em sao?"

Chung Vi Vi lấy ra một túi bò khô, nhìn đôi mắt đào hoa của cậu, đưa túi bò khô qua, "Cho em."

Ứng Trì cúi đầu: "Cái gì?"

Chun Vi Vi: "Bò khô."

Ứng Trì oa một tiếng, tiếp nhận túi, ước lượng, phỏng chừng bảy tám cân, cậu có chút ngạc nhiên: "Nhiều như vậy, chị làm sao?"

Chung Vi Vi định nói không phải, tới bên miệng rồi lại nuốt vào, cười tủm tỉm: "Em đoán?"

Ứng Trì gãi đầu, nói thật: "Đoán không được..."

Ứng Hoan cười cười, đi đến khu nghỉ ngơi, lấy đề thi Ứng Trì đã làm ra.

Chung Vi Vi nhìn bốn phía, giống như không ai chú ý đến bên này, cô rút một túi ra, xé miệng túi, "Ném thử xem."

"Vâng." Ứng Trì cầm một miếng bỏ vào miệng.

Chung Vi Vi có chút mong chờ nhìn cậu: "Ăn ngon sao? Hương vị...có giống trước kia không?"

Ứng Trì cười, "Giống nhau, ăn rất ngon."

Ứng Trì tặng mấy cân cũng chỉ làm thân hình cậu thêm rắn chắc, làm da vẫn rất trắng, ngũ quan vẫn xinh đẹp, cười lộ lên lại càng đẹp. Chung Vi Vi vừa nhìn thấy cậu cười liền thỏa mãn, thúc giục cậu: "Vậy em ăn nhiều một chút."

Ứng Trì nghĩ nghĩ: "Em có thể mang cho đồng đội không?"

Chung Vi Vi bật cười: "Đương nhiên có thể."

Ứng Hoan ngồi trên sô pha, bàn tay lục tìm bút trong ba lô của Ứng Trì, cô sờ nửa ngày cũng không thấy một cái bút nào, chỉ có thể đem đồ vật trong ba lô cậu đổ ra tìm một lần.

Từ Kính Dư đi lấy nước, nhìn thoáng qua bên đó.

Mấy vận động viên mới tới không lâu cũng đã chứng kiến bản lĩnh dũng người và khuyên can của Ứng Hoan, Lưu Sưởng than thở một câu: "Bác sĩ nhỏ đối xử với Ứng Trì thật tốt, tôi cũng muốn làm tiểu tổ tông, không biết cô ấy đối xử với bạn trai có tốt như vậy hay không?"

Thạch Lỗi liếc cậu ta một cái: "Cậu muốn theo đuổi bác sĩ nhỏ của bọn tôi?"

Từ Kính Dư nghe thấy lời này, cầm theo cốc nước đi qua, vỗ vỗ lên vai Lưu Sưởng, lời nói thâm thía: "Tôi khuyên cậu không nên theo đuổi, đuổi không kịp."

Lưu Sưởng đỏ mặt: "Làm sao anh biết? Tôi còn chưa bắt đầu theo đuổi đâu!"

Từ Kính Dư liếc mắt một cái, không chút để ý nói: "Cô ấy chỉ nhận ra người đẹp trai, nếu khó coi, ở trước mặt cô ấy đều là mosaic*"

(* Mình không tìm được hình minh họa, vì tất cả đều là thứ tôi không muốn, mọi người có xem anime Nhật không, điển hình là Gintama, mấy hình bậy bạ nhạy cảm trong đấy đều được làm mờ bằng mosaic, đại khái là một đồng ô vuông màu trắng thay đổi kích cỡ liên tục nhìn không ra hình gì cả)

Lưu Sưởng ngậy người.

Từ Kính Dư: "Đúng rồi, cô ấy còn dựa vào màu sắc quần áo để nhận người, nhìn thấy đàn ông mặc màu hồng ở trên đường đều có thể nhận là bạn trai."

Lưu Sưởng tiếp tục ngậy ngốc.

Từ Kính Dư: "Có sợ không?"

Lưu Sưởng phục hồi lại tinh thần: "Không sợ, rất đáng yêu! Muốn theo đuổi."

Từ Kính Dư không cười nữa.

Ứng Trì ôm một túi bò khô lại đây, chia cho mọi người ăn thử, vừa nghe thấy những lời này, mày nhăn lại: "Không được, tôi không đồng ý."

Từ Kính Dư nhướn mày, nhìn cậu.

Ứng Trì nói thẳng: "Bạn trai của chị tôi phải ca từ 180 cm trở lên, còn phải đẹp trai."

Ngụ ý, Lưu Sưởng quá lùn, còn khó coi.

Lưu Sưởng: "...."

Anh ta đau lòng mà che ngực lại: "Không theo đuổi thì không theo đuổi làm gì mà cậu lại công kích tôi!"

Mấy người Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cười đến đau bụng, Triệu Tĩnh Trung nhìn về phía Ứng Trì, Ứng Trì hoảng sợ: "Anh làm gì? Anh cũng muốn làm anh rể tôi? Không được không được, anh lớn như vậy, muốn hù chết chị tôi sao? Tuyệt đối không được!"

Triệu Tĩnh Trung: "..."

Anh ta chỉ muốn làm tiểu tổ tông thôi mà!

Từ Kính Dư quay mặt đi, cười lạnh.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Edit: Rùa

Ứng Hoan ngồi ở khu nghỉ ngơi để sửa bài thi cho Ứng Trì, nghe thấy mọi người bên kia cười nói không nhịn được quay đầu nhìn, bởi vì khoảng cách hơi xa, có người nói chuyện có người cười, có người còn phấn khích đến mức đập tay vào đùi, cãi cọ ồn ào.

Cô căn bản không nghe được bọn họ đang nói cái gì.

"Bọn họ đang cười cái gì? Có gì hay đến mức phải cười như vậy sao?"

Chung Vi Vi đứng ở bên cạnh, vẫn luôn nhìn Ứng Trì, bởi vì lúc kích động giọng nói của cậu khá lớn, cho nên cô có thể loáng thoáng nghe được một ít, cô nhịn cười chỉ Triệu Tĩnh Trung: "Hình như cái người to con kia muốn theo đuổi cậu, Ứng Trì không đồng ý."

Ứng Hoan: "..."

Vẻ mặt cô khiếp sợ nhìn Triệu Tĩnh Trung, hoàn toàn không dám tin tưởng: "Cậu nghe lầm đi? Sao có thể...."

Triệu Tĩnh Trung chính là cái người 25 tuổi rồi mà chưa tốt nghiệp, ngày thường đều muốn được khen ngợi, cùng nữ sinh nói chuyện hai câu cũng sẽ đỏ mặt, trình độ thùm tương phản với thân thể cao lớn của anh ta.

Ứng Hoan nói như chém đinh chặt sắt: "Cậu khẳng định là nghe lầm."

Chung Vi Vi sờ cằm, quay lại phía cô, cười tủm tỉm: "Hình như Ứng Trì có đưa ra tiêu chuẩn chọn bạn trai cho cậu."

Ứng Hoan mờ mịt: "Cái gì?"

"Hình như phải từ 180cm trở lên, còn phải đẹp trai."

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, nhỏ giọng nói: "Đẹp trai là cần thiết đi."

Chung Vi Vi cười ha ha: "Đúng!"

Ứng Hoan quay đầu nhìn cô ấy, "Vậy cậu thích người thế nào? Trước kia hỏi cậu, cậu đều không nói rõ, tớ rất hiếu kỳ."

Chung Vi Vi nhớ tới Ứng Trì, rõ ràng khuôn mặt là của một thiếu niên đơn thuần thế nhưng đôi mắt đào hoa cười lên lại câu dẫn người khác, cô cúi đầu, sờ nhẹ nút thắt trên váy, như là muốn miêu tả bộ dáng của người đó: "Tớ thích người nào trắng một chút, cười lộ lên đẹp, đơn thuần nhiệt huyết..."

Nếu là mắt đào hoa, còn đặc biệt muốn được dỗ dành.

Ứng Hoan nghĩ nghĩ lời cô ấy nói, trong đầu thoáng qua một bóng dáng, còn chưa kịp thấy rõ, nhân viên lễ tân bỗng nhiên hưng phấn gọi to: "Bác sĩ nhỏ, cô mau tới đây, có người tặng hoa cho cô."

Ứng Hoan sửng sốt, ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên thấy nhân viên giao hàng đứng ngoài cửa, trong ngực ôm một bó hoa hồng rất to.

Chưa từng có ai tặng hoa cho cô.

Chung Vi Vi sửng sốt vài giây, đẩy đẩy cô: "Ai tặng hoa cho cậu?"

Ứng Hoan chần chờ lắc đầu: "Không biết."

Cô đi qua ký nhận, muốn nhìn xem là ai tặng, Chung Vi Vi giúp cô tìm trong bó hoa nhưng vẫn không tìm được một tấm card nào, "Ai nha, thần bí như vậy?"

Ứng Hoan nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra ai sẽ tặng hoa cho cô, trước đó chỉ có duy nhất một người nói muốn đưa đồ cho cô là Từ Kính Dư, anh cho cô một tấm huy chương vàng.

Nghĩ không ra kết quả, cô đem hoa đưa lại cô gái ở quầy lễ tân: "Chị mang hoa cắm vào bình đi."

Cô gái ôm hoa hỏi: "Cô không mang hoa về ký túc xá sao?"

Mang một bó hoa to như vậy về ký túc xá để mọi người chú ý sao?

Ứng Hoan lắc đầu: "Không mang theo."

Ứng Hoan và Chung Vi Vi vừa quay đầu, liền thấy Trần Sâm Nhiên đi qua bên cạnh, khuôn mặt thiếu niên tối tăm, ánh mắt đối diện với Ứng Hoan, ngữ khí không tốt: "Nhìn cái gì mà nhìn, em gái niềng răng."

Cậu ta nhìn sang bó hoa phía sau cô, lưu manh huyết sáo, "Ái chà, cô còn có người theo đuổi? Người nào mà mắt lại kém như vậy?"

Ứng Hoan nhú mày.

Từ sau khi trở về từ Thiên Tân, địch ý của Trần Sâm Nhiên đối với cô chỉ tăng chứ không giảm, lần trước cô nói câu "heo lại không đánh quyền", cậu ta lại càng ghét cô hơn, giống như mọi người càng thích cô thì cậu ta càng ghét cô.

Ứng Hoan trước giờ đều chưa bị ai ghét như vậy, cô cảm thấy thật khó hiểu.

Cô thật sự đã quá phận sao?

Chung Vi Vi nhìn Trần Sâm Nhiên, nhú mày nói: "Sao cậu lại nói như vậy? Ứng Tiểu Hoan cũng không trêu chọc gì cậu."

Trần Sâm Nhiên liếc cô một cái, cười lạnh: "Cô là cọng hành nào? Liên quan cái rắm gì đến cô."

Chung Vi Vi bị chọc tức, xông lên phía trước một bước, Ứng Hoan giữ chặt tay cô, lắc lắc đầu.

Trần Sâm Nhiên hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Chung Vi Vi tức chết đi được, cô dùng tay quạt quạt gió: "Mẹ nó, tức hết rồi, rất lâu chưa gặp người như vậy, vừa gặp lần đầu đã tức chết người." Cô nhăn mày, khó hiểu nhìn Ứng Hoan: "Cậu sao không nói gì, rất không giống cậu."

Ứng Hoan thoát nhìn tính tình mềm mỏng, nhưng chưa bao giờ cô ấy để mình bị khi dễ.

"Cậu ta vẫn luôn không thích mình." Sắc mặt Ứng Hoan nhàn nhạt, kéo Chung Vi Vi về khu nghỉ ngơi, "Chính là vận động viên lần trước tớ nói với cậu. Không cần quan tâm cậu ta, không lâu nữa cậu ta sẽ phải tham gia thi đấu, nếu tớ chọc cho cậu ta tức giận, nháo lên khó coi, tớ chỉ ở đội y, không quan trọng bằng vận động viên đi dự thi."

Ngô Khởi đã tìm cô nói chuyện, nếu Trần Sâm Nhiên nói năng lỗ mãng thì coi như cậu ta không tồn tại, đừng quá để ý, có chuyện gì thì tìm anh ta, anh ta sẽ đi tìm Trần Sâm Nhiên.

Tóm lại chính là muốn anh đi trấn an Trần Sâm Nhiên.

Chung Vi Vi vẫn có chút tức giận: "Nói như vậy không sai, nhưng chẳng lẽ cứ để cậu ta khi dễ cậu sao?"

Ứng Hoan buồn cười: "Không nghiêm trọng như vậy, kỳ thật trong đội chỉ có cậu ta không thích tớ, những người khác đối xử với tớ rất tốt, Từ Kính Dư còn nói tớ là đoàn sủng."

"Đoàn sủng....." Chung Vi Vi nhìn cô chế nhạo: "Vậy anh ta thì sao? Anh ta có sủng cậu không?"

Nháy mắt Ứng Hoan nhớ tới lần trước ở nhà ăn khách sạn, anh lười biếng nói một câu "Tôi thế này không phải sủng cô sao", mặt cô liền đỏ lên, hừ một tiếng: "Không có, anh ta không khi dễ tớ đã không tồi rồi."

Chung Vi Vi cười mà không nói.

Từ Kính Dư vẫn luôn chú ý đến bên này, anh nhìn thấy Ứng Hoan ký nhận một bó hoa hồng tục khí, nhú mày.

Buổi chiều khi nghỉ giữa giờ, anh đi đổ nước, giống như lơ đãng hỏi nhân viên lễ tân: "Hoa này là ai đưa?"

Cô gái đáp: "Không biết, đưa cho bác sĩ nhỏ, nhưng cả tấm card cũng không có."

"Cả tấm card cũng không có mà cô còn cho mang vào?"

Cô gái giải thích: "Chỉ là đưa hoa thì không có việc gì đi? Người theo đuổi bác sĩ Hàn cũng thường xuyên gửi hoa đến đây."

Từ Kính Dư chống tay lên mặt đá cẩm thạch, ngón tay gõ gõ vài cái: "Câu lạc bộ chuẩn bị thi đấu, đừng để cho người ta bỏ thứ gì vào hoa rồi mang vào cũng không biết."

Cô gái sững sốt: "Hoa cũng có thể bỏ thuốc kích thích sao?"

Anh cầm bình nước lên, hừ cười: "Nói không chừng."

Cô gái nhìn bóng dáng anh, cho rằng anh nói giỡn, căn bản không để ở trong lòng.

Ứng Trì đặt ra tiêu chuẩn chọn bạn trai cho Ứng Hoan khiến cho tâm tư của đám người trong câu lạc bộ đều như bị dội vào một gáo nước lạnh, bởi vì từ 180cm trở lên, còn không thể là kiểu vận động viên cân nặng siêu cấp như Triệu Tinh Trung thì trong câu lạc bộ quả thật không còn nhiều người lắm, cũng chỉ còn năm, sáu người.

Ngoại trừ Từ Kính Dư đủ tiêu chuẩn đẹp trai, chỉ còn hai người miễn cưỡng có thể coi là ưa nhìn.

Nhưng Ứng Trì nói, "Không thể là quyền thủ, miễn cho chị cậu phải lo lắng cho hai người."

Vốn dĩ có chút tâm tư cũng đều bị câu nói này tiêu diệt, bởi vì tất cả mọi người đều biết, tiểu tổ tông nói một câu, bác sĩ nhỏ tất sẽ đáp ứng.

Cậu nói không được, liền khẳng định không được.

Trong lúc nhất thời, đem những hoa đào tiềm tàng của Ứng Hoan tiêu diệt toàn bộ.

Ứng Hoan cũng không thèm để ý chuyện này, ăn cơm trưa xong liền kéo Ứng Trì đi ôn tập tiếng Anh cấp bốn, "Nếu lần này em thi không qua, sang năm sau càng khó qua hơn."

Ứng Trì ngồi trên sàn nhà, bài tập để lộn xộn trên bàn, cậu dùng bút chọc chọc đầu: "Còn mấy ngày nữa sẽ thi?"

Ứng Hoan: "Nửa tháng."

"Thật nhanh..."

Ứng Trì bực bội cúi đầu xem từ mới.

Trong tay Ứng Hoan là tài liệu tiếng Anh cấp sáu, mặt trên đã được tỉ mỉ đánh dấu phần trọng điểm, cô nhìn Ứng Trì, đứng lên thật cẩn thận, ôm tài liệu đi tìm Từ Kính Dư.

Tối hôm qua anh đã nhắn tin cho cô, dặn cô chuẩn bị cho anh một phần tài liệu, sắp phải thi, anh muốn ôn tập nhanh một chút.

Nhưng chuyện này phải gạt Ứng Trì, miễn cho cậu xì lông.

Ứng Hoan đi đến phòng nghỉ, cửa khép hờ, cô trực tiếp đẩy cửa ra, đập vào là hình ảnh anh đang mặc áo, cô hơi sửng sốt, cũng chỉ trong một giây, Từ Kính Dư đã mặc xong áo.

Anh thấy cô, hơi hơi nhướng mày: "Mang tài liệu cho tôi?"

Nửa thân trên của Từ Kính Dư cô đã nhìn thấy nhiều lần, cho nên cũng không quá thẹn thùng, chỉ là thân thể anh quá cường tráng, hoàn toàn là một bộ dáng đàn ông thành thực, nam tính mười phần, thế cho nên cô sẽ thường xuyên quên anh vẫn là sinh viên đại học, cũng phải thi, phải đối mặt với việc học.

Cô đưa tài liệu cho anh: "Đều đã đánh dấu trọng điểm, nhưng anh ôn có kịp không?"

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, cười nói: "Cô giúp tôi ôn tập?"

Ứng Hoan vừa muốn gạt đầu, đột nhiên nhớ tới một việc: "Không phải anh đã ở Mỹ tám tháng sao? Tiếng Anh phải rất tốt mới đúng."

Từ Kính Dư cuốn bài thi gõ nhẹ vào ót cô một cái, dựa vào tủ quần áo, liếc cô: "Ai nói với cô nói tiếng Anh tốt thì có thể thi qua môn?"

"Dù sao cũng sẽ không kém."

"Được thôi, tôi sẽ dành thời gian tự ôn tập." Từ Kính Dư nhìn thời gian, túm ba lô màu đen ném lên vai, "Hôm nay sinh nhật ba tôi, tôi phải đi về trước."

Ứng Hoan a một tiếng, lễ phép nói: "VẬY CHÚC BA ANH SINH VẬT VUI VẺ."

Vốn dĩ Từ Kính Dư phải đi, bỗng nhiên dừng bước chân, quay đầu lại nhìn cô, "Nói cho tôi nghe làm gì, muốn nói thì trực tiếp nói với ông ấy."

Ứng Hoan có chút mờ mịt, "Nói với chú ấy thế nào?"

Từ Kính Dư lấy di động ra, mở wechat, click vào khung trò chuyện của ba anh, ngón cái ấn vào loa, đem điện thoại đến trước mặt cô, giống như dụ dỗ cô mà nói: "Tới, nói câu chúc chú sinh nhật vui vẻ."

Ứng Hoan: "...."

Cô bị Từ Kính Dư không đi theo kịch bản làm bất ngờ, có chút khẩn trương, ngẩng đầu trừng anh, gập gáp đến mức muốn dậm chân, hạ giọng nói: "Anh làm gì?"

Từ Kính Dư nhin cười: "Nói đi, không phải muốn chúc phúc ba tôi sao? Hừm?"

"....."

Ứng Hoan khẩn trương đến mức mặt đều đỏ lên, đi tới gần di động của anh, tiếng nói mềm mại: "Nghe, nghe Từ Kính Dư nói hôm nay là sinh nhật của chú, cháu thay mặt cả đội chúc chú sinh nhật vui vẻ."

Nói xong, nhanh chóng đẩy ngón cái của anh ra.

Giọng nói gửi đi thành công.

Cô hung hăng trừng anh một cái, then quá thành giận nói: "Sao anh không nói trước cho tôi một chút!"

Từ Kính Dư thấy khung thoại gửi tới một câu.

[Cô gái nhỏ là ai??]

[Bạn gái của con??]

Anh tắt di động, nhét vào trong túi, cúi đầu nhìn cô, cười nhẹ ra tiếng: "Chuyện này thì có gì mà phải nói trước, mẹ tôi là nha sĩ của cô, cô chúc ba tôi sinh nhật vui vẻ thì có cái gì?"

Hình như không có gì.

Nếu là ngày thường, Ứng Hoan khẳng định ứng phó đến thuận buồm xuôi gió.

Nhưng lần này không biết tại sao lại khẩn trương như vậy, sợ đối phương cảm thấy bản thân không đủ hào phóng.

"Đi ăn cơm với tôi không?"

"Không đi."

Ứng Hoan tức giận trả lời anh, xoay người rời đi.

Từ Kính Dư cười cười đi theo sau lưng cô, lấy di động nhìn nhìn, ba anh gửi lại một tin nhắn âm thanh, hỏi cô gái nhỏ là ai, anh trả lời một câu: "Bác sĩ nhỏ trong đội của con."

Ứng Hoan đi vào toilet, nhìn sắc mặt ửng đỏ của mình trong gương, tâm nháy loạn, cô dùng sức xoa nhẹ khuôn mặt, hít một hơi thật sâu, vắn mở vòi nước

Ứng Hoan vừa rửa tay vừa nhỏ giọng mắng: "Từ Kính Dư bệnh tâm thần, mỗi lần đều làm xằng bậy, mỗi lần đều không biết anh muốn làm cái gì..."

Cô nhấp môi, ngẩng đầu nhìn gương, đối với gương nhe răng, cô dùng tay chọc chọc răng nanh nhỏ, lại không biểu cảm buông tay. Cô bỗng nhiên có chút thất vọng về việc bản thân đeo niềng răng, còn một tia nôn nóng khó nhận ra.

Sinh nhật Từ Lộ Bình tổ chức ở lầu bốn trong khách sạn, mở tiệc mời một vài người bạn và đồng nghiệp có quan hệ tốt. Lúc Từ Kính Dư vừa tới cửa, gặp Chu Bách Hạo, anh nhanh nhẹn nói: "Anh còn rảnh mà tới đây?"

Lần này câu lạc bộ đã đầu tư khá nhiều cho việc thi đấu ở WSB, thi đấu tới gần, Chu Bách Hạo vội đến mức chân không chạm đất, đã khá lâu chưa đến câu lạc bộ, có chuyện gì cũng đều liên lạc qua điện thoại.

Chu Bách Hạo cười nói: "Thời gian ăn cơm vẫn phải có."

Hai người đi vào, Từ Kính Dư liếc nhìn anh ta: "Chu Bách Hạo, hoa hồng tục khí gửi tới câu lạc bộ không phải là anh đưa đi?"

Chu Bách Hạo khịt mũi: "Hoa hồng sao lại tục khí?"

Từ Kính Dư cười lạnh: "Tục khí đến mức Ứng Hoan lười ký nhận, trực tiếp đưa cho nhân viên lễ tân."

Chu Bách Hạo: "...."

Anh ta cười lạnh, được, hoa hồng không cao cấp bằng huy chương vàng của cậu.

Từ Kính Dư vào trong phòng, Đỗ Nhã Hân vẫy tay với anh, nhìn phía sau, trêu ghẹo nói: "Vừa rồi cô bé bị con ép gửi tin nhắn, là Ứng Hoan đi?"

"Phải." Từ Kính Dư cầm cốc nước lên, "Con không ép cô ấy."

"Còn không thừa nhận." Đỗ Nhã Hân đập anh một cái, bà nhớ tới một chuyện, "A, đúng rồi, buổi sáng mẹ đến phòng trọ của con dọn dẹp, thấy trên bàn có một bức tranh, vẽ khá tốt, ai vẽ cho con? Mẹ sợ nhân viên quét dọn không để ý mà vứt đi nên đã mang về nhà."

Từ Kính Dư sững sốt, quay đầu nhìn bà: "Mẹ mang về?"

Đỗ Nhã Hân: "Ừ, làm sao vậy?"

Từ Kính Dư nghĩ nghĩ, mỉm cười: "Vậy khi nào có thời gian, mẹ giúp con mua khung ảnh bỏ vào."

Đỗ Nhã Hân: "....."

Còn mua khung ảnh, một bức họa nho nhỏ, cần thiết sao?

.....

Ngày hôm sau, quầy lễ tân lại nhận một bó hoa bách hợp.

Từ Kính Dư thấy lọ hoa trên bàn ở quầy lễ tân đổi thành hoa bách hợp, mặt không biểu cảm đi ra cầu lạc bộ, đi đến phòng bảo vệ.

Tháng mười hai, đã vào đông, gió tạt vào người, cửa phòng bảo vệ đều đóng.

Anh dựa vào bên cửa sổ, gõ gõ cửa kính, bảo vệ nhìn ra cửa thấy là anh, vội vàng mở cửa, cười nói: "Kính Vương, làm sao vậy?"

Từ Kính Dư nhìn bảo vệ, hơi nâng khóe miệng: "Có chuyện muốn nói với chú, bác sĩ nhỏ bị dị ứng phấn hoa, về sau có người gửi hoa đến đây cho cô ấy thì chú ngăn cản đi, hoa chú muốn mang về hay làm gì cũng được, ném vào thùng rác cũng không sao."

Bảo vệ hơi sững sốt, vội gật đầu: "Cô ấy dị ứng phấn hoa?"

Từ Kính Dư: "Phải."

Bảo vệ gật đầu: "Được được được, chú nhớ rõ."

Từ Kính Dư vừa muốn xoay người, cũng không biết cô gái đã đứng chờ ở bên cạnh câu lạc bộ bao lâu bỗng nhiên kêu anh lại: "Kính Vương, từ từ..."

Cô gái lập tức chạy để trước cửa phòng bảo vệ, tâm tình không khống chế được kích động, "Chờ một chút, em đã đến nơi này mấy ngày rồi, rốt cuộc cũng thấy anh!" Cô u oán liếc nhìn bảo vệ một cái, "Bảo vệ không cho vào, em chỉ có thể ở đây chờ vận may."

Câu lạc bộ không cho người ngoài vào, chủ yếu là sợ ảnh hưởng đến huấn luyện, nhưng ngẫu nhiên vẫn có vài người trà trộn vào, hoặc là các vận động viên dẫn người vào.

Tình huống thế này tương đối nhiều.

Từ Kính Dư quay đầu nhìn thoáng qua, khẽ nhíu mày: "Có việc sao?"

Cô gái nhỏ có chút ngượng ngùng, đôi mắt nhìn chăm chăm anh, đem đồ vật trên tay đưa ra cho anh: "Đây là bánh quy do em tự làm, còn có bánh kem..."

Từ Kính Dư cúi đầu, ngón trỏ xoa nhẹ lông mày, có chút bực bội nói: "Xin lỗi, tôi không thể ăn mấy thứ này, cô vẫn nên mang về thôi."

Anh nói xong, quay người rời đi.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy Ứng Hoan đứng ở trước cửa sổ sát đất, đôi mắt tò mò nhìn sang bên này.

Chút bực bội vừa xuất hiện liền biến mất, anh đi đến trước cửa kính, dừng lại một chút, hơi nâng cằm: "Ra đây."

Ứng Hoan cho rằng anh có việc tìm cô, nhìn anh một cái, xoay người chậm chậm vòng qua cửa chính, đi ra ngoài câu lạc bộ.

Cô đi đến trước mặt Từ Kính Dư: "Làm sao vậy?"

"Cho cô ra ngoài hít thở không khí."

Ứng Hoan nhìn thoáng qua bước chân mang theo lưu luyến của fans nữ, cô gái kia dáng người cao gầy, ăn mặc hợp thời, khuôn mặt xinh đẹp. Đây không phải lần đầu tiên cô thấy có người tặng đồ cho anh lần trước khi thi đấu, Từ Kính Dư lấy được huy chương vàng, thêm cả đoạn video trên weibo kia, danh tiếng ở trường học liền trở nên vang dội, rất nhiều nữ sinh trong trường biết anh, rất nhiều người bắt đầu chú ý đến thi đấu quyền anh, có đôi khi sẽ có người tới ngồi chờ ở trước cửa câu lạc bộ, giống như ngồi chờ thần tượng...

Ứng Hoa di di mũi chân trên đất, thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn anh: "Từ Kính Dư, sao anh không thích người khác theo đuổi anh?"

"Phiền."

Từ Kính Dư ném xuống một chữ, lưng dựa vào cửa sổ, tay bỏ vào túi quần, nghiêng đầu nhìn cô.

Hôm nay Ứng Hoan mặc áo lông trắng cao cổ, cầm giấu trong cổ áo, lộ ra nửa khuôn mặt, đôi mắt nhanh như chớp liếc anh một cái rồi nhanh chóng rời đi, giống như động vật nhỏ, cả người ấm áp mềm mại, làm người rất muốn ôm cô vào lòng.

Từ Kính Dư không chế xúc động trong lòng, khóe miệng nhếch lên: "Tôi thích sẽ tự mình theo đuổi."

(Lời Editor: Câu chuyện theo đuổi đau thương của Chu tổng vẫn còn tiếp diễn, thật là nam phụ đáng thương, Ứng Tiểu Hoan thậm chí còn không biết đến đóa hoa đào này.)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Rùa

Hôm nay thời tiết không tốt lắm, không có ánh nắng mặt trời, gió thổi xuyên qua áo lông của Ứng Hoan, lạnh đến run người. Cô đang dùng tay ôm mặt, ngơ ngác nhìn Từ Kính Dư, đáy lòng run lên, như nai con chạy loạn.

Anh vẫn mặc đồng phục bóng chày màu đỏ, dựa vào tường nghiêng đầu nhìn cô, hình ảnh này ở trong lòng cô giống như một bức họa.

Ứng Hoan nghĩ, lần sau nếu còn chọc anh tức giận, liền vẽ thêm cho anh một bức họa.

Đáy mắt anh có ánh sáng nhỏ vụn hấp dẫn Ứng Hoan, cô nhìn mắt anh, không rõ cảm giác trong lòng là gì, chỉ có thể ấp úng nói: "Quả nhiên Thạch Lỗi nói không sai, người xinh đẹp một chút đều thích ép buộc."

Từ Kính Dư: "..."

Chờ nửa ngày, chờ được một câu như vậy.

Anh giơ tay, năm ngón tay che lên mặt, khó có được một lần không muốn nói chuyện.

Từ nhỏ Từ Kính Dư đã biết mình đẹp, cũng biết bản thân vẫn luôn được mọi người hoan nghênh, nhưng anh xác thực không thích người khác

theo đuổi mình, anh không thích tốn tâm tư đi ứng phó người không thích, cũng không muốn phí thời gian cho những mối quan hệ không có ý nghĩa.

Anh thích cái gì, muốn làm gì, bao gồm cả người anh thích, đều sẽ gắng sức có được.

Từ Kính Dư là vận động viên, trong thân thể luôn có chút hiếu thắng và cuồng nhiệt hơn người thường vài phần. Năm nay anh 21 tuổi, sang năm là 22, tuổi này càng dễ dàng xác định mình muốn cái gì.

Từ Lộ Bình nói, nếu lựa chọn làm quyền thủ, không bằng lấy huy chương vàng ở Olympic.

Dù sao, thời gian còn dài, anh có thể dựa vào chiến lược và kỹ thuật để thắng, thời điểm ra quyền dù 0.01 giây cũng không được do dự.

Nhưng theo đuổi một người, anh không biết trực tiếp quá có tốt hay không? Từ Kính Dư ôm mặt, mở đôi mắt, nhìn không thấy bầu trời xanh, lấy tay ra, cúi đầu liếc nhìn Ứng Hoan, dùng sức xoa đầu cô: "Cô cũng nghĩ như vậy sao?"

Ứng Hoan: "..."

Cô vừa muốn nói chuyện, phía sau cửa kính bỗng có người đập lên, giống như muốn đập vỡ cửa để chui ra ngoài.

Hai người đều kinh ngạc.

Đồng thời quay đầu lại, Ứng Trì đang ở phía sau bọn họ, cách một lớp kính, dậm chân dùng sức rống lên: "Từ Kính Dư, mau lấy cái tay bản của anh ra! Đừng đụng tay đụng chân với chị của tôi!"

Ứng Hoan: "..."

Sắc mặt Từ Kính Dư cứng lại, thật muốn đem tiểu tổ tông này đập một trận, anh giống như khiêu khích mà xoa nhẹ đầu Ứng Hoan, chậm rì rì buông tay xuống, bỏ tay vào túi quần, ánh mắt tựa hồ muốn nói: Chạm vào thì như thế nào?

Ứng Trì tức giận dậm chân, Ứng Hoan sờ sờ đầu mình, lại có chút buồn cười, Từ Kính Dư như thế nào lại ấu trĩ như vậy!

"Chị, em phải cân rồi, chị đừng để ý đến anh ta! Mau trở lại!"

A, chiều nay Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên phải kiểm tra cân nặng cùng chiều cao.

Ứng Hoan nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, chỉ chỉ bên trong: "Tôi vào trong đây."

Cô chạy vào, Ứng Trì liền kéo cô qua một bên, vẻ mặt căm giận mà nói: "Chị, chị cách xa Từ Kính Dư một chút, người nọ fans nữ rất nhiều, quá rêu rao."

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thật em cũng có fans, fans chị gái."

Ứng Trì: "..."

Ứng Hoan thấy Ngô Khởi và một đám vận động viên đứng trước cân, Trần Sâm Nhiên cởi áo khoác và áo thun, chỉ mặc một cái quần quyền anh, chân trần đứng lên cân, Ngô Khởi nói: "73.8 kg, còn thể thể lại tăng 0.5 kg, đi đo chiều cao đi, xem cậu giống như cao hơn chút."

Ngô Khởi nhìn Ứng Trì: "Ứng Trì, lại đây."

Ứng Trì vội vàng đi qua, vừa đi vừa cởi áo ra, cởi một cái thì đưa cho Ứng Hoan một cái, Từ Kính Dư đi theo phía sau, mặt không biểu tình.

Ứng Hoan ôm quần áo đi theo sau Ứng Trì, nhìn bả vai cậu rộng hơn ngày trước, cong môi cười.

Ứng Trì đứng lên cân, cúi đầu nhìn, Ngô Khởi cười: "74 kg, nhìn không ra cậu còn nặng hơn Trần Sâm Nhiên một chút."

Ứng Trì có chút đặc ý nhảy xuống: "Tôi ăn nhiều hơn cậu ta."

Bên kia, Trần Sâm Nhiên đo chiều cao, Thạch Lỗi đo cho cậu ta, "Ai, 179 cm." Anh ta cười nói, "Tiểu tử, cao nhanh đấy."

Trần Sâm Nhiên nhú mi, không nói chuyện, cúi đầu, không biết bản thân bỗng nhiên không hài lòng cái gì.

Ứng Trì có chút khẩn trương mà đi đo chiều cao, lần trước lúc thi đấu cậu không đo chiều cao, cậu có thể nhìn ra Trần Sâm Nhiên cao hơn trước, chính cậu lại không có cảm giác, thực lo lắng bản thân không cao thêm dù chỉ nửa cm.

"180.2!" Thạch Lỗi khoa trương vỗ tay, "Tiểu tử tông thế mà đột phá 180."

"YES!" Ứng Trì hưng phấn nhảy dựng lên, đặc ý đến quên luôn mọi thứ, "Ông đây rốt cuộc cũng là người đàn ông 180 cm."

Mọi người: "..."

Ứng Hoan cúi đầu cười, dựng ngón tay cái, khen ngợi cậu.

"Lại đây mặc quần áo vào."

Ứng Trì nhảy qua, hai ba động tác liền đem quần áo tròng lên người.

Trần Sâm Nhiên mặc đồ nhanh hơn cậu, sắc mặt tối sầm xoay người rời đi, không thèm liếc mắt nhìn mọi người một cái.

Thạch Lỗi sững sốt một chút, hạ giọng nói: "Thằng nhóc này tâm lý sẽ không có vấn đề gì đi? Sau khi trở về từ Thiên Tân, sao cứ cảm thấy cậu ta ngày càng tối tăm."

Dương Cảnh Thành tràn đầy đồng tình: "Tôi cũng thấy vậy, sẽ không phải vẫn còn ghi hận chuyện lần đó chứ? Cảm giác như bom hẹn giờ, đùng nhẹ vào là có thể nổ."

Ứng Trì trầm mặc một chút, nói: "Không biết."

"Ai, cũng không có biện pháp."

"Nếu không, kêu bác sĩ nhỏ đi khai thông cậu ta?"

Có người đưa ra ý kiến kỳ lạ.

Từ Kính Dư nghiêng đầu nhìn người đó, không nóng không lạnh nói: "Cô ấy khai không được cậu ta, so với lão tổ tông còn khó hơn."

Ngô Khởi nhú mày, xoa tay: "Đừng nháo, tôi sẽ tìm cậu ta nói chuyện."

Huấn luyện buổi chiều kết thúc, Ngô Khởi gọi Trần Sâm Nhiên vào văn phòng, lần trước bị phạt kiểm điểm, cường độ huấn luyện tăng lên 0.5 lần, cộng thêm dọn WC nam một tuần, trừng phạt không tính là lớn, gia hỏa này lúc ấy cũng nhận phạt, không biết thế nào vẫn một bộ dáng giận dữ.

Ngô Khởi hỏi: "Thi đấu lúc trước đã qua lâu như vậy, lập tức đến mùa giải mới, đem trọng tâm đặt ở huấn luyện, chuyện trước kia cũng nên cho qua đi." Anh ta giống như anh em mà vỗ vỗ vai cậu, "Là đàn ông cũng đừng nên so đo chuyện quá khứ."

Trần Sâm Nhiên nhấp môi, cậu có so đo việc lần trước sao? Hình như là, cậu đã buông xuống rồi.

Ngô Khởi nghĩ nghĩ, vẫn nói ra một câu: "Ứng Hoan lúc ấy cũng là vì tốt cho cậu, cô ấy hơn cậu một tuổi, cũng là một cô gái nhỏ, cậu độ lượng hơn một chút, đừng so đo với cô gái nhỏ."

Trần Sâm Nhiên nhú mày, theo bản năng nói: "Tôi không so đo, tôi chỉ đơn thuần không thích cô ấy mà thôi, trong đội ai cũng vây quanh cô ấy, đem mỗi người vây quanh đều dễ dàng, cô ấy là cái gì?"

Liền cả một ánh mắt cũng chưa cho cậu.

Cậu tại sao phải đối tốt với cô ấy.

Ngô Khởi đau đầu đến độ muốn điên lên.

.....

Mặt khác, Chu Bách Hạo không biết hoa mà mình gửi đi mỗi ngày đều không được đưa đến tay Ứng Hoan, toàn bộ đều bị lão Trương mang về đồ lão bà nhà mình, đem lão bà đồ đến tâm hoa nở rộ, giống như trẻ thêm vài tuổi.

Ngày thi tiếng Anh cấp sáu sắp đến, đã qua vài ngày nhưng Ứng Hoan vẫn chưa có, bụng nhỏ luôn ần ần đau, nhưng vẫn không thấy gì, Chung Vi Vi nói cô: "Tớ thấy cậu ăn chay thời gian quá dài, thiếu máu đến mức dì cả cũng không ra được."

Sắc mặt Ứng Hoan không tốt lắm, ần bụng nhỏ, hữu khí vô lực nói: "Không có đi..."

Chung Vi Vi thò người tới, cười đến không có ý tốt: "Nếu không phải biết cậu không có bạn trai, tớ nhất định sẽ nghi ngờ cậu có phải đã có thai hay không."

Ứng Hoan: "..."

Chung Vi Vi cười xong, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, "Không phải do lần trước ăn kem chứ?"

Mấy ngày trước, Chung Vi Vi lại lôi kéo Ứng Hoan đi mua kem ốc quế.

Trước khi thi một ngày, dì cả của Ứng Hoan cuối cùng cũng tới, cô đau đến mức muốn lăn lộn trên giường, Chung Vi Vi rất áy náy, "Đều do tớ, không nên kéo cậu đi ăn kem."

Ứng Hoan nhận lấy túi chườm nóng, ấn ở trên bụng, "Không có việc gì...."

"Hôm nay vẫn đến câu lạc bộ sao?"

"Ừ,..."

Ứng Hoan chôn mặt trong chăn, thân thể không thoải mái, nhắn tin cho bác sĩ Hàn tối mới qua được, 11 giờ, Ứng Hoan thu dọn đồ đạc, mặc áo lông vũ vào, đi ra cửa.

Câu lạc bộ, các quyền thủ đang làm nóng mình, Từ Kính Dư đang luyện tập không đánh, tốc độ ra quyền của anh rất nhanh và chuẩn, đôi mắt chuyên chú nhìn gương.

Hôm nay không biết tại sao Trần Sâm Nhiên lại đến muộn, bị Ngô Khởi xách đi nói vài câu, mặt không biểu cảm đi thay quần áo. Ứng Trì đang buộc băng vải, buộc xong quay người ra thì đụng phải Trần Sâm Nhiên, Trần Sâm Nhiên giống như bị giẫm phải đuôi mà nhảy dựng lên, dùng sức đẩy cậu một cái, mặt đầy tức giận: "Mẹ nó, rốt cuộc cậu có mắt không!"

Ứng Trì ngốc, cũng bị chọc tức, nhưng cậu nhớ Ứng Hoan nói không nên cãi nhau hay đánh nhau, chịu đựng tính tình nói: "Sau lưng tôi lại

không có mắt, mọi người đụng vào nhau không phải rất bình thường sao? Chuyện này cũng có thể tức giận? Cậu bực bội gãi gãi đầu, "Được được được, tôi sai..."

Trần Sâm Nhiên lúc này giống như tiểu quái thú xù lông, cánh tay bị Ứng Trì đụng vào ầm ầm đau, cả người tràn ngập phần nộ, không đợi Ứng Trì nói xong, vung nắm tay lên.

Ứng Trì không nghĩ tới cậu ta sẽ động thủ đánh người, không phản ứng kịp, trên mặt tê rần, phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng tung đòn đáp trả.

Hai người mười chín tuổi, đều là thiếu niên dễ xúc động, Ứng Trì vẫn còn nhớ lời Ứng Hoan dặn nên ra tay không toàn lực, nháy mắt đã bị Trần Sâm Nhiên đè trên mặt đất.

Khuôn mặt Trần Sâm Nhiên vặn vẹo: "Cậu có chị gái nguyện mỗi ngày dỗ dành cậu, cậu liền nghĩ mình thật sự là tiểu tử tông sao? Mọi người đều phải nhường nhịn cậu?"

Chỉ có một giây mà hai người đã đánh nhau rồi.

Thạch Lỗi ở bên cạnh phản ứng lại, vô đem răng giả đang cầm trên tay ném ra, lớn tiếng kêu: "TMD! Các cậu làm cái gì thế!"

Dương Cảnh Thành: "TMD!"

Trần Sâm Nhiên đấm một cái mắng một câu:

"Nói cho cậu biết, tôi sẽ không nhịn cậu."

"Cậu cùng người chị đeo niềng răng của cậu giống nhau, đều làm tôi chán ghét!"

"Một miệng cô ta đều là niềng răng xấu xí, đặc biệt khi dấu miệng thối, xấu muốn chết. Cũng không biết mấy người này mắt mù hay bị cái gì, còn đem cô ta coi như nữ thần, cô ta xứng sao?"

Ứng Trì bị đánh không quan trọng, nhưng Trần Sâm Nhiên mắng Ứng Hoan cậ liền không nhịn được, máu trong người nóng lên, đỏ mắt, cả người dùng sức, đang muốn xoay người đem Ứng Trì đẩy ra, sức nặng trên người bỗng nhiên biến mất.

Từ Kính Dư không biết đã xông tới từ khi nào, đem Trần Sâm Nhiên xách lên, trực tiếp ấn xuống mặt đất, đánh một quyền mạnh vào bụng cậ ta.

Trần Sâm Nhiên đau đến mức khuôn mặt vặn vẹo, đôi mắt đỏ bừng mà trừng Từ Kính Dư.

Ngô Khởi vốn dĩ đang chỉ đạo mấy người mới, lúc này hằm hằm chạy tới, thấy Từ Kính Dư cũng tiến vào đánh nhau, rống giận: "Ai cho các cậ đánh nhau? Không muốn huấn luyện, không muốn thi đấu nữa đúng không?!"

Từ Kính Dư liếm khóe môi, nhìn thoáng qua người đứng phía sau dụng cụ luyện tập cách đó không xa,, cô cắn môi đứng đó, sắc mặt trắng bệch.

Dáng vẻ đó, ủy khuất lại đáng thương.

Trước nay anh chưa bao giờ nhìn thấy cô như vậy, cũng chưa bao giờ bị chọc giận dễ dàng như thế.

Từ Kính Dư dè nặng giận dữ trong lòng, chậm rãi nhìn Trần Sâm Nhiên, anh nắm cổ áo cậ ta, âm thanh lạnh lùng nói: "Không đánh một trận cậ thật cho rằng mình có thể lật trời lật đất. Cô ấy chọc cậ chỗ nào? Đáng để cậ nhục mạ cô ấy như thế?"

Từ Kính Dư chộp lấy răng giả bên cạnh, trực tiếp nhét vào miệng Trần Sâm Nhiên, "Niềng răng đúng không? Cậu mang răng giả thì có gì khác nhau? Cậu không xấu?"

Anh vỗ vỗ mặt cậu ta, ngồi dậy, nhìn Ngô Khởi, nói thẳng: "Tôi chịu phạt, dọn vệ sinh một tuần."

Ngô Khởi nhìn Trần Sâm Nhiên và Ứng Trì, Ứng Trì bị Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đè lại, trong miệng còn tức giận mắng: "Các anh buông tôi ra! Cậu ta mắng chị tôi, tôi không đánh cậu ta một trận thì thật có lỗi với chị tôi!"

Thạch Lỗi ấn ấn đầu cậu, thấp giọng nói: "Cậu muốn bị huấn luyện viên Ngô phạt?"

Người động thủ trước là Trần Sâm Nhiên, thái độ nhận sai của Ứng Trì tốt thì cũng không phạt đến đầu cậu.

Ngô Khởi nhắm mắt, nổi giận gầm lên một tiếng: "Mỗi người dọn vệ sinh một tuần, luân phiên nhau! Trần Sâm Nhiên, cậu lại đây cho tôi." Anh ta dừng một chút, "Ứng Trì, cậu, cùng bồi luyện đi huấn luyện đi, nháo cái gì, có sức thì luyện tập cho tốt, chờ thi đấu dùng."

Ứng Trì nhấp môi, thở phì phì mà ngậm miệng.

Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên thấy Ứng Hoan ở bên kia, sừng sốt vài giây, bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm, mới phản ứng lại trong miệng còn ngậm đồ, cậu ta nhú mào phun ra.

Thạch Lỗi thấy Trần Sâm Nhiên phun ra răng giả, ngốc một chút, gãi gãi đầu, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng không nhìn được nói: "Cái kia, Trần Sâm Nhiên.... Cái răng giả đó tôi vừa dùng qua."

Trần Sâm Nhiên ngậy người, dạ dày trào lên một trận buồn nôn, bất chấp trên người còn đau, trực tiếp chạy tới WC.

Con mẹ nó, quá ghê tởm.

Cậu muốn phun ra.

Ngô Khởi sững sốt, rống to: "Trần Sâm Nhiên cậu chạy cái gì?!"

Dương Cảnh Thành: "Cậu ta làm sao vậy?"

Vẻ mặt Thạch Lỗi đại ra mà nhìn bóng dáng đang chạy như điên.

Xong đời, sớm biết thế đã không nói.

Đứa nhỏ Trần Sâm Nhiên này có thói ở sạch!

.....

Từ Kính Dư đi đến trước mặt Ứng Hoan, trực tiếp nắm tay cô kéo đến khu nghỉ ngơi.

"Còn gốc tại đây làm gì, đi thôi."

Lúc Ứng Hoan tới mọi người vẫn còn đang huấn luyện, không có mấy người chú ý tới cô.

Cô nhúu mày, bị anh túm đi, cả người đều đang khó chịu, tức giận, bực bội, khổ sở... Cô dùng sức chống đầu lưỡi lên răng nanh.

Lần đầu tiên cô thực sự bản thân đã làm sai chuyện gì, có thể khiến cho một người ghét cô như vậy.

Từ Kính Dư ấn người lên sofa, đứng trước mặt cô, trực tiếp hỏi: "Đều nghe được?"

"Ừ."

Ứng Hoan cúi đầu, thoát nhìn hữu khí vô lực, làn da vốn trắng, lúc này càng nhợt nhạt.

"Tên kia hồ ngôn loạn ngữ, đừng để trong lòng, vì những lời này mà thương tâm..." Từ Kính Dư thấy cô cúi đầu, ngón tay mảnh khảnh dùng sức nắm, trong lòng căng thẳng, trực tiếp quỳ một chân trước mặt cô, mặt kề sát vào, thấy rõ đôi mắt đen ôn nhuận của cô, nhẹ nhàng thở ra, "Tôi còn tưởng cô khóc."

Ứng Hoan bĩu môi, "Không khóc, không có gì đáng phải khóc."

Từ Kính Dư vẫn quỳ một chân, nghiêng đầu nói: "May mắn không không, bằng không tôi liền mệt."

"Anh mệt cái gì chứ?"

"Cô vì Trần Sâm Nhiên nói mê sáng vài câu mà khóc, quay đầu lại tôi còn phải dỗ cô, tôi không mệt sao?"

Ứng Hoan cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Không muốn anh dỗ..."

Cô không nhịn được dùng lưỡi chống răng nanh nhỏ, lại ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, "Ai, Từ Kính Dư, lúc tôi thối thối cho Ứng Trì, thật sự rất xấu sao? Giống... quái vật một miệng niềng răng?"

Từ Kính Dư đã sớm phát hiện, cô có thói quen, thích đẩy nhẹ răng nanh nhỏ kia.

"Không giống."

Anh lấy một viên kẹo bạc hà trong đĩa, chậm rì rì lột vỏ, ngẩng đầu nhìn cô, khoe miệng nhếch lên: "Nhiều nhất thì giống cá vàng nhỏ."

"..."

"Tới, cá vàng nhỏ, há miệng."

"Tôi không..."

Giây tiếp theo, một viên bạc hà lạnh ngắt bị nhét vào trong miệng.

Ngón tay mang theo vết chai của Từ Kính Dư ấn nhẹ lên môi cô, cười nhẹ: "Đừng nhả ra, nếm thử."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Edit: Rùa

Kẹo bạc hà trong miệng chậm rãi tan ra, mang theo một tia lạnh lẽo chua xót, Ứng Hoan mở to đôi mắt đen nhánh, cảm thấy hương vị cực kỳ khó chịu. Cô nắm lấy tay Từ Kính Dư muốn bẻ ra, nhưng sức lực Từ Kính Dư lớn như vậy, cô há có thể đẩy ra được?

Ứng Hoan quỳnh lên, há mồm cắn.

Cô há miệng, ngón tay Từ Kính Dư liền trực tiếp lọt vào miệng cô, răng nanh nhỏ của cô cắn lên tay anh, đầu lưỡi ướt át mềm mại liếm qua ngón tay, một tia run rẩy dọc theo ngón tay chạy thẳng vào tim anh, cả người Từ Kính Dư cứng đờ, đột nhiên rút mạnh tay ra.

Hàm răng của Ứng Hoan bị động tác bất ngờ của anh làm đau, che miệng lên án anh: "Anh làm gì..."

Cô bỗng nhiên dừng lại, phản ứng được hành động của bản thân, vừa rồi cô ngậm ngón tay anh....

Cô thế mà làm ra hành động tà ác như vậy!

Từ Kính Dư có chút miệng đắng lưỡi khô, liếm liếm khóe miệng, biết vừa rồi lực đạo của bản thân không nhẹ, nhỏ giọng mắng mình một câu, quay đầu nhìn cô. Cô gái nhỏ nước mắt lưng tròng, anh trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô, tay phải giơ ra nắm lấy tay cô, tay trái nắm cằm cô, cúi

đầu nhìn đôi môi phẩn nộn của cô, thấp giọng hỏi: "Bị đau? Há miệng tôi nhìn xem."

Hai người dựa vào nhau quá gần, cả người Ứng Hoan đầu trở nên kỳ quái, mặt nóng lên, tim đập nhanh có chút không bình thường.

Cô dùng sức lắc đầu, kiên quyết không cho anh xem răng nanh nhỏ.

"Há miệng cho tôi nhìn, được không?"

"Không, không có việc gì..."

Ứng Hoan đang ngậm kẹo bạc hà, cả miệng lạnh lẽo, lạnh đến đầu óc có chút choáng, cô đẩy tay anh ra, bỗng đứng đứng lên, chạy đến thùng rác trong góc tường nhà kẹo ra.

Từ Kính Dư không yên tâm, đi theo sau cô, nắm vai cô kéo cô quay lại, cúi đầu, hỏi: "Không đụng tới niềng răng chứ?"

Ứng Hoan lắc đầu, trong miệng còn chút lạnh, nhỏ giọng nói: "Không có."

"Thật không có?"

"Không có mà..."

Từ Kính Dư thấy má cô hồng lên, rốt cuộc cũng không nhột nhật nữa, anh liếc nhìn thùng rác, cười nhẹ ra tiếng: "Thật sự ghét bạc hà như vậy?"

Ứng Hoan ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của anh, trong đầu thoáng qua hình ảnh anh ấn Trần Sâm Nhiên xuống đất, không biết tại sao khi hình ảnh này xuất hiện, cảm giác lạnh ngắt trong miệng đột nhiên biến mất, chỉ còn lại ngọt ngào nhàn nhạt.

"Anh rất thích sao?"

Kỳ thật Ứng Hoan hỏi vấn đề này có chút dư thừa, kẹo bạc hà để trên bàn đều là chuẩn bị cho anh, kẹo cao su anh ăn cũng là vị bạc hà, nước súc miệng cũng thế, khả năng kem đánh răng cũng vậy...

Từ Kính Dư gật đầu: "Ừ, thích mùi vị này."

Đã đến giờ ăn cơm, một đám vận động viên đi qua bên này, hai người quay đầu nhìn thoáng qua.

Ứng Hoan nhìn một vòng không thấy Ứng Trì, Trần Sâm Nhiên cũng không thấy, khả năng bị Ngô Khởi kéo đi phê bình. Đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy Lưu Sưởng nói: "Trần Sâm Nhiên đã nôn hơn mười phút rồi, vẫn còn nôn khan, có thể nghiêm trọng như vậy sao?"

"Cậu thử hôn môi gián tiếp với Thạch Lỗi xem, hai người con trai, nghĩ lại chỉ thấy lạnh cả người."

"Quả thật rất ghê tởm..."

"Nếu là tôi, khẳng định cũng muốn nôn."

Ứng Hoan ngơ ngác quay đầu nhìn anh, hỏi: "Vừa rồi anh nhét răng giả của Thạch Lỗi vào miệng Trần Sâm Nhiên?"

Từ Kính Dư nhú mày: "Tôi thuận tay lấy."

Lúc ấy đang tức điên lên, tùy tiện lấy một cái nhét vào miệng Trần Sâm Nhiên, ai biết là Thạch Lỗi đã dùng qua.

Triệu Tĩnh Trung thấy bọn họ, cười ngây ngô: "Kính Vương, bác sĩ nhỏ, ăn cơm thôi."

Lưu Sưởng thấy Ứng Hoan, thật cẩn thận hỏi: "Bác sĩ nhỏ, cô tới khi nào thế? Không nghe thấy cái gì đi?"

Chuyện này cũng không có gì phải giấu, Ứng Hoan nói: "Lúc Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên đánh nhau tôi đã tới rồi."

Sắc mặt các đội viên đều trở nên kỳ quái, ngơ ngác nhìn nhau, kia chẳng phải những lời khó nghe của Trần Sâm Nhiên cô ấy đều nghe rồi sao? Vừa rồi Thạch Lỗi còn dặn mọi người, nếu bác sĩ nhỏ tới, đều không được lảm miệng, đừng để cho bác sĩ nhỏ biết.

Ứng Hoan vừa rồi bị Từ Kính Dư trêu chọc, một chút khó chịu trọng lòng đã gần như biến mất, cô trực tiếp hỏi: "Trần Sâm Nhiên thế nào?"

Lưu Sưởng gãi đầu: "Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đang trông coi ở WC."

Ứng Hoan hơi do dự, "Tôi đi xem."

Cứ nôn mãi như vậy cũng không tốt.

Từ Kính Dư liếc cô một cái: "Tôi đi cùng cô."

Hai người đi đến cửa WC thì thấy Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành lôi Trần Sâm Nhiên ra, Dương Cảnh Thành vừa thấy Ứng Hoan liền nói: "Bác sĩ nhỏ, cô nhanh xem thẳng nhóc này đi, phỏng chừng nôn đến hỏng rồi."

Ứng Hoan nhìn Trần Sâm Nhiên.

Sắc mặt Trần Sâm Nhiên tái nhợt, môi mím thành một đường, không biết có phải do vừa nôn hay không, giọng nói cậu ta có chút yếu ớt: "Không cần cô ấy."

Từ Kính Dư hơi híp mắt, cúi đầu nhìn Ứng Hoan, cô gái nhỏ nhú mào, một bộ biểu tình rối rắm.

Ứng Hoan do dự không biết có nên tiến lên hay không thì bác sĩ Hàn đã từ phía sau đi tới, "Tôi đến đây, Thạch Lỗi, cậu mang người lại đây cho tôi xem."

Thạch Lỗi vội nói: "Được."

Ứng Hoan nhẹ nhàng thở ra, cô nhìn Trần Sâm Nhiên được đưa vào phòng y tế, ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư: "Vừa rồi anh ra tay rất nặng sao?"

Từ Kính Dư nhàn nhạt nói: "Để cậu ta đau một chút coi như giáo huấn thôi, đối phó với kiểu người như Trần Sâm Nhiên cần phải đánh nhiều cậu ta mới phục."

Hoặc là, chỉ có thể uốn nắn dần.

Rất nhiều vận động viên quyền anh điều kiện gia đình không tốt lắm, từ rất nhỏ đã đưa đi đánh quyền, mong có một ngày có thể tham gia vào đội tuyển quốc gia đi dự thi, lấy được huy chương vàng, hoặc có thể trở thành quyền thủ chuyên nghiệp, thi đấu kiếm tiền. Nghe Ngô Khởi nói, mười bốn tuổi Trần Sâm Nhiên đã bị đưa đến trung tâm thể thao học quyền anh, đã nhiều năm không về nhà, trước kia cả ngày ở cùng một đám hỗn tạp, tính cách cũng dần dần không tốt.

Từ Kính Dư cảm thấy, tính tình của cậu ta không phải vốn dĩ đã không tốt.

Anh vỗ ót cô: "Đi thôi, đi ăn cơm."

.....

Phòng y tế, Hàn Thấm nói Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đi ăn cơm, cô nhìn thiếu niên trước mặt nói: "Cởi quần áo ra đi."

Trần Sâm Nhiên không động, cúi đầu: "Tôi không có việc gì, chị tùy tiện viết đơn thuốc cho tôi là được."

Hứa Thấm có chút cảm nín, "Làm sao có thể tùy tiện lấy thuốc được? Huấn luyện viên Ngô nói tôi kiểm tra trên người cậu có vết thương hay không, vừa rồi Từ Kính Dư đánh cậu mạnh như vậy, nếu có chuyện gì thì có thể xử lý kịp thời."

Quả thật bụng có chút đau, Trần Sâm Nhiên hơi do dự, đứng dậy cởi áo, nằm lên giường bệnh.

Hàn Thấm nhìn thiếu niên thân thể cường tráng, ấn nhẹ lên bụng, ánh mắt dừng trên cánh tay. Từ lần trước Ứng Hoan phát hiện Trần Sâm Nhiên bị thương, Hàn Thấm cũng chú ý đến hình xăm của cậu ta hơn, ít nhiều có cảm giác quen thuộc, cô nhìn cánh tay cậu ta có điểm không thích hợp, mặt không đổi sắc hỏi: "Từ Kính Dư chỉ đánh vào bụng cậu sao?"

"Phải."

"Ứng Trì đánh cậu?"

"Không có, tôi đánh cậu ta."

"..."

Hàn Thấm bỗng nhiên ấn lên cánh tay cậu ta, cậu ta giống như muốn nhảy lên, che tay lại nhanh chóng ngồi dậy, cảnh giác nói: "Chị làm gì? Tay tôi không sao cả."

"Không sao thì cậu nhảy làm gì?" Bác sĩ Hàn trầm mặt xuống, "Bị thương như thế nào?"

Trần Sâm Nhiên cứng đầu: "Không bị thương."

Hàn Thấm: "Tôi đi gọi huấn luyện viên Ngô."

Nói xong liền xoay người.

Trần Sâm Nhiên cắn răng, "Bác sĩ Hàn....Không cần nói cho huấn luyện viên Ngô, tôi khẳng định đây là lần cuối cùng."

Hàn Thấm nhíu mày, dựa theo quy định thì vận động viên bị thương nhất định phải báo lên, bằng không thời điểm huấn luyện không chú ý, một sai lầm nhỏ cũng có thể làm vết thương nghiêm trọng hơn.

"Tôi...Xin chị..."

Giống như chưa từng cầu xin ai, Trần Sâm Nhiên mở miệng có chút gian nan.

Cậu ta vừa dứt lời, Ứng Trì liền xuất hiện ở cửa, biểu tình có chút cổ quái, sắc mặt Trần Sâm Nhiên lập tức thay đổi, "Mẹ nó! Cậu thế mà đi nghe lén người khác nói chuyện!"

Ứng Trì chỉ chỉ mặt mình, tức giận nói: "Cậu nói xem tôi tới làm gì? Tôi đương nhiên tới xử lý vết thương."

Trần Sâm Nhiên lạnh giọng: "Có phải cậu nghe thấy hết rồi không?"

Ứng Trì không trả lời.

Trần Sâm Nhiên hừ lạnh, Ứng Trì nhìn cậu ta: "Cậu cầu xin tôi một chút, cói không chừng tôi lại giữ bí mật giúp cậu."

"Cậu cút mẹ nó cho tôi!" Trần Sâm Nhiên từ trên giường nhảy xuống.

Hàn Thấm nhíu mày đê cậu ta: "Cậu đừng nhúc nhích, tôi xem tay cậu."

Ứng Trì ngồi bên cạnh nhìn, đứng lên nói, "Tôi đi tìm chị."

Nói xong liền đi.

Trần Sâm Nhiên đoán cậu sẽ đi nói với Ngô Khởi, nhưng Ứng Trì cái gì cũng không nói, Ứng Hoan ăn cơm xong liền giúp cậu xử lý vết thương trên mặt, cậu hỏi Ứng Hoan: "Chị, có nên nói cho huấn luyện viên Ngô không?"

Ứng Hoan nhú mày, nghĩ nghĩ: "Em đừng động vào chuyện này, biết không?"

Ứng Trì rũ mi: "Em vốn cũng không nghĩ sẽ đi nói cho huấn luyện viên."

Ứng Hoan xử lý vết thương cho cậu, có chút không thoải mái mà đè nhẹ bụng nhỏ, Ứng Trì nhìn cô một chút, yên lặng rót cho cô một ly nước ấm, "Chị, chị uống nhiều nước ấm!"

Ứng Hoan: "..."

Co nhướn mày, thẳng nhóc này trước kia không hiểu chuyện như vậy.

Nghỉ ngơi xong, Ứng Hoan đi tìm Hàn Thấm, "Bác sĩ Hàn, chuyện của Trần Sâm Nhiên chị có nói cho huấn luyện viên Ngô không?"

Hàn Thấm vẫn đang do dự, cô vuốt mái tóc ngắn của mình, nhẹ thở dài: "Mẹ nó, đám nhóc này sao cứ suốt ngày gây chuyện, chị còn chưa nói đâu." Cô nhìn Ứng Hoan, "Em biết không? Tên kia nói xin chị, em cảm thấy nên làm sao bây giờ?"

Ứng Hoan có chút hữu khí vô lực: "Không phải cậu ta buồn nô sao? Ghi vào bệnh án, cho cậu ta nghỉ hai ngày."

Bên ngoài có người kêu: "Bác sĩ Hàn!"

"Từ từ." Hàn Thấm đứng lên, nhìn Ứng Hoan, "Em tới viết đi, chị đi xem."

Ứng Hoan ngồi ở trước bàn, những lời Trần Sâm Nhiên nói rất khó nghe, cô thật sự không hiểu tại sao cậu ta lại chán ghét mình như vậy, ngày thường ở chung, cô có thể tránh thì đều tránh.

Cô viết đơn cho cậu ta nghỉ ngơi, để bác sĩ Hàn kêu cậu ta đến lấy.

Chuyện này coi như xong.

.....

Ngày hôm sau, thi tiếng Anh cấp sáu.

Ứng Hoan đi vào phòng thi, thấy Từ Kính Dư ngồi sau còn tưởng mình nhìn nhầm rồi, Từ Kính Dư ngoắc ngoắc cô, Ứng Hoan đi đến trước mặt anh, phát hiện ánh mắt nữ sinh xung quanh không hẹn mà đều rơi trên người cô.

Cô suýt thì quên mất, ở trường học Từ Kính Dư rất nổi tiếng, cô không quá thích bị mọi người nhìn như vậy, Từ Kính Dư lại giống như không nhìn thấy những ánh mắt đó, dựa vào ghế không chút để ý nói: "Như thế nào? Không nghĩ sẽ thấy tôi?"

Ứng Hoan thành thật trả lời: "Tôi cảm thấy anh ngồi trong phòng học làm bài thi hoặc đọc sách, đều có chút không khỏe."

Từ Kính Dư dừng một chút, cười nhạt ra tiếng: "Ứng Tiểu Hoan, cô đang nói tôi giống người không có văn hóa sao?"

Ứng Hoan: "...Không phải! Tôi không nói như vậy."

Từ Kính Dư lấy bút gõ đầu cô, nhắc nhở: "Đi tìm chỗ ngồi trước đi."

Ứng Hoan sờ sờ ót, tức giận liếc anh một cái, xoay người đi tìm chỗ ngồi, cô ngồi ở bàn phía trước anh nhưng không cùng hàng, không xa lắm. Mới vừa ngồi xuống, giám thị đã đi vào, cô quay đầu nhìn Từ Kính Dư, giờ lên ngón tay cái: Cố lên.

Từ Kính Dư xoay bút, cúi đầu cười nhẹ, hơi lười biếng cho cô một dấu OK.

Ứng Hoan quay đầu lại, khóe miệng nâng lên.

Động tác nhỏ của hai người bị người khác nhìn thấy, thi xong, Từ Kính Dư và Ứng Hoan cùng nhau rời đi, người ngồi phía sau khẽ nói: "Đó là bạn gái Kính Vương? Thoạt nhìn quan hệ của hai người rất tốt."

"Kính Vương rất đẹp trai, nhưng nữ sinh kia không xinh cho lắm, miệng khó coi."

"Đeo niềng răng, tở thấy."

"Hai người tay cũng không nắm, khẳng định không phải bạn gái! Vẫn còn cơ hội."

"Có cơ hội...Vậy cậu đến đi, muốn có wechat, muốn có số điện thoại!"

"Tở không dám, cảm giác sẽ bị nhục nhã..."

....

Ứng Hoan đi bên cạnh Từ Kính Dư, cảm giác vẫn luôn có người nhìn chăm chăm, đây là lần đầu tiên

Bọn họ đi cùng nhau ở sân trường, cô nói nhỏ: "Cảm giác đi cùng anh tỷ lệ bị người quay đầu lại nhìn rất cao, trước kia anh đều như vậy sao?"

"Không quá chú ý." Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, cúi đầu nhìn cô, "Đi ăn cơm?"

"Được, về câu lạc bộ ăn sao?" Ứng Hoan gật gật đầu, buổi sáng Ứng Trì thi xong liền đến câu lạc bộ huấn luyện, cô muốn đi xem.

Từ Kính Dư vừa muốn gật đầu, đột nhiên đổi ý, cười nói: "Ăn trong trường học."

Ứng Hoan cảm thấy ăn ở nhà ăn sẽ khiến mọi người chú ý, cô do dự một chút, nói: "Đi ăn ở nhà ăn nhỏ đi."

Nhà ăn nhỏ ít người hơn.

Từ Kính Dư không có ý kiến, vừa lúc nhà ăn nhỏ ở gần đây, "Đi thôi."

Nhà ăn nhỏ không nhiều người lắm, nhưng lại gặp người quen ở cửa, Khương Manh cùng một nữ sinh đi tới, lúc thấy cô và Từ Kính Dư liền trừng lớn đôi mắt, ngay sau đó miễn cưỡng cười: "Ứng Hoan, Kính Vương...Sao hai người lại ăn cơm cùng nhau.""

Ứng Hoan nhìn cô ấy: "Bọn tớ thi chung với nhau."

Từ Kính Dư chỉ hơi gật đầu, xoa nhẹ đầu Ứng Hoan: "Đi thôi."

Ứng Hoan nhìn Khương Manh: "Tớ đi trước đây."

Khương Manh không nói chuyện.

Hai người đã đi xa, nữ sinh bên cạnh hỏi: "Đây không phải quyền thù cậu thích sao? Anh ta và bạn cùng phòng của cậu... bên nhau?"

Khương Manh lạnh mặt: "Không ở bên nhau, cô ấy làm thêm ở câu lạc bộ, Từ Kính Dư chỉ đi ăn cùng thôi, anh ấy sao có thể thích cô ấy."

Chỉ là, vừa rồi Từ Kính Dư xoa đầu Ứng Hoan, rất thân mật.

Không biết vì sao, Khương Manh luôn cảm thấy Ứng Hoan không xứng với Từ Kính Dư, cô thà rằng đó là Lâm Tư Vũ cũng nhất định không hy vọng là Ứng Hoan.

Từ Kính Dư cũng không quá chú ý đến chuyện của nữ sinh, như EQ của anh cao, lần trước ăn cơm liền nhìn ra Khương Manh không dễ ở chung, anh gấp cá cho Ứng Hoan, không chút để ý hỏi: "Cô ở phòng ngủ có bị bắt nạt không?"

Ứng Hoan rất ít khi đến nhà ăn nhỏ, một là đắt, hai là xa ký túc xá.

Cô nghe vậy liền kỳ quái nhìn anh: "Không có, sao anh lại cảm thấy nhà tôi trọng nam khinh nữ, còn cảm thấy tôi sẽ bị bạn cùng phòng bắt nạt, nhìn tôi rất giống người dễ bắt nạt soa?"

"Thoạt nhìn xác thật khá dễ bắt nạt."

"....."

Ứng Hoan trợn trắng mắt: "Anh không biết con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người sao? Tôi lại không ngốc, sẽ không để người khác bắt nạt."

Từ Kính Dư nhớ tới cái gì, ngón tay thon gài gõ nhẹ lên bàn, cười ra tiếng: "Cũng đúng, hôm qua ép cô ăn kẹo bạc hà, cô liền cắn tôi."

Ứng Hoan: "....."

Cô nhìn tay anh, nhỏ giọng nói: "Lần sau còn như vậy, tôi còn cắn."

Từ Kính Dư: "....."

Anh không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, tay chống đầu, lười biếng cười một tiếng: "Cắn đi, cho cô cắn."

Mặt Ứng Hoan bỗng dưng đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn anh: "Bệnh tâm thần."

Từ Kính Dư ừ một tiếng, dựa lên ghế, nhìn cô.

Bốn mắt chạm nhau, Ứng Hoan có chút hốt hoảng mà dời ánh mắt, đáy lòng như bị ai chạm nhẹ, cô cúi đầu, nửa ngày lại mắng một câu, "Bệnh tâm thần."

Cô giống như trở nên rất kỳ quái, cũng sắp giống bệnh tâm thần rồi.

.....

Trở lại câu lạc bộ, Ứng Hoan thấy Chu Bách Hạo, đã một thời gian không thấy anh ta đến đây, Từ Kính Dư mặt không biểu cảm mà nhìn anh ta một cái.

Chu Bách Hạo giống như không phát hiện anh ta, nhìn về phía Ứng Hoan: "Ứng Hoan, đã lâu không gặp."

Ứng Hoan mỉm cười: "Đã lâu không gặp."

Cô đến bây giờ vẫn không biết bó hoa kia là Chu Bách Hạo đưa, cho nên nhìn thấy anh ta cũng không cảm thấy xấu hổ hay thẹn thùng, thái độ cũng là cấp dưới đối với ông chủ.

Chu Bách Hạo kỳ quái, những bó hoa tiếp theo mà anh gửi đều nói thư ký viết tên.

Nhưng thái độ này của Ứng Hoan....

Ngô Khởi đi tới, gọi to: "Chu tổng."

Chu Bách Hạo nhìn Ứng Hoan, anh ta nghĩ nghĩ rồi nói: "Em chờ tôi một chút."

Ứng Hoan cho rằng anh ta có việc muốn dặn dò, gật đầu nói: "Được."

Chu Bách Hạo theo Ngô Khởi đi qua một bên, Ngô Khởi nói về chuyện của Trần Sâm Nhiên. "Lúc trước muốn đưa Trần Sâm Nhiên đi tham gia giải vô địch thế giới, nhưng giải vô địch thế giới ngay sau giải APB, có chút sốt ruột."

Chu Bách Hạo nhú mày: "Trần Sâm Nhiên không dễ bảo, chuyện của cậu ta mọi người đều biết hết?"

Ngô Khởi lắc đầu: "Không có, cho nên tôi nói muốn để Ứng Trì đi, hiện tại Ứng Trì đang luyện tập rất nhiều."

Chuyện này....

Chu Bách Hạo nhìn Ngô Khởi: "Anh xem thế nào rồi tự quyết đi."

Chu Bách Hạo nhìn một vòng, phát hiện Ứng Hoan đang chạy ở máy chạy bộ, anh cười cười, đi qua.

Ứng Hoan nhìn thấy anh từ trong gương, vội quay đầu lại: "Chu tổng."

Cô muốn ấn dừng lại, Chu Bách Hạo đúng lúc ngăn cô: "Không cần, em đi cứ chạy tiếp đi."

Ứng Hoan không biết ông chủ muốn nói gì, đem tốc độ từ 5 giảm xuống 3.5, rất chậm, cúi đầu nhìn cánh tay Chu Bách Hạo đang đặt trên tay vịn của máy chạy bộ.

Chu Bách Hạo đã gặp qua dáng vẻ Ứng Hoan không đeo niềng răng, khi đó răng nanh nhỏ có chút nhô ra, eo nhỏ tinh tế, làn da rất trắng, rất xinh đẹp. Su khi đeo niềng răng, hai bên khớp miệng bị niềng răng làm thay đổi, anh đã gặp qua nhiều mỹ nữ, ví dụ như quyền anh bảo bối trên quyền

đài, nhưng Ứng Hoan quả thật làm người khác rất thoải mái, chủ yếu là tính cách rất đáng yêu, rất ít khi anh ta có cảm giác này.

Chu Bách Hạo cười nói: "Không phải nói sẽ vẽ tranh cho tôi sao?"

Ứng Hoan sửng sốt: "Hôm nay tôi không mang bút và giấy vẽ."

"Chu Bách Hạo."

Chu Bách Hạo hơi dừng lại, quay đầu nhìn Từ Kính Dư: "Làm gì?"

Từ Kính Dư dựa khung cửa: "Có chuyện muốn nói với anh."

"Cái gì?"

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hoan, cười nhẹ: "Anh xác định muốn nói ở chỗ này, tôi sợ anh mất mặt."

"...."

Chu Bách Hạo nhíu mày, trực giác nói cho anh ta đây không phải chuyện tốt gì, nói với Ứng Hoan một tiếng, đi đến chỗ Từ Kính Dư.

Ứng Hoan nhìn thoáng qua, tiếng tục đi thong thả.

Hai người vào một phòng không người, Từ Kính Dư nói thẳng: "Anh còn muốn theo đuổi bác sĩ nhỏ của chúng tôi?"

Chu Bách Hạo cười: "Cái gì của các cậu? Là cậu cao?"

Mặt Từ Kính Dư không có biểu cảm dư thừa: "Đến mặt của anh Ứng Hoan cũng không nhớ, anh theo đuổi được cô ấy sao?"

Lời này như đâm vào tim.

Từ Kính Dư liếc nhìn anh ta, cười cười: "Đúng rồi, tôi nhớ rõ tôi và anh còn một lần đánh cuộc thi đấu, liền thi đấu vào lần sắp tới đi."

"....."

Chu Bách Hạo nhớ lại một chút, nhớ được quả thực có chuyện như vậy.

"Nếu anh thua, cũng đừng theo đuổi Ứng Hoan."

Chu Bách Hạo nheo mắt, anh ta và Từ Kính Dư cùng nhau học thái quyền từ nhỏ, nhưng đây không phải nghề nghiệp của anh ta, nếu là trước kia thì còn có khả năng đánh thắng Từ Kính Dư.

Hiện tại, đánh quyền chỉ là sở thích của anh ta, thương nhân mới là bản chất thật sự, đánh người thường còn có thể, đánh Từ Kính Dư?

Anh ta cười nhạo: "Không được, không công bằng."

Từ Kính Dư lấy di động ra, gọi điện thoại cho anh cả Chu gia: "Lúc trước Ứng Hoan cũng ở trên xe, còn có Chu Hằng làm chứng, tôi hỏi thẳng bé một chút, nó có để ý chuyện chú nhỏ của mình là rùa rụt cổ hay không?"

Chu Bách Hạo: "....."

Anh ta đoạt lấy di động, cắt đứt cuộc trò chuyện, ngoài cười nhưng trong không cười: "Đánh."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Rùa

Ứng Hoan không biết sau lưng cô hai người đàn ông đã hẹn một trận quyết đấu, cho nên khi thấy Chu Bách Hạo bỗng nhiên thay đồng phục, cột lên băng vải, khuôn mặt lạnh lùng đánh vào bao cát, cô có chút kinh ngạc.

Chu Bách Hạo đã không đánh quyền một thời gian, khôi phục huấn luyện là cần thiết, nếu có thua cũng không thua quá khó coi. Anh dùng sức đâm vào bao cát, trong lòng rất khó chịu, cũng có chút hối hận vì đã đánh cuộc với Từ Kính Dư.

Anh và Từ Kính Dư lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thậm chí yêu thích cũng rất giống, ví dụ như đều thích quyền anh, Từ Kính Dư làm quyền thủ, anh ở sau màn làm người đầu thư. Trước kia lúc học cao trung, anh có thích một nữ sinh, nhưng nữ sinh đó không thích anh mà thích Từ Kính Dư, chuyện này không phải chỉ một hai lần, anh liền kỳ quái, bản thân không kém Từ Kính Dư cái gì, tại sao đều chướng mắt anh ta.

Đến cả Ứng Hoan, anh xác thật có chút hảo cảm, còn chưa thể nào đâu, Từ Kính Dư đã nhịn không được.

Đây vẫn là lần đầu tiên thấy Từ Kính Dư nóng vội như vậy.

Anh cười nhẹ, có ý tứ.

Từ Kính Dư đi đến bên cạnh máy chạy bộ: "Nhìn cái gì?"

Ứng Hoan ấn nút dừng, nhảy xuống khỏi máy chạy bộ, "Không có gì, đến đây lâu như vậy cũng chưa thấy qua Chu tổng đánh quyền, có chút tò mò..." Cô quay đầu nhìn anh, "Các anh vừa rồi đã nói gì sao?"

Từ Kính Dư cúi đầu liếc cô, như cười như không nói: "Muốn biết?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Cũng không phải rất muốn biết...."

Nhờ đâu là bí mật gì đó của ông chủ, cô vẫn không nên biết thì hơn.

Từ Kính Như cười: "Vốn dĩ cũng không định nói cho cô."

Ứng Hoan: "..."

Không nói cho tôi, vậy anh hỏi cái gì!

Trong văn phòng, huấn luyện viên Trịnh Hồng ở Bắc Kinh ngồi trên sofa nhìn thiếu niên trước mặt, mỉm cười nói: "Ứng Trì đúng không? Huấn luyện viên Ngô của các cậu đã khen cậu vài lần, video thi đấu lúc trước của cậu tôi cũng đã xem qua. Đến Bắc Kinh cùng tôi huấn luyện thì thế nào? Đến lúc đó có thể tham gia giải vô địch thế giới?"

Ứng Trì nhìn Trịnh Hồng, trong lòng không muốn đi nhưng không biết nên nói thế nào cho uyển chuyển, Trịnh Hồng cười: "Có việc gì cậu cứ nói thẳng, không sao đâu."

Như vậy sao?

Ứng Trì gãi gãi đầu, sắp xếp lại từ ngữ cần nói, nói thẳng: "Cảm ơn ngài đã quan tâm, nhưng tôi vẫn muốn ở lại câu lạc bộ, có lẽ ngài không biết, ba tôi bị nhiễm trùng đường tiểu, không biết khi nào sẽ phải phẫu thuật, tôi phải cho ba tôi một viên thận..."

Trịnh Hồng sững sốt, chuyện này ông ta không biết.

Ứng Trì nghĩ đến đây có chút khổ sở, nhưng đây là chuyện không thể thay đổi, cũng không thể lựa chọn, khước miệng câu khế nâng lên, ánh mắt kiên định: "Cho nên, tôi muốn quý trọng cơ hội hiện tại, mặc kệ là thi đấu gì, chỉ cần có cơ hội, tôi đều không muốn từ bỏ, không muốn chờ đợi."

Nếu thực sự có ngày yêu cầu cậu từ bỏ thi đấu.

Ít nhất không uổng phí.

Ứng Hoan đứng ở cửa phòng y tế, thấy Ứng Trì ủ rũ đi ra từ phòng huấn luyện viên, đi qua bên cạnh cô cũng không chú ý. Ứng Hoan giơ tay, xoa nhẹ đầu cậu, "Làm sao vậy? Huấn luyện viên nói gì em sao?"

Ứng Trì ngẩng đầu nhìn cô, nhếch miệng cười: "Không có."

Ứng Hoan không tin: "Vậy sao lại thế này?"

Ứng Trì đứng tại chỗ, nói qua cho Ứng Hoan nghe chuyện vừa xảy ra, cậu cào đầu: "Kỳ thật em cảm thấy ở câu lạc bộ rất tốt, cũng không muốn đi đâu cả, khả năng đến lúc Trần Sâm Nhiên dự thi, em chỉ có thể là người dự bị. Cho dù như vậy, em cũng không nghĩ sẽ đi."

"Vậy không đi." Ứng Hoan nhấp miệng cười. "Buổi sáng hôm nay thi thế nào?"

"Em cảm thấy có thể qua."

Ứng Hoan gật đầu, thấy Trần Sâm Nhiên đi qua bọn họ, khuôn mặt âm trầm.

Ứng Trì liếc cậu ta một cái, có lẽ Trịnh Hồng tìm cậu ta, đại khái là không muốn trở về tay không, muốn mang một người trở về.

Trần Sâm Nhiên đi vào văn phòng, Ngô Khởi cũng ở đó, Trịnh Hồng đem chuyện đã nói với Ứng Trì nói lại cho cậu ta, Trần Sâm Nhiên không

chút nghĩ ngợi liền nhìn về phía Ngô Khởi, hừ nhẹ: "Huấn luyện viên, có phải anh cảm thấy đem tôi đây đi thì cái đội này liền hài hòa?"

Ngô Khởi nhíu mày: "Thằng nhóc thối này, nói cái gì vậy!"

Trần Sâm Nhiên khinh thường: "Không phải sao?"

Trịnh Hồng nhíu mày, không nghĩ tới hai quyền thủ cấp 75 kg này lại khó nói như vậy, hiển nhiên Trần Sâm Nhiên càng khó giải quyết hơn, ông ta trực tiếp nói: "Cậu cũng không muốn đi?"

Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên rống lên: "Dựa vào cái gì? Ứng Trì không đi sao tôi phải đi?"

Tất cả mọi người đều mong cậu ta đi có phải không?

Cậu ta càng không đi.

"Tôi không đi, cho dù rời câu lạc bộ tôi cũng không đi."

"Còn rời câu lạc bộ? Thằng nhóc này, cậu còn học được cách uy hiếp người khác có phải hay không?" Ngô Khởi tức giận, tay đập mạnh lên bàn, "Có phải cậu muốn tiếp tục làm xăng bậy? Cho rằng bản lĩnh đủ lớn nên cậu tưởng cậu muốn làm gì thì làm sao?"

Trần Sâm Nhiên hừ lạnh: "Xem đi, anh chính là muốn tôi rời đi."

Ngô Khởi đầu đầu không buồn nói chuyện, nhìn thoáng qua Trịnh Hồng, nói với Trần Sâm Nhiên: "Cậu đi huấn luyện trước đi, tối tôi sẽ tìm cậu."

Trần Sâm Nhiên lạnh mặt bước ra ngoài.

Ngô Khởi đỡ trán, nhìn Trịnh Hồng, thở dài: "Anh cũng thấy rồi đấy, đều cứng đầu như vậy, muốn nói cũng không nói được."

Trịnh Hồng cũng đau đầu, vỗ vỗ vai anh ta: "Cậu vất vả rồi."

Cuối cùng, Trịnh Hồng không mang Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên mà mang đi hai quyền thủ cấp bậc nhỏ.

.....

Buổi tối, Ứng Hoan cùng một đám vận động viên về nhà, đã là tháng 12 vậy mà đám quyền thủ này ăn mặc rất mong manh, bên trong áo thun, bên ngoài chỉ khoác thêm áo khoác hoặc đồng phục bóng chày.

Ứng Hoan mặc áo lông vũ màu trắng, còn quàng thêm khăn quàng cổ, đứng ở giữa rất dễ nhận ra, giống như mang theo bảo vệ, tỷ lệ người quay đầu nhìn rất cao.

Thạch Lỗi chỉ hẻm nhỏ bên cạnh: "Muốn ăn khuya không?"

Ứng Trì: "Ăn thịt nướng đi."

Thạch Lỗi: "Đi đi đi, Kính Vương mời khách."

Từ Kính Dư đi sau cùng nghe được lời này liền cười: "Tôi nói mời khách khi nào?" Anh nhìn Ứng Hoan, "Cô muốn ăn cái gì?"

Ứng Hoan hơi sửng sốt, mấy người Thạch Lỗi liếc mắt nháy mắt ra hiệu với cô, cô nhỏ giọng nói: "Nếu không thì đi ăn thịt nướng đi."

Từ Kính Dư cười cười, cầm chỉ chỉ ngõ nhỏ: "Đi thôi."

Một đám người ôm vai bá cổ nhau đi vào, Ứng Hoan thấy Trần Sâm Nhiên rời đi một mình, theo bản năng kêu lại: "Cái kia..."

Dương Cảnh Thành cũng phát hiện ra, gọi to: "Trần Sâm Nhiên, cậu làm gì, cùng đi thôi."

Trần Sâm Nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, mặt không biểu cảm nói: "Tôi không đi."

Nói xong liền rời đi.

Thạch Lỗi lắc đầu: "Sao thằng nhóc này càng ngày càng không hòa đồng với mọi người?"

Mọi người dẫn nhau vào quán thịt nướng trong ngõ, gọi rất nhiều thịt, mới phát hiện không thấy Từ Kính Dư đâu, quay đầu nhìn lại, thấy anh đang ngồi xồm trước một tiệm cá vàng, em gái bán hàng đang tiếp đón anh.

Ứng Hoan mua cốc trà sữa ở quán bên cạnh, thấy Từ Kính Dư ngồi trước tiệm cá vàng, có chút tò mò đi qua nhìn ngồi xuống bên cạnh anh, căn ống hút quay đầu nhìn anh, "Anh muốn nuôi cá vàng?"

Từ Kính Dư nhìn cô, nhướn mày cười: "Tới, chọn hai con đi."

Ứng Hoan có chút không hiểu được: "Anh muốn cá vàng làm gì?"

"Muốn nuôi, mau chọn."

.....

Nhiều cá như vậy, nhìn con nào cũng giống nhau.....

Ứng Hoan nhìn hai phút, chọn hai con: "Con có mùa trắng ở mang, cả con toàn màu hồng này, thế nào?"

Từ Kính Dư đương nhiên không ý kiến, nói với em gái chủ quán: "Theo cô ấy, lấy hai con này, có bể cá không?"

Em gái nhìn anh, lại nhìn Ứng Hoan nói: "Rất ít người mua bể cá, hôm nay tôi chỉ mang hai cái đến đây, đã bán hết rồi, anh ở ký túc xá sao? Em cũng là sinh viên đại học A, ngày mai em có thể mang đến ký túc xá cho

anh." Nói xong liền lấy di động ra, cười tủm tỉm, "Anh có thể cho em số di động hoặc Wechat?"

"Không cần, cô mang đến câu lạc bộ Thiên Bác giúp tôi."

Em gái do dự một chút, "Được...Kia, số di động và Wechat cho em lưu một cái đi, em đưa đến cho anh dễ hơn."

Dù sao, chính là muốn số di động và wechat.

Ứng Hoan nhìn bộ dáng bám riết không tha của cô ấy, bỗng nhiên lấy di động trong túi ra, "Cô lưu số của tôi đi, đến thì gọi cho tôi, tôi tới lấy."

Cô gái sừng sốt, Từ Kính Dư cười: "Nghe cô ấy."

Ứng Hoan đọc số của mình, cô gái ngơ ngác ghi nhớ, Từ Kính Dư đứng lên, nắm lấy mũ áo của cô. "Đi thôi, cá vàng nhỏ."

Ứng Hoan đứng lên, kéo lại mũ áo, "Anh đừng kéo mũ của tôi, lông chồn phía trên đều bị anh kéo xuống."

"Chất lượng kém như vậy? Kéo xuống cho cô mua cái mới."

"....."

"Đi thôi..."

Từ Kính Dư đi được hai bước, quay lại nhìn cô.

Ứng Hoan cầm theo trà sữa đi bên cạnh anh, nhỏ giọng nói: "Còn có, không cần đặt loạn biệt danh cho tôi."

Bác sĩ nhỏ, Ứng Tiểu Hoan, cá vàng nhỏ....

Cái gì cũng đều là anh kêu.

Qan trọng nhất chính là, tại sao anh lại muốn nuôi hai con cá vàng?

Từ Kính Dư thấp giọng cười nhẹ: "Được, về sau không vậy nữa."

Em gái chủ quán ngơ ngác nhìn hai người, lại nhìn dây số trong tay mình, thì ra hai người này là người yêu, Đến đây ân ái cho cô xem sao?

Hai người trở lại quán thịt nướng, Ứng Hoan ngồi vào bên cạnh Ứng Trì, Thạch Lỗi hỏi Từ Kính Dư: "Cậu ở bên kia làm gì?"

Từ Kính Dư liếc anh ta một cái: "Mua cá vàng."

Thạch Lỗi: "Cậu mua cá vàng làm gì?"

Từ Kính Dư: "Nuôi."

Thạch Lỗi: "....."

Anh ta càng ngày càng không hiểu Từ Kính Dư.

Buổi tối, Ứng Hoan trở lại ký túc xá, cởi áo lông vũ, lấy móc treo quần áo treo lên.

Chung Vi Vi ghé vào, nhắc nhở cô: "Ai, phiếu xem điểm rớt."

Ứng Hoan: "Hả?"

Cô cúi đầu nhìn, quả nhiên có phiếu xem điểm, "Không phải của tớ, tớ để trong ba lô." Cô khom lưng nhặt lên, nhìn tên và hình chụp, tức khắc ngậy người.

Cùng lúc đó, di động vang lên.

Cô cầm di động nhìn thoáng qua.

Từ Kính Dư gửi tin nhắn cho cô.

[Cá vàng nhỏ, tôi để phiếu xem điểm trong mũ của cô, đừng làm mất, đến lúc đó tra thành tích giúp tôi.]

Ứng Hoan nhìn thấy ba chữ "cá vàng nhỏ", nghĩ đến đêm nay anh kêu cô chọn hai con cá vàng, tim lại run nhẹ lên.

Khương manh phơi quần áo xong đi vào, đi qua bên cạnh cô liếc một cái, thấy phiếu xem điểm trong tay cô sừng sốt một chút, trực tiếp hỏi: "Sao cậu lại cầm phiếu xem điểm của Từ Kính Dư?"

Giọng nói có chút khó chịu, giống như đang chất vấn Ứng Hoan.

Ứng Hoan quay đầu nhìn, nhàn nhạt nói: "Anh ấy đưa cho tớ, muốn tôi xem điểm giúp, làm sao vậy?"

Khương Manh hơi nheo lại, nhíu mày nói: "Cậu đặc ý cái gì?"

Ứng Hoan vô tội: "Tớ đặc ý cái gì?"

Khương Manh: "Cậu chính là đặc ý được làm thêm ở câu lạc bộ, người khác thì không thể vào được, cùng Từ Kính Dư cũng không thân cho nên mình cậu được hưởng đãi ngộ này."

Ứng Hoan có chút câm nín, cũng có chút buồn cười, "Cậu thích nghĩ thế nào thì nghĩ."

Cô xoay người mang áo treo vào tủ quần áo, đóng cửa lại, nhắn tin cho Từ Kính Dư, cô vốn muốn nói "Không được gọi tôi như thế." Đánh xong bỗng nhiên lại xóa đi, cắn nhẹ môi, gửi cho anh một câu khác.

[Từ Kính Dư, phòng ký túc của tôi có người thích anh.]

[Cô sao?]

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: Rùa

Ứng Hoan đang cúi đầu gõ chữ: Chắc anh cũng biết, bạn cùng phòng của tôi, hôm nay gặp ở nhà ăn...

Viết xong, lúc chuẩn bị gửi đi, thấy tin nhắn Từ Kính Dư vừa gửi tới, tim bỗng đập nhanh hơn, như là mặt hồ đang yên tĩnh bỗng nhiên rơi xuống một giọt nước, gợn sóng lăn tăn, từng vòng từng vòng cứ thế ngày càng lan rộng....

Cô ngơ ngác nhìn hai chữ kia, lại nhìn tin nhắn do cô vừa gửi.

Từ Kính Dư dựa vào ghế, nhìn tin nhắn Ứng Hoan vừa gửi, dùng sức lắc đầu, nhẹ thở phào một hơi, tâm tình nhẹ nhõm trả lời lại.

[Cô không nói cho cô ta chuyện tôi không thích người khác theo đuổi sao?]

Ứng Hoan: "..."

Giọng điệu mười phần tự phụ.

Cho nên, vừa rồi là trêu đùa cô sao?

Ứng Hoan vỗ vỗ ngực, không thể nói rõ đây là cảm giác gì, giống như gợn sóng đang khuếch tán bị đình chỉ, có chút mất mát, lại cảm thấy điều này là đương nhiên.

Chung Vi Vi đi ra từ WC, thấy cô đứng ngốc một chỗ, duỗi tay vẫy vẫy trước mặt cô, thò lại gần hỏi: "Sao thế? Bị Khương Manh chọc tức rồi?"

Ứng Hoan buông điện thoại, nhìn thoáng qua Khương Manh đang ngồi trước gương bôi kem dưỡng da, cô ấy chắc tức giận không nhẹ, nhưng lại nhin không phát hỏa, dùng sức đặt chai lọ lên bàn, Lâm Tư Vũ nằm trên giường đọc tiểu thuyết thấy vậy tròn trắng mắt.

Ứng Hoan lắc đầu, nói: "Không có."

Vừa rồi đúng là có chút tức giận, nhưng lúc này đã không còn nữa, không có gì đáng để giận cả.

Chung Vi Vi nhướn mày: "Phiếu kiểm tra kết sao lại ở chỗ cậu?"

"Không vì sao cả, giữa tháng sau họ phải đi thi, trong lúc đó có lẽ còn phải tham gia phỏng vấn, chắc chắn sẽ rất bận, thi cuối kỳ có lẽ cũng không có thời gian, thành tích thi tiếng anh cấp sáu lại càng không để ý đến, nên tớ xem giúp anh ấy."

"Nhanh như vậy, vậy cậu có đi cùng không?"

Ứng Hoan cười: "Cậu nghĩ gì vậy, tớ khẳng định không thể đi, sắp thi rồi, có lẽ nghỉ đông mới đi được."

Vòng đầu tiên của vòng loại WSB World Boxing League đã bắt đầu tại Tam Á vào cuối tháng 1. Đội quyền anh đã đến trước để chuẩn bị, ghi lại các video tuyên truyền, mở các cuộc họp báo, cũng như kiểm tra y tế, các nghi thức cân nặng, v.v.

Nhưng khi đó Ứng Hoan đang chuẩn bị thi cuối kỳ, việc học năm hai nặng hơn năm nhất, ngày thường cô làm thêm ở câu lạc bộ vẫn phải dành ra thời gian ôn bài, thi học kỳ khẳng định không thể bỏ.

Ngày hôm sau, người giao hàng mang hai con cá vàng đến, là Ứng Hoan đi lấy.

Bể cá chỉ có chút nước, Ứng Hoan mang bể cá về, đặt bể cá ở trên quầy bar trong khu nghỉ ngơi, cô đổ thêm nước cho bể cá, bỏ thêm san hô và một ít đá có màu sắc rực rỡ, hai con cá vàng nhỏ ở bên trong bơi qua bơi lại rất vui vẻ.

Từ Kính Dư ương xong nước liền đi qua, dựa vào quầy bar, duỗi tay chạm vào cái mang màu trắng của cá vàng.

Anh cong môi cười.

Cô thực sự có thể chăm sóc tốt cho chúng.

.....

Một tháng trôi qua, lần trước huấn luyện viên đến nghiệm thu kết quả, nhưng rốt cuộc việc Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên ai là vận động viên dự bị cũng chưa thể quyết định, hai người đều không chịu thua, đợi khi thi đấu quyết định là tốt nhất.

Buổi tối hôm đó, Ứng Hoan cố ý mặc đồng phục của đội.

Sau khi Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ biết có thi đấu, thừa dịp Khương Manh không có ở ký túc xá liền nhanh chóng chạy đến câu lạc bộ.

Đêm nay thi đấu còn náo nhiệt hơn so với trước kia, nghe nói bởi vì ông chủ Chu Bách Hạo muốn đánh một trận hữu nghị với Từ Kính Dư, bạn bè của họ đều đến xem náo nhiệt, một đám người chiếm mười mấy ghế ngồi.

Chung Vi Vi thấy Ứng Trì đứng một mình, đi đến trước mặt cậu, Ứng Trì thấy cô, mắt đảo loạn: "Chị Vi Vi, chị cũng tới?"

Chung Vi Vi chớp chớp mắt: "Tới xem em thi đấu."

Ứng Trì có chút ngượng ngùng, cậu gãi gãi đầu: "VẬY chị phải cố vũ cho em."

"Dĩ nhiên rồi." Chung Vi Vi dừng một chút, "Chị em đâu?"

"Trong phòng nghỉ."

Phòng nghỉ, Từ Kính Dư đã thay quyền phục, dựa vào bàn thông thả ung dung quần băng vải.

Tâm mắt Ứng Hoan không tự chủ được mà nhìn anh, mỗi lần anh quần băng vải cô đều bị anh hấp dẫn, cô cảm thấy anh làm động tác này đặc biệt tạo thành cảnh đẹp ý vui, cô thậm chí có chút xúc động, muốn vẽ một bức hình Từ Kính Dư đang quần băng vải.

Từ Kính Dư bỗng nhiên nhìn lại đây: "Xem nghiêm túc như vậy, muốn buộc sao?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Muốn."

"Lại đây."

"A?"

Từ Kính Dư đưa băng vải cho cô, khoe miệng cong cong: "Thử xem."

Quyền thủ hạng cân nhỏ hơn đã làm nóng người chuẩn bị thi đấu, bọn Thạch Lỗi đều ở bên ngoài xem náo nhiệt, trong phòng ngoại trừ Triệu Tĩnh Trung chỉ còn hai người mới gia nhập câu lạc bộ.

Triệu Tĩnh Trung nhìn thoáng qua, có chút hâm mộ Từ Kính Dư, dám mở miệng nói bác sĩ nhỏ quần băng vải cho.

Ứng Hoan hơi chần chờ, tiếp nhận băng vải anh đưa qua, căn môi: "Tôi sợ quần không tốt, anh không thoải mái."

Từ Kính Dư duỗi tay trái ra trước mặt cô, "Không có việc gì, thử xem xem."

Ứng Hoan nhấp môi, đem băng vải vòng qua ngón tay cái của anh, dựa vào trí nhớ quần từng vòng lên tay anh, cô vừa quần vừa hỏi: "Có quần chật quá không?"

"Không đâu, quần tiếp đi."

"Ừm..."

Ứng Hoan cúi đầu, sợi tóc buông xuống, rơi nhẹ trên tay anh, Từ Kính Dư chỉ cần hơi cúi đầu là có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên đầu cô, ánh mắt anh dừng ở cánh mũi thanh tú của cô, lông mi dài cong cong, khẽ nhếch môi.

Từ Kính Dư nhìn cô cẩn thận quần băng vải cho mình, cảm giác tâm đều mềm mại.

Ứng Hoan hoàn toàn chăm chú trong nhiệm vụ quần băng vải, quần xong vòng cuối cùng, cô dán chắc lại, đè nhẹ trên tay anh, "Sẽ khó chịu sao?"

Cô nhìn băng vải mình đã quần, lại nhìn tay phải của anh, cảm thấy bản thân làm không được tốt.

Từ Kính Dư xòe tay ra, nắm lại rồi mở ra hai lần, cô quần quả thật không tốt, còn có chút khăn trương, ngón tay thu lại, trực tiếp nắm tay cô trong lòng bàn tay.

"Không sao, quần lại lần nữa."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Edit: Rùa

Đêm nay câu lạc bộ khí thế ngất trời, quyền anh bảo bối nhiều hơn ngày thường hai người, ăn mặc bikini, nhảy một đoạn nhạc gợi cảm, âm nhạc và tiếng gọi âm ỉ truyền khắp câu lạc bộ.

Ứng Hoan bị Từ Kính Dư kéo lại dạy quần băng vải, đã quần đến năm lần, kiên nhẫn cũng sắp không còn, hơi dẫu môi, "Được chưa? Tôi đã nói tôi không làm được..."

Quần băng vải không thể quá chặt, sẽ ảnh hưởng đến tuần hoàn máu và nắm tay sẽ khó khăn, quá lỏng lại dễ bị thương. Cho nên, dù Ứng Hoan thông minh, nghiêm túc quần mấy lần vẫn không bằng Từ Kính Dư tự làm.

Từ Kính Dư nhìn cô, thử nắm tay một chút, cười nhẹ: "Được."

Ứng Hoan có chút không tin, ngẩng đầu nhìn anh: "Thật sự?"

"Giả."

"....."

Ứng Hoan trơ mắt nhìn Từ Kính Dư tháo ra buộc lại, "Được rồi, tôi tự mình làm, không có thời gian, lần sau lại cho cô luyện tập vài lần."

Ứng Hoan: "...."

Vì sao cô phải làm chuyện này.

Tâm tình Từ Kính Dư vui sướng mà cười, nhanh chóng cột chắc băng vải.

Lúc này trong phòng nghỉ chỉ có hai người họ, Ứng Hoan đi ra khỏi phòng, quay đầu lại nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Anh chính là muốn bắt nạt tôi..."

Loại lời này thực dễ khiến cho người ta suy nghĩ khác, đặc biệt là người mang ý tưởng xấu đối với cô. Từ Kính Dư dừng một chút, cúi đầu nhìn cô, ý vị thâm trường nói: "Tôi bắt nạt cô cái gì?"

Ứng Hoan không hề hay biết, vẫn đứng trước mặt anh, căm giận nói: "Anh chỉ cần một phút liền có thể làm tốt, một hai phải bắt tôi tới, lặn lội nửa giờ, thi đấu đã bắt đầu từ lâu."

Từ Kính Dư bật cười, thái độ nhận sai đặc biệt tốt: "Được, là tôi sai."

Ứng Hoan hơi sửng sốt, quay đầu đối diện đôi mắt anh, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, như thế nào lại có người như anh? Không kể hiểu lầm hay thật sự làm sai chuyện gì, cũng càng không nói đến thắng thua.....

Anh đều vô cùng thoải mái.

Ứng Hoan chưa bao giờ thấy qua người nào như anh

Trên quyền đài, Thạch Lỗi đang thi đấu.

Cánh tay của Thạch Lỗi là ưu thế, điều kiện thân thể của anh ta thậm chí còn tốt hơn Từ Kính Dư một chút, tốc độ cũng rất nhanh, tuy rằng không được đẹp trai, nhưng thi đấu xuất sắc, tiếng hô dưới đài cũng rất nhiều.

Ứng Hoan nhìn thoáng qua, nhìn đến khán đài, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ Vũ đang ở dưới đó, cô khom người đi xuống, ngồi xổm xuống trước

mặt bọn họ, "Chỉ có các cậu, Khương Manh không theo sao?"

Khán đài quá ồn, Chung Vi Vi sợ cô không nghe rõ, tiến đến bên tai cô nói t: "Cô ấy không ở ký túc xá, bọn tớ trộm tới."

Ứng Hoan cười: "VẬY các cậu xem thi đấu đi."

"Chờ chút." Lâm Từ Vũ nắm lấy tay cô, "Vừa rồi nghe nói ông chủ của các cậu muốn thi đấu hữu nghị với Kính Vương, có thật hay không?"

Ứng Hoan gật đầu: "Thật."

Cô cũng có chút kỳ quái, sao Chu tổng bỗng nhiên luẩn quẩn trong lòng, muốn thi đấu hữu nghị với Từ Kính Dư?

Hơn nữa, còn mang nhiều người đến tiếp ứng như vậy, cô nhìn qua nhóm người đó, họ còn mang theo khẩu hiệu tiếp ứng "Chu Bách Hạo, anh là tuyệt nhất," Không biết vì sao cô có chút buồn cười, cảm thấy đám người đó không giống đến cổ vũ mà đến xem náo nhiệt.

Nhưng mà, chuẩn bị đến lượt thi đấu của Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên, Chu Bách Hạo còn chưa đến.

Ứng Hoan đi đến bên cạnh Ứng Trì, thiếu niên khoác chiến bào màu lam, quần đùi quyền anh đến đầu gối, lộ ra cẳng chân thon dài, thoát nhìn trắng nõn mạnh mẽ. Cậu nhảy tại chỗ, thỉnh thoảng đánh vài cái vào không khí, bảo trì linh hoạt của cơ thể, thấy Ứng Hoan, có chút khẩn trương hỏi: "Chị, nếu em không thắng được, chị sẽ thất vọng sao?"

Ứng Hoan cong cong khóe miệng: "Đương nhiên sẽ không." Cô sờ sờ đầu Ứng Trì, "Chị vĩnh viễn sẽ không thất vọng về em."

Ứng Trì nhếch miệng cười: "Vâng."

Trần Sâm Nhiên quay đầu nhìn quá, thất thần vài giây, trong chớp mắt, cậu ta cảm thấy hâm mộ Ứng Trì, hâm mộ việc cậu có người luôn ở phía sau cổ vũ. Một lát sau, cậu ta quay đầu đi, lại khinh thường mà "a" một tiếng.

Đợi chút nữa cậu ta đánh thắng Ứng Trì, cũng không tin cô sẽ không thất vọng.

Thạch Lỗi nhảy xuống khỏi quyền đài, Ngô Khởi lớn tiếng kêu: "Ứng Trì, Trần Sâm Nhiên."

Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên nhảy lên quyền đài, Ứng Trì mặc quần màu lam, Trần Sâm Nhiên mặc quần màu trắng, hai người mỗi người đứng một bên quyền đài, Ứng Hoan có chút khẩn trương, cô hi vọng Ứng Trì có thể thắng.

Lần trước sau khi Ứng Hải Sinh nhập viện, sức khỏe của ông đã yếu đi khá nhiều, còn có thể chịu được bao lâu, cô cũng không biết.

Cô chấp tay trước ngực, nhắm mắt, cầu nguyện.

Từ Kính Dư đứng bên cạnh, liếc cô một cái, lại nhìn lên quyền đài.

Thi đấu vẫn dựa theo quy tắc của WSB, tổng cộng năm hiệp.

Đường ra quyền của Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên khác nhau, tính cách Ứng Trì tươi sáng nhưng trầm ổn hơn Trần Sâm Nhiên, hơn nữa cậu có thể khiến cho người khác ngạc nhiên, giống như lần trước đánh với Từ Kính Dư, Ngô Khởi tưởng cậu không đứng dậy được nữa thì cậu đột nhiên nhảy lên.

Trần Sâm Nhiên không giống vậy, tuy đường ra quyền của cậu ta không có quy luật, đánh quyền tương đối tùy ý, hơn nữa xuất thân là vận

động viên thể thao, huấn luyện nhiều năm, thể năng tốt hơn Ứng Trì một chút, tính cách lại nóng nảy nên ra quyền khá ác liệt.

Một người linh hoạt, một người tàn nhẫn.

Hai người đã có một thời gian không đánh với nhau, hiệp thứ nhất, Ứng Trì vẫn đánh theo cách cũ, vòng qua Trần Sâm Nhiên, nhưng Trần Sâm Nhiên thích chủ động tấn công. Cho nên sách lược của Ứng Trì nhanh chóng bị phá bỏ, phòng thủ của cậu không đủ vững chắc.

Hiệp thứ nhất, Ứng Trì ở thế hạ phong.

Hai người đến phần biên giác quyền đài ngồi xuống, Ngô Khởi đứng phía sau Ứng Trì, dùng sức nắm bóp bả vai cậu, "Còn bốn hiệp, đừng hoảng hốt, chú ý phòng thủ, tập trung tinh lực chú ý đối thủ."

Ứng Trì nhìn Trần Sâm Nhiên, mấy ngày nay sắc mặt cậu ta khá u ám, mỗi một quyền giống như muốn đánh cậu gần chết mới thôi, ngay từ đầu đã liều mạng như vậy, không để ý đến sức lực, cậu ta không sợ tiêu hao quá nhiều sức thì hiệp sau sẽ bị cậu phản công sao?

Ngô Khởi vòng qua, nói với Trần Sâm Nhiên: "Đừng quá gấp, cậu đánh như vậy, hiệp hai không còn đủ sức thì đánh thế nào?"

Trần Sâm Nhiên ngược mắt, lại rũ xuống, tựa hồ mới vừa phục hồi lại tinh thần.

Cậu ta ừ một tiếng, ở trong lòng cảm thán, tiểu tổ tông tiến bộ rất lớn, tốt hơn rất nhiều lúc mới đến câu lạc bộ...Thiếu chút nữa cậu ta đã bị đánh lại rồi.

Hiệp thứ hai, Trần Sâm Nhiên ra quyền chậm lại, Ứng Trì chiếm ưu thế rõ ràng,

Hiệp thứ ba, Ứng Trì lại thất thủ.

Hiệp thứ tư, Trần Sâm Nhiên phạm quy, bị cảnh cáo một lần.

Hai người hòa nhau ván này.

Hiệp thứ năm khá kịch liệt, Trần Sâm Nhiên như là cố ý giữ thế lực, ở phút cuối cùng, Ứng Trì bị đếm giây, cậu nằm trên quyền đài, ánh đèn chói lọi, làm cậu hoa mắt.

Ứng Hoan gấp đến mức đứng lên, đang muốn lên tiếng thì nghe thấy một có người hét lên: "Tiểu Trì, cố lên! Đứng lên đi!"

Ứng Hoan sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Chung Vi Vi.

Chung Vi Vi không nhìn cô, Lâm Tư Vũ nghe thấy Chung Vi Vi kêu, cũng đứng lên theo.

Em trai Ứng Hoan còn không phải em trai các cô sao? Cần phải đứng lên cổ vũ.

Ứng Hoan phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía quyền đài.

Trọng tài đọc đến giây thứ bảy thì Ứng Trì đứng lên.

Cô hít một hơi thật sâu, nhấp miệng cười.

Thi đấu kết thúc, tổng hợp điểm số, Trần Sâm Nhiên thắng với điểm số 3:2, Ứng Trì thua, tham gia WSB với tư cách thành viên dự bị. Cậu đi xuống quyền đài, có chút ủ rũ, Ứng Hoan mang hòm thuốc đến xử lý vết thương cho cậu, ấn nhẹ túi chườm đá trên đầu cậu, ôn nhu hỏi: "Có choáng đầu không?"

Ứng Trì lắc đầu: "Vẫn tốt."

Lúc này, Trần Sâm Nhiên đi qua bọn họ, nhìn thoáng qua Ứng Hoan, lại nhìn về phía Ứng Trì, lạnh lùng nhả ra một câu: "Yếu gà."

Không phải ngữ khí lười biếng như Từ Kính Dư, Trần Sâm Nhiên thật sự đang mắng người.

Ứng Trì tức giận muốn nhảy lên, Ứng Hoan bỗng nhiên rất muốn mắng chửi người, cô quay đầu lại nhìn Trần Sâm Nhiên, mặt không biểu cảm nói: "Mắng đồng đội thì có gì hay sao? Nó là người dự bị của cậu, nếu cậu xảy ra chuyện gì còn có nó ở phía sau, thay cậu lên quyền đài.... Cậu có thể đừng nghĩ mọi người đều xấu như vậy, cho rằng tất cả đều ghét cậu hay không?"

Cô nói còn chưa dứt lời, Trần Sâm Nhiên đã như bị chọc trúng tâm tư, tức giận nói: "Đương nhiên tôi biết cậu ta muốn lên quyền đài, các người đều ước gì tôi xảy ra chuyện."

Ứng Hoan nhấp môi, tức giận đến muốn bùng nổ, Hàn Thấm liền đề một túi chườm đá lên lỗ tai Trần Sâm Nhiên, làm cậu ta giật bản mình, Hàn Thấm nhíu mày nói: "Lại đây xử lý một chút."

Hàn Thấm dẫn Trần Sâm Nhiên đi, đập nhẹ lên đầu cậu ta, "Có thể có chút phong độ với nữ sinh hay không? Nói chuyện với một cô gái như vậy, về sau không tìm được bạn gái đâu."

Trần Sâm Nhiên không nói chuyện.

Hàn Thấm nhàn nhạt nói: "Lần trước tôi định mang chuyện cậu bị thương nói cho Ngô Khởi, là Ứng Hoan viết giấy xin nghỉ cho cậu, cậu đừng quá phận, cô ấy cũng không thiếu nợ gì cậu, có chút phong độ được không?"

Trần Sâm Nhiên trở mặt, nửa ngày mới nói được một câu: "Vậy thì thế nào? Chỉ là một tờ giấy xin nghỉ mà thôi."

Mọi người đi rồi, Ứng Hoan nhìn Ứng Trì, cười nhẹ: "Không có việc gì, dự bị liền dự bị, không mất mặt, vẫn còn giải APB và vô địch thế giới."

Ứng Trì ừ ừ không nói lời nào.

Ứng Hoan còn muốn nói cái gì, đầu bỗng nhiên bị gõ nhẹ một cái, cô quay đầu lại, Từ Kính Dư đã cưỡi chiến bào đứng ở phía sau cô, cao lớn trường tráng, mỗi khối cơ bắp giống như được vẽ lên.

Anh cúi đầu liếc cô, khóe miệng cong lên: "Xem tôi thi đấu."

Ứng Hoan sửng sốt, quay đầu nhìn về phía bên kia quyền đài, Chu Bách Hạo không biết đã thay quần quyền anh màu đen từ khi nào, đang hoạt động gân cốt, thân thể của anh ta cũng không kém Từ Kính Dư, thể trọng hơi kém một chút nhưng cũng học đánh quyền từ nhỏ, nhiều năm như vậy cũng không ném đi, dáng người rất đẹp, cơ bắp đều không thiếu.

Ứng Hoan như là sợ bị người khác nghe thấy, nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Anh cố lên."

"Thăng cho cô xem."

Từ Kính Dư nhìn cô, ánh mắt tự tin.

Trong lòng Ứng Hoan hơi nháy, bỗng nhiên nghe thấy đám người phía sau lớn tiếng kêu: "Tiểu Chu tổng cố lên, đừng bị Kính Vương KO."

"Chu Bách Hạo cố lên! Chu Bách Hạo cố lên! Chu Bách Hạo cố lên!"

"Từ Kính Dư, cậu đừng quá phận!"

"Chu Bách Hạo không phải chuyên nghiệp, cậu chú ý hạ thủ lưu tình!"

.....

Ứng Hoan nhìn thoáng qua sắc mặt đã đen thành đáy nồi của Chu Bách Hạo, bỗng nhiên có chút đồng tình, không biết tại sao anh ta lại muốn ném hết mặt mũi thế này.

Người chủ trì xấu hổ giới thiệu: "Đây là một trận đấu hữu nghị, tình cảm anh em là quan trọng nhất, chỉ đánh ba hiệp, mọi người nghiêm túc một chút!"

Dưới đài ha ha cười to, bởi vì hiện tại không có chút không khí của thi đấu, đám người kia đều ước gì được xem hai người đánh nhau, cho nên bọn họ thực chất đến đây chỉ để xem đánh nhau.

Tuy rằng không biết tại sao, nhưng khẳng định không thể cho ai biết bí mật, bằng không mặt mũi của Chu Bách Hạo sẽ mất sạch.

Đến nỗi chuyện chỉ đánh ba hiệp cũng là Chu Bách Hạo đề nghị.

Từ Kính Dư nhảy lên quyền đài, dựa vào đường biên bảo vệ, ra dấu ok với nhóm người đến xem náo nhiệt: Sẽ hạ thủ lưu tình, sẽ không làm Chu Bách Hạo quá mất mặt.

Chu Bách Hạo nhìn thoáng qua băng rôn tiếp ứng, sắc mặt càng đen hơn.

Quyền anh bảo bối đi một vòng, trọng tài tuyên bố bắt đầu, bỗng nhiên dưới đài truyền đến một tiếng rống to đầy căm hận: "A a a a! Em không phải yếu gà! Tuyệt đối không phải!"

Từ Kính Dư mặt không biểu tình liếc mắt một cái, thấy Ứng Hoan nhẹ nhàng che miệng Ứng Trì, nghiêng đầu nhỏ giọng dỗ dành.

Đáy lòng anh hừ lạnh một tiếng, này là tiểu tử tông có bệnh đi.

Đúng lúc này, Chu Bách Hạo đã di chuyển tới trước mặt anh, đánh tới một quyền, Từ Kính Dư thoáng giật mình, nhanh chóng xoay người tránh thoát, biểu tình lạnh nhạt trên khuôn mặt thu lại, ánh mắt cũng thay đổi.

Khi còn nhỏ hai người cùng nhau học võ, lúc luyện tập với Chu Bách Hạo anh đã ăn khổ không ít.

Ứng Hoan nhìn lên quyền đài, ánh mắt dừng trên người Từ Kính Dư.

Ứng Trì la lớn vài tiếng, phát tiết lửa giận trong ngực, đã khôi phục lại, cậ xoa xoa mặt, cũng nhìn lên quyền đài.

"Chị, sao vừa rồi chị lại nói cổ lên với Từ Kính Dư?"

"....."

Ứng Hoan đột nhiên có chút chột dạ, không biết trả lời như thế nào.

"Hình như anh ta còn sờ đầu chị, sao anh ta lại làm như vậy, lần trước cũng sờ, cái tay cũng quá xấu!"

"....."

Ứng Hoan nhớ tới lúc ở trong phòng nghỉ, tay cô bị anh nắm lấy, tay anh rất lớn, có thể bao hết tay cô. Cô suy nghĩ đến thất thần, ánh mắt nhìn chăm chăm quyền đài, trong đầu hồi tưởng lại, giây tiếp theo liền thấy anh bị đánh trúng một quyền.

Chu Bách Hạo đánh rất mạnh, trực tiếp làm rách mi cốt của anh.

Dưới đài một trận hoan hô: "Chu Bách Hạo cổ lên!"

Dưới đài đều cổ vũ cho Chu Bách Hạo, đám vận động viên cũng theo bọn họ ồn ào, ngoại trừ mấy fans nữ thì không ai cổ vũ cho Từ Kính Dư cả, Ứng Hoan bỗng nhiên có chút xúc động muốn kêu lên.

"Chị, sao chị không nói gì?"

Ứng Trì quay đầu nhìn cô.

Ứng Hoan vội lắc đầu: "Không có gì, xem thi đấu đi, em đừng nói chuyện."

Ứng Trì gãi gãi đầu, đáp ứng.

Một hiệp ba phút, sau khi Từ Kính Dư bị đánh một quyền thì nhanh chóng phản công, lần này thật sự không hạ thủ lưu tình, bởi vì Chu Bách Hạo tựa hồ đã dốc hết sức lực vào hiệp thứ nhất.

Sợ thua sẽ mất mặt nên đã dốc hết sức vào hiệp thứ nhất?

Lấy hiểu biết của Từ Kính Dư đối với anh ta thì tám chín phần là thế này.

Hiệp thứ nhất kết thúc, hai người không phân thắng bại.

Hiệp thứ hai, Từ Kính Dư chiếm thế thượng phong.

Hiệp thứ ba, Từ Kính Dư rõ ràng chiếm thượng phong, anh đã huấn luyện nhiều năm cùng kinh nghiệm trên quyền đài, ra đòn rất nhanh khiến Chu Bách Hạo không kịp thích ứng, nhiều lần cúi đầu xuống, lúc này, Từ Kính Dư lại đánh một quyền vào bụng anh ta.

Chu Bách Hạo bị ép đến đường biên.

Thắng bại đã phân.

Dưới đài có người hô to: "Ai, Từ Kính Dư đừng quá phận!"

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua thời gian, còn có năm giây.

Anh dừng lại, nhìn Chu Bách Hạo, cởi quyền bộ và tháo răng giả xuống, hướng Chu Bách Hạo nâng cằm, "Thế nào? Đã đánh cuộc thì phải chịu thua."

Lục phủ ngũ tạng của Chu Bách Hạo giống như đã lệch khỏi vị trí, anh ta nhe răng, nhìn Từ Kính Dư, đột nhiên đánh ra một quyền lên mi cốt của anh, thời gian chỉ còn một giây cuối cùng.

Từ Kính Dư nhắm mắt, "Anh...."

"Đinh_____"

Đã hết giờ, Chu Bách Hạo dựa vào dây biên thở dốc, cười ra tiếng: "Tôi làm sao? Thời gian còn chưa hết, cậu đã tháo quyền bộ, cậu ngốc sao?"

Từ Kính Dư đè mi cốt, sờ thấy máu, anh quả thực phục, hít một hơi thật sâu, hừ cười ra tiếng: "Được được, là tôi sơ sẩy, bị anh đánh là xứng đáng, nhưng dù sao anh vẫn thua."

Anh cởi nốt quyền bộ.

Chu Bách Hạo vừa định nói chuyện, dưới đài đã có vài người người giờ bằng rôn tiếp ứng lên "Đàn ông không sợ thua!", anh ta nhìn thoáng qua, quay đầu nhìn Từ Kính Dư: "Mẹ nó, là cậu nói cho bọn họ?"

Từ Kính Dư lấy nước mà trợ lý đưa qua: "Tôi chưa nói."

Ai biết mấy người đó làm thế nào nào biết được

Anh nhìn xuống dưới quyền đài, ánh mắt dừng ở trên người Ứng Hoan, phát hiện cô đang nhìn mình chăm chăm, giây tiếp theo, cô đã mang hòm thuốc đi lên bậc thang.

Từ Kính Dư cong môi, đi đến phần biên giác quyền đài.

Chu Bách Hạo quay đầu nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng thở phào, Hàn Thấm cũng cầm hòm thuốc đến trước mặt anh, "Chu tổng, xử lý một chút."

Chu Bách Hạo ngồi xuống tại chỗ.

Ngô Khởi liền đứng bên cạnh, vô cùng đứng đắn khen tặng anh một câu: "Chu tổng có muốn suy xét một chút chuyện gia nhập không? Kỳ thật nếu cậu huấn luyện một thời gian, nói không chừng có thể lấy được huy chương."

Chu Bách Hạo: "Lăn, tôi đi đánh quyền thì ai làm ông chủ? Giá trị con người của tôi hơn trăm triệu, tôi đi đánh quyền làm gì!"

Ngô Khởi: "....."

.....

Từ Kính Dư ngồi xuống bên giác quyền dài, Ứng Hoan kéo dây thừng chui vào, nửa quỳ xuống bên cạnh anh, lấy bông cầm máu ấn nhẹ lên mi cốt, chờ máu ngừng chảy lại cẩn thận rửa sạch cho anh.

"Anh nhắm mắt lại."

"Không nhắm mắt thì không rửa sạch được?"

"....."

Từ Kính Dư cong cong khóe môi, nhắm mắt lại.

Ứng Hoan nhìn miệng vết thương, so với vết thương lúc thi đấu ở Thiên Tân còn nghiêm trọng hơn. Ngón tay cô hơi lạnh, làn da ấm nóng của anh bị cô sờ nhẹ, lỗ tai liền bị kích thích mà giật giật.

Ứng Hoan sửng sốt, nhỏ giọng nói: "Lỗ tai anh còn động nữa."

Từ Kính Dư bị tay của cô sờ đến tâm ngực, miệng lưỡi có chút khô mà liếm môi, trầm giọng nói: "Nơi đó không bị thương, cô đừng chạm vào."

Ứng Hoan: "...A"

"VẬY, NƠI NÀO ĐAU?"

"Mi cốt."

Ứng Hoan nhìn thấy máu lại chảy ra, vội lấy miếng bông ngăn chặn, nhỏ giọng nói: "Rất đau sao?"

Từ Kính Dư thích nhất cô hỏi mình có đau hay không, năng lực chịu đau của anh rất mạnh, loại này chỉ được coi là vết thương nhỏ, không quá nghiêm trọng, cũng không đến mức quá đau.

Nhưng anh chính là thích nghe cô mềm mại hỏi một câu như vậy.

"Đau, cô thôi cho tôi?"

"..."

Hoặc là, Từ Kính Dư bỗng nhiên mở mắt, nghiêng mặt đi, nhìn đôi mắt đen nhánh sáng ngời của cô, cong cong khóe miệng, "Cô hôn tôi một chút?"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Edit: Rùa

Mọi người ở bốn phía vẫn chưa về hết, âm nhạc vẫn mở, rõ ràng rất ồn ào, Ứng Hoan lại nghe thấy rõ ràng âm thanh tim đập trong lồng ngực cùng với câu nói kia của Từ Kính Dư.

Tim cô càng đập nhanh hơn, kinh ngạc trừng lớn mắt, ngốc lảng nhìn anh.

Từ Kính Dư thấy cô kinh ngạc như vậy, liếm liếm khóe miệng, cúi người tới gần.

Ứng Hoan theo bản năng lùi ra sau, bả vai bị Từ Kính Dư đè lại, động cũng không thể động, anh cười nhẹ: “Trốn cái gì? Không hôn thì không hôn, tôi cũng không ép cô.”

Tim Ứng Hoan đập càng nhanh, tay cô còn đang ấn trên mi cốt của anh, khoảng cách hai người gần như vậy, hơi thở hòa vào nhau. Cô chớp chớp mắt, ngược lên nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Anh lại trêu tôi...”

Từ Kính Dư cười nhẹ: “Cảm thấy tôi trêu cô?”

Ứng Hoan cảm thấy tim đập lỡ một nhịp, ánh mắt anh rất nghiêm túc, không một gợn sóng.

Cô có cảm giác, lần này anh không phải đang trêu cô.

Anh thật sự hy vọng cô hôn anh.

Ứng Hoan có chút không biết làm sao, cúi đầu nhìn bốn phía, sợ có người nghe được sẽ nói gì đó khiến cô xấu hổ. Cô vừa mới quay đầu, hơi thở của anh đã tới gần bên tai cô, thanh âm trầm thấp:

“Tôi thích em, có biết hay không?”

Một khắc kia, trong đầu Ứng Hoan bỗng nhiên nổ tung như pháo hoa, trống rỗng.

Từ Kính Dư nhìn cô bị câu nói của anh làm sửng sốt, nhẹ thở phào, xoa nhẹ lên đầu cô, dựa vào biên giác quyền đài, liếc cô cười: “Không trêu em, tôi thề bằng lòng nhiệt tình với quyền anh, lời vừa rồi nếu có nửa phần giả, về sau tôi sẽ không bao giờ có cách nào dành chiến thắng khi thi đấu.”

Anh giơ ba ngón tay lên, nhìn cô.

Ứng Hoan đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức ấn vào mi cốt của anh một cái, kéo tay anh xuống, vội vàng nói: “Anh đừng nói bậy!”

Không có biện pháp dành chiến thắng khi thi đấu, cái này có thể lấy ra thề được sao?

Âm thanh của cô có chút lớn, vừa lúc nhân viên công tác tắt loa đi, Ứng Trì ngồi ở cách đó không xa nghe được, lập tức đứng lên, cậu nhìn sắc mặt Ứng Hoan không đúng lắm, tức khắc cả giận nói: “Từ Kính Dư, anh lại bắt nạt chị tôi có phải không?”

Ứng Hoan: “.....”

Lòng cô nhảy dựng, quay đầu nhìn Ứng Trì.

Ứng Trì giận dữ la lên, thành công thu hút ánh mắt của mọi người, tất cả đều nhìn về phía Ứng Hoan và Từ Kính Dư.

Ánh đèn trên quyền đài rất sáng, dường như bí mật nào cũng không thể che dấu, Từ Kính Dư đã nghĩ rất nhiều, anh nên thổ lộ như thế nào, thổ lộ ở đâu, dường như nơi nào cũng không quá thích hợp.

Vừa rồi, không khí và cảm giác đều có.

Anh nghĩ, sau khi anh thi đấu xong, lấy nhiệt tình và sự yêu thích của anh dành cho quyền anh để đảm bảo với cô thì càng thích hợp.

Nhưng giờ phút này, không khí và cảm giác đều tan biến như bọt biển.

Từ Kính Dư chửi nhỏ một câu: “Mẹ nó!”

Lời anh muốn nói còn chưa xong đâu.

Ứng Hoan: “....”

Cô mặt đỏ tai hồng, có chút vô thố, nhìn Từ Kính Dư, nghĩ có phải anh còn muốn nói gì hay không? Dù sao, vừa rồi anh đã tỏ tình với cô, nhưng trong lòng cô lúc này rất loạn, hoàn toàn chưa nghĩ ra nên trả lời như thế nào.”

Thời điểm Ứng Hoan học cao trung cũng có người theo đuổi, nhưng cô không muốn yêu sớm cho nên đã cự tuyệt, nam sinh đó đã nói cô mặt ngoài ôn nhu nhưng thật ra rất khó theo đuổi. Khi vào đại học, bởi vì đeo niềng răng cùng vòng giao thiệp không rộng nên không có ai theo đuổi cô, đặc biệt là khi học năm nhất, lúc đó thật sự không quá đẹp, chính cô cũng không muốn soi gương.

Niềng răng đeo hơn một năm, khoe miệng không còn kỳ quái như lúc đầu, cũng đẹp hơn một ít, bắt đầu có người theo đuổi cô, nhưng bọn họ đều không đẹp.

Ứng Hoan có một em trai xinh đẹp như vậy, từ nhỏ cô đã là nhan khổng, có đôi khi cô nghĩ, nếu Ứng Trì không đẹp, có phải cô sẽ không có kiên nhẫn để dỗ cậu không?

Cô suy nghĩ loạn.

Ứng Trì đã xông lên bậc thang, bước vào quyền đài, kéo cô đến bên cạnh, vội vàng hỏi: “Chị, anh ta làm gì chị?”

Ứng Hoan há miệng: “Anh ấy.....”

Anh ấy nói thích chị.

Từ Kính Dư đứng lên, liếc nhìn Ứng Trì, cười lạnh: “Tôi làm gì cô ấy? Nhiều người nhìn như vậy, tôi có thể ăn cô ấy sao?”

Mẹ nó, tiểu tử tông này đúng là chướng ngại lớn.

Ứng Trì trừng anh: “Ai biết được, anh không làm gì vậy chị tôi kêu cái gì?”

Từ Kính Dư liếc Ứng Hoan một cái, bỗng nhiên cười, lười nhác mở miệng: “Cậu hỏi cô ấy xem tôi đã làm gì?”

Ứng Hoan: “.....”

Không chỉ Ứng Trì mà cả Chu Bách Hạo đang ở bên kia quyền đài, Hàn Thấm, còn có mọi người ở đây đều nhìn cô, chờ cô nói một câu.

Ứng Hoan khó có thể tin mà nhìn anh, loại chuyện này cô phải nói thế nào? Từ Kính Dư dựa vào quyền đài, như cười như không nhìn cô, một bộ dáng không liên quan đến mình. Ứng Hoan cắn răng, cảm giận nói: “Anh ấy nói chị giống diễn viên Nhật Bản tên cái gì mà Lị Á*.”

(Mình đã tra gg trên thật của Lị Á nhưng không ra, chỉ toàn một đồng hình ảnh không hợp với trẻ em và người có tuổi, amen!)

Ứng Trì ngốc: “A?”

Từ Kính Dư: “.....”

Cái gì Lị Á? Nữ thần ố cứng của Thạch Lỗi?

Ứng Hoan mặt đỏ tai hồng, vỗ vỗ đầu Ứng Trì: “Được rồi, trẻ con đừng nên hỏi.”

Ứng Trì: “.....”

Thạch Lỗi đứng ở dưới quyền đài, đột nhiên khụ một tiếng, nhìn về phía Từ Kính Dư, lại hỏi Dương Cảnh Thành: “Không đúng, không phải Kính Vương rất khinh thường mấy phim đó sao? Lại nói, bác sĩ nhỏ giống Lị Á chỗ nào?”

Dương Cảnh Thành cũng cảm thấy kỳ quái: “Đúng vậy, cậu ta xem qua sao?”

Thạch Lỗi: “Xem qua một chút đi.”

Từ Kính Dư ngửa đầu thở dài, xách bình nước lên rời đi.

Ứng Trì vẫn ngốc tại chỗ, Chung Vi Vi có chút hiểu được, trước kia lúc học cao trung, có nam sinh đã nói Ứng Hoan giống nữ diễn viên phim A.V, hình như tên là cái gì Lị Á.

Khi đó Ứng Hoan rất để ý, còn đi xem hình ảnh.

Chung Vi Vi cảm thấy không giống nhau.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thì ra Kính Vương cũng trộm xem loại phim này.

Một đám người khẽ cười trộm, Chung Vi Vi nói chuyện này cho Lâm Tư Vũ, Lâm Tư Vũ liền không cho mặt mũi mà trực tiếp cười ha ha, “Kính Vương nghiêm túc sao? Anh ấy thật sự đã nói như vậy?”

“Tớ không biết.” Chung Vi Vi cũng cảm thấy chuyện này rất khó tưởng tượng, Từ Kính Dư thật sự nói như vậy với Ứng Hoan?

Ứng Hoan ngồi xổm thu dọn hòm thuốc, thoáng nhìn qua băng keo cá nhân, mới nhớ tới còn chưa dán băng keo cá nhân cho Từ Kính Dư, cô vội vàng quay đầu: “Từ Kính Dư, chờ một chút.”

Từ Kính Dư đứng ở bậc thang, quay đầu lại nhìn cô.

Ứng Hoan chạy đến trước mặt anh, xé mở băng keo cá nhân, nhón mũi chân dán lên mi cốt anh, Thời điểm cô tới gần, Từ Kính Dư thấp giọng nói một câu: “So với cái gì Lị Á kia, em đáng yêu và xinh đẹp hơn nhiều.”

Ứng Hoan: “....”

Cô đứng vững lại, ngẩng đầu nhìn anh: “Thì ra anh đều đã xem qua.”

Từ Kính Dư: “.....”

Lúc bọn Thạch Lỗi xem, anh có liếc qua vài lần, đối với mấy cái đó không có hứng thú, cho dù ngẫu nhiên có chút xúc động, nhưng cũng không phải với mấy người hư ảo đó.

Anh liếm khước miệng, vuốt nhẹ lên mặt cô: “Đừng câu dẫn tôi.”

Nói xong liền quay người rời đi.

Ứng Hoan có chút ngốc, cô câu dẫn anh khi nào?

Thi đấu kết thúc, đã hơn 12 giờ, ký túc xá đã sớm đóng cửa.

Hơn 11 giờ, Khương Manh nhận tin cho Chung Vi Vi, hỏi các cô đã đi đâu, Chung Vi Vi cũng không dấu diếm, nói thẳng ở câu lạc bộ xem thi đấu, khi đó Khương Manh đang đi dạo phố với bạn về, căng chân nhức mỏi, vốn muốn chạy tới, Chung Vi Vi lại nói, thi đấu cũng sắp kết thúc rồi, dù có tới cũng không xem được.

Khương Manh tức giận không trả lời lại.

Một đám người cùng nhau trở về, các cô bị người trông coi ký túc xá mang vài câu mới mở cửa cho vào, trở lại phòng Khương Manh còn chưa ngủ, thấy các cô, hừ lạnh một tiếng: “Các cậu cố ý không kêu tớ đi cùng?”

Chung Vi Vi nhìn Lâm Tư Vũ, Lâm Tư Vũ nói: “Cũng không phải cố ý, ngày đó cậu mới cãi nhau với Ứng Hoan, không muốn nói chuyện với cô ấy, kêu cậu thì cậu sẽ đi sao?”

Khương Manh nghẹn lại, nhất thời không nói ra lời.

“Nhưng các cậu cũng không hỏi tớ, làm sao biết tớ không đi?”

Lâm Tư Vũ cười tủm tỉm: “Được được được, lần sau hỏi cậu, được không?”

Chung Vi Vi pha trò: “Mệt chết, tớ đi tắm đây.”

Ứng Hoan tắm rửa xong, nằm ở trên giường, nhớ tới những lời Từ Kính Dư nói, hoàn toàn không có chút buồn ngủ, cứ lăn qua lộn lại mãi, không biết đã ngủ từ khi nào.

Hai ngày sau, Ứng Hoan phải thi, không có thời gian đến câu lạc bộ, câu lạc bộ phải đi tập huấn, tập huấn xong thì phải tham gia WSB luôn rồi, thời gian rất gấp.

Ngày thứ ba, vận động viên đều đã thu thập hành lý, ngày hôm sau liền phải xuất phát. Ứng Hoan đến câu lạc bộ đã là chàng vạng, cô chờ đến 10 giờ bọn họ vẫn chưa họp xong, mặt khác, những vận động viên dự thi đều đã trở về.

Ứng Hoan ngồi một mình ở khu nghỉ ngơi, nghe thấy âm thanh nói chuyện và tiếng bước chân truyền đến, ngẩng đầu nhìn, một đám người từ hành lang đi tới. Từ Kính Dư đi trước, cũng là người đầu tiên nhìn thấy cô.

Anh lập tức đi tới trước mặt cô, khom lưng lấy viên kẹo bạc hà, tùy ý ném cho cô hai viên.

Kẹo bạc hà rơi vào trong ngực Ứng Hoan, cô cầm lên, ngẩng đầu nhìn anh: “Cho tôi làm gì, tôi lại không ăn....”

“Thử xem.”

“Không.”

Từ Kính Dư nhìn cô, cười một tiếng, quay đầu nhìn hai con cá vàng nhỏ trên quầy bar.

Ứng Trì đi đến bên cạnh Ứng Hoan: “Chị, đi thôi.”

Ứng Hoan ném lại vào đĩa, dọn dẹp sách vở, hỏi cậu: “Em thu thập đồ đạc tốt rồi sao?”

Ứng Trì không nhịn được cười: “Này đương nhiên rồi, sáng mai đã phải đi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Từ Kính Dư duỗi tay chọc chọc cái mang màu trắng của cá vàng, đi cuối cùng.

Mùa Đông ban đêm lạnh đến thấu xương, gió quật vào người có chút đau rát, Ứng Hoan mặc áo khoác lông vũ lên, sau đó, một vật lạnh lẽo rơi vào cổ cô, cô hơi rụt người lại, duỗi tay sờ, sờ được một viên kẹo bạc hà.

Tâm vừa động, dừng lại bước chân, quay đầu nhìn.

Từ Kính Dư mặc một cái áo khoác màu đỏ, tay để trong túi quần, không chút để ý mà nhìn cô.

Ứng Hoan chờ anh đi đến trước mặt, đem viên kẹo đưa cho anh, nhỏ giọng nói: “Sao cái gì anh cũng bỏ vào mũ tôi....”

Từ Kính Dư nhìn bàn tay trắng nõn của cô, không nhận: “Cầm đi.”

Ứng Hoan nhìn anh, không còn cách nào khác, chỉ có thể nhét kẹo vào trong túi.

Hai người trùng hợp đi ở cuối cùng.

Ứng Hoan bỗng nhiên có chút khẩn trương, tay ở trong túi không ngừng xoay xoay viên kẹo. Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, mấy người phía trước mãi nói chuyện không chú ý đến bọn họ, anh thấp giọng nói: “Lời tôi nói hai ngày trước, còn nhớ rõ không?”

Loại chuyện thổ lộ này, chính là nên nói xong một lần, rèn sắt khi còn nóng, ngày đó bị Ứng Trì nháo như vậy, cả câu lạc bộ đều truyền nhau anh đùa giỡn bác sĩ nhỏ, anh không có cách nào giải thích.

Lại nói, lần đó anh cũng có chút khẩn trương, không khí không tốt, liền rất khó mở miệng lần nữa, cảm giác cũng không giống nhau. Anh cũng không muốn gọi điện hoặc nhắn tin qua Wechat.

Ứng Hoan vùi mặt vào khăn quàng cổ, thanh âm mềm mại: “Nhớ.....”

“Suy nghĩ cẩn thận không?”

“....”

“Không suy nghĩ cẩn thận hay là không nghĩ tới?”

Ánh mắt Ứng Hoan xoay chuyển, vẫn không ngừng đầu, thành thật trả lời: “Trước kia không nghĩ tới...”

Từ Kính Dư: “Không nghĩ tới tôi thích em, hay không nghĩ sẽ yêu đương?”

Ứng Hoan nhỏ giọng: “Đều có...”

Từ Kính Dư nhướng mày: “Được, hiện tại bắt đầu nghĩ.”

Ứng Hoan: “.....”

Từ Kính Dư còn muốn nói cái gì, ngõ nhỏ bên cạnh bỗng nhiên truyền đến vài tiếng chửi bậy_____

“Con mẹ nó!”

“Đánh tay nó! Để xem lần này có thể đánh gãy tay nó hay không, xem nó có bao nhiêu năng lực!”

“Trốn nhiều ngày như vậy, xem lần này mày trốn thế nào.”

Ứng Hoan sửng sốt, nhanh chóng ngừng đầu nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, Từ Kính Dư hơi híp mắt, nhìn về phía đầu ngõ tối om, cuối ngõ nhỏ có chút ánh sáng, có thể nhận ra một ít bóng người.

Trường học bên cạnh trị an rất tốt, rất ít khi thấy việc đánh nhau ẩu đả thế này.

Ứng Hoan nhíu mày, nhớ đến cánh tay của Trần Sâm Nhiên, mỗi lần cậu ta bị thương đều là thương ở cánh tay, giống như có người cố ý đánh

cánh tay cậu ta...

Hiển nhiên, bọn Thạch Lỗi cũng nghe được, quay đầu lại nhìn Từ Kính Dư.

“Hình như nghe thấy tiếng của thằng nhóc Trần Sâm Nhiên, vừa rồi không phải cậu ta đi ra cùng chúng ta sao?”

“Không phải, gần đây cậu ta luôn đi một mình, vừa rồi tan họp liền đi luôn.”

Từ Kính Dư hướng bên kia nâng cằm, “Đi xem.”

Sáu bảy người đi vào trong ngõ nhỏ.

Vừa đến đầu ngõ, quả nhiên thấy có người đang đánh nhau.

Nhìn theo chút ánh sáng mờ nhạt, người đang bị đánh hội đồng kia không phải Trần Sâm Nhiên sao? Thạch Lỗi hướng bên trong mắng to: “Mẹ nó! Các người làm cái gì! Làm cái gì hả!”

Ngoại trừ Trần Sâm Nhiên, ở đấy có chín người, chín người kia dừng động tác lại, nhìn thoáng qua bên này.

“Ai?”

Dương Cảnh Thành hô một câu: “Trần Sâm Nhiên.”

Thiếu niên đứng ở giữa chậm rãi quay đầu, biểu cảm trên gương mặt thô bạo, “Các người đến đây làm gì? Không cần các người xen vào việc của người khác.”

Từ Kính Dư liếc nhìn cậu ta, cười lạnh: “Phải không? Cậu bị gãy tay gãy chân, thậm chí bị đánh chết cũng không cần xen vào?”

Trần Sâm Nhiên trầm mặc không lên tiếng.

Ứng Hoan lấy điện thoại ra, muốn gọi cảnh sát.

Trần Sâm Nhiên lớn tiếng kêu lên: “Không cần gọi cảnh sát.”

Ứng Hoan dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Vì sao?”

Chuyện này mà không báo cảnh sát thì phải là gì?

Vừa dứt lời, đám người kia nghe thấy có người muốn báo cảnh sát liền xông lên, Trần Sâm Nhiên cũng sợ bị thương, một bên đánh, một bên nhảy loạn tránh đòn, nhìn có chút buồn cười.

Thạch Lỗi mắng một câu, “Đệt! Nhìn cậu ta bị đánh sao?”

Ứng Trì đã xông lên phía trước, Dương Cảnh Thành sừng sốt, cũng nhảy vào, trong nhất thời, chỉ còn Ứng Hoan và Từ Kính Dư đứng bên ngoài. Từ Kính Dư là sợ có người đánh đến đây, làm cô bị thương, không để ý một chút, liền thấy cô nhặt được một cái gậy bên đường lên.

Cái gậy thô to không biết ai đã vứt ở đây.

Từ Kính Dư bật cười, đoạt lấy cây gậy trong tay cô, “Đàn ông con trai đánh nhau, em lấy gậy gộc làm gì? Không cần em tham gia vào.”

Ứng Hoan đành lại, nắm ở trong tay: “Thua người không thua trận, bọn họ nhiều người.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Anh đi hỗ trợ đi.”

Người có giá trị vũ lực mạnh nhất, đừng đứng không mà không làm gì.

Cô vượt di động, do dự có nên gọi cảnh sát hay không....

Tại sao Trần Sâm Nhiên không cho cô báo?

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, cầm chỉ chỉ góc tường: “Trốn bên kia đi.”

Ứng Hoan lùi về phía sau mấy bước, “Được, anh đi đi.”

Rõ ràng là đánh nhau, Từ Kính Dư lại có chút buồn cười, anh xoa đầu cô, khước miệng cong cong: “Được, nữ vương.”

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: Rùa

Nữ vương.....

Tim Ứng Hoan đập nhanh hơn, cô không quên lời anh đã nói, chỉ có bạn gái mới có thể làm nữ vương của anh.

Phía trước đồng đội đang kéo bè kéo lũ đánh nhau, anh lại ở đây hưởng cô thổ lộ.

Ứng Hoan cúi đầu nhỏ giọng nói: “Không đáp ứng anh đâu, đừng gọi bậy.....”

Từ Kính Dư cười nhẹ, không nói gì nữa, bởi vì Thạch Lỗi la to: “Mẹ kiếp! Từ Kính Dư, cậu đứng đó làm gì? Tới hỗ trợ! Không phát hiện bọn họ lại gọi người sao?”

Ứng Hoan nhìn bóng dáng cao lớn đi vào trong đám người, nắm lấy một người đang vung gậy lại đây, một quyền đánh vào bụng người nọ, hẳn ta kêu lên thảm thiết, ôm bụng lăn lộn.

Lại nhìn đầu khác của ngô nhỏ, quả thật lại tới thêm vài người.

Rốt cuộc Trần Sâm Nhiên chọc phải người nào, còn không cho gọi cảnh sát, Ứng Hoan thấy đối phương lại có nhiều người hơn, không khỏi nắm chặt gậy trong tay, ngày mai chắc chắn không dấu được, không bằng hiện tại cứ nói cho Ngô Khởi, có lẽ còn có thể giúp đỡ.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện tuy rằng đánh hội đồng nhưng bọn họ chủ yếu là đánh Trần Sâm Nhiên, Trần Sâm Nhiên tránh không được, đã bị đánh trúng mấy lần, có người đè tay cậu ta, lại bị cậu ta tránh thoát, hướng phía ngoài chạy đi.

Ứng Hoan nhìn ra được cậu ta muốn chạy.

Có lẽ những lần trước cũng thế, đánh không được liền chạy.

Cô có chút không yên tâm, nếu xảy ra chuyện gì, bọn họ đều là vận động viên, còn phải tham gia thi đấu...

Hậu quả không dám tưởng tượng.

Vội vội vàng vàng nhắn tin cho Ngô Khởi, cô nhét điện thoại vào trong túi, tay cầm gậy lên, vừa nhắc mắt liền thấy Trần Sâm Nhiên thoát ra ngoài, đang chạy về hướng bên này.

Nhưng mà mới chạy được hai mét, lại bị người cản lại.

Ứng Hoan càng nghĩ càng thấy sợ xảy ra chuyện, lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

Lúc này, Trần Sâm Nhiên lại tránh thoát, giống như ngựa hoang lao nhanh ra ngoài, lúc chạy qua người Ứng Hoan, cô theo bản năng chen chân vào ngăn cản người đang đuổi theo cậu ta, người nọ thấy vậy liền túm lấy cô mắng to: “Con mẹ mày...”

Từ Kính Dư quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy có người túm tay Ứng Hoan quăng ra ngoài, cô rất gầy, bị ném về phía trước, điện thoại chưa kịp tắt cũng bay ra ngoài.

“Mẹ nó, cô ta báo cảnh sát!”

Từ Kính Dư nhanh chóng đá văng người đang quần lấy anh, chạy nhanh tới, nhưng không kịp rồi, anh trơ mắt nhìn Ứng Hoan bổ nhào vào ngực Trần Sâm Nhiên, người đuổi theo Trần Sâm Nhiên vung gậy đánh cậu ta liền đánh trúng cái ót của cô.

Ngực Từ Kính Dư co rút lại, cả người điên lên, sắc mặt thay đổi, chạy như điên về phía đó.

Người quá nhiều, quá hỗn loạn, mọi việc phát sinh quá nhanh, Ứng Hoan cũng không kêu được một tiếng, cả người mềm nhũn trượt xuống, ý thức mơ hồ, bị đau đến đầu váng mắt hoa, không thấy rõ cái gì.

Người nọ vốn muốn đánh Trần Sâm Nhiên, cũng không nghĩ tới có người ném Ứng Hoan đến đây, đánh bậy đánh bạ, cô liền chặn cho Trần Sâm Nhiên một gậy.

Trần Sâm Nhiên ngốc một chút, theo bản năng ôm lấy Ứng Hoan đã sắp ngất xỉu.

Từ Kính Dư bắt lấy người đã đánh cô ấn xuống đất, dấm mạnh hai cái vào bụng, người nọ la lên thảm thiết, xương sườn bị gãy mấy cái.

Cũng chỉ trong thời gian hai giây.

Từ Kính Dư đứng lên, duỗi tay ra, ôm Ứng Hoan vào lòng.

Lúc này, đầu ngõ bỗng nhiên sáng lên, một chiếc xe dừng ở đầu ngõ, Từ Kính Dư dựa vào ánh sáng mà thấy rõ cô gái nhỏ trong lòng, sắc mặt cô trắng bệch, mặt nhăn lại, nhưng vẫn còn chút ý thức, anh hít một hơi thật sâu, dán lên trán cô nhỏ giọng kêu: “Ứng Tiểu Hoan?”

Ứng Hoan nhắm hai mắt, lông mi dài khẽ rung, đầu hướng vào ngực anh, rên rỉ một tiếng: “Đau...”

Ứng Trì ném gậy xông tới, sắc mặt hoang mang rối loạn: “Chị!”

Cậu kêu cô, muốn ôm lấy Ứng Hoan, Từ Kính Dư duỗi tay ngăn cản: “Đừng nhúc nhích, cô ấy choáng đầu, cậu đoạt cái gì? Không biết nào bị chấn động thì không thể lộn xộn sao?”

Ứng Trì sững sờ tại chỗ, trong lúc nhất thời không dám đoạt người.

“Các người làm gì hả! Ai cho các cậu đánh nhau!”

Ngô Khởi tới, nổi giận ùng ùng đi vào, huấn luyện viên Lưu cũng đi cùng, đầu ngô đã bị chặn lại, mấy người kia muốn chạy cũng khó.

“Hương bên kia!”

Có người kêu.

Nhưng cũng đã muộn, cảnh sát tới, trực tiếp chặn luôn đầu ngô còn lại.

Từ Kính Dư bế ngang Ứng Hoan lên, tâm Ứng Hoan đột nhiên nhảy dựng, có ý thức mà chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ hàm dưới của anh, đầu giống như muốn hôn mê. Từ Kính Dư ôm cô đến trước mặt Ngô Khởi nói: “Huấn luyện viên Ngô, tôi muốn lấy xe đi trước.”

Ngô Khởi vừa thấy Ứng Hoan, vội nói: “Chìa khóa xe không rút, mau đi đi.”

Từ Kính Dư gật đầu, ôm Ứng Hoan bước nhanh đi qua, Ứng Trì phản ứng lại, vội tiến lên: “Từ Kính Dư, anh đưa chị cho tôi, tôi tự ôm!”

Từ Kính Dư làm như không nghe thấy, vẫn bước tiếp.

“Những người tham dự đánh nhau đều không được rời đi.”

“Có người bị thương, đưa đến bệnh viện.” Ngô Khởi nói, sau đó nhìn Ứng Trì, “Cậu lại đây.”

Ứng Trì muốn nói mình tự đưa Ứng Hoan đi bệnh viện, nhưng cậu không có bằng lái!

Từ Kính Dư đặt Ứng Hoan lên ghế phụ, sờ sờ mặt cô, Ứng Hoan cau mày, nhẹ nhàng mở mắt, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn anh. Một khắc kia, trái tim Từ Kính Dư đều mềm rồi, anh rất hối hận, đáng lẽ vừa rồi một tắc cũng không được rời khỏi cô, “Mang em đi bệnh viện, được không?”

Ứng Hoan chớp mắt, mơ hồ đáp: “Ừ.”

Từ Kính Dư vòng ra ghế lái, đi xe ra ngoài, nhìn thoáng qua Ứng Hoan đang dựa đầu lên cửa sổ, hướng bệnh viện gần đại học A đi tới.

Trần Sâm Nhiên có chút xuất thần mà nhìn đầu ngõ, thẳng đến khi xe rời đi.

Ngô Khởi đang nói chuyện với cảnh sát, mang giấy công tác ra, giải thích: “Ngày mai bọn tôi phải đi thi đấu, bọn nhóc này đều là đại biểu quốc gia đi dự thi, không có khả năng vô duyên vô cớ động thủ đánh người.”

“Cậu lạc bộ Thiên Bác?” Cảnh sát nhìn nhìn, “Tôi biết, nhưng vẫn phải theo chúng tôi trở về làm tường trình.”

Dù sao cũng có người bị thương.

Trên đường đến cục cảnh sát, Ngô Khởi vừa đau lòng vừa bức bộ, anh ta sợ mấy người này bị thương, chạy đi kiểm tra từng người, sờ soạng một lần, ngoại trừ bị xây xát nhẹ bên ngoài thì không ai bị thương đến gân cốt, nhưng Trần Sâm Nhiên vẫn bị thương khá nặng, bởi vì những người đó đều đánh lên cánh tay cậu ta.

Cũng may thời gian đến thi đấu chính thức vẫn còn, bị thương ngoài da cũng không đến mức ảnh hưởng đến thi đấu, anh ta nhìn Trần Sâm Nhiên: “Rốt cuộc tại sao cậu lại chọc đến bọn họ?”

Trần Sâm Nhiên cúi đầu, không hé răng.

Ứng Trì không nhịn được mắng: “Mẹ nó sao cậu không nói! Chị tôi cũng vì cậu mới phải vào bệnh viện!”

Nếu không phải lúc đầu Trần Sâm Nhiên nói không cần báo cảnh sát, mọi người cũng không đến mức thành ra thế này.

Trần Sâm Nhiên không muốn nhiều lời, nhàn nhạt nói vài câu: “Trước kia chém tay người, hiện tại bị đuổi đánh, muốn đánh gãy tay tôi, chỉ có vậy”

Mọi người sửng sốt, Thạch Lỗi hỏi: “Tại sao cậu lại chém tay người ta?”

Trần Sâm Nhiên hừ lạnh: “Tay hấn tiện, nên băm.”

Ứng Trì nhíu mày: “Vậy rốt cuộc tại sao không cho báo cảnh sát? Loại chuyện này không nên báo cảnh sát sao?”

Trần Sâm Nhiên cười giễu một tiếng: “Báo cảnh sát mà có tác dụng thì tôi sẽ không báo sao? Phía trên hẳn có người, báo thì được cái gì?”

Mọi người trầm mặc.

Tới cửa cục cảnh sát, một đám người xuống xe.

Trần Sâm Nhiên vẫn chưa nói tại sao chém người, nhưng rốt cuộc cũng biết lý do cậu ta bị người đuổi đánh, Ngô Khởi đập lên đầu cậu ta một cái: “Hiện tại cậu là người của câu lạc bộ, là vận động viên cấp quốc gia, có chuyện gì Chu tổng và câu lạc bộ sẽ ra mặt giải quyết, giải quyết không

được lại nói, cậu mới mười chín tuổi thì có năng lực gì? Chuyện gì cũng giấu, lần này không gây ra chuyện gì lớn, lần sau thì sao?”

Ứng Trì trong lòng nhớ tới Ứng Hoan, cảm thấy chuyện này chính là do hành động ngu ngốc của Trần Sâm Nhiên gây ra, đối phương có người ở trên, bọn họ không phải cũng có sao? Chu tổng không phải cũng có tiền có thế sao? Đầu óc có hồ!

Cậu tức giận, không lựa lời nói: “Đúng thế! Nếu không phải chị tôi chặn cho cậu một gậy kia, nói không chừng lần này tôi lại có thể thay cậu thi đấu.”

Trần Sâm Nhiên hơi dừng, thấp giọng nói: “Tôi không mượn cô ấy chặn.”

Ứng Trì trừng mắt: “Cậu sao lại không biết tốt xấu như vậy, mọi người đều không nợ cậu, đều giúp cậu đánh nhau, chị tôi còn ở trong bệnh viện đấy.”

Thạch Lỗi cũng thấy không đúng, nói: “Đúng thế, bác sĩ nhỏ bị đánh đến não chấn động.”

Dương Cảnh Thành: “Cũng không biết có nghiêm trọng không.”

Trần Sâm Nhiên cúi đầu, không rên một tiếng.

Bởi vì đối phương động thủ trước, hai bên đều có người bị thương, Từ Kính Dư cơ hồ đánh gãy toàn bộ xương sườn của người ta, biện pháp tốt nhất là giải hòa, nhưng Trần Sâm Nhiên nói rất đúng, đối phương có người ở trên, bọn họ bị giam lại hai giờ.

Thẳng đến lúc Chu Bách Hạo chạy tới, mọi việc mới được giải quyết.

Lúc này đã nửa đêm, Ngô Khởi kêu mấy người bị thương trở về nghỉ ngơi, sau đó mang Trần Sâm Nhiên đến bệnh viện kiểm tra, Chu Bách Hạo lái xe, Ứng Trì cũng lên theo, cậu muốn đi xem Ứng Hoan.

Bệnh viện.

Ứng Hoan được chuẩn đoán là bị chấn động não nhẹ, máu bầm dưới da, lúc này đã không còn hôn mê, cô nằm ở trên giường mơ màng, cảm thấy có chút buồn nôn.

Từ Kính Dư ngồi ở mép giường, thấp giọng hỏi: “Còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Ứng Hoan nhỏ giọng: “Không... Khá hơn nhiều.”

“Mấy giờ?”

“Sắp 1 giờ sáng.” Từ Kính Dư nói, “Lúc em làm kiểm tra, Chung Vi Vi gọi tới, tôi nghe.”

Ứng Hoan mở to mắt nhìn anh: “Cô ấy nói gì?”

Từ Kính Dư cong khóe miệng: “Cô ấy nói đến thăm em, tôi cự tuyệt.”

Ứng Hoan: “.....”

“Có tôi ở đây còn chưa đủ?”

“Không phải...”

Ứng Hoan vùi mặt vào trong chăn, thanh âm vừa nhỏ vừa mềm mại, có chút mơ hồ, cô vừa đau vừa choáng, nói xong mấy câu thì đôi mắt đều đã không mở được.

Từ Kính Dư kéo chăn ra, gạt đi sợi tóc trên má cô, thấp giọng nói: “Ngủ đi.”

Thời điểm Ứng Trì tới nơi, Ứng Hoan đã ngủ rồi, cậu nhẹ nhàng đi vào.

Từ Kính Dư quay đầu liếc nhìn, lại không biểu cảm quay đầu, đã nói không phải tới rồi, còn tới.

Theo sau Ứng Trì tiến vào còn có Ngô Khởi, Chu Bách Hạo, Trần Sâm Nhiên đứng ngoài cửa, liếc nhìn giường bệnh, chỉ thấy mái tóc xù xù, nhớ tới cảnh cô ngã vào cánh tay, chặn cho cậu ta một gậy.

Không biết là bị ném, hay là cô theo bản năng giúp cậu ta?

Chu Bách Hạo hỏi: “Cô ấy không có việc gì chứ?”

Từ Kính Dư: “Không có việc gì, anh có thể trở về.”

Chu Bách Hạo: “.....”

Ứng Trì đứng ở đối diện, trừng mắt nhìn Từ Kính Dư, “Anh làm gì mà không quay về?”

Từ Kính Dư duỗi đôi chân dài, dựa vào ghế liếc cậu một cái: “Nói như thế nào cũng là bác sĩ nhỏ của đôi, tôi đưa người tới, thuận tiện ở lại chỗ này, có vấn đề gì?”

Ứng Trì ngẫm lại, giống như thật sự không có vấn đề gì, đổi lại là cậu, cậu cũng không thể rời đi.

Ngô Khởi đề lên vai Trần Sâm Nhiên dẫn cậu ta đi làm kiểm tra, kiểm tra xong cũng đã gần sáng, ở lại cũng không được, Chu Bách Hạo nói: “Tôi đưa người về nghỉ ngơi trước, vẫn có thể ngủ được bốn tiếng.”

Ứng Trì nói: “Tôi ở chỗ này với chị tôi, các anh về đi.”

Từ Kính Dư nhìn cậu một cái, không nói gì.

Ngô Khởi không chịu nổi nữa, anh ta phải về nghỉ ngơi, Chu Bách Hạo cũng bị ánh mắt Từ Kính Dư ép phải rời đi.

Trần Sâm Nhiên không đi, cậu ta ngồi ở ghế dài ngoài hành lang, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đã thất thần một lúc, gãi gãi đầu, không biết bản thân ở chỗ này làm gì, nhưng cậu ta không muốn đi.

Ứng Trì đã ngáp mấy cái, bắt đầu đuổi người: “Từ Kính Dư, anh ở chỗ này làm gì? Anh mau trở về đi.”

Từ Kính Dư nhắm mắt, lười phản ứng.

Ứng Trì đuổi vài lần không được, thật sự không chịu nổi buồn ngủ, nằm bò trên giường bệnh của Ứng Hoan ngủ rồi.

Ngày hôm sau, Từ Kính Dư thức dậy trước, đứng dậy hoạt động gân cốt, cầm bình nước uống mấy ngụm, nước lạnh chảy qua yết hầu, cả người đều thanh tỉnh.

Phòng bệnh không bật đèn, có chút tối, anh nhìn Ứng Hoan vẫn ngủ say như cũ, tóc cô rất dài, đen nhánh nhu thuận, đuôi tóc có chút xoắn tự nhiên, tản ra trên gối. Từ Kính Dư nhìn cô, khom lưng vuốt nhẹ một lọn tóc, cầm trên tay, nhìn khuôn của cô lộ một nửa ra bên ngoài, ý niệm trong lòng chột dâng lên, càng ngày càng mãnh liệt_____

Anh muốn hôn cô.

Trộm hôn một lần, có phải không tốt lắm?

Từ Kính Dư suy nghĩ, nhắm mại lại, lại mở ra, nhìn thoáng qua Ứng Trì còn ngủ ở mép giường bên kia.

Mặc kệ, lần này phải thật lâu sau mới gặp lại cô.

Hôn một chút, nếu về sau cô trách anh, anh nguyện ý chịu trừng phạt.

Từ Kính Dư nhẹ nhàng kéo góc chăn ra, môi Ứng Hoan hơi hé, lại có chút hồng nhạt, khóe miệng có chút khô.

Anh cúi người, nhẹ đặt lên môi cô một nụ hôn.

Dừng lại hai giây, nhanh chóng đứng dậy, yết hầu anh lên xuống vài cái, nhấp môi, cúi đầu nhìn Ứng Hoan, phát hiện môi cô ướt hơn, màu sắc trở nên kiều diễm.

Không biết có phải vì hôn trộm hay không, tim của anh đập rất nhanh, máu cả người như nóng lên.

Muốn mệnh.

Cũng điên rồi.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: Rùa

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Ứng Trì, tiểu tử tông kia không tỉnh, anh nhẹ nhàng thở ra.

May mắn không tỉnh, bằng không phòng bệnh sẽ biến thành chiến trường

Anh tùy ý xoay người, bỗng nhiên dừng lại, Trần Sâm Nhiên đứng sau cửa kính, mặt không biểu tình đứng bên ngoài, cũng không biết đã đứng bao lâu.

Từ Kính Dư liếm nhẹ hàm răng, híp mắt, cứ đứng như vậy nhìn cậu ta.

Trần Sâm Nhiên cũng nhìn lại anh vài giây, cúi đầu quay người rời đi.
vẫn bị phát hiện.

Từ Kính Dư nhú mày, quay lại nhìn Ứng Hoan, cô còn đang ngủ sau.

Ứng Trì giật mình, mơ mơ màng màng ngồi dậy, duỗi duỗi eo, nhìn thấy Từ Kính Dư, nhất thời tỉnh táo hơn, có chút cảnh giác nói: "Sao anh còn ở đây?"

Từ Kính Dư cho tay vào túi quần, nhắc nhở cậu: "7 giờ, cậu không quay về lấy hành lý?"

Ứng Trì còn chút nữa là quên mất chuyện này, vội đứng lên, nhìn thoáng qua Ứng Hoan còn ngủ do dự một chút không biết có nên đánh thức cô.

Từ Kính Dư nói: "Để cô ấy ngủ tiếp đi."

"Ai mượn anh nói."

Ứng Trì đứng lên, nhìn anh một cái, "Anh không đi?"

Từ Kính Dư miết miết tay, xoay người rời đi.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng bệnh, một lát sau lại trở về, mang theo đồ rửa mặt và bữa sáng, anh đặt đồ ăn lên bàn, mang đồ rửa mặt vào toilet, thuận tiện nhắn tin cho mẹ, nhờ bà kêu tài xế mang hành lý ra sân bay.

Từ Kính Dư lại ngồi xuống ghế, cầm lấy tóc của Ứng Hoan vòng qua ngón tay, quấn từng vòng, quấn hết lại buông ra.

Anh kiên nhẫn chờ cô tỉnh lại.

Nếu qua nửa giờ mà không tỉnh, anh không ngại hôn trộm cô lần nữa, có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, điểm mấu chốt để đột phá kia cứ thế bỏ qua.

Ứng Hoan là bị ngứa mà tỉnh, giống như có người lôi kéo tóc cô, lực đạo thực nhẹ, da đầu cảm thấy ngứa, cô chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt, giống như không nhớ tới tại sao mình lại ở bệnh viện.

Cô xoa xoa đôi mắt mắt, ký ức trở lại, quay đầu thấy nam nhân đang lười nhác ngồi bên mép giường, cô trừng lớn đôi mắt: "Sao anh còn ở đây?"

Chị em hai người, ngữ khí cơ hồ giống nhau như đúc.

Từ Kính Dư nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng kéo sợi tóc của cô, "Đầu còn đau không?"

Ứng Hoan xoa xoa mặt, có chút nghi ngờ hỏi: "Anh vẫn luôn ở chỗ này? Nhìn tôi cả đêm?"

"Phải."

"..."

Tại cô đỏ ửng, rụt vào trong chăn, còn thuận tay kéo tóc về, "Anh còn không về chuẩn bị hành lý đi sân bay sao?"

Từ Kính Dư chà xát ngón tay, "Không vội, nói xong sẽ đi."

Ứng Hoan có dự cảm lời anh muốn nói, tâm nhảy lên, cô bỗng nhiên ngồi dậy: "Tôi đi WC."

Từ Kính Dư dừng một chút, cười: "Đi đi."

Ứng Hoan xuống giường, đi vào WC rửa mặt, cô sờ sờ cái ót, còn chút đau, nhưng thật ra không hôn mê.

Cô ở trong WC, nghe thấy bên ngoài bỗng nhiên náo nhiệt-----

"Bác sĩ nhỏ đâu?"

"Mấy người tới làm gì?"

"Tới xem bác sĩ nhỏ."

Cô kéo cửa ra, thấy ngoại trừ Trần Sâm Nhiên, bọn Thạch Lỗi và Ứng Trì đề đã tới.

Ứng Trì thấy cô, vội vàng hỏi: "Chị, chị có sao không?"

Ứng Hoan cười một chút: "Không sao rồi, sao mọi người đều tới? Vẫn còn thời gian sao?"

"Còn thời gian, bọn em đến đây nhìn một chút rồi đi." Ứng Trì gãi gãi đầu, vốn cậu muốn đi một mình, mấy người Thạch Lỗi cũng muốn đi theo, Ngô Khởi thấy còn thời gian nên cho tài xế lái xe đến đây.

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Tôi đi cùng mọi người đến sân bay."

Từ Kính Dư đi tới, liếc cô: "Không cần, em ngủ tiếp một lát đi."

Ứng Hoan đã đi đến giường lấy áo lông vũ của mình, lại sờ ót: "Không có việc gì, tôi cũng không muốn ở bệnh viện phát ngốc, về ký túc xá ngủ thì tốt hơn." Cô phát hiện áo lông vũ bị bẩn, nhú mào một chút, vẫn mặc vào.

Ứng Trì hỏi: "Thật không có việc gì sao?"

Ứng Hoan đi đến trước mặt bọn họ, nhấp miệng cười: "Đi thôi, thật sự không có việc gì."

Từ Kính Dư đem bữa sáng trong tay nhét vào ngực cô, "Ăn một chút đi."

Một đám người mặc đồng phục màu đỏ bởi Ứng Hoan làm thủ tục xuất hiện.

Lên xe, Ứng Hoan thấy Trần Sâm Nhiên ngồi một mình ở hàng sau cùng, Trần Sâm Nhiên thấy cô thì hơi sững sốt, thần sắc có chút phức tạp, sau đó chậm rãi rời ánh mắt ra cửa sổ.

Ứng Hoan không quá để ý, chỉ cần Trần Sâm Nhiên không giống như trước, yên tĩnh không động chút liền mĩa mai cô thì tốt.

Ứng Hoan ngồi cùng Ứng Trì, cô cắn hai miếng bánh trứng, bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, sợ Ứng Trì lo lắng nên chịu đựng mà nuốt xuống, uống sữa bò mới cảm thấy đỡ hơn chút.

Tới sân bay, Ứng Hoan theo chân bọn họ đến đại sảnh.

Thạch Lỗi cười hì hì: "Bác sĩ nhỏ, cô không đi cùng thì ai sẽ nói cố lên với bọn tôi đây."

Ứng Hoan nhìn về phía Hàn Thấm: "Bác sĩ Hàn."

Hàn Thấm xấu hổ, lập tức cự tuyệt: "Đừng, làm sao tôi làm mấy động tác bán manh được? Tuổi lớn như vậy mà còn làm mấy động tác đấy, vẫn không nên làm bọn họ ghê tởm."

"Nào có."

Hàn Thấm mới hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, giỏi giang xinh đẹp.

Dương Cảnh Thành không biết xấu hổ mà nói: "Nếu không, cố vũ bọn tôi trước?"

Thạch Lỗi cười hì hì: "Đúng vậy, nếu không cho chúng tôi trái tim?"

Ứng Hoan: "..."

Tim cũng không thể bán loạn.

Cô mỉm cười, đôi mắt cong lên, dựng thẳng hai ngón tay cái, quơ quơ, "Mọi người cố lên, mang thẳng lợi trở về nha."

Từ Kính Dư không chút để ý nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, Ứng Hoan lại quơ quơ ngón tay cái với anh.

Anh cong khóe miệng.

Nhóm người này đi đến nơi nào cũng đều được chú ý, bọn họ đứng một lát liền phải đi đăng ký, đầu Ứng Hoan lại có chút choáng, bọn Thạch Lỗi hướng cô vẫy tay: "Đi đây, bác sĩ nhỏ, nếu nghỉ thì đến xem bọn tôi."

Ứng Hoan gật đầu: "Được."

Ứng Trì nói: "Chị, em đi đây."

"Đi đi."

Một đám người dẫn nhau đi.

Bỗng nhiên, Từ Kính Dư xoay người, bước đến trước mặt cô.

Ứng Hoan có chút ngốc: "Sao? Làm sao vậy?"

Từ Kính Dư nhìn cô, đem lời nói đêm qua cùng buổi sáng hôm nay chưa kịp nói nói ra: "Việc tôi nói với em, đừng quên."

Ứng Hoan có chút choáng đầu, trong lúc nhất thời không nhớ được anh nói việc gì: "A?"

Lúc ngày có thông báo hành khách đi Tam Á đến đăng ký.

Mọi người phát hiện Từ Kính Dư xoay người trở về, quay lại hô: "Làm gì thế? Phải đi rồi?"

Từ Kính Dư không quay đầu lại, hơi khom lưng, thấp giọng nói bên tai Ứng Hoan: "Suy nghĩ kỹ mộ chút, có thích tôi hay không? Được không?"

Tim Ứng Hoan đập lờ một nhịp, cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu: "Được..."

Từ Kính Đứng thẳng dậy, khôi phục bộ dáng lười biếng, rũ mắt nhìn cô: "Còn có, đừng để ai theo đuổi em, tôi đến trước hiểu không?"

Ứng Hoan: "..."

Loại này còn có thứ tự đến trước sau sao?

Cô ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên muốn cười, cô nghĩ nghĩ, lại gật đầu: "Được, anh đẹp trai như vậy sẽ cộng thêm điểm cho anh."

Từ Kính Dư cười nhẹ một tiếng, "Đi đây."

Anh xoay người chạy đến nơi đăng ký.

Ứng Hoan nhìn bóng dáng cao lớn mạnh mẽ của anh, cả thấy có chút không chân thật, Từ Kính Dư thích cô? Bắt đầu từ khi nào? Vì sao? Rất nhiều vấn đề kỳ quái, lần sau cô nhất định phải hỏi anh.

Từ Kính Dư đuổi kịp đội ngũ, Ứng Trì liếc nhìn anh: "Anh tìm chị tôi làm gì?"

Từ Kính Dư nhàn nhạt trả lời: ""Không có gì, nhờ cô ấy chăm sóc cá vàng."

Ứng Trì: "..."

Trần Sâm Nhiên quay đầu lại, không nóng không lạnh liếc anh một cái.

Từ Kính Dư cũng nhìn lại, thần sắc lạnh nhạt.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Edit: Rùa

Mọi người trong câu lạc bộ đến sân bay, Từ Kính Dư lấy hành lý từ tài xế nhà mình, dặn tài xế đưa Ứng Hoan về trường học.

Tài xế tận chức tận trách đưa Ứng Hoan đến cổng trường, Ứng Hoan ngồi xe một lúc lại bắt đầu thấy choáng váng buồn nôn, cô vừa mới bước xuống xe, thân thể liền lảo đảo không vững, cả người như muốn ngã về phía trước, tài xế thấy vậy vội vàng mở cửa chạy nhanh xuống đỡ cô, không yên tâm nói: "Nếu không, chú đưa cháu quay lại bệnh viện?"

Ứng Hoan thật sự cảm thấy không khỏe, cũng không dám thể hiện ra, gật gật đầu: "Vâng, làm phiền chú rồi."

Sau khi lên xe, Ứng Hoan gọi điện thoại cho Chung Vi Vi, nhờ cô ấy xin nghỉ giúp cô.

Chỉ đi hơn ba giờ, Ứng Hoan đã quay lại bệnh viện, bác sĩ đến kiểm tra cho cô trách móc: "Cũng không biết sáng nay em làm gì, một hai phải xuất viện, ở lại hai ngày để quan sát đi."

Chạng vạng, Chung Vi Vi, Lâm Tư Vũ và Khương Manh tới thăm cô, bọn họ không biết cô làm gì mà bị chấn động não đến mức phải nằm viện, Lâm Tư Vũ nói đùa: "Không phải cậu lên quyền đài đánh nhau với người ta chứ?"

Ứng Hoan bật cười, "Không có, là do tớ không cẩn thận thôi."

Chung Vi Vi sờ sờ ót của cô, đẩy tóc ra nhìn da đầu đã có máu tụ, có chút đau lòng nói: "Đều sưng đỏ rồi, nhìn rất đau."

Ứng Hoan mở nắp hộp cơm mà họ mang đến, "Vì nó thật sự đau mà."

"Nghỉ ngơi cho tốt, cậu ăn thêm ít thịt đi, tránh tụt huyết áp."

"Ừ..."

Chung Vi Vi nói: "Đêm nay tớ ở lại bệnh viện với cậu."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn cô, cười cười: "Không cần, cũng không phải nghiêm trọng lắm, qua hai ngày là có thể xuất viện rồi, cậu ở lại đây thì ngày mai đi học sẽ bất tiện." Cô hơi dừng, "Đi học nghe giảng rồi giúp tớ bố túc."

Chung Vi Vi gật đầu: "Được, cậu yên tâm."

Mấy môn chuyên ngành của Ứng Hoan hầu như cô đều đứng đầu, các giáo viên rất thích cô, Lâm Tư Vũ nói: "Thầy giáo biết cậu năm viện còn gửi lời hỏi thăm đấy."

Ba người nói chuyện, Khương Manh ở bên cạnh chơi di động, không có ý định xen vào, cũng không biết cô ta tới làm gì....

Bọn họ ngồi hơn một giờ, đến tận lúc Ứng Hoan cảm thấy choáng đầu không muốn nói chuyện nữa mới rời đi.

Các cô ấy vừa đi, di động Ứng Hoan liền vang lên.

Ứng Hoan sờ xuống gối, lấy di động ra, là Từ Kính Dư gọi.

Ứng Hoan không biết nên có thái độ gì với Từ Kính Dư, từ sau khi anh tỏ tình với cô, chỉ cần nhìn thấy anh hay tin nhắn anh gửi tới, đều có một loại cảm xúc không thể gọi tên, sẽ khẩn trương, sẽ có chút lúng túng

không biết làm sao, sẽ lo lắng anh lại đột nhiên nói ra một câu khiến cô không biết nên trả lời thế nào.

Cô tiếp điện thoại, nhẹ nhàng "alo"

Câu đầu tiên Từ Kính Dư nói chính là: "Bác sĩ nói thế nào?"

Ứng Hoan sững sốt, nhỏ giọng nói: "Tôi đã kêu tài xế đừng nói ra, sao chú ấy vẫn nói cho anh?"

"Bởi vì nhà tôi trả tiền lương cho chú ấy."

"....."

Từ Kính Dư lại hỏi: "Bác sĩ nói như thế nào?"

Ứng Hoan chui vào trong chăn, nửa khuôn mặt bị che kín, giọng nói mềm mại: "Có chút buồn nôn và choáng đầu, bác sĩ nói ở lại hai ngày để quan sát, không có việc gì, anh..." Cô dừng một chút, "Anh...không cần lo lắng."

"Có thể không lo lắng sao?" Ngữ khí Từ Kính Dư tự nhiên, "Tôi đang theo dõi em."

Lại nhắc tới cái này.

Anh sợ cô không nhớ sao?

Ứng Hoan lại có chút khẩn trương, đầu cũng bắt đầu choáng váng, ý thức của cô không rõ, sợ bị anh dắt đi vòng vòng, tiềm thức bắt đầu nói chuyện khác: "Các anh ở bên đấy thế nào?"

Lúc này Từ Kính Dư đã ở trong phòng của khách sạn, chuyện đánh nhau kia, Trần Sâm Nhiên nói có người ở trên, vốn dĩ anh và Chu Bách Hạo không cho là đúng, không nghĩ tới người nọ quả thật rất lợi hại. Chiều

nay, lúc vừa xuống máy bay lại xảy ra chuyện, có người mang chuyện bọn họ đánh nhau nói lên lãnh đạo quốc gia, lúc trước đã nói, nếu nghiêm trọng có thể cấm thi đấu.

Nhưng mà lúc ấy toàn bộ mọi người đều tham gia, không có khả năng cấm thi đấu cả đội, ngọn nguồn sự tình là Trần Sâm Nhiên, hiện tại Chu Bách Hạo bên ba khắp nơi, muốn tranh thủ cơ hội cho cậu ta.

Nếu không được, Trần Sâm Nhiên chỉ có thể bị cấm thi đấu.

Từ Kính Dư nhíu mày, không nói cho Ứng Hoan biết, cười nhẹ, đem đề tài vòng trở về: "Đã qua một buổi chiều, có nghĩ tới không?"

Ứng Hoan nhỏ giọng: "Mới bao lâu, anh đừng khi dễ người bị chấn động não..."

Từ Kính Dư bật cười: "Được, không ép em, muốn tôi theo đuổi em bao lâu cũng được, bao lâu cũng có thể chơi cùng em."

Ý của cô không phải thế này.

Mặt Ứng Hoan chậm rãi đỏ lên, anh luôn nói chuyện trực tiếp như vậy, làm cô không cách nào chống đỡ.

Từ Kính Dư còn muốn nói với cô vài câu nhưng tiếng nói của Thạch Lỗi đã từ cửa truyền vào: "Huấn luyện viên mở cuộc họp."

"Tôi đi họp, có việc gì thì gọi cho tôi, được không?"

"Được...."

Tắt điện thoại, Ứng Hoan theo bản năng sờ soạng răng nanh nhỏ, trước nay cô đều không muốn mang niềng răng nói chuyện yêu đương, đối tượng còn là Từ Kính Dư.

Cô nỗ lực nhớ đến khuôn mặt anh, nhớ đến dáng người anh, nhớ anh đối xử tốt với cô.

Càng nhớ, càng không thể tiếp thu.

Đầu cô càng chóiang váng, mơ mơ màng màng nghĩ, cô nhất định không thể để Từ Kính Dư hôn răng nanh của cô được.

Cô vô cùng để ý chuyện này.

.....

Tam Á.

Mọi người đã đến đầy đủ, cuối cùng Từ Kính Dư mới chậm rãi bước vào, sau khi anh ngồi xuống, Trần Sâm Nhiên liếc nhìn anh.

Từ Kính Dư cảm thấy trước đây Trần Sâm Nhiên không để ý đến anh như vậy, đây là thuần túy nhìn anh, hay trong lòng có ý khác? Anh híp mắt, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn cậu ta.

Thằng nhóc này, không phải là có ý gì với Ứng Hoan chứ?

Trần Sâm Nhiên còn không biết có người muốn cấm cậu ta thi đấu, trong lòng đều là chuyện có phải Ứng Hoan chặn gậy cho mình hay không, còn có hình ảnh Từ Kính Dư hôn trộm cô, Từ Kính Dư và Ứng Hoan ở bên nhau sao?

Cậu ta lại nghĩ tới chuyện Ứng Hoan về Từ Kính Dư.

Thằng đến lúc Ngô Khởi gọi tên cậu ta.

"Việc tối qua khả năng sẽ có ảnh hưởng, tôi nói trước với cậu một tiếng." Sắc mặt Ngô Khởi không tốt, cực lực chịu đựng tức giận, cố gắng

hòa khí mà nói, "Nếu nghiêm trọng thì có khả năng cậu sẽ bị cấm thi, đương nhiên bọn tôi sẽ cố gắng, cậu đừng nôn nóng, giữ vững trạng thái."

Trần Sâm Nhiên ngậy ngốc, hồi phục lại tinh thần, đột nhiên đứng dậy. Cười lạnh nói: "Nói đến cùng, vẫn là Ứng Trì đi thi đấu đúng không?"

Ứng Trì nghe Trần Sâm Nhiên nói xong, nhìn về phía cậu ta: "Cậu đừng dùng giọng điệu này, cho rằng tất cả mọi người đều thiếu cậu được không?" Cậu có chút tức giận, "Thi đấu này tôi không đánh, cậu vừa lòng chưa?"

Ứng Trì cũng ngốc, cậu không biết thể chất của mình thế nào, chuyên gia nhật của hời?

Trần Sâm Nhiên hơi dừng lại.

"Đừng cãi nhau, còn chưa có kết quả đâu, cãi cái gì? Không phải chúng tôi đang cố gắng sao?" Ngô Khởi nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, "Ngồi xuống."

Từ Kính Dư liếm khước miệng, nhàn nhạt mở lời: "Được, hai người các cậu ai cũng không đánh, xem bọn họ có thể tìm được ai đến thi."

Ngô Khởi sững sốt, cười nói: "Đây cũng là một biện pháp."

.....

Ba ngày sau, Ứng Hoan xuất hiện cũng trùng hợp là ngày cô kiểm tra niềng răng, cô mang đồ về ký túc xá liền đi đến phòng khám.

Đỗ Nhã Hân thấy cô, ôn hòa hỏi: "Cô nghĩ hôm nay cháu không tới, đầu còn choáng không?"

Ứng Hoan hơi sững sốt.

Đỗ Nhã Hân cười cười: "Tài xế nói với cô, hôm đó đưa cháu đi bệnh viện, hỏi Tiểu Dư mới biết cháu bị ngộ thương, không có việc gì đi?"

"Đã không có việc gì." Ứng Hoan lắc đầu, không nghĩ tới bác sĩ Đỗ đã biết.

.....Biết Từ Kính Dư theo đuổi cô không?

"VẬY là tốt, tới bên này, cô xem niềng răng."

Ứng Hoan bỗng nhiên khẩn trương, cô nhìn Đỗ Nhã Hân, nhưng thái độ của Đỗ Nhã Hân vẫn ôn nhu như trước, lúc kiểm tra niềng răng vẫn nói chuyện với cô.

Kiểm tra xong, Ứng Hoan có chút xúc động, mở miệng hỏi: "Bác sĩ Đỗ, đại khái cháu còn bao lâu mới có thể bỏ niềng răng?"

Đỗ Nhã Hân nhìn cô, cười nói: "Chỉ còn mấy tháng, cháu muốn bỏ niềng răng sao?"

Trước kia bà nói hiệu quả điều chỉnh của niềng răng không tốt như bà nghĩ, khả năng không thể bỏ nhanh như vậy, cô gái nhỏ còn chút uế oải, nhưng sau này không nhắc đến nữa. Dù sao cũng vẫn là cô gái nhỏ, ai không thích xinh đẹp?

Ứng Hoan cúi đầu, hàm hồ nói: "Cháu chỉ hỏi một chút."

Đỗ Nhã Hân cười đến ôn hòa: "Có phải có người theo đuổi cháu không?"

Ứng Hoan càng khẩn trương, cô ngẩng đầu nhìn Đỗ Nhã Hân, trong lòng nháy dưng nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng bình tĩnh: "Không phải... Không ai theo đuổi cháu."

"Thật không có? " Đỗ Hân Nhã nói mang theo chút tiếc nuối, "Cô còn tưởng cháu muốn yêu đương, muốn xinh đẹp nên mới bỏ niềng răng."

Ứng Hoan nhấp môi, lắc đầu nói: "Không phải....."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Edit: Rùa

Buổi tối, Ứng Hoan tắm rửa xong liền đứng trước gương, hết nhe răng lại há miệng, cảm giác hai cái răng nanh đã được điều chỉnh phần nào, nhưng còn phải đeo niềng trong bao lâu? Bác sĩ Đỗ cũng chưa nói cho cô thời gian cụ thể.

Cô bưng chậu rửa mặt ra ngoài, Chung Vi Vi mặc áo khoác mới đang đứng trước gương, thấy cô đi ra liền hỏi: "Đẹp không? Tớ mua trên mạng."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn cô ấy, dáng người Chung Vi Vi cao gầy, khuôn mặt cũng xinh đẹp, nên cô ấy mặc cái gì cũng đều xinh đẹp, "Đẹp lắm." Cô nhớ tới chuyện đi xem thi đấu, lại nói, "Mấy ngày nữa cậu đi mua quần áo với tớ nhé."

Chung Vi Vi gật đầu, lại cảm thấy kỳ lạ: "Ngày thường kéo cậu đi dạo phố đều nhất quyết không đi, như thế nào đột nhiên lại muốn đi mua quần áo?"

Bởi vì kinh tế không cho phép, Ứng Hoan không hay đi mua đồ giống các cô, quần áo của Ứng Hoan cũng không nhiều lắm, nhưng đều rất đẹp, ít mà chất lượng.

Ứng Hoan cúi đầu, "Quần áo cũ rồi, muốn mua cái mới."

Muốn ăn mặc xinh đẹp một chút.

Cô nhớ tới lời Đỗ Nhã Hân nói, có chút chột dạ, không biết khi một cô gái bắt đầu chú ý đến ăn mặc, có phải đại biểu cho việc xuân tâm nở rộ hay không, hoặc là cô ấy đang thích một người?

Chung Vi Vi quen biết Ứng Hoan nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nghe cô nói thế này, nhin không được tiến đến trước mặt cô, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, sau đó nâng cằm cô lên, tủm tỉm cười: "Ứng Tiểu Hoan, tớ cảm thấy gần đây cậu đột nhiên trở nên xinh đẹp."

Ứng Hoan ngẩng đầu, đáy mắt hơi tỏa sáng: "Thật sự?"

Chung Vi Vi: "Thật sự, không phải hôm nay cậu đi điều chỉnh niềng răng sao?"

"Ừ."

"Miệng không lớn như năm trước nữa."

Lâm Tư Vũ ngồi trước bàn nhìn hai người như đang xem kịch, quay đầu nhìn Ứng Hoan, tán đồng nói: "Tớ cũng cảm thấy vậy, đầu năm nhất cảm thấy cậu đeo niềng răng không quá đẹp, đáng tiếc cho làn da và đôi mắt kia, hiện tại nhìn thuận mắt hơn rồi." Cô ấy cảm thán, "Nếu cậu bỏ niềng răng, có lẽ còn được xuất hiện trên bảng được đề cử hoa hậu giảng đường đấy."

Ứng Hoan: "...."

Nào có khoa trương như vậy?

Khương Manh nhìn cô, không nóng không lạnh nói: "Bỏ niềng răng mà thôi, lại không phải phẫu thuật thẩm mỹ, có khoa trương như vậy sao?"

Lâm Tư Vũ hừ một tiếng: "Chỉnh răng tương đương với chỉnh dung, cậu không biết à?"

Ứng Hoan nhìn Khương Manh, nhàn nhàn nói: "Xác thật không khoa trương, nhưng mà có thể trở nên xinh đẹp là đủ rồi."

Nói xong liền đi ra ban công giặt quần áo.

Ở Tam Á, lãnh đạo đội quyền anh quốc gia còn đang giải quyết việc của Trần Sâm Nhiên, do dự không biết nên chọn ai làm chủ lực thi đấu ở hạng cân 75kg giữa hai người Trần Sâm Nhiên và Ứng Trì, nếu muốn làm quyền thủ chủ lực thì Trần Sâm Nhiên phải tiếp nhận điều tra.

Trước kia Ngô Khởi đã hỏi vài lần nhưng Trần Sâm Nhiên cũng không chịu nói, lần này liên quan đến tư cách thi đấu nên cậu ta không thể không nói, cậu ta cúi đầu, ngữ khí lạnh nhạt: "Nhà tôi ở một vùng nông thôn hẻo lánh tại Quý Châu, nhà nghèo, là một huấn luyện viên đã mang tôi đi đánh quyền. Tôi cùng lớp với con gái của huấn luyện viên tên là Trình Hạo, Trình Hạo chính là người bị tôi chém tay, trong nhà có tiền có thế. Trình Hạo theo đuổi con gái của huấn luyện viên, đuổi không được liền sử dụng thủ đoạn bỉ ổi, vừa lúc tôi nhìn thấy, nhất thời xúc động liền chém hấn, khi đó tôi chưa đến 18 tuổi, lại vừa mới được tuyển vào đội quốc gia, huấn luyện viên nỗ lực đem chuyện này ép xuống, cuối cùng là giải quyết riêng."

"Nói là giải quyết riêng nhưng bọn chúng vẫn tìm tôi gây phiền toái."

"Chuyện sau này thì mọi người đều biết cả rồi."

Trần Sâm Nhiên mặt không biểu cảm nói xong, Ứng Trì liếc cậu ta một cái, "Không ngờ cậu vẫn là người tốt."

Trần Sâm Nhiên: "Tốt em gái cậu."

Ứng Trì: "Tôi chỉ có chị gái."

Trần Sâm Nhiên: "..."

Ngô Khởi: "Đừng cãi nhau."

Chỉ còn mấy ngày nữa là thi đấu chính thức rồi, hiện tại xử phạt thế nào còn chưa quyết định, Trần Sâm Nhiên đã thành thói quen, cười lạnh: "Đánh không được thì không đánh, khả năng chén cơm này tôi ăn không được, các người cứ để Ứng Trì lên thi đấu đi, tôi không sao cả."

Ứng Trì xù lông: "Mẹ nó ai muốn nhặt lại?"

Trần Sâm Nhiên hừ lạnh: "Khả năng cái này là mệnh của cậu."

Ứng Trì: "Mẹ nó mệnh của cậu mới là nhặt của hời!"

"Lại cãi nhau thì cút đi."

Từ Kính Dư bị hai người này làm phiền, anh nhìn về phía Chu Bách Hạo, không nói không lạnh nói: "Ngày thường không phải anh rất mạnh miệng sao? Lần này thế nào? Không biết đường uy hiếp vài câu sao? Không cho bọn họ đánh, chẳng lẽ mấy ông già đó tự chính mình đánh?"

Chu Bách Hạo: "...."

Anh ta chửi nhỏ một câu, "Không phải tôi vừa đến à? Cậu nói cái rắm! Chờ!"

Chu Bách Hạo nói xong, liền quay ra nhìn lãnh đạo, cười đùa: "Không bằng để tôi thi đấu, thế nào?"

Lãnh đạo: "..."

Chu Bách Hạo cười: "Cân nặng vừa thích hợp, thắng thua sao? Không quan trọng."

Lãnh đạo: "...."

Chu Bách Hạo cười nhẹ: "Là thi đấu quan trọng hay ân oán cá nhân quan trọng? Lại nói cũng không phải việc gì nghiêm trọng, thật muốn làm lớn, Chu Bách Hạo tôi cũng không sợ, nhào lên trên đi, xem bản lĩnh ai lớn hơn. Không cho Trần Sâm Nhiên thi đấu, được thôi, để ông già kia tự mình lên quyền đài, xem ông ta có thể chịu nổi một quyền hay không?"

Thời khắc quan trọng, Chu Bách Hạo vẫn khá được việc.

Thi đấu tiến hành đúng thời gian.

Năm nay có 16 quốc gia tham gia WSB, quy tắc thi đấu có thay đổi, tổng cộng có bốn giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là rút thăm chọn đội, 16 quốc gia sẽ rút thăm chia làm hai tổ A,B, mỗi tổ có 8 đội, thi đấu vòng tròn, mỗi đội phải thi đấu 7 lần ở sân nhà và 7 lần ở sân khách, tổng cộng thi đấu 14 lần.

Theo quy định, mỗi đội xếp hạng hai và hạng ba của hai tổ A, B sẽ tiến bào tứ kết, đội xếp hạng nhất sẽ trực tiếp tiến vào bán kết.

Trận thi đấu đầu tiên vào ngày 16 tháng 1 theo giờ Bắc Kinh, thi đấu ở nước Anh.

Câu lạc bộ Thiên Bác đại diện cho Trung Quốc đi thi đấu, ngày 14 sẽ xuất phát từ Tam Á đến Luân Đôn, ngày 15 tham gia họp báo và thực hiện nghi thức cân nặng.

Thi đấu sẽ chia làm hai đội, mỗi đội mười người, lại chia nhỏ ra thành hai đội, Từ Kính Dư, Trần Sâm Nhiên, Thạch Lỗi, Dương Cảnh Thành, Triệu Tĩnh Trung ở đội A1, Lưu Sưởng và những người còn lại ở đội A2.

Nghi thức cân nặng, vận động viên của câu lạc bộ đều thông qua.

19:30 tối ngày 16, thi đấu chính thức bắt đầu.

.....

Ứng Hoan xem lại buổi họp báo ở trên mạng, đã thi xong mấy môn, chỉ ít ngày nữa thôi sẽ được nghỉ đông rồi.

Thi đấu không được phát sóng trực tiếp. Nước Anh và Trung Quốc lại chênh lệch 8 giờ, lúc Từ Kính Dư thi đấu đã là 3 giờ sáng theo giờ Trung Quốc, lúc đó Ứng Hoan còn trong giấc mộng.

Ứng Hoan luôn nhớ đến kết quả thi đấu, việc đầu tiên cô làm sau khi tỉnh lại chính là vào wechat.

[Bác sĩ nhỏ, chúng tôi thắng trận đầu, có phải cô nên khen từng người một không?]

[4:1, chỉ có Triệu Tĩnh Trung thua, có phải bọn tôi rất tuyệt không?]

[Trận tiếp theo sẽ thi đấu ở Tam Á, bác sĩ nhỏ nghỉ đông thì nhớ đến xem bọn tôi!]

[Chị, bọn em bị tịch thu di động.]

.....

Ứng Hoan gửi cho bọn họ một biểu tượng cảm xúc hình ngón tay cái, lại gửi một tin nhắn: "Mọi người vất vả. Trợ lý giám đốc đã đặt vé máy bay cho tôi, nhất định sẽ qua xem mọi người thi đấu."

Cô thoát khỏi nhóm chat, nhìn thấy tin nhắn của Từ Kính Dư gửi đến cho cô.

[Cá vàng nhỏ, tỉnh ngủ chưa?]

Khóe miệng Ứng Hoan hơi nâng lên, không ngại anh kêu cô là cá vàng nhỏ, còn gửi cho anh một ông mặt trời, tựa như tâm trạng vui vẻ của

cô bây giờ.

Hôm nay vẫn phải thi, Ứng Hoan nhận tin xong liền rời giường, mặc áo lông vũ vào rồi mới ra cửa.

Bốn người cùng đến phòng thi trước, Ứng Hoan kéo Chung Vi Vi lại gần để sưởi ấm, Chung Vi Vi nhỏ giọng hỏi: "Cậu mua vé máy bay đi Tam Á chưa? Tớ đi cùng cậu nhé, tớ cũng muốn đi xem."

Ứng Hoan quay đầu nhìn: "Lúc trước hỏi cậu, cậu nói không đi mà."

Chung Vi Vi cứ nghĩ Ứng Trì chỉ là người dự bị, dù có đi cũng sẽ không thấy cậu thi đấu, có khi cũng không thể nói chuyện được câu nào, nhưng tối hôm qua suy nghĩ thật lâu, vẫn rất muốn đi, cho dù không thể nói câu nào thì nhìn thấy cậu cũng đủ rồi.

"Tớ thay đổi chủ ý, bỗng nhiên muốn đi, thuận tiện đi du lịch."

"Để tớ xem." Ứng Hoan lấy di động ra, nói cho cô ấy biết chuyến bay mình sẽ đi, "Không biết bây giờ còn có thể mua vé được không."

"Đến trưa về tớ sẽ xem."

Buổi trưa thi xong, Chung Vi Vi xem lịch trình các chuyến bay, chuyến bay của Ứng Hoan đã không còn vé, nghĩ đông mọi người đều đi du lịch, rất khó mua vé máy bay, không đặt trước thì căn bản không mua được.

Chung Vi Vi tra từng ngày, ngày 24 tháng 1 còn vé, nhưng thi đấu vào ngày 23, ngày 30 còn một trận thi đấu.

Ứng Hoan nhìn cô ấy buồn bực, an ủi nói: "Bằng không cậu cứ đi vào ngày 24 đi, dù sao ngày 30 vẫn còn một trận đấu nữa...Nhưng mà khi đó cũng sắp tết rồi, ba mẹ cậu có cho đi không?"

Chung Vi Vi không chút do dự, trực tiếp mua vé đi ngày 24, ngẩng đầu cười: "Không sao."

Ngày 20 Ứng Hoan bắt đầu nghỉ đông, cô về đến nhà, Lục Mĩ đã nấu xong đồ ăn chờ cô, Ứng Hải Sinh đang ngồi trên sofa xem TV, còn là kênh thể thao, Ứng Hoan cười cười, nhắc ông: "Ba, Ứng Trì là thành viên dự bị, chỉ khi đội viên chủ lực bị thương thì nó mới có thể thi đấu. Hơn nữa chỉ là thi đấu vòng loại, TV không chiếu, nhiều lắm cũng chỉ nói qua một chút, hình ảnh có lẽ chỉ được quay vài phút, quay không đến nó."

Ứng Hải Sinh hừ một tiếng: "Như thế nào mà vẫn chỉ là thành viên dự bị?"

Ứng Hoan: "..."

Cô nhỏ giọng bên vực Ứng Trì: "Thời gian huấn luyện của nó tương đối ngắn."

Lục Mĩ cười tạp dề ra, nhìn Ứng Hoan, "Con không cần quan tâm ông ấy, đi rửa ta ăn cơm."

Ứng Hoan mang hành lý vào phòng, rửa sạch tay.

Trên bàn cơm, Ứng Hải Sinh lại hỏi: "Thằng nhóc kia có phải không thể về nhà ăn tết đúng không?"

"Vâng."

Toàn đội đều đang thi đấu, không có cách nào về nhà được.

Lục Mĩ có chút lo lắng: "Bọn họ ăn uống thế nào?"

Ứng Hoan cười: "Mẹ yên tâm, mỗi ngày bọn họ đều ăn rất tốt, có một đội chuyên phụ trách dinh dưỡng, bằng không bọn họ làm sao có sức thi đấu?"

Ứng Hải Sinh nhìn cô, "Vé máy bay của con là câu lạc bộ mua?"

Ứng Hoan gật đầu: "Đúng vậy, làm sao ạ?"

"Như vậy, con liền đến ăn tết với Ứng Trì đi, miễn cho thằng nhóc đó ăn tết một mình ở bên ngoài..." Ứng Hải Sinh thở dài, "Nói cũng là lần đầu tiên xa nhà, có chút đáng thương, con ở cùng nó, ba mẹ ăn tết với nhau là được."

Ứng Hoan hơi sững sốt, nói: "Không tốt đi? Ứng Trì không ở nhà, con cũng không ở....."

Lục Mỹ gấp cho cô một miếng cá, "Ngày thường các con không ở nhà, không phải ba mẹ vẫn ở cùng nhau như vậy sao?"

Ứng Hoan do dự: "Nhưng ngày nghỉ con muốn ở với hai người."

"Không cần con ở cùng."

"Không cần con ở cùng."

Hai vợ chồng đồng thời nói.

Ứng Hoan: "..."

Giữa trưa hôm sau, Ứng Hoa kéo valy ra sân bay, có cảm giác như bị đuổi ra khỏi nhà.

Đến Tam Á, là chú Lý, tài xế của Chu Bách Hạo đến đón cô, ông ấy nói: "Chu Tổng khá bận, đội viên còn chưa xuống máy bay đâu, chỉ có thể sắp xếp chú đến đón cháu."

Mấy người Từ Kính Dư ở Luân Đôn thi đấu xong liền trở về đây, đêm nay bọn họ mới đến nơi.

Ứng Hoan cảm kích nói: "Làm phiền chú rồi."

Lúc này nhiệt độ ở Tam Á vào khoảng hai mươi độ, chỉ cần không mưa thì đến chiều nhiệt độ sẽ cao hơn một chút, còn có thể xuống biển, Ứng Hoan rất thích thời tiết nơi này.

Cảnh trí nơi thi đấu rất đẹp, khách sạn dành cho vận động viên nghỉ lại được bố trí tương đối tốt, Ứng Hoan cũng hưởng thụ đãi ngộ giống vận động viên.

Ứng Hoan ngủ một giấc trong khách sạn, lúc tỉnh lại đã là 6 giờ, cô sờ sờ bụng đã lép kẹp, thay một chiếc váy dài, khoác bên ngoài một cái áo dệt hơi mỏng màu trắng liền đi ra ngoài.

Từ Kính Dư đến khách sạn lúc 8 giờ, việc đầu tiên làm chính là gọi điện cho Ứng Hoan, hỏi cô: "Ở đâu?"

"Các anh tới rồi?"

Ứng Hoan có chút vui mừng hỏi.

Từ Kính Dư thả hành lý xuống: "Ừ, em ở đâu?"

Ứng Hoan nhìn bốn phía, miêu tả đại khái vị trí đang đứng, "Hiện tại sắp đến khách sạn rồi."

Từ Kính Dư đi vào toilet, vắn nước rửa mặt, "Ở đó chờ tôi, tôi xuống tìm em."

Nói hết câu liền tắt máy.

Từ Kính Dư rửa mặt, lại cúi đầu xuống vòi nước, cảm thấy cả người sạch sẽ hơn không ít, anh ngẩng đầu, lấy khăn lông tùy tiện lau tóc.

Ứng Hoan cúi đầu nhìn chăm chăm di động, lại nhìn bốn phía, tự nhủ thầm: "Tới đón tôi....tôi đã nói rõ ràng tôi ở nơi nào sao?"

Cô sợ Từ Kính Dư không tìm thấy mình nên không dám đi loạn, ngây ngốc đứng chờ tại chỗ.

Bốn phía khách sạn đều là cây nên muối khá nhiều, thỉnh thoảng lại nhảy lên để tránh muối.

Ứng Hoan đặc biệt hút muối, nhảy cũng vô dụng, cô ngồi xồm xuống sờ soạng mắt cá chân, sờ đến hai nốt muối đốt, còn có chút ngứa. Cô cào cào vài cái, lúc đứng dậy liền đụng phải một khối cơ ngực rắn chắc.

Trong lòng cô nhảy dựng, quay đầu lại nhìn.

Từ Kính Dư mặc đồng phục của đội, ánh đèn chiếu lên đầu anh, dường như tóc còn mang vài giọt nước, tóc anh vừa ngắn vừa cứng, dù có ướt thì vẫn dựng đứng, ngũ quan rõ ràng, trước sau như một đều mang theo cảm giác thoải mái.

Từ Kính Dư nhìn cô, khóe miệng khẽ nâng: "Nhảy cái gì?"

Ứng Hoan nhấp môi: "Có muối."

"Không biết tìm nơi không có muối rồi chờ tôi à?"

"Tôi sợ anh không thấy tôi."

Từ Kính Dư nhìn cô, bỗng dừng cười nhẹ ra tiếng: "Sẽ không, em trốn chỗ nào tôi cũng có thể tìm được."

Tim Ứng Hoan đập nhanh hơn, ngẩng đầu nhìn anh rồi nhanh chóng cúi xuống.

Từ Kính Dư nhìn cô, xoa nhẹ ót của cô, tay dừng lại ở đấy, "Còn đau không?"

Tim Ứng Hoan đập càng nhanh, cô nhanh chóng bước sang bên một bước, né tránh anh đụng chạm.

"Không đau."

Từ Kính Dư liếc nhìn mắt cá chân trắng nõn của cô, thấy bên trên rõ ràng có mấy nốt màu đỏ, anh vừa định ngồi xổm xuống nhìn xem thì di động trong túi liền vang lên.

Anh lấy điện thoại ra, trực tiếp bắt máy.

"Mẹ."

Bác sĩ Đỗ?

Ứng Hoan quay đầu nhìn anh, Từ Kính Dư bỏ một tay vào túi quần, hướng cô nâng cằm, ý bảo cô tiếp tục đi về phía trước.

Ứng Hoan quay đầu lại, chậm rì rì mà đi ở phía trước, hai người đến bên hồ nhân tạo của khách sạn, cô nghe thấy anh nói: "Mới vừa trở lại Tam Á, ngày mai sẽ thi đấu."

"Vâng, mẹ không cần lo lắng, con không bị thương, trận thi đấu đánh rất tốt. Hiện tại con đang ở bên ngoài, tới đón bác sĩ nhỏ của đội."

"Vâng, hôm nay cô ấy đến."

Ứng Hoan: "..."

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Đáy mắt Từ Kính Dư nhuộm nét cười, cả người lười biếng, anh giống như rất thả lỏng, bóng đêm cũng không thể che dấu ánh sáng trong mắt anh. Đầu bên kia điện thoại, Đỗ Nhã Hân cười, hỏi: "Ứng Hoan sao? Lần trước cô bé tới kiểm tra niềng răng, mẹ hỏi có phải cô bé có người theo đuổi không, cô bé nói không có... Lần trước mẹ nghe tài xế nói con dặn chú ấy đưa người đến trước học, mẹ còn tưởng con theo đuổi người ta đấy."

Từ Kính Dư liếc nhìn Ứng Hoan, cười, "Cô ấy nói với mẹ, không ai theo đuổi cô ấy?"

Trong lòng Ứng Hoan nháy dựng lên, cô có dự cảm Từ Kính Dư lại muốn làm việc gì đấy mà cô không tưởng tượng nổi, nhìn chăm chăm anh, liều mạng chớp mắt, vọt tới trước mặt anh, túm tay áo anh kéo nhẹ, vội vàng hạ giọng nói: "Anh...Anh đừng nói bậy!"

Từ Kính Dư cúi đầu, nhìn thoáng qua khoảng cách hai người đột nhiên được kéo ngắn, tiếng nói của Đỗ Nhã Hân vẫn còn truyền tới: "Đúng vậy, trước kia cũng không gặp cô gái nào khiến con để bụng như vậy, còn tưởng con theo đuổi cô bé, thật không theo đuổi sao?"

Ứng Hoan dựa rất gần, loáng thoáng nghe được một ít, cô ngẩng đầu nhìn anh, liều mạng lắc đầu.

Từ Kính Dư thấy cô gấp đến độ thở dốc, ý xấu dưới đáy lòng đều bị cô gợi lên, Ứng Hoan ngẩng mặt nhìn anh, đối diện với đôi mắt mang theo nét cười trêu ghẹo, tiếng tim đập thành thạch ngày càng rõ dưới lồng ngực, cảm thấy giây tiếp theo, có thể xảy ra tình huống không không chế được.

Quả nhiên, Từ Kính Dư nhìn cô, đuôi lông mày khẽ nhếch: "Cô ấy gạt người."

Ứng Hoan tuyệt đối không nghĩ tới, người mất không chế trước lại là cô.

Cô gái nhỏ đột nhiên dậm chân, đỡ vai anh, nhảy lên liền che miệng anh lại, gấp đến độ mặt đỏ bừng, liều mạng lắc đầu, thanh âm ép tới đặc biệt nhỏ: "Anh đừng nói bậy!"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Edit: Rùa

Từ Kính Dư cũng không nghĩ tới Ứng Hoan sẽ nhào lên, may mà anh đứng vững, bị cô đụng mạnh như vậy cũng chỉ hơi loạng choạng, tay thuận thế ôm eo cô, ổn định cơ thể. Vòng eo của cô gái nhỏ mềm mại tinh tế, mềm mại đến mức làm anh có cảm giác, chỉ cần dùng một chút sức, eo của cô cũng có thể bị anh chặt đứt.

Ứng Hoan đặt hết chú ý vào di động của anh, liều chết che miệng anh không cho anh nói chuyện, còn không ý thức được hiện tại hai người đang gần như thế nào.

Cô gấp đến mức thở dốc, hơi thở mềm mại phun lên cổ anh, đôi mắt tròng lớn.

Từ Kính Dư nhìn cô, chớp chớp mắt, đáy mắt đều là ý cười vô hại. Trên người anh mặc áo đồng phục mùa hè của đội, áo thun mỏng ngắn tay, thân nhiệt của anh rất cao, độ ẩm cao hơn người bình thường.

Ứng Hoan bị anh ôm eo, càng dán chặt vào người anh hơn, độ ẩm cao lên, mới đột nhiên tỉnh táo lại.

Lúc này, Từ Kính Dư lại đem điện thoại đặt bên tai cô.

Đầu bên kia, Đỗ Nhã Hân còn đang hỏi: "A? Sao cô bé lại gạt người? Tức là thật sự có người theo đuổi sao?"

"Sao không nói lời nào?"

Ứng Hoan: "..."

"Làm sao vậy? Tiểu Dư, tín hiệu không tốt?"

Đỗ Nhã Hân cầm điện thoại đến trước mặt, nhìn nhìn, lại nghi hoặc mà để bên tai, nhỏ giọng nói thầm: "Làm sao lại không nghe thấy? Đi thang máy sao?"

Ứng Hoan che miệng Từ Kính Dư lại, nghe câu nói truyền đến, đối diện với đôi mắt tràn đầy ý cười xấu xa của Từ Kính Dư, lòng bàn tay có gì khê chạm, rất mềm, không biết bị hôn một cái hay lúc anh cười vô tình đụng tới.

Cô như bị phỏng, vội vàng buông tay.

Từ Kính Dư hơi cong eo, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: "Mẹ tôi hỏi em đấy? Có phải tôi theo đuổi em không?"

Đáy lòng Ứng Hoan như con nai chạy loạn, tim đập thành thịch, cô vội vàng thở hển hển một tiếng, Từ Kính Dư lại thấp giọng nói: "Nói chuyện, có phải tôi đang theo đuổi em không? Hửm?"

Đáy lòng như bị ai kéo căng, cô đột nhiên đẩy Từ Kính Dư ra.

Từ Kính Dư ôm eo cô không bỏ, cô chuyển đầu, cắn một phát lên vai anh.

Thật là....

Con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người.

Cả người Từ Kính Dư đều là cơ bắp, bị cô cắn một cái cũng không cảm thấy đau, nhưng cũng biết mình đã chọc người ta xù lông rồi, còn chưa

theo đuổi được, anh cũng không dám làm càn, vội vàng buông lỏng tay.

Chân Ứng Hoan vừa đứng vững trên mặt đất, thẹn quá thành giận mà đẩy anh một cái, xoay người chạy đi.

Bước chân vội vàng, tâm tư đều bị nhiễu loạn.

Cô hoàn toàn không phải đối thủ của Từ Kính Dư, về mặt tình cảm anh đều trực tiếp lớn mật, da mặt dày như tường thành. Cô không chút nghi ngờ, Từ Kính Dư là người có thể làm trò trước mặt mọi người mà lớn tiếng nói "Tôi yêu em."

Anh thật sự có thể làm được chuyện này.

Từ Kính Dư nhìn cô chạy nhanh như thỏ, có chút ảo não, chân bước nhanh mấy bước đuổi theo cô, đầu bên kia điện thoại, Đỗ Nhã Hân có chút lo lắng, "Sao lại thế này? Sao điện thoại không có tiếng? Có chuyện gì sao?"

"Không xảy ra chuyện gì, chỉ là...."

Anh vừa mở miệng, Ứng Hoan liền dừng lại quay đầu nhìn anh.

Ứng Hoan sợ anh lại nói bậy bạ.

Từ Kính Dư thấy cô dừng lại, nhẹ nhàng thở ra, đi đến trước mặt cô, cười khê: "Chọc người tức giận, con phải dỗ cô ấy trước. Mẹ, con cúp đây."

Dỗ cô?

Ứng Hoan sửng sốt, tim đập càng nhanh, cô trừng mắt nhìn anh, cảm thấy bản thân bị anh chọc điên, không nói được lời nào.

Từ Kính Dư bỏ điện thoại vào túi quần, khước miệng khê nhếch, tiếng nói rất thấp: "Tức giận?"

Ứng Hoan không nói lời nào.

Hai người đứng dưới đèn đường, bốn phía là rừng cây xanh um tươi tốt, gió đêm thổi mái tóc cô bay nhẹ, Từ Kính Dư rất muốn dùng tay vuốt mái tóc cô, nhưng anh nhịn xuống. Ngẫu nhiên có người đi qua, bởi vì thi đấu, có không ít người nước ngoài, có người là du khách, có người là cố động viên. Bọn họ nhìn thấy đồng phục trên người Từ Kính Dư nên có chút tò mò mà nhìn lại vài lần.

Từ Kính Dư như là không nhận ra những ánh mắt đó, chuyên chú nhìn chăm chăm cô, tiếng nói càng thấp, "Không nói lời nào là do thật sự tức giận?"

Ứng Hoan cảm thấy anh thật sự dễ cô, tim khẽ run, ngẩng đầu nhìn anh, lên án nói: "Anh như vậy lần sau tôi đến phòng khám làm sao dám đối mặt với bác sĩ Đỗ? Nếu cô ấy hỏi lại, tôi phải trả lời thế nào..."

Hiện tại quan hệ của bọn họ còn chưa phải là người yêu.

Hơn nữa, bây giờ cô chỉ là bệnh nhân của mẹ anh, còn đeo niềng răng, nếu như mẹ anh cảm thấy cô không xinh đẹp, không thích cô, về sau không đối xử ôn nhu với cô nữa thì phải làm sao?

Từ Kính Dư thấy cô thật sự có chút tức giận, lựa lời dỗ cô: "Được, lần sau không như vậy nữa, được không?"

Ứng Hoan cảm giác như mình đâm phải bịch bông, khí thế dập tắt, "Anh nhớ kỹ, lần sau không được nói bậy, cho dù..."

"Cho dù cái gì?"

".....cho dù anh theo đuổi tôi, vậy cũng không thể tùy tiện nói."

Cô thật sự sợ Từ Kính Dư làm cho thiên hạ đều biết.

Từ Kính Dư cười nhẹ, "Thừa nhận tôi theo đuổi em rồi?"

Một hai phải chiếm tiện nghi của cô sao?

Ứng Hoan liếc anh một cái, lười đáp lại, xoay người đi vào khách sạn.

Đến gần khách sạn, Từ Kính Dư đi bên cạnh cô, cúi đầu nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, biết mình đã ép cô, bắt đầu tự kiểm điểm.

Tuy rằng Từ Kính Dư là vận động viên, nhưng nói đầu óc vận động viên tương đối đơn giản thì không thể dùng trên người anh, EQ và IQ của anh đều rất cao, rất biết xem xét thời thế, cũng không nôn nóng, anh có thể muồn nhanh chóng, nhưng cũng nguyện ý dành thời gian cùng cô, làm cô chậm rãi nhận ra tình cảm của mình...

Anh có thể nhận ra Ứng Hoan không chán ghét anh, thậm chí còn có hảo cảm, loại hảo cảm này có bao nhiêu yêu thích ở bên trong, còn có thể làm yêu thích đó lớn lên bao nhiêu, anh cũng không biết.

Nhưng anh xác định, nhất định có thể khiến cô thích mình nhiều hơn.

Hai người đi vào thang máy, Từ Kính Dư và Ứng Hoan đều ở tầng 12, Ứng Hoan ra ngoài trước, phòng cô ở cuối hành lang, Từ Kính Dư đến trước cửa phòng liền dừng bước chân, nhẹ nhàng đè vai cô lại.

Ứng Hoan quay đầu, anh cúi đầu nhìn cô: "Chúng ta nói chuyện? Rất lâu không gặp."

Ứng Hoan vừa rồi bị anh trêu đùa, lúc này liền cảnh giác: "Nói cái gì?"

"Cái gì cũng có thể nói."

"Không nói, anh nghỉ ngơi cho tốt."

Ứng Hoan mang theo không ít đồ ở nhà đến, đều là Lục Mĩ làm cho, cô muốn đi gặp Ứng Trì.

Hơn nữa..

Vào phòng anh, thì chỉ có hai người ở chung một phòng.

Cô không dám đi.

Từ Kính Dư cũng không ép cô, cúi đầu cười ra dấu OK, lấy chìa khóa phòng.

Ứng Hoan xoay người rời đi trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý xấu, không đợi ý niệm này xuất hiện lần nữa, cô đã xoay người trở lại, Từ Kính Dư vừa bước một chân vào phòng, nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại nhìn.

Giây tiếp theo, sau eo tê rần.

Cô chọc vô cùng chuẩn, ngón tay mềm mại chọc lên eo anh.

Ấn đường Từ Kính Dư nhảy dựng, cắn răng quay đầu lại, trực tiếp nắm lấy tay cô, kéo người vào phòng, giơ tay lên cao đè tay cô trên tường, đến đèn cũng chưa kịp bật. Trong bóng tối, Từ Kính Dư nhìn cô từ trên cao, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đã nói em không được chọc loạn eo tôi, cố ý trêu tôi có phải không? Hửm?"

Ứng Hoan thử giãy giụa một chút, không động đậy được, người giống như bị đóng đinh trên tường.

Một lần nữa, cô lại được cảm nhận sức lực của Từ Kính Dư mạnh như thế nào, tâm nhảy loạn, hoàn toàn không nghĩ tới động tác của anh lại nhanh như vậy, cô muốn trốn cũng không có cơ hội.

Cô nín thở, tội nghiệp lắc đầu: "Tôi không có....tôi chỉ nhớ tới hồi này anh cố ý trêu tôi, tôi liền muốn chọc anh một chút, trong lòng có thể cân bằng một ít, bằng không toàn là anh bắt nạt tôi."

Từ Kính Dư nhìn cô chăm chăm, có chút miệng đắng lưỡi khô, yết hầu lặn nhẹ, đem suy nghĩ kiểm điểm vừa rồi vớt lên chín tầng mây, muốn mặc kệ bản thân bắt nạt cô một chút.

Tư thế này, thật sự là.....

Rất hợp để hôn môi...

Anh vừa muốn cúi đầu, điện thoại trong túi Ứng Hoan liền reo lên, cô giật tay ra, đôi mắt ôn nhuận, mang theo chút ý tứ cầu xin.

"Lần sau còn như vậy, tôi sẽ không muốn bỏ qua thế này đâu."

Từ Kính Dư khàn khàn nói, chậm rãi buông tay cô, bật đèn lên.

Ứng Hoan thở mạnh, lấy di động ra, là Ứng Trì gọi tới, hỏi cô tại sao không trở lại.

Từ Kính Dư dựa vào cửa toilet khoanh tay nhìn cô, tai Ứng Hoan đỏ ửng, chỉ chỉ ngoài cửa, ý bảo cô phải đi rồi, "Chị đến rồi, em đến phòng chị đi."

Cửa phòng còn mở, cô cúi đầu, nhanh chóng đi ra khỏi phòng anh.

Từ Kính Dư hừ nhẹ, giơ tay vò tóc.

Phanh một tiếng, cửa được đóng lại.

Ngoài cửa, Ứng Hoan vừa mới đi vài bước liền gặp Trần Sâm Nhiên đang đứng ở cửa phòng, cau mày nhìn cô. Ứng Hoan đã không gặp lại cậu ta từ lần bị thương lúc trước, cậu ta cũng không giống mấy người Thạch

Lỗi sẽ nhận tin trong nhóm muốn cô cố vũ, thậm chí cậu ta rất ít khi nói chuyện trong nhóm, ngẫu nhiên không có chuyện gì cũng sẽ tự dỗi mọi người, rất xứng với danh xưng vua té ngắt.

Quan hệ của Ứng Hoan và Trần Sâm Nhiên vẫn luôn căng thẳng, cậu ta vừa mở miệng thì sẽ đụng chạm người khác, dần dần cô cơ bản sẽ không chủ động nói chuyện với cậu ta, nếu chẳng may chạm mặt, có thể trốn cô liền trốn.

Lúc này trực tiếp gặp phải, Ứng Hoan hơi sững sốt, lễ phép gật đầu một cái.

Cô tắt điện thoại, lúc đi qua cậu ta, Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên cười lạnh: "Đêm đã khuya, một người con gái lại chạy đến phòng vận động viên, là sợ người khác không nhìn ra giữa hai người có chuyện gì sao?"

Ứng Hoan dừng bước, ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhú mày nói: "Cậu nói chuyện kiểu gì thế?"

Đôi mắt cô trong trẻo, không một gợn sóng.

Trần Sâm Nhiên đột nhiên có chút xấu hổ mà không rõ lý do, cậu ta khựng lại một chút, trả lời bằng giọng điệu trào phúng: "Đúng vậy, đối phương là Từ Kính Dư, tôi suýt thì quên mất, anh ta đẹp trai, gia thế lại tốt, có rất nhiều phụ nữ muốn anh ta, khó có được lúc anh ta theo đuổi người khác, cô đương nhiên sẽ không cự tuyệt."

Ứng Hoan sững sốt, Trần Sâm Nhiên biết Từ Kính Dư theo đuổi cô?

Biết thì biết, nhưng mà ngữ khí của cậu ta thật làm người khác không thoải mái.

Ứng Hoan nhấp môi, tận lực đè nặng cảm xúc, tự nói với bản thân, ngày mai cậu ta còn phải huấn luyện, sau đó sẽ phải thi đấu.

"Không liên quan gì đến cậu cả, cậu vẫn nên về nghỉ ngơi cho tốt để chuẩn bị thi đấu đi."

Ném xuống một câu, cô bước nhanh về về trước.

Trần Sâm Nhiên quay lại nhìn cô, có chút bực bội mà vò đầu, đẩy cửa đi vào phòng. Vốn cậu ta đã nghĩ vì cô chẵn một gậy cho mình nên từ nay về sau sẽ đối xử với cô tốt hơn một chút, nhưng cứ nghĩ đến cô đối với ai cũng tốt, đối với ai cũng tươi cười, lúc trước bọn Thạch Lỗi nói cô cổ vũ bọn họ cô đều đáp ứng, chỉ mình cậu ta thì không được, cậu ta liền cảm thấy cả người khó chịu, giống như bị cô lập bài xích ra ngoài, không thể hòa hợp với tập thể.

Nhưng mà, cậu ta vẫn có thể hiểu, bọn Thạch Lỗi không bài xích mình.

Cái cậu ta không hòa nhập được, là bầu không khí ôn nhu vui vẻ giữa Ứng Hoan và các vận động viên, cũng không thể làm giống người khác, mở miệng liền muốn cô khen ngợi, muốn cô ôn nhu nói một câu cổ lên với mình. Mỗi lần thấy bọn Thạch Lỗi được cô khen liền hưng phấn như ăn nhầm thuốc kích thích, cậu ta rất khinh thường, lại rất muốn biết, đó là cảm giác gì.

Ứng Hoan bị Trần Sâm Nhiên nói mấy câu khiến tâm trạng trùng xuống, cô đi về phòng rửa mặt, ngẩng đầu lên nhe răng, nói với chính mình trong gương, "Bởi vì Từ Kính Dư đẹp trai, gia thế tốt, cho nên mình mới không trực tiếp cự tuyệt anh ấy sao?"

Không phải, không phải như thế.....

Tiềm thức của cô phủ nhận đáp án này.

Cửa bị gõ vài cái, Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, đi ra mở cửa.

Ứng Trì đứng ở ngoài cửa, mắt hoa đào cong lên khi thấy cô, "Chị."

Ứng Hoan cũng rất vui, đã một thời gian cô không gặp Ứng Trì rồi: "Mau vào đi, chị mang đồ ăn cho em, đa phần đều là thịt, chị đã hỏi qua người phụ trách dinh dưỡng, thịt có thể ăn một ít, lát nữa em mang chia cho mọi người."

Ứng Trì đi theo sau cô: "Mẹ làm?"

"Ừ." Ứng Hoan lấy đồ ra đặt lên bàn, "Đều ở đây."

Ứng Trì cầm một cái bình rồi vặn nắp ra, lấy vài miếng cá khô bỏ vào miệng, hàm hồ nói: "Ăn ngon, lúc chiều bọn em ăn cơm trên máy bay, khó ăn muốn chết, lại không thể không ăn.....Không biết bọn anh Lỗi đã ngủ chưa, em hỏi một chút."

Cậu nhắn tin vào nhóm chat.

[Chị tôi mang rất nhiều đồ ăn, muốn ăn thì đến đây.]

[Đi phòng bác sĩ nhỏ?]

Thạch Lỗi trả lời rất nhanh.

Ứng Trì vội nuốt miếng cá xuống, trả lời bọn họ: "Đến phòng tôi!"

Cậu nhìn Ứng Hoan, để một đám đàn ông đến phòng chị cậu, nghĩ cậu điên rồi sao?

Ứng Hoan cười cười, giúp cậu mang đồ ăn về phòng, phần lớn đội viên đều ở lầu hai, hai người vừa đem đồ vào phòng thì bọn Thạch Lỗi cũng đi tới, bọn họ thấy cô đều rất vui, một đám phấn khởi nói.

"Bác sĩ nhỏ, cô tới là tốt rồi, còn mang đồ ăn nữa."

"Vừa vận tôi có chút đói bụng, ăn xong thì có thể ngủ ngon."

"Máy thứ này có thể mang lên máy bay sao?"

"Thằng nhóc này thật thiếu hiểu biết. Máy thứ như thịt bò thịt dê sao lại không thể mang?"

.....

Ứng Hoan nhìn bọn họ tranh đoạt đồ ăn, nhin không được cười, thẳng đến khi trên đỉnh đầu có tiếng nói lười biếng: "Không có phần của tôi?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, "Anh chờ một chút...."

Từ Kính Dư nhìn cô muốn chen vào để lấy đồ ăn, vội dè vai cô lại, "Em chen vào làm gì? Tôi tự đi lấy."

Anh duỗi cánh tay ra, lấy đi một túi thịt bò trên tay Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi: "....."

Anh ta mắng một tiếng, quay đầu lại nhìn Từ Kính Dư, chỉ chỉ anh, "Được rồi, nhường cho cậu."

"Sao Trần Sâm Nhiên không tới?"

"Tôi gọi điện thoại cho cậu ta."

"Gọi điện làm gì, chỉ cách hai phòng, đi gõ cửa đi."

Từ Kính Dư lười nhác cười, cúi đầu nhìn Ứng Hoan: "Khi nào về?"

Chỉ còn mười ngày nữa là đến tết, Từ Kính Dư nghĩ cô sẽ không ở lại lâu.

"Tôi không về." Ứng Hoan nói, "Ba mẹ tôi không cho về, nói tôi ở lại với Ứng Trì, bằng không một mình nó ăn tết bên ngoài sẽ rất đáng thương, chắc kết thúc nghỉ đông tôi mới về."

Từ Kính Dư nhường mày, không nghĩ tới lại có chuyện tốt này, anh liếc nhìn Ứng Trì, thấp giọng nói, "Tiểu tử tông thật có phúc, có thể được em ngây ngốc ở cùng lâu như vậy."

Ứng Hoan nhìn anh, lại một lần nữa bị anh làm cho tâm loạn như ma.

Trần Sâm Nhiên bị Thạch Lỗi kéo đến, thấy Ứng Hoan và Từ Kính Dư đứng ở cửa thì thần sắc có chút không tự nhiên, Thạch Lỗi cũng mặc kệ, trực tiếp kéo người vào bên trong, "Làm gì nữa? Đi ăn chút gì đi, khách khí ngưng ngưng cái gì."

Ngô Khởi, huấn luyện viên Lưu và Hàn Thấm cũng tới.

Mấy thứ này căn bản không đủ ăn, người phụ trách dinh dưỡng lại gọi đồ ăn khuya cho mọi người, sau khi ăn xong, Ngô Khởi tịch thu di động, đuổi bọn họ về phòng nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngày hôm sau, các đội viên đi đến trung tâm huấn luyện, nội dung chủ yếu là rèn luyện thân thể, không chế cân cân nặng.

Buổi chiều, mở họp báo cho đợt thi đấu thứ hai.

Mỗi lần trước thi đấu WSB một ngày đều sẽ tổ chức họp báo và thực hiện các nghi thức cần thiết, sau khi kết thúc, mọi người quay lại khách sạn dùng bữa chiều. Trong thời gian thi đấu, các bữa ăn đều có người chuẩn bị, mỗi người một phần, đúng lượng thức ăn cho từng người.

Lần này thi đấu không chỉ có đội y tế mà còn có người mát xa đi theo, tùy thời gian sẽ giúp vận động viên thả lỏng cơ bắp.

Sau khi Ứng Hoan tới, cô cũng mặc đồng phục của đội, có thể đi theo các đội viên bất cứ lúc nào, đại khái vì sắp thi đấu, tâm tư của Từ Kính Dư đều đặt vào nó, không hề trêu đùa cô như trước.

Tối 19:30, ngày 23 tháng 1, đội Trung Quốc thi đấu với đội Russia.

Sân vận động khí thế ngất trời, khán đài không đủ chỗ ngồi, có cổ động viên Trung Quốc giơ cao quốc kỳ và biểu ngữ, lớn tiếng kêu: "Thiên Bắc cố lên! Tất thắng!"

Quyền Anh bảo bố đi một vòng, đội viên hai đội đồng thời bước lên, Ứng Hoan đi theo đội ngũ, nhìn thoáng qua phía sau, có chút cảm giác sôi trào nhiệt huyết.

Thi đấu chính thức bắt đầu, Từ Kính Dư vẫn luôn nhìn chăm chăm quyền đài, cho dù người chủ trì có nói gì chọc cười thì anh cũng không phản ứng, không biết anh đang nghĩ cái gì.

Dương Cảnh Thành và Thạch Lỗi thi đấu trước, đều nhìn Ứng Hoan, trong mắt ám chỉ rõ ràng.

Ứng Hoan cười, giơ ngón tay cái: "Cố lên."

Đội thi đấu của Russia năm nay không tính là mạnh, đội mạnh năm nay là Cuba và Ca-dắc-ta, cho nên Dương Cảnh Thành và Thạch Lỗi đánh rất ổn, cũng thắng khá dễ dàng.

Tiếp theo là hạng cân 75kg, Trần Sâm Nhiên chạy tới từ phía sau, nhảy tại chỗ mấy cái, Ngô Khởi vỗ vai cậu ta nói mấy câu, cời chiến bào cho cậu ta, "ĐI thôi."

Trần Sâm Nhiên gật đầu, bước lên quyền đài, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía đội.

Ứng Hoan không nhìn cậu, cô đang quay đầu nói gì đó với Từ Kính Dư.

Trần Sâm Nhiên không thể nói rõ cảm giác trong người mình là gì, giống như có một chút mất mát, cậu ta lạnh mặt nháy lên quyền đũa.

Ứng Hoan không hề hay biết, cô chạm nhẹ vào cánh tay Từ Kính Dư, nhỏ giọng hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, thần sắc thả lỏng, cười nói: "Không sao cả."

"Phải không? Anh rất nghiêm túc."

"Được rồi, tôi suy nghĩ KO tên kia thì nên làm thế nào?"

Ứng Hoan sửng sốt, nhìn khuôn mặt có chút lãnh đạm của anh: "Trước kia chưa từng nghe anh nói lời này."

Lúc này, Dương Cảnh Thành đi tới, nói: "Có lẽ bác sĩ nhỏ không biết, cái quyền thủ cấp 81kg kia phạm quy rất lợi hại, làm đầu gối Kính Vương bị thương, sau đó bị cấm thi đấu, năm nay hẳn ta tiếp tục thi đấu, không nghĩ tới hẳn ta cũng là cấp 81kg, còn đánh với Kính Vương, cô nói....Nên báo thù hay không báo? Hơn nữa ai biết tên kia có chơi bẩn mà phạm quy nữa hay không."

Ứng Hoan sửng sốt, cô không nghĩ tới sẽ như thế này, cô nhin không được mà quay ra nhìn đối phương, người kia mặc quần màu đen, nhìn qua rất to con.

Trên quyền đài sẽ có rất nhiều chuyện phát sinh, bởi vì quyền anh thi đấu rất kịch liệt, có một số vận động viên cảm xúc và tâm lý không khống chế tốt, khi bị đánh không phản kháng được sẽ dễ dàng bị chọc giận và mất khống chế, phạm quy chỉ trong một hai giây, có đôi khi trọng tài cũng

không kịp phản ứng, thậm chí nếu không quá nghiêm trọng thì dù có ngăn cản được trọng tài cũng sẽ có mắt như mù mà cho qua.

Từ Kính Dư bình tĩnh nhìn quyền đài.

Một lát sau, anh ngồi dậy.

Hạng cân 75kg sắp kết thúc, anh muốn đi chuẩn bị,

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn Ứng Hoan, đáy mắt cô gái nhỏ có sự lo lắng, khóe miệng anh hơi nhếch lên, tay đã quấn băng vải nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, "Cố vũ tôi đi."

Ứng Hoan nhấp môi, giơ ngón tay cái lên cười với anh: "Cố lên nhé, Kính Vương."

Từ Kính Dư nâng nâng cằm: "Thay băng trái tim thì như thế nào?"

Ứng Hoan hơi sững sốt, mặt nóng lên.

Có nê không đây? Cô có chút do dự, không đợi cô nghĩ tốt thì Ứng Trì ngồi bên cạnh đã xù lông, "Mặt anh thật lớn! Người khác chỉ cần cố lên, anh lại muốn tình yêu? Tưởng bở! Chị, đừng để ý đến anh ta."

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư cũng không giận, tố chất tâm lý của anh trong lúc thi đấu lớn hơn bình thường, cười nhẹ, xoay người người bước đi.

Trần Sâm Nhiên đánh thắng thi đấu bước xuống, cậu ta đứng trước hàng ghế của đội, lơ đãng nhìn về phía Ứng Hoan. Ứng Hoa vừa ngẩng đầu liền đụng phải ánh mắt của cậu ta, cô có chút xấu hổ mà nhìn lại rồi yên lặng cúi đầu.

Nghĩ thầm, cậu ta là vận động viên dự thi, không nên trêu chọc cậu ta.

Khi đó, cô tuyệt đối không nghĩ tới, Trần Sâm Nhiên cũng khát vọng có người sẽ nói với mình một câu "cố lên" hoặc là "cậu giỏi quá."

Có lẽ, lúc đó cả Trần Sâm Nhiên cũng không biết.

Cấp 81kg bắt đầu thi đấu, người chủ trì giới thiệu hai bên với nhau.

Ánh mắt Ứng Hoan đặt hết lên người Từ Kính Dư, anh nhảy nháy vài cái, thân hình cao lớn, cơ bắp rất đẹp, sắc mặt anh lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, khí thế cả người thay đổi.

Cô có chút thất thần.

Đây chính là Từ Kính Dư.

Ứng Hoan phát hiện mình không thể dời mắt, chỉ muốn nhìn anh mãi thôi.

Hiệp thứ nhất, Từ Kính Dư không dùng cách thi đấu như trước đây, anh chủ động tấn công.

Không chỉ Ứng Hoan kinh ngạc, cả Ngô Khởi, Thạch Lỗi đề kinh ngạc vô cùng, bởi vì Từ Kính Dư hoàn toàn không phải quyền thủ theo hướng tấn công, anh hay dùng chiến lược, đương nhiên lực công kích và lực sát thương cũng rất mạnh.

Thạch Lỗi nói thầm: "Lần đầu tiên thấy mới hiệp đầu tiên mà Từ Kính Dư đã đánh mạnh như vậy."

Dương Cảnh Thành nói: "Tôi cảm thấy khá dễ hiểu, có có người cố ý làm tôi bị thương, không thể lên quyền đài hơn một năm, tôi cũng muốn giết người."

Từ sau hạng cân 75kg đều là cấp bậc quan trọng, những cấp đấ quyền thủ rất mạnh, quyền bộ đánh vào cơ thể sẽ phát ra âm thanh không giống

nhau, chỉ cần nghe thấy đã biết nó đau cỡ nào. Hơn nữa lực sát thương của quyền thủ cấp bậc cao rất lớn, nên nếu trúng đòn sẽ càng dễ bị KO hơn những cấp bậc nhỏ.

Bởi vì mới bắt đầu thi đấu mà Từ Kính Dư đánh kịch liệt như vậy, người xem ở sân vận động bỗng nhiên an tĩnh lại.

Ứng Hoan rõ ràng cũng nghe thấy âm thanh kia, có chút hãi hùng khiếp vía.

Cô không chớp mắt nhìn chăm chăm quyền đài, cô rất sợ đối thủ tính xấu không đối, bỗng nhiên lại phạm quy. Cũng lo lắng Từ Kính Dư không phòng bị, lại bị thương.

1 phút 45 giây.

Từ Kính Dư đè nặng đối thủ lên thẳng biên, dùng tổ hợp quyền đánh đối phương khiến hắn không thể né tránh, đối thủ muốn ôm lấy anh để anh không ra đòn được, Từ Kính Dư không cho hắn cơ hội này, hơi cong eo về phía sau đồng thời tay đánh một quyền nặng trên đầu đối phương, Ứng Hoan thấy đối thủ lung lay một chút, cả người ngã quỵ trên quyền đài.

Thạch Lỗi kích động đứng lên, lớn tiếng kêu: "Mẹ nó! KO!"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Edit: Rùa

"Oa! Hiệp đầu tiên đã KO! Mạnh như vậy!"

"Tình huống thế này tương đối hiếm thấy, quá mạnh! Kính Vương tuyệt nhất! Đội Trung Quốc tuyệt nhất!"

"Cũng có đấy, năm trước có một trận chỉ mất 1 phút 26 giây liền KO, quyền thủ đội Cuba, cũng là hạng cân 81kg."

Người xem ở khán đài đều rất hưng phấn, bàn luận sôi nổi, Ứng Hoan nhìn chàng trai trên quyền đài, nghe trọng tài đếm giây, thời điểm trọng tài đọc "one", người xem la hét chói tai, thậm chí có người còn kích động đứng lên.

Âm thanh hò hét khí thế truyền vào trong tai, Ứng Hoan đột nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đứng bật dậy giơ tay bắc loa theo mọi người hét "Kính Vương tuyệt nhất!"

Từ Kính Dư thấy đối thủ sau khi ngã xuống đất không dậy nổi, theo bản năng nhìn về phía vị trí của đội dưới khán đài, anh thấy cô gái nhỏ hưng phấn đến độ không màng hình tượng mà đứng lên hò hét, thấy cô lộ ra niềng răng và hai cái răng nanh nhỏ luôn muốn cắn, thấy đôi mắt cô tỏa sáng nhìn anh.

Một khắc kia, Từ Kính Dư cảm thấy trên thế giới này không gì sáng bằng đôi mắt của cô.

Anh muốn lưu giữ ánh sáng ấy.

Để cô có thể kiêu ngạo vì anh.

Trong đội, các đội viên đều rất hưng phấn, Thạch Lỗi nói liên tục vài câu: "Kính Vương trâu bò, thật mẹ nó trâu bò!"

Dương Cảnh Thành rụt rụt đầu: "Người da trắng kia hình như tên Ni Cơ Tháp? Có lẽ Kính Vương ngày đêm nhớ kỹ cái tên này, chờ một ngày có thể gặp hãn trên quyền đài, đàn ông mang hận thật đáng sợ, quân tử báo thù mười năm không muộn."

Triệu Tĩnh Trung: "Đẹp trai, tôi cũng muốn đẹp trai như vậy! Bác sĩ nhỏ kích động đến mức đứng lên....."

Ứng Trì: "....."

Cậu nhìn thoáng qua Ứng Hoan, Ứng Hoan nhìn chàng trai trên quyền đài, có chút hoảng hốt, không xác định được có phải Từ Kính Dư vừa nhìn sang bên này không, nghe thấy bọn Thạch Lỗi nghị luận mới lấy lại được tinh thần.

Ứng Trì nói một câu nồng đậm mùi giấm chua: "Chị, chị kích động như vậy sao? Giống như còn kích động hơn lúc xem em thi đấu."

Ứng Hoan: "....."

.....Cô, hình như đã quá kích động.

Kích động quá mức.

Cái cảm giác muốn la hét vì anh, muốn kiêu ngạo vì anh cứ lặng lẽ xuất hiện, áp không được.

Ứng Hoan bị cảm giác thành linh xuất hiện này làm cho kinh ngạc, cô vội vàng ngồi xuống, quay đầu nhìn Ứng Trì, nhấp miệng cười: "Bởi vì tất cả mọi người đều rất kích động mà, đây là năm đầu tiên thi đấu WSB đánh ra KO, liền cảm thấy....." Cô nỗ lực lựa chọn từ ngữ thích hợp, muốn khen uyển chuyển một chút, miễn cho Ứng Trì cảm thấy thương tâm, "Cảm thấy rất có cảm giác vinh dự của tập thể! Đúng thế, là tập thể vinh dự."

Nghe vậy, Trần Sâm Nhiên quay lại nhìn cô, một bộ như cười như không.

Ứng Trì gãi đầu, hừ một tiếng: "Được rồi, em thừa nhận vừa rồi Từ Kính Dư quả thật rất trâu bò, rất tuấn tú." Cậu có chút phát điên nói, "A a a a chị, em cũng muốn thi đấu, tay ngứa không chịu được."

Ứng Hoan sợ cậu buồn, nắm lấy tay cậu, "Chị gãi cho em." Nói xong, thật sự gãi gãi lên mu bàn tay cậu.

Ứng Trì không nhịn được cười, rút tay về, "Em chỉ thuận miệng nói vậy thôi, sau này vẫn còn cơ hội."

Trên quyền đài, bởi vì tuyển thủ Ni Cơ Tháp của đội Russia bị KO nên đang được nhân viên y tế kiểm tra, nếu kết quả kiểm tra tốt mới có thể tiếp tục thi đấu.

Vài phút sau, xác định hẳn ta có thể tiếp tục thi đấu thì hiệp hai mới bắt đầu.

Đối với Ni Cơ Tháp, sau khi bị Từ Kính Dư hạ KO ngay từ hiệp đầu khiến cả thân thể và tâm lý của hẳn đều không được như lúc đầu, đương nhiên hẳn nhớ rõ Từ Kính Dư, năm đó chính vì Từ Kính Dư mà hẳn bị cấm thi đấu, năm nay thật vất vả mới được thi, không nghĩ tới lại gặp gỡ anh, hẳn càng không nghĩ tới Từ Kính Dư lại tiến bộ nhanh như vậy, trận đầu làm hẳn vô cùng khó khăn, cảm xúc đang ở bờ vực bùng nổ.

Từ Kính Dư trái lại rất bình tĩnh, ánh mắt trầm lạnh, hiệp thứ hai anh vẫn chủ động tấn công, Ni Cơ Tháp đã có chút hoảng loạn, đường quyền lộ rõ, lỗ hổng ngày càng nhiều, lại một lần bị Từ Kính Dư ép đến vây thẳng biên.

Hai người dây dưa kịch liệt, rõ ràng Từ Kính Dư đang chiếm ưu thế, ngay lúc Từ Kính Dư chuẩn bị đánh ra trọng quyền thì Ni Cơ Tháp ôm lấy anh, trọng tài ra mặt tách hai người ra.

Đồng thời tuyên bố cộng điểm cho Từ Kính Dư.

Hai người bị kéo ra, thi đấu tạm dừng vài giây.

Hiện tại Ứng Hoan đã hiểu rõ nội quy, nếu cộng điểm chắc chắn phải có lý do, hành động ôm đối thủ của Ni Cơ Tháp thuộc hành vi phạm quy.

Cô nhện không được nhú mày, lại phạm quy?

Nếu như hấn mất không chế làm Từ Kính Dư bị thương thì phải làm sao?

Thi đấu tiếp tục, Ni Cơ Tháp vẫn ôm Từ Kính Dư, trọng tài phạt cảnh cáo hấn ta. Từ Kính Dư đều bị ôm đến bất đắc dĩ, anh nhấp môi, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Ni Cơ Tháp, gia hỏa này tính toán bất chấp tất cả sao?

Thạch Lỗi mắng: "Cũng không hiểu loại người này sao có thể thi đấu."

Dương Cảnh Thành: "Năm nay Russia không coi WSB là trọng điểm, hấn không đi thì ai đi?"

"Chờ xem Kính Vương thu thập hấn thế nào."

Hiệp hai còi còn không đến nửa phút, Từ Kính Dư muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng kết thúc hiệp đấu không thú vị này, Ni Cơ Tháp biết anh thuận tay trái nên luôn di chuyển sang bên phải. Lúc hấn ra một quyền

thì Từ Kính Dư đã nhanh chóng làm một động tác giả để tránh, nhanh chóng đánh ra một tổ hợp quyền, đánh vào bụng hấn.

Ni Cơ Tháp lại bị dồn vào thẳng biên một lần nữa.

Từ Kính Dư không chút do dự đánh một quyền mạnh vào mi cốt hấn, máu lập tức chảy ra.

Không đợi trọng tài tách hai người ra, Từ Kính Dư lại nhanh chóng đánh ra một quyền thật mạnh.

Ni Cơ Tháp lại một lần nữa bị đánh bại.

Trọng tài nhanh chóng bước đến, một tay đặt trên mặt Ni Cơ Tháp, một tay giơ cao lên bắt đầu đếm giây: "ten, nine,...three, two, one!"

Ni Cơ Tháp lại bị KO một lần nữa.

Khóe mắt Ni Cơ Tháp bị thương tương đối nghiêm trọng, nhân viên y tế và trọng tài đều cho rằng hấn không thể tiếp tục thi đấu được nữa, bởi vậy phán định Ni Cơ Tháp bị thua.

Trọng tài đến bên Từ Kính Dư cầm tay anh giơ lên.

Từ Kính Dư chiến thắng.

Tiếng hoan hô không ngừng vang khắp sân vận động_____

"Thiên Bác tuyệt nhất! Đội Trung Quốc mạnh nhất! Kính Vương mạnh nhất!"

"Kính Vương mạnh nhất! A a a a thần tượng, nam thần! Em muốn sinh khí con cho anh!"

"Kính Vương, em muốn cùng anh sinh khí con!"

Từ Kính Dư chưa bao giờ cảm thấy thắng cuộc lại khiến anh sáng khoái như bây giờ, cảm giác báo được thù lớn vô cùng tốt, cả người anh vô cùng hưng phấn. Lúc đi xuống quyền đài, anh hơi dừng lại khi nghe thấy có người muốn sinh khí con cho mình, nhìn về phía Ứng Hoan.

Ứng Hoan tươi cười nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, anh nhìn cô, nhiệt huyết sôi trào đồng thời đáy lòng lại mềm sụn, cảm giác này thật kỳ diệu.

Từ Kính Dư đi đến chỗ ngồi của đội, anh không bị thương nhiều, chỉ có khoe miệng hơi sưng một chút, mi cốt bị rách nhỏ, ở trạng tốt nhất.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đều giơ ngón tay cái lên. Dương Cảnh Thành bội phục nói: "Kính Vương thật trâu bò."

Thạch Lỗi cũng néo giọng, học cách nói của mấy fans nữ, ngữ khí vô cùng thiếu đòn: "Kính Vương thật tuyệt, đánh KO, đẹp trai muốn chết, nam thần của em! Em muốn cùng anh sinh khí con!"

Từ Kính Dư: "....."

Anh lạnh mặt, hơi nhấp môi, quay đầu nhìn anh ta.

Thạch Lỗi cảm giác giây tiếp theo mình sẽ bị đá nên vội vàng lăn đến phía sau tránh nạn, vừa lúc trốn sau lưng Ứng Hoan.

Ứng Hoan nhìn Từ Kính Dư, ý cười trong mắt không dấu được, cô quay đầu lại nhìn Thạch Lỗi, trong đầu nảy ra ý xấu, cô giơ ngón tay cái lên, giọng nói mềm mại: "Kính Vương thật tuyệt nha!"

Từ Kính Dư: "..."

Anh nhìn chăm chăm cô vài giây, Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đều nghĩ: Không xong, bác sĩ nhỏ dẫm vài bom rồi!

Ứng Trì đứng lên, nếu Từ Kính Dư dám mắng chị cậu, cậu liền cùng anh đấu một trận!

Bốn phía an tĩnh vài giây, Từ Kính Dư nhìn Ứng Hoan, bỗng nhiên cười, khóe mắt hơi nhếch lên: "Như thế nào? Em cũng cảm thấy tôi rất tuần tú, muốn cùng tôi sinh khí con?"

Ứng Hoan: "....."

Bọn Thạch Lỗi: "....."

Mắt Ứng Hoan đỏ bừng, tâm nhảy lên, làm thế nào cô cũng không thể đoán được anh sẽ nói một câu không biết xấu hổ như vậy, làm trò đùa giỡn cô trước mặt mọi người.

Cô cắn môi trừng anh: "Anh.....Tưởng bở!"

Từ Kính Dư cúi đầu cười, Ứng Trì chửi ầm lên: "Đừng nghĩ chiếm tiện nghi của chị tôi! Anh cho rằng tôi không tồn tại sao?"

Từ Kính Dư liếc cậu một cái, "Tôi quả thật nghĩ cậu không tồn tại."

Ứng Trì: "!!!"

Ứng Hoan vội sờ sờ đầu Ứng Trì, nhỏ giọng nói: "Đừng để ý đến anh ấy, anh ấy chỉ biết chiếm tiện nghi người khác ở ngoài miệng thôi."

Xác thật, Từ Kính Dư rất thích nói mấy câu chiếm tiện nghi người khác.

Thời gian Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành quen anh tương đối dài, ít nhiều cũng có chút hiểu anh, lại nghĩ đến lời nói của Thạch Lỗi lúc trước, mọi người đều nghĩ anh chỉ đang đùa thôi, không coi lời anh nói là thật, nhưng mà Thạch Lỗi vẫn nói: "Cậu đừng nói mấy câu bắt nạt bác sĩ nhỏ,

chúng tôi ở đây che chở cô ấy, bọn tôi nhiều người như vậy, dù cậu rất lợi hại nhưng cũng không thể đánh được."

Từ Kính Dư tháo băng vải, lười đáp lại Thạch Lỗi, anh nhìn Ứng Hoan, chỉ chỉ vết thương của mình.

Hàn Thấm cười cười, đặt hòm thuốc xuống bên chân Ứng Hoan.

Ứng Hoan nhìn Từ Kính Dư, người nọ cười đến kiêu ngạo, cô nhớ đến dáng vẻ của anh trên quyền đài, nhin.

Ứng Hoan nhìn mặt anh, lấy một cái băng cá nhân từ trong túi, mở hòm lấy bông băng và nước muối sinh lý đi qua, Từ Kính Dư vừa thi đấu xong nên không thể ngồi ngay lập tức, anh đi vòng quanh một vòng, Triệu Tĩnh Trung đã chuẩn bị tốt, từ nơi chờ thi đấu chạy ra.

Triệu Tĩnh Trung đã tiếp xúc với Ứng Hoan khá lâu nên lá gan lớn hơn nhiều, anh ta nhìn Ứng Hoan, ánh mắt trông mong.

Ứng Hoan nháy mắt liền hiểu anh ta muốn cái gì, cô cười nhẹ không chút keo kiệt giơ ngón tay cái lên, "Cố lên!"

Trần Sâm Nhiên vẫn luôn trầm mặc mà nhìn Ứng Hoan, từ khi Từ Kính Dư bước xuống quyền đài thì cậu ta liền không nói một câu, cũng không cười.

Ứng Trì bỗng nhiên đập lên lưng cậu ta một cái: "Làm gì mà cậu lại dùng ánh mắt âm trầm này nhìn chị tôi?"

Trần Sâm Nhiên nhú mày: "Cậu bệnh à, đánh tôi làm gì?"

Ứng Trì thấy ánh mắt tối tăm của cậu ta, nhớ tới chuyện lúc trước, lại nhìn Trần Sâm Nhiên nói: "Tôi cảnh cáo cậu, cậu đừng nghĩ lại bắt nạt chị tôi, lúc trước vì cậu mà chị tôi bị đánh, phải ở bệnh viện mấy ngày, cậu

không cảm ơn thì thôi, cũng đừng mắng chửi hay bắt nạt chị tôi, bằng không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu."

Trần Sâm Nhiên hơi ngần ra.

Muốn nói cảm ơn cô ấy?

Cậu ta không nói nên lời, khả năng cô ấy cũng không hiểm lạ, dù sao cậu ta cũng biết cô không thích mình.

Cậu ta cũng không thích cô.

Trần Sâm Nhiên mím môi thành một đường, không rên một tiếng.

Ứng Hoan đứng bên cạnh, chờ Từ Kính Dư rốt cuộc cũng dừng lại, đi đến trước mặt anh, Từ Kính Dư dựa vào quyền đài, hơi khom lưng phối hợp với cô, anh nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, khóe miệng hơi nâng: "Tôi đánh thắng, không khen thưởng gì sao?"

Trực giác Ứng Hoan nói cho cô biết anh chuẩn bị nói lời không đứng đắn, nhìn anh không cái, không nói gì.

Cô giơ tay cẩn thận rửa vết thương cho anh, Từ Kính Dư liếc cô, lúc cô dán băng keo cá nhân cho mình, anh thấp giọng nói: "Vừa rồi khi bước xuống quyền đài, rất muốn ôm em."

Tim Ứng Hoan đập lỡ một nhịp, ngược mắt nhìn anh.

Đôi mắt Từ Kính Dư đen nhánh, nghiêm túc nhìn cô.

Một chớp mắt kia, ngón tay đang dè lên mi cốt anh hơi run nhẹ, đáy lòng bỗng nhiên có một chút xúc động_____

Cô muốn ôm anh.

Triệu Tĩnh Trung đã bắt đầu thi đấu, Từ Kính Dư muốn xem thi đấu nên đã đứng thẳng dậy, sờ nhẹ mi cốt, tay đặt lên ót cô xoa nhẹ, "Về sau phải bổ sung."

Ứng Hoan chậm rãi hồi phục tinh thần, quay đầu lại nhìn bóng dáng cao lớn của Từ Kính Dư, bị chính sự xúc động của mình làm chấn kinh.

Rạng sáng 12 giờ, thi đấu kết thúc.

Thiên Bác lấy kết quả 4:1 thắng đội Russia.

Thi đấu xong ai cũng mệt mỏi, sau khi trở lại khách sạn, Ứng Hoan tắm rửa xong liền chui vào chăn, trước khi ngủ cũng không quên nhắn tin cho Chung Vi Vi, khách sạn bọn họ đang ở đã đầy, nếu Chung Vi Vi đến thì sẽ ở cùng phòng với cô.

Chiều ngày hôm sau, Chung Vi Vi đến Tam Á.

Ứng Hoan đi đón cô ấy.

Chung Vi Vi lấy valy xuống khỏi taxi, thấy cô liền dùng sức vẫy tay, Ứng Hoan cười chạy tới, thấy cô ấy kéo một valy lớn, có chút kỳ quái, "Cậu chỉ ở mấy ngày, sao lại mang nhiều đồ như vậy?"

"À..." Chung Vi Vi có chút ngượng ngùng, "Mang đồ ăn đến, không phải Tiểu Trì không ăn tết ở nhà sao?"

Ứng Hoan cười: "Sao cậu đối xử với nó càng ngày càng tốt thế?"

Chung Vi Vi chớp chớp mắt, "Tớ là fans chị gái mà."

"Đi thôi, fans chị gái."

"Ừ."

Hai người trở lại khách sạn, Chung Vi Vi liền nằm liệt trên giường.

Ứng Hoan giúp cô ấy sắp xếp đồ đạc, đồ ăn đều lấy ra đặt lên bàn, sau đó chụp ảnh gửi cho Ứng Trì.

[Vi Vi tới gặp em, mang cho em rất nhiều đồ ăn.]

Mấy người Ứng Trì đang huấn luyện, không xem di động được, Ứng Hoan nhắn tin cho cậu xong liền quay lại nhìn Chung Vi Vi, "Muốn ra ngoài chơi không?"

Chung Vi Vi không động, đã buồn ngủ rồi, "Tối nay hoặc chiều mai đi, đến bãi biển sao?"

Ứng Hoan sợ lạnh lắc đầu, "Không muốn đi, nước biển vẫn hơi lạnh."

Chung Vi Vi nỉ non câu gì đó, Ứng Hoan nghe không thấy, quay lại nhìn thì phát hiện cô ấy đã ngủ rồi.

Buổi tối, Ứng Trì trở lại khách sạn, Ứng Hoan và Chung Vi Vi mang đồ ăn đến phòng Ứng Trì, Ứng Trì thấy Chung Vi Vi thì rất vui, "Chị Vi Vi."

Chung Vi Vi nhìn cậu, nghiêm túc nói: "Em gầy đi."

"Không có mà, vẫn trên dưới 74 kg, chỉ thay đổi một chút thôi, em rất chú ý bảo trì cân nặng."

Chung Vi Vi không nhịn được mỉm cười, "Nói cũng đúng, mọi người là quyền thủ, còn chú ý bảo trì cân nặng hơn nữ sinh bọn chị."

Ứng Trì gãi đầu: "Này....Cần thiết mà, cân nặng không thích hợp thì không có tư cách thi đấu."

Cậu mở rộng cửa phòng, mấy người Từ Kính Dư đi qua, Thạch Lỗi hô to: "Ai, Chung Vi Vi."

Thạch Lỗi, Dương Cảnh Thành và Chung Vi Vi dù sao cũng có một bữa cơm hữu nghị, còn thêm wechat, hai người rất nhiệt tình với Chung Vi Vi. Chung Vi Vi quay đầu nhìn bọn họ, cười cười: "Có muốn ăn chút gì không?"

Thạch Lỗi vừa thấy, trực tiếp kêu: "Ôi đệt! Ứng Trì đúng là tiểu tổ tông, xảy ra chuyện gì cũng sẽ có người đau lòng, cô còn tới mang đồ ăn cho cậu ta!"

Chung Vi Vi: "....."

Ứng Trì nhìn thoáng qua Chung Vi Vi, có chút ngỡ ngàng mà sờ sờ mũi: "Kia, chị Vi Vi là người tốt."

Chung Vi Vi: "...."

Không cần phát thẻ người tốt cho cô!

Một đám vận động viên chen vào phòng Ứng Trì, Từ Kính Dư đứng ở cửa, hướng Ứng Hoan nâng nâng cằm.

Ứng Hoan đột nhiên nhanh trí, thừa dịp một đám người như soi đôi tranh đoạt đồ ăn, cô nhanh chóng đến bên cạnh lấy ra một hộp bò khô, ôm bò khô đến trước mặt anh.

Từ Kính Dư liếc cô cười, "Không phải muốn em lấy đồ ăn cho tôi, kêu em đến đây nói mấy câu."

Ứng Hoan nhét bò khô vào ngực anh, "Anh ăn đi, coi như khen thưởng việc thi đấu thắng cho anh."

"Khen thưởng này cũng thật khó coi."

".....Vậy anh muốn ăn hay không?"

"Muốn chứ, em đưa cái gì tôi cũng muốn." Từ Kính Dư vặn nắp hộp, bỏ một miếng bò khô vào miệng, trong tiếng cãi cọ ồn ào, anh cúi xuống nhìn Ứng Hoan, "Em muốn cái gì?"

"A?"

Ứng Hoan có chút mờ mịt.

Từ Kính Dư nói thẳng: "Em muốn cái gì? Hoặc là em thích cái gì? Tôi tặng em."

Ứng Hoan sửng sốt, nói nhỏ: "Nào có người tặng quà mà trực tiếp hỏi đối phương muốn cái gì, một chút kinh hỉ cũng không có" Cô dừng một chút, "Tôi cũng không muốn cái gì, anh không cần suy nghĩ chuyện này, vẫn nên an tâm chuẩn bị thi đấu đi."

Từ Kính Dư hơi cúi đầu: "Thi đấu kết thúc, nếu thắng, em phải làm bạn gái tôi."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Edit: Rùa

Nếu thắng, em phải làm bạn gái tôi....

Tim Ứng Hoan đập nhanh hơn, cô nhanh chóng ngược mắt nhìn anh, anh luôn nói những lời khiến cô đỏ mặt, cô có chút không theo kịp tiết tấu, theo bản năng nói: "Nếu thua thì sao?"

Cô không hy vọng bọn họ thua, nhưng thi đấu thì đều có thắng thua, hơn nữa đội Cuba rất mạnh, đã cầm giải quán quân mấy năm nay. Cô không hiểu, Từ Kính Dư quá tự tin hay anh cảm thấy lấy cô làm mục đích thì càng có động lực?

Từ Kính Dư bước tới gần cô, bỏ tay vào túi quần, thấp giọng cười: "Nếu thua, vậy tiếp tục theo đuổi."

Ứng Hoan nghẹn.

Từ Kính Dư nghiêng đầu nhìn cô, lông mày khẽ nhích: "Nói không chừng trước khi mùa giải kết thúc tôi đã theo đuổi được em rồi."

Trong lòng Ứng Hoan nháy dưng, cho nên không nói đến chuyện có thi đấu hay không, thắng thua thế nào, đều không liên quan đến chuyện anh theo đuổi cô, anh chỉ là gieo một hạt giống trong lòng cô mà thôi.

Ứng Hoan cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Vậy anh nói làm gì? Biết rõ tôi hy vọng các anh thắng."

Từ Kính Dư không có ý kiến, lại hỏi: "Nghiêm túc, em thích cái gì?"

Anh muốn tặng cô cái gì đấy, nhưng không muốn đưa loạn, anh cũng không cảm thấy trực tiếp hỏi đối phương thích cái gì là chuyện mất mặt, huống hồ anh thật sự không biết cô thích cái gì.

Giai đoạn đầu thi đấu còn hơn hai tháng mới kết thúc, Ứng Hoan nghĩ anh không còn gì phải lo lắng, ngẩng đầu nhìn anh, giảo hoạt cười: "Tôi ư, thích máy bay tư nhân."

Từ Kính Dư: "....."

Máy bay tư nhân, xin lỗi, hiện tại anh mua không nổi.

"Thích máy bay tư nhân đúng không?" Anh cười gật đầu, xoa xoa ót cô, "Được, một ngày nào đó tôi sẽ mua cho em."

Ứng Hoan: "...."

Cô chỉ nói giỡn thôi! Anh muốn mua máy bay tư nhân! Điên rồi!

Chung Vi Vi quay đầu nhìn thoáng qua, vừa lúc thấy cảnh này, cười cười quay đầu lại, Ứng Trì muốn đi tìm Ứng Hoan, cô sợ Ứng Trì xù lông, trực tiếp dùng tay ấn ót cậu.

Giây tiếp theo, liền ngậy ngấn cả người.

Tóc cậu thật mềm!

Lần đầu tiên Ứng Trì bị nữ sinh khác ngoài Ứng Hoan sờ đầu, sắc mặt đỏ lên, cậu nhìn về phía Chung Vi Vi, có chút ngượng ngùng, có chút quần bách nói: "Chị Vi Vi?" (Tiểu Trì của tôi, cứ gì lại đỏ mặt 🙄 🙄 🙄)

Ngón tay Chung Vi Vi nhẹ miết trên đầu cậu, lại xoa một chút, cảm thán: "Bây giờ mới biết tóc nam sinh cũng có thể mềm như vậy."

Chị em hai người, da đều trắng, tóc cũng mềm như vậy.

Ứng Trì: "..."

Tại cậu đỏ lên, đầu hơi rũ xuống, ngoan ngoãn đến kỳ cục (>_< khóc hai dòng sông)

Ứng Hoan quay lại nhìn, liền thấy Chung Vi Vi xoa đầu Ứng Trì như xoa đầu chó nhỏ. Chung Vi Vi quay lại nhìn Ứng Hoan, giống như phát hiện một đại lục mới, đặc biệt vui vẻ: "Ứng Tiểu Hoan, tóc Tiểu Trì rất mềm, giống tóc cậu vậy, thật thần kỳ."

Ứng Hoan: "..."

Ứng Trì cảm thấy tóc mình bị xoa loạn rồi, nhưng lại ngượng ngùng né tránh Chung Vi Vi nên chỉ có thể đỏ mặt để cho cô chà đạp.

Ứng Hoan nhìn Ứng Trì như vậy, nhin không được cười ra tiếng, giây tiếp theo, trên đầu xuất hiện một bàn tay, một giọng nói lười biếng vang lên.

"Đúng là rất mềm."

Cô gạt tay anh xuống.

Cho dù thật mềm, anh cũng sờ quá nhiều lần rồi.

Thời gian không còn sớm, Chung Vi Vi và Ứng Hoan về phòng, hai cô gái nhỏ tắm rửa xong liền lên giường nói chuyện phiếm, Chung Vi Vi ghé sát lại gần Ứng Hoan, nhéo má cô, cười tùm tùm hỏi: "Nói đi, cậu và Từ Kính Dư là thế nào? Phát triển thêm một bước?"

Ứng Hoan không nghĩ tới cô ấy nhìn ra nhanh như vậy, có chút kinh ngạc: "Rất rõ ràng sao?"

Ngoại trừ Trần Sâm Nhiên, mọi người trong câu lạc bộ sớm chiều ở chung cũng không nhận ra, là nhóm vận động viên thần kinh quá thô, hay bọn họ căn bản không nghĩ tới Từ Kính Dư sẽ thích cô?

Chung Vi Vi cười: "Đã sớm cảm thấy Từ Kính Dư đối xử với cậu không giống người khác."

Ứng Hoan càng kinh ngạc: "Đúng không? Khi nào thấy?"

"Lúc ăn cơm lần trước." Chung Vi Vi thúc dục: "Mau nói, hiện tại hai người thế nào?"

Ứng Hoan áp mặt vào gối đầu, mơ hồ nói: "À... anh ấy theo đuổi tớ."

Chung Vi Vi trừng lớn đôi mắt, ấp úng nói: "Quả nhiên là như thế." Cô rất tò mò, đẩy đẩy Ứng Hoan, "Theo đuổi cậu như thế nào? Cậu nói cho tớ nghe đi."

"Cũng không thế nào cả..." Ứng Hoan cũng không biết nên nói thế nào, bởi vì Từ Kính Dư giống như cái gì cũng không làm, lại giống như cái gì cũng đều đã làm, khiến lòng cô nhiễu loạn, "Chuyện anh ấy theo đuổi tớ hình như mẹ anh ấy cũng đã biết, vừa rồi lúc ở cửa phòng Ứng Trì, anh ấy nói nếu mùa giải kết thúc, bọn họ giành chiến thắng thì tớ phải làm bạn gái anh ấy...Cho dù thua, cũng vẫn tiếp tục theo đuổi tớ."

Ứng Hoan lần đầu tiên cảm thấy phiền não vì chuyện thế này, gần đây luôn đè dưới đáy lòng, Chung Vi Vi đào một kẽ hở, nó liền như cây đậu muốn vươn lên khỏi đáy lòng.

Chung Vi Vi nhìn Ứng Hoan, cô mặc một cái váy ngủ, mặt áp vào gối, tóc dài đen nhánh xõa tung, làn da trắng tuyết, đôi chân dài tinh tế cân xứng, nhìn thế này thật câu dẫn người khác. Sau khi Ứng Hoan đeo niềng răng thì rất ít người theo đuổi cô rất ít, còn không bằng hồi học cao trung,

Chung Vi Vi tưởng tượng đáng vẻ Ứng Hoan sau khi tháo niềng răng, cảm thấy người bây giờ theo đuổi cô mới thực sự có mắt nhìn."

Vậy còn cậu, cậu thích anh ấy sao?"

"Tớ sao..." Ứng Hoan quay mặt về phía cửa sổ, trầm mặc hai giây, lại quay đầu nhìn Chung Vi Vi, nghiêm túc hỏi, "Nếu có một khoảnh khắc, tớ rất muốn ôm anh ấy, chính là lúc anh ấy dành chiến thắng, có tính là thích không?"

Chung Vi Vi hơi sững sốt, cười: "Tính chứ, đều muốn ôm anh ấy, khẳng định là có hảo cảm."

Ứng Hoan theo thói quen mà liếm nhẹ răng nanh, lưỡi đụng phải dây thép, "Nhưng tớ còn chưa muốn yêu đương."

"Bởi vì niềng răng?"

"Ừ..."

Ứng Hoan cảm thấy mình thích Từ Kính Dư, nhưng cái loại thích này còn chưa đến mức khiến cô không quan tâm mặt mũi mà không áp được xúc động muốn ôm anh, làm cô không ngại mang niềng răng cùng anh yêu đương, hôn sâu.

Hoặc nói là, hiện tại cô càng để ý niềng răng của mình hơn, để ý mang nha bộ cùng anh yêu đương.

Khi đó cô còn không rõ ràng lắm, có đôi khi càng thích một người, đặc biệt là người đó rất ưu tú, sẽ càng để ý đến bản thân, càng muốn bản thân hoàn mỹ nhất khi xuất hiện trước mặt đối phương.

Đây là điều phổ biến trong tình yêu.

Chung Vi Vi nhìn Ứng Hoan, bỗng nhiên có chút hiểu rõ suy nghĩ của cô, nếu đổi thành mình mang niềng răng, cho dù Ứng Trì hôn thì cô cũng sẽ kinh hoàng thất thố, mà không phải kinh hỉ đến muốn hét chói tai, hoặc là phản công mà gặm cậu mấy cái.

Cô nghĩ đến đấy, đột nhiên đập một cái vào đầu mình.

Ứng Hoan hoảng sợ, "Cậu làm gì?"

Chung Vi Vi có chút hổ thẹn mà gãi tóc, "Không có việc gì....."

Là một giấc mộng không thực tế mà tôi...Đánh một cái làm bản thân tỉnh táo, Ứng Trì sao có thể hôn cô. Nhìn thấy em trai của bạn tốt, thật là tội lỗi.

Nhưng dù biết là tội lỗi, cô cũng đã lún quá sâu.

Chung Vi Vi thở dài, kéo chăn lên che kín cả hai người.

Ứng Hoan: "..."

"Cậu sao thế?" Cô hỏi.

"Ngủ ngủ ngủ, ngày mai tớ muốn tắm biển, tẩy não."

"....."

Ứng Hoan xốc chăn lên, lộ đầu ra, chọc chọc Chung Vi Vi: "Đừng ngủ, nói chuyện một chút đi."

Chung Vi Vi lại kéo chăn che kín hai người: "Không nói, ngủ, ngày mai lại nói."

Ứng Hoan: "..."

Được rồi, cô còn muốn nói về Từ Kính Dư, ngủ thì ngủ....

Ngày hôm sau thời tiết không tốt, bỗng nhiên đổ xuống một cơn mưa, nhiệt độ giảm thấp, nước biển có chút lạnh, ý nguyện tắm biển của Chung Vi Vi bị ngâm nước nóng, hai người đến sân huấn luyện xem mọi người luyện tập.

Giữa trưa, Ứng Hoan múc canh thịt ra chén nhỏ, chờ vận động viên rửa tay xong có thể ăn luôn. Trần Sâm Nhiên là người đầu tiên đến đây, cậu kéo ghế ra ngồi xuống, thấy cô mang chén canh đặt từng chỗ ngồi, lúc thấy cô mang chén canh đến chỗ mình, đột nhiên hoảng hốt đứng dậy, trực tiếp đoạt lấy chén canh trong tay cô.

Cậu ta hơi dùng sức, Ứng Hoan hề phòng bị, nước nóng trong chén canh bị hắt ra ngoài hơn nửa, trực tiếp hắt vào tay cô.

Ứng Hoan bị nóng đến nhảy lên, vẫy mạnh tay kêu to: "A..."

Cô che tay lại, khuôn mặt nhăn nhó, đôi mắt ửng đỏ nhìn cậu ta.

Lúc này Trần Sâm Nhiên mới phản ứng lại, cầm nửa chén canh còn lại ngậy người nhìn cô, cả cánh tay bị nước bắn vào cũng chưa cảm thấy đau. Chung Vi Vi vội vàng bước tới, nhanh chóng mở nắp một chai nước khoáng, kéo tay Ứng Hoan xuống, thấy mu bàn tay và ngón tay của cô đều đỏ ửng, vội vàng hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Ứng Hoan hít một hơi, nước lạnh chảy vào làm dịu đôi chút, cô nhỏ giọng: "Vẫn ổn."

Chung Vi Vi quay đầu nhìn Trần Sâm Nhiên, cô nhớ rõ lời cậu nói Ứng Hoan lần trước, lúc này không nhịn được, "Sao cậu lại thế này? Canh vừa múc khỏi nồi không bao lâu, nóng như vậy cậu dành lấy làm gì?"

Ứng Hoan kéo cô lại, "Không có việc gì, cậu đừng nói nữa."

Chung Vi Vi nhấp miệng, nếu không phải thấy Trần Sâm Nhiên còn phải thi đấu, cô thật muốn mắng cậu ta vài câu.

Trần Sâm Nhiên nhìn bàn tay trắng nõn của Ứng Hoan đã sưng đỏ, có chút luống cuống tay chân không biết làm thế nào. Ứng Hoan cũng đã từng xử lý vết thương cho cậu ta, cậu ta nhớ rõ tay cô non mịn thế nào, hiện tại vì cậu ta mà bị thương...

Từ Kính Dư và bọn Thạch Lỗi đến sau, thấy tay Ứng Hoan, anh nhíu mày, bước nhanh qua, trầm giọng hỏi: "Sao lại thế này?"

Còn phải thi đấu, Ứng Hoan muốn việc nhỏ hóa không, lắc đầu nói: "Không có việc gì, không cần thận nên bị bỏng thôi."

Từ Kính Dư nhìn tay cô: "Làm sao mà bị?"

"Cầm chén không cẩn thận."

Chung Vi Vi đổ hết chai nước khoáng, đang muốn lấy một chai nữa thì Từ Kính Dư còn nhanh hơn cô, anh đã vặn nắp bình ra, cầm tay Ứng Hoan nhẹ nhàng đổ nước xuống. Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, mặt hơi đỏ, khe rứt tay, "Được rồi, không cần nữa đâu, cũng không đau lắm."

"Đừng lộn xộn, hết chai này thôi."

Từ Kính Dư hơi dùng lực, cô liền không động đậy.

Thạch Lỗi nhìn Trần Sâm Nhiên nhỏ giọng hỏi Dương Cảnh Thành: "Không phải lại là thằng nhóc này gây sự chứ?"

Dương Cảnh Thành lắc đầu, anh ta nhìn Từ Kính Dư, dùng bả vai đâm Thạch Lỗi, "Ai, cậu có cảm thấy...Gần đây Kính Vương đối xử với bác sĩ nhỏ đặc biệt tốt không?"

"Có người không tốt với bác sĩ nhỏ sao?"

"Trần Sâm Nhiên"

"Không tính cậu ta."

Từ Kính Dư ném bình nước đã hết vào thùng rác, Chung Vi Vi lập tức cầm thuốc bỏng đến bôi cho Ứng Hoan, nhỏ giọng nói: "May mà không nổi bọt nước, nếu không sẽ rất phiền toái."

Nhưng mà, sưng rất to.

Ứng Hoan ngẩng đầu, thấy tất cả mọi người đang vây quanh cô, cười một chút: "Mọi người nhìn tôi làm gì? Đi ăn cơm đi."

Chung Vi Vi: "Ứng Trì đâu."

Thạch Lỗi: "Huấn luyện viên Ngô gọi cậu ấy đi nói chuyện, không biết nói cái gì nữa."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, nói: "Đi ăn cơm đi."

Từ Kính Dư liếc Trần Sâm Nhiên, người này giờ còn cầm cái chén đứng im một chỗ, mắt hơi híp mại.

Trần Sâm Nhiên giống như giờ mới lấy lại tinh thần, cầm chén canh trở lại chỗ ngồi, lúc ăn cơm càng vội vàng, lừa cơm như bay vào miệng rồi nhanh chóng đứng dậy.

Chung Vi Vi nói nhỏ vào tai Ứng Hoan: "Thằng nhóc này bị sao vậy? Không phải tâm lý có vấn đề chứ?"

Ứng Hoan hơi dừng, lắc đầu nói: "Cậu ta chỉ không thích tớ thôi, sau này tớ không trêu chọc cậu ta thì không sao cả."

Chung Vi Vi cũng không biết nên nói cái gì, toàn bộ mọi người trong đội đều rất hài hòa, ngoại trừ Trần Sâm Nhiên, cậu ta khó ở chung như vậy,

lại còn là tuyển thủ chủ lực, không thể đánh, không thể mắng, bị ủy khuất cũng phải nhịn, cô có chút đau lòng Ứng Hoan, "Được rồi, cậu cẩn thận một chút."

Chuyện này Ứng Hoan không nhắc lại, sắp thi đấu, mọi người cũng không chú ý vết thương nhỏ của cô, ngoại trừ Từ Kính Dư.

Ngày 30 tháng 1, Thiên Bác đấu với Ukraine ở nhà thi đấu Tam Á.

Tỉ số 4:1, Thiên Bác giành chiến thắng.

Chung Vi Vi sẽ trở về ngày 1 tháng 2, Ứng Hoan và Ứng Trì tiễn cô, Chung Vi Vi nhìn thiếu niên như từng, rất muốn xoa đầu cậu một chút, nhưng Ứng Hoan ở đây, cô có chút ngượng ngùng, đành lên xe trong tiếc nuối.

Ngày 2 tháng 2, Thiên Bác xuất phát đi Mexico, tiến hành trận đấu thứ hai trên sân khách.

Cứ như thế suốt nửa tháng, đã tới giữa tháng 2, trở lại Tam Á ngày 12 tháng 2.

Ngày hôm sau lại phải thi đấu, thời gian quá khẩn trương, các đội viên dù rất mệt cũng cố gắng huấn luyện, điều chỉnh trạng thái để tiếp tục thi đấu.

Ứng Hoan đi theo bọn họ nửa tháng, đều có chút không chịu nổi, cô không thể tưởng tượng nổi những người vận động viên này đã phải cố gắng mức nào, lên máy bay dành thời gian ngủ một chút, xuống máy bay liền cố gắng điều chỉnh múi giờ, tỉnh ngủ lại đi huấn luyện, tiếp theo liền thi đấu.

Nhóm vận động viên tham dự họp báo xong liền đi chuẩn bị.

Ứng Hoan ngồi trong phòng nghỉ nhìn Từ Kính Dư thuần thực trói băng vải, cảm thấy anh thật giống Iron Man, luôn bảo trì trạng thái tốt nhất.

Từ Kính Dư ngược mắt liếc cô một cái, ngoắc ngoắc tay.

Ứng Hoan chậm rãi đi qua, "Làm sao vậy?"

Không phải lại kêu cô tới buộc băng vải chứ?

Từ Kính Dư một bên buộc băng vải, một bên cúi đầu đến gần tai cô, nói nhỏ: "Đêm nay thi đấu xong liền qua 0 giờ, biết là ngày mấy sao?"

Đêm nay qua 0 giờ.....

Ngày 14 tháng 2.

Lễ tình nhân.

Lòng Ứng Hoan nhảy dựng, gật gật đầu, hàm hồ nói: "À, biết."

Từ Kính Dư khẽ cười: "Biết thì tốt, có đồ muốn tặng em, buổi tối....."
Anh nghĩ buổi tối hình như quá muộn, sửa lại, "Vẫn là tối mai đi, đêm nay mọi người cùng nhau trở về, tiểu tổ tông Ứng Trì kia chắc chắn sẽ nhìn chăm chăm em."

Đáy lòng Ứng Hoan như đang nhảy nhót, không nhịn được tò mò: "Anh muốn tặng gì? Ngoại trừ ngủ ra thì chúng ta đều ở bên nhau, anh lấy đâu ra thời gian chuẩn bị quà?"

Cả đội đều sinh hoạt với nhau, cô không phát hiện Từ Kính Dư rời khỏi đội ngũ, thời gian ở đâu mà anh trộm đi chuẩn bị quà?

Từ Kính Dư hơi nhướng mày: "Khi nào em ngủ bên cạnh tôi sẽ biết tôi chuẩn bị quà lúc nào."

Ứng Hoan: "!!!"

"Ngoan." Từ Kính Dư cười, "Đừng tức giận, coi như tôi chưa nói."

Sắc mặt Ứng Hoan đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Anh chỉ biết chiếm tiện nghi ngoài miệng."

Từ Kính Dư dừng một chút, anh cũng muốn dùng hành động để chiếm tiện nghi, nhưng cô phải đáp ứng mới được.

Lúc này, Ngô Khởi hô to: "Đều lại đây, cố vũ!"

Thi đấu sắp bắt đầu rồi.

Đây là trận thi đấu thứ năm trong vòng tròn, bốn trận trước Thiên Bác đều thắng, điểm số tích phân hiện đang xếp thứ hai. Mấy trận trước đều đánh khá tốt, bởi vì không gặp phải đội mạnh, đêm nay đội Mexico cũng không tính là đội mạnh, lúc trước Ngô Khởi đã cho bọn họ xem qua video thi đấu của đối thủ để nghiên cứu.

Nếu ngoài ý muốn, đêm nay kết quả kém nhất cũng là 3:2.

Trải qua năm giờ thi đấu kịch liệt, kết quả cuối cùng không khác lắm với kết quả Ngô Khởi đã dự liệu, điểm số là 4:1.

Mọi người trở về khách sạn đã hơn 1 giờ sáng, Ứng Hoan nhìn qua Từ Kính Dư bên cạnh, trong đầu nghĩ đến quà tặng Lễ tình nhân....Rốt cuộc là cái gì? Cô có cần tặng lại hay không?

Ứng Trì đi bên cạnh Ứng Hoan, bỗng nhiên nhảy lên bắt một cái lá cây, quay đầu nhìn Ứng Hoan: "Chị, còn ba ngày sẽ ăn tết, chị thật sự không quay về sao?"

Ứng Hoan lắc đầu: "Không về, hai ngày trước chị đã gọi cho ba mẹ, cả hai người đều không cho chị trở về...Hơn nữa vé máy bay đi Ma Rốc đều

đã mua."

Trận thi đấu tiếp theo sẽ diễn ra ở Ma Rốc.

"Ba mẹ cũng thật nhọc lòng, em đã thành niên rồi..."

"Vậy em muốn chị về sao?"

"Không phải..."

Ứng Trì gãi đầu, cậu cũng muốn ăn tết cùng Ứng Hoan, thi đấu thì không được tham gia ăn tết cũng phải ở ở nước ngoài và trên máy bay, cậu cảm thấy mình có chút đáng thương.

Trở lại khách sạn, Ngô Khởi tịch thu toàn bộ di động của mọi người, đuổi từng người về phòng, trước khi Từ Kính Dư vào phòng còn liếc Ứng Hoan một cái, cô gái nhỏ mệt đến nỗi mắt cũng không còn thần thái như trước.

Ứng Hoan xác thật rất mệt mỏi, về phòng tắm rửa xong liền ngã lên giường ngủ.

Thời gian nghỉ trưa ngày hôm sau, Ứng Hoan nhìn thoáng qua mấy vận động viên đều đã ngủ, lặng lẽ đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, phía sau liền truyền đến một giọng nói lười biếng: "Lén lút như thế, muốn đi đâu đây?"

Ứng Hoan hơi dừng lại, quay đầu nhìn Từ Kính Dư, "Không phải anh đang ngủ sao?"

Từ Kính Dư đến bên cạnh cô, "Không ngủ, thấy em đi liền đi theo."

Mấy ngày gần đây không phải ở trên máy bay thì chính là thi đấu hoặc trong khách sạn, cơ bản không được nghỉ, hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh

mặt trời ảm áp, Ứng Hoan liền muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Cô chỉ phía trước, "Vừa rồi tôi thấy bên kia có người bán dứa, tôi muốn mua."

"Muốn uống?"

"Ừ."

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần: "Đi thôi, tôi đi với em."

Vài phút sau, hai người đã đi vào quán, chủ quán chào đón nhiệt tình: "Muốn hai quả sao?"

Từ Kính Dư nâng nâng cằm: "Một thôi, cho cô ấy, chọn quả to."

Ứng Hoan: "..."

Cô vội vàng nói: "Không cần to như vậy, tôi muốn một quả nhỏ thôi, to uống không hết."

Từ Kính Dư liếc cô một cái, cười, "Vậy nhỏ đi."

Chủ quán vui tươi hơn hờ: "Được thôi." Ông ta chọn một quả dứa, nói chuyện với Ứng Hoan: "Bạn trai cô thật đẹp trai, còn săn sóc."

Ứng Hoan nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, nhẹ giọng nói: "Anh ấy...không phải bạn trai tôi."

Từ Kính Dư khịt mũi, trước mặt người ngoài, cũng không biết chừa cho anh chút mặt mũi, nhanh như vậy đã phá đám.

"Không phải sao?" Chủ quán ho nhẹ, cầm ống hút vào quả dứa, đưa cho Ứng Hoan, "Kia hiểu lầm, hiểu lầm."

Ứng Hoan ôm quả dứa, cúi đầu hút một ngụm.

Từ Kính Dư trả tiền cho chủ quán, không chút để ý nói: "Không hiểu lắm, là bạn trai."

Ứng Hoan: "..."

Từ Kính Dư cất ví vào túi quần, xoa xoa ót cô: "Đi thôi."

Ứng Hoan cắn ống hút, đi theo sau anh, ánh nắng chiếu vào hai người tạo nên một tầng sáng ấm áp.

Từ Kính Dư đi bên cạnh cô, thuận miệng hỏi: "Nước dừa ngọt không?"

"Rất ngọt."

Ứng Hoan nhìn chăm chăm anh, có chút thất thần, không quá chú ý dưới chân, a một tiếng, ống hút chọc phải niềng răng, Từ Kính Dư quay người nhìn cô, "Nghĩ cái gì thế? Đi đường phải nhìn đường."

Ứng Hoan đứng vững, một ý nghĩ nảy sinh trong đầu.

Anh cao hơn cô nhiều, thân hình cao lớn cường tráng, quay người lại liền giúp cô che hết ánh nắng.

Ứng Hoan ôm quả dừa, đè nặng lên tim đang đập thành thịch, nhỏ giọng hỏi: "Từ Kính Dư, anh yêu đương...Nhất định muốn hôn môi sao?"

Từ Kính Dư: "..."

Anh trầm mặc vài giây, hơi cúi đầu nhìn cô, bỗng nhiên cười: "Ứng Tiểu Hoan, em cảm thấy tôi giống người ăn chay sao?"

Ứng Hoan: "....."

Không giống, một chút cũng không giống.

Anh giống người ăn thịt đến xương cốt cũng không nhả ra, giống trong truyện ngôn tình....sói đói một đêm bảy lần!

Từ Kính Dư nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt thanh triệt ô nhuận, môi phấn nộn ướt át, anh muốn nếm thử nước dứa trong miệng cô xem có phải thật sự ngọt hay không.

Cô gái này thật biết trêu chọc anh.

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nâng tay chạm vào mặt cô.

Lòng bàn tay khá thô, cọ qua má cô khiến Ứng Hoan run nhẹ, buông óng hút ra ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư khẽ cười, nắm cằm cô, ngón tay xa sát qua lại, tim Ứng Hoan đập càng lúc càng nhanh, cô đoán được anh muốn làm gì.

Đầu óc cô trống rỗng, muốn tránh lại tránh không được.

Trơ mắt nhìn anh cúi người, cúi đầu chậm rãi tới gần.

Không một tiếng động.

Thẳng đến khi mặt càng lúc càng gần, Ứng Hoan mới đột nhiên phản ứng lại, trong đầu chỉ có một ý niệm: Anh muốn hôn răng nanh của cô.

Cô nhất định không để anh hôn đến!

Giây tiếp theo, cô giơ tay che miệng mình.

Từ Kính Dư dừng một chút, nhìn đôi mắt mở to của cô, nhìn rõ tia kinh hoàng trong đáy mắt, anh rũ mắt xuống, khước miệng khẽ nâng, ở mu bàn tay cô nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Edit: Rùa

Môi anh mềm mại ấm áp ngoài ý muốn, dừng lại hai giây trên mu bàn tay cô.

Đôi mắt Ứng Hoan mở to, đầu quả tim run nhẹ, nơi anh chạm vào dường như nóng lên, như vậy có tính là hôn gián tiếp không?

Từ Kính Dư dùng hành động thực tế để chứng tỏ mình không ăn chay, anh ngồi dậy, giọng nói khàn khàn: "Ứng Tiểu Hoan, tôi không ăn chay, yêu đương sẽ hôn môi." Anh dừng một chút, kéo cánh tay đang còn che miệng của cô, ngón tay lơ đãng cọ qua môi cô, ý vị thâm trường nói, "Không chỉ hôn môi mà còn làm một số việc thân mật hơn, những cặp tình nhân làm gì chúng ta đều sẽ làm. Hơn nữa, phải làm tốt hơn họ, hiểu không?"

Ứng Hoan: "..."

Ý của anh là, yêu đương cũng xứng với cấp bậc quyền vương sao?

Quả nhiên là Từ Kính Dư, nói yêu đương cũng không thể thua.

Ứng Hoan vì câu nói "làm một số việc thân mật hơn" của anh mà mặt đỏ tim đập, kinh hoàng thất thố cúi đầu, lại ngẩng đầu nhìn anh: "Anh lại chiếm tiện nghi của tôi."

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, nhàn nhàn nói: "Là em hỏi tôi yêu đương có hôn môi không." Anh xoa nhẹ đầu cô, "Còn phải thi đấu, về sau đừng trêu chọc tôi, lần sau còn trêu chọc nữa, sẽ không dừng lại ở việc hôn tay đâu."

Nói xong, bỏ tay vào túi quần tiêu sái bước đi.

Ứng Hoan đứng tại chỗ há hốc mồm, tức giận đến dậm chân, ai trêu loạn! Rốt cuộc là ai trêu loạn!

Cô ôm quả dưa đuổi theo, mới vừa bước hai bước liền thấy Từ Kính Dư dừng chân, vừa ngẩng đầu liền thấy Hàn Thấm đứng bên cạnh một cây dưa. Hàn Thấm cũng không đoán được mình sẽ nhìn thấy chuyện này, đứng tại chỗ nhìn bọn họ, có chút ngượng ngùng nhưng vẫn cười.

Sắc mặt Ứng Hoan đỏ lên trong nháy mắt.

Cách tay hôn bị nhìn thấy?

"Bác sĩ Hàn...."

Hàn Thấm cười tủm tỉm chủ quả dưa trong lòng cô, khụ một tiếng: "Chị cũng chỉ đi dạo một chút, muốn mua dưa."

Ứng Hoan đỏ mặt nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi em nên mua giú chị một quả."

Hàn Thấm không để ý, xua xua tay: "Không có việc gì, chị tự đi được, các em..."

Dù sao da mặt Từ Kính Dư cũng thật sự dày, đối với anh chỉ cần không bài bị tiểu tổ tông Ứng Trì kia nhìn thấy thì đều không sao cả, Hàn Thấm cũng không phải người hay bát quái, anh cười nhẹ: "Chúng ta về trước."

Hàn Thấm nhường mày với Ứng Hoan rồi bước đi.

Đợi người đi khỏi, Ứng Hoan thẹn quá thành giận trừng Từ Kính Dư, ôm dừ bước nhanh vượt qua anh, đi sau cô sợ không nhìn được mà chọc eo của anh.

Eo nhột đại khái là nhược điểm duy nhất trên người anh.

Từ Kính Dư chậm rì rì đi sau lưng cô.

Trở lại sân huấn luyện, Từ Kính Dư tiếp tục luyện tập, Ứng Hoan ngồi bên cạnh, đặt quả dừ lên đùi, cô nhìn Từ Kính Dư luyện tập, trong đầu tất cả đều là một suy nghĩ____

Thật sự có thể khiến Từ Kính Dư trở thành bạn trai sao?

Lúc Từ Kính Dư muốn hôn cô, cô cũng không bài xích, thậm chí mặt đỏ tim đập đến sắp không khống chế được bản thân.

Cô dùng sức xoa mặt, thở dài.

Như thế nào lại dễ dao động như vậy?

Định lực thật kém.

Buổi tối, mọi người cơm nước xong về phòng, Ứng Hoan đi bên cạnh Ứng Trì, phòng Ứng Trì đối diện chéo phòng Từ Kính Dư, Ứng Hoan lấy anh đi vào liền bước tiếp nhưng đột nhiên cửa phòng mở ra, cô còn nhớ rõ tối qua anh nói sẽ tặng quà cho cô, trong lòng có chút chờ mong, có chút tò mò, không biết anh sẽ tặng gì cho cô? Lúc đi qua định lặng lẽ hỏi anh một câu, chữ Từ vừa thoát ra khỏi miệng, giây tiếp theo, một cánh tay ôm lấy eo cô kéo vào phòng.

Phanh____

Cửa đóng lại.

Ứng Hoan khiếp sợ, hơi thở gấp gáp, giãy dựa đẩy nhẹ Từ Kính Dư, Từ Kính Dư nhìn cô, thanh nhanh buông tay ra, đưa tay lên miệng muốn cô giữ im lặng.

Ứng Hoan dựa sát vào cửa, khăn trương nuốt nước miếng, trong lòng hơi run sợ hỏi: "Anh...làm gì?"

Ngoài cửa, Thạch Lỗi quay đầu lại nhìn thoáng qua, có chút kỳ quái: "Ai, bác sĩ nhỏ đâu? Phòng cô ấy ở phía trước cơ mà."

Dương Cảnh Thành nói: "Khả năng là vào phòng Ứng Trì rồi."

Thạch Lỗi vẫn cảm thấy kỳ quái: "Vừa rồi ai đóng cửa lớn tiếng như vậy?"

Dương Cảnh Thành quay đầu lại nhìn thoáng qua, cũng cảm thấy có chút quái: "Chắc là Kính Vương, lực tay cậu ấy mạnh."

Trong phòng, Ứng Hoan trừng mắt nhìn Từ Kính Dư, Từ Kính Dư bật đèn lên, cúi đầu nhìn cô: "Khăn trương cái gì?"

Anh đi vào phòng, "Lại đây, tặng quà cho em."

Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, đi theo phía sau anh, thấy anh lấy một cái hộp trên bàn, rất to. Cô có chút tò mò đi qua. "Gì vậy?"

Từ Kính Dư mở hộp ra, Ứng Hoan thấy bên trong là một đôi quyền bộ màu đỏ, so với cái anh dùng thì nhỏ hơn nhiều, rõ ràng là của nữ.

Tim Ứng Hoan đập nhanh hơn, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn anh, dù thế nào cô cũng không thể tưởng tượng được Từ Kính Dư sẽ tặng quyền bộ cho cô.

Từ Kính Dư cười cười, lấy quyền bộ ra nhìn thoáng qua: "Không biết nên tặng em cái gì liền tặng thứ tôi thích nhất cho em."

Đầu quả tim Ứng Hoan như run nhẹ, Từ Kính Dư nâng tay cô lên, so sánh một chút: "Tôi đặt làm riêng cho em, cùng kiểu với loại tôi thường dùng, cái này nhỏ hơn." Anh lấy băng vải ra, Ứng Hoan bỗng nhiên rụt tay lại, anh cúi đầu nhìn cô, "Đừng nhúc nhích, thử xem xem."

Kỳ thật, trước kia Từ Kính Dư từng nghĩ, khi nào có bạn gái nhất định sẽ tặng quyền bộ cho cô ấy.

Từ Kính Dư nắm tay cô, thông thả ung dung buộc lên giúp cô, Ứng Hoan cảm thấy anh cố ý, "Ngày thường anh tự buộc rất nhanh mà."

Từ Kính Dư cười: "Muốn chậm một chút, sẽ được ở cùng em thêm vài phút."

Ứng Hoan lại cảm thấy tim mình run lên.

Từ Kính Dư cột chắc băng vải giúp cô, lại mang quyền bộ lên giúp cô, "Về sau có thời gian sẽ dạy em đánh quyền, xem em thể lực không tốt, lại thiếu máu, học một chút sẽ có lợi cho cơ thể, còn có thể phòng thân."

Ứng Hoan đã từng thấy con gái đánh quyền, rất tuần tú.

Cô nhìn Từ Kính Dư, trong lòng mềm nhũn, "Vâng."

Từ Kính Dư cười nhẹ: "Nắm tay một chút, thử xem có thoải mái hay không."

Ứng Hoan nắm tay, gật đầu

Từ Kính Dư giơ tay lên trước ngực, tay anh to rộng thon dài, lòng bàn tay có vết chai, Ứng Hoan nhìn tay anh, tâm niệm vừa động, không biết dùng bao nhiêu lực đâm một quyền vào tay anh.

Anh thấy tay mình không chút sứt mẻ, cười nói: "Ít sức như vậy? Trước kia đánh lòng bàn tay tôi không phải lực rất lớn sao?"

Ứng Hoan: "..."

Cô hít một hơi thật sâu, dùng sức đánh một quyền, tay Từ Kính Dư chỉ lung lay một chút, cô có chút nhụt chí: "Không được, anh rất khỏe."

Từ Kính Dư cười buông tay, cả người lười biếng dựa vào bàn, rũ mắt nhìn cô: "Thích sao?"

Ứng Hoan nhìn quyền bộ, nhẹ nhàng nói: "Thích."

"Vậy còn em?"

"Cái gì?"

Ứng Hoan còn đang nghiên cứu quyền bộ, càng nhìn càng thích, trước kia cô thấy bọn họ luyện tập cũng rất muốn thử, nhưng cô thấy thể trạng của mình quá yếu, ngày thường cũng bận, hơn nữa Ứng Trì nói sẽ bảo vệ cô nên cô liền từ bỏ.

Từ Kính Dư nhìn thấy cô không ngẩng đầu, tay nâng cằm cô lên, "Quà của tôi đâu?"

Ứng Hoan hơi sững sốt: "Tôi không chuẩn bị..."

Lúc trước đều ở nơi thi đấu, Thạch Lỗi sinh nhật cũng đang trên máy bay, tâm tư mọi người đều đặt vào thi đấu, ai có thể nghĩ đến Lễ tình nhân....Cũng chỉ có Từ Kính Dư theo đuổi Ứng Hoan mới nhớ đến chuyện này.

Từ Kính Dư nhìn chăm chăm cô một hồi, đại khái là trong phòng chỉ có hai người bọn họ, anh nhìn cô như vậy bỗng nhiên cảm thấy miệng lưỡi

khô khốc, yết hầu lẫn nhẹ, bỗng nhiên đè bả vai cô lại, ngồi dậy, "Biết em không chuẩn bị, tôi thuận miệng hỏi thôi, em về phòng đi."

Lại ngồi ngốc ở đây, khả năng anh không nhìn được mà hôn cô.

"Được." Ứng Hoan cởi quyền bộ ra, cởi cả băng vải, bỏ cả hai vào hộp, cô ôm hộp giấy lên ngẩng đầu nhìn anh, "Tôi về phòng đây."

Từ Kính Dư theo Ứng Hoan đến cửa.

Anh nhìn cô vào phòng, bỗng nhiên nhớ tới nụ hôn lúc chiều, khóe miệng khẽ kéo lên, cũng không tính là không có quà.

Ứng Hoan trở lại phòng, lấy quyền bộ ra nhìn một lần nữa, trong đầu là câu nói của Từ Kính Dư: "Tặng cho em thứ tôi thích nhất", bỗng nhiên rất cảm động.

Phần quà này đối với cô trân quý vô cùng.

.....

Bọn họ trải qua đêm giao thừa trên máy bay, ngày mừng một tết, câu lạc bộ đã đến Russia, chuẩn bị thi đấu lượt thứ ba.

Nghỉ ngơi một đêm, giữa trưa ngày hôm sau Ứng Hoan gọi Ứng Trì tới sau đó gọi video cho Ứng Hải Sinh, hai chị em ngồi trên sofa, đặt điện thoại trên bàn.

Video kết nối, liền thấy Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ ngồi trên sofa ở phòng khách, trên tường có dán câu đối, tràn ngập không khí tết.

"Ba, mẹ." Ứng Hoan cười rạng rỡ, phát phát tay.

Ứng Trì cười hì hì: "Ba, mẹ, hôm nay hai người mặc áo tình nhân sao?"

Hôm nay Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ đều mặc áo lông vũ màu đen, khoe miệng Ứng Hải Sinh có ý cười: "Hiện tại bên các con là khi nào?"

Ứng Hoan nói: "Giữa trưa, vừa mới ăn cơm xong."

Hiện tại Mát-xơ-va là 12h30, ở Trung Quốc là 17h, chênh lệch 5 giờ.

Lục Mỹ hỏi: "Hôm qua các con ăn tối trên máy bay?"

Ứng Trì gật đầu, không thèm để ý nói: "Vâng, không có việc gì, xuống máy bay lại ăn tiếp."

Lục Mỹ nhìn về phía Ứng Hoan: "Tiểu Hoan, bên đó có thể làm văn thẩn không? Con còn nhớ rõ cách làm chứ? Ăn tết cũng không thể ăn tùy tiện, có thời gian thì gói sủi cảo nấu ăn."

"Nhớ rõ."

Ứng Hoan gật đầu, nhưng ở khách sạn thì làm như thế nào?

Hai người gọi điện thoại không tránh đi chỗ khác, gần đây ngoại trừ thi đấu thì mọi người cũng không có gì để tiêu khiển nên khi nghe thấy hai chị em nhắc đến đồ ăn thì Thạch Lỗi không nhịn được hô lên: "A, nói đến sủi cảo, tôi đặc biệt muốn ăn! Ăn tết mà không có sủi cảo thì không còn là tết rồi!"

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ hơi sửng sốt, "Ai đang nói chuyện?"

Ứng Trì cười: "Đội viên trong đội, anh Lỗi."

Thạch Lỗi gật gật đầu, bỗng nhiên đứng lên tiến đến phía sau Ứng Hoan và Ứng Trì, cười hì hì với Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ: "Chú, dì, ăn tết vui vẻ."

"Ăn tết vui vẻ." Lục Mỹ nhìn cậu nhóc đen thui đột nhiên xuất hiện trong màn hình, chủ yếu là do Ứng Trì quá trắng, nên Thạch Lỗi nhìn càng đen hơn, bà không nhịn được mỉm cười, "Các cháu thi đấu rất vất vả đi?"

"Vẫn ổn vẫn ổn." Thạch Lỗi cảm thấy mình đứng ở đây rất ngốc, gọi mấy người đứng gần đó đến đây: "Ai, các cậu đến đây chào hỏi ba mẹ bác sĩ nhỏ, hiếu lễ phép hay không?"

Ứng Hoan và Ứng Trì mỉm cười.

Từ Kính Dư vốn đang ngồi bắt chéo chân xem Ứng Hoan, nghe vậy buông chân, bước tới đầu tiên, Ứng Hoan thấy anh đến gần, đột nhiên có chút khẩn trương. Từ Kính Dư đi đến sau cô, nhìn hai vợ chồng trung niên trong điện thoại, khoe miệng nhếch lên: "Chú, dì, năm mới vui vẻ."

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ thấy trong video đột nhiên xuất hiện một người đẹp trai như vậy thì sửng sốt, Lục Mỹ phản ứng lại, cười nói: "Năm mới vui vẻ." Sau đó quay đầu nói nhỏ với Ứng Hải Sinh, "Không nghĩ tới trong câu lạc bộ của bọn họ còn có người đẹp trai như vậy, tôi còn tưởng Ứng Trì của chúng ta đẹp nhất."

Lục Mỹ cho rằng mình nói rất nhỏ, nhưng Ứng Hoan bật loa mức lớn nhất nên tất cả mọi người đều nghe được câu bà nói.

Thạch Lỗi không để ý, cười ha ha: "Dĩ nhiên rồi, Kính Vương là tuyển thủ minh tinh trong đội bọn cháu, là chiêu bài đấy!"

Lục Mỹ vừa nghe, hoảng sợ, vội nói: "Các cháu đều đẹp, đều đẹp, đánh quyền cũng rất tốt, Ứng Trì vẫn chỉ là tuyển thủ dự bị, đẹp có lợi ích gì đâu, lại không thể thành cơm ăn, đúng không?"

Ứng Trì: "....."

Còn muốn để cậu ăn tết một cách vui vẻ hay không!

Dương Cảnh Thành và Triệu Tĩnh Trung đều đi tới, một đám người đứng trước điện thoại, máy quay của điện thoại không thể quay hết được, nhưng bọn họ cũng không thèm để ý, vô cùng náo nhiệt chào hỏi làm Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ cười không ngừng.

Cuối cùng, cả Ngô Khởi và mấy huấn luyện viên khác đều đến tham gia náo nhiệt.

Lúc mới đầu Ứng Hoan còn có chút ngượng ngùng, nhìn mọi người đều vui vẻ nên cũng không nhịn được mà vui vẻ theo.

"Ai, Trần Sâm Nhiên cậu lại đây nói chuyện một chút đi."

Thạch Lỗi phát hiện Trần Sâm Nhiên ngồi một mình thì gọi một tiếng.

Trần Sâm Nhiên nhìn thoáng qua bên này, nhìn một đám người vây quanh Ứng Hoan và Ứng Trì, không hé răng.

Ứng Hoan ngược mắt, nhìn về phía cậu ta.

Trần Sâm Nhiên vừa chạm phải ánh mắt của cô, những cảm xúc phức tạp dưới đáy lòng liền dây dưa với nhau, hiện tại cậu ta không dám nhìn vào đôi mắt cô, chỉ hai giây liền nhanh chóng dời đi, đứng lên.

Tất cả mọi người đều cho rằng cậu ta đến đây, ai biết thẳng nhóc đó trực tiếp đi ra ngoài cửa, "Tôi đi ra ngoài một chút."

Thạch Lỗi nhìn bóng dáng cậu ta, khịt mũi: "Thằng nhóc này làm sao mà càng ngày càng kỳ quái."

Ứng Hoan cũng cảm thấy kỳ quái, hiện tại Trần Sâm Nhiên luôn trốn tránh cô, ngày thường lúc đối diện cô cậu ta đều dời ánh mắt đi thật nhanh. Vết thương gì cũng đều do Hàn Thấm xử lý, cô hơi hoảng hốt, hình như đã một tháng rồi cô chưa nói chuyện với cậu ta.

Rõ ràng mỗi này ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, thế mà đã nửa tháng rồi không nói chuyện, cả ánh mắt cũng không chạm nhau nhiều, loại không khí ở chung này khiến Ứng Hoan cảm thấy khó chịu và áp lực, cô rất muốn làm cho cả đội thân thiết với nhau.

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ không rõ nguyên do, hỏi câu: "Làm sao vậy?"

Ứng Hoan cười cười: "Không có việc gì."

Hàn huyên nửa giờ, Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ phải đến nhà ông bà ăn cơm, chỉ có lưu luyến không rời mà tắt điện thoại. Ứng Hoan quay đầu nhìn bọn họ, "Các anh muốn ăn sủi cảo không? Không biết khách sạn có cho mượn phòng bếp không, có thể làm sủi cảo cho mọi người ăn."

Từ Kính Dư liếc cô một cái, nói thẳng: "Gói sủi cảo làm gì, nhiều người như vậy, đều là dạ dày trâu, em có thể gói được sao?"

Thạch Lỗi nghe Ứng Hoan nói, vừa giơ tay lên đã nghe thấy lời này liền ngại ngừng hạ xuống.

Ứng Hoan: "..."

Cô nhìn anh một cái: "Mỗi người ăn mười cái được không?"

Nhiều hơn nữa cô không làm được.

Mười cái, dựa theo sức ăn của bọn họ, phỏng chừng chỉ đủ dặt kê răng....

Hàn Thấm cười cười: "Chị tới hỗ trợ, chúng ta cùng nhau gói."

Ứng Hoan vui vẻ gật đầu: "Được, a đúng rồi, mọi người muốn ăn nhân gì? Chúng ta sẽ làm hai loại."

"Tôi thích rau họ thịt heo!"

"Tôi muốn ăn thịt bò."

"Rau họ tôm bóc vỏ."

.....

Mười mấy người nhao nhao lên, Ứng Hoan nghe được mà sừng sốt,

Ứng Trì kêu: "Nhiều loại như vậy, các người muốn chị tôi mệt chết sao! Chị làm một loại là tốt rồi."

Từ Kính Dư liếc họ một cái, nhàn nhạt nói: "Có ăn liền không tời, dong dài như vậy." Anh nhìn Ứng Hoan, "Tùy tiện làm đi."

Thạch Lỗi vội nói: "Đúng đúng, cô gói cái gì chúng tôi cũng ăn."

Ứng Hoan đứng lên: "Tôi đi trước hỏi xem có mượn được phòng bếp hay không."

Cô đi nhanh đến đại sảnh khách sạn, cái ót bị người nhẹ nhàng đập một cái, cô quay đầu lại. Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, cầm chỉ chỉ phía trước, "Tôi đi cùng em, một cô gái như em nói chuyện không đủ phân lượng."

Ứng Hoan ngẩng đầu hỏi anh: "Từ Kính Dư, anh thích ăn nhân gì?"

"Thịt bò rau cần."

(Tôi dùng điện thoại phát wifi mà nó yếu quá sức, muốn tải cái hình trong Thanh xuân vật vã để đăng lên mà mãi không load được, hôm sau tìm lại vậy, phim hay lắm, nam chính cũng là quyền thủ, đẹp trai nữa chứ, mà không tải được, tôi khổ quá! Không thì ai rảnh tải được thì gửi tôi với, cảm ơn nhiều.)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: Rùa

Giám đốc khách sạn đồng ý cho mọi người mượn phòng bếp, nguyên liệu nấu ăn cũng có thể dùng, nhưng cần phải mặc đồ của đầu bếp.

Ứng Hoan và Hàn Thấm mặc đồ xong liền đi vào bếp làm vẩn thẩn, ở đây không có cán sẵn, phải tự mình cán. Hàn Thấm nhào bột, thấy Ứng Hoan và đầu bếp mang một đồng nguyên liệu nấu ăn trở về, hỏi: "Làm nhân gì vậy?"

Ứng Hoan cúi đầu, lấy thịt bò và thịt heo ra, "Thịt bò rau cần và thịt heo cải trắng."

"Được, dù sao mấy thằng nhóc kia cũng không kén chọn."

"Vâng."

Toàn đội, tính cả huấn luyện viên, đội y tế và vận động viên dự bị, có tổng cả 36 người, mỗi người 10 cái thì cũng cần đến 360 cái!

Trợ lý sinh hoạt và người phụ trách dinh dưỡng cũng đến làm giúp, vài người làm mấy trăm cái sủi cái, trước nay Ứng Hoan chưa bao giờ làm nhiều sủi cỏ như vậy, làm xong tay cũng mỏi nhừ.

Buổi tối, mọi người huấn luyện trở về, nhìn sủi cỏ trên bàn mắt đều sáng lên, Thạch Lỗi reo lên hưng phấn, trực tiếp nhảy lên ghế, "Mẹ của con

ơi, đây mới là hương vị ăn tết! Trước nay không cảm thấy hạnh phúc như vậy."

Anh ta trực tiếp duỗi tay đến mâm sủi cảo, Hàn Thấm lập tức đập chiếc đũa vào cánh tay đang vươn đến: "Đã rửa tay chưa? Không vệ sinh như vậy, cậu cho mình là người vươn sao?"

Thạch Lỗi xém chút là nhảy dựng lên, sắc mặt đỏ bừng: "Được được được, em đi rửa tay."

Sủi cảo có nấu bằng hơi, có chiên, được phân loại ra những mâm khác nhau, Ứng Trì vừa tới liền lấy một cái sủi cảo từ mâm màu lam bỏ vào miệng, nhai mấy cái, sắc mặt đại biến, lập tức chạy đến thùng rác bên cạnh nhà ra: "Phi Phi Phi! Sao lại là rau cần! Em ghét rau cần! Đây là vị em ghét nhất! Giống y như phân!"

Ứng Hoan xấu hổ, đưa cho cậu ly nước: "Em ăn vội như vậy làm gì? Chị còn chưa kịp nói cho em, màu xanh là thịt bò rau cần, màu trắng là thịt heo cải trắng."

Ứng Trì súc miệng, vẻ mặt dần bình ổn trở lại bàn.

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Ứng Hoan, lại nhìn Ứng Trì, cười lạnh: "Nói giống như cậu đã từng ăn phân."

Ứng Hoan: "..."

Ứng Trì sừng sốt, tức giận nói: "Anh mới từng ăn phân!"

Từ Kính Dư kéo mâm màu xanh đến trước mặt mình, cười khê: "Bằng không sao cậu biết ăn rau cần giống..."

"Đừng nói bậy, còn phải ăn nữa đấy." Ứng Hoan đánh gãy lời nói, đem sủi cảo đã chấm nước chấm đưa cho Ứng Trì, "Em ăn cái này, nhân thịt heo

cải trắng."

Sắc mặt Ứng Trì hòa hoãn, thỏa mãn nói: "Em thích nhất là thịt heo cải trắng."

"Tôi đều thích ăn." Thạch Lỗi hi hi ha ha nói, "Chỉ có hai loại nhân sao?"

"Ừ..."

Từ Kính Dư nhìn Ứng Hoan, lười biếng cười: "Vừa lúc, tôi thích ăn thịt bò bò rau cần."

Hàn Thấm ra chiều hiểu rõ, ý vị thâm trường liếc nhìn Ứng Hoan, thò người qua nói nhỏ vào tai Ứng Hoan: "Nha, bác sĩ nhỏ thật có tâm tư, hai loại nhân, một loại Ứng Trì thích, một loại Kính Vương thích."

Ứng Hoan: "..."

Tâm tư nhỏ bị nhìn thấu, cô có chút quẫn, lại nghiêm trang nói: "Bởi vì phòng bếp chỉ còn hai loại nguyên liệu này là tương đối nhiều."

Hàn Thấm cười, không chọc thủng tâm tư thiếu nữ của cô gái nhỏ, cô nhìn thoáng qua Trần Sâm Nhiên còn đứng bên cạnh bàn ăn, cười nói: "Ai, cậu làm gì thế Trần Sâm Nhiên, cậu không thích ăn sủi cảo à?"

Trần Sâm Nhiên nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Không phải."

Cậu ta ngồi vào bàn có mâm màu trắng, cúi đầu cắn một miếng sủi cảo, hàm răng cắn phải một vật cứng. Hơi sừng sốt, cậu ta nhả ra một nửa miếng sủi cảo thì thấy một đồng tiền xu bên trong.

Lúc này, cậu ta nghe thấy Ứng Hoan nói: "Tôi bỏ vào sủi cảo sáu đồng tiền xu, có ai ăn được không?"

Thạch Lỗi rất vui vẻ: "Tôi biết ăn được thì sẽ may mắn đúng không? Là nhân thịt bò hay thịt heo?"

"Chia đều hai loại."

Mấy trăm cái sủi cảo, chỉ có sáu đồng tiền xu tỷ lệ rất nhỏ.

Trần Sâm Nhiên nhìn đồng tiền xu mà cậu ta chỉ mới ăn cái đầu tiên đã ăn trúng, bỗng nhiên cậu ta cảm thấy rất vui, vừa muốn nói chuyện liền nghe thấy tiếng cười của Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư nhả đồng tiền xu trong miệng ra, nhìn Ứng Hoan, không chút để ý hỏi: "Bác sĩ nhỏ, ăn phải thì có khen thưởng không?"

Người này....

Làm sao mà cái gì cũng muốn thưởng.

Ứng Hoan cười tủm tỉm: "Có chứ."

"Cái gì?"

"Khen thưởng anh được ăn nhiều hơn 5 cái sủi cảo."

"..."

Số lượng sủi cảo có hạn, mỗi người chỉ có thể ăn nhiều nhất 15 cái, dựa vào sức ăn của Từ Kính Dư phỏng chừng có thể ăn 50-60 cái, có lẽ còn chưa đủ.

Ứng Trì vội vàng lột hết sủi cảo trong chén của mình, đều không có, cậu quay lại hỏi Ứng Hoan: "Chị, chị không thể giúp em đánh dấu mấy cái sao?"

Ứng Hoan nói: "Làm xong thì bỏ vào nấu với nhau, chị cũng không biết rõ."

Ứng Trì: "Chị có thể xếp riêng một bên."

Dương Cảnh Thành cười: "Tiểu tổ tông, như vậy sẽ không công bằng đâu! Sao có thể cái gì tốt đều cho cậu được?"

Lục tục có người cản phải tiền xu, Ứng Hoan đếm thì phát hiện thiếu một cái, có chút nghi hoặc: "Còn một cái đâu? Ai đang cầm vậy?"

"Dù sao tôi cũng không ăn đến."

"Thiếu sao? Không phải có ai ngốc đến nỗi ăn luôn rồi chứ, ha ha ha ha!"

"...."

Ứng Hoan nhìn qua mọi người, không biết như thế nào, ánh mắt bỗng nhiên rơi xuống trên người Trần Sâm Nhiên, Trần Sâm Nhiên vuốt nhẹ đồng tiền xu trong tay, đột nhiên có chút khẩn trương. Mùa Đông ở Russia khá ấm áp, mọi người chỉ cần mặc một bộ quần áo khi ở trong nhà, mấy người vận động viên thì trực tiếp mặc áo thun ngắn tay, Trần Sâm Nhiên có chút bực bội mà gãi đầu, lại thay đổi tư thế ngồi mấy lần, có chút đứng ngồi không yên.

Ứng Hoan nhìn cậu ta một hồi lâu, miệng khẽ phồng lên, lại do dự, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng nói nhỏ: "Như thế nào? Em thích hình xăm?"

Tai nóng lên, cô quay đầu nhìn người không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình, Từ Kính Dư kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, cầm chỉ

chỉ Trần Sâm Nhiên, "Nếu em thích, tôi sẽ đi xăm một cái, xăm chỗ nào cũng được, hình xăm do em chọn."

Ứng Hoan: "..."

Từ Kính Dư cúi đầu, tiếp tục nói nhỏ vào tai cô: "Xăm ở trên eo thì thế nào? Xăm một hình cá vàng nhỏ?"

Ứng Hoan: "....."

Cô không cách nào tưởng tượng hình ảnh một con cá vàng nhỏ được xăm lên vòng eo săn chắc của Từ Kính Dư, cô ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Tôi chưa nói tôi thích hình xăm..." Cô dừng một chút, "Nhưng mà, nếu anh thích xăm thì xăm đi, dù sao cũng là xăm trên người anh."

"Tôi thấy em nhìn chăm chăm Trần Sâm Nhiên lâu như vậy, cho rằng em thích."

"Tôi không có...."

Hai người ngồi gần quầy bar, Từ Kính Dư lười biếng tựa vào vào, tay trái vắt trên lưng ghế, nhẹ nhàng cầm lấy một lọn tóc của cô, quấn quanh ngón trỏ hai vòng. Ứng Hoan cảm thấy da đầu có chút tê dại, sợ bị người nhìn thấy, bên tai ửng đỏ, vòng tay ra phía sau kéo tóc mình về.

Từ Kính Dư bật cười, thu hồi tay.

Thạch Lỗi đi ra từ WC liền thấy cảnh này, trừng mắt nhìn một chút, nhìn Từ Kính Dư, lại nhìn Ứng Hoan, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Anh ta trở lại ghế ngồi, thấp giọng hỏi Dương Cảnh Thành: "Cậu có thấy Từ Kính Dư đối xử với bác sĩ nhỏ đặc biệt thân mật không? Cậu đã gặp qua cậu ta thân mật với ai như vậy chưa?"

Dương Cảnh Thành đang xem video thi đấu của quyền thủ đội Cu Ba, đầu cũng không nâng lên: "Vậy sao? Tôi cũng rất thân mật với bác sĩ nhỏ đấy, mỗi ngày đều cùng nhau ăn cơm, cùng nhau huấn luyện, quan hệ có thể không tốt sao?"

Thạch Lỗi: "..."

Trần Sâm Nhiên ngồi bên cạnh nghe được thì nhú mày, đáy lòng càng bức bối hơn, cậu ta đột nhiên đứng dậy, ghế dựa đập mạnh vào tường tạo ra tiếng động lớn, mọi người kinh ngạc nhảy dựng, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cậu ta.

Trần Sâm Nhiên không biểu cảm quay người rời đi.

Đồng tiền xu kia cũng không ai biết nó đã đi đâu.

Thi đấu tại sân khách ở Russia rất thuận lợi, tuyển thủ Ni Cơ Tháp bị Từ Kính Dư lần trước đã được thay thế, trận thi đấu này Thiên Bác lấy điểm số 5:0 dành thắng lợi tuyệt đối.

Sau khi thi đấu ở Russia kết thúc, Tết âm lịch cũng đã qua những ngày náo nhiệt.

Ngày 22 tháng 2, câu lạc bộ chờ xuất phát, chuẩn bị đi Cu Ba thi đấu, đây sẽ là một trận đấu ác liệt.

Đêm trước khi lên đường, Ngô Khởi triệu tập mọi người lại, phân tích tư liệu từng tuyển thủ đội Cu Ba, biểu tình nghiêm túc nói: "Cuba vẫn luôn và cường quốc quyền anh, mỗi cấp bậc quyền thủ đều có lai lịch tốt, bọn họ chẳng cần chớp mắt cũng có thể lấy giải quán quân về cho Cuba. Trận thi đấu này mỗi cấp bậc đều khó đánh, hạng cân 81 kg là một danh tướng, đã từng đoạt giải quán quân thế giới, quan trọng nhất là hắn cũng thuận tay trái, đường quyền và kỹ thuật giống Từ Kính Dư..." Anh ta nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, trên mặt Từ Kính Dư không có biểu cảm gì, nhưng sắc

mặt những người khác đều lộ rõ vẻ căng thẳng, thoạt nhìn rất khẩn trương, Ngô Khởi lại nói: "Các cậu cũng đừng quá khẩn trương, thả lỏng tâm tình, bình tĩnh nghênh chiến, tốt xấu gì chúng ta cũng đã một đường chiến thắng sáu trận đấu, đều lấy sĩ khí ra cho tôi!"

"Được!"

Mọi người cùng kêu lên.

Thạch Lỗi gãi gãi đầu, vừa định nói chuyện đã bị Dương Cảnh Thành đập một cái vào đầu: "Mẹ nó cậu đừng có nói chuyện, tôi sợ cậu há mồm liền nói chuyện xúi quẩy."

Thạch Lỗi: "....."

Được thôi, tôi đây câm miệng.

Lên máy bay, vốn là Ứng Hoan ngồi bên cạnh Hàn Thâm, cô vừa mới ngồi xuống liền thấy Từ Kính Dư mang tai nghe, còn có ipad ngồi đến bên cạnh cô, đẩy cô vào sát gần cửa sổ.

Trong video đang phát lại trận đấu của tuyển thủ hạng cân 81 kg của đội Cu Ba Miguel - Feller, Ứng Hoan tiến lại gần xem, Từ Kính Dư liếc cô một cái, tháo một bên tai nghe ra, vén tóc cô lên nhét tai nghe vào lỗ tai.

Lỗ tai cô hơi nhỏ, anh nhét vài lần vẫn không được.

Mặt Ứng Hoan nóng lên, vội đoạt lấy, tự mình nhét vào, "Là hấn sao?"

"Ừ."

Ứng Hoan nhìn một lúc, nhỏ giọng nói: "Chiều cao và dáng người của hấn khá giống anh, nếu không nhìn mặt và màu da, thật sự rất giống."

Từ Kính Dư nhìn video, cười nhẹ: "Tôi không đẹp trai hơn hấn sao?"

Ứng Hoan: "..."

Cô có chút cảm nín, một lát sau cô lại hỏi: "Anh sẽ khẩn trương sao?"

Khó có được lúc Từ Kính Dư trầm mặc như bây giờ, anh nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, máy bay đã tiến vào tầng bình lưu, không thấy rõ cái gì. Anh cúi đầu nhìn Ứng Hoan, hỏi: "Em cảm thấy tôi sẽ khẩn trương sao?"

Ứng Hoan nghiêm túc nhìn anh, mềm mại trả lời: "Anh đừng khẩn trương, tôi tin tưởng anh."

Từ Kính Dư cong cong môi, lười nhác dựa vào ghế, "Được."

Sau khi đến Cuba, cả đội đều rất mệt, mọi người nắm chặt thời gian nghỉ ngơi, còn muốn bổ sung đồ ăn, không ngừng di chuyển giữa các nơi thi đấu cùng với cường độ thi đấu cao kết hợp với huấn luyện là một khảo nghiệm vô cùng lớn đối với thân thể vận động viên, đặc biệt là phương diện cân nặng, nhất định phải không chế cân nặng trong phạm vi yêu cầu, không thể béo, cũng không thể gầy.

Cân nặng của Từ Kính Dư luôn bảo trì rất ổn định, người giảm cân tương đối nghiêm trọng nhất là Trần Sâm Nhiên, thằng nhóc này giảm hơn 1 kg, cũng may không giảm khỏi phạm vi hạng cân 75 kg.

Lúc tham gia kiểm tra cân nặng tất cả đều thông qua.

Chiều tối ngày 27 tháng 2, vận động viên đến sân vận động làm chuẩn bị trước, Ứng Hoan nhìn nhóm vận động viên mặc lên đồng phục, cột băng vải, thần sắc ai nấy đều nghiêm túc, không còn mang theo không khí sinh động vốn có, cô cũng khẩn trương theo.

Ngô Khởi nhíu mày, vỗ vỗ tay: "Làm gì thế? Một đám đều xụ mặt, lại không phải đi chịu chết, đều cười một cái cho tôi."

Thạch Lỗi gãi đầu, thấp giọng nói: "Cũng không khác lắm...."

Dương Cảnh Thành giận: "Cút đi cho tôi!"

Thạch Lỗi: "... Phi, phi, phi, tôi chưa nói gì cả."

Ngô Khởi nhìn Trần Sâm Nhiên, gọi to: "Trần Sâm Nhiên, cậu qua đây một chút."

Trần Sâm Nhiên đi qua: "Làm sao vậy?"

Ngô Khởi nhéo nhéo vài cái lên cánh tay cậu ta, dùng sức đập mấy cái, đập đến mức Trần Sâm Nhiên ho khan. Ngô Khởi thật sự không còn cách nào, anh ta nhìn Ứng Hoan, "Ứng Hoan, tới, cổ vũ bọn họ."

Ứng Hoan đáp một tiếng, đứng lên nhìn mọi người.

Triệu Tĩnh Trung nhìn cô, hỏi: "Bác Sĩ nhỏ, có phải thi xong trận đấu này cô sẽ phải trở về?"

Còn mấy ngày nữa sẽ khai giảng, cũng là lúc trận đấu kết thúc, Ứng Hoan xác thật phải về trường, cô gật đầu: "Phải, đã đặt vé máy bay rồi, đến lúc đó cùng nhau ra sân bay, mọi người đến Tam Á, tôi trực tiếp trở về."

Thạch Lỗi dấm vào không khí, hô to một tiếng: "Mẹ nó, liều mạng, không thể làm bác sĩ nhỏ mất mát trở về."

Ứng Hoan cười, vươn tay, "Tôi sẽ ở dưới quyền đài cầu nguyện cho mọi người."

Từ Kính Dư nhìn cô, duỗi tay đặt lên tay cô, ngày sau đó Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cũng đặt tay lên, mọi người đứng thành một vòng hô: "Đi!"

19:30, thi đấu chính thức bắt đầu.

Người thu đấu đầu tiên vẫn là Dương Cảnh Thành, sáu trận thi đấu trước, thành tích của Dương Cảnh Thành là 6:0. toàn bộ đội tuyển luôn dành chiến thắng chỉ có Dương Cảnh Thành và Từ Kính Dư.

Trận thi đấu kết thúc, Dương Cảnh Thành lấy thành tích 2:3, bại dưới tay quyền thủ Cuba.

Sắc mặt Ngô Khởi không tốt lắm, nhưng vẫn bình tĩnh mà an ủi một phen, lại đi đến bên cạnh Thạch Lỗi nói vài câu, "Đừng khẩn trương, cứ thả lỏng."

Tố chất tâm lý của Thạch Lỗi khá tốt, anh ta gật đầu: "Tôi biết."

Dương Cảnh Thành mang vẻ mặt bất đắc dĩ mà trở lại đội, vết thương trên mặt không nhiều lắm nhưng vừa rồi anh ta suýt bị đếm giây, đầu có chút chóng, Ứng Hoan nhanh chóng mở hòm thuốc lấy túi chườm đá ra ấn trên đầu anh ta, Dương Cảnh Thành tự mình dè lại.

Ứng Hoan không chút bủn xỉn xin giơ ngón tay cái lên, "Đã rất tuyệt, không cần nản lòng, còn trận thi đấu tiếp theo mà."

Dương Cảnh Thành hít một hơi thật sâu, "Ừ, tôi biết."

Đội Thiên Bác như là mở ra kết cục thất bại, bắt đầu từ Dương Cảnh Thành, đến Thạch Lỗi, lại đến Trần Sâm Nhiên,

Trần Sâm Nhiên đi xuống khỏi quyền đài, máu từ mi cốt chảy xuống, sắc mặt rất khó coi, cả người đều bị đánh đến ngốc, sau khi xuống đài, theo bản năng mà nhìn Ứng Hoan.

Ứng Hoan đang nhìn chăm chăm lối ra, chàng trai mặc chiến bào màu đỏ chạy ra, nhìn thoáng qua phía cô.

Ứng Hoan khẽ cười, đôi mắt sáng ngời, giơ ngón tay cái lên: "Kính Vương, cố lên."

"Ừ."

Từ Kính Dư nhìn mắt cô, khoe miệng cong cong, đi đến quyền đài.

Ở chỗ ngồi của đội, Trần Sâm Nhiên mím môi thành một đường thẳng, cứng đờ mà dờ đi ánh mắt, Hàn Thấm ấn bông cầm máu lên mi cốt cậu ta, theo ánh mắt đó nhìn lại, "Nhóc, có phải cậu cũng muốn bác sĩ nhỏ nói cố lên không?"

Trần Sâm Nhiên đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức lắc đầu, đầu lay động lại càng chóng hơn, cậu ta nhìn cảm giác buồn nôn xuống, phủ nhận nói: "Tôi không có."

Hàn Thấm nhìn cậu ta, khẽ cười: "Thật không có?"

Trần Sâm Nhiên cứng đờ nói: "Không có, cô ấy nói cô lên thì tôi có thể thẳng sao? Ấu trĩ."

Hàn Thấm cảm thấy buồn cười: "Nhưng tôi thấy cậu muốn cô ấy cố vũ lắm đấy, lúc cô ấy cố vũ người khác, cậu đều dùng ánh mắt trông mong mà nhìn cô ấy. A.. có phải cậu ngưỡng chừng không?" Rốt cuộc trước đây Trần Sâm Nhiên luôn nói lời khó nghe, cho dù thay đổi cũng rất khó mở miệng, huống chi Trần Sâm lại tự cao* hơn người bình thường một chút, để cậu ta đi xin lỗi người khác có khi còn khó hơn lên trời, càng đừng nói là cầu một câu cố lên.

*từ gốc là biệt nữ: Biệt nữ / Không được tự nhiên / Biệt nữ = nghĩ 1 đằng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với điều mình nghĩ.

Trần Sâm Nhiên giống như bị chọc thủng tâm sự, mặt đỏ tai hồng đứng lên, gân xanh trên mặt đều hiện rõ, cả giận nói: "Tôi không có! Mẹ nó ai hiểm lạ gì câu nói của cô ấy!"

Hàn Thấm: "..."

Ứng Hoan nghe tiếng nên quay đầu lại nhìn, có chút mờ mịt, làm sao mà lại to tiếng rồi?

Trần Sâm Nhiên tự mình đè lại miếng bông, mặt không biểu tình bước ra chỗ khác.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Edit: Rùa

Ba trận đấu đều bị thua, tức là cho dù Từ Kính Dư và Triệu Tĩnh Trung có thắng thì điểm số tích phân vẫn thua Cuba.

Nếu Thiên Bác muốn kéo ngắn khoảng cách thì Từ Kính Dư và Triệu Tĩnh Trung nhất định phải thắng.

Cho nên, trận thi đấu này Từ Kính Dư phải đánh hết sức, áp lực rất lớn.

Toàn bộ tâm tư của Ứng Hoan đều đặt trên quyền đài, không chỉ cô, dường như tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn chăm chăm quyền đài, ngay cả Ứng Trì cũng nói nhỏ: “Đừng thua nữa, lại thua thì đêm nay thành cún con hết.”

Dương Cảnh Thành: “Câm miệng, mẹ nó học cái gì không học lại đi học Thạch Lỗi hạ chú.”

Thạch Lỗi: “.....”

Hiện tại anh ta khẩn trương muốn chết, chú cũng không thể hạ nữa rồi.

Người chủ trì giới thiệu hai thí sinh, Ngô Khởi đổ một chút nước lên mặt Từ Kính Dư, thấp giọng nói: “Bình tĩnh một chút, không cần quá sốt ruột.”

Từ Kính Dư lắc mạnh đầu, nước trên mặt rơi xuống, cả người vô cùng bình tĩnh: “Được.”

Quyền Anh bảo bôi mặc bikini màu đen đi một vòng trên quyền đài, trọng tài kiểm tra lại quyền bộ sau đó bước đến trung tâm quyền đài, giơ tay lên, hiệp thứ nhất chính thức bắt đầu.

Miguel cao 183 cm, nặng 80.6 kg, năm nay 26 tuổi, hơn Từ Kính Dư 4 tuổi, kinh nghiệm thi đấu nhiều hơn Từ Kính Dư, là người nắm giữ kỷ lục chiến thắng nhiều nhất trong giải WSB mấy năm nay, là quyền thủ đứng đầu trong đội Cuba.

Lúc trước vì chấn thương nên Từ Kính Dư đã dừng thi đấu hơn một năm, chiến tích không hiển hách như vậy, nhưng hai người giống nhau ở chỗ đều có kỷ lục KO đối thủ trên quyền đài.

Hiệp thứ nhất, Từ Kính Dư đánh rất cẩn thận, anh đã xem qua video thi đấu của đối thủ, nghiên cứu cách ra quyền của đối thủ, biết rõ anh ta rất mạnh.

Hiển nhiên, Miguel cũng hiểu rõ anh, bởi vì hai người đều thuận tay trái, rất nhiều lần đường ra quyền của hai người giao nhau, hai người đều không đánh ra trọng quyền nào đặc biệt hữu hiệu.

Không chỉ như thế hai người phòng thủ rất nghiêm túc, tốc độ của Từ Kính Dư nhanh, sức mạnh lớn, nhưng rất nhiều lần không phát huy được. Miguel không ngừng di chuyển, động tác giả cũng nhiều, ý đồ gây rối Từ Kính Dư, cánh tay của hắn có ưu thế hơn, trong lúc thi đấu, ưu thế của cánh tay cũng ảnh hưởng lớn đến kết quả thi đấu.

Từ Kính Dư muốn kéo gần khoảng cách, nhưng Miguel vẫn luôn khống chế được khoảng cách giữa hai người, anh càng đánh càng có chút bị động.

Đình_____

Hiệp thứ nhất hết giờ.

Ứng Hoan nhìn điểm số của ban giám khảo, cả ba đều cho điểm Miguel.

Cô nhấp môi, hai tay nắm chặt, đây là lần đầu tiên Từ Kính Dư thua ngay hiệp đầu,

Nghỉ ngơi một phút, Từ Kính Dư không biểu cảm đi đến biên quyền đài, Ngô Khởi lấy khăn lông lau mồ hôi cho anh, lấy bình nước cho anh, vỗ nhẹ lên vai để anh thả lỏng, “Còn bốn hiệp, không cần quá sốt ruột.”

Từ Kính Dư hơi thở dốc, gật nhẹ đầu: “Đã biết.”

Ngô Khởi nhìn anh, nói: “Thật sự không được, hiệp thứ ba đổi tay, đánh tay phải xem sao.”

Từ Kính Dư thuận tay trái nhưng không có nghĩa tay phải không thể đánh, chỉ là lực tay trái lớn hơn và linh hoạt hơn.

Hiệp thứ hai kết thúc, Từ Kính Dư vẫn bại dưới tay Miguel.

Mi cốt của anh bị rách, bắt đầu chảy máu, một phút đồng hồ nghỉ ngơi, Ngô Khởi cầm miếng bông ấn lên mi cốt của anh, “Trận tiếp thôi đổi tay phải thử xem, không được lại đổi về.”

Từ Kính Dư liếm nhẹ khóe miệng, ánh mắt nhìn về phía quyền đài, sắc mặt cô gái nhỏ có chút ngưng trọng mà nhìn anh.

Ứng Hoan không biết có phải anh đang nhìn mình hay không, nỗ lực mở to mắt nhìn anh.

Từ Kính Dư cúi đầu, hít một hơi thật sâu, đầu óc nháy mắt bình tĩnh lại, anh đáp ừ một tiếng.

Hiệp ba bắt đầu, ngay từ đầu Từ Kính Dư vẫn theo thói quen dùng tay trái, qua nửa thời gian mới chuyển sang tay phải, kéo dài khoảng cách hai người, chờ đối phương căn câu liền đánh vào đầu hấn, thực rõ ràng đây là một quyền rất mạnh.

Từ Kính Dư tìm được phương thức mới, thừa thắng xông lên, đem đối phương ép vào đường biên, thành công hòa nhau một ván.

Thi đấu đã tiến hành đến hiệp thứ tư, trạng thái của Từ Kính Dư và Miguel còn rất khá, thể lực hai người không phân cao thấp, đánh ba hiệp vẫn rất ổn.

Miguel cũng rất thông minh, sau khi Từ Kính Dư đổi tay phải, hấn liền thăm dò đường quyền của anh, Từ Kính Dư không thể không đổi lại tay trái, ở ba phút thi đấu, anh điều chỉnh nhiều lần làm đối phương bị nhiễu loạn.

Hiệp thứ tư, Từ Kính Dư thắng hiểm.

Hiệp thứ năm, Miguel giống như bắt được nhược điểm của Từ Kính Dư, đấu pháp bỗng nhiên trở nên sắc bén, Ứng Hoan nhìn thấy mi cốt Từ Kính Dư lại bị rách lớn hơn, máu chảy xuống khóe mắt, anh chớp chớp mắt, lắc mạnh đầu, làm máu sắp chảy vào mắt bị văng ra.

Cô mắt chặt tay, từ khi gặp anh, chưa bao giờ đau lòng như vậy.

Thạch Lỗi bỗng nhiên đứng lên, hô lớn: “Kính Vương, đánh hấn!”

Dương Cảnh Thành cũng đứng lên: “Xử lý hấn!”

Ứng Hoan cắn cắn môi, cũng đứng lên, yết hầu cô như bị bóp nghẹt, một câu cũng không nói ra lời.

Hiệp cuối cùng đánh rất kịch liệt, tốc độ ra quyền mau, tàn nhẫn, từ trung tâm quyền đài dồn đến đường biên.

Đình____

Thi đấu kết thúc.

ng Hoan nhìn về phía quyền đài, Từ Kính Dư và Miguel ôm nhau, đình chỉ tấn công, hai người đều hao phí rất nhiều thể lực, cả hai đều thở hổn hển, hai người giờ quyền chạm nhau, đi đến hướng huấn luyện viên.

Ngô Khởi giúp Từ Kính Dư tháo quyền bộ, Từ Kính Dư chống khuỷu tay trên dây thừng, nhắm mắt lại nặng nề thở dốc.

Trọng tài đang chấm điểm, trước mắt vẫn chưa biết điểm số thế nào.

Sau khi Từ Kính Dư cởi quyền bộ, đi đến đối diện nắm tay huấn luyện viên của đối thủ, lại trở lại trung tâm quyền đài, trọng tài giữ chặt tay hai người, chờ đợi đến khi cho điểm, người chủ trì nhìn về phía trọng tài.

“Kế tiếp sẽ tuyên bố kết quả thi đấu...”

Người chủ trì dùng tiếng Anh nói trước sau đó nói lại bằng tiếng Trung, ba vị giám khảo đều cho điểm Miguel.

Lòng Ứng Hoan trầm xuống, cắn chặt môi, nhìn chăm chăm chàng trai mặc quyền phục màu đỏ trên đài, nhìn trọng tài giờ tay Miguel lên.

Từ Kính Dư đặt tay trái trước ngực, cúi chào, khi đứng thẳng dậy liền giờ tay lên chào khán giả.

Quân tử tuy bại, khí độ không thay đổi.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành không nói gì, Ứng Trì vò đầu, đặc biệt lo lắng nói: “Sao lại thua? Từ Kính Dư không phải rất lợi hại sao? Như thế nào lại thua rồi!”

Dương Cảnh Thành gãi gãi đầu: “Đệt, Kính Vương cũng đã thua, hôm nay chúng ta sẽ không thắng được rồi.”

Thạch Lỗi lập tức đập anh ta, “TMD, mẹ nó cậu đừng hạ chú lung tung, Triệu Tĩnh Trung còn chưa đánh đâu.”

Ứng Hoan nhìn Từ Kính Dư đi xuống, lập tức mang theo hòm thuốc bước qua. Từ Kính Dư đứng dưới quyền đài, thấy cô vội vàng chạy tới, khoác chiến bào lên người, yên lặng nhìn cô.

Ứng Hoan đứng trước mặt anh, cong môi cười, mềm mại nói: “Hôm nay Kính Vương hôm đặc biệt đẹp trai.”

Từ Kính Dư nhìn ra cô cố ý dỗ mình, khóe miệng hơi nhếch lên, giơ tay xoa nhẹ đầu cô, thấp giọng nói: “Dễ tôi sao?”

Ứng Hoan gật đầu.

Từ Kính Dư hơi híp mắt, máu trên mi cốt lại chảy xuống, Ứng Hoan vội buông hòm thuốc, lấy miếng cầm máu ra, vội la lên: “Mau cúi đầu.”

Từ Kính Dư phối hợp khom lưng, Ứng Hoan ấn miếng bông lên mi cốt của anh, nhẹ nhàng lau vết bẩn trên mặt anh. động tác của cô rất ôn nhu, giúp anh xử lý vết thương, lại cầm một túi chườm đá ấn lên vành tai anh.

Cô gái nhỏ an tĩnh nhìn anh, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm, nhỏ giọng hỏi: “Có phải anh rất khó chịu không?”

“Ứng Tiểu Hoan, tôi cũng là người thường, là vận động viên, thi đấu sẽ muốn thắng, tôi rất quan tâm đến chuyện thắng thua, thi đấu thua khẳng

định sẽ không cam lòng, cũng sẽ rất khó chịu.” Từ Kính Dư thấp giọng nói tiếp, “Muốn an ủi tôi?”

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, không nói rõ được cảm giác trong lòng là gì, như là bị người mê hoặc, nhẹ nhàng gật đầu: “Vâng.”

Từ Kính Dư kéo tay cô, bỗng nhiên ôm cô vào lòng, “Để tôi ôm một chút.”

Ứng Hoan: “...”

Hai tay cô nâng lên, tim đập mạnh, hiệp thi đầu tiên của hạng cân 91 kg đã bắt đầu, cô cũng không biết có ai chú ý đến bọn họ hay không.

Từ Kính Dư chỉ ôm một chút, rất nhanh liền buông cô ra.

Anh ngồi dậy, cúi đầu nhìn cô.

Tại Ứng Hoan hơi nóng, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, đôi mắt mông lung có hơi nước, Từ Kính Dư không chịu nổi cô dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, hơi quay mặt đi, “Đừng nhìn tôi như vậy, nếu cứ nhìn, tôi sẽ không nhìn được mà hôn em, lúc đấy đừng trách tôi.”

Qua vài giây, anh lại quay lại, cúi đầu nhìn cô, “Có cần nhắc đến cách an ủi này không?”

Đầu óc Ứng Hoan có chút loạn, chần chờ cúi đầu xuống.

Khóe miệng Từ Kính Dư khẽ nâng, “Không bằng hôn tôi một chút?”

Ứng Hoan cảm thấy đầu quả tim như run lên, mím môi, vẫn nhìn chăm chăm anh.

Trong đầu bỗng nhiên có giọng nói vang lên___

Hôn anh ấy một chút.

Hôn anh ấy đi, Ứng Hoan.

....

Ứng Hoan bị chính ý nghĩ trong đầu mình dọa sợ, tim cô đập nhanh hơn, đôi mắt ngốc lảng nhìn chăm chăm anh, anh mặc chiến bào màu đỏ, là màu sắc thích hợp nhất với anh, cho dù thi đấu thua, khí chất trên người vẫn luôn không giảm.

Tóc anh rất ngắn, mũi cao thẳng, khóe mắt hơi xếch, ngũ quan vô cùng đẹp, trên mi cốt dán một cái băng cá nhân, đôi mắt nhìn về nơi xa, thần sắc có chút lãnh đạm.

Ứng Hoan nhìn anh, trong đầu lại vang lên âm thanh kia: Hôn anh ấy.

Đáy lòng xuất hiện cảm xúc khiến cô bối rối, làm cô ngẫu nhiên giống như mắc bệnh tâm thần, càng ngày càng chứng tỏ__

Cô thích Từ Kính Dư.

Thích đến muốn ôm anh một chút.

Thích đến muốn hôn anh một chút.

Ứng Hoan đột nhìn sáng tỏ tình cảm của mình, như người mất hồn ngơ ngác đứng một chỗ.

Từ Kính Dư bị thua, kỳ thật trong lòng rất khó chịu, có chút thất thần, chạm phải ánh mắt của Trần Sâm Nhiên đang ngồi xõm cách đó không xa, hơi híp mắt, bực bội càng tăng. Anh cúi đầu nhìn Ứng Hoan, phát hiện cô gái nhỏ đang cắn môi, một bộ dáng thất hồn lạc phách, kéo kéo khóe miệng: “Tôi không có việc gì, không cần tìm mọi cách dỗ tôi.”

Anh ngồi dậy, xoa xoa tóc, lấy túi chườm đá trong tay cô, dán nhẹ lên má cô.

Ứng Hoan bị lạnh đến giật mình, nhưng vừa tỉnh mộng mà trừng lớn đôi mắt.

Từ Kính Dư cười nhẹ, xoa đầu cô: “Ngoan, đi xem thi đấu đi.”

Nói xong, anh xoay người đi đến chỗ ngồi của đội.

Ứng Hoan sờ mặt, quay đầu lại nhìn bóng dáng anh, chậm rãi đè lại trái tim đang đập mạnh, hít thở mấy hơi thật sâu, khom lưng cầm hòm thuốc lên, trở lại đội.

Cô ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm quyền đài, cả người đều có chút mất hồn mất vía.

Ứng Trì đi đến gần, “Chị, chị làm sao vậy?”

Ứng Hoan phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn cậu, bỗng nhiên cảm thấy chột dạ, “Không, không có việc gì...”

Ứng Trì nhíu mày, thấp giọng nói: “Chị cũng cảm thấy Từ Kính Dư thua thực không cam lòng đúng không?”

Ứng Hoan sửng sốt, nhẹ nhàng gạt đầu: “Ừ.”

Đêm nay thi đấu lấy kết quả 5:0 bại dưới đội Cuba.

Toàn câu lạc bộ như bị mây đen bao phủ, một đám trầm mặc dư gà.

Ngô Khởi cũng không nói nhiều, vỗ vai từng người, “Không có việc gì, trận thi đấu này kết thúc còn phải thi đấu trận tiếp theo, đều vực lại tinh thần đi, tiếp theo cố gắng để kéo điểm tích phân là được.”

Từ Kính Dư gật đầu một cái.

Thạch Lỗi uể oải đáp: “Vâng.”

Ngô Khởi nhíu mày, không nhịn được mắng, “Đều mẹ nó lên tinh thần cho tôi! Ngày mai bọn Lưu Sưởng thi đấu xong, còn phải thi đấu tiếp, thua một trận liền làm mấy người mất hết tinh thần? Về sau phải làm thế nào?”

Từ Kính Dư nhàn nhạt nói: “Được, tôi về phòng xem lại video thi đấu.”

Thạch Lỗi nhắc tay: “Tôi cũng đi.”

Dương Cảnh Thành cũng nhắc tay: “Cả tôi.”

Ngô Khởi nhíu mày, vẫy vẫy tay: “Được rồi được rồi, đều đi ngủ đi, sáng ngày mai đừng để cho tôi nhìn thấy khuôn mặt như có tang của mấy người.”

Mọi người đáp ứng, sôi nổi về phòng nghỉ ngơi.

Ứng Hoan trở lại phòng, ngã xuống giường nằm một lúc, bỗng nhiên bò dậy, vọt tới phòng vệ sinh, nhe răng trợn mắt với gương, cô cố ý dùng ngón tay cạy một chút, vọng tưởng đem niềng răng tháo xuống.

Cô muốn tháo niềng răng.

Đặc biệt muốn.

Sau đó á một tiếng, chính mình bị dây thép vướng phải, đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Ứng Hoan dựa vào tường, ngẩng mặt thở dài, ảo não mắng chính mình: “Đau muốn chết đau muốn chết...cho mày dùng tay cạy ra! Cạy cái gì mà cạy! Lại không thể cạy xuống được!”

Nửa ngày, cô lại quay đầu soi gương.

Giống như đứa ngốc mà mím cười ngây ngô.

.....

Hai ngày sau, câu lạc bộ nghi ngơi chuẩn bị quay về Bắc Kinh.

Sau khi đến Bắc Kinh, bọn họ phải bay đến Tam Á để tham gia trận thi đấu tiếp theo, Ứng Hoan thì đến trường học.

Thời gian Ứng Hoan lên máy bay sát với Từ Kính Dư, mọi người cùng nhau đi làm thủ tục, hơn ba mươi người mặc đồng phục của đội dẫn nhau đi đến khu vực đăng ký, Ứng Hoan đăng ký sớm hơn bọn họ một chút.

“Bác sĩ nhỏ, có rảnh thì đến xem bọn tôi thi đấu, cổ vũ cho chúng tôi.”

“Nhớ rõ phát giọng nói hoặc video cho bọn tôi đấy.”

....

Một đám người riu rít nói chuyện, Ứng Hoan đều cười đồng ý, cô nhìn thoáng qua Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư dựa vào cửa kính, nhìn cô.

Hai ngày nay Ứng Hoan đều đè nén xúc động trong lòng, cô rất muốn nói với anh điều gì đó, nhưng lại không biết nên nói thế nào, cũng sợ ảnh hưởng đến việc thi đấu của anh.

Ứng Trì đưa ba lô cho Ứng Hoan, dặn dò nói: “Chị, đến nơi nhớ gọi điện thoại cho em.”

Ứng Hoan gật đầu: “Ừ.”

Đến giờ đăng ký, Ứng Hoan vẫy tay với bọn họ, lặng lẽ nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, chậm rãi xoay người. Sau khi Ứng Trì nhìn cô đi vào hành lang liền xoay người cùng bọn Thạch Lỗi ngồi la liệt xuống ghế, mấy người Thạch Lỗi dựa vào ghế nghỉ ngơi, không ai ngồi ngay ngắn.

Từ Kính Dư mang theo một ba lô thể thao màu đen, đứng ở trước cửa kính, từ cửa kính trong suốt có thể nhìn rõ thân ảnh của cô.

Ứng Hoan đi được nửa đường liền quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy thân ảnh cao lớn đứng trước cửa kính, cô dừng bước chân.

Từ Kính Dư thấy cô quay đầu lại, liếm khóe miệng, nhanh chóng lấy bút ra.

Ứng Hoan thấy anh lấy đồ trong ba lô, khoảng cách không tính là xa, tò mò nhìn anh.

Tay trái Từ Kính Dư cầm bút, nhanh chóng vẽ lên cửa kính một con cá nhỏ, ngồi bút dừng lại, mỉm cười nhìn cô.

Ứng Hoan ngơ ngác nhìn cá nhỏ, anh vẽ thật sự rất giống, thật sự, thì ra Từ Kính Dư còn vẽ tranh sao? Cô ngơ ngác nghĩ, lại thấy anh tiếp tục vẽ vào bên cạnh con cá một hình trái tim, lại vẽ hai chữ — thích*

*喜欢: thích

Bởi vì anh dùng tay trái nên cô có thể nhìn rất rõ mà không bị ngược.

“Ai da, thực xin lỗi...”

“Cô bé này thất thần làm gì thế? Đi nhanh.”

“Đi đi đi, không còn kịp rồi.”

Ứng hoan quay đầu lại, bước chân có chút không tự chủ mà đi theo mọi người về phía trước.

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Từ Kính Dư vẫn còn đứng ở đó.

Bỗng nhiên trong lòng dưng trào một ý niệm.

Cô buông valy ra, chạy quay lại, mọi người nhìn cô không biết cô làm gì.

Ứng Hoan không quan tâm mà chạy đến giữa hành lang, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó đứng thẳng dậy, cong đôi mắt, giơ tay lên, hơi nghiêng người sang bên phải, đầu ngón tay đặt lên đỉnh đầu, làm ra một trái tim thật lớn.

Trái tim dành cho Từ Kính Dư.

Ánh Mặt Trời mùa Đông ấm áp, xuyên thấu qua cửa kính chiếu lên người cô, rõ ràng khoảng cách rất xa, Từ Kính Dư không thấy rõ mặt cô, nhưng lại cảm thấy trong mắt cô như có ánh sáng, anh bị cảnh tượng kia khiến cho hoa mắt say mê.

Cả người Ứng Tiểu Hoan tựa như một bức tranh màu nước tươi sống, ấp áp tươi đẹp, khắc cốt minh tâm.

Từ Kính Dư đứng tại chỗ, cắn nhẹ môi, gắt gao nhìn chăm chăm cô gái nhỏ kia, máu cả người như sôi trào.

Anh muốn kéo cô trở lại.

Lập tức, lập tức.

Kéo trở lại làm gì? Trước tiên hôn một cái rồi nói.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: Rùa

Ứng Hoan buông tay xuống, phát hiện có không ít người đang nhìn tò mò nhìn cô, vừa cười vừa nói, tiếp viên hàng không ôn nhu thúc giục một tiếng: "Mời hành khách di chuyển, không nên đứng ở cửa, tới thời gian cất cánh rồi."

Cô cảm thấy có chút thẹn thùng, nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, thấy Hàn Thấm và huấn luyện viên đang nhìn bên này, cô không dám dừng lại, cúi đầu nhanh chóng nhập vào hàng người.

Từ Kính Dư bị cô chọc đến tâm ngứa ngáy, nhìn cô chạy nhanh như thỏ trở về hàng, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Nếu có thể, thật sự muốn kéo cô trở về.

Phía sau_____

Thạch Lỗi nghiêng đầu, khiếp sợ nhìn một màn vừa xảy ra, túm lấy Dương Cảnh Thành điên cuồng lắc mạnh, nói năng có chút lộn xộn: "Đậu má đậu má! Cậu mau nhìn! Vừa rồi bác sĩ nhỏ....."

"Đệt! Đừng kéo tôi!"

Vốn Dương Cảnh Thành đã dựa vào ghế mà ngủ rồi, bị lắc đến đầu váng mắt hoa, thực khó chịu mà đẩy anh ta ra.

Ứng Trì nghe vậy, nghiêng đầu nhìn về hướng bên này.

Từ Kính Dư nhanh chóng dùng tay xóa chữ thích kia đi, nhìn Thạch Lỗi trầm giọng nói: "Thạch Lỗi, anh lại đây một chút."

Không chỉ Thạch Lỗi, Hàn Thấm cũng nhìn thấy cảnh vừa rồi, cô uống một ngụm cà phê, tủm tỉm cười, Trần Sâm Nhiên bên cạnh cô cúi đầu xuống, gương mặt không cảm xúc giấu sau vành mũ, trong đầu đều là hình ảnh Ứng Hoan gửi trái tim đến Từ Kính Dư.

Cậu ta nhú mày, có chút bực bội kéo vành mũ xuống thấp hơn, bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng vắng vẻ.

Thạch Lỗi còn không hồi phục lại tinh thần, ngốc nghếch nhìn Từ Kính Dư: "Làm, làm gì?"

Ứng Trì nhìn Thạch Lỗi, "Chị của em làm sao?"

Từ Kính Dư lạnh lùng nhìn Thạch Lỗi: Dám nói một câu, tôi đánh chết anh.

Thạch Lỗi: "....."

Không, không có gì, chẳng qua cô ấy chỉ gửi đến Từ Kính Dư một trái tim mà thôi....

Từ Kính Dư dùng thân thể che đi cá vàng nhỏ trên cửa kính, hướng Thạch Lỗi nâng nâng cằm, cất cao âm lượng: "Lại đây."

Thạch Lỗi đứng dậy, chậm rì rì bước qua, anh ta nhớ lại cách Ứng Hoan và Từ Kính Dư ở bên nhau gần đây, vẫn không hiểu được, anh ta đúng là khờ. Đi đến trước mặt Từ Kính Dư, nhìn hình cá vàng được vẽ trên kính, anh ta cười gượng, "Khụ, làm gì? Cậu sẽ không giết người diệt khẩu chứ?"

Từ Kính Dư nhìn anh ta, cảm thấy một lời khó nói hết: "Anh có bệnh à."

Thạch Lỗi cười hắc hắc hai tiếng: "Kia không phải không cần thận phát hiện sao, tôi tò mò muốn hỏi chút, cậu cùng bác sĩ nhỏ...Chuyện khi nào vậy?"

Một đám người như thế mà không ai phát hiện ra.

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Ứng Trì, nói với Thạch Lỗi: "Anh mẹ nó nói nhỏ thôi."

Thạch Lỗi: "...Được."

Ứng Trì cau mày, đứng dậy nhìn thoáng qua hành lang, cái gì cũng không phát hiện, lại trở về chỗ ngồi, hỏi Dương Cảnh Thành: "Anh Lỗi phát bệnh thần kinh à?"

Dương Cảnh Thành: "Ai biết!"

Từ Kính Dư xoay người lau sạch cửa kính, không chút để ý mà liếc nhìn Thạch Lỗi một cái: "Tôi theo đuổi Ứng Hoan, anh đừng có nói loạn mà làm hỏng việc, đặc biệt là trước mặt Ứng Trì."

Thạch Lỗi cảm thấy không thể hiểu được, nghi hoặc hỏi: "Vì cái gì?"

Từ Kính Dư nhàn nhạt đáp: "Tôi sợ tiểu tổ tông kia ngáng chân."

Thạch Lỗi: "...."

Anh ta thầm nghĩ: Cậu như vậy còn sợ tiểu tổ tông sao?

"Từ từ! Cậu còn chưa theo đuổi được! Tôi còn tưởng rằng..."

Từ Kính Dư lạnh lùng nhìn: "Anh cho rằng cái gì?"

Thạch Lỗi vội dừng biểu tình khiếp sợ, khụ một tiếng: "Không có gì, cậu cố lên! Nhưng đúng là không thể để tiểu tổ tông biết...."

Ứng Hoan chạy đến cuối hành lang, có cô gái cầm valy của cô đưa qua, cô nhận lấy, cảm kích nói: "Cảm ơn...."

Cô gái cười tủm tủm, "Bạn trai à?"

Bên tai Ứng Hoan đỏ bừng, nhẹ nhàng gật đầu: "Phải."

Bạn trai thật sự.

Cô gái cảm thán: "Thật đẹp trai, đáng người tốt như vậy, là vận động viên đi? Đội tuyển Quốc gia sao?"

Ứng Hoan đột nhiên cảm thấy thực kiêu ngạo, nói: "Quyền thủ, chị để ý giải đấu WSB một chút sẽ biết."

"Oa quyền thủ sao? Còn có quyền thủ đẹp trai như vậy?" Cô gái có chút ngạc nhiên, "Trở về tôi nhất định sẽ tìm kiếm trên baidu, tên anh ấy là gì?"

Tên gọi là gì....

Không biết vì cái gì, Ứng Hoan tin tưởng Từ Kính Dư nhất định sẽ giành được vé vào vòng trong, anh giống như một vật phát sáng, sẽ càng ngày càng có nhiều người chú ý và yêu thích, cũng sẽ càng có nhiều người hiểu biết về quyền anh hơn.

Cô cười nhẹ: "Từ Kính Dư."

.....

Sau khi đuổi được Thạch Lỗi đi chỗ khác, Từ Kính Dư mới nghiêng răng nghiêng lợi mà lấy điện thoại ra gọi cho cô, Ứng Hoan vừa mới tiến vào

máy bay, tìm được chỗ ngồi, di động liên vang lên.

Cô nhìn màn hình di động, tiếp điện thoại, Từ Kính Dư hung tợn hỏi: "Cho tôi trái tim là có ý gì?"

Ứng Hoan không nhin được cười: "Cho anh cố lên đây."

Từ Kính Dư: "Nói thật."

Ứng Hoan mím môi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xúc động trong lòng còn chưa tiêu tan, nhưng có một số lời nói cô muốn gió mặt nói với anh, không phải thông qua di động. Cô cúi đầu, tiếng nói mềm mại: "Thi đấu cố lên, Kính Vương, trận đấu tiếp theo sẽ thắng nhé."

Từ Kính Dư nhìn chăm chăm máy bay, cảm giác nhiệt huyết lại mềm mại lại tới nữa, anh cúi đầu cười: "Được."

Ứng Hoan cũng cười.

"Biết vừa rồi tôi muốn làm gì không?"

"Làm gì?"

"Tôi muốn bắt em trở về, dùng sức hôn em."

"..."

Ứng Hoan che mặt cảm giác chính mình đã không còn biện pháp giữ vững bình tĩnh, cô xoa nhẹ mặt, thấp giọng nói: "Máy bay sắp cất cánh, tôi cúp đây."

Không đợi Từ Kính Dư trả lời, cô đã cúp điện thoại trước một bước.

Từ Kính Dư nhìn điện thoại bị ngắt, trong đầu đều là hình ảnh Ứng Hoan, anh nhét điện thoại vào túi quần, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Ứng Hoan mặt đỏ tai hồng dựa vào lưng ghế, có chút không tưởng tượng nổi cảm giác hôn môi với Từ Kính Dư, nhưng có xác xác định Từ Kính Dư sẽ không thỏa mãn nếu chỉ hôn khẽ, vừa rồi anh đã nói, phải dùng sức hôn một cái.

A a a a không thể bỏ nào!

Ứng Hoan vỗ mặt, ép chính mình bình tĩnh lại.

Đáy lòng cô có loại xúc động vô cùng mãnh liệt.

Xúc động ấy kéo dài đến tận lúc cô xuống máy bay cũng không biến mất, cô trực tiếp bắt xe đến cửa phòng khám.

Cô kéo valy đến, lại có chút do dự, đi đến phòng của bác sĩ Đỗ, không nghĩ tới lại gặp bác sĩ ngay trên hành lang.

Đỗ Nhã Hân đứng ở ngoài cửa văn phòng, kinh ngạc nhìn cô: "Sao cháu lại tới đây?" Mặt Ứng Hoan bỗng nhiên đỏ bừng, có chút hối hận vì bản thân đã lỡ mồm, "Cháu... cháu tới kiểm tra niềng răng."

Ứng Hoan đi theo đội đã hơn một tháng nên không tới kiểm tra được, Đỗ Nhã Hân dặn cô một số việc cần chú ý, sau khi trở về quả thật nên tới kiểm tra, nhưng cũng không cần gấp như vậy chứ. Đỗ Nhã Hân nhìn cô còn mang theo ba lô và valy, hơi hơi nhướn mày: "Mới vừa xuống máy bay."

Lúc này đã 5 giờ chiều, Đỗ Nhã Hân còn nữa giờ nữa là tan tầm, Ứng Hoan cắn môi gật đầu: "Vâng."

"Có phải có chỗ không thoải mái không? Bị vướng vào miệng?" Đỗ Nhã Hân không nghĩ nhiều, trực tiếp giữ chặt va ly của cô, "Lại đây đi, cô xem cho cháu."

Ứng Hoan vội kéo trở về, "Cháu tự mang được..."

Đỗ Nhã Hân ôn nhu cười: "Để cô mang cho, cháu vừa xuống máy bay cũng mệt mỏi, cô biết gần đây cháu phải theo bọn họ rất nhiều, cháu đó, một cô gái nhỏ có thể chịu mệt với bọn họ như vậy thực không tồi." Bà cẩn thận đánh giá cô, "Hình như gầy đi rồi."

Ứng Hoan có chút câu nệ, ngượng ngừng dịch tay ra, "Cảm ơn bác sĩ Đỗ."

Cô khẩn trương đi theo phía sau, có chút hối hận không nên xúc động như vậy.

Đỗ Nhã Hân đặt va ly của cô sang bên cạnh, "Bỏ ba lô xuống đi."

Ứng Hoan gật đầu: "Vâng."

"Lại đây."

Đỗ Nhã Hân vẫy tay với cô, Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, đi đến trước mặt bà, nghĩ nghĩ vẫn là không nhận được, nhỏ giọng hỏi: "Bác sĩ Đỗ, cháu muốn tháo niềng răng, muốn tháo bây giờ. Có thể chứ?"

Đỗ Nhã Hân nhìn bộ dáng phong trần mệt mỏi của cô, sửng sốt một chút, ngay sau đó liền tủm tỉm cười: "Như thế nào mà đột nhiên muốn tháo niềng răng."

Ứng Hoan lúng túng: "Ăn cơm bất tiện, còn vướng nữa..."

Đeo niềng răng thật sự khó chịu, ngày thường ăn cơm đều đặc biệt cẩn thận, mà cho dù cẩn thận ngẫu nhiên cũng sẽ vướng đến chảy máu.

Đỗ Nhã Hân cười nhìn cô, "Để cô xem trước."

"Vâng...."

Đỗ Nhã Hân kiểm tra cho cô, chỉ vào răng nanh, ôn hòa nói: "Cô kiến nghị nên để thêm mấy tháng, không thì để đến tháng 6 đi, mang đủ hai năm, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn một chút. Đừng có gấp, đã đeo lâu như vậy, cũng không thể không chịu được thêm mấy tháng đúng không?"

Ứng Hoan đặc biệt rối rắm, cô lại dùng đầu lưỡi chạm vào răng nanh, "Nhất định phải mang hai năm sao? Cháu cảm thấy đã tốt rất nhiều."

Nếu đối phương không phải mẹ của Từ Kính Dư, khả năng cô sẽ không màng đến ý kiến của bác sĩ, trực tiếp bỏ niềng răng.

Đỗ Nhã Hân rót cho cô cốc nước, Ứng Hoan cúi đầu súc miệng, liền nghe thấy bà nói: "Đeo niềng răng cũng không ảnh hưởng tới yêu đương, không cần sốt ruột."

Ứng Hoan đột nhiên bị sặc, ho khan vài tiếng, mặt đỏ bừng nói: "Không, không có yêu..."

"Vậy cháu gấp gái gì?"

"...."

Vội vã hôn môi cùng Từ Kính Dư...

"Cô nghe Tiểu Dư nói trong đội có rất nhiều người thích cháu, muốn theo đuổi cháu."

"...."

Cô cả kinh, bỗng nhiên nhớ tới chuyện lần trước, nhìn biểu tình chế nhạo của Đỗ Nhã Hân, tức khắc quần bách đến muốn tìm khe hở chui xuống, cô dùng sức lắc đầu: "Không phải!"

Không phải rất nhiều, chỉ một người...

Cô thầm mắng Từ Kính Dư trong lòng, lại nói: "Cô đừng nghe Từ Kính Dư nói bậy, anh ấy nói đùa thôi."

Đỗ Nhã Hân nhìn cô quần đến đỏ mặt, cười đẩy va ly đến trước mặt cô, "Được rồi, về nghỉ ngơi trước đi, niềng răng cố kiên trì thêm mấy tháng nữa." Nghĩ nghĩ, lại xoa xoa đầu cô, "Y, tóc cháu thật mềm."

Ứng Hoan hơi ngậy người, cô nghĩ tới Đỗ Nhã Hân sẽ xoa đầu mình...

Đỗ Nhã Hân lại xoa nhẹ một chút: "Rốt cuộc cũng là cô gái nhỏ, mềm mại, không giống Từ Kính Dư, tóc của thằng bé rất đậm tay."

Ứng Hoan: "..."

Lần sau cô thử xem sao.

Ứng Hoan đỏ mặt để Đỗ Nhã Hân xoa đầu, đeo ba lô lên lưng, ngẩng đầu nhìn bà: "Cháu về trước, cảm ơn bác sĩ Đỗ."

"Muốn cô đưa cháu đi không, cô cũng sắp tan tầm rồi."

".....Không cần không cần."

Ứng Hoan lập tức lắc đầu, nào dám muốn bà đưa đi.

Đỗ Nhã Hân cười: "Được, trên đường cẩn thận."

Ứng Hoan gật đầu đáp ứng, kéo va ly rời đi.

Cô đứng ở ngoài cửa phòng khám, nhìn trời thở dài, ngốc quá, có phải người nào yêu đương đều ngốc không.

Buổi tối, Đỗ Nhã Hân gọi điện thoại cho Từ Kính Dư, bà cười kể lại chuyện lúc chiều, "Ứng Hoan vừa xuống máy bay liền đến chỗ mẹ."

Từ Kính Dư vừa mới tắm rửa xong, tùy tiện lấy khăn lau tóc, ngồi ở trên giường hỏi: "Cô ấy làm sao vậy? Niềng răng có vấn đề?"

"Không phải, cô bé muốn tháo niềng răng."

"...."

"Có phải con nói cô bé đeo niềng răng khó coi không?" Đỗ Nhã Hân nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cô gái nhỏ suy nghĩ nhiều quá, phỏng chừng vấn đề ở trên người Từ Kính Dư, ví như anh nói cô đeo niềng răng xấu.

"Con không nói." Từ Kính Dư có chút không thể hiểu được, anh lại không phải Trần Sâm Nhiên, sao có thể nói Ứng Hoan.

Anh nhớ lần đầu ở chỗ thi đấu ngầm nhìn thấy Ứng Hoan, cô gái nhỏ có vòng eo tinh tế, làn da trắng như sữa bò, khi cười thích nhấp miệng, xấu hổ khi người khác nhìn thấy răng nanh của mình.

"Lại không phải con chưa thấy bộ dáng cô ấy lúc chưa đeo niềng răng, kỳ thật răng nanh của cô ấy cũng không xấu, rất đáng yêu."

Đỗ Nhã Hân: "..."

Bà không nhịn được cười: "Con theo đuổi cô bé thật sao?"

"Không phải mẹ đều biết sao? Còn hỏi con làm gì?" Từ Kính Dư lười biếng nói, "Mẹ, nếu cô ấy muốn tháo niềng răng thì mẹ tháo cho cô ấy đi, cũng có thể tháo được rồi."

Đỗ Nhã Hân hừ một tiếng: "Không được, mang thêm mấy tháng nữa, còn có thể xinh đẹp hơn, hàm răng điều chỉnh tốt sẽ đẹp hơn rất nhiều, con nói cô bé không cần gấp."

Từ Kính Dư: "..."

Ngài cũng thật nhọc lòng.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Edit: Rùa.

Từ Kính Dư cắt đứt điện thoại liền gọi cho Ứng Hoan.

Lúc ấy Ứng Hoan đang ném điện thoại trong phòng để nạp điện, cô tắm rửa xong đi ra ngoài, Lục Mỹ liền nói: "Điện thoại của con đã đổ chuông hai lần rồi, vừa rồi mẹ nghe giúp con, nói là câu lạc bộ có việc cần tìm, con mau gọi lại đi."

"Vâng."

Ứng Hoan nghĩ rằng câu lạc bộ thật sự có việc tìm mình, vội vội vàng vàng chạy vào phòng lấy di động, thấy người gọi là Từ Kính Dư.

Điện thoại vừa chuyển được, liền nghe thấy âm thanh lưỡi biếng của Từ Kính Dư: "Mới vừa đi tắm?" Cùng với âm thanh nhai kẹo quen thuộc.

Ứng Hoan nghe thấy âm thanh kia liền biết anh lại đang ăn kẹo bạc hà.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi anh nói câu lạc bộ có việc tìm tôi?"

Từ Kính Dư cười: "Bằng không thì sao? Nói tôi tìm em có việc? Tôi sợ mẹ em hỏi tôi là ai, tôi chắc chắn sẽ không nhận được mà nói ra chuyện tôi đang theo đuổi em."

Ứng Hoan có chút xấu hổ, cô cảm thấy Từ Kính Dư hoàn toàn không kiêng dè chuyện này, đến cả bác sĩ Đỗ giống như cũng đã biết, anh còn sợ cái gì sao? Cô bỗng nhiên nhớ tới thành tích tiếng Anh cấp sáu còn chưa

kiểm tra, vội vàng mở máy tính: "A đúng rồi, tôi tra điểm thi tiếng anh một chút."

Sau hai tháng có thể kiểm tra thành tích, nhưng lúc trước vẫn luôn thi đấu, Ứng Hoan không có thời gian kiểm tra.

Từ Kính Dư lại bỏ một viên kẹo vào miệng, "Ừ, tra đi."

Ứng Hoan nhập tài khoản của Ứng Trì, mạng có chút chậm, "Tôi xem cho Ứng Trì trước."

Cũng không biết thẳng nhóc này có qua hay không...

Vài giây sau, điểm hiện ra.

Ứng Hoan nhẹ nhàng thở ra: "Hơn điểm chuẩn 5 điểm."

Từ Kính Dư không tỏ ý kiến mà cười cười, "Còn nhớ rõ tài khoản của tôi không?"

Ứng Hoan đứng dậy, "Tôi có mang theo, để tôi tìm một chút."

"Không cần, tôi đọc cho em."

"A..." Ứng Hoan lại ngồi xuống.

"Được."

Từ Kính Dư đọc cho cô, chậm rì rì hỏi: "Điểm của tôi mà cao hơn em thì có khen thưởng gì không?"

Ứng Hoan có chút buồn cười, người này soa lại như vậy, chuyện gì cũng muốn khen thưởng? Nhìn đến thành tích kia, cô sững sốt kêu lên: "Từ Kính Dư anh gạt tôi, rõ ràng tiếng Anh của anh rất tốt!"

Điểm của anh là 602!

Từ Kính Dư không để ý nhiều, nhưng thấy cô kinh ngạc như vậy, anh vẫn hỏi: "Em thì sao?"

Ứng Hoan vội vàng kiểm tra điểm của mình.

"586 điểm..."

Kém anh 16 điểm.

Tiếng Anh của Ứng Hoan vẫn luôn tốt, lần trước anh thi với thái độ tùy ý như vậy, ai biết thành tích không tùy ý chút nào.

Từ Kính Dư cười, "Trước kia tôi ở Mỹ 8 tháng, lúc sau lại đặc huấn nửa năm, tiếng Anh coi như chắp vá đi, trí nhớ của tôi tốt."

Ứng Hoan bĩu môi: "Biết anh lợi hại, thâm tàng bất lộ."

Cô thật sự không nghĩ tới tiếng Anh của anh tốt như vậy, vốn dĩ cho rằng nhiều nhất cũng chỉ là 500 điểm, không nghĩ tới....

"Tiểu Hoan, lau khô tóc trước đi, nếu không sẽ cảm mạo."

Lục Mỹ đi qua phòng, nhìn thấy trên đầu cô còn đang trùm khăn lông, nhin không được thúc giục vài câu.

Ứng Hoan quay đầu nhìn, vội nói: "Vâng ạ."

Từ Kính Dư nghe thấy được, trong đầu anh hiện lên hình ảnh đầu cô còn ướt đầm đề, trùm khăn lên rồi gọi điện thoại cho anh, cười nhẹ: "Em lau khô tóc trước, nếu rảnh là gọi cho tôi."

Ứng Hoan ừ một tiếng, "Tôi cúp máy nha?"

"Có thời gian thì đến đây, tôi nói giám đốc đặt vé cho em."

"Được."

"Từ Từ."

Từ Kính Dư gọi cô lại, "Mẹ tôi nói hôm nay vừa xuống máy bay liền đến phòng khám, muốn tháo niềng răng?"

Ứng Hoan có chút hồng mắt, vì cái gì quan hệ giữa bác sĩ Đỗ và Từ Kính Dư lại tốt như vậy? Cái gì cũng nói với anh ấy sao?!

Cô khẩn trương hỏi: "Cô... còn nói gì sao?"

"Nói tôi khuyên em đừng tháo niềng gấp." Từ Kính Dư lại ăn thêm một cái kẹo, "Cá vàng nhỏ, không phải đã nói em đeo niềng răng không xấu sao? Em gấp cái gì?"

Ứng Hoan: "..."

Cô đỏ mặt, một câu cũng không nói nên lời.

Cô cũng đâu thể nói cho anh, cô muốn tháo niềng răng vì muốn yêu đương với anh, muốn hôn môi cùng anh chứ.

Bả vai Ứng Hoan sụp xuống, "Tôi đi sấy tóc."

Từ Kính Dư cười: "Đi đi."

.....

Buổi chiều ngày hôm sau, Ứng Hoan và Chung Vi Vi hẹn nhau ở trước cổng trường, Ứng Hoan tới trước, cô đứng ở cổng trường đợi một lúc, thấy Chung Vi Vi bước xuống từ xe taxi, vội kéo hành lý đi qua, "Ba cậu không đưa cậu đi sao?"

Chung Vi Vi cười: "Hôm nay ông ấy có việc."

Ứng Hoan đánh giá cô ấy một lượt, cười cười: "Hơn một tháng không gặp, tóc cậu hình như dài hơn rồi."

Lúc học cao trung tóc Chung Vi Vi rất ngắn, vào đại học liền muốn nuôi tóc dài, hiện tại đã đến ngực rồi, cô gãi gãi tóc: "Đẹp không."

"Đẹp lắm."

Hai người trở lại ký túc xá, Khương Manh và Lâm Tư Vũ đều đã đến nơi, Lâm Tư Vũ nhìn hai người: "Các cậu hẹn nhau sao?"

Ứng Hoan gật đầu: "Ừ, gặp nhau ở cổng trường, các cậu vừa đến à?"

Lâm Tư Vũ chỉ chỉ Khương Manh: "Khương Manh đến từ giữa trưa."

"Ba mẹ tớ đưa đến." Khương Manh cười cười, quay đầu nhìn Ứng Hoan, không biết có phải hay không, cô ta như thấy Ứng Hoan xinh hơn trước kia, nhớ tới cuộc họp báo mới xem trên mạng hôm trước, không nhịn được liền hỏi: "Ứng Hoan, nghỉ đông cậu vẫn luôn đi theo đội thi đấu đúng không?"

Thi đấu WSB tương đối đơn giản, ngoại trừ buổi họp báo trước khi bắt đầu thi đấu còn lại không tuyên truyền nhiều, thi đấu theo vòng cũng không phải trận nào cũng đưa tin, chỉ có trận tứ kết, bán kết và trung kết mới đưa tin đầy đủ.

Mấy hôm trước Khương Manh có xem qua một video tuyên truyền, nhìn thấy bóng dáng Ứng Hoan.

Cô ta vốn cho rằng Ứng Hoan chỉ làm thêm, không có tư cách đi theo đội đến các quốc gia thi đấu, lúc nhìn thấy Ứng Hoan, cô ta ngây ngẩn cả người, lại nhớ đến lúc nói chuyện trên wechat, Ứng Hoan nói không hay xem wechat liền đoán được.

Ứng Hoan nhìn cô ta, "Ừ, toàn bộ thời gian nghỉ đồng đều đi theo đội, mới về ngày hôm qua."

Từ khi ăn một bữa cơm hữu nghị kia, quan hệ giữa Khương Mạnh và ba người còn lại không tốt như trước, lúc ăn cơm cũng là đi ăn với đồng hương ở phòng bên cạnh, thời điểm ăn tết cũng có chúc nhau vài câu, ngẫu nhiên cũng sẽ nói chút chuyện trong nhóm chat, mặt khác đều không nói nhiều.

Ứng Hoan đi theo đội thi đấu, có lúc rất bận, không thể nói chuyện phiếm, nhưng Lâm Tư Vũ biết chuyện Ứng Hoan tụt đội, cô tòm tòm hỏi: "Lúc trước thấy cậu bận quá mà mệt mỏi, cũng chưa kịp hỏi cậu, theo đội có chơi vui không?"

"Không có gì chơi vui cả, chỉ có thi đấu, rất mệt. Mệt nhất là ngồi máy bay nhiều lần, đến nơi cũng không được nghỉ ngơi, ngày hôm sau bọn họ liền phải khô phục huấn luyện, ngày thứ ba trực tiếp thi đấu."

Ứng Hoan mở valy, lấy quần áo bỏ vào tủ.

Lâm Tư Vũ kinh ngạc: "Tàn nhẫn như vậy? Kia kết quả thi đấu thì sao?"

Ứng Hoan ngẩng đầu cười: "Thắng."

Lâm Tư Vũ lại hỏi: "Kia Kính Vương có phải thắng liên tiếp hay không?"

Khương Mạnh nhìn Ứng Hoan, Ứng Hoan dừng một chút, nhấp môi: "Không có, mấy hôm trước thi đấu với đội Cuba, thua."

Lâm Tư Vũ a một tiếng: "Vậy còn cơ hội tiến vào chung kết không?"

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, ngẩng đầu cười: "Trận tứ kết khẳng định có thể vào?"

Còn trận chung kết, rất khó nói.

Khương Manh nhìn Ứng Hoan, hỏi: "Đến lúc đó chúng ta có thể đi xem không?"

Ứng Hoan nhìn cô ta, "Có thể, nhưng còn phải xem lúc đó có phải học hay không?"

Thời khóa biểu của học kỳ mới còn chưa phát xuống, cô xem qua lịch thi đấu, trận tứ kết từ ngày 7 tháng 5 đến ngày 9 tháng 5, thi ở Tam Á. Ngày mùng 7 và mùng 8 vừa lúc là cuối tuần, nếu cô muốn đi xem thi đấu, phải xin nghỉ hai ba ngày.

Một người xin nghỉ thì không sao, nếu cả phòng xin nghỉ...

Vậy quá khả nghi.

Giáo viên sẽ nổi bão mất.

Khương Manh lại không nghĩ tới chuyện này, cô ta quan tâm hỏi: "Vậy cậu có thể xin vé cho bọn tớ không?"

Ứng Hoan nhìn Khương Manh, có chút không rõ ý tứ của cô ta là gì, còn muốn theo đuổi Từ Kính Dư sao? Hay chỉ đơn thuần muốn xem thi đấu? Nếu đơn thuần muốn xem thi đấu, cô có thể xin vé, muốn theo đuổi Từ Kính Dư....

Trong lòng cô không muốn lấy vé cho Khương Manh.

Chung Vi Vi nhìn hai người một cái, nói với Khương Manh: "Khương Manh, bây giờ cậu còn muốn theo đuổi Từ Kính Dư sao?"

Ngày thường Khương Manh vẫn luôn nói muốn theo đuổi ai đó, muốn ngủ với ai đó, kỳ thật trong xương cốt rất kiêu ngạo, thật muốn cô theo đuổi ai đó, vẫn cảm thấy rất mất mặt, cho nên vẫn luôn không nói rõ ràng.

Toàn bộ kỳ nghỉ đông, càng nghĩ càng hối hận, đặc biệt khi biết Ứng Hoan đi theo đội, loại hối hận này càng lớn hơn.

Lần này, cô ta hào phóng gật đầu: "Phải, anh ấy lại không có bạn gái, cho dù anh ấy không thích người khác theo đuổi, kia.... cũng nói nói chùng, biết đâu đấy?"

Chung Vi Vi hơi dừng, nhìn Ứng Hoan.

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, nhìn về phía Khương Manh, "Từ Kính Dư đang theo đuổi tớ."

Khương Manh.

Cô ta nhìn Ứng Hoan với ánh mắt không thể tin nổi, một câu cũng không nói nên lời.

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói thẳng: "Tớ cũng mới phát hiện, tớ thích anh ấy."

Khương Manh nhướn mày, cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô ta cảm thấy mình bị chơi đùa, lòng tự trọng không tiếp thu được, hung hăng trừng mắt nhìn Ứng Hoan, dùng sức ném ba lô trên tay lên bàn, xoay người ra cửa.

Rầm___

Cửa bị đập mạnh một cái

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ hai mặt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía Ứng Hoan.

Ứng Hoan cũng có chút phiền, nhưng chuyện này đều là sự thật, so với lừa gạt đối phương không bằng nói ra sự thật, cô thở dài: "Các cậu nhìn tớ thì cũng vô dụng, tớ không nghĩ sẽ biến thành như vậy."

Lâm Tư Vũ: "Không phải, cậu và Kính Vương ở bên nhau?"

Ứng Hoan nhỏ giọng: "Chờ anh ấy thi xong đi."

Lâm Tư Vũ ngửa mặt lên trời: "Trời ạ! Tình yêu tới quá nhanh...."

....

Tam Á.

Mấy người Từ Kính Dư đang chuẩn bị cho trận thi đấu tiếp theo, bởi vì liên quan đến lần thua vừa rồi, điểm tích phân đã bị rớt hạng.

Thời điểm huấn luyện, cả người Trần Sâm Nhiên đều không tiến vào trạng thái, quan trọng nhất chính là cân nặng lại giảm, khoảng thời gian này sút cân đặc biệt rõ ràng, trong lòng Ngô Khởi vô cùng sốt ruột, nhin không được mắt: "Trần Sâm Nhiên, cậu bị sao thế hả? Cân nặng lại giảm? Còn giảm nữa sẽ vượt ngoài phạm vi."

Ứng Trì nhìn cậu ta một cái, cảm giác Trần Sâm Nhiên gần đây thật sự rất quái lạ, "Cậu làm sao? Muốn nhường quyền thi đấu cho tôi à?"

Trần Sâm Nhiên trực tiếp đứng lên, hừ lạnh: "Cậu tưởng bỏ?"

Ứng Trì nhắc nhở cậu ta: "Nhưng cậu đã giảm 2 kg rồi, cậu còn như vậy, có thể chống đỡ được đến khi thi đấu kết thúc sao?"

"Như thế nào không thể?" Trần Sâm Nhiên mím môi, cậu ta biết trạng thái của mình gần đây không tốt, cả người đặc biệt bức bối, cậu ta lạnh lùng nhìn Ứng Trì: "Làm tốt công việc dự bị của cậu, tôi chỉ cần không rớt ra ngoài phạm vi là được."

Ứng Trì: "...."

(Dường như người chịu ảnh hưởng nhất về mối quan hệ của Ứng Hoan và Từ Kính Dư chính là Trần Sâm Nhiên, sau này mọi người sẽ rõ.

Không phải hủ nữ đâu, tôi còn chưa đọc đam mỹ nữa, nhưng có lẽ bị ảnh hưởng bởi đũa bọ hủ nữ của mình mà thấy Ứng Trì với Trần Sâm Nhiên cứ như "Ngốc bạch ngọt thụ x Biệt nữu ngào kiều công."

Chương này khá phân vân về cách gọi Khương Manh, dù sao giữa "cô ta" và "cô ấy" cũng khác biệt, mặc dù lúc nói Thạch Lỗi là anh ta cũng không cảm thấy khác nhiều nhưng đến Khương Manh lại khiến mình phân vân.)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Edit: Rùa

Trần Sâm Nhiên ở trạng thái này liên tục đến tháng 4, cho dù dinh dưỡng sư nỗ lực điều dưỡng cho cậu ta cũng không thấy hiệu quả, tới giữa tháng 4, cân nặng của cậu ta đã từ 74 kg rớt xuống 71.3 kg, còn 0.1 kg nữa là cậu ta liền rớt khỏi hạng cân 75kg.

Ngô Khởi sốt ruột đến phát hỏa, trong miệng nổi lên một vòng vết bóng rộp, 14 trận thi đấu mới đánh được 11, trạng thái trước mắt của Trần Sâm Nhiên không thích hợp làm vận động viên chủ lực, sau khi trận đấu thứ 11 kết thúc, anh ta liền kéo Trần Sâm Nhiên vào phòng nói chuyện, anh ta nói: "Trận tiếp theo để Ứng Trì lên đấu đi, cậu nghỉ ngơi điều chỉnh cho tốt."

Trần Sâm Nhiên vừa nghe, kích động nói: "Tôi còn có thể đánh, cân nặng vẫn còn trong phạm vi."

Ngô Khởi thở dài trong lòng, ngữ khí lạnh xuống: "Không được, nếu thật sự tiếp tục thì đấu sẽ không tốt cho cơ thể cậu, chúng tôi cũng là nghĩ cho cậu. Trận tiếp theo để Ứng Trì lên, cậu nghỉ ngơi một thời gian đi."

Trần Sâm Nhiên đã đánh 11 trận, lúc này bảo cậu ta rời khỏi vị trí chủ lực, làm sau cậu ta có thể cam tâm? Cậu ta gập đến độ gân xanh nổi rõ trên trán: "Tôi không muốn nghỉ, cũng không cần nghỉ!"

Ngô Khởi sớm biết cậu ta sẽ như vậy, anh ta nhìn rồi nói: "Đây là huấn luyện viên sắp xếp, cậu không muốn cũng phải làm."

Trần Sâm Nhiên tức giận, hàm dưới banh ra.

Ngô Khởi cũng không quá yên tâm về Ứng Trì, đối vận động viên chủ lực cũng không phải lựa chọn tốt, anh ta cho Trần Sâm Nhiên cơ hội cuối cùng: "Trước khi kiểm tra cân nặng cho trận đấu tiếp theo, nếu cân nặng của cậu được 71,8 kg thì có thể tiếp tục đánh, nếu không được, để Ứng Trì lên, chuyện này không có thương lượng."

Đối thủ trận thi đấu tiếp theo là Ukraine, tuy rằng khi thi đấu ở sân nhà bọn họ giành chiến thắng trước Ukraine, nhưng mấy trận tiếp theo đội Ukraine đều có thành tích không tồi, tổng điểm tích phân thấp hơn bọn họ một đội, không thể khinh thường.

Mặc kệ Trần Sâm Nhiên có nguyện ý hay không, vì toàn bộ đoàn đội thắng lợi, Ngô Khởi cũng phải thay cậu ta.

Ngày 10 tháng 4, cậu lạc bộ quay lại Ukraine tham gia thi đấu.

Trên máy bay, Từ Kính Dư và Hàn Thấm ngồi cạnh nhau, Hàn Thấm mở album trong di động, tìm được một bức ảnh, đưa tới trước mặt Từ Kính Dư. Từ Kính Dư vốn đang đeo tai nghe xem thi đấu, liếc nhìn qua, thoáng chốc dừng lại.

Ảnh chụp cô gái đang cúi đầu chuyên chú vẽ tranh, tóc dài rơi xuống, đuôi tóc hơi cong nhẹ, ánh mặt trời chiếu vào chân cô khiến hình ảnh trở nên ôn nhu như được phủ một tầng kính.

Từ Kính Dư nháy mắt nhớ lại cảnh Ứng Hoan cho anh trái tim, trong lòng mềm nhũn, nhìn về phía Hàn Thấm, "Chụp tháng 10?"

Lúc trước Hàn Thấm cảm thấy hình ảnh này rất đẹp nên chụp lại, sau đều đã quên, cô cười cười: "Ừ, lúc ấy cô bé đang vẽ tranh."

Từ Kính Dư nhướng mày, nói: "Lát nữa gửi cho tôi?"

Hàn Thấm gật đầu: "Xuống máy bay sẽ gửi cho cậu." Cô hơi dừng, nhìn về phía hàng ghế bên kia, Trần Sâm Nhiên đã kéo mũ che khuất mặt mà ngủ rồi, "Kính Dư, nếu tôi nói Ứng Hoan cố vũ cho Trần Sâm Nhiên, cậu có thể ghen không?"

"Có."

Từ Kính Dư nhàn nhạt nói, Trần Sâm Nhiên có tâm tư gì anh có thể đoán được đại khái, nếu cậu ta chỉ là thiếu một câu cố vũ, cũng sẽ không khiến bản thân chật vật như vậy, có lẽ cả chính cậu ta cũng không rõ mình suy nghĩ gì, tại sao lại như vậy.

Từ Kính Dư cười lạnh trong lòng, Trần Sâm Nhiên đại khái không chỉ muốn Ứng Hoan nói cố lên với cậu ta mà còn muốn cô ấy cho trái tim đi.

Trước kia Trần Sâm Nhiên là thật sự chán ghét Ứng Hoan, ít nhất là lúc thi đấu thể vận hội, cậu ta chán ghét Ứng Hoan là thật. Đến nỗi thái độ của cậu ta đối với Ứng Hoan thay đổi khi nào, lại nhiều tâm tư khác thường, Từ Kính Dư không biết, dù sao anh cũng không thể lý giải cái gọi là "từ hận sinh yêu."

Anh thích Ứng Hoan, chỉ nghĩ lấy hết tâm can đối xử tốt với cô, cô chỉ cần cho anh một trái tim thôi cũng đủ khiến anh nhiệt huyết sôi trào.

Hàn Thấm có chút ngượng ngùng, thanh âm hạ thấp xuống: "Nhưng cũng không thể để cậu ta đi xuống như vậy chứ?"

Từ Kính Dư nhú mày, không trả lời.

Hàn Thấm nhìn cô một cái, cũng không biết trong lòng anh nghĩ thế nào.

Đến Ukraine, nhóm vận động viên lại tiến vào huấn luyện, thời điểm cân nặng, Trần Sâm Nhiên đột nhiên có chút không dám đứng lên.

Từ Kính Dư đứng sau cậu ta, nhàn nhạt thúc giục: "Đến phiên cậu."

Ứng Trì cân xong, quay đầu lại nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, Ngô Khởi không dấu mọi người, tất cả đều biết thể trọng Trần Sâm Nhiên bị rớt, lần này nếu không tăng lên, Ứng Trì sẽ thay cậu ta thi đấu.

Tất cả mọi người đều nhìn cậu ta, Trần Sâm Nhiên liếm môi, trầm mặc bước lên cân.

Từ Kính Dư liếc nhìn con số, 71.3 kg.

Trần Sâm Nhiên vô cảm bước xuống, xoay người rời đi.

Ngô Khởi giận: "Cậu đứng lại đây cho tôi."

Trần Sâm Nhiên quay đầu lại, chỉ hướng Ứng Trì, cười tự giễu: "Thi đấu là cậu ta, tôi còn ở đây làm gì?"

Thằng nhóc láo toét này, thật là càng ngày càng khó dạy, Ngô Khởi trực tiếp mắng: "Không thi đấu thì không cần huấn luyện? Lúc trước Ứng Trì là người bổ sung thì vẫn huấn luyện như mọi người, không ai có đặc quyền, cậu quay lại cho tôi!"

Trần Sâm Nhiên không ngừng bước chân.

Ứng Trì không nhịn được trợn trắng mắt, hừ lạnh nói: "Cậu chỉ không đánh một hai trận, nếu cậu có thể bảo trì cân nặng thì tôi có thể thi đấu sao? Cậu đúng là cái đồ đầu đất, huấn luyện viên nói cũng không nghe, cậu cho rằng mình đặc biệt hơn người sao?"

Từ Kính Dư trực tiếp túm người lại, Trần Sâm Nhiên quay lại lạnh lùng nhìn anh: "Anh làm gì?"

"Tôi muốn hỏi cậu định làm gì?" Từ Kính Dư nhìn cậu ta, giọng nói lãnh đạm: "Đây là thi đấu toàn đội, không phải việc của mình cậu, không

phải cậu có thể tùy hứng."

Trần Sâm Nhiên xanh mét mặt mày.

Từ Kính Dư chưa bao giờ là người có tính khí tốt, ngày thường dễ nói chuyện, nhưng chỉ cần chạm đến điểm mấu chốt, so với người khác càng không dễ chọc.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành hiểu Từ Kính Dư, hai người liếc nhau, yên lặng nhìn Trần Sâm Nhiên, thẳng nhóc này dẫm phải mình. Đừng nói Từ Kính Dư sẽ tức giận, bọn họ cũng khó chịu với thái độ này của Trần Sâm Nhiên.

Từ Kính Dư tiếp tục cười lạnh: "Nếu cậu khôi phục trạng thái, tiểu tổ tông sẽ không bằng cậu, chúng tôi sẽ tiếp tục để cậu ta làm dự bị, nhưng sự thật chính là trạng thái bây giờ của cậu rất kém, đừng nói không phục, thì đấu không phải ai tính tình lớn thì được lên quyền đài."

Trần Sâm Nhiên cắn chặt răng, đứng tại chỗ.

"Cậu cho rằng cậu tùy hứng thì sẽ có người đến đỡ cậu sao? Đầu tiên cậu phải biết cậu đã làm gì, sai ở đâu." Từ Kính Dư nâng cằm chỉ Ứng Trì, lại cười lạnh một tiếng: "Tính tình của cậu còn không bằng tiểu tổ tông, ai mẹ nó có thể tốt với người suốt ngày trưng bộ mặt thối ra với mình? Cũng không nghĩ chính mình lúc trước có thái độ gì với cô ấy, nói qua cái gì."

Ứng Trì: "...."

Cậu gãi gãi đầu, có chút không rõ Từ Kính Dư nói "cô ấy" là ai.

Không chỉ Ứng Trì, bọn Thạch Lỗi cũng có chút ngốc.

Trần Sâm Nhiên như bị người chọc thủng tâm tư, sắc mặt đỏ bừng: "Tôi không biết anh đang nói cái gì!"

Từ Kính Dư quay đầu nhìn cậu ta, cười nhạt nói: "Đừng phủ nhận, là đàn ông thì nên thẳng thắn một ít."

Toàn đội đại khái chỉ có Hàn Thấm nghe hiểu Từ Kính Dư nói, cô nhìn Từ Kính Dư, lại nhìn Trần Sâm Nhiên, gia hỏa này đúng là đánh chết cũng không chịu nhận tâm tư trong lòng.

Từ Kính Dư buông Trần Sâm Nhiên ra, trực tiếp dẫm lên cân, cân nặng của anh được bảo trì rất tốt, anh liếc nhìn cậu ta một cái, xoay người rời đi.

Trần Sâm Nhiên đứng tại chỗ, Ngô Khởi hơi híp mắt, "Trần Sâm Nhiên, cậu lại đây."

"Lại đây!"

Trần Sâm Nhiên nhìn anh ta, cuối cùng cũng bước đến.

Ngô Khởi hướng Ứng Trì, Thạch Lỗi vẫy tay: "Đi đi đi, nhìn cái gì? Mau đi huấn luyện đi!"

Cuối cùng, trận thi đấu thứ mười hai hạng cân 75 kg, Ứng Trì dự thi.

Đêm đó, Ứng Trì nói chuyện này cho Ứng Hoan, có thể lên thi đấu khiến cậu rất hưng phấn, "Đáng tiếc chị không thể tới xem em thi đấu, cũng không biết em có thể thi được mấy trận, quay đầu lại Trần Sâm Nhiên đã tốt rồi, huấn luyện viên Ngô lại để em làm thành viên dự bị không chừng."

Ứng Hoan nghĩ đến Trần Sâm Nhiên, hỏi: "Kia Trần Sâm Nhiên đâu? Không nổi bão sao?"

"Đã nổi, Từ Kính Dư mắng một trận, nói đây là thi đấu toàn đội, không phải do cậu ta tùy hứng, cho dù tùy hứng cũng không ai đỡ cậu ta." Ứng Trì nghĩ nghĩ lời Từ Kính Dư nói, có chút không rõ, khẽ hừ một tiếng,

"Còn lấy em so sánh với Trần Sâm Nhiên, nói tính tình em tốt hơn cậu ta, này không phải vô nghĩa sao?"

Ứng Hoan không muốn Ứng Trì quá để tâm vào chuyện vụn vặt, ôn nhu dỗ cậu: "Nếu huấn luyện luyện cho em thi đấu, vậy em thi cho tốt, không cần nghĩ quá nhiều."

"Em biết, gần đây ba thế nào?"

Mấy tháng rồi Ứng Trì không về nhà, có chút lo lắng.

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, cười nhẹ: "Ba rất khỏe, em đừng lo, thi đấu thật tốt, trận tứ kết chị sẽ đến xem mọi người thi đấu."

Ứng Trì cười vui vẻ: "Vâng, em nhất định sẽ thi đấu thật tốt."

Cắt đứt điện thoại, Ứng Hoan nhíu nhíu mày, cuối tuần trước cô về nhà, Ứng Hải Sinh vừa mới làm xong kiểm tra, bệnh án đặt trên bàn, cô nhìn một chút, phát hiện trước tết Nguyên Tiêu mấy ngày ba đã nhập viện, nhưng chuyện này không ai nói cho cô và Ứng Trì.

Lúc ấy Ứng Hoan hỏi qua Ứng Hải Sinh, Ứng Hải Sinh lấy lại bệnh án, nói ba phải kiểu thế nào cũng được, "Ai, lại không phải việc gì nghiêm trọng, chính là kiểm tra không tốt lắm, vẫn giống lần trước, không phải vấn đề gì lớn, nói cho các con làm gì?"

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, ngày thường có chuyện gì cũng gạt cô và Ứng Trì.

Ứng Hoan không nói gì, liền chụp trộm bệnh án, tự mình đi hỏi.

"Ba cháu kiểm tra kết quả càng ngày càng không tốt, chức năng của thận cũng suy giảm, nhiều nhất có thể kiên trì hơn một năm, chờ khi kiểm tra ra kết quả kém nhất, nhất định phải giải phẫu."

Một năm....

Ứng Hoan nhẩm tính thời gian, mờ mịt thất thần.

Một năm, thế vận hội còn chưa tới, câu lạc bộ còn đang tranh đoạt vé vào cửa, Ứng Trì còn vui vẻ khi mãi mới có cơ hội được thi đấu.

Lần thi đấu với Ukraine, Ứng Trì lần đầu tiên lên quyền đài liền đánh thắng, cậu rất hưng phấn, Ngô Khởi cũng rất vui vẻ. Mấy tháng này Ứng Trì không có thi đấu, nhưng cũng không từ bỏ huấn luyện, chỉ cần cho cậu cơ hội, cậu nhất định sẽ mạnh hơn.

Trạng thái của Trần Sâm Nhiên cứ kéo dài như thế đến tận lúc thi đấu cũng không thay đổi, còn bị rớt xuống 71 kg.

Thi đấu trước mắt, Ngô Khởi cũng không còn tinh lực đi quản cậu ta, chỉ có thể để Hàn Thấm và dinh dưỡng sư chú ý thêm, mau chóng làm cậu ta khôi phục trạng thái.

Cuối cùng thi đấu kết thúc, đội đứng đầu tổ A và B trực tiếp vào bán kết là Cuba và Ca-dắc-xtan.

Đội xếp thứ hai, thứ ba của hai tổ tiến vào trận tứ kết.

Trận chung kết, hạng hai tổ A đánh với hạng ba tổ B và ngược lại, thắng hai lần sẽ được tiến vào bán kết.

Đội Trung Quốc xếp hạng hai trong tổ A, trận tứ kết đánh với đội Argentina, còn lại là đội Mỹ đánh với Ukraine.

Sau khi xác định trận tứ kết, Từ Kính Dư gọi điện thoại cho Ứng Hoan, không chút để ý mà nói: "Ứng Tiểu Hoan, giám đốc đã đặt vé máy bay cho em, nhớ rõ phải đến đây xem thi đấu."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Edit: Rùa

Ứng Hoan đang chuẩn bị đi thư viện, đem máy tính và sách vở bỏ vào ba lô, khoe miệng mang theo ý cười: "Ừ, giám đốc đã nói với tôi rồi, ngày 1-5 tôi sẽ xin nghỉ, chúc mừng mọi người."

Cô kéo khóa ba lô, nhìn về phía Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ cùng xách ba lô lên, hai người đi ra cửa, vừa mới mở cửa liền nhìn thấy Khương Manh đang đứng bên ngoài, chính là lấy chìa khóa định mở cửa.

Bốn người đều sửng sốt nhìn đối phương.

Ứng Hoan nhìn thoáng qua Khương Manh, đỡ khung cửa đứng sang bên cạnh, Khương Manh bước vào mắt cũng không liếc họ một cái.

Trong điện thoại, Từ Kính Dư cười nhẹ: "Mang kẹo bạc hà cho tôi."

Từ Kính Dư thường ăn kẹo bạc hà, nước ngoài hình như không có, câu lạc bộ cũng không chú ý đến chuyện này, đều là Từ Kính Dư tự mua rồi mang theo.

"Được."

Ứng Hoan đóng cửa lại, Từ Kính Dư nghe thấy tiếng, hỏi: "Đi học à?"

"Đi thư viện."

Ứng Hoan nhớ tới thái độ của Khương Mạnh vừa rồi, cảm thấy có chút phiền muộn, từ sau khi nói thẳng lần trước, quan hệ của cô và Khương Mạnh liền xé rách, không chỉ như vậy, vì có liên quan nên cô ta cũng không nói chuyện với Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ.

Có đôi khi Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ muốn giảm bớt không khí căng thẳng trong phòng ngủ, hỏi Khương Mạnh có muốn đi dạo phố với mọi người không, Khương Mạnh đều từ chối.

Hiện tại, lớp học có lời đồn nói các cô cô lập Khương Mạnh, đến cả giáo viên cũng tìm các cô nói chuyện. Từ sau đấy, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ không bao giờ thử hòa hoãn quan hệ trong phòng nữa, thích thế nào thì tùy, ai chịu được đi đổ tính tình công chúa đó?

Từ Kính Dư thừa dịp nghỉ trưa gọi điện cho cô, anh vừa muốn nói chuyện, Ngô Khởi liền nói: "Từ Kính Dư, lại đây một chút."

Từ Kính Dư ra dấu ok, nói với Ứng Hoan: "Huấn luyện viên Ngô gọi tôi, xong việc sẽ gọi cho em."

Ứng Hoan vội nói: "Vâng."

Từ sau khi thi đấu với Ứng Hoan, Ngô Khởi liền cho Từ Kính Dư luyện tập tay phải nhiều hơn, để phòng ngừa khi tiến vào trận chung kết lại đấu với người thuận tay trái. Ngô Khởi kéo Từ Kính Dư sang bên cạnh, đưa video thi đấu của Miguel cho anh, "Có rảnh thì xem."

Từ Kính Dư nhận ipad: "Được."

Ngô Khởi vừa muốn đi, lại nghĩ đến cảnh ở sân bay lần trước, như vì thi đấu trước mặt nên anh ta chưa nói gì cả, chỉ là mấy ngày nữa Ứng Hoan sẽ đến đây, anh ta vẫn không nhịn được hỏi: "Hiện tại cậu đang cùng Ứng Hoan yêu đương?"

Từ Kính Dư ngẩng đầu nhìn anh ta, nói thẳng: "Không, còn đang theo đuổi."

Ngô Khởi cười cười, người trẻ tuổi yêu đương thật bình thường, câu lạc bộ không quy định đội viên không thể yêu đương, nhưng hiện tại đang thi đấu, cho dù ngày thường Từ Kính Dư rất hạn chế, anh ta vẫn nhắc nhở: "Hiện tại thi đấu quan trọng nhất, không như trước đây, đừng lãng phí tinh lực."

Ý tứ này, là sợ anh đặt quá nhiều tinh lực trên người Ứng Hoan? Hay là sợ anh phá giới?

Từ Kính Dư có chút cạ lời, nhàn nhạt mở miệng: "Tôi biết, còn không phải vẫn đang theo đuổi sao? Tôi còn có thể làm cái gì?"

Anh có thể phá giới một mình sao?

Nếu ngẫu nhiên xúc động rồi tự mình giải quyết thì không nói, nhưng dù sao tình huống này rất ít, vận động viên tinh lực tràn đầy, nhưng rất nhiều lúc chạy đi huấn luyện mấy giờ, quay về lại tắm nước lạnh, cơ bản xúc động gì cũng đều bị áp xuống.

"Vậy là tốt rồi, chuyên chú thi đấu đi."

Ngô Khởi cười gượng hai tiếng, vỗ vỗ vai anh rồi quay đi.

Ngày 1-5, Ứng Hoan đã thay nước cho cá vàng, mua kẹo bạc hà cho Từ Kính Dư, cô thu xếp hành lý đầy đủ, đến khi đi xin nghỉ, nói thế nào giáo viên hướng dẫn cũng không đồng ý, giáo viên nhìn Ứng Hoan, khuyên bảo cô: "Chương trình học của hai ngày kia cũng rất quan trọng, không nên chỉ vì đi chơi mà xin nghỉ, đến lúc không theo kịp thì không tốt."

Ứng Hoan nhú mày, nói: "Em thực sự có việc gấp."

Giáo viên hướng dẫn: "Tôi biết em muốn đi xem thi đấu, giải đấu WSB tôi cũng biết, tháng 5 còn có vòng bán kết, nếu tiến vào trận chung kết thì sao? Em vẫn muốn đi xem? Như vậy ảnh hưởng rất lớn đến việc học."

Ứng Hoan sừng sốt, không biết giáo viên hướng dẫn làm sao biết cô muốn đi xem thi đấu, rõ ràng cô viết vào giấy xin phép là có việc gấp. Cô mím môi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói thế nào, cô vốn nghĩ mỗi trận đấu đều đi xem, còn việc học thì sẽ bổ sung sau, nhưng đây là lần đầu tiên cô theo đội thi đấu, có lẽ cũng là lần cuối cùng Ứng Trì được tham gia.

"Một tháng em xin nghỉ hai lần, như thế nào cũng không được, lại không phải lý do đặc biệt gì."

"Tháng này chỉ có thể cho em nghỉ một lần."

.....

Ứng Hoan hoàn toàn không có cách nào cả, chỉ có thể lấy cớ nói với giám đốc trong trường có việc, nói giám đốc sửa vé cho cô. Giám đốc hơi sừng sốt, nói câu: "Bác sĩ nhỏ, biết đâu bọn họ không vào được vòng bán kết thì sao?"

Nói xong câu này, giám đốc cũng tự thấy không ổn, vội "phi, phi, phi" vài tiếng, "Không đúng, khẳng định có thể vào trận chung kết, nhưng em thật sự không thể tới?"

Ứng Hoan: "..."

Cô rất muốn đi, nhưng xin không được, lại sợ Từ Kính Dư và Ứng Trì nghĩ nhiều, chỉ có thể nói: "Anh giúp tôi sửa thời gian đi, tôi đã hỏi qua Từ Kính Dư, anh ấy nói không có vấn đề gì lớn, vòng bán kết khẳng định có thể vào."

Cắt đứt điện thoại, cô có chút bực bội kéo kéo tóc.

Trong nháy mắt, ý tưởng trốn học xuất hiện trong đầu cô.

Rất nhanh đã bị cô rũ bỏ.

Chạng vạng, cô gọi điện nói cho Từ Kính Dư biết chuyện này, thật cẩn thận hỏi: "Các anh nhất định sẽ thắng chứ?"

Lúc ấy Từ Kính Dư vừa kết thúc huấn luyện, đang tháo băng vải, biết cô không thể tới, còn tính là bình tĩnh, khoe miệng khê nâng: "Không có việc gì, vậy bán kết tới đây đi, vì em có thể xem thi đấu, cần thiết thắng."

Anh nói một câu, Ứng Hoan liền an tâm.

Trước trận tứ kết hai ngày, Ứng Trì gọi video, mấy người Thạch Lỗi đều ở đây, cười hì hì nhìn cô, cô nhìn thoáng qua, ngoại trừ Trần Sâm Nhiên thì tất cả đều có mặt.

Từ sau khi Trần Sâm Nhiên không thể khống chế cân nặng, mà Ứng Trì càng đánh càng có lực, Ngô Khởi không nghĩ lại đối Ứng Trì nữa, trận tứ kết này vẫn để Ứng Trì dự thi. Khoảng thời gian này tinh thần của Trần Sâm Nhiên vô cùng sa sút, ngoại trừ Hàn Thấm có thể nói chuyện vài câu với cậu ta, thời gian khác cậu ta đều không nói câu nào, càng miễn bàn đến nói chuyện video với Ứng Hoan. Trước kia khi nói qua video, tuy rằng Trần Sâm Nhiên không nói gì nhưng ít ra vẫn đứng ngốc trong phòng.

"Bác sĩ nhỏ, cô thật sự không tới sao?"

"Cô không tới, có phải sẽ cổ vũ chúng tôi trước hay không?"

"Muốn được bản tim, không thể chỉ cho tiểu tổ tông và..." Thạch Lỗi còn chưa nói dứt câu đã bị một người kéo lại, anh ta quay đầu lại nhìn, là Từ Kính Dư, "Ai ai ai! Làm gì thế! Làm gì thế!"

Từ Kính Dư mặt không biểu cảm ném người ra: "Nói hươu nói vượn cái gì?"

Thạch Lỗi cười gượng vài tiếng: "Tôi chưa nói gì cả mà!"

Ứng Hoan trả lời bọn họ từng vấn đề, thuận tiện nói mọi người cố lên, một đám người cảm thấy mỹ mãn tản ra. Hiện giờ các đội viên đều nhiệm tậ xấu, trước khi thi có thể nói chuyện với Ứng Hoan, được cô nói cố lên thì khi thi đấu sẽ đặc biệt cố gắng.

Từ Kính Dư rất không quen nhìn những người này, một đám đều giống như bị bệnh.

Đám người tản ra, Ứng Hoan mới nhìn Ứng Trì, trên mi cốt của cậu có dán băng keo cá nhân. Ứng Trì tươi cười sáng lạn: "Chị, lần sau chị tới thì để ba mẹ đi chùng nhé, để bọn họ xem em thi đấu."

Ứng Hoan cũng có ý này, không nghĩ tới hai người cũng đều nghĩ như vậy. Chỉ là Ứng Trì có lẽ chỉ muốn Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ đi xem cậu thi đấu, muốn khoe ra bản lĩnh của mình, còn Ứng Hoan nghĩ, nếu về sau không có cơ hội thì làm sao bây giờ?"

Cô khẽ mím môi: "Được, khi về chị sẽ nói với bọn họ."

Ứng Trì gãi gãi đầu: "Tuần nào ba cũng phải tới bệnh viện hai lần, đi một chuyến cũng rất mệt, nếu không được thì thôi, cũng không nên miễn cưỡng ba, em chỉ tùy tiện nói...." Cậu ngẫm lại lại cười, "Có thể xem trên TV, không tới cũng không sao."

"Chị biết, chị sẽ hỏi ý ba mẹ trước." Cô gật đầu, "Thi đấu cố lên nha, nhất định phải tiến vòng bán kết."

"Kia khẳng định."

Thiếu niên tươi cười đến đường hoàng tự tin.

Ứng Hoan không xin nghỉ được, nhưng Chung Vi Vi xin nghỉ lại được cho phép.

Chung Vi Vi chỉ xem thử vận may thế nào, cũng không nghĩ sẽ xin được, Ứng Hoan có chút tức giận: "Vì sao không cho tớ nghỉ?"

Chung Vi Vi cắn môi, cũng cảm thấy kỳ quái: "Tớ cũng không biết, chuyện này thật kỳ quái, chắc là giáo viên hướng dẫn nghĩ rằng cậu đi chơi, cho nên mới không phê. Nhưng sao thầy biết cậu đi xem thi đấu?"

"Không biết." Ứng Hoan nấp tóc, càng cảm thấy bức bối, cô thở dài, nhìn Chung Vi Vi, "Đúng rồi, cậu xin nghỉ làm gì, trong nhà có việc sao?"

Chung Vi Vi chớp chớp mắt, có chút chột dạ nói: "Ừ... trong nhà có người thân kết hôn, tới vốn nghĩ không xin nghỉ được, không nghĩ tới thầy lại cho phép."

Ứng Hoan tức giận đến không muốn nói chuyện.

.....

Ngày 7 tháng 5, buổi họp báo trận tứ kết Quyền Anh thế giới WSB được đưa tin, trên mạng cũng có tuyên truyền.

Bởi vì có liên quan đến Từ Kính Dư, diễn đàn của trường học có topic đăng video và nói về chuyện này.

Trong video, đội viên mặc đồng phục màu đỏ của đội Thiên Bác ngồi trên xe bus, Từ Kính Dư mang tai nghe dựa vào ghế ngồi, thần sắc lãnh đạm, Ứng Trì giơ hai ngón tay với màn ảnh, tươi cười sáng lạn, Trần Sâm Nhiên mặt lạnh lùng không biểu cảm. Sau đó là video chuẩn bị trước khi thi

đấu, nhóm vận động viên đang buộc băng vải, cuối cùng video chuyển tới trên người Từ Kính Dư, đặc tả anh vài giây.

Chàng trai cúi đầu, sừng mặt hoàn mỹ, khóe mắt hơi xếch, mũi cao thẳng, môi hơi nhấp, biểu tình chuyên chú nhìn tay mình, ngón tay thon dài thuần thực cột băng vải, cả người hormone bùng phát, giống như muốn thoát ra khỏi màn hình.

Lần này là đặc tả vài giây, khiến cho người xem không nhìn được thét chói tai, sinh viên nữ trong trường đều muốn bùng nổ_____

[A aaaaaaaa! Kính Vương man muốn chết!]

[Muốn chui vào trong video này, không dối gạt mọi người, cái cảnh cột băng vải này tôi đã xem hơn hai mươi lần!!!]

[Tôi cũng đã nhìn mấy trăm lần, anh trai nhỏ giơ tay kia là ai? Thật dễ thương, thật xinh đẹp! Là sinh viên trường chúng ta sao? Khoa nào? Ngành nào!]

[Vẫn luôn biết Kính Vương đẹp trai, ngẫu nhiên sẽ gặp anh ấy trên trường, nhưng hoàn toàn không dám đi hỏi số điện thoại, chờ anh ấy thi đấu trở về, tôi còn cơ hội sao?]

.....

Trong lúc nhất thời, Từ Kính Dư và Ứng Trì ở trường học được mọi người chú ý.

Từ Kính Dư là vẫn luôn được chú ý, Ứng Trì thì bắt đầu được chú ý, đã có người tìm kiếm tin tức của cậu....

Ứng Hoan nhìn bình luận, dùng nick clone trả lời một câu: Không có cơ hội, cậu ấy đã có người yêu rồi.

Mới vừa trả lời xong, đã bị một đồng người hỏi lại_____

[Làm sao cô biết? Cô nói hươu nói vượn đi?]

[Chứng cứ đâu? Thích ai chứ?]

[Cậu ấy thích tôi, đừng hỏi.]

.....

Ứng Hoan nhấp môi, hít một hơi thật sâu, bỏ điện thoại ra.

Hừ, cho các người đoán!

Chung Vi Vi đang thu dọn hành lý, cô chỉ mang theo một cái ba lô, mùa Hè nên quần áo đều mỏng, một cái ba lô là đủ rồi. Cô cầm di động nhìn thoáng qua bình luận, có chút lo lắng hỏi: "Những người này, sẽ không lôi hết tin tức của Tiểu Trì ra bàn tán chứ?"

Ứng Hoan nhú mày: "Rất có khả năng."

Lâm Tư Vũ cười ha ha: "Ai, nói như vậy, Kính Vương và Tiểu Trì đều thành người nổi tiếng, Ứng Hoan, cậu có cảm thấy áp lực đặc biệt lớn không?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, không nhịn được cười: "Sẽ không đâu, chỉ là sẽ cảm thấy rất kiêu ngạo."

Cái loại cảm giác kiêu ngạo này, khi Từ Kính Dư đánh KO, khi Ứng Trì đi đấu thắng, cô đều cảm thụ qua.

....

Đêm diễn ra trận tứ kết, Trung Quốc lấy tỷ số 3:2 đánh bại đội tuyển Mỹ, tiến vào trận chung kết*

* Mình nghĩ phải là bán kết chứ nhỉ

Thi đấu kết thúc đã là rạng sáng 12 giờ rưỡi, Chung Vi Vi ngồi ở hàng sau cùng, cảm thấy mỹ mãn mà buồn DVD, đem đồ nhét vào ba lô, đội mũ lên, rất giống trộm lạng lẽ rời đi. Sáng sớm hôm sau cô cũng lạng lẽ rời đi mà không ai biết.

Cùng lúc đó, kênh Thể Thao phát sóng thi đấu, mọi người có thể xem hoàn chỉnh trận đấu.

Cuối tuần, Ứng Hoan về nhà, Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ đang xem video thi đấu, cũng không biết hai người đã xem đi xem lại đoạn thi đấu của Ứng Trì mấy lần, xem xong lại xem của Từ Kính Dư, Ứng Hải Sinh quay đầu nhìn Ứng Hoan, vui vẻ nói: "Ai, thằng bé Ứng Trì thật có tiền đồ, ba phát trên vòng bạn bè, mấy đồng nghiệp cũ đều hỏi ba."

Lục Mỹ xoa tóc, mỉm cười nói: "Đồng nghiệp của mẹ cũng hỏi, khen con trai của mẹ đẹp trai."

Ứng Hoan đi qua, đứng phía sau họ, nhìn Ứng Trì trong video, hỏi: "Ba mẹ, con đang muốn hỏi hai người. Cuối tháng có muốn đi xem thi đấu hay không? Cùng đi đi, rất khó lại có cơ hội."

Lục Mỹ và Ứng Hải Sinh liếc nhau, có chút do dự, Lục Mỹ nói: "Vẫn là không đi, ba con đến hạn kiểm tra, nếu đi xem thi đấu thì không tốt." Gần đây thân thể Ứng Hải Sinh không tốt, không thể đi xa được, Lục Mỹ dù muốn đi cũng không dám đi.

Ứng Hải Sinh cũng biết tình trạng cơ thể mình, cũng rất chú ý, xoa xoa tay: "Ba ở Thượng Hải xem video là được."

Ứng Hoan dừng một chút, nghĩ nghĩ, cười nói: "Vâng, con sẽ quay lại video cho ba mẹ."

Lục Mỹ vui vẻ gật đầu: "Được được được, con quay lại một ít, mẹ đăng lên vòng bạn bè."

.....

Thời gian trôi qua thật nhanh, nhoáng cái đã đến cuối tháng.

Ngày mùa Hè nắng chói chang, nóng đến khó chịu.

Thời tiết ở Tam Á càng nóng, giữa trưa, Ứng Hoan vừa xuống máy bay liền bị nóng đến muốn hôn mê, cô nói tài xế trực tiếp đưa mình đến nơi huấn luyện, sau khi xuống xe, cô đeo ba lô chạy vào cửa.

Vừa nhìn thấy cửa, lúc đang muốn chạy vào bỗng nhiên bị người từ phía sau kéo ba lô lại, cô bị kéo lùi hai bước, đâm vào lồng ngực cứng rắn.

Trong lòng Ứng Hoan cả kinh, vội quay đầu nhìn, Từ Kính Dư mặc đồng phục màu đỏ đứng dưới ánh mặt trời, tay trái cầm một quả dưa, từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng hơi cong: "Chạy nhanh như vậy, vội vã muốn gặp tôi sao?"

Ứng Hoan đặc biệt vui vẻ, cong môi cười: "Không phải!"

Cô nhìn anh, lại hỏi: "Sao anh lại ở chỗ này?"

"Mua cho em một quả dưa."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Edit: Rùa.

Trong chớp mắt, trước ngực Ứng Hoan có thêm một quả dứa, cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, ánh mặt trời có chút chói mắt, cô híp mắt lại theo bản năng, mềm giọng nói: "Anh đoán chắc tôi đến lúc này sao?"

Từ Kính Dư không động thanh sắc dịch sang bên trái che đi ánh mặt trời cho cô, cúi đầu nhìn: "Vừa lúc nghỉ ngơi, tính thời gian thì thấy em hẳn sắp đến rồi."

Cho nên, anh đi mua cho cô một quả dứa.

Không nghĩ tới vừa mua về liền thấy xe ngừng ở ven đường, cô gái nhỏ vừa xuống xe liền chạy vội hướng cửa.

Hai người đã ba tháng không gặp, hiện tại tâm tình Ứng Hoan có chút loạn, thấy anh nên trong lòng đặc biệt vui vẻ, cúi đầu hút một ngụm nước dứa, nghe thấy anh hỏi: "Ngọt không?"

Ứng Hoan ngẩng đầu: "Ngọt lắm, anh chưa uống sao?"

Vì sao mỗi lần anh đều hỏi cô có ngọt không?

"Chưa uống, chỉ mua cho em."

Từ Kính Dư lấy valy của cô, vừa xuống xe vài phút mặt cô đã bị phơi đỏ, cầm chỉ chỉ: "Đi vào thôi, nơi này quá nóng."

Ứng Hoan ừ một tiếng, đi theo bên cạnh anh, đi được vài bước thì phát hiện anh đang nhìn mình, nhỏ giọng hỏi: "Anh nhìn tôi làm gì?"

Từ Kính Dư khẽ cười: "Mấy tháng không gặp, nhìn em thì sao?"

Mặt Ứng Hoan đỏ lên, cúi đầu không biết nên trả lời thế nào.

"Chị!"

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn lại, Ứng Trì ở trước cửa nhà huấn luyện ra sức vẫy tay, tươi cười sáng lạn giống như mặt trời nhỏ, nháy mắt liền chạy tới trước mặt cô, cao hứng nói: "Chị vừa đến à?"

Có lẽ là lâu lắm không gặp, Ứng Hoan cảm thấy Ứng Trì có chút thay đổi, thay đổi này cô không gọi tên được, cũng không biết chỗ nào không giống nhau, cô giơ tay sờ đầu cậu, nói nhỏ: "Cảm thấy em trưởng thành hơn rồi."

Ứng Trì: "..."

Cậu nhún vai, nhịn không được nói: "Chiều cao của em không thay đổi, cân nặng cũng không thay đổi."

Cậu quay đầu nhìn Từ Kính Dư, giọng điệu liền thay đổi trong nháy mắt, ừ một tiếng: "Sao anh lại ở đây?" thấy anh đang kéo valy của Ứng Hoan liền giơ tay đoạt lại, "Đưa cho tôi."

Từ Kính Dư cũng không tranh với cậu, liếc qua người đang cúi đầu uống nước dừa, nhàn nhạt nói: "Mua quả dừa."

Ứng Hoan suýt bị sặc, liếc nhanh qua người anh.

Từ Kính Dư cười cười, bỏ tay vào túi quần, tiêu sái đi đến cửa.

Giờ nghỉ ngơi kết thúc, Ngô Khởi đá từng người đang ngủ thức dậy.

Một đám người tỉnh dậy liền thấy bác sĩ nhỏ xinh xắn mặc váy trắng đứng ở cửa, tức khắc tỉnh táo hoàn toàn, Thạch Lỗi nhảy xuống từ sofa: "Ai nha, còn chút nữa là quên mất, hôm nay bác sĩ nhỏ tới."

Triệu Tĩnh Trung cười ngây ngô: "Tôi nhớ rõ đấy."

Ứng Hoan cười: "Tới cố vũ cho mọi người."

"Thật tốt quá, có cô ở đây thì mọi người sẽ càng cố gắng, cô không biết, mấy lần trước thi đấu không có cô cố vũ, xuống khỏi quyền đài không ai khen ngợi chúng tôi, thật mẹ nói...." Dương Cảnh Thành sắp tuôn ra một loạt lời thô tục liền dừng lại, ho nhẹ một tiếng, vội chuyển lời: "Không phải, tôi là nói không có cô, mọi người rất không quen."

Ứng Hoan rất vui vẻ, cười không ngừng.

Hàn Thấm nhìn Ứng Hoan, hôm nay cô mặc váy liền thân màu trắng, cổ cao xinh đẹp, xương quai xanh tinh xảo, làn da rất trắng cũng rất mềm mại, cả người thoát nhìn mảnh khảnh mềm mại, ngoại trừ việc đeo niềng răng khiến môi hơi kỳ quái, đã ở chung lâu rồi, xác thật rất dễ nhìn.

Cô quay đầu nhìn Trần Sâm Nhiên.

Trần Sâm Nhiên ngồi trong góc, trầm mặc nhìn Ứng Hoan được mọi người vây quanh, cậu ta nhìn vài phút, cũng đợi vài phút, từ đầu đến cuối cô đều chưa nhìn cậu ta một cái. Nhưng cậu ta chỉ nhìn cô, nhìn toàn bộ câu lạc bộ vì có cô mà trở nên sôi động phấn chấn, áp lực mấy ngày trước bỗng nhiên tiêu tán rất nhiều, cảm giác mất mát cũng kéo tới bao trùm tâm trạng của cậu ta.

Ngô Khởi gọi: "Được rồi được rồi, để Ứng Hoan nghỉ ngơi một chút, các cậu đi huấn luyện đi."

Mọi người đáp lời, chậm rãi tản ra.

Ứng Trì đặt va ly của Ứng Hoan xuống, "Chị ngồi một lát, em đi huấn luyện."

"Mau đi đi."

Ứng Hoan tháo ba lô ra, đi đến chỗ Hàn Thấm, lúc này mới thấy Trần Sâm Nhiên, ánh mắt cô dừng lại trên người cậu ta hai giây, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Trần Sâm Nhiên rũ mắt, vò đầu rồi đứng dậy đi huấn luyện.

Hàn Thấm nâng cằm chỉ Trần Sâm Nhiên, thấp giọng nói, "Thằng nhóc này gần đây không thể thi đấu, cảm xúc có phần không ổn, em...."

Ứng Hoan cười: "Em biết, em sẽ cố tránh cậu ta, không chọc cậu ta."

Hàn Thấm cười, "Ý của chị không phải vậy, chị là nói..." Cô hơi dừng lại, cũng không biết nói như vậy có đúng không, "Chị nói thằng nhóc đó tính tình không tốt, cũng sẽ không nói, có thể liên quan đến hoàn cảnh sống trước đây của nó. Chị cảm thấy nó cũng không chán ghét em như biểu hiện bên ngoài, có đôi khi chị thấy nó hâm mộ bọn Thạch Lỗi."

Ứng Hoan không quá hiểu, ngẩng đầu hỏi: "Hâm mộ bọn họ cái gì?"

Trần Sâm Nhiên còn sẽ hâm mộ người khác sao? Cô vẫn luôn cảm thấy cậu ta vô cùng kiêu ngạo, nhìn ai cũng không thuận mắt, tính tình cũng kém, rất nhiều lúc tự coi mình là trung tâm, người như vậy sẽ hâm mộ người khác sao?

Hàn Thấm tận lực nói: "Ví như lúc em ở nhà trẻ, giáo viên khen mọi người, mỗi người đều được hoa hồng nhưng chỉ mình em không có, em có khó chịu hay không?"

Ứng Hoan sửng sốt: "Có."

Hàn Thấm nhẹ nhàng gạt tóc mái, mỉm cười nói: "Em không cảm thấy Trần Sâm Nhiên chính là đứa nhỏ không có hoa hồng kia sao? Chị biết lúc trước nó đã làm mấy chuyện quá phạm, đôi là chị là em, có khi chị sẽ không nhìn được mà đánh nhau với nó, hoặc từ chức chạy lấy người."

Ứng Hoan đã hiểu, ý của Hàn Thấm là, Trần Sâm Nhiên cũng muốn cô cố vũ, cô kinh ngạc hỏi: "Không có khả năng đi?"

Hàn Thấm cười: "Vì sao lại không có khả năng."

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, có lẽ Hàn Thấm nói đúng, nhưng cô không cách nào lý giải. Theo cô thấy, thiếu niên yêu thích và ước mơ đều biểu hiện rõ, giống như Ứng Trì, nếu muốn, nếu thích, nếu giấu mà giấu không được sẽ hiện rõ nơi đáy mắt hoặc trực tiếp la lên, có đôi khi thực không biết tự lượng sức mình, rồi lại làm người cảm thấy tuổi trẻ chính là như thế.

Từ Kính Dư là thích cái gì, liền trực tiếp đi tranh thủ, biểu hiện mãnh liệt khiến cho người đi theo cũng cảm thấy nhiệt huyết.

Ứng Hoan nhìn Hàn Thấm, cô tưởng tượng một chút, nếu chủ động nói chuyện cùng Trần Sâm Nhiên hoặc là giải hòa, cậu ta sẽ như thế nào? Nửa ngày, cô thở dài: "Chỉ là em đối với gương mặt kia không quen, luôn muốn tránh."

Hàn Thấm cũng biết mình làm cô khó xử, nhưng thẳng nhóc kia lại không tự thoát ra được, có khi sẽ tự phế bản thân. Cô vỗ vai Ứng Hoan, cười nói: "Không có việc gì, chị biết việc này đối với em rất khó, cứ thế đi, dù sao hiện tại nó cũng không thi đấu."

"Vâng."

Ứng Hoan nhẹ nhàng thở ra.

Buổi tối, lúc mọi người chuẩn bị ăn cơm, Chu Bách Hạo đã lâu không xuất hiện lại tới đây.

Chu Bách Hạo là người đầu tư, nhìn rất nghiêm chỉnh, anh ta mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen, phía sau còn có hai trợ lý đi theo, phong phạm tinh anh mười phần, đứng ở bên cạnh một đám vận động viên có chút không hợp. Anh ta nhìn Ứng Hoan, hơi mỉm cười: "Đã lâu không gặp, bác sĩ nhỏ."

Đến cả ông chủ cũng gọi cô là bác sĩ nhỏ, cái này làm cho Ứng Hoan có chút quần, cong cong khóe miệng nói: "Đã lâu không gặp, Chu tổn."

Từ Kính Dư liếc nhìn anh ta một cái, "Anh tới làm gì? Không cần bồi ăn bồi uống?"

Chu Bách Hạo: "..."

Cái gọi là bồi ăn bồi uống, chính là bồi lãnh đạo phía trên.

"Không phải Ứng Hoan ở đây sao? Tới đây nhìn xem rồi sẽ đi."

"Cô ấy tới thì liên quan gì đến anh?"

Chu Bách Hạo nhìn Từ Kính Dư, khóe miệng khẽ giật: "Ngày mai ba mẹ cậu tới, đi cùng mấy người bạn đến cỡ vũ cho cậu, kêu tôi sắp xếp chỗ ngồi, đừng có thua, đỡ mất mặt."

Từ Kính Dư cười nhạo: "Nói lời vô nghĩa."

Ai mẹ nó không nghĩ thẳng.

Chu Bách Hạo cười cười, nhìn mọi người: "Ngày mai cố lên, nỗ lực tiến vào trận chung kết."

Anh ta ở lại vài phút liền vội vã rời đi.

Ứng Hoan quay đầu nhìn Từ Kính Dư, nhỏ giọng hỏi: "Ba mẹ anh đều tới sao?"

Từ Kính Dư ừ một tiếng, cúi đầu nhìn cô: "Chỉ cần có thời gian thì bọn họ đều tới xem, nhưng bọn họ chỉ xem thi đấu, tôi cũng không rảnh lo bọn họ, bọn họ xem xong liền trở về."

Đầu tháng Ứng Hoan kiểm tra niềng răng, lại hỏi Đỗ Nhã Hân, có thể tháo niềng răng hay không, Đỗ Nhã Hân vẫn ôn hòa khuyên cô: "Không cần sốt ruột, sắp đủ hai năm, đợi thêm một chút cũng không sao."

Vốn dĩ....

Cô muốn tháo niềng răng, Đỗ Nhã Hân lại cố tình kiên trì muốn cô đeo.

Trong lòng Ứng Hoan cảm thấy rất gấp, lại không thể cự tuyệt Đỗ Nhã Hân.

Sau khi ăn xong, mọi người cùng nhau lên lầu, lúc cửa thang máy mở ra, Ứng Trì kéo va ly của Ứng Hoan đi vào, Ứng Hoan thấy không được liền lùi lại, nhìn về phía Ứng Trì: "Em lên lầu chờ chị, chị sẽ đi chuyển sau."

Nửa phút sau, Ứng Hoan cùng mấy người Từ Kính Dư vào thang máy, Từ Kính Dư dựa vào vách thang máy, cúi đầu nhìn cô gái trước mặt. Hôm nay Ứng Hoan buộc tóc phía sau, lộ ra cái cổ trắng nõn.

Từ Kính Dư nhìn thấy phía sau tai cô có một nốt ruồi nho nhỏ.

Ứng Hoan bồn ba một ngày, tóc có chút loạn, lại hơi ướt do mồ hôi, vài sợi tóc tùy ý dán trên cổ, cổ cô trắng nõn tinh tế, thoát nhìn rất yếu ớt, phảng phất chỉ cần dùng sức một chút có thể bẻ gãy.

Từ Kính Dư nhìn vài giây, nhin rồi lại nhin, thật sự nhin không được giờ tay nhẹ nhàng đẩy vài sợi tóc dính trên cổ cầu cô ra.

Cả người Ứng Hoan run lên, quay đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư buông tay, khoe miệng khẽ cong: "Kẹo bạc hà đâu?"

Nơi anh vừa chạm vào có chút ngứa, Ứng Hoan giờ tay sờ một chút, kéo ba lô ra trước mặt, "Ở trong này, tôi lấy cho anh."

Cô lấy hộp kẹo bạc hà màu đen đưa cho anh.

Kẹo bạc hà này có nhiều loại, hộp màu đen được gọi là "gió lốc đêm khuya", vị lạnh nhất.

Từ Kính Dư tiếp nhận, mở hộp ra lấy một cái, trực tiếp nhét vào trong miệng, cúi đầu nhìn cô, hơi hơi nướng mày: "Muốn thử lại hay không?"

Ứng Hoan vội vàng lắc đầu: "Không cần!"

Kiên quyết không cần!

Thạch Lỗi ở bên cạnh quan sát thật lâu, anh ta nhìn Ứng Hoan, cười hì hì duỗi tay đến trước mặt Từ Kính Dư: "Cho tôi một cái."

Từ Kính Dư đưa cho anh, Thạch Lỗi nhanh khanh khách, nhin không được chê bai: "Lạnh quá, cũng không biết có gì ngon."

Từ Kính Dư: "Không ăn được thì đừng ăn."

Thạch Lỗi nướng ngừng cười: "Ăn ăn ăn, cậu là người thắng nhiều nhất trong đội, nói không chừng ăn vào ngày mai thi đấu có thể thắng."

Những người khác vừa nghe, sôi nổi duỗi tay ra, "Cho tôi một cái!"

Từ Kính Dư: "...."

Anh cười nhạo ra tiếng: "Các người nghĩ đây là tiên đan sao?"

Đình_____

Thang máy đến nơi rồi.

Mấy người vừa nhai kẹo vừa đi ra ngoài, Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư: "Anh nghiện kẹo bạc hà sao?"

Từ Kính Dư cắn kẹo bạc hà trong miệng, nghiêng đầu nhìn cô, "Có chút đi, giống như nghiện thuốc lá."

Anh vừa nói, Ứng Hoan liền cảm thấy mình cũng cảm nhận được cái lạnh của kẹo bạc hà, Ứng Trì đang chờ cô trước cửa, "Chị."

Ứng Hoan đến trước mặt cậu, kéo va ly đến bên cạnh, dặn dò: "Buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, không cần suy nghĩ quá nhiều."

Ứng Trì cười: "Em biết, chị yên tâm đi."

Phòng cậu ngay bên cạnh thang máy, Ứng Hoan nhìn cậu đi vào mới kéo va ly về phòng, lần này phòng cô vẫn ở cuối hành lang, vừa lúc phòng Từ Kính Dư ở ngay đối diện.

Từ Kính Dư tiếp nhận va ly của cô, hai người đi đến cuối, anh quay đầu lại nhìn, Ngô Khởi giống như đang kiểm tra phòng, nhìn chăm chăm mọi người vào phòng nghỉ ngơi.

Lúc này đang đứng ở giữa hành lang, làm bộ làm tịch mà nhìn bọn họ.

...Cần thiết sao?

Ứng Hoan không biết Ngô Khởi đang lo lắng, đã đến cửa nên cô kéo va ly lại, ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, cong môi cười: "Nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon."

"Cá Vàng Nhỏ, lại đây."

Từ Kính Dư liếc nhìn Ngô Khởi, bỗng nhiên kêu cô.

Ứng Hoan xem nhẹ cái biệt danh Cá Vàng Nhỏ này, đi đến trước mặt anh, "Làm sao vậy?"

Từ Kính Dư bỗng nhiên khom lưng ôm cô, cười nhẹ bên ta cô: "Ôm tôi trước."

Ngày mai cả đội ở bên nhau, có lẽ không có cơ hội.

Ứng Hoan đỏ mặt, đầu hơi nhúc nhích, chớp mũi cọ nhẹ vào lồng ngực anh, hô hấp đều là hơi thở của anh, tim cô đập rất nhanh, dư quang thấy Ngô Khởi đang ở hành lang nhìn bọn họ chăm chăm, lại xoay người làm bộ không nhìn thấy, nhưng vẫn không đi.

Ứng Hoan cảm thấy quẫn bách mà đẩy anh ra, nhỏ giọng hỏi: "Được sao?"

Từ Kính Dư cười nhẹ, buông cô ra.

Ứng Hoan vội nhảy ra chỗ khác, đi đến cửa phòng mình, Từ Kính Dư lấy di động ra, kêu cô dừng lại, "Từ Từ."

Cô quay đầu, nhìn Ngô Khởi, thúc giục nói: "Làm gì nữa?"

Từ Kính Dư mở máy ảnh, dựa vào cửa phòng cười có chút lưu manh, hướng cô nâng nâng cằm: "Tới, lại cho tôi trái tim, ngày đó không chụp được, tôi hối hận rất lâu."

Ứng Hoan: "..."

Cô lại nghĩ tới ngày đó mình ngốc nghếch chạy về cho anh trái tim, vừa ngốc vừa xúc động.

Anh thúc giục: "Nhanh lên."

Ứng Hoan đang do dự, có nên thỏa mãn anh không, Ngô Khởi đã đi tới, mặt lạnh vô tình nói: "Từ Kính Dư, sao điện thoại của cậu còn chưa nộp lên."

Từ Kính Dư cười, tắt điện thoại.

Đưa cho Ngô Khởi_____

"Cho ngài, ngài thật đủ nhọc lòng, đã nói chưa theo đuổi được, tôi còn có thể kéo cô ấy vào phòng sao?"

Ứng Hoan"!!!"

Người này! Nói hươu nói vượn cái gì!

Cô đỏ mặt trừng mắt nhìn anh.

Từ Kính Dư hơi nhướn mày, không chút để ý mà cười, thoạt nhìn có chút không đứng đắn.

Ngô Khởi không đổi sắc mặt tiếp nhận điện thoại, nhìn về phía Ứng Hoan, cười nói: "Ứng Hoan cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Ứng Hoan ngượng ngùng gật đầu, đỏ mặt nhanh chóng chạy vào phòng.

Hỗn đản Từ Kính Dư, tuyệt đối là cố ý.

.....

Buổi chiều ngày hôm sau, cuộc họp báo cho vòng bán kết tổ chức long trọng hơn trước rất nhiều, khắp nơi đều là đài truyền hình Thể Thao và phóng viên sôi nổi bàn tán, các lãnh đạo cùng nhà tài trợ cũng có mặt.

Ứng Hoan thay đồng phục của trợ lý, phát hiện phía trên có không ít logo của các nhà tài trợ, Từ Kính Dư và Ứng Trì đứng bên cạnh, camera liền mạng hướng bọn họ chụp hình. Ứng Hoan không quá muốn xuất hiện trong khung hình, yên lặng lui hai bước.

Phóng viên phỏng vấn Từ Kính Dư: "Đêm nay thi đấu, cậu có cảm thấy áp lực không? Một lần thua 0:5 trước Cuba, đêm nay đánh với Kazakhstan cũng là một đội mạnh, áp lực có lớn hơn hay không?"

Từ Kính Dư cười: "Anh thấy sao?"

Ý tứ là, cái này không phải vô nghĩa sao?

Phóng viên ngượng ngùng cười, "Hi vọng các cậu có thể chiến thắng."

Nói xong lại đem microphone dịch đến trước mặt Ứng Trì, thiếu niên này thoạt nhìn rất dễ nói chuyện, "Nghe nói lúc trước cậu là vận động viên dự bị, ba trận trước mới thi đấu..."

Ứng Trì vừa nghe liền muốn xù lông, "Anh đừng khinh thường người dự bị, nhiều quyền thủ đoạt giải đều từng là người dự bị! Thi đấu sao? Chúng tôi khẳng định có tự tin."

Phóng viên: "..."

Ứng Hoan tiến vào phòng nghỉ của đội, các vận động viên đều đã thay xong quần áo, bắt đầu quần băng vải.

Ứng Trì quần rất nhanh đã xong, lại đi tìm Ngô Khởi, tích cực nói về đối thủ.

Từ Kính Dư quần xong băng vải, dựa vào ghế ngồi xuống, tay tự nhiên mà đặt trên tay vịn, hướng Ứng Hoan nâng cằm: "Lại đây." (Má ông tướng, như tổng tài bá đạo lạnh lùng ý.)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 54

"Thích anh, thích anh mới hôn anh."

.....

p/s: Ai vào được wordpress mà không xem được chương 54 thì các bạn vào bằng trình duyệt nhé, vì những chương có pass không thể xem bằng app được.

Pass lần này rất dễ đúng không? Nên mọi người đừng hỏi pass nữa nhé, cũng đừng hỏi ở chương nào, vì mình đã nói nó nằm ở đâu luôn rồi mà.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Edit: Rùa

Ứng Hoan suýt nữa là ngã vào người anh, đầu óc trống rỗng, đôi mắt mở to, anh hôn rất dùng sức làm môi có chút đau.

Tay cô để trên ngực Từ Kính Dư, một bộ không thể tưởng tượng mà nhìn anh.

Từ Kính Dư buông cô ra, tay xoa nhẹ lên gáy cô, dựa vào ghế cười đến tùy ý. Ứng Hoan đột nhiên tỉnh táo lại, cô kinh hoàng ngồi dậy, nhanh chóng nhìn thoáng qua khán phòng, liền đối diện với mấy ánh mắt kinh ngạc.

Cô nghĩ, hiện tại ánh mắt cô cũng có chút giống bọn họ, đại ra rất ngốc.

Giây tiếp theo liền nghe thấy có fans nữ điên cuồng lôi kéo bạn bè bên cạnh, hét chói tai: "A a a a! Vì sao lại khiến tớ nhìn thấy cảnh này! Sao tớ không mù đi!"

Bên cạnh cũng có một fan nữ cũng kêu theo: "A a a sao tớ lại không mù cơ chứ?!"

Lại thêm một người: "Tớ tình nguyện bị mù!"

Ứng Hoan: "..."

Làm sao mà ai cũng muốn bị mù vậy?

Ứng Hoan đỏ mặt đến tận mang tai, thấy có người lấy di động ra chuẩn bị chụp ảnh, cô liền ngồi xuống, giơ tay che mặt, cảm thấy hối hận không chịu được, sao vừa rồi không nhịn xuống?!

Cũng không biết đã có bao nhiêu người nhìn thấy....

Camera đâu?

Cô ôm đầu gối, quét mắt nhìn bốn phía, không biết có bị quay trúng hay không...

Cô muốn tìm cái khe nứt để chui vào.

Từ Kính Dư cúi đầu, nhìn cô gái nhỏ đang ngồi xổm bên chân mình, có chút buồn cười, anh cúi đầu cười nhẹ. "Ai, thẹn thùng? Hôn cũng hôn rồi, sợ cái gì?" Anh giữ chặt tay cô, muốn kéo cô đứng lên.

Tại Ứng Hoan đỏ bừng, sống chết cũng không chịu đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Anh đừng kéo em, phía sau có người đang quay đấy."

Cô hoàn toàn không dám đứng dậy, cũng không dám quay đầu lại.

Lúc này mới nhớ tới, hôm nay ba mẹ Từ Kính Dư cũng tới, nếu họ thấy được...

Cô không dám tưởng tượng, càng xấu hổ.

Từ Kính Dư không để bụng có ai nhìn thấy, cũng không để bụng camera, anh xoa nhẹ gáy cô, lại cười một tiếng: "Quay được thì quay, không có gì, ngồi xổm không mệt sao?"

Như vậy mà còn nói không có gì?!

Anh không biết hiện tại bản thân có bao nhiêu fans bạn gái sao? Hơn nữa phần lớn đều là học sinh, nói không chừng sinh viên đại học A cũng có

mặt ở đây, bây giờ muốn tra một người là quá dễ dàng, chỉ cần lưu ý một chút thì toàn bộ tin tức của cô đều có thể bị đào ra.

Ứng Hoan tiếp tục lúng túng: "Không mệt..."

Từ Kính Dư dỗ cô: "Anh kết thúc thi đấu nên phần lớn camera đều quay quyền đài, không quay đến chúng ta, đứng lên đi."

Khán phòng đột nhiên vang lên hàng loạt tiếng kêu cái gì "mù không mù". nghe rất kỳ quái.

Bọn Thạch Lỗi không nhịn được quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy Ứng Hoan đang đỏ mặt ngồi xổm bên chân Từ Kính Dư. Thạch Lỗi hơi sửng sốt, một bộ hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), "Làm sao vậy?"

Dương Cảnh Thành cũng hỏi: "Bác sĩ nhỏ làm sao vậy?"

Ứng Trì nghe được lời này vội vàng quay đầu lại, nhìn Ứng Hoan đang ngồi xổm dưới đất cũng thấy kỳ quái, "Chị làm sao vậy?"

Ứng Hoan cảm thấy rất quẫn bách, cô xoa mặt, nhanh chóng đứng dậy, trấn định nói: "Không có việc gì, chị nhật đồ."

Từ Kính Dư nhếch miệng cười.

Ứng Trì nửa tin nửa ngờ nhìn cô, vẫn có chút nghi hoặc: "Sao mặt chị lại đỏ vậy?"

Thạch Lỗi nhìn thoáng qua gương mặt tràn đầy đặc ý của Từ Kính Dư, đột nhiên cảm thấy lão súc sinh này khẳng định đã làm gì bác sĩ nhỏ rồi.

Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, cười với Ứng Trì: "Không có việc gì, chị cảm thấy hơi nóng thôi."

Trên quyền đài, hiệp thứ ba đã kết thúc, Ứng Trì hết nhìn Từ Kính Dư, rồi lại nhìn Ứng Hoan, cứ cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không nhận ra kỳ quái chỗ nào nên đành từ bỏ mà quay lại xem thi đấu.

Trần Sâm Nhiên nắm chặt tay để trên đầu gối, nửa ngày mới buông ra.

Cậu ta biết Ứng Hoan xử lý vết thương cho Từ Kính Dư, cũng không thể nói rõ rốt cuộc cảm giác của mình là gì, lúc trước bị Hàn Thấm nói thì trong lòng đặc biệt bức bối, rõ ràng cảm thấy khinh thường Ứng Hoan, rồi lại không nhìn được muốn chú ý đến cô.

Vừa quay đầu, liền thấy cô hôn lên mắt Từ Kính Dư.

Cậu ta ngây dại.

.....

Sau đó.....

Trần Sâm Nhiên nhìn thấy một màn kia, đầu óc đều phát ngốc.

Trong nháy mắt cậu ta có ý nghĩ-----

Mẹ nó, sao mình không bị mù?

Cậu ta tình nguyện một khắc kia mình bị mù cũng không muốn nhìn thấy Từ Kính Dư hôn cô.

.....

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua quyền đài, thi đấu đã vào hiệp thứ tư, Triệu Tĩnh Trung đã thua ba hiệp rồi, trừ khi anh ta có thể KO đối thủ, nếu không sẽ không có khả năng hòa nhau.

Nhưng chuyện này cơ hồ không có khả năng.

Anh nhìn Ứng Hoan vẫn đang cúi đầu ngồi bên cạnh, tay còn quấn băng vải chạm nhẹ vào mặt cô, nói: "Ứng Tiểu Hoan, nhìn anh một cái đi."

Ứng Hoan hơi quay đầu, nhìn về phía anh, giọng nói có chút buồn bực: "Ba mẹ anh ngồi ở chỗ nào?"

Thì ra là lo lắng cái này?

Đêm nay có rất nhiều người tới xem thi đấu, chỗ ngồi của Đỗ Nhã Hân và Từ Lộ Bình do Chu Bách Hạo sắp xếp, Từ Kính Dư cũng không biết cụ thể họ ngồi chỗ nào, nhưng khẳng định là ở mấy hàng phía trước.

Từ Kính Dư quay đầu nhìn về phía sau, anh vừa quay đầu liền có fans kêu lên.

Từ Kính Dư không để ý, quét mắt một vòng tìm được chỗ ngồi của Đỗ Nhã Hân và Từ Lộ Bình, Đỗ Nhã Hân còn đang nhìn anh nữa.

Đỗ Nhã Hân lo mắt anh bị thương nặng, từ khi anh xuống quyền đài vẫn luôn nhìn anh, tự nhiên cũng nhìn thấy cảnh anh kéo cô gái nhỏ rời hôn người ta. Lúc ấy bà hơi sửng sốt, đẩy đẩy Từ Lộ Bình bên cạnh: "Con trai anh có bạn gái."

Từ Lộ Bình cũng thấy được, ông hừ một tiếng: "Cũng không nhìn xem đây là trường hợp gì, thẳng nhóc thôi."

Đỗ Nhã Hân nghĩ rồi cười: "Còn có tâm tình yêu đương thì đôi mắt kia chắc không việc gì, thi đấu thua cũng có người an ủi, này không phải rất tốt sao?"

Từ Lộ Bình: "..."

Ông chưa thấy qua Ứng Hoan, có chút tò mò nhìn nhiều một chút, "Cô gái nhỏ sao cứ ngồi xõm mãi thế?"

Đỗ Nhã Hân cười cười: "Thẹn thùng đấy."

Từ Kính Dư ra dấu ok với Đỗ Nhã Hân, ý bảo mình không có việc gì.

Anh quay đầu, cười nhìn Ứng Hoan: "Mẹ anh biết anh theo đuổi em."

Ứng Hoan hữu khí vô lực mà ngồi lại trên ghế, cúi đầu, có chút không dám tưởng tượng kế tiếp nên ứng phó thế nào, cô chỉ muốn yên lặng yêu đương, không muốn ồn ào ai cũng biết như vậy.....

Cô nhỏ giọng nói: "Đều tại anh, đã nói anh đừng nhúc nhích."

Từ Kính Dư nhìn cô, không để ý nói: "Nếu không phải còn ở nơi thi đấu, đảm bảo không chỉ hôn em một chút như vậy." Anh hơi dừng lại, xoay đầu cô để cô nhìn mình.

Từ Kính Dư cười nhìn cô: "Thua thi đấu, thắng em, anh không thể nào không xúc động."

Ứng Hoan sửng sốt, ngơ ngác nhìn anh.

Từ Kính Dư cúi đầu, nói bên tai cô một câu: "Ứng Hoan, em cứ trêu chọc anh như vậy sao?"

Trêu chọc khiến anh cảm thấy tâm ngứa đến khó nhịn.

Tim Ứng Hoan đập nhanh đến hít thở khó thông, cô không dám nhìn anh nữa, vội vàng cúi đầu.

Từ Kính Dư thu lại ý cười ở khóe miệng, tay cũng buông ra, nhìn về phía quyền đầu, anh không quên thi đấu còn chưa kết thúc.

Hiệp bốn đã kết thúc, Triệu Tĩnh Trung thắng được một trận.

Hiệp thứ năm đã bắt đầu rồi.

Bả vai mọi người trong đội đều sụp xuống, Thạch Lỗi gãi đầu, có chút không cam lòng nói: "Ai, lần này thật sự phải cuốn gói ra đi sao? Tôi không phục, thật mẹ nó không phục!"

Dương Cảnh Thành thở dài: "Không phục còn thể làm thế nào?"

Thua liền thua.

Kỹ thuật không bằng người, có cái gì để nói.

Thạch Lỗi quay đầu lại nhìn Từ Kính Dư, Từ Kính Dư đã thu hồi cái biểu tình đặc ý kia, ánh mắt chuyên chú nhìn quyền đài, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ứng Trì không chớp mắt nhìn chăm chăm quyền đài, cậu vẫn muốn xem xong thi đấu dù đã thấy trước kết quả.

Đình____

Đã hết giờ.

Hạng cân 91 kg kết thúc thi đấu.

Không có chuyện xoay ngược tình thế, thua.

Từ Kính Dư cảm thấy đôi mắt có chút đau, anh hơi híp mắt, thở nhẹ một hơi mà không nói gì cả.

Không chỉ anh, mấy người phía trước cũng giống như bị câm, không rên một tiếng.

Ứng Hoan nhìn Từ Kính Dư, lại nhìn mấy người đang uể oải phía trước, nhất thời không biết nên nói cái gì, thi đấu phải dừng ở đây cô cũng rất khó chịu.

Từ Kính Dư đứng lên, vỗ nhẹ lên gáy cô, "Không có việc gì."

Anh đi lên phía trước, đứng bên cạnh Thạch Lỗi, cảm chỉ chỉ quyền đài: "Đi thôi."

Ném xuống một câu liền bước đi trước.

Thi đấu kết thúc, đội viên tham gia thi đấu còn phải quay lại quyền đài.

Ứng Trì nhìn thoáng qua bóng dáng Từ Kính Dư, cũng đứng lên theo, Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành theo sau.

Ứng Hoan đứng nhìn tại chỗ.

Nghe thấy phía sau fans hô vài tiếng____

"Không có việc gì! Thua thì thua! Lần sau nhất định sẽ thắng"

"Kính Vương rất tuyệt! Cố lên!"

"Tiểu Trì cố lên!"

.....

Người chủ trì nói: "Thi đấu đêm nay đã kết thúc, cảm ơn các bạn đã đến xem."

Sau khi xuống quyền đài, Ngô Khởi vỗ lên vai từng người, không thể tiến vào trận chung kết anh ta cũng rất tiếc, nhưng đi được đến vòng này cũng đã rất không tồi, anh ta an ủi mọi người: "Được rồi, đều xốc lại tinh thần đi, đánh đến vòng này cũng rất giỏi rồi, sau này còn có cơ hội."

Từ Kính Dư gật đầu, không nói gì cả, anh đã được khen thưởng và an ủi cho nên trong lòng dễ chịu rất nhiều.

Thạch Lỗi thở dài: "Về nhà đi, về nhà tìm mẹ."

Dương Cảnh Thành trợn trắng mắt: "Lăn."

Triệu Tĩnh Trung đặc biệt tự trách: "Đều do tôi không tốt, nếu tôi đánh thắng thì tốt rồi...."

Từ Kính Dư vỗ vai anh ta, "Được rồi, đều kết thúc."

Anh nhìn về phía khán phòng, lần này Đỗ Nhã Hân và Từ Lộ Bình không lập tức rời đi, hai người hướng bên này đi đến, có lẽ là không yên tâm về đôi mắt của anh.

Ứng Hoan và Hàn Thấm đang thu dọn đồ đạc, cô hoàn toàn không dám quay lại nhìn khán phòng, cứ cảm thấy có rất nhiều đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm.

Sự thật đúng là như thế.

Những fans nữ mua vé tới xem Từ Kính Dư thi đấu đang còn ngồi ở ghế, nhìn về phía Ứng Hoan nghị luận liên hồi____

"Đau lòng, Kính Vương thế mà đã có bạn gái, còn hôn cô ấy trước mặt mọi người!"

"Đáng tiếc vừa rồi chưa chú ý đến cô ấy, cũng không thấy rõ cô gái đó trông thế nào, sao cô ấy không quay đầu lại, có đẹp hay không?"

"Cô ấy là nhân viên hậu cần hay cái gì? Cũng mặc đồng phục của đội?"

"Hình như là đội y tế, vừa rồi không phải còn thấy cô ấy xử lý vết thương sao?"

"Tôi quay video, có sườn mặt, chỉ là không quay được cảnh hôn môi kia, quá đáng tiếc... Cô ấy cũng học đại học A sao?"

.....

Một đám người ngồi ở ghế bàn tán.

Ứng Trì nhìn khán phòng, rất nhiều người đã rời đi nhưng Nhan Tịch vẫn còn nguyên tại vị trí, cô giơ cao tay ra sức vẫy. Ứng Trì cười một chút, cũng phát phát tay.

Nhan Tịch kêu: "Ứng Trì đừng uể oải! Lần sau cố lên!"

Ứng Trì gãi gãi đầu, bước đi đến chỗ ngồi phía sau, Nhan Tịch mua được vị trí rất tốt, chỉ cách chỗ bọn họ hai hàng ghế ngồi, Ứng Trì đến gần mới phát hiện Nhan Tịch không phải chỉ tới một mình, bên cạnh cô còn có một đàn chị, chính là người đã tiếp cậu hôm khai giảng.

Cậu có chút ngượng ngùng, "Các người là tới xem tôi thi đấu sao?"

Nhan Tịch cười, "Đúng vậy, chúng ta là bạn học duy nhất, tớ khẳng định muốn đến cổ vũ cho cậu."

Đàn chị: "Chị đến xem Kính Vương, thuận tiện xem em."

Ứng Trì: "....."

Đàn chị cười to, cô cao hơn Nhan Tịch một chút, ôm bả vai Nhan Tịch, nhìn về phía Ứng Trì: "Em rất lợi hại, thi đấu thua cũng không sao, lần sau cố lên. Chị với Nhan Tịch về trước."

Ứng Trì nghĩ nghĩ: "Hai người về sớm một chút, trên đường chú ý an toàn."

"Chúng tớ đi đây, gặp lại ở trường học."

Nhan Tịch và đàn chị cười vẫy tay chào rồi rời đi.

Ứng Hoan thấy Ứng Trì nói chuyện, nhin không được quay lại nhìn thoáng qua, cô chỉ gặp qua Nhan Tịch vài lần, lại là vài tháng trước, sớm đã quên diện mạo Nhan Tịch ra sao, thấy Ứng Trì và Nhan Tịch giống như rất quen thuộc, có chút kỳ quái hỏi: "Em quen à?"

Ứng Trì bất đắc dĩ mà cười: "Chị, đó là bạn học cùng lớp của em."

Ứng Hoan: ".....à."

Ngô Khởi nói: "Những người khác về khách sạn nghỉ ngơi, Từ Kính Dư, cậu nên đi bệnh viện kiểm tra mắt."

Từ Kính Dư: "Được."

Ứng Hoan vừa nghe thấy liền quay đầu nhìn Từ Kính Dư, vừa nhắc mắt liền thấy Đỗ Nhã Hân kéo theo một người đàn ông trung niên cao lớn đi đến, cô sững sốt một chút, biết đây là ba Từ Kính Dư, bởi vì diện mạo Từ Kính Dư và người này có sáu bảy phần giống nhau.

Cô lập tức quẫn.

Bọn Thạch Lỗi đều đã từng gặp ba mẹ Từ Kính Dư, mấy người nhiệt tình chào hỏi.

Ứng Hoan có chút ngượng ngùng nhìn Đỗ Nhã Hân, gọi một tiếng: "Bác sĩ Đỗ." Lại nhìn về phía Từ Lộ Bình, thanh âm nhỏ hơn một chút: "Cháu chào chú."

Đỗ Nhã Hân cười ôn hòa, Từ Lộ Bình cũng cười: "Chú nhớ rõ cháu, cháu là cô gái lần trước đã phát wechat chú mừng sinh nhật chú."

Ứng Hoan nhớ tới chuyện lần trước bị Từ Kính Dư ép buộc nói chúc mừng sinh sinh, càng lúng túng hơn.

Từ Kính Dư nhìn cô một cái, đi đến bên cạnh giải vây cho cô.

"Ba mẹ, hai người còn không trở về khách sạn nghỉ ngơi?"

Đỗ Nhã Hân hỏi Từ Kính Dư: "Đôi mắt thật không bị sao cả?"

Từ Kính Dư nói: "Thật không có việc gì."

Đỗ Nhã Hân nhìn mắt anh, vẫn không quá yên tâm: "Mẹ đến bệnh viện với con, xem xong kết quả lại nói."

Từ Kính Dư cười: "Thật không sao mà, hai người về nghỉ ngơi sớm đi."

Từ Lộ Bình: "Mẹ con lo lắng, đi kiểm tra đi, đỡ phải để buổi tối đi ngủ mà bà ấy còn không yên tâm, cũng không mất nhiều thời gian."

Ứng Hoan vốn muốn đi cùng Từ Kính Dư đến bệnh viện, cô nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, cũng không yên tâm, nhưng Đỗ Nhã Hân và Từ Lộ Bình cũng đi, nếu cô đi theo sẽ rất ngượng.

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn Ứng Hoan, cô nhỏ giọng nói: "Anh đi kiểm tra một chút đi, không nên chậm trễ."

"Muốn đi cùng anh?" Anh hạ giọng hỏi.

".....Không đi."

Từ Kính Dư cảm thấy mình không sao, Đỗ Nhã Hân chính là tự mình nhọc lòng, anh cười nói: "Về nghỉ sớm đi."

Ứng Hoan nhẹ nhàng gật đầu một cái: "Vâng."

Ngô Khởi nói với mọi người: "Được rồi, những người khác về nghỉ ngơi đi, tôi đi cùng Từ Kính Dư một chuyến."

Anh ta là huấn luyện viên chính, vận động viên bị thương thì dù thế nào anh ta cũng muốn đi theo.

Từ Kính Dư thay quần áo xong liền đến bệnh viện kiểm tra.

Ứng Hoan cùng mấy người Ứng Trì ngồi xe bus quay về khách sạn.

Trở lại khách sạn đã hơn 1 giờ sáng, mọi người vừa thi đấu xong, còn bị thua nữa, nên tất cả mọi người tinh thần đều uể oải, Ứng Hoan nhìn bọn họ, miễn cưỡng an ủi: "Mọi người đừng uể oải như vậy, cố gắng nghỉ ngơi, không phải huấn luyện viên Ngô nói vẫn còn thi đấu khác sao? Còn cả giải Châu Á Thái Bình Dương nữa mà."

Thạch Lỗi cũng xốc lại tinh thần, "Bác sĩ nhỏ nói đúng, còn có cơ hội."

Đi ra khỏi thang máy, Ứng Hoan dặn dò Ứng Trì nghiêm túc nghỉ ngơi, Ứng Trì gật đầu: "Vâng, chị cũng nghỉ sớm đi."

Ứng Hoan nhìn cậu đi vào phòng mới trở về phòng của mình.

Trần Sâm Nhiên đi phía trước cô, lúc gần đến phòng đột nhiên dừng lại quay đầu lẳng lặng nhìn cô.

Ứng Hoan cũng ngược mắt nhìn cậu ta, cảm giác hình như cậu ta có chuyện muốn nói, do dự hỏi: "Có việc sao?"

Trần Sâm Nhiên nhìn cô, mày nhíu chặt lại, Ứng Hoan kiên nhẫn chờ cậu ta trả lời, chỉ thấy cậu ta nghẹn ra một câu: "Không có việc gì..."

Lại quay đầu đi về phòng.

Ứng Hoan nhìn cửa phòng của cậu ta, có chút không hiểu đây là có ý gì.

Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, đêm nay có nhiều chuyện xảy ra, đầu óc cô có chút loạn, sau khi trở lại phòng liền ôm quần áo đi tắm, lúc nhìn chính mình trong gương mới đột nhiên nhớ tới_____

Nụ hôn đầu tiên!

Nụ hôn đầu tiên của cô!

Đánh mất nụ hôn đầu khi còn đeo niềng răng!

A a a a! Nội tâm Ứng Hoan có chút không chịu được đả kích.

Giữ tới giữ lui, cố gắng lâu như vậy mà cuối cùng vẫn là chưa tháo niềng răng đã làm mất nụ hôn đầu.

Một lát sau cô lại tự an ủi mình: Không có việc gì, ít nhất không hôn sâu, chỉ hôn nhẹ một chút.

Còn tốt, còn tốt.

Tâm tình phức tạp này theo cô mãi đến khi tắm rửa xong vẫn chưa hết, cô nằm trên giường nhưng không thể nào ngủ được, dựng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài, muốn chờ Từ Kính Dư trở về.

Một lát sau cô không chịu được đành nhắn tin cho Từ Kính Dư.

[Anh kiểm tra xong chưa?]

Lại nhắn tiếp.

[Kết quả thế nào?]

Lúc ấy Từ Kính Dư đang kiểm tra nên không xem di động, đôi mắt của anh cơ bản là không có vấn đề gì, không tổn thương đến võng mạc, nhìn có chút đỏ nhưng kỳ thật không có vấn đề gì lớn.

Sau khi kiểm tra xong anh mới lấy di động ra xem, gõ được mấy chữ rồi không biết nghĩ gì mà lại xóa đi, cười cười trả lời một câu__

[Bảo bối, yên tâm đi.]

Ứng Hoan: "....."

Ứng Hoan đỏ mặt, vội kéo chăn trùm kín người, ai là bảo bối của anh chứ.

Thật không đành lòng, cái gì cũng nói ra được...

Da mặt Ứng Hoan không dày bằng anh, chờ vài giây bình ổn lại mới gửi lại một từ "Ừ"

[Ngủ đi.]

Từ Kính Dư trả lời, Đỗ Nhã Hân không nhịn được nhắc nhở anh: "Con chú ý chút đi, bác sĩ đã dặn con hai ngày không dùng điện thoại, phải nghỉ ngơi nhiều."

Từ Kính Dư không xem di động nữa, ngẩng đầu nhìn bà: "Được rồi, kiểm tra xong rồi, mẹ có thể yên tâm chưa?"

Đỗ Nhã Hân gật đầu: "Ừ, con và huấn luyện viên Ngô về sớm chút đi, ngày mai mẹ với ba của con mới về."

Từ Kính Dư cất điện thoại vào túi quần, "Vâng."

.....

Từ Kính Dư và Ngô Khởi trở lại khách sạn đã là hơn ba giờ sáng, cả người đều rất mệt mỏi.

Lúc chờ thang máy tới anh liền dựa vào ven tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đình_____

Cửa thang máy mở ra, anh đứng thẳng dậy lấy kẹo bạc hà từ trong túi ra bỏ vào miệng, hương vị lạnh lẽo lan tràn trong miệng khiến anh thanh tỉnh không ít.

Đi ra khỏi thang máy, Ngô Khởi đứng trên hành lang, dặn dò một cậu: "Nghỉ sớm một chút, đừng nghĩ quá nhiều, tiếp theo còn phải chuẩn bị thi đấu, chưa kết thúc đâu."

Từ Kính Dư ừ một tiếng, liếc nhìn anh ta: "Anh cũng nghỉ sớm đi."

Thi đấu kết thúc, thể xác và tinh thần của Ngô Khởi đều mệt mỏi, xoa xoa tay với anh rồi về phòng nghỉ ngơi.

Từ Kính Dư đi đến cuối hành lang, lấy chìa khóa phòng mở cửa, đang định đi vào thì nghe thấy âm thanh mở cửa ở phía sau. Anh quay đầu nhìn, cô gái nhỏ đứng phía sau cánh cửa, mặc một chiếc váy dài, tóc đen nhánh thả sau lưng, ngẩng gương mặt trắng nõn lên nhìn anh: "Anh đã về rồi?"

Từ Kính Dư nhìn cô, cười hỏi, "Chờ anh?"

Ứng Hoan bước ra, gật gật đầu: "Thật sự không có việc gì?"

Từ Kính Dư đưa kết quả kiểm tra cho cô: "Tự mình xem?"

Ứng Hoan đi qua, nhìn kết quả kiểm tra, lại ngẩng đầu nhìn anh, mắt anh vẫn đỏ, nhưng cũng không còn dọa người như trước.

Từ Kính Dư dựa vào khung cửa nhìn cô, âm thanh nhai kẹo rôm rộp lại vang lên.

Ứng Hoan nghe thấy, nhin không được mà ngãng đầu nhìn anh.

"Xem xong rồi sao?"

"Ừ..."

Ứng Hoan trả kết quả kiểm tra lại cho anh, mím môi, "Kia.... anh đi ngủ sớm đi, em cũng đi ngủ đây."

Từ Kính Dư nhận phiếu, thuận thế nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong ngực.

Ứng Hoan sợ hãi kêu lên: "Anh làm gì..."

Từ Kính Dư đặt cô lên khung cửa, cúi đầu nhìn, thấp giọng hỏi: "Có chuyện này muốn xác nhận, hiện tại em có phải bạn gái anh không?"

Ứng Hoan dính sát vào khung cửa, mặt đỏ tim đập, hơi thở dốc: "Phải....."

"Hôn lại một lần nữa?"

"....."

Từ Kính Dư dựa rất gần, Ứng Hoan nhắm mắt, liếm nhẹ môi, nhỏ giọng nói: "Anh đừng nhúc nhích, em, em tới....."

Từ Kính Dư: "...."

Anh cho rằng mình nghe lầm.

Ứng Hoan lại như nhận mệnh mà nói: "Em hôn anh...."

Nhẹ nhàng, không cần hôn sâu.

Từ Kính Dư còn đang sửng sốt thì Ứng Hoan đã nhón chân lên, hôn nhẹ lên môi anh một cái, mắt Từ Kính Dư tối sầm lại, ôm chặt eo cô, cúi đầu tới gần mặt cô, "Thử lại, có thích vị bạc hà không?"

Ứng Hoan lập tức trừng lớn đôi mắt, muốn đẩy anh ra, còn muốn che miệng mình lại.

Từ kính Dư nắm lấy tay cô kéo vòng qua eo mình, hôn một cái thật mạnh.

Giống như anh đã nói, anh không phải người ăn chay.

Ứng Hoan nếm được vị bạc hà trong miệng anh, có chút đắng, còn lạnh nữa, nhưng môi anh rất nóng, cả người cô như ở trong trạng thái dày vò cực độ, cô không rõ nụ hôn này là tốt hay không tốt.

Cả người đều mềm ra, cố gắng giữ một tia thanh tỉnh cuối cùng----

Cô không thể để anh hôn phải niềng răng.

Tay Ứng Hoan bị anh giữ chặt trên eo, cả người mềm nhũn, không hề có sức phản kháng, trong đầu cô trống giống, không biết nên làm sao bây giờ, sốt ruột quá liền chọc eo anh.

Cả người Từ Kính Dư cứng đờ, hơi dừng lại rồi dùng sức hôn cô, đầu lưỡi thăm dò đi vào.

Giây tiếp theo.

Anh kêu nhẹ một tiếng.

Vị bạc hà trong miệng Ứng Hoan biến thành vị tanh ngọt, không biết là máu của anh hay máu của cô.

Cô hoàn toàn tuyệt vọng.

Có đôi khi sợ hãi việc gì thì việc đó càng dễ trở thành sự thật.

Ứng Hoan nghĩ, chuyện này có lẽ là kiếp số của cô, rồi cuộc cô cũng không tránh khỏi một kiếp này.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Edit: Rùa

Ai có thể nói cho cô biết, hôn môi với bạn trai mà hôn đến mức một miệng đầy máu thì phải làm thế nào?

Cả người Ứng Hoan như bóng bị xì hơi, hoàn toàn không biết đối mặt với Từ Kính Dư như thế nào.

Từ Kính Dư buông cô ra, đầu lưỡi chống má, híp mắt cảm nhận, nơi đó bị rách một miếng nhỏ, vị tanh ngọt đầy miệng. Anh là quyền thủ nên đây không phải lần đầu tiên nếm hương vị máu của mình, nhưng trước nay đều không nghĩ tới, hôn một cái cũng có thể nếm hương vị này.

Anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang anh tỉnh đến đờ đẫn trong ngực mình, đột nhiên hiểu được lúc trước ở bờ biển, tại sao cô lại hỏi anh "Yêu đương có nhất định phải hôn môi không", cũng hiểu vì sao cô đột nhiên hoảng sợ mà che miệng lại.

Không biết vì sao.

Anh có chút buồn cười.

Từ Kính Dư thật sự cười ra tiếng.

Ứng Hoan nghe anh cười, hoàn toàn hồng mắt, thẹn quá thành giận mà đánh vào ngực anh, hung hăng nói: "Không được cười!"

Từ Kính Dư cười càng sâu, ngón tay chạm vào cằm cô, thấp giọng hỏi: "Miệng em cũng hay bị vướng phải sao?"

Ứng Hoan hoàn toàn không nghĩ đến anh sẽ nói về vấn đề này, dựa lên khung cửa, giọng điệu ngập tràn oán niệm: "Đã nói anh đừng nhúc nhích..."

Muốn nhẹ nhàng.

Xem đi, vướng phải rồi.

Từ Kính Dư đại khái hiểu được tại sao cô lại đột nhiên chủ động như vậy, sợ anh quá dùng sức? Anh liếm nhẹ khóe miệng, cười nhẹ một tiếng, mở cửa phòng ra kéo người vào, Ứng Hoan hơi giãy giụa, nhỏ giọng nói: "Anh làm gì? Cửa phòng em không đóng..."

"Vậy mở ra, không có việc gì."

Lúc này đã hơn nửa đêm, lại ở cuối hành lang nên sẽ không có ai tới.

Từ Kính Dư mở đèn, kéo Ứng Hoan tới toilet, rót một cốc nước đưa cho cô: "Súc miệng."

Tâm tình Ứng Hoan phức tạp tiếp nhận cốc nước, cúi đầu súc miệng, đã không tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung tâm trạng phức tạp lúc này, đến ngưỡng ngừng cũng bị hòa tan. Cô buông cốc nước, dựa vào cạnh cửa, Từ Kính Dư cũng dựa lại đây, nắm lấy tay cô, cẩn thận nói: "Anh xem một chút, có bị thương không."

Ứng Hoan mặt không biểu cảm đập rót tay anh: "Không có."

Cô nghĩ nghĩ, cũng đưa cho anh cốc nước.

"Anh cũng súc miệng đi."

Từ Kính Dư cười nhẹ, Ứng Hoan ngẩng đầu trừng anh.

"Chờ anh một phút."

Từ Kính Dư thu lại nụ cười, đi súc miệng rồi thuận tiện rửa mặt.

Lúc này đã là bốn giờ sáng, anh rửa mặt đi ra thì thấy Ứng Hoan đang ngồi trên giường mình, hai chân trắng nõn, không biết cô đang cúi đầu suy nghĩ cái gì. Anh đến trước mặt cô, dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, đối diện ánh mắt cô rồi dùng giọng nói trầm thấp hỏi: "Còn đang suy nghĩ cái gì?"

Ứng Hoan hơi mím môi, ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Em nghĩ, lúc trước sao không cố bỏ niềng răng."

Từ Kính Dư nhướn mày: "Còn để ý chuyện vừa rồi? Không kích thích sao?"

Ứng Hoan: "....."

Kích thích cái răng!

Từ Kính Dư cười: "Được rồi, là mẹ anh không cho em tháo niềng răng?"

"Cô nói nên mang thêm một đoạn thời gian, trở nên xinh đẹp hơn một chút..." Ứng Hoan cúi đầu, thở dài có chút bất đắc dĩ, đầu lưỡi cô chạm vào niềng răng, cô kéo tay Từ Kính Dư, ngẩng mặt nhìn anh, có chút buồn bực: "Ba mẹ anh đều biết cả rồi?"

Từ Kính Dư xoa mặt cô, "Ừ."

Ứng Hoan cảm thấy áp lực thật lớn.

Có đôi khi Từ Kính Dư không quá hiểu suy nghĩ của nữ sinh, giống như vừa rồi, cô chủ động hôn anh, anh cảm thấy mình là đàn ông thì nên đáp lại thật tốt, tuy rằng xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng cũng không đến mức chán nản thành như vậy đi?

Anh khom lưng, tay vòng qua chân cô trực tiếp bế cô đặt lên đùi mình.

Thân thể đột nhiên bay lên khiến Ứng Hoan hoảng hốt vội ôm lấy vai anh, mặt đỏ tim đập nhìn anh: "Anh làm gì?"

Nháy mắt tiếp theo, người đã ngồi trên đùi anh rồi.

Từ Kính Dư ngồi ở vị trí cô vừa ngồi, ôm cô vào lòng, khẽ nâng cằm: "Nói cho anh biết em cảm thấy mất mát cái gì?"

"....."

"Không muốn hôn môi khi đeo niềng răng?"

"...Ừ."

"Cho nên lúc trước thả tim cho anh, lại mấy tháng không chịu để ý đến chỉ vì niềng răng?"

"....."

"Mệt."

Ứng Hoan vội nói: "Em không có không để ý đến anh, là anh nói anh không ăn chay, em sợ xảy ra chuyện giống như vừa rồi, còn ảnh hưởng đến việc anh thi đấu...."

Nói giống như cô đùa bỡn anh vậy.

Ứng Hoan có chút mặc kệ tất cả, cô ngồi trên đùi anh nâng người lên, dấp lê trên chân rơi xuống cũng không quản, nhíu mày nói: "Có cô gái nào muốn nụ hôn đầu của mình xảy ra khi đang đeo niềng răng sao? Còn bị vướng làm chảy máu...."

"Về sau nhớ tới đều thấy thật máu me, một chút tốt đẹp cũng không có."

Từ Kính Dư trầm mặc một chút, nhắc nhở cô: "Vừa rồi không phải nụ hôn đầu."

Ứng Hoan đỏ mặt, nhớ tới cái hôn dưới quyền đài, nhỏ giọng nói: "Em biết."

Từ Kính Dư cười đến tùy ý, lười nhác nói: "Em không biết."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, có chút mờ mịt: "Sao em lại không biết?"

Từ Kính Dư bỗng nhiên cảm thấy đau mắt, anh rũ mắt xuống, để thế hai giây, lại nhìn về phía cô, cong cong môi: "Không có gì."

Cửa phòng vẫn còn mở, Từ Kính Dư liếc nhìn hành lang, thả Ứng Hoan ra, "Được rồi, đi về ngủ đi, đã khuya."

Ứng Hoan vừa thấy đã bốn giờ, vội nói: "Vâng."

Từ Kính Dư đi theo cô đến cửa phòng, thấy cô còn để ý chuyện ngoài ý muốn vừa rồi, chống tay lên cửa, "Chờ một chút."

Ứng Hoan mới đóng cửa được một nửa, quay lại nhìn anh có chút khẩn trương: "Làm gì?"

"Nói cho em một bí mật."

"Cái gì?"

Ứng Hoan đỡ cửa, cẩn thận mà nhích lại gần anh.

Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô một câu.

Ứng Hoan cảm thấy tim mình đập ngày càng nhanh, bỗng chốc mở to đôi mắt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, có chút không nói ra lời: "Anh....."

Từ Kính Dư cong cong môi: "Có phải cảm thấy dễ chịu hơn một ít?"

Ứng Hoan: "....."

Hoàn toàn không!

Anh xoa đầu cô: "Ngủ đi, ngủ ngon."

"....."

Anh giúp cô đóng cửa lại.

Ứng Hoan đứng phía sau cửa, bên tai đỏ bừng, trong đầu còn quanh quẩn câu nói của anh.

Anh nói_____

"Lần trước lúc em nằm viện, anh đã hôn trộm em, đó mới là nụ hôn đầu."

.....

Ngày hôm sau, Ứng Hoan ngủ dậy rất muộn đồng hồ báo thức không biết bị cô tắt tay do cô không hẹn giờ mà không thấy đổ chuông, cô ngủ đến 10 giờ mới tỉnh lại.

Từ Kính Dư tuy ngủ muộn nhưng 8 giờ đã thức dậy, tối qua đội Thiên Bác thua, phải dừng giải WSB ở đây, tối hôm nay còn có trận chung kết, mọi người muốn ở lại xem. Tuy rằng thua nhưng cũng không tính là kết thúc, vẫn còn bảng xếp hạng dành cho quyền thủ, tuyển thủ xếp hạng cao sẽ được giải.

Hiện tại, Từ Kính Dư xếp hạng hai ở hạng cân 81 kg, không có chuyện bất ngờ xảy ra thì anh sẽ đoạt á quân.

Ngoại trừ Từ Kính Dư, Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành thi đấu cũng không tồi, có lẽ vẫn có thể tranh đoạt á quân và huy chương đồng.

Chỉ là chuyện này phải đợi trận chung kết kết thúc mới có quyết định.

Chờ hôm nay tham gia phỏng vấn và giải quyết một số việc thì mọi người có thể tạm thời rời khỏi Tam Á.

Lúc Ứng Hoan tỉnh lại, đội Thiên Bác đã bắt đầu phỏng vấn rồi.

Người phóng viên đương nhiên quan tâm nhất là Từ Kính Dư, dù sao anh cũng là tuyển thủ Trung Quốc chiến thắng nhiều nhất.

"Muốn hỏi một chút, tiếp theo cậu có tính toán gì không Từ Kính Dư? Lúc trước không tham gia giải đấu cá nhân APB anh có thấy hối hận không?"

Nếu tham gia APB, nói không chừng anh đã đoạt giải quán quân, trực tiếp bắt được vé vào cửa Olympic.

Từ Kính Dư cười một chút: "Không phải vẫn có thể thi vòng loại sao? Không có gì hối hận cả."

Phóng viên cười: "Cũng không nhất định, nếu trận chung kết Miguel của Cuba thua thì cậu vẫn còn cơ hội."

Chỉ là, tính khả thi của cái này không lớn.

Từ Kính Dư cười: "Đúng vậy."

Phóng viên nhớ tới bát quái họ nhìn thấy trên mạng sáng nay, cười hỏi: "Nghe nói Kính Vương có bạn gái, tối hôm qua còn tới đây, nghe nói

vẫn là....."

Từ Kính Dư liếm khéo miệng, đánh gãy lời nói của phóng viên: "Tối qua các người quay được cái gì?"

Ngoại trừ Thạch Lỗi và Trần Sâm Nhiên, những người khác đều ngơ ngác nhìn Từ Kính Dư: Có bạn gái khi nào?

Phóng viên hơi sững sốt: "Chúng tôi không quay được cái gì cả."

Từ Kính Dư nhàn nhạt gật đầu: "Không quay được thì các người hỏi loạn cái gì?"

Phóng viên: "...."

Nhưng mà, có người chụp được hình, tuy rằng không rõ mặt.

Chủ yếu là quyền anh trong giới thể thao không được chú ý nhiều nên còn chưa ồn ào lên thôi.

.....

Một giờ sau, phỏng vấn kết thúc.

Một đám người đi ra khỏi phòng hội nghị, Triệu Tĩnh Trung không nhận được hỏi: "Kính Vương có bạn gái? Ở đâu? Tối qua tới đây?"

Thạch Lỗi nhìn Từ Kính Dư, cười hì hì nói: "Nói không chừng chỉ là fans thôi."

Ứng Trì cũng có chút tò mò, bình luận một chút lời không hay về chuyện này: "Thật hay giả? Ai lại nông cạn như vậy, coi trọng anh ta!"

Thạch Lỗi: "....."

Từ Kính Dư nhàn nhạt quét qua cậu một cái: "Bớt nói bậy đi."

Ứng Trì hừ một tiếng.

Mắt Từ Kính Dư bị thương, tối hôm qua lại không nghỉ ngơi tốt nên vẫn đỏ, Ngô Khởi kêu anh về phòng nghỉ ngơi.

Từ Kính Dư không muốn ngủ, nhưng thân thể thật sự cần phải nghỉ ngơi, anh đáp ứng: "Được."

Vừa ngẩng đầu liền thấy Ứng Hoan đi tới.

Anh hơi nheo mắt: "Tỉnh?"

Tối qua Ứng Hoan bị anh nói mấy câu làm mất ngủ, hiện tại thấy anh lại nghỉ đến nụ hôn đầy máu kia, mặt không nhìn được mà ửng đỏ: "Vâng....."

Ứng Trì hỏi: "Chị ăn cơm chưa?"

Ứng Hoan lắc đầu: "Sắp đến trưa rồi, đợi chút nữa ăn cùng mọi người, chị cũng không đói."

Thạch Lỗi nhìn cô: "Đúng rồi, ngày mai bác sĩ nhỏ về cùng chúng tôi đúng không?"

"Đúng thế."

Ứng Hoan xin nghỉ ba ngày, giám đốc đã mua vé cho cô, kỳ thật Ứng Hoan cảm thấy giám đốc quá chiều cố mình, cô chỉ là người làm thêm, cho dù Ứng Trì cũng là thành viên của câu lạc bộ thì cũng đối tốt với cô quá rồi....

Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy chắc là Từ Kính Dư đã nói gì đó với giám đốc.

Giữa trưa mọi người ăn cơm cùng nhau xong liền kéo nhau về phòng tiếp tục nghỉ ngơi.

Ứng Hoan về phòng, nhận được tin nhắn của Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ, Chung Vi Vi gửi cho cô bài viết trên diễn đàn của trường, bài viết có tiêu đề "Tan nát cõi lòng! Kính Vương có bạn gái! Thi đấu xong liền trực tiếp kéo đến hôn một cái! Đau lòng!"

Trong lòng Ứng Hoan lộp bộp.

Chụp, chụp tới rồi?

Cô vội mở ra nhìn thoáng qua, nhẹ hàng thở một hơi.....

Ảnh chụp thì có nhưng không phải ảnh bọn họ hôn môi.....

Ảnh chụp chỉ có bóng dáng hai người, trong ảnh Từ Kính Dư mặc chiến bào màu đỏ ngồi trên ghế, cô mặc áo đồng phục của đội ngồi xổm bên chân anh.

Cô bị anh kéo vào ảnh chụp.

Tay anh đặt lên lưng ghế, còn xoa đầu cô.....

Hơn mười bức ảnh, tuy rằng chỉ là bóng dáng, nhưng mỗi bức ảnh đều rất thân mật, nói không phải bạn gái thì ai tin.

Chủ topic vô cùng đau đớn nói: Tuy rằng không chụp được ảnh, nhưng thật sự đã hôn! Khăng định là bạn gái! Còn mặc đồng phục của đội! Có ai biết nữ sinh này không?

Ứng Hoan lướt qua bình luận.

"Không có ảnh chụp, tôi không tin không tin....."

"Thân mật như vậy, nếu không phải bạn gái thì là ai? Em gái sao? Không có khả năng đi? Không cần lừa mình dối người, mau tự ôm lấy chính mình đi!"

"Mặc đồng phục của đội là sao?"

"Hình như là đội ý, có ảnh đang xử lý vết thương cho Kính Vương."

.....

Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, Chung Vi Vi lại gửi liên tiếp vài đường link, sau đó gửi đến mấy cái tin nhắn__

[Cho nên cậu và Từ Kính Dư đang ở bên nhau? Hiện tại trên diễn đàn đều là tin của hai người, còn có mấy video ngắn trên weibo, nhưng chỉ mới đăng lên thôi, người chú ý cậu cũng không nhiều.....]

[Hiện tại rất nhiều người đang tìm xem nữ sinh đó là ai nhưng bọn họ vẫn chưa tra ra, may mà ngày thường cậu không quá nổi bật nên mọi người đều không quen biết cậu, nhưng bạn học trong lớp mà xem thì khẳng định có thể nhận ra.]

[Muốn tớ nói quản trị viên xóa bài đi không?]

[Đọc được thì trả lời tớ.]

Ứng Hoan vội trả lời: "Cậu giúp tớ liên hệ với quản trị viên một chút, nói họ xóa đi."

Cô chỉ muốn nói chuyện yêu đương một cách đơn giản thôi.

Một lát sau, Chung Vi Vi trả lời cô.

[Đã nói rồi, chỉ là cậu nên chuẩn bị tâm lý một chút, thực sự có người muốn tra thì khẳng định có thể tra được.]

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Giải quyền anh quốc tế WSB tiến vào vòng chung kết, các kênh tin tức đều đưa tin, Từ Kính Dư là tuyển thủ nổi tiếng nhất câu lạc bộ Thiên Bác nên người chú ý tương đối nhiều, hiện tại không tham gia trận chung kết nhất định sẽ bị chú ý.

Không chỉ trên các diễn đàn, đến cả weibo cũng có hình cô và Từ Kính Dư, người lần trước đăng video thi đấu của Từ Kính Dư bây giờ lại đăng thêm cả video Ứng Hoan và Từ Kính Dư có cử chỉ thân mật dưới quyền đài.

Cũng may lúc ấy Ứng Hoan không quay đầu lại nên trong video chỉ có bóng lưng của cô.

Lại kéo lên trên một chút, có rất nhiều ảnh chụp của Từ Kính Dư.

Kiểu tóc ngắn là một khảo nghiệm đối với nhan sắc của đàn ông, dù là nam minh tinh giới giải trí cũng không có nhiều người để kiểu tóc này, cho nên gương mặt của Từ Kính Dư thật xuất sắc, đáng người đẹp, khí chất đường hoàng của vận động viên, còn nam tính nữa, quả thật rất dễ hấp dẫn fans.

Đặc biệt là fans nữ.

Kỳ thật, fans nữ thật sự thích quyền anh không nhiều lắm, thậm chí có người còn không hiểu rõ quy tắc thi đấu, dưới bình luận đều nói về tin tức của Từ Kính Dư, các cô ấy phần lớn là fans bạn gái của Từ Kính Dư.

"Từ Kính Dư 22 tuổi đúng không? Có bạn gái là rất bình thường, rất cuộc cũng là vận động viên, tinh lực tràn đầy....."

"Tôi chỉ muốn biết nữ sinh này trông như thế nào? Nhìn lâu như vậy mà mãi vẫn không nhìn được chính diện! Có ai có ảnh chụp chính diện không?"

"Tôi cũng muốn biết cô ấy có xinh đẹp hay không!"

"Nhìn phía sau thấy khá đẹp, làn da đặc biệt trắng, tóc cũng đẹp nữa, chắc cũng là mỹ nhân....."

.....

Ứng Hoan đọc hết những đường link mà Chung Vi Vi và Ứng Hoan gửi cho cô, cảm thấy đặc biệt bất đắc dĩ.

Ngày thường sinh hoạt của cô rất đơn giản, cũng không tham gia một câu lạc bộ nào, ngoại trừ học chính là ngủ và đến Thiên Bác, một phần nguyên nhân cũng do niềng răng, lại không phải mỹ nhân khiến ai cũng muốn nhìn cho nên người quen biết cô thật sự rất ít.

Nhưng nếu có người muốn tra, luôn có thể tra được.

Ứng Hoan chỉ có thể cầu nguyện bọn họ đừng tìm ra nhanh quá, hoặc là bạn học nếu được hỏi cũng đừng tiết lộ thông tin của cô.

Ứng Hoan vừa bỏ điện thoại xuống thì giám đốc liền gọi tới.

Điện thoại vừa được tiếp đã nghe giám đốc hỏi vội: "Bác sĩ nhỏ, cô và Kính Vương đang yêu nhau?"

Ứng Hoan: "....."

Giám đốc nói: "Hai người giấu cũng thật tốt, nếu không phải nhìn thấy trên weibo thì tôi cũng không biết."

Ứng Hoan trầm mặc một chút, chỉ có thể nói: "Vâng, cũng vừa mới xác định...."

Tối hôm qua mới xác định quan hệ, hôm nay thật giống như mọi người đều đã biết, ai...

Giám đốc trả lời: "Được rồi, tôi chỉ gọi điện để xác nhận một chút, điện thoại của Từ Kính Dư không gọi được."

Đám vận động viên trong câu lạc bộ kia, ngoài Trần Sâm Nhiên và Thạch Lỗi thì không ai biết chuyện này. Cắt đứt điện thoại, Ứng Hoan bỗng có chút phát sầu, càng nhiều hơn là ngỡ ngàng, cô nằm lên giường thờ dài, bỗng nhiên vang lên vài tiếng gõ cửa.

Cô đành phải bò dậy đi mở cửa.

Từ Kính Dư đang đứng bên ngoài, anh cầm điện thoại trong tay nói: "Được rồi, tôi cúp đây."

Anh trực tiếp cúp máy, cúi đầu nhìn cô: "Giám đốc tìm em?"

Ứng Hoan đối diện đôi mắt anh, bả vai hơi sụp xuống, bất đắc dĩ nói: "Từ Kính Dư, em cũng không biết yêu đương với anh lại có nhiều người chú ý như vậy...em nghĩ quá đơn giản rồi."

Từ Kính Dư biết cô nghĩ nhiều, anh nâng cằm chỉ chỉ bên trong, "Anh vào ngồi một lát?"

Ứng Hoan dịch sang bên cạnh hai bước cho anh tiến vào.

Từ Kính Dư đi vào ngồi xuống ghế sofa bên cạnh cửa sổ, ngoắc ngoắc tay với cô.

Ứng Hoan đi qua, ngồi xuống cạnh anh, quay đầu nhìn mắt anh, đã tiêu sừng không ít, nhưng đôi mắt vẫn đỏ, cô mềm giọng nói: "Huấn luyện viên kêu anh về phòng nghỉ ngơi mà."

Từ Kính Dư đặt tay lên vai cô, không chút để ý mà cúi đầu liếc cô một cái: "Nghỉ ngơi ở phòng em được không?"

Tâm Ứng Hoan lại nhảy loạn, trầm mặc vài giây nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Được."

Vốn dĩ Từ Kính Dư chỉ đùa một chút, không nghĩ tới cô lại thuận theo anh như vậy, đáy lòng như bị gãi nhẹ một cái, nhìn cô chăm chăm vài giây, chậm rãi cúi đầu. Tim Ứng Hoan như lỡ mất một nhịp, biết anh muốn làm gì, nhanh chóng che miệng lại mở to mắt nhìn anh.

Anh thấp giọng: "Không cho hôn?"

Cô chớp chớp mắt, lắc đầu.

Trước khi tháo niềng răng, kiên quyết không cho anh hôn.

Cô không muốn thảm kịch tối qua lại xảy ra lần nữa, không tốt đẹp gì cả.

Từ Kính Dư nhìn đôi mắt đen nhánh của cô, hôn nhẹ lên mu bàn tay cô một cái: "Được rồi, anh sẽ nhin."

Ứng Hoan: "....."

Mặt cô chậm rãi đỏ lên.

Từ Kính Dư dựa lưng vào sofa, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, nhắm mắt lại thấp giọng nói: "Việc giám đốc nói em không cần suy nghĩ nhiều, có lẽ là nhà tài trợ hỏi chuyện này, bởi vì rất nhiều nhà tài trợ nhìn trúng anh nên mới đầu tư cho nên bên trong có chút quan hệ lợi ích, giờ chưa cần nói chi

tiết cho em, sau này em sẽ hiểu." Anh hơi dừng lại, nắm lấy tay cô vuốt nhẹ, "Yêu đương vốn dĩ là chuyện đơn giản, không cần nghĩ quá nhiều, em cũng không cần để ý mấy chuyện trên mạng, cũng không cần xem nó. Mấy chuyện bát quái xem cho vui là được, có vấn đề gì không nghĩ ra thì nói với anh."

Lần đầu tiên Ứng Hoan nghe anh nói nhiều như vậy, hơi trầm mặc.

"Hừm?" Anh hỏi, "Còn vấn đề gì sao?"

Ứng Hoan cảm thấy anh nói thẳng ra như vậy thật quá đáng, nhưng không thể không thừa nhận, ở bên anh cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cô lắc đầu: "Không có..."

Khóe miệng Từ Kính Dư khẽ nâng lên, âm thanh trầm thấp: "Không có thì anh sẽ ngủ một lát."

Anh nói xong liền dựa hẳn vào ghế, ôm Ứng Hoan trong lòng rồi từ từ nhắm mắt lại.

Ứng Hoan cứng người, quay đầu nhìn anh.

Anh đã nhắm mắt rồi, môi hơi hé, trên mi cốt còn dán băng keo cá nhân, thoát nhìn có chút mệt mỏi. Ứng Hoan nhìn đến đau lòng, đầu cọ nhẹ vào ngực anh, tự mình tìm tư thế thoải mái.

Anh hơi im cười: "Đừng lộn xộn."

Ứng Hoan: "...Vâng."

Từ Kính Dư thật sự mệt mỏi, dựa vào sofa ngủ hơn một giờ.

Ứng Hoan bị anh ôm trong ngực, không dám lộn xộn sợ làm phiền giấc ngủ của anh.

Thằng đến khi di động của anh vang lên, Từ Kính Dư mới mở mắt ra, cúi đầu nhìn xuống thì thấy cô gái nhỏ còn thành thành thật thật mà ngốc trong ngực anh, cười, "Sao lại ngoan như vậy?"

Ứng Hoan: "....."

Mặt không biểu cảm đẩy anh ra, "Anh mau nghe điện thoại đi."

Từ Kính Dư lấy điện thoại rồi đi ra cửa sổ nghe máy.

Ứng Hoan đi vào nhà vệ sinh, ra ngoài thì thấy anh đã nghe xong điện thoại rồi, đứng ở cửa hỏi anh: "Anh muốn ngủ sao?"

Mới hơn ba giờ.

Từ Kính Dư muốn ăn kẹo bạc hà cho tỉnh táo hơn nhưng sờ túi quần thì không có.

Anh nhấp môi, đi ra cửa, "Không ngủ, anh đến chỗ huấn luyện viên Ngô."

Ứng Hoan a một tiếng, xoay người mở cửa cho anh, Từ Kính Dư đứng ở sau cánh cửa, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, cúi đầu nhìn cô, như cười như không nói: "Ứng Tiểu Hoan, không bằng em nên lo lắng xem chuyện anh với em ở bên nhau phải nói với tiểu tổ tông thế nào?"

Ứng Hoan: "!!!"

Nếu anh không nhắc thì cô cũng quên luôn Ứng Trì.

Ứng Trì và Từ Kính Dư quả thật là trời sinh không hợp, từ khi hai người quen nhau đến nay đều chưa từng cho đối phương sắc mặt tốt.

"Tiểu tổ tông nói không cho em tìm bạn trai là quyền thù, em đáp ứng rồi?"

"....."

"Việc nay em tự chịu trách nhiệm."

"....."

Từ Kính Dư nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, liền biết cô còn chưa nghĩ tới vấn đề này, anh xoa nhẹ đầu cô, nhàn nhạt nói: "Về sau muốn dỗ gì thì dỗ nhưng đừng đáp ứng mấy vấn đề ngốc nghếch này, đỡ bị vả mặt."

Ứng Hoan nhin không được nói: "Đó là bởi vì em không nghĩ mình sẽ thích anh."

"Hiện tại thì sao? Thích anh?"

".....Tối qua em nói rồi."

Từ Kính Dư cười, "Được rồi, anh không so đo."

"Nhưng mặc kệ lần này tiểu tổ tông nói cái gì, phản đối thế nào cũng không có hiệu quả, em biết mà, đúng không?"

"Nghĩ lại xem nên dỗ thẳng nhóc đó thế nào đi."

Anh nói xong liền xoa mặt cô rồi rời đi.

Ứng Hoan: "....."

.....Phải dỗ như thế nào?

Ứng Hoan đau đầu mà đứng ở cửa, hoàn toàn không thể tưởng tượng Ứng Trì biết cô ở cùng Từ Kính Dư sẽ có phản ứng gì, khả năng sẽ tức điên mất...

Hiện tại cô có thể tưởng tượng cảnh cậu xù lông rồi.

Có chút đáng sợ.

Ứng Hoan nghĩ rồi lại nghĩ, cảm thấy việc này cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Ngoài cửa, Từ Kính Dư vừa bước ra khỏi phòng Ứng Hoan liền thấy Trần Sâm Nhiên đi ra ngoài, cậu ta cau mày nhìn anh, thần sắc khó đoán.

Từ Kính Dư hơi hí mắt, vẫn tiếp tục bước đi không muốn để ý tới.

Lúc anh đi qua thì Trần Sâm Nhiên cười lạnh một tiếng.

Từ Kính Dư quay đầu lại nhìn cậu ta, sắc mặt lạnh lùng: "Cười cái gì?"

Trần Sâm Nhiên cười lạnh: "Mọi người đều nghĩ anh là quân tử, kỳ thật cũng chỉ như thế."

Từ Kính Dư lạnh nhạt nhìn cậu ta vài giây, Trần Sâm Nhiên nhìn thẳng mắt anh, đôi mắt anh có chút đỏ, lúc lạnh lùng nhìn có chút đáng sợ. Cậu ta hơi mím môi, mở cửa chuẩn vào phòng.

"Liên quan đến cậu cái rắm, quản tốt chính mình đi."

Từ Kính Dư lạnh lùng ném xuống một câu, xoay người rời đi.

Trần Sâm Nhiên nắm chặt then cửa, mu bàn tay nổi gân xanh, một lúc lâu sau cậu ta mới mở cửa ra.

Đúng là không liên quan đến cậu ta, cậu ta để ý làm gì?

.....

Buổi tối, đội Cuba và Mỹ thi đấu mở sân vận động, Ứng Hoan đi xem cùng bọn Từ Kính Dư.

Đội Cuba tiến vào trận chung kết không ngoài ý muốn.

Lúc thi đấu xong, Miguel từ quyền đài đi tới chỗ Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư bỏ tay trong túi quần, dùng tiếng Anh nói một câu: "Chúc mừng."

Miguel thực sự rất đen, lúc hẳn ta cười lên lộ ra một hàm răng trắng: "Cảm ơn, hy vọng lần sau còn có thể đánh với cậu một trận, ở thể vận hội."

Từ Kính Dư nhướn mày, nhàn nhạt nói: "Sẽ."

Miguel vươn tay, Từ Kính Dư khẽ cười, vươn tay ra.

Chờ Miguel rời đi, Thạch Lỗi cảm thán một câu: "Loại đối thủ này mới thật sự là cường giả."

Từ Kính Dư không tỏ ý kiến mà cười một cái.

Đêm nay tới xem thi đấu chủ yếu là để quan sát đối thủ, Từ Kính Dư xác định về sau còn gặp lại Miguel.

Sáng ngày hôm sau mọi người rời khỏi Tam Á.

Sau khi lên máy bay, Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Ứng Trì và Ứng Hoan, Ứng Hoan lặng lẽ nhìn anh, lại nhanh chóng cúi đầu xuống, sợ Ứng Trì ngồi bên cạnh phát hiện. Từ sau khi được anh nhắc nhở, cô đối mặt với Ứng Trì liền chột dạ, luôn cảm thấy mình phản bội tình chị em.

Ứng Trì đang cúi đầu chơi game, vận động viên trong đội cũng không hay xem weibo nên không biết đến chuyện bát quái mấy ngày nay, trong lúc thi đấu bị Ngô Khởi tịch thu điện thoại nên càng không biết. Huống chi vừa thi đấu xong, mọi người còn chưa ổn định lại, ai còn tinh lực mà hóng bát quái.

Một đám ngồi nghiêng trái ngã phải, Thạch Lỗi nói: "Trở về ngủ một giấc, năm sáu ngày sau lại nói, mệt chết ông đây."

Dương Cảnh Thành thở dài: "Lúc trước tôi khoác lác với ba mẹ lần này chúng ta chắc chắn có thể thắng, giờ thua rồi, trở về cũng không còn mặt mũi, tôi về trường học là tốt nhất."

Triệu Tĩnh Trung gãi đầu, thấp giọng nói: "Ba tôi muốn tôi rút lui, trở về làm kinh doanh buôn bán."

Ứng Trì vừa nghe liền chồm qua, lớn tiếng kêu: "Như vậy sao được?! Không phải vẫn còn những trận đấu hác sao? Về sau còn có thể thi đấu chuyên nghiệp, anh nhìn dáng người của anh, làm buôn bán để hù chết người sao?"

Triệu Tĩnh Trung cười hắc hắc: "Ba tôi chỉ nói như vậy, cũng sẽ không ép tôi."

Thi đấu không có thành tích, rời đội cũng là chuyện sớm muộn.

Đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu.

Ứng Trì vẫn không phục: "Còn có thể đánh thì cứ tiếp tục đánh! Vì cái gì không đánh?"

Triệu Tĩnh Trung nhìn cậu, có chút quẫn bách, Ứng Hoan sờ đầu Ứng Trì, nhỏ giọng nói: "Em kích động vậy làm gì? Ngồi xuống thắt dây an toàn vào."

Ứng Trì nhú mày, xoay người thắt dây an toàn, nhìn về phía Ứng Hoan: "Chị, chúng ta trực tiếp về nhà?"

Ứng Hoan gật đầu: "Ừ, em muốn đi chỗ nào sao?"

Ứng Trì cười: "Không có, em chỉ hỏi một chút, vài tháng không trở về đột nhiên có chút khẩn trương."

Ứng Hoan có chút buồn cười: "Em khẩn trương cái gì?"

"Cảm giác đã lâu không bị ba đánh, lần này trở về hẳn là sẽ không bị đánh đi? Có chút không quen."

"....."

Ứng Hoan vô cảm đập lên đầu cậu một cái.

Có bệnh.

Xuống máy bay hai người liền về nhà, còn chưa đi đến chung cư đã thấy ở phía xa xa có người đang đi tới đi lui dưới lầu, thỉnh thoảng nhìn ra đường.

Ứng Trì giơ cao tay, vui vẻ kêu: "Ba!"

Ứng Hải Sinh nhìn qua, cười đến mức nếp nhăn trên mặt đều lộ rõ.

Ứng Hoan mỉm cười, cùng Ứng Trì bước nhanh tới.

Ứng Trì kéo hành lý đi tới, cậu cường tráng hơn trước kia rất nhiều, đi gần đến nơi, cậu cúi đầu nói với Ứng Hoan: "Chị, ba già hơn trước kia, còn già hơn rồi."

Âm thành trầm thấp, còn có chút cảm thán.

Ứng Hoan hơi dừng lại, ừ một tiếng.

Ứng Trì không nói rõ cảm giác trong lòng là gì, lần đầu tiên cậu rời nhà trong thời gian dài, cũng là lần đầu tiên cậu không gặp ba mẹ lâu như vậy, hơn nửa năm rồi.

Giống như Ứng Hải Sinh bỗng nhiên tiêu tụy, cũng già rồi.

Rõ ràng mới không bao lâu.

Ứng Hải Sinh lại rất vui vẻ, nhìn cậu một vòng, trong miệng mắng: "Nhóc con."

Ứng Trì nhếch miệng, cười sáng lạn đáng yêu.

Ứng Hải Sinh vỗ vai cậu, lại kéo người qua nhìn kỹ: "Rắn chắc, rắc chắc hơn trên TV."

"Ba, muốn nhìn cơ bụng của con không?"

"Biển, khi còn trẻ ba cũng có cơ bụng."

"Kia khẳng định không đẹp bằng con."

Ứng Hoan chọc Ứng Trì. "Lên lầu trước."

Hiện tại ánh nắng còn rất gắt, đứng ở dưới lầu hồi lâu sẽ không tốt cho thân thể Ứng Hải Sinh.

Về đến nhà, Lục Mỹ đang nấu cơm.

Bà vừa nghe tiếng mở cửa liền cầm theo nồi ra khỏi phòng bếp, đặc biệt cao hứng: "Đã về rồi? Các con đi sắp xếp đồ đạc đi, lập tức tức có thể ăn cơm."

Ứng Trì ném hành lý sang một bên rồi chạy vào bếp, "Mẹ, mẹ làm món ngon gì?"

Ứng Hoan cười, đẩy va ly của cậu vào phòng.

Cô không đóng cửa, Ứng Trì đi tới thấy trên tủ của cô có một cái hộp liền hỏi, "Chị, đó là cái gì?"

Cái hộp màu đen, hoa văn tinh xảo, còn rất to, Ứng Trì chưa từng thấy qua, có chút tò mò.

Ứng Hoan bỏ quần áo vào tủ, thuận miệng nói: "Cái gì?"

"Cái hộp kia."

"Cái gì..."

Cô dừng lại, bỗng nhiên quay đầu, theo ánh mắt của Ứng Trì nhìn về phía cái hộp.

Đó là quà Từ Kính Dư tặng cô hôm lễ tình nhân.

Ứng Hoan ho nhẹ, đặc biệt chột dạ: "Không có gì..."

Ứng Trì nhìn vài lần, có lẽ là đồ trang điểm của con gái, cũng không quá để ý.

Ứng Hoan sợ cậu lại tò mò, trực tiếp đẩy người ra cửa, "Đi ra ngoài đi ra ngoài, con gái sắp xếp quần áo em đừng xem loạn."

Ứng Trì: "....A."

.....

Sau khi xuống máy bay, Từ Kính Dư đi đến đại học A lấy đồ rồi mới quay về Từ gia.

Từ Kính Dư về đến nhà chỉ có dì giúp việc ở nhà, Đỗ Nhã Hân và Từ Lộ Bình đi tham gia yến hội, có lẽ phải sau mười giờ mới về.

Dì giúp việc hỏi anh có muốn ăn cơm không.

"Cháu ăn cơm trưa rồi." Từ Kính Dư mang va ly lên lầu, "6 giờ dì lại nấu đi."

Anh đã lâu không về, phòng không thay đổi nhiều, vừa vào cửa liền thấy ở ngăn tủ có thêm một cái giá vẽ, rất nhỏ, giống như khung ảnh___

Lần trước Ứng Hoan vẽ anh, Đỗ Nhã Hân thật sự mua khung bỏ vào.

Từ Kính Dư thả va ly ra, đi đến cầm khung ảnh lên nhìn, khẽ cười một tiếng.

Buổi tối hơn 10 giờ, Đỗ Nhã Hân và Từ Lộ Bình trở về.

Từ Kính Dư ra khỏi phòng, dựa vào hành lang lầu hai nhìn xuống dưới, "Ba, mẹ."

Đỗ Nhã Hân còn đang mặc lễ lục trên người, kéo làn váy bước lên lầu, ngược mắt nhìn anh, thấy mắt phải anh còn hơi đỏ, "Đôi mắt thế nào?"

"Thình thoảng còn hơi đau, bình thường thì không sao, nghỉ ngơi nhiều sẽ tốt."

Đỗ Nhã Hân nhíu mày: "Không thì lại đi kiểm tra lần nữa? Mẹ sẽ liên lạc với bác sĩ."

Từ Kính Dư cũng không phản đối, "Được."

Từ Lộ Bình uống hơi nhiều rượu, lúc này đang dựa vào sofa nghỉ ngơi, Đỗ Nhã Hân muốn đi thay quần áo rồi chăm sóc ông, nấu cho ông bát canh giải rượu. Thay quần áo đi ra, thấy Từ Kính Dư còn lười nhác dựa ở lan can, thúc giục anh: "Đứng làm gì? Không phải cần nghỉ ngơi sao?"

Từ Kính Dư xoay người nhìn bà, trong miệng nhai kẹo bạc hà, Đỗ Nhã Hân nhớ anh đã một thời gian không đi kiểm tra răng, lại nói: "Ngày mai rảnh thì đi kiểm tra răng đi."

Từ Kính Dư gật đầu, đi về phòng.

Đi được vài bước lại quay đầu nói: "Đúng rồi, mẹ, có chuyện này."

Đỗ Nhã Hân mới đi vài bước xuống bậc thang, quay đầu nhìn về phía anh: "Cái gì?"

"Khi nào Ứng Hoan có thể bỏ niềng răng?"

Đỗ Nhã Hân không nhịn được trừng anh: "Người ta gấp, con cũng đi theo thúc giục cái gì? Mẹ còn không phải vì muốn tốt cho cô bé sao?"

"Khi nào có thể bỏ?"

"Làm gì?"

Từ Kính Dư nhàn nhạt nói: "Cho cô ấy tháo niềng răng đi, có chút vướng miệng."

Đỗ Nhã Hân: "....."

(Dạo này mình đang kiểm tra giữa kỳ nên sẽ chậm có chương mới hơn, sorry mọi người)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Edit: Rùa

Đỗ Nhã Hân nhìn Từ Kính Dư, vẻ mặt đầy khiếp sợ, anh nghiêm trang nói xong lời này liền quay người rời đi.

Bà đứng tại chỗ vài giây, qua một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, lúc xuống lầu còn không nhận được mà mắng vài câu: "Thằng nhóc thối này, làm cái gì không biết, mới vừa theo đuổi liền....Cũng không sợ dọa đến con gái nhà người ta."

Từ Lộ Bình có chút say, ngồi trên sofa nghe thấy tiếng mắng của vợ, mở mắt nhìn bà, "Làm sao vậy?"

Đỗ Nhã Hân hừ một tiếng: "Không có gì, con trai anh làm chuyện lưu manh, niềng răng có thể liếm sao?"

Từ Lộ Bình: "...."

Ông uống hơi nhiều, đầu mơ màng, không rõ vợ đang mắng cái gì nhưng vẫn hỏi: "Không phải thằng bé luôn rất có chừng mực sao? Làm cái gì?" Nghĩ nghĩ lại nói: "Em cũng đừng quản nó, cũng đã 22 rồi."

Đỗ Nhã Hân sừng sốt một chút, ngược lại cũng cười, "Anh nói cũng đúng, đều 22 rồi."

Quản cũng không được.

Từ Lộ Bình và Đỗ Nhã Hân tư tưởng khá tiến bộ, từ nhỏ đều áp dụng phương pháp nuôi thả với Từ Kính Dư, đại khái là có vòng tròn giới hạn, chỉ cần anh không vượt quá giới hạn thì sẽ không quản anh. Đương nhiên, con trai thì luôn có thời kỳ phản nghịch, Từ Kính Dư cũng không ngoại lệ, lúc trước Từ Lộ Bình không đồng ý cho anh đi đánh quyền anh, vì việc này mà hai người cãi nhau rất lớn, Đỗ Nhã Hân bị kẹp ở giữa thực sự khó xử.

Từ Lộ Bình nói đánh quyền thì có thể, nhưng trước tiên phải lấy được huy chương vàng.

Từ Kính Dư đồng ý.

Đỗ Nhã Hân nghĩ đến đôi mắt của Từ Kính Dư, thở dài: "Cái môn thể thao này thật sự rất hại thân, lần trước là đầu gối, lần này là đôi mắt, lần sau không biết sẽ còn bị thương ở nơi nào..."

Từ Lộ Bình: "Không phải nói không có việc gì sao?"

Đỗ Nhã Hân nhú mày: "Nói là nói như vậy nhưng vẫn muốn kiểm tra lại mới có thể yên tâm, hơn nữa thằng bé vừa mới thi xong, không dành được vé vào Olympic. Không bao lâu lại phải thi tiếp, trước khi đi dù sao cũng phải xác định không có vấn đề gì mới được."

"Nói cũng đúng."

"Nhưng cuối cùng cũng có bạn gái, về sau có thể dễ tâm hơn."

Đỗ Nhã Hân nghĩ vậy liền không nhịn được vui vẻ, bà đã mong Từ Kính Dư tìm bạn gái từ rất lâu rồi, có bạn gái đau lòng, có bạn gái để ý có khi so với người mẹ là bà còn có ích hơn.

Tốt nhất là kết hôn sinh con sớm một chút, như vậy cũng có thể sớm giải nghệ.

Từ Lộ Bình đương nhiên biết tâm tư của bà, xoa xoa huyết thái dương, nhin không được cười, "Vậy em nên tạo quan hệ tốt với cô bé một chút, về sau để cô bé khuyên nhủ giúp."

Đỗ Nhã Hân cười: "Đây là đương nhiên, lần sau cô bé tới bệnh viện em sẽ thêm wechat, về sau dễ dàng liên lạc. Cô bé còn học y nữa, rất hợp với Tiểu Dư."

"Được rồi được rồi, biết em vui vẻ, cho anh ly trà, đau đầu quá."

"Vâng."

Đỗ Nhã Hân mang tâm tình sung sướng đi pha trà, nhớ tới lời nói vừa rồi của Từ Kính Dư, lại mắng một câu.

Nhưng mà, Ứng Hoan đeo niềng răng sắp được hai năm rồi.

Cũng có thể bỏ được rồi.

.....

Bên này, Ứng Hoan hoàn toàn không biết chuyện, cũng không vội vã chạy đi phòng khám tháo niềng răng. Chủ yếu là do thẹn thùng, mới vừa yêu đương đã bị cha mẹ đối phương biết, cô đương nhiên ngượng ngùng không dám đến trước mặt Đỗ Nhã Hân mà xin bà bỏ niềng răng, tưởng tượng đến việc trước đây cô nói việc muốn bỏ niềng răng với Đỗ Nhã Hân, cô liền cảm thấy quẫn.

Hoàn toàn không có dũng khí lại chạy tới lần nữa.

Dù sao....

Bi kịch cũng đã xảy ra.

Cô cảm thấy giờ sao cũng được.

Hai ngày cô trở về vừa vặn là cuối tuần.

Ứng Trì đã hơn nửa năm không về nhà, lần này trở về liền không đi đâu hết, Ứng Hoan và cậu đều ở nhà với ba mẹ, buổi tối còn muốn đi ăn cơm với bà nội.

Ông và bà của Ứng Hoan đều ở nhà bác cả, bác cả có một người con gái tên là Ứng Giai Khê, làm bác sĩ ngoại khoa, năm nay 26 tuổi. Khi Ứng Trì đánh quyền ở câu lạc bộ ngầm, bản lĩnh xử lý vết thương của Ứng Hoan đều là học từ Ứng Giai Khê.

Bởi vì Ứng Trì tham gia thi đấu WSB, Ứng Hải Sinh vẫn luôn nói cho mọi người biết cho nên người thân và bạn bè đều biết Ứng Trì là vận động viên quyền anh, người có hứng thú sẽ chú ý một chút, người không có hứng thú sẽ hỏi thăm vài câu.

Buổi tối cơm nước xong, Ứng Hoan bị Ứng Giai Khê kéo vào phòng nói chuyện.

Ứng Giai Khê mở video, cười tủm tỉm hỏi: "Chị hỏi em chuyện này, xác nhận một chút...."

Ứng Hoan vừa thấy chị ấy mở weibo liền biết cô ấy muốn hỏi gì.

Quả nhiên, Ứng Giai Khê mở một video ra, cái video này Ứng Hoan đã xem nhiều lần rồi.

Ứng Giai Khê nhướn mày hỏi: "Chị xem nhiều lần, cô gái trong video là em đúng không?"

Ứng Hoan: "Vâng...."

Ứng Giai Khê oa một tiếng, véo mặt cô: "Được lắm, thế mà lại چرا được một người đẹp trai như vậy."

Cô nói hơi to, Ứng Hoan sợ Ứng Trì nghe thấy, vội đặt ngón trỏ lên môi, nói nhanh: "Suyt, đừng lớn tiếng như vậy, Ứng Trì còn chưa biết..."

Ứng Giai Khê hơi sừng sốt, hỏi: "Không phải nó cùng đội với Từ Kính Dư sao? Còn không biết?"

Ứng Hoan nhìn ra ngoài cửa, nhỏ giọng nói: "Nó rất ghét Từ Kính Dư, hai người vừa thấy mặt nhau liền xỉ mặt, trước không nói cho nó, chờ nó tự phát hiện..."

Chủ yếu là, cô hoàn toàn không biết nói cho Ứng Trì thế nào.

Ứng Giai Khê cười, làm mặt quỷ nói: "Người kia thế nào, có hoa tâm không?"

Ứng Hoan hơi sừng sốt, lắc đầu: "Không hoa tâm."

"Vậy là tốt rồi." Ứng Giai Khê sợ cô bị lừa, lại nhịn không được dặn dò vài câu, "Đàn ông đẹp trai phần lớn không dựa vào được, chính em đừng ngây ngốc, người ta nói gì cũng tin, miễn cho lúc đó chính mình chịu ấm ức. Đặc biệt là người như Từ Kính Dư, hiện tại cậu ấy còn trẻ, về sau thật sự đánh chuyên nghiệp, đối mặt với danh lợi và cám dỗ càng nhiều, lại nhiều fans nữ như vậy..."

Ứng Hoan nhịn không được đánh gãy lời này: "Anh ấy rất tốt, không phải người như chị nghĩ."

"Nhanh như vậy đã bao che rồi."

"Em nói thật."

Không biết vì cái gì, Ứng Hoan chính là tin tưởng Từ Kính Dư vô điều kiện, đại khái bởi vì anh quá mức quân tử.

Ứng Giai Khê nhìn cô, thở dài trong lòng, cô gái vừa mới yêu đương đều thấy đối phương cái gì cũng tốt, lúc này tuyệt không chấp nhận người khác nói không tốt về đối phương. Cô cười cười: "Được, không nói cậu ấy, về sau có cơ hội thì để chị gặp cậu ấy xem sao."

Ứng Hoan gật đầu: "Vâng."

Ứng Giai Khê hướng ngoài cửa nhìn thoáng qua, Ứng Trì ngồi ở trên sô pha, đang nói với mấy trưởng bối về khoảng thời gian trước thi đấu. Thiếu niên chí khí tràn đầy, hưng phấn đường hoàng, nói đến việc thi đấu của mình đôi mắt như phát sáng, chỉ nhìn thôi liền cảm thấy không đành lòng.

"Khoảng thời gian trước, chú đã tìm chị và ba, chú bị bệnh đã nhiều năm, mấy năm nay chắc em cũng đã hiểu rõ nhiễm trùng đường tiểu là như thế nào, có người thẩm tách có thể kiên trì mười mấy năm, có người một hai năm liền không được. Chú kiên trì mấy năm, thân thể cũng dần dần không tốt, bọn họ khẳng định không nói cho các em, bọn họ đều như vậy, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu....." Ứng Giai Khê nhìn Ứng Hoan, Ứng Hoan nhấp môi, đôi mắt đã ửng đỏ, "Chị biết em hiểu chuyện hơn Ứng Trì, có chuyện gì thì em có thể đỡ nó, nó nghe lời em. Cho nên chị nói cho em trước, lúc đó chú hỏi ba chị, nếu lúc giải phẫu cần một quả thận thì ba chị có cho được không, ba chị chưa trả lời, nhưng chị muốn nói trước với em, không được, thân thể ba chị cũng không tốt, nếu mất một quả thận thì giống như muốn mạng của ba vậy."

Ứng Hoan cúi đầu, tiếng nói rất thấp, âm thanh nghẹn lại: "Em biết, đều biết."

Cô chỉ rất đau lòng, đau lòng Ứng Trì.

Nếu có thể, cô thật sự hi vọng người có thể cho thận là cô.

Ứng Giai Khê sợ cô khóc nên ôm vai cô, nhỏ giọng an ủi: "Đừng có gấp, còn thời gian, nếu có thể tìm được thật thích hợp thì không cần Ứng Trì, nó vẫn có thể thi đấu."

Ứng Hoan nghẹn lại, nhẹ nhàng gật đầu: "Em biết."

Ứng Giai Khê sờ đầu cô, đổi đề tài: "Đúng rồi, em cũng đã có bạn trai vậy Ứng Trì thì sao? Nó cũng 19 tuổi rồi, lại đẹp trai như vậy, khẳng định có rất nhiều cô bé thích nó?"

"Có chứ." Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, "Nó có rất nhiều fans chị gái."

".....Không có cô bé nào theo đuổi nó?"

"Có đi, nhưng tâm tư nó không đặt vào chuyện này, cũng không hiểu rõ, có khi người ta ám chỉ nó cũng không biết." Ứng Hoan nhớ tới bạn cùng lớp của Ứng Trì là Nhan Tịch, Nhan Tịch luôn đến Tam Á xem Ứng Trì thi đấu, hẳn không chỉ đơn giản là bạn học đi?

Ứng Giai Khê cười: "Nói không chừng, Ứng Trì còn trì độn hơn em."

Ứng Hoan: "....."

Cô không trì độn, chỉ là trước đây cô không muốn yêu đương.

Vừa dứt lời liền nghe thấy âm thanh bất mãn của thiếu niên truyền đến: "Chị gái nói ai trì độn chứ!"

Ứng Giai Khê trừng cậu một cái: "Đừng gọi chị gái, mỗi lần em gọi như vậy chị luôn cảm thấy mình sắp bốn mươi tuổi rồi, gọi chị Giai Khê."

Ứng Trì cố tình kêu như vậy, cậu hừ một tiếng: "Chị vừa nói em cái gì?"

Ứng Hoan đứng lên, đi đến trước mặt cậu rồi duỗi tay sờ đầu cậu.

Không vì cái gì.

Chỉ là đột nhiên muốn sờ đầu cậu.

Ứng Giai Khê cười túm tùm nhìn Ứng Trì, lười biếng nói: "Muốn biết em có bạn gái không."

Cậu vừa nghe, mặt bỗng nhiên đỏ bừng, "Không có..."

Ứng Giai Khê cười: "Còn không có sao, chị em...."

Ứng Hoan lộp bộp trong lòng, vội nhìn về phía Ứng Giai Khê.

Ứng Giai Khê nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô, cười: "Chị em nói em không thông suốt."

Ứng Trì không thèm để ý, hừ nói: "Mấy tháng nay bọn em đều thi đấu, ai rảnh mà nghĩ đến chuyện này, trong đội bọn em đều độc thân, lại không mất mặt."

Là người trong lúc thi đấu bị vương bài của đội bắt vào tay, Ứng Hoan cúi đầu trầm mặc, hoàn toàn không dám nhìn biểu tình hài hước của Ứng Giai Khê, ai nói không ai nghĩ.... hỗn đản Từ Kính Dư kia chính là trường hợp đặc biệt!

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn thiếu niên đơn thuần, càng không biết nên nói với cậu thế nào.

Buổi tối sau khi trở về, cô đến phòng Ứng Trì giúp cậu sắp xếp lại đồ vật, Ứng Trì đang học bổ túc. Nhan Tịch đưa cho cậu vở ghi chép mấy tháng cậu vắng mặt, cậu chỉ nhìn một chút đã cảm thấy thật tuyệt vọng, nửa năm không đi học, tài liệu chuyên ngành phải đến 70% cậu xem không hiểu.

Nhanh Tịch gọi cho cậu, bla bla một tràng dài.

Ứng Trì bực bội vò đầu, dựa vào ghế giả chết, "Chị, em có thể thôi học không?"

Ứng Hoan: "Không được, lúc trước là tự em quyết định thi, dù sao cũng phải tốt nghiệp."

Ứng Trì tiếp tục giả chết.

Ứng Hoan gấp quần áo bỏ vào tủ giúp cậu, đến bên cậu mở một tài liệu ra.

"Mau ôn tập đi."

Cô vỗ vỗ mặt cậu.

Ứng Trì tru lên: "A a a a a! Bọn Thạch Lỗi đều không cần ôn tập! Không phải ngủ thì chính là chơi game, hoặc đi chơi bên ngoài!"

Ứng Hoan nhìn cậu một cái, nhỏ giọng nói: "Từ Kính Dư học."

Mấy người Thạch Lỗi là được chiêu một vào trường, không làm bài tập cũng không sao cả, Từ Kính Dư tự mình thi vào, tuy rằng thiếu nhiều tiết học, nhưng vẫn phải thi lại. Vừa rồi cô hỏi anh đang làm gì, anh liền gửi một hình ảnh đến cho cô__

Trên bàn đầy sách vở.

Từ Kính Dư giống Ứng Trì, cũng phải khổ sở học bù.

Ứng Trì vừa nghe liền vực dậy tinh thần, dùng sức xoa mặt: "Em không thể bị người kia đánh bại, miễn cho lại kêu em yếu gà."

Ứng Hoan: "....."

Cô đang định nói chuyện thì chuông di động vang lên, nhìn thoáng qua, là Từ Kính Dư gọi.

Ứng Hoan lén lút đi về phòng, đóng cửa lại, tiếp điện thoại rồi nhỏ giọng nói: "Alo"

Từ Kính Dư lười biếng dựa vào ghế, quay bút trong tay, "Sao lâu như vậy?"

Ứng Hoan nhỏ giọng: "Mới vừa ở trong phòng Ứng Trì."

Từ Kính Dư đè lại đầu bút, ném lên bàn, hỏi cô: "Còn không nghĩ được nên nói với cậu ta thế nào sao?"

"Không..." Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn trời, "Vừa rồi nó còn nói anh mắng nó yếu gà, sau này anh đừng mắng nó nữa."

Từ Kính Dư: "....."

Anh cười nhẹ, chậm rì rì hỏi: "Ứng Tiểu Hoan, anh hỏi em chuyện này, trả lời nghiêm túc cho anh."

Ứng Hoan bỗng nhiên có chút khẩn trương: "Cái gì?"

"Nếu anh và Ứng Trì cãi nhau, hoặc là đánh nhau, em sẽ đỡ ai?"

"....."

Vấn đề này, Ứng Hoan có chút cạn lời, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ, thật cẩn thận nói: "Em đỡ nó trước, lại lén đỡ anh, được chưa?"

Từ Kính Dư hừ một tiếng: "Sớm biết em sẽ như vậy, cho nên, lần sau tên kia lại chọc anh, lúc nên mắng thì vẫn sẽ mắng."

Ứng Hoan: "....."

Mặt không biểu tình, cô hỏi lại: "Em và mẹ anh rơi xuống biển, anh cứu ai."

"Yên tâm, mẹ anh bơi rất lợi hại, có thể thuận tay vớt em lên."

"....."

Quá khi dễ người.

Từ Kính Dư cười nhẹ, thay đổi đề tài: "Ngày mai anh đi đón em?"

Hai ngày nay Từ Kính Dư đi kiểm tra hai lần, xác định mắt không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi tốt thì có thể chậm rãi khôi phục. Sau khi trở về hai người chưa gặp mặt nhau, ngày mai Ứng Hoan quay lại trường học, Từ Kính Dư cũng vậy.

Ứng Hoan vội nói: "Không cần, em đi cùng Ứng Trì."

"Khi nào em mới gặp anh?"

"Đêm mai?"

Từ Kính Dư cười: "Được."

.....

Buổi chiều ngày hôm sau, Ứng Hoan quay về trường cùng Ứng Trì.

Ứng Hoan trở lại ký túc xá, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đều ở đây, Khương Manh không biết đã đi đâu, nhưng cô cũng không quan tâm chuyện này.

Chung Vi Vi quay đầu nhìn cô, cười nói: "Mới mấy ngày không gặp cậu mà đã như rất lâu rồi."

Lâm Tư Vũ nói theo: "Đúng vậy, tớ cũng cảm thấy rất lâu không gặp, rốt cuộc bạn học Ứng Tiểu Hoan cũng rất có tiền đồ, vừa đi ra ngoài một cái bên người liền có thêm một cái bạn trai. Bạn trai còn là Từ Kính Dư, nam thần của các nữ sinh Kính Vương, còn ở nơi thi đấu mà oanh oanh liệt liệt ân ái một phen!"

Ứng Hoan: "..."

Chung Vi Vi chỉ chỉ màn hình máy tính, nói cho cô: "Hai ngày nay diễn đàn vẫn có người nói về chuyện của cậu và Kính Vương, xóa cũng không hết. May mắn không ai cố ý điều tra, mà cũng có khả năng tra không được."

Ứng Hoan hỏi: "Vẫn tò mò diện mạo của tớ?"

Ngày đó sau khi Từ Kính Dư kêu cô không cần quan tâm, cô liền không chú ý đến chuyện này, trở về lại vội vàng, liền đem chuyện này vứt ra sau đầu."

Chung Vi Vi gật đầu: "Đúng vậy, cơ bản đều là nữ sinh, đều tò mò trông cậu thế nào."

Lâm Tư Vũ cười: "Có lẽ là muốn biết cậu có xinh đẹp hay không, có xứng với Kính Vương trong lòng bọn họ hay không, không phải chế diễu, chính là xem náo nhiệt, không cần phải xen vào." cô quay người ngồi ở trên ghế, rất có hứng thú mà nhìn Ứng Hoan, "Không bằng cậu nói cho bọn tớ biết, cậu và Từ Kính Dư thật sự hôn nhau trước mặt mọi người?"

Ứng Hoan: "..."

Mặt cô đỏ bừng, nhẹ gật đầu.

"Hôn một cái."

"Oa, nhiều người như vậy, nhiều camera như vậy! Kính Vương thật đúng là sắc lang!"

Còn không phải sao...

Lâm Tư Vũ hứng thú bưng bưng truy hỏi: "Không ai chụp được? Trên Tieba có người nói hôn đến mức mặt cũng biến hình."

Ứng Hoan: "....."

Không khoa trương như vậy chứ? Cô chỉ kinh ngạc mà thôi.

Chung Vi Vi ngồi bên cạnh cười cười.

Lâm Tư Vũ nhìn Ứng Hoan, nhin không được nói: "Cậu biết không? Lúc chuyện này bị lộ ra, toàn bộ gương mặt của Khương Manh đều đen luôn, cả ngày âm u, cũng biết biết cô ta tức giận cái gì, Từ Kính Dư cũng đâu phải bạn trai cô ta."

Ứng Hoan nhìn gương Khương Manh: "Cô ấy đâu?"

Lâm Tư Vũ khẽ cười: "Ai biết được, sáng sớm đã đi ra ngoài."

Vậy cũng tốt, phòng ngủ không hợp nhau quả thật rất xấu hổ.

Chung Vi Vi thuận tay xem bài mới trên diễn đàn, đang chuẩn bị tắt đi thì thấy tin mới nhất hiện tại-----Lộ diện khuôn mặt bạn gái Kính Vương!

Trong lòng cô lộ bộ, vội mở ra.

Topic đã có mấy trăm bình luận.

"Mẹ nó! Mau tới xem, có người đăng hình của cậu lên đây rồi."

Ứng Hoan sửng sốt, vội đi qua, Lâm Tư Vũ cũng bò lại gần, "Con mẹ nó, ai thiếu đạo đức như vậy, đưa loạn tin tức của người khác."

Mạng trên trường khá chậm, phải mất một lúc mới load xong.

Ảnh chụp không nhiều lắm, chỉ có ba cái.

Mỗi hình đều là lúc Ứng Hoan mới nhập học, có thể nhìn ra đều là chụp lén, góc độ không đẹp, hơn nữa khi đó Ứng Hoan vừa mang niềng răng, sườn mặt nhìn tương đối quái.

Ngoài đường nét khuôn mặt không tệ và làn da rất trắng thì thật sự không quá đẹp.

Bất luận một cô gái nào cũng không muốn nhìn thấy ảnh chụp mình như vậy.

Chung Vi Vi mắng: "Người này có bệnh à? Đăng ảnh dìm người khác là muốn làm sao?"

Ứng Hoan nhú mày, sắc mặt trắng nhợt.

Chung Vi Vi kéo xuống một chút, nhìn lướt qua bình luận____

"A, thật thất vọng.... thật sự không đẹp, ánh mắt này của Kính Vương, còn không bằng ở bên tôi!"

"Nói thật, tôi còn đẹp hơn nhiều!"

"Tôi chỉ muốn nói, Kính Vương làm sao có thể hôn xuống cái miệng này, a a a a hỏng mất! Tâm lý vô cùng mất cân bằng!"

"Cô ta học ở đâu? Lầu dưới có ai biết không? Muốn đi xem người thật. Đeo niềng răng sẽ ảnh hưởng đến giá trị nhan sắc, bỏ đi niềng răng sẽ xinh hơn rất nhiều, mọi người đừng kết luận sớm như vậy, biết đâu đây là ảnh cũ thì sao?"

.....

Chung Vi Vi vừa xem vừa mắng: "Mẹ nó, một lũ bệnh!"

Bình luận phần lớn là chê Ứng Hoan khó coi, không xứng với Từ Kính Dư, có đôi khi nữ sinh còn có ác ý với nữ sinh hơn nhiều, nói chuyện cũng rất khó nghe. Chung Vi Vi không nhìn được, cũng sợ Ứng Hoan khổ sở nên trực tiếp liên hệ quản lý, để người ta xóa đi.

Lâm Tư Vũ nhìn Ứng Hoan, lòng tràn đầy nghi hoặc: "Ai chụp mấy hình này?"

Năm nhất Ứng Hoan không chụp ảnh nhiều, ngoài mấy lần bị Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ lôi kéo chụp mấy hình ra thì chỉ có một số hình chụp với tập thể, di động của cô đến một hình tự sướng cũng không có.

Ứng Hoan nhíu mày, đáy lòng có cả phần nộ lẫn bất đắc dĩ, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được cái gì là bạo lực internet, cô hít một hơi thật sâu: "Không biết."

Trong lòng cô có một suy đoán không tốt.

Nhưng rất nhiều thời điểm, cô cũng không muốn nghĩ người khác xấu như vậy, cho nên cô cưỡng bách chính mình không đi đoán mò.

Lâm Tư Vũ nhìn cô, hừ một tiếng: "Khẳng định là bạn học cùng lớp."

Chung Vi Vi đang còn liên hệ với quản trị viên của diễn đàn.

Nửa ngày cũng không thấy trả lời.

Ứng Hoan không muốn nhìn nữa, kéo valy bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Lâm Tư Vũ nhìn cô, có chút lo lắng: "Cậu không sao chứ?"

Ứng Hoan lắc đầu: "Không có việc gì, tớ cảm thấy tớ rất xinh đẹp."

Lâm Tư Vũ phụt cười ra tiếng, "Đúng vậy, tớ cũng cảm thấy. Khi nào cậu có thể bỏ niềng răng? Tới, lòe mù mắt bọn họ."

Ứng Hoan: "....."

Vừa rồi, cô lại có xúc động mãnh liệt muốn đi bỏ niềng răng, nhưng xúc động này cũng không bằng lần hôn môi với Từ Kính Dư, nghĩ đến Từ Kính Dư, cô bỗng nhiên không cảm thấy buồn như trước nữa.

Cô nhỏ giọng nói: "Sắp rồi."

Không lâu nữa sẽ đến tháng sáu.

Ngày 8 tháng 6, vừa tròn hai năm, bác sĩ Đỗ chắc sẽ đồng ý đi?

Cô đang nghĩ ngợi thì nghe thấy tiếng chuông di động.

Là Từ Kính Dư gọi.

Buổi sáng Từ Kính Dư trở về trường học, bởi vì thi đấu và huấn luyện nên anh ở cùng phòng với Thạch Lỗi, Dương Cảnh Thành và Triệu Tĩnh Trung. Dương Cảnh Thành và Triệu Tĩnh Trung về nhà sau khi thi đấu, còn chưa quay lại, phòng ngủ chỉ có anh và Thạch Lỗi.

Vừa rồi, Thạch Lỗi đang chơi game, có mở loa nên nghe thấy bên kia nói chuyện topic mới đăng. Liên mặc kệ trò chơi mà thoát ra xem, khiếp sợ nói: "Đệt! Kính Vương, cậu xem!"

Từ Kính Dư không nhúc nhích, "Nói."

Thạch Lỗi kéo xuống xem, mắng: "Mẹ nó! Có người đăng ảnh bác sĩ nhỏ lê diễn đàn, còn lấy ảnh xấu, bác sĩ nhỏ đẹp hơn trong ảnh rất nhiều."

Từ Kính Dư lập tức đứng dậy, đi qua xem, đè lại con chuột mà Thạch Lỗi đang di chuyển.

Thạch Lỗi nhìn sắc mặt anh càng ngày càng lạnh, tự dưng rùng mình một cái.

Từ Kính Dư ném chuột ra, cầm lấy di động và chìa khóa xe trên bàn bước ra cửa.

...

Ứng Hoan nghe điện thoại, đem quần áo bỏ vào tủ, rầu rĩ đáp một tiếng.

Từ Kính Dư nói: "Xuống lầu, anh đang ở dưới ký túc của em."

Ứng Hoan dừng lại: "Anh ở dưới lầu?"

"Ừ, xuống dưới."

Tâm tình Ứng Hoan bay vọt trong nháy mắt, cong môi cười: "Được, anh chờ em một chút."

Cô đóng cửa tủ, nhìn về phía Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ còn đang phân cao thấp với mấy người trên diễn đàn, cười cười: "Từ Kính Dư ở dưới lầu, tớ đi ra ngoài một lát, các cậu để ý giúp tớ, xóa không được thì thôi, quay lại tớ sẽ xử lý."

Chung Vi Vi gật đầu, quay lại xem lần nữa: "A? Không còn?"

Lâm Tư Vũ cũng nhìn: "Không còn thật?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, không phải Từ Kính Dư làm chứ?

"Không có thì tốt, tớ đi trước."

Cô nghĩ về anh, đi ra ban công rửa mặt, thay váy, chải gọn đầu tóc xong mới vội vàng xuống lầu.

Vừa xuống dưới liền thấy Từ Kính Dư đứng ở cửa, vết thương trên mặt anh đã đỡ rất nhiều, mắt phải cũng tiêu sưng, cơ bản không nhìn ra vết thương, ngũ quan anh tuấn. Hôm nay anh mặc áo trắng, khiến anh càng đẹp trai, dẫn tới bao ánh mắt của người qua đường.

Có người bàn tán____

"Kia không phải Kính Vương sao? Anh ấy sao lại ở chỗ này?"

"Không biết nữa....."

"Topic mới cậu còn chưa thấy sao? Có ảnh chụp nữa đấy, hình như có người nói bạn gái anh ấy học khoa Y, có lẽ tới tìm bạn gái."

Ứng Hoan cũng mặc kệ có bao nhiêu ánh mắt dừng trên người người anh, chạy nhanh xuống cầu thang đi đến trước mặt anh.

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, trực tiếp nắm tay cô kéo đi, "Đi thôi."

Tay anh rất lớn, khô ráo ập áp, ôm trọn lấy tay cô.

Ứng Hoan đi theo anh, nhỏ giọng hỏi: "Đi đâu?"

Từ Kính Dư nghiêng đầu nhìn cô, khéo miệng khẽ nâng: "Mang em đi tháo niềng răng, được không?"

Ứng Hoan sửng sốt, không biết vì sao, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên nhiệt huyết mà chỉ khi xem anh thi đấu mới có. Cô nhấp khéo miệng, nhỏ giọng hỏi: "Anh đều thấy rồi?"

"Ừ."

Ứng Hoan trầm mặc, Từ Kính Dư lái xe đến đây, anh nhét người vào trong xe, vòng qua chỗ ghế lái, cửa kính xe màu trà, đem toàn bộ ánh mắt tò mò nghiên cứu và không có ý tốt ngăn chặn bên ngoài.

Nhưng Ứng Hoan lại không nghĩ Từ Kính Dư lo lắng những cái đó, sau khi thắt dây an toàn, cô quay đầu nhìn anh, đặc biệt cẩn thận hỏi: "Kia.... anh cảm thấy xấu sao?"

Cô quan tâm nhất là cái này!

Từ Kính Dư sửng sốt một chút, tay đặt trên vô lăng, quay đầu nhìn cô, khẽ cười ra tiếng: "Ứng Tiểu Hoan, thời điểm anh gặp em lần đầu tiên, em còn chưa đeo niềng răng. Kỳ thật, em không cần chỉnh răng, rất đáng yêu."

Mắt Ứng Hoan sáng lên: "Thật sự?"

Từ Kính Dư cười: "Giả."

.....

Ứng Hoan hừ một tiếng: "Nếu không xấu thì anh gặp cái gì? Vừa thấy mọi người nói bạn gái xấu liền tới đây mang em đi tháo niềng răng."

Từ Kính Dư dùng đầu gối chống má, trực tiếp nằm cầm cô rồi cúi người xuống.

Ứng Hoan vội duỗi tay ngăn cản.

Từ Kính Dư càng nhanh hơn cô, nắm lấy tay cô đè lên cửa sổ, làm cô không thể chống cự, cúi xuống cắn vào môi cô. Hô hấp hai người giao nhau, tim Ứng Hoan đập rất nhanh, đôi mắt nhìn anh chăm chú.

Anh liếc cô, giọng nói trầm thấp: "Anh mang em đi bỏ niềng răng là vì anh muốn hôn em."

Lông mi Ứng Hoan khẽ run, thở hổn hển.

Từ Kính Dư ma sát trên môi cô, có chút thâm trầm nói: "Hoặc là, không bỏ cũng được, chúng ta có thể thử xem làm thế nào có thể tránh đi

niềng răng mà vẫn có thể hôn môi, có lẽ thử vài lần thì có thể tìm được bí quyết, hửm?"

Ứng Hoan: "....."

Cô cắn chặt răng, mím môi.

Từ Kính Dư hôn lên môi cô, mút một chút mới ngồi dậy, cúi đầu nhìn cô: "Có đi hay không?"

Ứng Hoan cảm thấy trên môi có chút đau, cô quay gương mặt đã đỏ bừng ra cửa, nhỏ giọng nói: "Đi....."

(Nào, đoán xem "tên kia" sẽ làm gì khi biết "người kia" đã đào mất củ cải nhà mình đi rồi (^_^)/)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Edit: Rùa

Từ Kính Dư dừng xe, tháo dây an toàn, quay đầu nhìn Ứng Hoan, phát hiện cô đang nhìn phía trước đầy vẻ rối rắm, không chịu xuống xe. Anh giơ tay ra chạm vào mặt cô, "Nghĩ cái gì?"

Ứng Hoan đặc biệt u oán mà nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Em thấy bác sĩ Đỗ sẽ rất ngượng"

Từ Kính Dư nhướn mày: "Thẹn thùng?"

Biết rõ còn cố hỏi.

Ứng Hoan quay mặt đi, không trả lời anh, gương mặt đầy buồn rầu, trong đầu lại nghĩ xem lát nữa gặp bác sĩ Đỗ sẽ nói chuyện thế nào.

Từ Kính Dư cúi người, giúp cô tháo dây an toàn.

Từ Kính Dư xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa ghế phụ, tay đặt trên thân xe kiên nhẫn chờ cô, "Kỳ thật em không cần khẩn trương như vậy, mẹ anh vẫn luôn hy vọng anh có bạn gái sớm một chút, mẹ rất thích em."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, tò mò hỏi: "Sao mẹ anh lại hy vọng anh có bạn gái sớm?"

Anh cũng mới 22 tuổi, lại đẹp trai như vậy, không đến mức bị thúc giục tìm bạn gái chứ?

Từ Kính Dư ôm hai tay, cúi đầu liếc cô, nói: "Chắc bà hy vọng có người tới quản quản anh, khả năng sau này bà sẽ để em trông chừng anh, tốt nhất là khuyên anh sớm giải nghệ. Những lời này em nghe một chút cho vui, đừng để trong lòng, cũng không cần khuyên anh....." Anh dừng một chút, "Nếu về sau em thật sự hy vọng anh sớm giải nghệ thì phải nói cho anh biết."

Ứng Hoan hơi sững sốt, cô bước xuống xe, đứng trước mặt anh, nhẹ nhàng lắc đầu: "Em sẽ không khuyên anh giải nghệ, trừ khi thân thể của anh thật sự không thể thi đấu nữa."

Từ Kính Dư cười: "Ứng hộ anh như vậy."

Ứng Hoan gật đầu: "Đúng thế, anh làm gì em cũng ứng hộ."

"Nói chuyện thật dễ nghe."

"Em nghiêm túc đấy."

Ứng Hoan nhìn anh, Từ Kính Dư ôm eo cô, thấp giọng nói: "Anh biết."

Cô không chỉ nói chuyện dễ nghe, còn biết dỗ dành người khác, sẽ không ép buộc bất cứ ai, bề ngoài ôn nhu yếu ớt, kỳ thật trong lòng như cất dấu một mặt trời nhỏ, luôn luôn tích cực, mềm mại mà cứng cỏi.

Cho nên, anh mới thích cô như vậy.

Hai người đi đến cửa phòng khám, Ứng Hoan liền rút tay lại, Từ Kính Dư cười một tiếng rồi cho tay vào túi quần.

Ứng Hoan không hẹn trước, đi đến gần phòng làm việc của Đỗ Nhã Hân thì nghe thấy âm thanh từ bên trong truyền ra, biết bà đang vội nên dừng bước chân, có chút không dám đi vào. Từ Kính Dư rút tay ra, ấn lên

vai cô, nửa cường bách mang cô vào phòng, nhìn qua bên trong rồi cất tiếng chào: "Mẹ."

Trước mặt Đỗ Nhã Hân là một thiếu niên khoảng mười mấy tuổi, mới vừa khám xong, bà đang nói các phương án điều chỉnh với mẹ của cậu ta. Nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu, nhìn thấy Ứng Hoan thì hơi sửng sốt, lại nghĩ tới lời nói ngày đó của Từ Kính Dư, tức khắc liền hiểu cô đến đây làm gì.

Tại Ứng Hoan đỏ ửng, mềm giọng nói: "Bác sĩ Đỗ, lát nữa cô có thời gian không ạ?"

Đỗ Nhã Hân cười ôn hòa, chỉ chỉ ghế dựa bên cạnh, cố ý nói: "Kiểm tra niềng răng có phải không? Cháu ngồi chờ một chút, cô sắp xong rồi."

Từ Kính Dư nhìn bà một cái, nói thẳng: "Cô ấy tới bỏ niềng răng."

Ứng Hoan: "..."

Cô cúi đầu giả ngu.

Đỗ Nhã Hân ý vị thâm trường mà nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, ở trong lòng mắng một câu thẳng nhóc thối, thật nóng nảy.

Lại nhìn Ứng Hoan, cười cười: "Chờ một chút nhé."

Ứng Hoan rất thẹn thùng, nhẹ nhàng gật đầu: "Vâng."

Cô ngồi xuống, Từ Kính Dư liền dựa vào bên cạnh.

Đợi nửa giờ, hai mẹ con kia mới rời đi.

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, nhỏ giọng đuổi người: "Anh ra ngoài chờ em, không cho nhìn."

Từ Kính Dư nhếch khóe miệng, ngồi dậy, lười biếng nói: "Được, anh đi ra ngoài, không nhìn dáng vẻ em há to miệng."

Ứng Hoan: "..."

Mau chút!

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Đỗ Nhã Hân, tiêu sái rời đi.

Đỗ Nhã Hân nhìn Ứng Hoan, cười lắc đầu: "Không cần để ý đến nó, không đứng đắn. Lại đây, cô xem thế nào."

Ứng Hoan đỏ mặt đi qua, "Vâng."

Đáy mắt Đỗ Nhã Hân tràn ngập ý cười, "Thật sự muốn bỏ niềng răng."

Ứng Hoan muốn gật đầu, nhưng vẫn rụt rè hỏi: "Có thể bỏ được sao?"

"Vốn dĩ muốn để cháu đeo hết hai năm, nhưng cũng chỉ còn mấy ngày, cháu muốn bỏ thì cũng được." Đỗ Nhã Hân cười, kéo cô ngồi bên cạnh, "Lúc trước Từ Kính Dư đã nói với cô, cháu muốn bỏ niềng răng thì bỏ cho cháu."

Ứng Hoan càng quẫn, nhỏ giọng nói thầm: "Từ Kính Dư còn nói với cô cả chuyện này sao?"

Đỗ Nhã Hân còn muốn nói, Từ Kính Dư có nói niềng răng vướng miệng nó nữa kìa, nhưng sợ cô thẹn thùng, bà chỉ cười: "Ngẫu nhiên có nhắc đến, cháu cũng đã quen cô hai năm, từ lần đầu tiên gặp cô đã thấy cháu là cô gái tốt, cháu cùng Từ Kính Dư ở bên nhau, cô và ba nó đều rất vui. Cho nên, không cần thẹn thùng, về sau nên làm thế nào thì làm thế ấy, chúng ta sẽ không can thiệp."

Ứng Hoan sửng sốt một chút, trong lòng đặc biệt ấm áp, cô ngẩng đầu nhìn Đỗ Nhã Hân, không biết muốn nói gì, chỉ có thể mềm mại nói một

câu: "Cảm ơn bác sĩ Đỗ."

Đỗ Nhã Hân sờ đầu cô, "Tối, tháo niềng răng."

Tháo xong niềng răng, cũng mất khoảng một giờ.

Đỗ Nhã Hân lấy nước cho Ứng Hoan súc miệng, Ứng Hoan súc miệng xong, cảm thấy hàm vẫn còn hơi mỏi, cô dùng đầu lưỡi chạm vào răng nanh, hai cái răng nanh kia đã được chỉnh lại rất nhiều. Cô không nhận được vui vẻ: "Cảm ơn bác sĩ Đỗ."

Đỗ Nhã Hân nhìn cô đánh giá, cười cười, chỉ tấm gương phía sau: "Cháu có thể soi gương, niềng răng vừa mới lấy ra khả năng sẽ có chút không quen, chậm rãi quen là được rồi. Mặt cháu vốn nhỏ, lấy niềng răng ra sẽ càng nhỏ hơn, khuôn mặt cũng dần khôi phục, đường nét trên khuôn mặt sẽ đẹp hơn trước rất nhiều."

Ứng Hoan xoa xoa mặt, hít một hơi thật sâu, đi đến trước gương.

Cô gái trong gương thật trắng, đôi mắt sáng rỡ, môi hơi nhấp, hình dáng môi đẹp hơn khi đeo niềng răng rất nhiều. Lâu rồi Ứng Hoan không nghe răng cười, cô nhận không được khẽ nhếch miệng cười một chút, cô gái trong gương môi hồng răng trắng, mi mắt cong cong, thật sự trở nên xinh đẹp.

Nháy mắt, tâm tình cô tốt hơn gấp trăm lần, có chút gấp không chờ nổi muốn đi gặp Từ Kính Dư.

Đỗ Nhã Hân nhìn cô, nhận không được cười: "Còn phải làm hàm duy trì, có lẽ phải đợi thêm một giờ nữa."

Ứng Hoan đè lại nội tâm đang nhảy nhót, quay đầu nhìn Đỗ Nhã Hân, nghe răng cười: "Cảm ơn bác sĩ Đỗ."

Đỗ Nhã Hân nhìn cô, nhướn mày nói: "Như vậy xinh đẹp hơn nhiều."

Ứng Hoan có chút ngượng ngùng, nhấp nhấp môi.

Đỗ Nhã Hân pha cho cô một ly trà chanh dây mật ong. Sau đó dặn cô chờ ở chỗ này rồi đi ra ngoài.

Từ Kính Dư thuận tiện kiểm tra rằng, lúc trở về trong phòng chỉ còn mình Ứng Hoan.

Cô ngồi trước bàn làm việc, cầm một cốc cà phê, cúi đầu nhấp miệng. Mặt cô vẫn luôn rất nhỏ, trước kia lúc đeo niềng răng sườn mặt sẽ hơi nhô ra, hiện tại đã lấy niềng răng thì mặt càng nhỏ, đường cong sườn mặt mềm mại, lông mi đen dài, cả người tinh xảo hơn nhiều.

Anh nghiêng người dựa lên khung cửa, khoe miệng khẽ nâng, nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa.

Cốc cốc cốc-----

Ứng Hoan quay đầu lại, đặt ly xuống mỉm cười với anh.

Từ Kính Dư nhướn mày: "Ứng Tiểu Hoan, nhe răng cười một cái?"

Ứng Hoan nhìn anh, chậm rãi bật cười, mi mắt cong cong, hàm răng trắng nõn chỉnh tề, ngoài hai cái răng nanh hơi nhô ra một chút kia. Nhưng sau khi trải qua một thời gian điều chỉnh, hai cái răng đã không nhô ra nhiều như trước nữa, khi cười thật sự đáng yêu lại ngọt ngào.

Từ Kính Dư an tĩnh nhìn cô.

Ứng Hoan nhấp môi, khẩn trương lại có chút mong chờ: "Đẹp sao?"

Từ Kính Dư nghiêng đầu cười.

"Lại đây___"

"Làm gì?"

Cô khẩn trương bước đến gần anh.

Sẽ không phải là hôn đi?

Cô tiến lên hai bước, Từ Kính Dư ngồi dậy, bước tới phía trước một bước, giữ chặt tay cô rồi kéo người vào trong lòng, cười nhẹ một tiếng: "Nhặt được bảo bối."

Ứng Hoan sửng sốt một chút, đầu cọ nhẹ lên ngực anh, mừng thầm: "Thật sự sao?"

Từ Kính Dư kéo cô ra, cúi đầu nhìn cô, khóe miệng cong cong: "Thật sự, cũng may mấy năm nay em đeo niềng răng, bằng không không biết sẽ có bao nhiêu tình địch."

Lời nói này vừa thốt ra liền khiến tâm tình Ứng Hoan như hoa nở rộ.

Cô không nhịn được cười, nhỏ giọng nói: "Có cũng không sợ, em chỉ thích anh."

Từ Kính Dư hơi híp mắt, ngón trỏ nâng cằm cô lên, hơi cúi người. Ứng Hoan sợ tới mức vội đẩy anh ra, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, vội la lên: "Anh đừng nháo, bác sĩ Đỗ trở lại ngay đây....."

Anh cười nhẹ, buông tay, "Còn phải ở lại bao lâu?"

"Một lúc nữa."

Vừa dứt lời, Đỗ Nhã Hân liền quay trở lại.

Bà nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, trực tiếp đi đến chỗ Ứng Hoan, đưa hàm duy trì cho cô rồi dặn dò: "Hàm duy trì phải đeo một năm, lúc ăn cơm và... hẹn hò có thể bỏ, ngày thường chú ý rửa sạch, giữ sạch sẽ là được. Đến năm thứ hai chỉ cần đeo buổi tối, nếu đã ổn định thì năm thứ ba có thể không cần đeo."

Ứng Hoan đỏ mặt, gật đầu: "Vâng."

Đỗ Nhã Hân nhìn thời gian, sắp đến 6 giờ, cũng không giữ bọn họ ở lại, xua xua tay: "Được rồi, hai đứa có thể đi rồi, nên làm gì thì làm đi."

Từ Kính Dư cười: "Cảm ơn mẹ."

Hai người vừa muốn đi, Đỗ Nhã Hân nhớ tới cái gì, lại gọi Ứng Hoan lại: "Chờ một chút."

Ứng Hoan quay đầu lại: "Bác sĩ Đỗ còn chuyện gì ạ?"

Đỗ Nhã Hân cầm lấy di động, mỉm cười nói: "Tối, chúng ta thêm WeChat, về sau có việc có thể liên hệ."

Từ Kính Dư cười nhẹ.

Ứng Hoan đỏ mặt qua đi, quét mã QR cùng Đỗ Nhã Hân, thêm bạn tốt.

Đi ra phòng khám, Ứng Hoan vẫn cảm thấy mặt thật nóng, cô nhỏ giọng nói thầm: "Người nhà anh đều thẳng thắn như vậy sao?"

"Ừ, gia truyền."

Từ Kính Dư nắm tay cô đi đến chỗ để xe.

Mới vừa đi đến gần xe, Thạch Lỗi đã gọi điện thoại tới, anh ta nói: "Triệu Tĩnh Trung và Dương Cảnh Thành đã trở lại, buổi tối phải đến câu

lạc bộ, huấn luyện viên Ngô có chuyện muốn nói"

Từ Kính Dư: "Được."

Thạch Lỗi lại cười hắc hắc hỏi: "Bọn họ cũng đều biết việc trên diễn đàn, hiện tại tất cả mọi người đều biết việc của cậu và bác sĩ nhỏ. Cậu không biết, khoảng thời gian này đã nhen chết tôi, sợ bọn họ không kín miệng nên ai tôi cũng không dám nói, cậu có nên mời khách ăn một bữa tiệc lớn hay không. Rốt cuộc cậu cũng là người đầu tiên trong đội thoát kiếp độc thân."

Từ Kính Dư cười: "Có thể, ăn chỗ nào tùy mấy người chọn, chỉ là hôm nay không được."

Thạch Lỗi cười: "Được, chúng tôi sẽ nghĩ thật kỹ xem phải làm sao để ăn hết tiền của cậu."

Anh ta nói xong, bỗng nhiên kêu một tiếng, "Đúng rồi, tiểu tổ tông...Đã biết chưa?"

Từ Kính Dư lấy khóa, mở cửa xe ra.

"Lúc nên biết tự nhiên sẽ biết, không cần cố ý nói."

".... Được."

Thạch Lỗi chửi thầm trong lòng, nhưng cũng không khỏi chịu phục, lặng yên không một tiếng động mà câu mắt chị gái người ta, cũng không sợ tiểu tổ tông xù lông.

Thời điểm trước khi bọn họ gọi điện thoại, Ứng Trì đang đi đến thư viện, Nhan Tịch nói có việc tìm cậu, thuận tiện mang một số tài liệu cần thiết cho cậu.

Nhan Tịch đứng ở thư viện cửa, trong lòng đã tính toán rất tốt, chờ sau khi đưa tài liệu cho Ứng Trì sẽ đi thư viện ngồi nửa giờ, nói với cậu một số bài học, lại tâm sự một số chuyện. Chờ đến hơn 6 giờ chiều, vừa lúc là giờ cơm, có thể cùng nhau đi ăn cơm.....

Ứng Trì đi đến cửa thư viện, Nhan Tịch dùng sức vẫy vẫy tay: "Ứng Trì, nơi này."

Ứng Trì cười cười rồi bước đến.

Nhan Tịch chỉ chỉ thư viện: "Chúng ta vào bên trong nhé. Tớ chỉ cho cậu một số trọng điểm."

Ứng Trì có chút ngượng ngùng: "Kia làm phiền cậu."

Thành tích học tập của cậu thật sự quá kém, không thể không phiền toái Nhan Tịch, bạn học duy nhất của cậu.

Hai người tìm vị trí ngồi xuống, Nhan Tịch lấy sách vở và tài liệu trong ba lô ra đặt hết lên bàn, đều là sách vở của cô, "Khi về cậu mang cả về đi, có một số chú ý tớ ghi luôn vào sách rồi."

Ứng Trì gãi gãi đầu, nói: "Tớ chép luôn bây giờ đi, hoặc là mang đi photo, dù sao cậu cũng phải dùng sách giáo khoa mà."

Nhan Tịch dừng một chút, ngồi xuống bên cạnh cậu, thanh âm rất nhỏ: "Lúc trước tớ đã nói qua với cậu rồi, tớ muốn đổi ngành, học kỳ này cậu vẫn luôn ở bên ngoài thi đấu cho nên không biết..... Tớ đã xin được rồi."

Cô có chút đặc biệt tiếc nuối mà nhìn cậu.

Kỳ thật, cô đặc biệt muốn làm bạn học của Ứng Trì, khi Ứng Trì ở trường học, hai người có thể có rất nhiều thời gian ở chung, nói không chừng có thể theo đuổi được cậu?

Ứng Trì ngốc, "A? Cậu muốn đổi chuyên ngành?!"

Như vậy, toàn khoa không phải chỉ còn lại mình cậu sao?

Đậu má.

Cậu bỗng nhiên cảm thấy thật thê lương.

Nhan Tịch có chút ngỡ ngàng, nhỏ giọng nói: "Ừ, tớ không thích ngành này, ba mẹ tớ cũng muốn tớ chuyển, cũng đã xin được rồi. Học kỳ sau sẽ chuyển sang khoa Tài Chính."

Ứng Trì mở miệng thở dốc, miễn cưỡng cười một chút: "Vây chúc mừng cậu."

Nhan Tịch có chút áy náy: "Kia về sau không ai giúp cậu ghi lại trọng tâm bài học..."

Vừa rồi Ứng Trì quá kinh ngạc, hiện tại nghĩ lại, cảm thấy mình phản ứng có chút thái quá, cậu cười cười: "Không có việc gì, vốn dĩ tớ cũng muốn đổi ngành, nhưng thành tích của tớ quá kém, muốn đổi cũng không được....." Cậu suy nghĩ một chút, "Bài tập cậu không cần quan tâm đâu, về sau tớ sẽ đi tìm giáo viên."

Nhan Tịch thở dài: "Giáo viên đều thương tâm muốn chết...."

Nếu Ứng Trì chỉ đi thi đấu, giáo viên sẽ không cần quá chú ý đến việc học của cậu.

Ứng Trì nghĩ đến chuyện này, nhịn không được cũng cảm thấy thê lương thay họ.

Thật sự quá thảm.

Nhan Tịch giảng một bài tập cho Ứng Trì, di động của cậu vang lên vài lần, cậu mở ra nhìn một chút, Ngô Khởi kêu mọi người buổi tối đến câu lạc bộ mở họp. Nhan Tịch nhìn di động của cậu, cân nhắc nói: "Ứng Trì, lát nữa cậu có việc sao?"

Ứng Trì nói: "Buổi tối câu lạc bộ có việc, mở cuộc họp."

Nhan Tịch lại hỏi: "Mấy giờ vậy?"

Ứng Trì nhìn thời gian, nói: "8 giờ."

Nhan Tịch cười: "Kia chắc phải ăn tối xong mới đi chứ."

Ứng Trì tuy rằng không thông suốt, nhưng lễ phép cơ bản thì vẫn hiểu, cậu cười nói: "Tớ mời cậu ăn cơm nhé, cậu đã giúp tớ rất nhiều."

"Được thôi."

Hai người thu dọn đồ đạc, đi ra khỏi thư viện, Nhan Tịch nghe được có vài người đang nói về việc trên diễn đàn.

"Cậu nhìn thấy ảnh chụp trên diễn đàn chưa, tớ có lưu lại, bạn gái Kính Vương thật khó coi."

"Trai đẹp nhưng bị mù, thật đau lòng!"

.....

Ứng Trì dừng một chút, nhịn không được nhíu mày, Từ Kính Dư có bạn gái khi nào? Còn bị lộ hình trên diễn đàn? Không phải trêu chọc fans nữ nào chứ?

Cậu nhịn không được hừ một tiếng: Rêu rao.

Nhan Tịch cho rằng cậu tức giận, vội nói: "Cậu đừng nghe bọn họ nói bậy, ảnh chụp tớ cũng thấy, những cái ảnh đó là cố ý bôi đen chị cậu, tớ đã thấy chị ấy, rất trắng, còn xinh đẹp nữa, chỉ là do đeo niềng răng nên khuôn miệng hơi biến dạng. Chờ chị cậu bỏ niềng răng, khẳng định đặc biệt xinh đẹp."

Ứng Trì mông lung: "A? Liên quan gì đến chị tớ?"

Nhan Tịch so với cậu càng ngày càng hơn.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nửa ngày, Nhan Tịch thật cẩn thận mà nói: "Cậu không biết sao?"

"Biết cái gì?"

Trong lòng Ứng Trì có chút dự cảm không tốt, sắc mặt cậu đều thay đổi, liếm nhẹ khóe miệng, trong đầu lộn xộn, tất cả đều là lời nói vừa rồi của Nhan Tịch cùng với hình ảnh ở chung của Từ Kính Dư và Ứng Hoan. Từng màn, ở trong đầu chậm rãi nổ tung.

Khuôn mặt cậu tràn đầy khiếp sợ và không thể tin nổi, quay đầu nhìn về phía Nhan Tịch, có chút vội vàng: "Ở đâu? Cậu cho tớ xem một chút!"

Nhan Tịch nhìn sắc mặt Ứng Trì, lại cẩn thận hỏi: "Cái kia, Ứng Trì, cậu ở cùng một đội với Từ Kính Dư, cùng nhau thi đấu mấy tháng, cậu..... Không biết bạn gái anh ấy là chị cậu sao?"

Như vậy..... ngốc nghếch như vậy sao?

Bỗng nhiên thật tuyệt vọng.

Nam sinh thế này, có thể theo đuổi được sao? Về sau không học cùng lớp, cậu ấy lại phải thi đấu thi đấu, hai người gặp mặt còn khó.

Khả năng, đời này đều đuổi không được đi.....

Ứng Trì muốn phát cuồng, cậu sắp hỏng mất, cả người tức giận đến muốn chết, muốn hét lên.

Nhưng mà, ở trước mặt bạn học, còn cả mặt mũi đàn ông.....

.....

Từ Kính Dư cúp điện thoại, kéo Ứng Hoan ngồi vào ghế phụ, anh ngồi xuống ghế lái, quay đầu nhìn cô, "Vừa rồi mẹ anh nói em đeo niềng răng sắp được hai năm, anh suy nghĩ một chút, hình như là ngày mùng 6 tháng 8 đúng không?"

Ứng Hoan còn chưa đeo hàm duy trì, nắm chặt ở trong tay, cô nhin không được cười: "Vâng, ngày đó em mới vừa thi đại học xong, Ứng Trì nói muốn tặng em quà sinh nhật, kết quả lại đưa em đến phòng khám răng..... Quà sinh nhật chính là niềng răng."

Anh cầm tay nàng, khẽ cười một tiếng: "Hai năm rất nhanh."

Ai có thể nghĩ đến.

Lúc trước nhìn thấy ở câu lạc bộ thi đấu ngầm, lại gặp nhau ở phòng khám, mẹ anh trở thành bác sĩ của cô, cô đeo niềng răng bước ra khỏi bệnh viện, người đầu tiên nhìn thấy lại là anh.

Hiện tại, cô là bạn gái anh.

Từ Kính Dư rũ xuống mắt, xoay người ôm lấy eo cô, tay trái vòng xuống chân cô, Ứng Hoan sợ hãi kêu một tiếng, "Anh làm gì thế!"

Giây tiếp theo, liền ngồi trên đùi anh, lưng dựa vào vô lăng.

Tim Ứng Hoan đập rất nhanh, cô quay đầu nhìn anh. Người này, ý vào sức lực của mình liền suốt ngày làm xằng bậy...

.....

Từ Kính Dư tựa lưng vào ghế ngồi, liếc cô một cái, cười vui vẻ: "Ôm em một lát."

Ứng Hoan không tin, nhỏ giọng nói: "Chỉ ôm trong chốc lát sao?"

Bàn tay đang đặt trên eo cô nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, giống như thật sự hưởng thụ cảm giác ôm cô trong lòng, Ứng Hoan an tĩnh ngây người trong chốc lát, hỏi một vấn đề đã tò mò thật lâu: "Từ Kính Dư, anh bắt đầu thích em từ khi nào?"

Từ Kính Dư nhìn cô, hồi tưởng một chút: "Không biết."

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư khẽ liếm môi, tay móc vào sợi tóc trên lưng cô, nhẹ nhàng vòng quanh, không chút để ý mà nói: "Nói không rõ, cũng không biết khi nào, em coi như anh nhất kiến chung tình với em cũng được."

Ứng Hoan tim đập lệch nửa nhịp, nhỏ giọng nói thầm: "Nào có thể nói như vậy."

Cô nhích lại gần ngực anh, lại nói: "Em biết lúc em vừa đeo niềng răng thật sự không quá đẹp."

"Hừm? Muốn nói cái gì?"

"Em hẳn là không giống bạn gái mà anh đã tưởng tượng phải không? Không đủ xinh đẹp."

Từ Kính Dư nhìn về phía cô, nhướng mày hỏi: "Em làm sao biết bạn gái mà anh tưởng tượng sẽ như thế nào?"

Ứng Hoan mở to hai mắt: "Nói đi."

Từ Kính Dư lười nhác mà nói: "Trước kia không tưởng tượng qua."

Anh thật sự không tưởng tượng qua, cũng không giống nam sinh khác, nói về sau muốn tìm người bạn gái như thế nào.

Cái gọi là bạn gái lý tưởng này vốn dĩ đã hư ảo, tưởng tượng không ra, chỉ có thật sự gặp, hình tượng bạn gái kia mới có thể chậm rãi hình thành cụ thể ——

Cô gái mà anh thích, chính là cô gái giống như Ứng Tiểu Hoan.

Từ Kính Dư nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm.

Đôi mắt Ứng Hoan thật xinh đẹp, linh khí mười phần, ngũ quan tú lệ, làn da là trắng nõn non mịn hiếm thấy, tóc mềm mượt đen nhánh, dài đến eo, đuôi tóc hơi cuốn, thân thể tinh tế mềm mại.

Với anh mà nói.

Hết thủy đều vừa vặn.

Từ Kính Dư sờ cái gáy của cô, ôm chặt eo cô rồi cúi đầu xuống, thấp giọng nói:

"Người anh thích giống em."

Anh nói xong, liền hôn lên môi cô.

Ứng Hoan ngã vào trong lồng ngực anh, đôi mắt chớp chớp, thẳng đến khi đầu lưỡi của anh đẩy môi cô ra, cô mới cuống quýt nhắm mắt lại

Cô muốn đem nụ hôn này trở thành nụ hôn đầu tiên.

Từ Kính Dư cắn môi cô, thấp thấp mà nói: "Há miệng, không có niềng răng, trốn cái gì?"

Ứng Hoan cảm thấy đầu quả tim run lên, hơi hé miệng.

Từ Kính Dư lập tức công lược thành trì, đầu lưỡi thăm đi vào, dùng sức hôn sâu hơn, đầu lưỡi liếm nhẹ răng nanh rồi chạm vào đầu lưỡi của cô.

Cả người Ứng Hoan giống như bị điện giật, ưm một tiếng, đầu quả tim run run, bị nhiệt tình của anh làm cho rung động.

Ánh hoàng hôn nghiêng nghiêng ngoài cửa sổ.

Tất cả đều xinh đẹp giống như trong mơ.

Nếu di động của Ứng Hoan không kêu lên.

Không đúng.

Là di động của Từ Kính Dư.

Ứng Hoan bị hôn đến đầu choáng váng, mặt đỏ tai hồng mà đẩy đẩy Từ Kính Dư, đầu lưỡi đều đã tê dại, nói lắp bắp: "Điện, điện thoại....."

"Không... không cần để ý, kệ nó."

Anh cười nhẹ cười nhẹ, đặc biệt xấu xa mà học theo ngữ khí của cô.

Ứng Hoan: "....."

Cô dùng sức đẩy anh.

Mau tiếp!!

Từ Kính Dư buông cô ra, chạm vào gương mặt đã đỏ ửng của cô, "Cũng thật nóng, có thể nấu trứng gà."

Anh cúi đầu lấy di động, nhìn thoáng qua, là Ứng Trì gọi, anh nhìn Ứng Hoan, nhin không được "Chậc" một tiếng.

Ứng Hoan nhìn thoáng qua, nháy mắt liền thanh tỉnh, cả người căng cứng, có chút hoảng loạn mà nhìn Từ Kính Dư: "Có thể là nhìn thấy trên diễn đàn..... Hay là Thạch Lỗi nói gì đó....."

Từ Kính Dư cười: "Sợ cái gì? Chúng ta lại không phải yêu đương vụng trộm."

Ứng Hoan: "....."

Kỳ thật cũng không khác lắm.

Từ Kính Dư khẽ cười, tiếp điện thoại, điện thoại vừa mở liền nghe được tiếng rít gào phẫn nộ truyền ra:

"A a a a a! Từ Kính Dư, anh là đồ súc sinh! Tôi muốn giết anh!"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Edit: Rùa

Ứng Hoan nghe được tiếng rít gào kia của Ứng Trì liền sửng sốt, Từ Kính Dư lấy điện thoại ra xa, ngoáy ngoáy lỗ tai, tiểu tổ tông này cũng không sợ la hồng giọng.

"Từ Kính Dư, anh mẹ nó có phải người hay không! Anh thế mà dám câu dẫn chị tôi! Hơn nữa còn ngay trong lúc thi đấu!"

"Anh ở đâu! Tôi muốn giết anh!!"

.....

Tiếng mắng liên tiếp truyền ra, mắng đến độ hơi thở cũng gấp gáp, xem ra tức giận không nhẹ.

Ứng Hoan ngơ ngác cùng Từ Kính Dư liếc nhau, cô tiến đến bên tai anh, thanh âm đặc biệt nhỏ: "Trước nay em chưa từng thấy Ứng Trì tức giận như vậy, anh..... nói chuyện dễ nghe một chút, không nên kích thích nó."

Từ Kính Dư hơi hơi nhướng mày, hiện tại là ai kích thích ai?

Anh trực tiếp mở loa ngoài, nhàn nhạt nói: "Tiểu tổ tông, chị cậu và tôi đã ở bên nhau, cậu muốn thế nào?"

Ứng Trì rống giận: "Chia tay! Lập tức! Lập tức!"

Từ Kính Dư sắc mặt trầm xuống, cười lạnh nói: "Không có khả năng, cậu nên chết tâm đi."

Ứng Hoan lặng lẽ liếc anh một cái.

Từ Kính Dư cũng liếc nhìn cô, ngữ khí hòa hoãn một chút, nhàn nhạt nói: "Không bằng cậu hỏi chị cậu, cô ấy có nguyện ý chia tay với tôi không?"

Ứng Hoan: "!!!"

Sao lại ném cái nồi này cho cô!

Ứng Trì: "...."

Cậu bỗng nhiên không nói ra lời, mắc kẹt vài giây, lại phấn chấn lên: "Chị ấy nhất thời mù mắt! Anh đừng đắc ý! Anh chờ! Bây giờ tôi sẽ đến câu lạc bộ! Nếu là người thì anh mau tới đây! Không tới không phải đàn ông!"

Nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại.

Ngoài cửa thư viện, Nhan Tịch đứng dưới gốc cây đại thụ, nhìn thiếu niên đang không ngừng dậm chân la hét cách đây không xa, có chút ngu người. Tính cách của Ứng Trì là như vậy sao? Ngốc nghếch như vậy? Thích chị gái như vậy sao? Giống như, giống như không phải như cô đã nghĩ...

Cô vốn dĩ cho rằng Ứng Trì quá thẳng nam, hiện tại nhìn thấy, hình như còn hơi ấu trĩ.

Nhưng mà, rất đáng yêu.

Ít nhất, thật sự rất đẹp.

Ứng Trì quả thật tức đến điên rồi, cúp điện thoại liền quay đầu lại, nhìn thấy Nhan Tịch còn đứng ở nơi đó, lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, vừa rồi có phải cậu đã la quá to hay không?

Cậu đảo mắt, phát hiện rất nhiều người đều đang nhìn mình.....

Nhan Tịch do dự một chút, đi đến bên cạnh cậu, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi thôi."

Ứng Trì mới vừa mắng Từ Kính Dư xong, đỏ mặt tía tai, cậu ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Cái kia, Nhan Tịch..... hôm nào tớ lại mời cậu ăn cơm đi, tớ muốn đến câu lạc bộ sớm một chút."

Vừa rồi cậu la lớn như vậy, Nhan Tịch cũng nghe được ít nhiều, cô nhin không được cười: "Cậu muốn đến câu lạc bộ tìm Kính Vương sao?"

Lúc trước Nhan Tịch đã nói cho Ứng Trì biết chuyện trên diễn đàn, Ứng Trì làm sao cũng không nghĩ tới, cầm thú Từ Kính Dư vừa thi đấu xong liền đi hôn chị mình, quả thực không phải người! Quá phóng đảng!

Loại người này sao có thể xứng đôi với chị cậu? Chẳng may Ứng Hoan bị lừa thì làm sao bây giờ?

Hiện tại cậu đang tràn ngập lửa giận, gật đầu nói: "Phải, tớ muốn đi tìm anh ta tính sổ."

Nhan Tịch có chút tò mò: "Kính Vương tốt như vậy, rất nhiều nữ sinh đều thích anh ấy, chị cậu và anh ấy là một đôi không phải rất tốt sao? Làm gì mà cậu phải tức giận như vậy?"

"Cậu không hiểu, Từ Kính Dư anh ta....." Ứng Trì cảm thấy việc này nói ra thì rất dài, "Về sau sẽ nói cho cậu, tớ đi trước."

"Cũng được....."

Ứng Trì hấp tấp rời đi, thẳng đến câu lạc bộ.

.....

Từ Kính Dư ném điện thoại sang một bên, nhìn về phía Ứng Hoan, có chút kỳ quái: "Sao cậu ta không gọi điện thoại cho em?"

Ứng Hoan nhỏ giọng thở dài: "Có thể là nó sợ không khống chế chính mình mà mắng em, cũng không biết nên hỏi em thế nào, cho nên trực tiếp gọi điện thoại cho anh, đem tức giận trút lên người anh....."

Nghĩ vậy, cô đặc biệt đau lòng và áy náy.

Sớm biết vậy thì lúc trước nên thẳng thắn với cậu.....

Từ Kính Dư nhìn cố, bế cô lên đặt vào ghế phụ, thuận tiện thắt dây an toàn cho cô, xoa nhẹ đầu cô một phen: "Đi thôi, đi câu lạc bộ, đỡ dành tiểu tổ tông của em."

Ứng Hoan sửng sốt: "Anh đỡ?"

Từ Kính Dư hừ cười: "Suy nghĩ nhiều, em đỡ."

Anh lái xe rời đi.

Nơi này cách câu lạc bộ không xa, đi xe khoảng hai mươi phút là đến.

Ứng Trì một đường chạy như điên, đến sớm hơn bọn họ hơn vài phút.

Lúc cậu đến nơi thì tất cả mọi người đều đã ở đây, Trần Sâm Nhiên vừa kết thúc huấn luyện, đứng ở bên cạnh, mặt không biểu tình mà nghe bọn Thạch Lỗi bát quái.

Thạch Lỗi nói đến mức mặt mày hơn hở: "Các cậu khẳng định không biết đi? Lúc trước tôi là người đầu tiên phát hiện gian tình của bọn họ, bác

sĩ nhỏ chạy từ hành lang ra bắn tim cho Kính Vương! Đặc biệt đáng yêu! Sau đó Kính Vương bắt tôi giữ bí mật, nói sợ tiểu tổ tông gây trở ngại cho cậu ấy."

Triệu Tĩnh Trung a một tiếng, đặc biệt hâm mộ mà nói: "Tôi còn tưởng rằng bác sĩ nhỏ chỉ cấp bắn tim cho tiểu tổ tông đấy."

Thạch Lỗi cười ha ha, "Các cậu tin được không? Kính Vương cũng có lúc biết sợ đấy."

"Đánh chết cũng không thể tưởng tượng được!" Dương Cảnh Thành không hề để ý hình tượng mà cười to, cười được một nửa, liền thấy Ứng Trì mang khuôn mặt đen sì đứng ở cửa, tức khắc nghẹn họng, mãnh liệt ho khụ khụ vài tiếng, dùng sức chụp vài cái lên vai Thạch Lỗi, "Tiểu, tổ tông tới rồi."

Ứng Trì đi đến sô pha trước, nhìn về phía Thạch Lỗi, đặc biệt tức giận nói: "Anh Lỗi, anh đã biết từ sớm? Anh thế mà không nói cho tôi! Mệt cho tôi còn có quan hệ tốt với anh như vậy!"

Thạch Lỗi chột dạ: "Cái đó, tôi cũng đánh không lại Kính Vương....."

Ứng Trì phát điên.

Trần Sâm Nhiên nhìn về phía Ứng Trì, bỗng nhiên cười lạnh: "Ngu dốt."

Ứng Trì quay đầu xem hằm, cả giận nói: "Cậu nói cái gì?"

Trần Sâm Nhiên: "Tôi nói cậu ngu dốt, tất cả mọi người đều đã biết, bây giờ cậu mới biết được, không phải ngu thì là cái gì?"

Ứng Trì vốn dĩ đã tức giận muốn chết, bị Trần Sâm Nhiên nói như vậy, trực tiếp bùng nổ, tiến lên muốn đánh lộn. Thạch Lỗi vội lên giữ chặt

người cậu, khuyên nhủ: "Ai ai ai, tiểu tổ tông, đừng tức giận đừng tức giận. Cậu cẩn thận ngẫm lại, Kính Vương có cái gì không tốt? Đẹp trai như vậy, ngoại trừ hơi mạnh mẽ quá ra cũng không có khuyết điểm gì, bác sĩ nhỏ và cậu ấy ở bên nhau, rất thích hợp mà....."

Ứng Trì tưởng tượng đến chuyện Từ Kính Dư chẳng hé răng nửa lời đã đem Ứng Hoan đuổi tới tay, liền tức đến mất đi lý trí, mở miệng mắng: "Thích hợp cái rắm! Tôi tình nguyện người chị tôi ở bên là anh cũng không muốn là anh ta!"

Thạch Lỗi: "....."

Anh ta mang vẻ mặt hoảng sợ mà nhìn về phía cửa ——

Từ Kính Dư lạnh mặt nhìn qua, Ứng Hoan cúi đầu đi theo sau.

Thạch Lỗi sợ muốn chết, vội nói: "Không không không phải, bác sĩ nhỏ không phải mẫu người tôi thích....."

Đừng hại tôi mà!

"Vậy cậu phải hỏi chị mình, cô ấy thích ai."

Từ Kính Dư lạnh lùng nói, trực tiếp đi qua đi.

Ứng Trì vừa nghe thấy giọng nói của anh, cả người đều xù lông, đột nhiên quay đầu lại nhìn anh.

Ứng Hoan cúi đầu đi theo Từ Kính Dư, Ứng Trì thấy cô, tức giận trong người bay mất một nửa, cậu trừng mắt Ứng Hoan, há miệng thở dốc: "Chị....." Cậu lại nhìn Từ Kính Dư, thật sự hỏi không ra lời.

Ứng Hoan cũng không dám nhìn cậu, đi đến trước mặt cậu, nhỏ giọng nói: "Em thật sự tức giận sao?"

Ứng Trì nhin không được, chỉ vào Từ Kính Dư nói: "Dù sao em cũng không đồng ý!"

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư đứng ở trước mặt Ứng Trì, anh cao hơn, cúi đầu liếc cậu, cười nhạt nói: "Cậu không đồng ý cũng vô dụng, lại nói, tôi kém chỗ nào? Thân cao 185, đẹp trai hơn cậu, tôi có chỗ nào không phù hợp?"

Ứng Trì: "....."

Tuy rằng không thừa nhận, nhưng Từ Kính Dư vô luận là dáng người diện mạo hay là khí chất đều không có chỗ nào để chê.

Cậu trừng mắt Từ Kính Dư, lập tức nói: "Anh là quyền thủ, điểm này không phù hợp."

"Quyền Thủ thì như thế nào? Cậu kỳ thị nghề nghiệp?"

Từ Kính Dư trên dưới liếc cậu một cái, cười lạnh: "Cậu không phải quyền thủ, về sau cậu không tìm bạn gái?"

Ứng Trì: "....."

Ứng Hoan: "....."

Cô kéo kéo góc áo Từ Kính Dư, dùng đũa miệng như vậy, nhường nó một chút đi!

Ứng Trì bị Từ Kính Dư nói đến không cách nào phản bác, sững sốt vài giây mới cả giận nói: "Dù sao tôi cũng không đồng ý! Anh là cái đồ tâm tư bất chính! Thời điểm mới quen nhau anh đã giả mạo người khác để lừa người! Mấy tháng nay tất cả mọi người đều thi đấu, tất cả mọi người đều nỗ lực như vậy, anh thì sao? Anh vậy mà còn có tâm tư xấu xa đặt lên người chị tôi!"

Mấy người Thạch Lỗi động tác nhất trí nhìn về phía Từ Kính Dư.

Điểm này của Kính Vương, xác thật có chút không phúc hậu rồi.....

Từ Kính Dư dựa vào sô pha bên cạnh, cười khê: "Tôi chỉ thua một lần."

Mọi người: "....."

Ứng Trì ngốc, trong lúc nhất thời tìm không ra lời nào có thể phản kích, vài giây sau, cậu lại nổi giận đùng đùng mà nhìn về phía Từ Kính Dư: "Tất cả mọi người đều chuyên tâm thi đấu, anh có thể không biết kiểm chế chút nào sao?"

Từ Kính Dư cười: "Cho nên, tôi có bạn gái, các người thì không."

Mọi người: "....."

Ứng Hoan có chút tuyệt vọng, cố cúi đầu, muốn chạy trốn.

Từ Kính Dư này, thật cứng lên, bất kể là đánh nhau hay là cãi nhau, trước nay chưa từng chịu thua.

Thạch Lỗi chịu phục, yên lặng giơ ngón tay cái lên: Luận mặt dày, không ai có thể vượt qua Từ Kính Dư.

Ứng Trì bị tức đến dậm chân, cậu bước nhanh đi tới đi lui, dùng sức vò đầu, bỗng nhiên dừng bước chân, xoay người chỉ hướng Từ Kính Dư: "Tôi muốn đánh với anh một trận! Nhịn không nổi, tôi nhất định phải đánh chết anh!"

Từ Kính Dư nâng nâng cằm, nhàn nhạt mà nói: "Cậu không đánh được tôi."

Ứng Trì hồng mắt: "Sao anh biết tôi không đánh được anh! Còn không có đánh đâu! Nói không chừng....."

"Đánh đi."

Một âm thanh mềm mại đánh gãy lời nói của cậu.

Ứng Trì sửng sốt, Từ Kính Dư nhướng mày, nhìn về phía Ứng Hoan.

Hai năm trước, sau khi Ứng Trì bị Từ Kính Dư đánh KO, cậu vẫn luôn nhớ mãi không quên, muốn cùng Từ Kính Dư đánh một trận nữa. Ứng Hoan nhìn về phía Ứng Trì, chậm rãi bật cười, răng nanh nhỏ lộ ra, "Đánh đi, đánh trên quyền đài."

Ứng Trì nhìn cô, kinh ngạc nói: "Chị, chị tháo niềng răng rồi?"

Một đám người lúc này mới phát hiện, bộ dáng bác sĩ nhỏ có chút không giống trước kia, mặt thu nhỏ, đường cong nhu nhuận, môi cũng thu nhỏ, cười lên môi hồng răng trắng, lại ngọt lại đáng yêu.

Bọn họ trước nay chưa từng thấy Ứng Hoan nhe răng cười, lúc này đều nhìn đến ngây người, trong đầu nhớ lại ảnh chụp trên diễn đàn, bỗng nhiên có chút nghĩ không ra dáng vẻ lúc Ứng Hoan đeo niềng răng, giống như cô vốn dĩ nên có dáng vẻ thế này.

Thạch Lỗi gãi gãi đầu, cười nói: "Bác sĩ nhỏ tháo niềng răng rồi, đẹp hơn nhiều so với trước kia."

Một đám người gật đầu theo, Dương Cảnh Thành nói: "Đúng thế, những người đó căn bản không biết, nói lung tung. Bác sĩ nhỏ xinh đẹp như vậy, giống như tiên nữ, làm cho bọn họ vá mặt đi."

Ứng Hoan có chút ngượng ngùng mà cười cười lộ ra răng nanh.

Trần Sâm Nhiên nhìn gương mặt tươi cười của Ứng Hoan, nhìn nàng lộ ra hai cái răng nanh đáng yêu, sững sờ ở tại chỗ, trong đầu âm âm nổ tung ——

Cậu ta bỗng nhiên nhớ tới hành vi lúc trước của mình, cậu ta mắng cô là em gái niềng răng, nói cô khi mang niềng răng rồi bĩu môi thối phồng xấu muốn chết, nói cô.....

Những hành vi ác liệt đó xẹt qua đầu cậu ta, Trần Sâm Nhiên thất hồn lạc phách mà nhìn gương mặt tươi cười của Ứng Hoan, trong đầu hiện lên sắc mặt xấu xí lại vô sỉ của mình, cậu ta nhớ tới cô mềm mại mà hóa giải xấu hổ, nghiêm túc nói mình cũng rất xinh đẹp.

Cuối cùng, nhớ tới lúc trước cô đứng ở góc tường, vẻ mặt tái nhợt mà nghe cậu ta nói những câu nói tổn thương người khác.....

Trần Sâm Nhiên ngơ ngác mà đứng ở tại chỗ.

Giống như mất hồn.

.....

Lực chú ý của Ứng Trì bị việc Ứng Hoan bỏ niềng răng dời đi, cậu nhìn Ứng Hoan, bất mãn mà nói thầm: "Không phải nói cần đeo hai năm sao? Còn chưa đủ đâu, có phải bởi vì Từ Kính Dư nên chị muốn trở nên xinh đẹp hay không."

Ứng Hoan: "....."

Thằng nhóc này ngày thường không phải rất ngốc sao? Làm sao mà đột nhiên nói được một câu thế này?

Mặt không đổi sắc, cô nói: "Không phải, còn khoảng mười ngày nữa là được hai năm, bác sĩ nói có thể tháo được."

Ứng Trì hừ một tiếng: "Bác sĩ của chị chính là mẹ Từ Kính Dư, nói không chừng là do anh ta xúi giục."

Từ Kính Dư nhướng mày.

Thật đúng là do anh xúi giục.

Ứng Hoan có chút bất đắc dĩ, đặt tay lên đầu cậu nhẹ nhàng xoa nhẹ vài cái, "Chị bỏ niềng răng khó coi sao? Sau này sẽ không còn ai nói chị xấu nữa, em muốn nhìn người khác nói chị xấu sao?"

Trần Sâm Nhiên đột nhiên thanh tỉnh, cũng không dám nhìn Ứng Hoan nữa.

Cơ hồ có chút chật vật mà xoay người muốn chạy trốn.

Ứng Trì quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhớ tới Trần Sâm Nhiên trước kia mắng Ứng Hoan nói, hừ một tiếng: "Em không muốn chị bị người khác nói, nhưng em cũng không muốn chị cùng Từ Kính Dư yêu đương, chính là bởi vì anh, chị mới bị nhiều người chú ý, mới có thể bị mắng."

Ứng Hoan rất chột dạ, tiếp tục mềm giọng dỗ: "Chị không quá để ý trên mạng, em cũng đừng quá để ý."

Ứng Trì tiếp tục hừ: "Sao có thể không thèm để ý! Chị là chị của em!" Cậu dừng một chút, nhỏ giọng hỏi, "Chị, chị nói thật cho em, Từ Kính Dư có lừa chị hay không? Có bắt nạt chị hay không? Ví dụ như làm gì đó cường bách chị?"

Cậu hỏi nhỏ, có chút ngượng ngùng.

Ứng Hoan cười cười: "Không có, anh ấy theo đuổi chị nghiêm túc."

Cậu sững sốt một chút, nói thầm: "Ánh mắt chị quá kém....."

Ứng Hoan còn muốn tiếp tục dỗ, di động liền vang lên.

Chung Vi Vi gọi tới, cô ấy có chút nôn nóng hỏi: "Cậu đang ở đâu?"

"Ở câu lạc bộ, làm sao vậy?"

"Có người đã đưa tin tức của cậu lên mạng, tất cả mọi người đều biết lớp và phòng ngủ của cậu, thật sự bị tức chết rồi! Cậu không biết, vừa rồi chúng ta phải mở cửa phòng ngủ rất nhiều lần, có tiếp thị hàng hóa, có kiểm tra phòng ngủ, có gõ sai phòng..... Đều là muốn đến xem cậu." Chung Vi Vi thật sự tức giận, "Cũng không biết ai thiếu đạo đức như vậy, nếu là bạn học cùng lớp..... Hoặc là, người trong phòng ngủ của chúng ta, liền không cần khách khí."

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ nghĩ giống nhau, đều hoài nghi Khương Manh.

Ứng Hoan cũng không trở mặt với ai, ngoại trừ Khương Manh, các cô thật sự không thể nghĩ được người khác.

Trừ phi, mấy fans nữ của Từ Kính Dư có người nhận ra Ứng Hoan, nhưng ảnh chụp thì sao? Những ảnh chụp đó ngoại trừ bạn cùng lớp và bạn cùng phòng ra, người khác không có khả năng có, cũng không ai sẽ đi chụp lén một cô gái đeo niềng răng không quen biết.

Ứng Hoan trầm mặc một chút, cười cười: "Tớ đã tháo niềng răng, lát nữa sẽ trở về."

Mắt Chung Vi Vi sáng rực lên: "Thật sự? Nhanh như vậy?"

Ứng Hoan cười: "Đúng vậy, trở nên xinh đẹp. Các cậu không cần để tâm đến những người đó, tùy bọn họ đi."

"Oa, cậu mau trở lại cho chúng tớ nhìn xem." Chung Vi Vi đặc biệt hưng phấn.

"Ừ....." Ứng Hoan nhìn thoáng qua Ứng Trì, hạ giọng nói, "Ứng Trì biết tớ cùng Từ Kính Dư ở bên nhau, đang còn xù lông đây này, tớ phải dỗ nó, dỗ xong mới có thể trở về....."

Chung Vi Vi sừng sốt, nhớ tới bộ dáng khi xù lông của cậu, cúi đầu cười cười: "Sao cậu ấy lại đáng yêu như vậy."

Ứng Hoan nhỏ giọng kêu: "Lần này thật không đáng yêu....."

Quá khó đỡ.

Chung Vi Vi cười đến không nhịn được: "Cậu mau dỗ cậu ấy đi."

Cúp điện thoại.

Ngô Khởi tới.

Anh ta nhìn một vòng: "Làm gì mà ngồi cả ở đây, không đi ăn cơm à?"

Lại nói: "Nếu đều đã tới, vậy cùng nhau ăn đi, vừa ăn vừa nói."

Ứng Hoan cuối cùng cũng được cứu giúp.

Sau đó chính là ăn cơm rồi mở họp.

Lần này kêu mọi người lại đây chủ yếu là nói một ít về giải đấu WSB và những việc cần làm tiếp theo, nên tham gia Giải vô địch thế giới thi đi tham gia Giải vô địch thế giới, nên đi thi giải cá nhân thì thi giải cá nhân, Ngô Khởi nói: "Đều đã nghỉ ngơi mấy ngày rồi, kế tiếp phải chậm rãi khôi phục huấn luyện."

Thạch Lỗi nhắc tay: "Huấn luyện viên, vừa rồi Ứng Trì nói muốn đấu với Kính Vương, chúng tôi cũng muốn nhìn một chút, có thể sắp xếp thi đấu một lần không?"

Ngô Khởi sừng sốt một chút, nhìn về phía Từ Kính Dư, anh ta không quá chú ý mấy việc trên mạng, nhưng cũng biết Ứng Trì cùng Từ Kính Dư không hợp nhau, anh ta hỏi: "Thi đấu hữu nghị?"

Ứng Trì: "Quyết chiến sinh tử."

Ngô Khởi: "....."

Từ Kính Dư ăn xong rồi, đẩy hộp cơm sang một bên: "Thi đấu hữu nghị."

Ngô Khởi nghĩ nghĩ, cười nói: "Được, mấy ngày nữa tôi sẽ sắp xếp, coi như khôi phục huấn luyện, nâng cao tinh thần."

Từ sau khi thi đấu thua, không khí trong đội rất trầm.

Sắp xếp một trận đấu, cũng khá tốt.

Việc này liền quyết định như vậy.

Buổi tối, Từ Kính Dư và Ứng Trì cùng nhau đưa Ứng Hoan về phòng ngủ, hai người này đều không ai nhường ai, Ứng Hoan hoàn toàn không có biện pháp, chỉ có thể để bọn họ cùng đưa về.

Dọc theo đường đi, hấp dẫn bao nhiêu cái ngoái đầu.

Có người tò mò ——

"Này không phải Kính Vương sao? Bên cạnh có phải bạn gái không?"

"Không phải đâu? Không giống ảnh chụp, bạn gái anh ấy đeo niềng răng, nào có xinh đẹp như vậy."

"Nhưng là thật sự có điểm giống nhau....."

Từ Kính Dư nghe thấy âm thanh nghị luận, bất động thanh sắc mà nắm lấy tay Ứng Hoan, Ứng Trì vừa thấy, lập tức kéo Ứng Hoan qua bên mình.

Cậu trừng mắt nhìn Từ Kính Dư: "Trước công chúng, quy củ một chút cho tôi!"

Ứng Hoan nhìn về phía Từ Kính Dư, trong ánh mắt có chút khẩn cầu.

Từ Kính Dư hơi nhếch khóe miệng, buông tay.

Được, nghe theo cậu ta

Ăn dưa quăn chúng: ".....???"

Đây là đoạt bạn gái sao?

Hai người đưa Ứng Hoan đến phía dưới ký túc, nhìn nhìn cô đi vào, Ứng Trì quay đầu nhìn Từ Kính Dư, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Ứng Hoan đi đến cửa ký túc xá, vừa muốn mở cửa liền phát hiện mấy người đi qua đều đang quay lại nhìn cô.

Ứng Hoan nhớ tới chuyện Chung Vi Vi nói, không chút để ý mà nhe răng cười với bọn họ, tươi cười ngọt ngào xinh đẹp, đặc biệt là khi cười lộ ra răng nanh, rất đáng yêu. Phải biết rằng, người có răng nanh đẹp cũng không nhiều.

Cô cười một cái, những người tò mò, không có ý tốt, ác liệt phỏng đoán, muốn nhìn xem bạn gái Kính Vương rốt cuộc có thật sự xấu hay

không, tất cả đều sửng sốt.

"Các người tìm người sao?"

Ứng Hoan cười hỏi.

Trên hành lang có mười mấy cô gái đều đang nhìn cô.

Ứng Hoan vẫn cười, lại hỏi: "Hay là tò mò, tới xem Ứng Hoan?"

"....."

Cô nhấp nhấp môi: "Chính là tôi."

Những người đó sửng sốt một lúc, mới hồi phục tinh thần lại.

Ứng Hoan đã mở cửa, đi vào ký túc xá.

.....

"Không phải, cô ấy là Ứng Hoan? Không giống trên ảnh chút nào!"

"Không phải cô ta nói dối chứ? Người vừa nãy thật sự xinh đẹp, lúc nãy tớ đứng gần nên có thể khẳng định làn da thật sự quá đẹp, lỗ chân lông cũng nhìn không thấy, một chút tì vết cũng không có."

"Hình như đúng rồi..... Đôi mắt rất giống, có lẽ chỉ bỏ niềng răng thôi, khác biệt quá lớn mà....."

"Không phải phẫu thuật thẩm mỹ chứ? Tôi thấy phẫu thuật thẩm mỹ thì đúng hơn."

.....

Ứng Hoan nghe thấy âm thanh nghị luận bên ngoài, ý cười bên khóe miệng nhạt dần, tâm tình trầm xuống, dù nhìn thấy cô xinh đẹp, bọn họ

cũng không muốn thừa nhận.

Họ cho rằng cô không tốt, cảm thấy cô nên xấu xí, cứ thế đồn thổi những lời không hay để củng cố lời bịa đặt của bản thân.

Ứng Hoan vừa nhấc mắt, liền chạm phải ánh mắt của Khương Manh.

Cô nhìn Khương Manh, chậm rãi nhe răng cười một chút, sau đó nhìn về phía Chung Vi Vi, "Vi Vi, mấy ngày nữa Ứng Trì cùng Từ Kính Dư thi đấu, các cậu ai muốn đi xem?"

Khương Manh ngơ ngác nhìn Ứng Hoan, thấy cô đã tháo niềng răng, tươi cười đáng yêu ngọt ngào, ghen ghét cùng không cam lòng ùn ùn kéo đến đáy lòng, cô ta nhấp môi, há miệng thở dốc, nói không nên lời.

Chung Vi Vi sáng rực đôi mắt: "A, Tiểu Trì và Từ Kính Dư thi đấu?"

Ứng Hoan cũng không tránh Khương Manh, nói ngắn gọn việc vừa xảy ra.

Lâm Tư Vũ cười ha ha: "Em trai cậu thật đáng yêu! Tớ nhất định phải đi xem thi đấu! Tớ muốn nhìn xem Kính Vương rốt cuộc có thể nhường Tiểu Trì hay không, để cho em vợ đánh một trận"

Ứng Hoan mặt không biểu cảm mà nói: "Từ Kính Dư sẽ không làm như vậy."

Chung Vi Vi nghĩ đến bộ dáng Ứng Trì xù lông, cũng nhịn không được cười: "Tiểu Trì thật tức giận như vậy à? Từ Kính Dư không phải khá tốt sao?"

Ứng Hoan nói: "Ứng Trì từ nhỏ đã có một tật xấu, ấn tượng đầu tiên của nó với bất luận sự việc hay người nào rất khó thay đổi....."

Chung Vi Vi nhin không được hồi tưởng, lần đầu tiên cô gặp Ứng Trì là bộ dáng gì? Khi đó cô vẫn để tóc ngắn, giống như một thằng nhóc, bọn họ mới mười hai mười ba tuổi, học sinh trung học..... cậu ấy hẳn là không nhớ rõ đi?

Ba người trò chuyện rất lâu, Chung Vi Vi cùng Lâm Tư Vũ đều nói muốn đi xem thi đấu.

Khương Manh ngồi bên cạnh không nói một tiếng nào.

Ứng Hoan bỗng nhiên đứng lên, nhìn các cô nói: "Trong ba bức ảnh đăng lên, có một hình chụp tứ đeo vòng cổ, cái vòng cổ kia là chị họ tặng cho tớ, tớ chỉ đeo một lần. Lần đó bốn người chúng ta đi chơi từ sáng sớm, đến tối khuya mới trở về, không gặp phải bất kỳ bạn học nào."

Ngụ ý, ngày đó, ngoài bốn người ra, không có ai có thể chụp hình này được.

Ứng Hoan cười cười, nhìn về phía Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ.

"Tớ có thể xem album ảnh trong di động của các cậu được không?"

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ sững sốt một chút, lập tức biết cô muốn làm cái gì.

Hai người lấy điện thoại ra, không chút do dự.

Lâm Tư Vũ vuốt vuốt tóc, "Tớ chụp hơi nhiều, cậu cứ xem từ từ."

Ứng Hoan không nhận, quay qua Khương Manh, vươn tay: "Tớ có thể xem điện thoại của cậu không?"

Khương Manh cứng cổ nói: "Tớ mới đổi điện thoại."

Ứng Hoan cười: "Không việc gì, tớ nhớ ngày đó là ngày nào, có thể tìm theo thời gian."

Khương Manh cắn môi, bỗng nhiên đứng lên, quát to: "Cậu có chứng cứ chứng minh chuyện này là tôi làm sao? Tôi không làm, cậu đừng vu oan cho tôi!"

"Tôi chỉ xem một chút, sẽ biết có hay không, tôi cũng không muốn có hiểu lầm. Nếu hiểu lầm, tôi sẽ xin lỗi cậu." Ứng Hoan thản nhiên nói, "Nếu thật là cậu, sẽ không phải chỉ xin lỗi đơn giản như vậy, tôi sẽ truy cứu đến cùng."

Khương Manh sắc mặt biến đổi: "Tôi nói không có là không có, ba người các cậu hợp lại xa lánh tôi."

Mắt cô ta đỏ lên, túm ba lô bên cạnh rồi xoay người chạy đi.

Phanh ——

Cửa đóng lại.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ nhìn về phía Ứng Hoan.

Ứng Hoan nhẹ nhàng thở hắt ra, dựa vào trên bàn sách, quay đầu xem các cô, cười cười: "Cảm ơn các cậu phối hợp với tớ."

Lâm Tư Vũ nhíu mày: "Thật là Khương Manh?"

Ứng Hoan rũ xuống mắt: "Có lẽ chính là cô ta, nếu không chẳng lẽ là các cậu?"

"Vớ vẩn! Sao có thể!"

"Tớ yêu cậu còn không kịp!"

Đêm đó đến tận lúc ký túc xá đóng cửa Khương Mạnh mới trở về, lấy quần áo cùng mỹ phẩm dưỡng da rồi rời đi.

.....

Mấy ngày nay không ngừng có người đến đây xem Ứng Hoan, Ứng Hoan cảm thấy mình giống như con khỉ, bị người người đến xem.

Từ Kính Dư đi một chuyến đến Bắc Kinh, thẳng đến ngày 6 tháng 6 mới trở về.

Thi đấu được sắp xếp vào ngày 7 tháng 6.

Buổi tối hôm đó câu lạc bộ rất đông vui, nghe nói là Chu Bách Hạo biết được chuyện này, cố ý sắp xếp, anh ta hoàn toàn chính là mang theo tâm lý trả thù, muốn nhìn thấy Từ Kính Dư bị chê cười.

Hôm đó Ứng Hoan có tiết học, lại bị giáo viên kêu đi hỗ trợ, chờ làm xong đã sắp đến 7 giờ, cơm cũng chưa tới kịp ăn, liền cùng Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ chạy đến câu lạc bộ, đến nơi thì Từ Kính Dư và Ứng Trì đã chuẩn bị lên quyền đài.

Quyền anh bảo bối đứng chờ một bên.

Dưới đài người xem phải hơn trăm người.

Ứng Hoan có chút ngốc, nhỏ giọng nói: "Tớ còn tưởng rằng chỉ có thành viên câu lạc bộ..... mọi người tùy tiện xem cho vui, không nghĩ tới sẽ long trọng như vậy....."

Chung Vi Vi cũng có chút ngốc, đã thật lâu cô chưa thấy Ứng Trì, ánh mắt tham lam mà dán trên người cậu.

Lâm Tư Vũ đặc biệt hưng phấn, tính cách của cô rất hoạt bát hướng ngoại, quay đầu túm lấy một người bên cạnh hỏi lý do. Thế mới biết, thi

đầu ông chủ Chu Bách Hạo tự sắp xếp, cô cười tủm tỉm: "Ông chủ của các người cũng thật thú vị."

Từ Kính Dư nhảy lên Quyền Đài, nhìn lướt qua phía dưới, ánh mắt dừng trên người Ứng Hoan.

Hai người đã mấy ngày không gặp, Ứng Hoan cũng rất vui khi thấy anh, nhin không được cười.

Rất nhanh, Ứng Trì cũng nhảy lên Quyền Đài, cậu gọi to: "Chị!"

Ứng Hoan vẫy vẫy tay.

Ngô Khởi đi tới, giơ tay xem thời gian, cúi đầu nói: "Chuẩn bị."

Ứng Trì nhảy vài cái hoạt động thân thể, nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, bỗng nhiên muốn chơi xấu. Cậu dựa vào dây thừng biên, hướng dưới đài vẫy tay: "Chị, chị cố vũ cho em đi, muốn cái này."

Thiếu niên trắng nõn xinh đẹp, mặc quyền phục màu lam, giơ tay tạo hình trái tim.

Ứng Hoan: "....."

Mắt Chung Vi Vi như phát sáng, ngăn không được ý cười bên khóe miệng, thật đáng yêu, cô cũng muốn bắn tim cho cậu.

Từ Kính Dư mặt không biểu cảm liếc cậu một cái, hơi híp mắt, nhìn về phía Ứng Hoan.

Ứng Hoan đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại.

Do dự giây giụa vài giây.....

Cô đứng lên, cười với Ứng Trì rồi bắn tim cho cậu.

Từ Kính Dư: "....."

Anh nhận thua.

Được chưa?

.....

Ứng Trì đặc biệt đặc ý, nhượng mày nhìn về phía Từ Kính Dư.

Chung Vi Vi tâm niệm vừa động, cũng đứng lên, cười tươi, hai tay chụm lên đầu tạo một trái tim thật to: "Tiểu Trì, cố lên!"

Ứng Trì chuyển hướng Chung Vi Vi, mặt bỗng nhiên đỏ lên, gãi gãi đầu: "A, được....."

.....

Từ Kính Dư thần sắc nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, cười chiến bào, không nói câu gì cả.

Hiệp thứ nhất kết thúc.

Ứng Trì thua.

Hai người đánh đặc biệt tàn nhẫn, dựa vào biên giác quyền đài hơi thở dốc.

Ứng Hoan đến bên Ứng Trì xử lý đơn giản một chút, sau đó đi đến chỗ Từ Kính Dư, chợt dạ đến mức không dám nhìn vào mắt anh.

Cô đứng ở trước mặt anh, trầm mặc không lên tiếng, đem một cái túi chườm nước đá ấn lên vành tai anh.

Từ Kính Dư dựa vào biên giác quyền đài, liếc nhìn cô.

Ứng Hoan ngược mắt nhìn anh, thanh âm đặc biệt nhỏ: "Anh giận sao?"

Từ Kính Dư không trả lời, nhìn cô, mặt không biểu cảm, trong lòng Ứng Hoan hoảng loạn, vừa định lại nói vài câu liền nghe thấy Ngô Khởi kêu: "Hiệp thứ hai."

Từ Kính Dư nhét túi chườm đá vào tay Ứng Hoan, ngồi dậy, cúi đầu kề sát tai cô nói một câu: "Ứng Tiểu Hoan, nghĩ cho tốt xem lát nữa nên đỡ anh thế nào."

(Chương này 5560 từ, nhưng mọi người đừng nghĩ nó dài, chương cuối hơn 12k từ cơ)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Edit: Rùa

Dễ như thế nào?

Thi đấu kết thúc sẽ bắn tim cho anh?

Ứng Hoan đứng ở dưới, có chút buồn rầu nhìn lên chàng trai đang đứng trên quyền đài, Từ Kính Dư hoàn toàn không có suy nghĩ sẽ hạ thủ lưu tình, Ứng Trì bị đề lên dây thăng biên, hoàn toàn không thể phản kháng.

Anh ấy không phải quan báo tư thù chứ?

Lúc trước rõ ràng đã nói qua điện thoại rằng sẽ không đánh toàn lực, sẽ nhường Ứng Trì một chút.

"Ứng Trì rất lợi hại, tiến bộ rất lớn."

Bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nói, Ứng Hoan quay đầu nhìn lại, Chu Bách Hạo mặc quần tây, áo sơ mi trắng đứng bên cạnh cô, đang mỉm cười nhìn về phía quyền đài.

Ứng Hoan mỉm cười nói: "Chu tổng, đã lâu không gặp."

Chu Bách Hạo cho tay vào túi quần, cúi đầu nhìn cô, cô gái nhỏ khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, thời gian trước khuôn mặt có chút to hơn, anh ta nhướn mày: "Đã bỏ niềng răng?"

Ứng Hoan nhấp môi cười: "Vâng, mới lấy, hiện tại đang đeo hàm duy trì."

Đỗ Nhã Hân dặn cô thời gian này phải đeo hàm duy trì, rất mỏng, mang lên hầu như không bị ảnh hưởng chút nào. Niềng răng đã lấy được gần một tháng, hình dáng khuôn mặt cũng chậm rãi khôi phục, đường cong của cằm nhu nhuận tinh xảo, hình dáng môi xinh đẹp, so sánh với trước kia, xinh đẹp rất nhiều.

Chỉnh răng như chỉnh hình.

Chu Bách Hạo tin, anh ta nhìn Ứng Hoan, lại nhìn quyền đài, Từ Kính Dư mới vừa kết thúc hiệp thi đấu thứ hai, khẽ hừ một tiếng: "Tiện nghi cho thằng nhóc này."

Ứng Hoan đầy mặt nghi hoặc.

Chu Bách Hạo cười một cái, cúi đầu nhìn cô, cười nói: "Không có việc gì, về sau nếu Từ Kính Dư khi dễ em, có thể tới tìm tôi."

Ứng Hoan sửng sốt một chút, nhin không được cười: "Ông chủ còn quan tâm đến quan hệ tình cảm của đội viên sao?"

Chu Bách Hạo nhướn mày: "So về tuổi tác, Từ Kính Dư phải gọi tôi một tiếng anh, em là bạn gái cậu ta, với cái tính cách đó của cậu ta....." Trên đài, Từ Kính Dư lạnh lẽo đảo qua, anh ta đổi lời nói, "Dù sao, em đừng quá nghe lời cậu ta, miễn cho bị khi dễ."

Ứng Hoan: "....."

Cô ập a ập úng gật đầu.

Từ Kính Dư dựa vào biên thắng, khắp người là mồ hôi, một thân cơ bắp rắn chắc, thoát nhìn rất cường tráng, hormone lan tỏa. Anh quét mắt

liếc xuống dưới khán đài một cái, người xem nữ liền thét chói tai ——

"A a a a, Kính Vương, em yêu anh!"

"..... Đừng kêu, người ta đã có bạn gái."

"Ai? Mấy cái trên mạng nói là thật sự?"

"Cũng đang ở chỗ này, chính là cô gái mặc áo trắng, quần jean, tóc dài đến eo, mới vừa rồi còn lên quyền đài xử lý miệng vết thương cho Kính Vương, vừa trắng vừa xinh đẹp. Từ Kính Dư thích mẫu người thế này, cậu nên bỏ cuộc đi!"

"....."

Người xem phần lớn là người quen, cho dù không phải người quen thì cũng là bạn của Chu Bách Hạo, dù chưa thấy mặt Từ Kính Dư thì cũng đã nghe nói đến anh, không giống mấy fans nữ bình thường.

Các cô ấy vừa nghe lời này, ánh mắt sôi nổi quét về phía Ứng Hoan.

Khán đài trong câu lạc bộ không rộng lắm, nói chuyện hơi lớn tiếng một chút thì dù ngồi xa cũng có thể nghe thấy.

Huống chi, bọn họ nói hoàn toàn không kiêng dè.

Mấy ngày nay Ứng Hoan bị người nhìn đã thành thói quen, nỗ lực giữ vững bình tĩnh, đi lên Quyền Đài cầm máu cho Từ Kính Dư. Cô cầm miếng bông ấn trên mi cốt của anh, nhỏ giọng nói: "Fans bạn gái của anh thật nhiều, đến nơi nào cũng có, hiện tại em đi chỗ nào cũng bị người nhìn chăm chăm....."

Từ Kính Dư khẽ nhếch khóe miệng, "Cố ý nói những lời này? Nói cũng vô dụng, không phải anh kêu bọn họ tới. Nên đỡ thì lát nữa vẫn phải đỡ, Ứng Tiểu Hoan, đừng trốn"

Tâm tư Ứng Hoan bị chọc thủng, nhìn anh chớp chớp mắt, không thừa nhận: "Không phải, em chỉ muốn nói chuyện với anh thôi."

Dưới quyền đài, từng đôi đôi mắt chăm chú nhìn bọn họ.

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua Ứng Trì.

Vừa rồi Chung Vi Vi đã chủ động gánh trọng trách xử lý vết thương cho Ứng Trì, Ứng Trì dựa ngòai ở biên giác, đôi mắt vẫn luôn hướng phía bên kia.

Chung Vi Vi nhin không được cười: "Bằng không chị đối với chị gái em?"

Ứng Trì thở phì phò, mặt cậu đầy vết thương nhưng vẫn đẹp như cũ. Cậu sợ Chung Vi Vi hiểu lầm, vội lắc đầu: "Không cần, dù sao ai xử lý vết thương cũng giống nhau."

Chung Vi Vi liếc cậu một cái, cười nói: "Vậy em cứ nhìn cái gì?"

Ứng Trì nói thầm: "Chỉ là muốn nhìn xem Từ Kính Dư có đối tốt với chị em không, quan sát một chút."

"Hiệp thứ ba!"

Chung Vi Vi nhìn cậu, cười cười, xoay người bước xuống quyền đài.

Quay người lại, cô rũ mắt xuống, che lại cảm xúc dưới đáy mắt, cô đã từng đặc biệt muốn làm chuyện này, chính là đi lên Quyền Đài, xử lý vết thương cho thiếu niên có đôi mắt đào hoa kia. Trước kia cô không dám, cũng ngượng ngùng, vừa rồi cô rốt cuộc đã làm được chuyện này.

Chung Vi Vi cảm thấy tim mình đập nhanh đến sắp không chịu được, cô cúi đầu cười cười, cảm giác một phút vừa rồi, trân quý hơn bất kỳ thời điểm nào.

Hai người thi đấu là dựa theo quy tắc thi đấu của giải WSB, tổng cộng năm hiệp.

Từ Kính Dư không lưu tình chút nào, Ứng Trì cũng là dùng hết toàn lực, nhưng mà.....

Cậu đã tràn ngập tự tin hét vào mặt Từ Kính Dư "Tôi muốn KO anh", sự thật là, năm hiệp thi đấu, cậu toàn thua.

Một năm này Ứng Trì đã tiến bộ rất lớn, cậu linh hoạt không thua Từ Kính Dư, nhưng hai người vốn dĩ chính là thi đấu vượt cấp, không cùng cấp bậc, một người hạng cân 75 kg, một người 81 kg, từ hình thể và thể lực, Ứng Trì chắc chắn thua.

Huống chi, Từ Kính Dư là Kính Vương.

Cậu vẫn là thiếu niên không biết tên tuổi.

Ngô Khởi nhìn thoáng qua Chu Bách Hạo đang đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, cười nói: "Chu tổng cảm thấy Ứng Trì thế nào? Có phải tiến bộ đặc biệt lớn hay không?."

Chu Bách Hạo cười: "Cũng được."

Anh ta nhìn một vòng, hỏi: "Trần Sâm Nhiên đâu?"

Nói đến cái này, Ngô Khởi liền đau đầu, "Đừng nói nữa, lúc mới trở về còn ổn, mấy ngày hôm trước không biết lại làm sao, trạng thái xuống dốc không phanh, đánh cùng bồi luyện cũng có thể bị đánh trúng. Cũng không biết thằng nhóc này suy nghĩ cái gì trong đầu, hỏi nửa ngày cũng hỏi không ra cái rắm gì."

Chu Bách Hạo nhíu mày: "Cậu ta đâu rồi?"

"Đêm nay không huấn luyện, chắc là về nhà rồi."

"Hôm nào tôi tìm cậu ta nói chuyện."

"Được."

Từ Kính Dư và Ứng Trì đi xuống quyền đài, hai người đều để thân trần, Ứng Hoan đưa cho mỗi người một cái khăn lông.

Ứng Trì đánh thua thi đấu, sắc mặt uể oải, không còn khí thế kiêu ngạo lúc trước.

Ứng Hoan sờ sờ đầu cậu, mềm giọng khen: "Em và anh ấy vốn dĩ không cùng một cấp, điểm số mỗi hiệp chỉ kém một chút, đã rất lợi hại, nếu em cũng là hạng cân 81 kg, nói không chừng sẽ đánh thắng."

Ứng Trì hít một hơi thật sâu, tiếp nhận chiến bào Ứng Hoan đưa qua, nói nhỏ: "Thật hay giả?"

"Đương nhiên là sự thật."

Từ Kính Dư tiếp nhận chiến bào trợ lý đưa qua, không chút để ý mà liếc hướng Ứng Hoan.

Đêm nay chỉ có một trận thi đấu, thi đấu kết thúc còn không đến 9 giờ, người xem lưu luyến không muốn về.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đi tới, Ứng Hoan nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, bước tới bên Chung Vi Vi ghé vào tai cô ấy nhỏ giọng nói: "Chờ chút nữa cậu nói Ứng Trì đưa các cậu về được không? Tớ..... Tớ nay trở về."

Chung Vi Vi sững sốt một chút, ý vị thâm trường mà nhìn cô: "Đi hẹn hò?"

Ứng Hoan đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

Chung Vi Vi nhìn thoáng qua Ứng Trì, thanh âm càng nhỏ: "Ứng Trì nguyện ý sao?"

Cô một vạ lần nguyện ý.

"Cậu nói với nó, hơn nữa nó không biết cách cự tuyệt con gái, đặc biệt là cậu, nó luôn rất nghe lời cậu."

Phải không? Chung Vi Vi sửng sốt.

Ứng Hoan và Chung Vi Vi chơi với nhau từ hồi học cấp hai, nhiều năm như vậy tự nhiên sẽ quen với Ứng Trì, có đôi khi Chung Vi Vi nói gì đó Ứng Trì sẽ nghe theo, Chung Vi Vi vẫn luôn cảm thấy đó là Ứng Trì lễ phép với bạn của chị gái.

Cho nên, chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa hơn, cũng sợ xấu hổ.

Ứng Hoan đã đi rồi.

Chung Vi Vi nhìn về phía Ứng Trì, hít một hơi thật sâu, đi đến chỗ Ứng Trì.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đi cùng mấy người vận động viên, lúc đi đến ngoài cửa, Ứng Trì quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhíu mày nói: "Chị của em đâu?"

Có phải lại bị Từ Kính Dư bắt cóc hay không!

Chung Vi Vi nhẹ nhàng giữ chặt góc áo cậu, dáng người cô cao gầy, đôi chân thon dài thẳng tắp, dưới ánh trăng như được nhuộm một tầng ánh sáng. Ứng Trì quay đầu lại nhìn cô, thân mật với con gái như vậy làm cậu có chút ngượng ngùng, "Chị Vi Vi, làm sao vậy?"

"Tiểu Trì, chị của em đang nói chuyện yêu đương." Chung Vi Vi nhìn hẳn, khóe miệng cong cong, "Em phải cho cô ấy có không gian riêng tư,

đợi chút Từ Kính Dư sẽ đưa cô ấy trở về."

Ứng Trì sững sốt một chút, hỏi: "Lỡ như Từ Kính Dư không đưa về thì sao?"

Ai biết cầm thú kia có thể hay không.....

Còn đang đi học đây.

Chung Vi Vi sững sốt một chút, không nghĩ tới Ứng Trì sẽ nghĩ đến chuyện này, mặt cô đỏ lên, "Sẽ không, tối nay khẳng định sẽ trở về, hay là khi nào cô ấy về ký túc xá chị sẽ nhắn tin cho em?"

Ứng Trì gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Cũng được....."

"Kỳ thật, Từ Kính Dư khá tốt."

Chung Vi Vi nhin không được giúp Từ Kính Dư nói tốt một câu.

Ứng Trì hừ một tiếng: "Em biết anh ta không kém, em chính là nhìn anh ta không vừa mắt, lén lút, anh ta có bản lĩnh thì sao không quang minh chính đại tới, dám gạt tất cả mọi người!"

Chung Vi Vi: "....."

Quang minh chính đại tới.....

Nhiều bóng đèn như vậy, còn có cậu chính là chương ngại lớn nhất!

.....

Trong câu lạc bộ.

Mọi người tan đi, Ứng Hoan mang hòm thuốc vào phòng y tế, hôm nay Hàn Thấm xin nghỉ, cô cất đồ cẩn thận rồi khóa cửa lại.

Đã gần 10 giờ, vận động viên của câu lạc bộ cơ bản đều đã đi hết, chỉ còn lại vài nhân viên đang thu dọn khu vực thi đấu.

Ứng Hoan đi đến phòng nghỉ, cửa hơi hé mở, cô nhẹ nhàng đẩy ra. Từ Kính Dư lười biếng dựa vào góc bàn, anh đã tắm xong, thay đổi một bộ quần áo, cả người trẻ trung thoải mái, anh nhướng mày nhìn cô: "Đã chờ em nửa giờ."

Ứng Hoan đóng cửa, còn thuận đường khóa lại.

Từ Kính Dư nghe âm thanh thanh khóa cửa, bất động thanh sắc mà cười, cười đến đặc biệt hư hỏng, "Ứng Tiểu Hoan, em khóa trái cửa là có ý gì?"

Ứng Hoan đỏ mặt, lúng túng xoay người lại muốn đi mở khóa.

Từ Kính Dư bước nhanh đến, nắm tay cô kéo cô vào trong ngực, đặt lưng cô lên cửa.

Ứng Hoan tim đập gia tốc, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn anh, mặt đỏ đến mang tai, Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, cười hỏi: "Nói đi, khóa trái là có ý tứ gì? Không sợ anh làm chuyện xấu?"

Ứng Hoan ôm lấy eo của anh, nhỏ giọng nói: "Là anh nói muốn được dễ."

Khóa trái..... Là sợ đang dễ thì có người đẩy cửa ra.

Cô thề, cô chỉ nghĩ sẽ hôn anh vài cái, không muốn làm chuyện xấu.

Từ Kính Dư nhìn cô, nghe lời cô nói, cả người đều có chút khô nóng, giọng nói của anh như nghẹn lại: "Dễ như thế nào? Nghĩ kỹ rồi?"

Cô trầm mặc một chút, tay chậm rãi vòng qua sau cổ anh, nhấp môi, nhẹ nhàng nhón mũi chân, hôn một cái lên môi anh, lại một chút..... Thời

điểm cô vươn đầu lưỡi liếm nhẹ môi anh, Từ Kính Dư muốn điên rồi.

Anh cúi đầu hung hăng hôn môi cô, tiến quân thần tốc.

A.....

Còn tháo hàm duy trì rồi.

Chuẩn bị thật đầy đủ.

Từ Kính Dư nhắm mắt lại, đầu lưỡi quét qua răng nanh của cô, Ứng Hoan ngay từ đầu còn có thể đuổi kịp tiết tấu của anh, nỗ lực hôn lại anh nhưng dưỡng khí cạn kiệt rất nhanh, cả người đều mềm nhũn, dựa vào trong ngực anh nhẹ nhàng thở phì phò.

Vạt áo bị kéo cao lên theo động tác của cô, lộ ra một đoạn eo nhỏ trắng nõn mịn màng.

Từ Kính Dư đưa tay tới eo cô, da thịt thiếu nữ mềm ấm tinh tế, xúc cảm tốt đến không thể tưởng tượng, máu trong người anh như sôi trào, thân thể nóng lên, chưa bao giờ có kích động như vậy.

Bàn tay anh lưu luyến trên eo cô mãi không rời, Ứng Hoan dựa lưng vào cửa có chút khó chịu, cả người run lên, ươm ra tiếng.

Anh giống nhập ma, tay hướng lên trên.....

Anh còn nhớ rõ nơi đó mềm như thế nào.

Giọng anh khàn khàn: "Ứng Tiểu Hoan, cho anh chạm vào một chút, được không?"

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư cắn môi cô, "Hửm? Có cho chạm vào hay không?"

Ứng Hoan: "....."

Cô cắn môi, e then nói: "Không cho....."

Từ Kính Dư dính sát vào người cô, bàn tay to rộng thon dài bóp chặt eo cô, tiếp tục hôn cô, "Nếu anh chạm vào thì sao?"

Ứng Hoan: "....."

Đầu cô căng ra, có chút choáng váng, hoàn toàn không trả lời được vấn đề của anh.

Từ Kính Dư chuyển tới bên tai cô, khẽ hôn một cái, thổi một luồng nhiệt vào tai cô: "Cho anh chạm vào một chút, được không?"

"....."

Có thể đừng hỏi hay không!

Ứng Hoan cảm thấy then đến nói không nên lời, nhắm chặt mắt lại.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Edit: Rùa

Có đôi khi không thể ép người quá đáng, con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người.

Từ Kính Dư đặt tay ở mép dưới nội y của Ứng Hoan, vuốt ve qua lại, thấp giọng hỏi: "Hửm?" Như là cố ý, một hai phải nghe được đáp án của cô, nếu cô nói không, anh lập tức quân tử mà rút tay ra.

Cả người Ứng Hoan như nhũn ra, máu trong người nóng lên theo những nơi anh chạm tới.

Cô cảm thấy sau khi mình yêu đương với Từ Kính Dư, cô thường thường trở nên không giống chính mình, xúc động sẽ lây bệnh, cảm xúc sẽ kích phát.

Cô dùng sức cắn một cái lên môi anh.

Ánh mắt Từ Kính Dư tối sầm lại, hôn cô rất mạnh.

Đi lao công đã tắt điều hòa, ban đêm tháng sáu khô nóng, thân thể Ứng Hoan sợ lạnh, không dễ ra mồ hôi, lúc này dính sát vào thân thể nóng bỏng của anh, mồ hôi chậm rãi ra tuôn ra, giống như đang ôm lò sưởi. Cô cảm thấy mình chơi với lửa, Từ Kính Dư chính là ngọn lửa kia.

Ánh đèn trong phòng nghỉ không quá sáng chói, khá nhu hòa, chiếu lên khuôn mặt của thiếu nữ, lông mi nhẹ nhàng rung động, nhấp nháy giống

như hai cánh quạt nhỏ.

Mắt Từ Kính Dư có chút hồng, lòng bàn tay anh bóp eo cô, nhìn chăm chăm cô gái trong lòng ngực, muốn bắt nạt cô nhưng lại luyến tiếc.

Nửa ngày, bàn tay ấm áp có phần thô ráp của anh cuối cùng cũng rút ra, sau đó giúp cô kéo áo xuống.

Lại kéo người vào trong lòng ngực.

Ứng Hoan có chút ngốc: Không chạm vào sao?

Anh nói, giọng nói có chút ghen, lại như mang theo ý cười: "Muốn anh chạm vào sao?"

Không phải không cho đụng tới à?

Ứng Hoan đỏ mặt, chủ yếu là làn da của cô quá trắng, thoáng thẹn thùng thôi cũng có thể thấy khuôn mặt ửng hồng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư sờ má cô, khóe miệng nâng lên, nhìn cô chăm chú.

Ứng Hoan chớp chớp mắt, cúi đầu dùng sức cắn lên tay anh tạo thành một dấu răng. Từ Kính Dư không thấy đau, giống như hơi ngứa, anh cười nhẹ, bị cô cắn một cái vừa đúng lúc có thể giúp anh tỉnh táo lại.

Ứng Hoan nhả tay anh ra, Từ Kính Dư chà xát đầu ngón tay, anh kéo cô ra xoay người trở về, từ trong ba lô lấy ra một cái kẹo bạc hà màu đen, xé vỏ nhét vào trong miệng, hương vị lạnh lẽo của bạc hà lan tràn ở trong miệng.

Không đủ lạnh.

Kỳ thật, anh đã sớm miễn dịch với hương vị này.

Ứng Hoan dựa vào cửa, cắn môi, chậm rãi đi tới.

Từ Kính Dư liếc cô một cái, khóe miệng nhếch lên, lại lấy từ trong ba lô một cái kẹo bạc hà, lần này cái có vỏ màu cam. Anh xé vỏ kẹo, nắm vai cô kéo đến trước mặt mình, không hỏi gì cả mà trực tiếp nhét vào miệng cô.

Ứng Hoan: "!!!"

Cô mở to hai mắt trừng anh, vội cúi đầu tìm thùng rác, há mồm muốn phun ra.

Từ Kính Dư che miệng cô, cười nhẹ ra tiếng: "Đừng phun, cái này vị quýt, không lạnh như vậy."

Ứng Hoan chỉ thấy lạnh, nhìn anh đặc biệt vô tội, gật đầu một cái.

Từ Kính Dư lấy một tay ra, cô lập tức hỏi: "Anh làm gì, một hai phải cho em ăn bạc hà?"

Anh lấy bình nước đặt trên bàn, uống hết nửa bình, cười nói: "Cho em hạ hỏa."

Ứng Hoan: "....."

..... Ai muốn hạ hỏa? Anh mới muốn hạ hỏa!

Cô đỏ mặt, không quan tâm mà đẩy anh ra, trực tiếp cúi đầu, đem kẹo bạc hà vị quýt kia phun ra.

Mặc kệ cái gì vị, chỉ cần mang theo vị lạnh lẽo của bạc hà, cô đều không thích.

Từ Kính Dư khẽ vò mái tóc ngắn, cảm thấy không thể ngốc mãi ở chỗ này, kéo ba lô lên rồi bước đến ôm vai cô đi ra cửa "Đưa em về ký túc xá."

Ngoài cửa, nhân viên vệ sinh đi từ WC ra, gặp bọn họ liền cười hỏi: "Sắp đóng cửa rồi mà hai người còn chưa đi sao?"

Ứng Hoan có chút quẫn.

Từ Kính Dư thần sắc tự nhiên gật đầu: "Bây giờ đi."

Hai người đi đến chỗ ngoặt thì gặp Trần Sâm Nhiên, Ứng Hoan dừng một chút, có chút ngoài ý muốn, cả đêm chưa thấy Trần Sâm Nhiên, không nghĩ tới cậu ta còn ở câu lạc bộ. Trần Sâm Nhiên nhìn cô một cái, ánh mắt tối tăm phức tạp còn mang theo chút đau đớn hỗn loạn, vội vàng cúi đầu, xoay người bước đi.

Trần Sâm Nhiên vừa đi qua phòng nghỉ, trùng hợp nghe được Từ Kính Dư hỏi "Có cho chạm vào hay không?"..... Cậu ta cảm thấy mình muốn điên rồi.

Cũng không rõ vì sao lần nào cũng bị cậu ta bắt gặp, cố tình chân cậu ta như đóng đinh tại chỗ, đi không được. Cậu ta chật vật đi đến chỗ ngoặt, dựa vào tường, tự tra tấn chính mình.

Đây là trừng phạt đối với những hành vi trước đây của cậu ta sao?

Ứng Hoan nhìn Trần Sâm Nhiên giống như chạy trốn chết, sững sốt một chút, không nói gì cả.

Từ Kính Dư không có gì biểu cảm nhìn thoáng qua, cúi đầu nhìn cô: "Đi thôi."

Đưa người đến ký túc xá, Từ Kính Dư cười hỏi: "Ngày mai bao nhiêu tuổi?"

Ứng Hoan nói: "Hai mươi."

Từ Kính Dư cúi đầu liếc cô, lười biếng mà nói: "Hai mươi à, có thể kết hôn rồi."

Tim Ứng Hoan đập nhanh hơn, nhìn anh. Lâm Tư Vũ thường nói, yêu đương ở đại học khả năng chia tay còn cao hơn yêu đương ở cấp ba, rất nhiều cặp đôi đều không ở bên nhau qua tốt nghiệp, ngược lại yêu đương khi còn ở cấp ba lại được lâu dài hơn. Có đôi khi cô sẽ có một chút sợ hãi, cô và Từ Kính Dư ở bên nhau, fans của anh đều biết, ba mẹ cũng biết, nếu ngày nào đó thật sự chia tay thì phải chia tay như thế nào?

Nghe được anh nói "Kết hôn", mặc kệ tương lai như thế nào, hiện tại cô vô cùng an tâm.

"Còn phải đi học."

"Biết em còn nhỏ."

Bằng không vừa rồi đã thật sự bắt nạt cô.

"Muốn quà gì?"

"..... Gì cũng được."

Không cần mỗi lần tặng quà cũng hỏi cô có được không?

Từ Kính Dư gật gật đầu, nhìn lướt qua bốn phía, quét đến không ít ánh mắt tò mò nghiên cứu, cúi đầu hôn lên tóc cô, xoa nhẹ lên gáy cô rồi nói: "Được rồi. Lên lầu đi."

Cái kia hôn thực nhẹ, Ứng Hoan có một chút cảm giác, không quá để ý, thời điểm xoay người mới phát hiện có rất nhiều người đang xem bọn họ.

Gần đây cô đã quen bị người nhìn như vậy, không quá để ý.

Trở lại ký túc xá, Chung Vi Vi nhướn mày với cô: "Từ Kính Dư cầu hôn cậu?"

Ứng Hoan ngây ngốc: "A? Ai nói?"

Chung Vi Vi chỉ chỉ máy tính, cười không dùng được: "Sao tớ lại có cảm giác bên cạnh cậu có paparazi theo dõi, có người nói ở dưới lầu thấy cậu và Từ Kính Dư, nói Từ Kính Dư muốn kết hôn với cậu."

Ứng Hoan: "....."

Cô bừng tỉnh đại ngộ, vừa rồi Từ Kính Dư cố ý dừng lại dưới lầu sao?

Gần đây Ứng Hoan và Từ Kính Dư luôn được nhắc đến trên diễn đàn, từ sau khi Ứng Hoan tháo niềng răng, trên diễn đàn liền có người nói: Tự mình đi xem, bạn gái Kính Vương thật xinh đẹp, đã bỏ niềng răng.

Đương nhiên, vẫn còn một ít người nói cô phẫu thuật thẩm mỹ.

Còn có không ít người nói cô sửa răng nên mới xinh đẹp, rất nhiều nữ sinh nói muốn đi chỉnh răng, khơi dậy một làn sóng đua nhau đi chỉnh răng.

Ứng Hoan vốn là không quá để ý mấy thứ này, rất ít đi chú ý.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ cũng không có việc gì nên thích đọc mấy tin trên diễn đàn, chủ yếu là sợ có người công kích cô.

Lâm Tư Vũ nhìn thoáng qua gương mặt của Khương Manh, "Người này đã vài ngày không về, cũng không học, vậy là muốn làm sao?"

Ngày đó sau khi Ứng Hoan cùng Khương Manh ngã bài, Khương Manh trở về mang một số đồ đạc rồi rời đi, sau đó chưa về lần nào.

Nghe lớp trưởng nói, cô ta xin nghỉ về nhà.

Ứng Hoan vẫn luôn muốn chờ Khương Manh trở về, giải quyết dứt khoát việc này nhưng đã hơn một tuần, đến bóng dáng cũng không thấy, cô cũng kỳ quái: "Ngày thường không phải cô ta rất kiêu ngạo sao? Tớ còn chưa nói gì đâu, đã chịu không nổi rồi?"

Chung Vi Vi cười một chút: "Cô ta không ở cũng tốt, tốt nhất có thể đổi phòng ngủ."

Nói thật, đã tới tình trạng này, lại ở cùng một phòng ký túc xá, xác thật rất xấu hổ.

Ứng Hoan gật đầu: "Ừ."

Chung Vi Vi nhìn về phía cô: "Ngày mai sinh nhật cậu, có định tổ chức gì không?"

Mai phải học đến ba giờ chiều, kỳ thật cô đối với sinh nhật cũng không có mấy nhiệt tình, trước kia sinh nhật đều là cả nhà ăn một bữa và mua bánh kem.

Quan hệ của Ứng Hoan và Chung Vi Vi rất tốt, trên cơ bản mỗi năm sinh nhật Chung Vi Vi đều ở bên cô.

Lúc này, WeChat bỗng nhiên vang lên tiếng thông báo.

Là nhóm chat của câu lạc bộ.

Thạch Lỗi: "Nghe nói ngày mai là sinh nhật bác sĩ nhỏ?"

Dương Cảnh Thành: "Nghe ai nói?"

Thạch Lỗi: "Hôm qua tiểu tổ tông nói."

Một lát sau, Ứng Trì cũng trả lời.

【 Là sinh nhật chị tôi, các anh muốn làm gì? 】

Thạch Lỗi: "Mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm!"

Anh ta vừa gửi xong câu này thì thấy Từ Kính Dư đẩy cửa tiến vào, giật mình vội xóa đi câu nói kia, anh ta thiếu chút nữa quên mất ngày mai chắc Từ Kính Dư và Ứng Hoan muốn đi hẹn hò.

Tuy rằng anh ta đã xóa tin nhắn, nhưng rất nhiều người đều thấy được, sôi nổi đáp lại: "Được đấy được đấy."

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, trả lời một câu: "Được thôi."

Cô nhìn về phía Chung Vi Vi, cười cười: "Ngày mai mọi người trong câu lạc bộ đi ăn, các cậu cũng đi nhé."

Chung Vi Vi nhướn mày: "Tớ còn tưởng rằng cậu muốn đi hẹn hò đấy."

Ứng Hoan cười: "Ngày hôm qua tớ gọi điện cho ba mẹ, bọn họ nói ngày mai cũng tới câu lạc bộ."

Cô sắp lên năm ba, Lục Mỹ và Ứng Hải Sinh cũng chưa đã tới câu lạc bộ, ngày hôm qua cô hỏi một chút thì bọn họ nói muốn tới. Còn không tới, sợ về sau không cơ hội.....

Hơn nữa, vẫn muốn chiêu cố Ứng Trì một chút, đêm nay mới vừa bị Từ Kính Dư đánh đến thảm bại, ngày mai còn không để ý đến cậu, không khỏi khiến cậu thương tâm.

Rạng sáng 12: 00.

Ứng Hoan nhận được tin nhắn chúc sinh nhật của Từ Kính Dư ——

【 Ứng Tiểu Hoan, sinh nhật vui vẻ, tặng em một nguyên vọng, cái gì cũng có thể. 】

.....

Ngày hôm sau, Ứng Hoan đi đến câu lạc bộ sau khi hết tiết học, Ứng Trì và bọn Thạch Lỗi đang huấn luyện, Từ Kính Dư đang nghỉ ngơi bên cạnh, trên tay cuốn băng vải, anh hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, Ứng Hoan đi đến trước mặt anh.

Từ Kính Dư đứng dậy, "Lại đây một chút."

Hai người đi vào phòng nghỉ, Ứng Hoan nhớ tới chuyện hôm qua, không dám bước vào cửa mà đứng ở bên ngoài nhìn anh, "Làm gì?"

Từ Kính Dư lấy từ trên giá một cái màu đen hộp, hộp rất lớn.

Ứng Hoan vốn dĩ tưởng đó là quà sinh nhật của mình, vui vẻ nhìn anh.

Anh đưa cho Ứng Hoan, "Cho tiểu tổ tông của em."

Ứng Hoan sửng sốt một chút, mở ra xem, bên trong là một đôi găng tay boxing, giống đôi anh đã tặng cho cô, chỉ là đôi này là màu đen.

Cô nhin không được cười: "Làm gì đột nhiên đưa cái này cho nó?"

Từ Kính Dư dựa vào góc bàn, chậm rì rì mà nói: "Ngày hôm đánh nó thảm như vậy, bọn Thạch Lỗi nói anh không phúc hậu, anh nghĩ lại cũng cảm thấy thật không quá phúc hậu, coi như anh bồi tội với nó."

Cũng biết được chính mình không phúc hậu cơ đấy!

Ứng Hoan hừ một tiếng: "Anh làm gì mà không tự đưa cho nó?"

Từ Kính Dư nhìn cô một cái, "Anh sợ nó trực tiếp ném cái hộp này lên mặt anh."

Ứng Hoan: "....."

Cô cảm thấy buồn cười, "Anh sợ nó à?"

Từ Kính Dư hơi nhướng lông mày: "Anh không sợ nó, nhưng cũng không muốn khiến quan hệ trở nên căng thẳng, dù sao cũng muốn quan hệ tốt một chút, miễn cho nó cáo trạng với ba mẹ em ở sau lưng, nói anh bắt nạt nó, nói anh không tốt với em."

"Chuyện này, anh phải lo lắng."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Edit: Rùa

Ứng Hoan nhìn Từ Kính Dư, không nhịn được cười, cố ý nói: "Anh tự đưa cho nó đi, em rất muốn nhìn thấy phản ứng của Ứng Trì."

Từ Kính Dư xoa mặt cô, da của cô rất mềm khiến anh không nhịn được hơi dùng sức một chút, "Ứng Tiểu Hoan, học được thói xấu ở đâu? Anh không dỗ con trai"

Anh nhìn cô, nâng nâng cằm, cà lơ phất phơ mà cười: "Chỉ dỗ em thôi, được không?"

Tim Ứng Hoan đập thật nhanh, đôi mắt trong trẻo nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu: "Được....."

"Đi thôi."

Anh vỗ mặt cô, thả tay xuống, đi ra cửa.

Ứng Hoan đi theo phía sau anh, bỗng nhiên nhớ tới một việc, theo bản năng giơ tay đi chọc anh, "Em có một việc....."

Chọc một cái, giống như chọc phải chốt mở, Từ Kính Dư đột nhiên xoay người, chế trụ tay cô, kéo cô lại bên người, đánh gãy lời nói của cô, nặng nề nói: "Đã nói với em mấy lần, không nên chọc loạn eo anh, không nhớ kỹ?"

Ứng Hoan có chút ngốc, vừa nhắc đầu liền đối diện đôi mắt đen nhánh thâm trầm của anh, cô nhịn không được mà nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói thầm: "Chỉ chọn một chút, còn có thể khiến anh hưng phấn?"

Từ Kính Dư nhìn cô, không chút để ý mà nói: "Nói không chừng còn có thể làm anh biến thân đấy, em thử lại xem."

"..... Người khác chọc cũng như vậy?"

"Người khác không biết, em thì không nói chắc."

"....."

"Khụ....."

Hàn Thấm đứng ngoài cửa, ho nhẹ một tiếng.

Từ Kính Dư quay đầu, Ứng Hoan quẫn bách đứng thẳng dậy, ngượng ngùng nhìn về phía Hàn Thấm.

Hàn Thấm cười tùm tùm: "Chị quấy rầy các em?"

Ứng Hoan vội nói: "Không có!"

Hàn Thấm nhìn về phía Ứng Hoan, cười nói: "Hiện tại có thời gian không? Chị có việc muốn nói với em."

"Có ạ."

Ứng Hoan ôm hộp bước nhanh đi theo.

Hai người đi đến phòng y tế, Hàn Thấm nhìn cái hộp trong ngực cô, nhướn mày hỏi: "Kính Vương tặng quà sinh nhật cho em?"

Ứng Hoan cười cười: "Không phải, là cho Ứng Trì."

Hàn Thấm sững sốt một chút, nhin không được cười: "Nghe nói tối hôm qua Ứng Trì bị Kính Vương đánh rất thảm, đây là đỡ em vợ sao?"

Suy nghĩ nhiều, Từ Kính Dư chỉ là sợ Ứng Trì cáo trạng ở sau lưng anh mà thôi.

Ứng Hoan cúi đầu, để lại mặt mũi cho Từ Kính Dư, nói: "Xem như đi....."

Cô bỗng nhiên nhớ tới, cô còn chưa nói cho Ứng Trì và Từ Kính Dư chuyện lát nữa Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ sẽ đến đây. Hai người đi tới cửa, cô nhìn về phía Hàn Thấm, "Chị muốn nói chuyện gì vậy?"

"Vào trong rồi nói."

Hàn Thấm cửa đóng lại, ngồi xuống ghế nhìn Ứng Hoan.

Ứng Hoan cũng đoán được chuyện gì, hỏi: "Có phải chị muốn nói về việc của Trần Sâm Nhiên?"

"Lần trước chị đã nói với em, em còn nhớ rõ đi?" Hàn Thấm nhíu mày, "Em không phát hiện, Trần Sâm Nhiên gần đây càng ngày càng kỳ quái sao? Nghe huấn luyện viên Ngô nói, trạng thái gần đây của cậu ta rất kém, cân nặng chỉ còn 70 kg, cứ giảm như vậy, chỉ có thể đánh ở hạng cân 69 kg, nhưng cho dù đánh ở hạng cân 69 kg, lấy trạng thái hiện tại của cậu ta, vẫn là không thích hợp lên quyền đài."

Hàn Thấm đại khái có thể đoán được nguyên nhân trạng thái của Trần Sâm Nhiên liên tục giảm xuống, phỏng chừng Từ Kính Dư cũng biết, nhưng chuyện này lại không thể nói thẳng ra, cũng không thể nói cho Ngô Khởi, càng không dễ dàng nói cho Ứng Hoan.

Nếu không, có khi Từ Kính Dư sẽ tìm cô gây phiền toái.

Hàn Thấm ở câu lạc bộ mấy năm, có nghĩa vụ chăm sóc thân thể mỗi một thành viên. Thăng nhóc Trần Sâm Nhiên kia ngạo kiêu như vậy, có khi còn không biết lý do vì sao đâu.....

Ứng Hoan ngày thường tránh Trần Sâm Nhiên, nhưng đều ở một đội, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, nhiều ít có thể cảm giác được, có đôi khi cô vừa nhắc đầu, sẽ phát hiện cậu ta đang nhìn cô.

Nhưng lúc bị cô phát hiện, cậu ta lập tức né tránh.

Đã thật lâu cậu ta không nói lời châm chọc cô, chính xác là cậu ta còn không nói câu nào với cô nữa.

Ứng Hoan không biết Hàn Thấm vì cái gì cảm thấy Trần Sâm Nhiên quái dị là bởi vì cô, cô căn môi, nghĩ nghĩ nói: "Em sẽ thử."

Thử nói với cậu ta mấy câu.

Hàn Thấm nhẹ nhàng thở ra: "Làm khó em."

Ứng Hoan nhớ tới Ứng Trì, Trần Sâm Nhiên so với Ứng Trì còn nhỏ hơn một tháng, thân thể tổ chất cùng kinh nghiệm thi đấu đều mạnh hơn Ứng Trì một ít, về sau Ứng Trì có khả năng không thể thi đấu.....

Trần Sâm Nhiên nếu thật sự hoang phế chính mình, không khỏi quá đáng tiếc.

Cô lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Coi như..... tích phúc cho Ứng Trì đi."

Một lát sau, Ứng Hoan ôm hộp đi đến khu huấn luyện khu, Ứng Trì mới vừa luyện tập cùng bồi luyện, cô đi đến bên cậu.

Ứng Trì lau mồ hôi trên người, cười nhìn cô: "Chị."

Ứng Hoan lấy khăn lông đưa cho cậu: "Lát nữa ba mẹ đến đây, hẳn là sắp tới rồi."

Ứng Trì gãi gãi đầu, kéo khăn lông xuống, "Sao tối qua chị không nói cho em, em còn kỳ quái sao ba mẹ không cho em về nhà."

"Chị để ba mẹ tới đây." Ứng Hoan nhìn Ứng Trì, cô chỉ biết dỗ cậu, nếu dỗ không được thì chuyển quen uy hiếp, rất ít khi nhờ cậu cái gì, cho nên có chút khó có thể mở miệng, "Ứng Trì, chờ ba mẹ tới, em đừng nói cho bọn họ chuyện của chị và Từ Kính Dư, được không?"

Ứng Trì ngạo kiêu mà hừ một tiếng: "Chị trộm kết giao bạn trai, còn sợ bọn họ biết?"

"Chị không có trộm kết giao, cũng không biết nói với em như thế nào....."

"Đó chính là trộm."

"....."

Ứng Hoan trợn trắng trắng, lấy ra tư thế chị gái: "Nhớ rõ không nói, nghe thấy không?"

Ứng Trì hừ một tiếng, nhìn về phía cái hộp trong ngực cô: "Chị ôm cái gì vậy?"

"À" Ứng Hoan đem hộp nhét vào ngực cậu, "Từ Kính Dư tặng cho em, găng tay boxing."

Ứng Trì biểu tình như gặp quỷ, khiếp sợ đến trừng lớn đôi mắt: "Không phải chứ? Gà rừng kia đưa đồ cho em làm gì?" Cậu giống như bị phỏng tay, không dám nhận cái hộp kia, trong lòng đặc biệt biệt nữ* "Em, em không cần....."

* Biệt nữ: Đại khái là nghiện nhưng ngại, chính là muốn mà vì mặt mũi nên cố làm ra vẻ không thích.

"Mơ tưởng hối lộ em, cho dù đưa em mười đôi găng tay cũng không thể lấy lòng em!"

Ứng Hoan liếc cậu một cái, trực tiếp mở hộp ra, chậm rì rì mà nói: "Thật không cần sao? Chất lượng găng tay đặc biệt tốt, không giống găng tay em đang dùng trong câu lạc bộ, em không nhìn xem sao?"

Ứng Trì không kìm được, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Nhìn qua cũng biết đôi găng tay này rất tốt, giống loại Từ Kính Dư vẫn hay dùng, Từ Kính Dư này rất làm màu, lại có tiền, găng tay đều được làm riêng, dùng loại tốt nhất. Câu lạc bộ mỗi tháng đều phát tiền lương cho đội viên, thi đấu còn có một ít tiền thưởng, nhưng Ứng Trì đưa hết tiền cho Ứng Hoan, để dành cho Ứng Hải Sinh làm phẫu thuật, đến sinh hoạt phí đều là Ứng Hoan cho cậu. Ngày thường thời gian cậu ngốc ở câu lạc bộ rất nhiều, mỗi ngày trừ huấn luyện chính là ăn cơm rồi đi ngủ, căn bản không tiêu hết bao nhiêu tiền.

Ứng Hoan không hiểu nhiều về găng tay boxing, nhưng Ứng Trì hiểu.

Một bộ găng tay này ít nhiều cũng phải vài vạn.....

Thật mẹ nó xa xỉ.

Thiếu niên luôn tiết kiệm cho gia đình càng thêm biệt nữ, quay mặt đi: "Chị mang trả cho anh ta đi, dù sao em cũng không cần."

Nếu lấy có khác gì bán chị không?.

Kiên quyết không cần!

Ứng Hoan chịu không nổi bộ dáng biệt nữ này của cậu, Từ Kính Dư đưa đờ, trả lại thì anh sẽ lấy sao? Cô trực tiếp nhét vào ngực cậu: "Em không muốn thì tự trả lại cho anh ấy, chị không giúp được."

Ứng Trì dậm chân: "Chị sao lại không giúp được! Chị không phải cái gì kia của anh ta sao?"

Ứng Hoan: "....."

Cô nhàn nhạt nói: "Cái gì là cái gì?"

Ứng Trì vừa nhắc mắt, liền thấy Từ Kính Dư đã tập xong với bồi luyện, đang dựa vào dụng cụ bên cạnh nghỉ ngơi, không chút để ý mà hướng bên này xem, cậu giống như dụng phải của khoai lang phồng tay, vội nhét lại cho Ứng Hoan.

Ứng Hoan lại nhét cho cậu.

Ứng Trì lại trả lại.

Từ Kính Dư nhìn một lúc, chịu không nổi mà đi tới, đứng ở phía sau bọn họ nhàn nhạt nói: "Hai người truyền bom à?"

Ứng Hoan: "....."

Ứng Trì: "....."

Hai chị em quay đầu nhìn anh, Ứng Trì trực tiếp ôm hộp bước lên hai bước, muốn đưa hộp cho anh.

Từ Kính Dư thong thả ung dung mà cho hai tay về phía sau, cúi đầu liếc cậu: "Làm gì?"

Ứng Trì ôm hộp ngây người, không biết bỏ hộp vào đâu, cậu trừng anh: "Anh làm gì mà đưa găng tay cho tôi, tôi không cần, đừng tưởng có

thể hối lộ tôi dễ như vậy."

Từ Kính Dư cười, "Vậy thế nào mới có thể hối lộ cậu?"

Ứng Trì không nghĩ tới da mặt anh lại dày như thế, cả giận nói: "Thế nào cũng không được!"

"Nếu thế nào cũng không được, gắng tay cậu cứ cầm đi, xử lý như thế nào thì tùy cậu, không thích thì ném vào thùng rác tôi cũng không ngại." Từ Kính Dư thần sắc nhàn nhạt, "Nhưng mà, người khác tặng quà cho cậu, tùy tiện ném là không lễ phép, cậu xác định muốn ném?"

Ứng Trì: "....."

Quý như vậy, cậu không nỡ xuống tay có được không?!

Từ Kính Dư nhìn về phía Ứng Hoan, thần sắc hòa hoãn vài phần, "Cậu coi như tôi đang lấy lòng cậu là được, không phải bắt người tay ngắn, cậu không cần thay đổi thái độ với tôi."

Ứng Trì: "....."

Thiếu niên ôm hộp, quần đến đỏ mặt.

Ứng Hoan cúi đầu nhin cười, liếc mắt nhìn bọn họ một cái, xoay người rời.

Đi tìm Trần Sâm Nhiên.

Đêm nay sinh nhật chắc cậu ta sẽ không đi, nếu muốn chung sống hòa thuận, vẫn nên tự mình đi mời là tốt nhất.

Ứng Hoan đi tìm một vòng, ở huấn khu huấn luyện cũng không thấy Trần Sâm Nhiên, sau đó đi đến dãy phòng nghỉ, Ứng Hoan vừa đi đến hành lang, liền nghe thấy âm thanh của Ngô Khởi, "Tôi đã liên hệ với huấn luyện

viên ở Bắc Kinh, để cậu đến đó, đổi môi trường cũng tốt, có thể giúp ích cho cậu."

Thiếu niên thanh âm trầm lãnh nói: "Tôi không đi."

Ngô Khởi có chút bực bội: "Tôi vì tốt cho cậu, cậu nhìn trạng thái mấy tháng nay của cậu xem?"

Trần Sâm Nhiên vẫn là câu kia: "Tôi không đi."

"Vậy cậu muốn thế nào? Không luyện tập? Giải nghệ?"

"....."

"Không muốn giải nghệ, không muốn nỗ lực nhiều năm bị uổng phí thì phải nghe theo sắp xếp của tôi, chờ trạng thái của cậu khôi phục, đội quốc gia sẽ để cậu đi thi."

Bên trong an tĩnh trong chốc lát.

Ứng Hoan cảm thấy nghe lén không tốt, đang muốn xoay người rời đi thì nghe thấy Trần Sâm Nhiên trả lời: "Những sắp xếp khác tôi sẽ làm theo, tôi sẽ điều chỉnh trạng thái, nhưng tôi không đi..."

Cô nhú mày, không hiểu vì sao Trần Sâm Nhiên lại ngoan cố như vậy, kỳ thật sau khi kết thúc giải đấu WSB, Từ Kính Dư và bọn Ứng Trì đều muốn tham gia các giải đấu khác, có Giải vô địch thế giới vào tháng tám, còn có sáu tháng cuối năm sẽ thi đấu giải cá nhân, còn có giải đấu ở năm sau.

Đều là dựa vào sắp xếp của huấn luyện viên và đội tuyển quốc gia.

Trần Sâm Nhiên cứ chấp nhất cái gì?

Hơn nữa không nghe huấn luyện viên sắp xếp, sau này thi đấu như thế nào?

Ứng Hoan không nghe nữa, nhìn thời gian có lẽ Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ sắp tới rồi.

Ngoài cửa câu lạc bộ, Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ đã đứng ở đó.

Hai người đang nói chuyện với bảo vệ, ra vào câu lạc bộ đều phải có giấy chứng nhận, người không rõ lai lịch muốn vào thì phải có đội viên đi cùng, hai người nói là ba mẹ Ứng Trì, bảo vệ nhìn Lục Mỹ, cảm thấy Ứng Trì rất giống bà, nhưng không quá xác định, đành nói bọn họ gọi điện thoại.

Ứng Hải Sinh vừa muốn gọi điện thoại cho Ứng Hoan, liền thấy Ứng Trì chạy tới như một cơn gió.

"Ba, mẹ, hai người tới rồi."

Ứng Hải Sinh nhìn về phía câu lạc bộ, cười cười: "Con học quyền anh ở đây có vẻ rất tốt, nhìn khá hơn trước kia nhiều."

Ứng Trì: "Kia đương nhiên, chờ chút nữa con mang ba mẹ đi xem, bên trong còn lớn hơn thế này nhiều"

Lục Mỹ cười hỏi: "Chị con đâu?"

"Ở bên trong."

Ba người đi vào, lúc này mọi người đã sớm kết thúc huấn luyện, tốp năm tốp ba xách theo bình nước đi qua bên này. Thời điểm ăn tết, Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ gọi video cho Ứng Hoan và Ứng Trì, trong video đã nhìn thấy mấy người này, Thạch Lỗi vừa ngẩng đầu liền thấy bọn họ.

Anh ta sửng sốt một chút, ngoan ngoãn chào: "Chú, dì, đã lâu không gặp."

Nói cứ như đã từng gặp nhau rồi.

Ứng Hải Sinh cười nhìn anh ta, "Chú nhớ cháu, cháu là Thạch Lỗi."

Ứng Hải Sinh đã xem đi xem lại mỗi trận thi đấu, cho nên các thành viên trong câu lạc bộ ông hầu như có thể gọi tên.

"Cháu là Dương Cảnh Thành, cháu là Triệu Tĩnh Trung, ai, thật to con."

Triệu Tĩnh Trung gãi gãi đầu, cười ngây ngô nói: "Là cháu."

Từ Kính Dư cởi bỏ dây cột, nhìn thoáng qua bên này, đem băng vải nhét vào túi quần, mặc áo thun, bước đến.

Lục Mỹ thấy anh, mắt sáng rực lên một chút: "Cháu là Từ Kính Dư đúng không."

Từ Kính Dư mỉm cười: "Đúng vậy, trí nhớ của dì thật tốt."

Lục Mỹ cười: "Khẳng định nhớ rõ."

Một người đẹp trai như vậy, làm sao có thể không nhớ rõ?

Thạch Lỗi ở bên cạnh cười: "Khẳng định nhớ rõ, rốt cuộc Kính Vương của chúng cháu cùng bác sĩ nhỏ..... Không phải, cháu là nói cùng Ứng Hoan, bác sĩ nhỏ trong đội y của bọn cháu....."

Ứng Trì nhớ kỹ lời dặn của Ứng Hoan, vội kêu: " Anh Lỗi! Anh im miệng!"

"..... Không thể nói sao?"

Thạch Lỗi cảm thấy quan hệ của Từ Kính Dư và Ứng Hoan trên cơ bản là mọi người đều biết, Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ bên này hẳn là cũng

giấu không được đi? Đều đã ồn ào trên mạng lâu như thế.

Ứng Hải Sinh nhìn về phía Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư thoáng nhìn Ứng Hoan từ bên cạnh đi tới, anh cúi đầu sờ sờ cái mũi, khóe miệng nâng lên: "Cũng không có gì không thể nói, chú, dì, hiện tại cháu và Ứng Hoan đang ở bên nhau, cháu là bạn trai cô ấy."

Người đang chạy vội tới - Ứng Hoan: "....."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Edit: Rùa

Hồn đàn!

Từ Kính Dư tên hồn đàn này!

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy thực tuyệt vọng, cho nên vừa rồi cô nỗ lực thuyết phục Ứng Trì giữ bí mật để làm gì? Chỉ mới không đến một giờ....

Cô đã bị chính bạn trai mình vả mặt.

Cô có phải nên khen Từ Kính Dư một câu dũng khí đáng khen hay không?

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ nghe Từ Kính Dư nói xong, sừng sốt vài giây, hai vợ chồng nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương, sau đó lại quay đầu nhìn Từ Kính Dư, trong lòng đều có một suy nghĩ: Vừa rồi thằng nhóc này đã nói gì? Bạn trai của con gái tôi? Con gái tôi có bạn trai khi nào?

Ứng Hải Sinh nhìn Từ Kính Dư, có chút hoài nghi chính mình nghe lầm, không xác định hỏi: "Cậu vừa nói gì, cậu là bạn trai Tiểu Hoan?"

Từ Kính Dư mỉm cười: "Vâng, bọn cháu đã quen nhau hơn hai năm, đều rất hiểu đối phương, không phải nhất thời xúc động ở bên nhau, chú có thể yên tâm."

Khuôn mặt Ứng Trì nghệt ra, cậu nhìn Ứng Hoan vẫn còn đứng ở chỗ ngoặt không dám lại đây, càng tức giận!

Nói không cho ba mẹ biết cơ mà!

Ứng Hoan căng da đầu đi qua, bước chân có chút chột dạ.

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ đại khái không nghĩ tới Từ Kính Dư sẽ thẳng thắn như vậy, hai người trên dưới đánh giá Từ kính Dư, ngoại hình lẫn diện mạo đều không có gì để chê, so với lần nhìn thấy trong video còn đẹp trai hơn.

Hai người không nghĩ tới, chỉ đến xem hai đứa con, còn có thể thuận đường nhìn bạn trai của khuê nữ.

Lục Mỹ đánh giá Từ Kính Dư, nhìn ánh mắt thành khẩn của anh, cười cười: "Không phải nói không cho Tiểu Hoan yêu đương, chỉ là chưa chuẩn bị tâm lý..." Dư quang quét qua Ứng Hoan, vội chuyển thành oán trách trừng cô, "Nha đầu này còn không nói cho vợ chồng dì, làm hai người cứ nghĩ con bé giống Ứng Trì, đầu óc đều không thông suốt, còn đang học đại học nên không thúc giục bọn nó, làm sao nghĩ được con bé không buồn hé răng mà đã có bạn trai."

Nói thật, Lục Mỹ khá vừa lòng đối với Từ Kính Dư.

Nhưng mà, có đôi khi chỉ nên nói một nửa, không nên thể hiện tất cả.

Mặt Ứng Hoan đỏ lên, đi đến trước mặt bọn họ, nhỏ giọng nói: "Không phải không buồn hé răng, còn chưa kịp nói, ba mẹ không phải đã tới sao? Cũng chuẩn bị nói cho hai người..."

Nói cái rắm!

Không phải hỗn đản Từ Kính Dư này tự nói, cô còn muốn giấu thêm một thời gian.

Ứng Hải Sinh nhìn cô nó nửa ngày vẫn chưa nói xong, ông thở dài trong lòng, nhà mình nuôi được một cây cải thìa, chăm sóc thế nào cũng thấy chưa đủ, thế mà đã bị người ta bắt đi?

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn Ứng Hoan, cô gái nhỏ không chịu nhìn anh, anh không xác định, cô có phải không vui hay không.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của Chung Vi Vi, Ứng Hoan vội ngẩng đầu nói sang chuyện khác: "Cái kia, mấy người Vi Vi đã tới, chúng ta chuẩn bị đi ăn cơm thôi."

Thạch Lỗi cười hì hì: "Được đấy, hôm nay đủ náo nhiệt, chúng tôi đi tắm rửa thay quần áo, cả người đều mùi mồ hôi."

"Rất nhanh, mười phút."

Ứng Trì nhìn về phía Lục Mỹ, "Mẹ, con cũng đi."

Lục Mỹ xua xua tay: "Đi đi, đi đi."

Mọi người tản ra, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đi tới, Chung Vi Vi cười tùm tùm kêu: "Chú, dì."

"Ai, Vi Vi, đã lâu không gặp cháu." Lục Mỹ nhìn mái tóc đã dài đến ngực của Chung Vi Vi, cười tùm tùm mà nói, "Lần trước gặp tóc cháu vẫn còn ngắn, hiện tại tóc đã dài như vậy, tóc dài rất tốt, xinh đẹp."

Sau khi vào đại học, Chung Vi Vi rất ít đến nhà Ứng Hoan, mỗi lần gặp Ứng Hoan đều gặp ở bên ngoài, hơn nữa nghỉ đông và nghỉ hè Ứng Trì đều không có ở nhà, Ứng Hoan cũng không ở nhà nên cô cũng không có cơ hội đến chơi.

Chung Vi Vi cười: "Cảm ơn dì."

Ứng Hải Sinh đánh giá câu lạc bộ khắp nơi.

Ứng Hoan cười: "Ba mẹ, con dẫn ba mẹ đi xem một vòng."

"Ừ."

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đã tới câu lạc bộ mấy lần, nhưng chưa tham quan hết, lúc này cũng cùng nhau đi theo, Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ vốn đang muốn hỏi Ứng Hoan chuyện của cô và Từ Kính Dư, hiện tại thật không tiện mở miệng.

Mười lăm phút sau, mọi người đã thay xong quần áo.

Ứng Trì đi ở phía sau Từ Kính Dư, hừ lạnh với bóng lưng của anh: "Từ Kính Dư, vừa rồi anh cố ý phải không?"

Từ Kính Dư cho tay túi quần, quay đầu liếc cậu một cái, nhàn nhạt nói: "Lúc tôi không nói thì cậu bảo tôi không có ý tốt, hiện tại tôi thẳng thắn cậu lại cảm thấy không hài lòng. Tiểu tử tông, cậu cũng thật mẹ nó khó hầu hạ."

Nói xong, xoay người bước đi.

Ứng Trì sững sốt vài giây, phát điên mà mắng cậu: "Đậu má!"

Ai mẹ nó muốn anh hầu hạ!

Khi mọi người tập hợp, Ứng Hoan quay đầu nhìn một vòng, không phát hiện Trần Sâm Nhiên. Nghĩ thầm cậu ta quả nhiên sẽ không đi, đang nghĩ sẽ tìm cậu ta sau thì thấy cậu ta đi ra từ chỗ ngoặt hành lang.

Thiếu niên mặt không biểu tình, lạnh lùng đi đến trước mặt mọi người.

Mọi người sửng sốt một chút, Thạch Lỗi phục hồi tinh thần, cười hì hì vỗ lên vai của cậu ta: "Tôi còn tưởng rằng cậu không tới."

Trần Sâm Nhiên mím môi, không phải cậu ta không muốn đi, chỉ là..... Theo bản năng, ánh mắt cậu ta quét tới Ứng Hoan, xem nhẹ Từ Kính Dư đang đứng bên cạnh cô.

Ứng Hoan đối diện ánh nhìn của cậu ta, không biết có phải ảo giác hay không, cô thấy ở đáy mắt cậu ta có một tia chờ đợi, thực mịt mờ, trong ánh mắt tối tăm của cậu ta mang theo tia chờ đợi được dấu kín.

Cô hơi hơi sửng sốt một chút, hơi há mồm, khả năng lâu rồi không nói chuyện với cậu ta, có chút mất tự nhiên: "Cái kia, cùng đi ăn cơm đi, Trần Sâm Nhiên."

Trần Sâm Nhiên khẽ động yết hầu, trầm mặc.

Loại không khí trầm mặc này thực quý dị, cả Thạch Lỗi cũng cảm thấy có chút xấu hổ, đang muốn hoà giải thì thấy cậu ta gật đầu.

Thạch Lỗi đập vào đầu cậu ta một cái: "Như thế này mới đúng chứ! Hoạt động tập thể dĩ nhiên phải cùng tham gia."

Trần Sâm Nhiên rũ mắt, yết hầu khô khốc đến nói không nên lời, còn có một cảm xúc phức tạp mang theo hưng phấn và kích động.

Ứng Hoan cười một chút, nhìn mọi người: "Chúng ta đi thôi."

Từ Kính Dư không có gì biểu tình mà nhìn thoáng qua Trần Sâm Nhiên, tay ôm lấy vai Ứng Hoan. Ứng Hoan kinh ngạc nhảy dựng, dịch lên phía trước một bước, dùng ngón trỏ gõ nhẹ vào lòng bàn tay anh, thanh âm đặc biệt nhỏ: "Ba mẹ em đang ở đây đấy."

Từ Kính Dư nhún vai, cười nhẹ: "Anh làm gì sao?"

Ứng Hoan cảm thấy thân mật ở trước mặt ba mẹ không tốt lắm, cũng rất ngượng ngùng, không phản ứng lại anh mà cất bước đi đến bên cạnh Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ.

Ngoài cửa có mấy cái xe, đều là của câu lạc bộ do Từ Kính Dư sắp xếp để đưa bọn họ đi ăn.

Từ Kính Dư có xe, anh nhìn về phía Ứng Hải Sinh, "Chú, dì, hai người ngồi xe cháu đi."

Vì thế, một nhà bốn người ngồi trên xe Từ Kính Dư.

Ứng Hoan đặc biệt khẩn trương, cô đưa mắt ra hiệu Từ Kính Dư: "Đừng nói chuyện lung tung nha!"

Từ Kính Dư nhướng mày, khóe miệng hơi nhếch.

Trên xe, Ứng Hải Sinh và Từ Kính Dư hàn huyên chuyện thi đấu, trước kia ông không chú ý thi đấu quyền anh, bởi vì có liên quan đến Ứng Trì nên bắt đầu chú ý, ông đương nhiên xem qua Từ Kính Dư thi đấu, ông thật tình khen vài câu: "Đánh đặc biệt tốt, trận đấu cùng Cuba thực xuất sắc, chú cảm thấy cháu cũng không kém hẳn, phỏng chừng chính là trọng tài có vấn đề."

Từ Kính Dư khiêm tốn nói: "Không có, vẫn là có một ít chênh lệch."

Ứng Hải Sinh cười cười: "So với thằng nhóc Ứng Trì này thì cháu mạnh hơn nhiều."

Ứng Trì tối hôm qua mới bị đánh thật sự thảm, cậu hoàn toàn không muốn nói chuyện, quay đầu xem ngoài cửa sổ.

"Ai, Tiểu Trì, mặt con làm sao vậy?"

Lục Mỹ giống như lúc này mới phát hiện trên mặt con trai có thương tích, kéo người đến bên cạnh, "Mẹ xem một chút."

Từ Kính Dư: "....."

Ngượng ngùng, là anh đánh.

Ứng Trì trầm mặc vài giây, Ứng Hoan đặc biệt khẩn trương, cô thật sợ cậu nói là Từ Kính Dư đánh.....

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, Từ Kính Dư gõ gõ ngón tay lên vô lăng, có chút không chút để ý mà nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, đầu lưỡi chống má, suy tư xem chút nữa tiêu tổ tông cáo trạng thì anh phải nói như thế nào?

Chắc, sớm biết vậy thì tối hôm qua đã để cho cậu đánh mấy cái.

Ứng Trì nhìn Ứng Hoan, cứng rắn nói: "Bị đánh trúng lúc huấn luyện."

Ứng Hoan và Từ Kính Dư cơ hồ là đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ không có hoài nghi, Lục Mỹ nhìn phía trước, ôn hòa nói: "Tiểu Dư, ba mẹ cháu làm gì?"

Từ Kính Dư trả lời, "Ba cháu là thương nhân, mẹ là nha sĩ, cũng là bác sĩ nha khoa của Ứng Hoan."

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ không nghĩ tới còn có tầng này quan hệ, Lục Mỹ cười cười: "Trách không được, hai đứa duyên phận còn không cạn."

"Đúng vậy."

Từ Kính Dư cười, liếc nhìn Ứng Hoan một cái.

Địa điểm ăn cơm là Từ Kính Dư chọn, hôm nay vừa vặn là ngày thi đại học kết thúc, vì thi đại học nên giao thông không thông thuận, nơi ăn cơm cũng chật kín chỗ.

Từ Kính Dư gửi thông tin bàn ăn vào nhóm chat để bọn Thạch Lỗi nếu đến thì trực tiếp đi vào.

Bàn ăn ở lầu ba, thang máy quá đông nên không đi được, mấy người kéo nhau đi thang bộ.

Từ Kính Dư đi phía sau, nắm tay Ứng Hoan kéo lại. Ứng Hoan đứng trên bậc thang, độ cao tương đương với anh, Từ Kính Dư nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai cô: "Tức giận?"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Edit: Rùa

Ứng Hoan quả thực có chút tức giận, cô cảm thấy yêu đương mà quá nổi bật sẽ có áp lực, tục ngữ nói "Thấy ánh sáng sẽ chết", Từ Kính Dư là vận động viên, nhưng anh đẹp trai như vậy, sau này sẽ càng nổi tiếng hơn, về sau sẽ càng được nhiều người chú ý, lời đồn đãi vớ vẩn cũng theo đó tăng lên.

Bọn họ vừa mới bắt đầu, cô thừa nhận, cô không có trái tim mạnh mẽ như anh.

Ứng Hoan nhìn Ứng Trì và ba mẹ đã đi gần đến chỗ ngoặt ở lầu ba, cũng không chú ý đến bọn họ. Cô nhìn Từ Kính Dư, nói nhẹ: "Đúng vậy, tức giận."

Từ Kính Dư ôm eo cô, "Ứng Tiểu Hoan, phải công bằng một chút, em đã gặp ba mẹ anh rồi, nếu ba mẹ em nghi ngờ, chờ đến lúc bọn họ hỏi còn không bằng anh tự thẳng thắn."

Ứng Hoan nhú mày: "Nhưng mà ba mẹ em và ba mẹ anh tính cách không giống nhau, nhà em cũng không giống nhà anh, em cảm thấy chuyện này anh nên nói với em một tiếng...."

Từ Kính Dư chống má, trong lúc nhất thời không nói ra lời.

Hai người trầm mặc vài giây.

"Này, hai người làm gì mà còn chưa lên, mọi người đều...."

Ứng Trì đi được một đoạn lại quay lại, đứng ở chỗ ngoặt, thấy Từ Kính Dư ôm Ứng Hoan, thanh âm dừng lại, cậu gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng, lại nhin không được mắng: "Từ Kính Dư anh chú ý một chút! Đây là nơi công cộng đấy!"

Từ Kính Dư nhìn lên, bàn tay đặt trên eo Ứng Hoan nắm thật chặt, cúi đầu nói: "Tối nay lại nói?"

Ứng Hoan gật đầu: "Vâng."

Ứng Trì thấy bọn họ đi lên, xoay người đi tiếp, trước khi đi còn trợn trắng mắt một cái.

Phòng ăn rất lớn, ba hàng ghế dài vây quanh một bàn ăn.

Bởi vì đều là người trong câu lạc bộ nên Từ Kính Dư cũng hiểu biết ít nhiều khẩu vị và sức ăn của mọi người, đơn giản chính là muốn ăn thịt, cho nên lúc đặt phòng anh đã đặt luôn đồ ăn, bây giờ đi đến đã có đồ ăn được mang lên.

Ứng Hoan ngồi xuống cạnh Lục Mỹ, Từ Kính Dư liền ngồi xuống bên cạnh cô.

"Đợi chút cơm nước xong muốn đi chỗ nào?"

"Mới bắt đầu ăn đã nghĩ đến tăng hai?"

"Có sắp xếp gì không? Kính Vương trả lời một chút."

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua Thạch Lỗi, "Có, chỗ cũ đi."

Ngô Khởi cùng mấy huấn luyện viên ngồi ở một bàn khác, nghe vậy lắc đầu, huấn luyện viên Lưu nói: "Đám nhóc này, thi đấu còn chưa kết

thức đã nghĩ tới chơi."

Ngô Khởi cười cười: "Thôi, để bọn nó thả lỏng đi."

Sau khi ăn xong là 8 giờ, Ứng Hải Sinh ra ngoài đã nửa ngày, thân thể ông không thích hợp thức đêm, cũng không thích hợp đi mấy nơi như KTV, Lục Mỹ nói muốn đi về trước.

Từ Kính Dư nhìn về phía bọn họ, cười nói: "Cháu đưa hai người đi."

Ứng Hải Sinh xua xua tay: "Không cần đưa không cần đưa, cháu cứ ở lại đi, chú về cũng phải mất hơn ba giờ," Ông nhìn biểu tình kiên trì trên mặt Từ Kính Dư, khóe miệng lộ ra ý cười, "Người trẻ tuổi các cháu cứ chơi đi, nhiều người như vậy lại là sinh nhật Tiểu Hoan, hai đứa xem như là chủ nhà, không nên vắng mặt, chú gọi xe về vẫn tốt hơn."

Lục Mỹ cũng nói: "Đúng thế, Tiểu Hoan lại đây một chút."

Ứng Hoan hiểu Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ, hai người luôn như vậy, cô nhìn về phía Từ Kính Dư, nhỏ giọng nói: "Anh ở lại tiếp đón bọn họ đi, em và Ứng Trì đưa ba mẹ lên xe."

Từ Kính Dư liếc nhìn cô một cái, cười, "Cũng được."

Ứng Hoan cùng Ứng Trì đưa ba mẹ xuống lầu, thời gian này không dễ gọi xe, Ứng Hoan đứng chờ cùng họ, Ứng Trì đi gọi xe.

Lục Mỹ lôi kéo Ứng Hoan hỏi: "Cái kia, Tiểu Dư đối với con có tốt không?"

Ứng Hoan không quen nói về bạn trai với ba mẹ, có chút ngượng ngùng, hàm hồ nói: "Có ạ, anh ấy đối với con rất tốt."

"Mẹ thấy thằng bé rất tốt, thẳng thẳng lại thành khẩn, vừa thấy liền biết rất có chủ kiến, tính cách khả năng tương đối mạnh mẽ. Chủ yếu là

điều kiện tốt, thằng bé còn ít tuổi đã có xe tốt như vậy, ba nó làm kinh doanh khẳng định điều kiện gia đình tốt hơn nhà mình rất nhiều....." Lục Mỹ có chút không yên tâm, nhưng cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Con đó, cũng đừng có cái gì cũng nhân nhượng nó, chịu ủy khuất thì phải nói, biết không?"

Ứng Hoan cười một chút: "Con biết, mẹ yên tâm đi."

Lúc này, Ứng Trì đã gọi được xe, đứng ở phía trước vẫy tay với mọi người.

Lục Mỹ đưa cho Ứng Hoan lì xì rồi kéo Ứng Hải Sinh lên xe.

Từ Kính Dư đặt phòng ở KTV, lúc Ứng Hoan và Ứng Trì đến bọn họ đã bắt đầu chơi rồi.

Thạch Lỗi gọi bia, Ngô Khởi nhú nhú mày, cũng không ngăn cản, chỉ dặn họ vài câu: "Không được uống nhiều quá, phải biết điểm dừng, sắp thi đấu rồi, nhớ kỹ lời tôi nói, đừng có để ngoài tai."

Thạch Lỗi hắc hắc cười: "Bảo đảm không uống say."

Dương Cảnh Thành: "Bia mà, rất khó uống say, chỉ là đi tiểu hơi nhiều."

Thạch Lỗi cười anh ta: "Cậu mẹ nó đây là thận hư đi!"

"Hư cái đầu cậu! Mẹ nó thận cậu mới hư!"

"Ha ha ha ha ha!"

Ứng Hoan đi tới không thấy Từ Kính Dư, cô ngồi xuống cạnh Hàn Thấm, Hàn Thấm cười: "Chị thấy bọn họ dựa vào sinh nhật của em để lấy cớ đi chơi, thời gian trước bị quản chặt quá mà."

Ứng Hoan cười cười: "Huấn luyện viên Ngô cũng ở chỗ này, bọn họ có muốn chơi hơn nữa cũng không được."

Vừa dứt lời, Từ Kính Dư đẩy cửa tiến vào, anh đem điện thoại nhét vào túi quần, đi đến chỗ Ứng Hoan.

Anh ngồi xuống bên cạnh Ứng Hoan, Ứng Hoan hỏi anh: "Anh không chơi cùng bọn họ?"

Từ Kính Dư nắm tay cô đặt ở trên đùi, nhìn thoáng qua bọn Thạch Lỗi, đám người kia người chơi bài, kẻ chơi xúc xắc. Nửa năm này mọi người thi đấu chính là huấn luyện, có đôi khi ăn ngủ đều ở trên máy bay, đều nhen hồng rồi, bây giờ chơi lên cũng đặc biệt điên cuồng.

"Đậu má! Hai người cấu kết với nhau chơi tôi đúng không?"

Dương Cảnh Thành chỉ vào Thạch Lỗi và Ứng Trì mắng to.

Ứng Trì vô tội lắc đầu: "Không có."

Thạch Lỗi: "Chính mình không may mắn lắm phải phân còn mắng ai?"

Đã hơn một năm, Ứng Trì đi theo Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành học không ít tật xấu, rõ ràng nhất chính là nói lời thô tục, thiếu niên thuần lương trước kia hiện giờ hợp nhau chơi xấu đồng đội không chút do dự. Dương Cảnh Thành đau lòng lấy tay che ngực: "Tiểu tử tông, nhớ trước đây cậu đơn thuần bao nhiêu! Đi theo Thạch Lỗi cậu đã học được cái gì? Hả?"

Ứng Trì ngượng ngùng, cầm lấy một chén rượu trên bàn: "Được được được, tôi uống giúp anh ly này."

Lúc này, Chung Vi Vi đoạt lấy ly rượu trên tay cậu, Ứng Trì sững sờ nhìn cô, "Chị Vi Vi, chị làm gì vậy?"

Chung Vi Vi nhìn về phía Dương Cảnh Thành, hừ một tiếng: "Trò này anh đã dùng ba lần, ly này tôi uống giúp cậu ấy."

Ứng Trì chưa kịp nói gì thì đã thấy Chung Vi Vi ngửa đầu đem ly rượu hết. Thiếu niên gãi gãi đầu, mặt có chút hồng, ở dưới ánh đèn mờ ảo vẻ phá lệ xinh đẹp, Chung Vi Vi đặc biệt muốn véo mặt cậu một cái, không biết xúc cảm có giống khi véo mặt Ứng Hoan hay không.....

Thiếu niên vò đầu nói: "Cái kia, chị Vi Vi, chị không cần uống giúp em, em là nam, để nữ uống rượu giúp thật mất mặt....."

Chung Vi Vi: "....."

Còn biết sĩ diện?

.....

Từ Kính Dư dựa vào sô pha, tư thái lười biếng, anh nhéo ngón tay tinh tế mềm mại của Ứng Hoan, giọng điệu lười biếng: "Không đi, không muốn uống rượu."

Ứng Hoan nhớ tới anh từng nói đến quy định một tháng cấm rượu và cấm dục, yên lặng không nói chuyện.

Lâm Tư Vũ quay đầu, gọi to: "Tiểu Hoan, cậu cũng tới chơi đi."

Ứng Hoan: "Ừ."

Cô đứng dậy, Từ Kính Dư cũng đứng dậy theo.

"Không phải anh không uống rượu sao?"

"Anh chơi giúp em, miễn cho bọn họ khi dễ em."

Từ Kính Dư là cao thủ chơi bài, trừ phi bài quá xấu, bằng không rất ít thua, chơi mười ván mới thua một ván.

Ứng Hoan theo bản năng đi lấy chén rượu, bị anh đoạt lại.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Không phải anh nói không muốn uống rượu sao?"

Thạch Lỗi nói: "Gần một tháng không thi đấu, sợ cái gì."

Từ Kính Dư trực tiếp uống cạn, buông cái ly, không chút để ý mà nhìn Ứng Hoan: "Chơi thua, không có cách nào cả, dù sao cũng không thể nhìn em uống." Anh nghiêng đầu, tới gần tai cô, tiếng nói trầm thấp giống như gãi nhẹ vào tâm cô, "Tối qua anh mơ thấy em, cũng không khác gì uống mấy chén rượu này."

Ứng Hoan sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn anh, muốn hỏi anh mơ thấy cái gì.

Vừa nhắc mắt, liền đối diện với đôi mắt đen sâu như hồ nước của anh, khóe miệng người nọ hơi nhếch, cười đến phong lưu lại có chút hư hỏng, cô bỗng nhiên nhớ tới hành vi khiến người thẹn thùng của hai người hôm qua, mặt đỏ lên.

Thật sự nếu không hiểu anh mộng cái gì, cô thật có lỗi với ngành học của mình.

"Lưu manh."

Cô cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, nhỏ giọng mắng anh.

Từ Kính Dư tiếp nhận bài mà Thạch Lỗi chia đến, kỳ thật anh rất ít có những giấc mộng thế này, cho dù có thì cũng là hư vô mờ mịt. Tối hôm qua là lần đầu tiên mơ thấy một người rõ ràng như vậy, tất cả đều là Ứng Hoan,

ngày hôm sau trời chưa sáng đã tỉnh lại, cũng cảm thấy chính mình rất hạ lưu. Anh nhìn thoáng qua cô gái đang thẹn thùng bên cạnh, không chút để ý mà cười nói: "Ừ, lúc anh tỉnh lại cũng cảm thấy mình rất cảm thú."

Thực sự là tự mình hiểu lấy!

Tại Ứng Hoan đỏ bừng, sợ người khác nghe thấy lời bọn họ nói, vội trừng anh một cái: "Anh đừng nói nữa."

Từ Kính Dư cười nhẹ ngời dậy.

Góc sofa, Trần Sâm Nhiên ngồi một mình ở đấy, mở mấy chai bia, mỗi lần uống xong đều nhìn Ứng Hoan một cái. Rất nhanh, bên chân đã có mấy vỏ chai rỗng.

Hàn Thấm nhìn cậu ta, cảm thấy quanh thân cậu ta như tự tạo ra một lớp màng chắn, bên trong là màu đen bao trùm. Cô lắc đầu, cầm theo chai bia đi qua, ngồi xuống bên cạnh, quay đầu nhìn cậu ta, "Cậu trốn ở chỗ này làm gì?"

Trần Sâm Nhiên lạnh giọng nói: "Không làm gì."

Hàn Thấm hướng bên kia nâng nâng cằm, "Vừa rồi Thạch Lỗi kêu cậu qua chơi cùng, sao cậu không đi? Nếu đã tới, không nên ngồi một chỗ như vậy, hay là... cậu tới đây chỉ để xem Ứng Hoan?"

Trần Sâm Nhiên đột nhiên ngẩng đầu xem cô, đôi mắt gắt gao trừng mắt cô.

Nửa ngày, mới cắn răng nói: "Tôi không biết chị đang nói cái gì."

"Tôi cảm thấy, cậu thiếu Ứng Hoan một lời xin lỗi."

"Nếu xin lỗi, thì sẽ không giống như bây giờ không nói được với cậu cậu nào, cũng sẽ không áp lực."

"Lúc trước Ứng Hoan chủ động nói chuyện với cậu."

.....

Hàn Thấm lái nhai liên miên mà nói một đống, thanh âm không lớn, xác định Trần Sâm Nhiên có thể nghe thấy.

Cái tình huống này của Trần Sâm Nhiên, trực tiếp kêu cậu ta đi gặp bác sĩ tâm lý rất khó, cô chỉ có thể hỏi bác sĩ tâm lý rồi ở giữa giúp đỡ cậu ta. Đương nhiên, cô không có khả năng trực tiếp chọc vào bí mật cậu ta giấu ở trong lòng.

Cậu ta thích Ứng Hoan.

Quá trình phát triển tình cảm có chút vụn vặt, lấy tính cách này của cậu ta, hơn nữa thái độ trước đây đối với Ứng Hoan, có lẽ đời này cũng nói không nên lời.

.....

Trần Sâm Nhiên cầm chai bia, cúi đầu.

Có chút chất phác ngồi im nghe cô nói.

Một lát sau, bỗng nhiên đứng dậy rời đi.

Ném xuống một câu: "Không cần chen xen vào việc người khác."

Hàn Thấm nhìn bóng dáng quật cường cô đơn của cậu ta, đập nhẹ gáy, thật mẹ nó khó thông.

.....

Bởi vì có Ngô Khởi trấn ải nên tất cả mọi người đều không dám chơi đến quá mức, gần 12 giờ liền chuẩn bị tan.

Ứng Hoan muốn đi thanh toán thì bị Từ Kính Dư dè lại, "Ở chỗ này chờ."

Ứng Hoan nhỏ giọng nói: "Vẫn là để em đi đi."

Buổi tối ăn cơm là anh trả tiền, đi KTV gọi đồ cũng là anh trả, có lẽ không dưới một vạn rồi, trong lòng Ứng Hoan cảm thấy tiêu tiền của Từ Kính Dư như vậy không tốt lắm. Hơn nữa tiền cô làm thêm ở câu lạc bộ cũng không ít, còn có tiền cô để dành, khế căn môi, vẫn có thể trả.

Từ Kính Dư đại khái biết cô suy nghĩ cái gì, xoa nhẹ gáy cô một chút, cười nhẹ: "Anh ở chỗ này, sinh nhật em còn để em trả tiền, làm bạn trai em chỉ để trang trí à?"

"Ở chỗ này chờ anh."

Nói xong, xoay người liền bước đi.

Ứng Hoan có chút buồn bực mà đứng tại chỗ.

Một đám người trước đi ra ngoài, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ nói phải đợi cô, Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Các cậu xuống lầu trước đi."

Tài xế cũng uống rượu nên phải gọi xe về, lúc này gọi xe rất khó, chỉ có thể từng nhóm rời đi.

Ứng Trì đã bị Thạch Lôi lôi đi, Chung Vi Vi biết cô đang đợi Từ Kính Dư, cười tủm tỉm nói: "Chúng tớ đi trước, cậu vẫn về phòng ngủ đúng không?"

Ứng Hoan trừng cô: "Đương nhiên đi trở về."

Lâm Tư Vũ cười: "Chúng tớ đi trước đây."

Hai người rời đi, trong phòng chỉ còn Ứng Hoan, cô đi khắp phòng xem mọi người có để quên gì không.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Cô tưởng Từ Kính Dư đã trở lại, vội quay đầu nhìn.

Trần Sâm Nhiên đứng ở cửa nhìn cô.

Ứng Hoan hơi sửng sốt, nhẹ giọng hỏi: "Cậu còn không đi sao?"

Trần Sâm Nhiên không nói chuyện, nhìn chăm chăm cô một lúc, sau đó chậm rãi đi tới, khuôn mặt cậu ta căng ra, tư thế bước đi cũng cứng đờ vô cùng. Ứng Hoan nhìn bộ dáng của cậu ta, tự dưng có chút khẩn trương, cậu ta tới gần hơn một chút, cô đã ngửi thấy mùi rượu rất nồng.

Ứng Hoan không khỏi có chút sợ hãi, "Cậu... cậu muốn làm gì?"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Edit: Rùa

Cậu ta muốn làm gì?

Trần Sâm Nhiên nhìn Ứng Hoan, hôm nay cô mặc một cái váy mới, hẳn là mới đi, bởi vì cậu ta chưa thấy qua. Váy không tay màu trắng, hoa văn đơn giản, tóc dài rối tung che lại bờ vai mượt mà trắng nõn, khí chất tươi mát mang theo phong độ trí thức.

Cậu ta nhìn gương mặt trắng nõn xinh đẹp, nhớ tới lời nói nhỏ nhẹ khi đỡ dành người khác, hậu tri hậu giác phát hiện, một cô gái như vậy thật sự quá tốt đẹp.

Cậu ta nỗ lực hồi tưởng, cũng đã có chút nghĩ không ra dáng vẻ cô đeo niềng răng, cũng không biết lúc trước mình rốt cuộc mang theo tâm tình gì mà nói với cô những lời khó nghe như vậy, làm ra nhiều hành vi quá đáng như vậy.

Vừa rồi cậu ta không ngừng tự chuốc rượu cho mình, trong đầu đã nghĩ những cái gì?

Đáy lòng cậu ta có rất nhiều lời muốn nói, lúc thì muốn xin lỗi cô, lúc thì muốn nói mình không ghét cô như vậy, thậm chí.....

Từ "Thích" như là một cấm kỵ.

Cậu ta tưởng tượng đến từ này, thứ hiện lên trong đầu chính là hình ảnh cô ở chung với Từ Kính Dư. Nháy mắt kia, cậu ta có chút hoài nghi chính mình thật sự thích cô sao? Nếu không phải, cậu ta như thế nào sẽ biến thành bộ dáng này?

Ứng Hoan nhìn biểu tình thay đổi liên tục trên mặt cậu ta, cố nhin kinh hãi trong lòng, khẩn trương hỏi: "Trần Sâm Nhiên, có phải cậu say rồi không?"

Trần Sâm Nhiên vẫn không nói chuyện, đã lâu lắm rồi cậu ta không nói chuyện với cô, rất sợ lời phát ra khỏi miệng là những lời không hay, cậu ta há miệng thở dốc, lại lắc đầu. Cậu ta không có say, nhưng cũng không thanh tỉnh, giống như cồn bốc lên não, đần độn vô thức, không biết nên xin lỗi trước hay là nói thích trước.

Cậu ta lại tiến lên phía trước một bước.

Ứng Hoan nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cậu ta, ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người cậu, có chút sợ hãi mà nuốt nước bọt, dựa vào cạnh xô pha lạng lẽ dịch ra sau một bước.

Trần Sâm Nhiên nhìn sắc mặt của cô, đáy lòng trầm xuống, cho rằng cô muốn đi, cắn răng gắt gao nhìn chăm chăm cô, bước nhanh lên phía trước một bước.

Ứng Hoan trong lòng thất kinh, hoảng loạn lui về phía sau.

Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên bắt lấy tay cô, gắt gao mà nắm chặt, đôi mắt màu đỏ tươi, gân xanh trên trán nổi lên.

Ứng Hoan hoàn toàn bị bộ dáng này của cậu ta đạo sợ, tay cũng bị cậu ta nắm đau, cô dẩy tay ra, vội la lên: "Trần Sâm Nhiên, cậu định làm gì? Cậu buông ra trước, có gì từ từ nói....."

"Cô....." Giọng nói khô khốc, cậu ta gian nan mà phun ra một chữ. Cậu ta nói không ra lời, quai hàm cắn chặt, bộ dáng càng đáng sợ.

Tim Ứng Hoan như nhảy lên cổ họng, ánh mắt quét về phía cửa, cổ trấn định nói: "Trần Sâm Nhiên, cậu có chuyện gì thì từ từ nói, Từ Kính Dư sắp quay lại, cậu....."

Vừa nghe cô nhắc đến Từ Kính Dư, Trần Sâm Nhiên sa sầm mặt, tay nắm càng chặt hơn.

Ứng Hoan cảm giác tay mình sắp bị cậu ta bóp gãy, vô cùng đau đớn, cô hít một hơi thật sâu, nỗ lực thuyết phục cậu ta: "Cậu thả tay tôi ra trước.... cậu nắm như vậy khiến tôi rất đau.....tôi....."

"Cô, hiện, tại, rất....."

Trần Sâm Nhiên như là không nghe lời cô nói, chỉ nhìn thấy biểu tình sợ hãi của cô, gằn từng chữ một gian nan nói ra.

Lời còn chưa dứt.

Cửa đã bị người đá văng.

Rầm ——

Một tiếng vang lớn.

Từ Kính Dư đen mặt, cả người đầy tức giận bước nhanh đi tới.

Ứng Hoan thấy anh, ánh mắt sáng lên, đáy lòng cảm thấy yên tâm, vội gọi anh: "Từ Kính Dư....."

Trần Sâm Nhiên cứng đờ, hơi xoay đầu.

Từ Kính Dư không nhìn Ứng Hoan, trực tiếp túm lấy cổ áo Trần Sâm Nhiên, một tay khác dấm lên cánh tay cậu ta, đau đớn không kịp phòng ngừa khiến cậu ta buông bàn tay đang nắm tay Ứng Hoan ra, Từ Kính Dư không đợi cậu ta phản ứng đã đạp một chân lên đầu gối cậu ta.

Cả người Trần Sâm Nhiên bị ném lên sô pha, sắc mặt Từ Kính Dư rất dọa người, lúc định đạp lên bụng cậu ta thì Ứng Hoan nắm lấy tay anh, vội nói: "Đừng đánh."

Từ Kính Dư cúi đầu liếc cô, trầm giọng hỏi: "Vừa rồi cậu ta làm gì em?"

Ứng Hoan nhú mày, cúi đầu nhìn thoáng qua Trần Sâm Nhiên chật vật ngã trên sô pha. Lúc này Trần Sâm Nhiên đã có vài phần thanh tỉnh, cậu ta nhìn Ứng Hoan, đáy mắt phức tạp mang theo chút giãy giụa và đau kịch liệt.

"Cậu ta..... Chỉ kéo tay em, em cũng không biết."

Ứng Hoan nhìn không hiểu cảm xúc của Trần Sâm Nhiên, nhưng vừa rồi cũng không xảy ra chuyện gì, cô không muốn Từ Kính Dư đánh người. Cảm xúc của Trần Sâm Nhiên kém thành như vậy, lại uống say không còn biết gì, Từ Kính Dư còn đánh nữa, hậu quả không nhẹ.

Từ Kính Dư lạnh lẽo liếc nhìn Trần Sâm Nhiên, lãnh đạm nói: "Đừng cho là tôi không biết cậu suy nghĩ cái gì, thu hồi tâm tư này của cậu lại."

Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên giơ tay che lại mặt, kịch liệt thở hỗn hển vài cái, thoát nhìn vô cùng khó chịu.

Ứng Hoan không kịp hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Từ Kính Dư, cô hơi sửng sốt khi thấy Trần Sâm Nhiên như vậy, cô định khom lưng kéo tay cậu ta lên xem thế nào. Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên đứng lên, đẩy cô và Từ Kính Dư ra, đầu đá lung tung vài cái muốn chạy ra ngoài.

Từ Kính Dư lạnh mặt đè vai cậu ta lại, móc di động ra gọi điện thoại cho Thạch Lỗi.

"Đi rồi sao?"

"Chưa đi."

"Chưa thì quay lại đây, nhanh lên."

Từ Kính Dư cúp điện thoại, đè Trần Sâm Nhiên còn đang dầy dựa lại, thẳng nhóc này đầu óc không thanh tỉnh, thả ra còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thạch Lỗi không biết phát sinh chuyện gì, nghe ngữ khí nghiêm trọng của Từ Kính Dư, nửa giây cũng không dám chậm trễ, lôi kéo Dương Cảnh Thành chạy trở về.

Ứng Trì và Chung Vi Vi vừa gọi xe tới, quay đầu lại nhìn thoáng qua, "Anh Lỗi đi đâu thế?"

Triệu Tĩnh Trung đã ngồi vào ghế phụ, "Có thể là quên đồ, các cậu mau lên xe."

Trong phòng, Trần Sâm Nhiên giãy giụa vài cái, sức lực cậu ta cũng lớn nhưng lại không bằng Từ Kính Dư. Vài phút sau, giống như rượu ngấm vào người hơn, cả người mềm nhũn, vùi đầu ngồi trên sofa, không rên một tiếng, cũng không giãy giụa.

Thiếu niên rũ đầu giống như không còn sinh khí, nhìn qua suy sút cực kỳ.

Trong lòng Ứng Hoan có chút bất an, ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, "Cậu ta không có việc gì đi?"

Từ Kính Dư đạm thanh: "Uống say."

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đẩy cửa vào, thấy Trần Sâm Nhiên suy sút vùi đầu cuộn tròn trên sô pha, sừng sốt một chút, "Đây là làm sao vậy?"

Từ Kính Dư quay đầu lại, ngữ khí nhàn nhạt: "Cậu ta uống say, các anh dẫn cậu ta trở về."

Thạch Lỗi chặc một tiếng: "Thằng nhóc này không chơi cùng chúng ta mà lại chui vào một góc uống say?"

Anh ta đi qua, kéo Trần Sâm Nhiên lên, lúc này Trần Sâm Nhiên thật sự quá say rồi, cả người không chút sức lực, ý thức không rõ. Thạch Lỗi mắng câu, "Đậu má, đây là đã uống bao nhiêu, Dương Cảnh Thành cậu nhanh lại đây hỗ trợ."

Dương Cảnh Thành vội đỡ một bên.

"Chúng ta đưa cậu ta đi."

"Ừ."

Ba người đi rồi, Từ Kính Dư cũng không nóng nảy muốn đi luôn, ngồi xuống sô pha, kéo Ứng Hoan ngồi lên đùi mình, vuốt tóc cô, thấp giọng hỏi: "Bị dọa rồi?"

Ứng Hoan lắc đầu: "Lúc đầu đúng là bị dọa, hiện tại cẩn thận nghĩ lại, khả năng em nghĩ sai rồi."

Có lẽ Trần Sâm Nhiên cũng không có ác ý, chỉ là tâm tư của cậu ta quá khó đoán.

Từ Kính Dư nhú mày: "Mặc kệ thế nào, đàn ông uống say đều rất nguy hiểm, sau này gặp phải thì nhớ tránh xa một chút."

"Vậy còn anh?" Ứng Hoan nhìn anh, "Anh uống say thì sao?"

Cô cũng mặc kệ sao?

Từ Kính Dư nửa híp mắt, khóe miệng hơi nhếch: "Anh có thể giống bọn họ? Anh là bạn trai em."

Ứng Hoan đáp một tiếng.

Từ Kính Dư cúi người, đầu gác ở trên cổ cô, thấp giọng nói: "Anh rất ít uống say, cho dù uống say cũng sẽ giữ lại một tia thanh tỉnh, sẽ không làm em bị thương, yên tâm đi."

Ứng Hoan không hé răng.

Qua vài giây, Cô nhìn anh nói: "Đi thôi, bằng không ký túc xá sẽ đóng cửa."

Hôm nay vừa lúc là thứ sáu, dì quản lý ký túc khá dễ nói chuyện, muộn một chút còn cố thể mở cửa cho bọn cô, nhưng nếu quá muộn sẽ không được.

Trên tay Từ Kính Dư đeo một cái đồng hồ thể thao màu đen, anh rũ mắt nhìn thời gian, đã hơn 12 giờ. Anh nghiêng đầu, hơi thở ấm áp phun lên cái cổ trắng nõn của cô, môi nhẹ nhàng dán lên.

Cả người Ứng Hoan cứng lại, hô hấp bỗng nhiên dồn dập.

Từ Kính Dư hôn cổ cô, dịch chuyển từng chút từng chút một lên tai cô, cắn nhẹ vành tai tinh xảo của cô. Cả người Ứng Hoan như bị điện giật, thân thể nhẹ nhàng run lên, mềm nhũ tựa vào lòng anh. Từ Kính Dư không nghĩ tới cô lại ngoan như vậy, cười nhẹ ra một tiếng, đè lại gáy cô rồi hôn lên.

Ứng Hoan dựa vào ngực anh, Từ Kính Dư thấp giọng nói: "Tiểu Kim Ngư, em cũng đáp lại một chút, được không?"

Ứng Hoan đỏ bừng mặt, ôm lấy cổ anh, trúc trặc đáp lại.

Nụ hôn của Từ Kính Dư cũng giống con người của anh, không tính ôn nhu, sẽ không quá mạnh bạo, anh nhất định là sẽ triền miên mà hôn cô sâu hơn.

Nửa ngày, Từ Kính Dư buông Ứng Hoan đã thở không nổi ra, chạm vào mặt cô, nói thẳng: "Lượng hô hấp quá kém, chờ thi đấu kết thúc sẽ dạy em đánh quyền."

Ứng Hoan cúi đầu, thanh âm rất nhỏ: "Em là bác sĩ không phải vận động viên, có thể so với anh sao?"

Từ Kính Dư nhướng mày, dựa vào trên sofa chờ bình ổn hô hấp, lôi kéo cô đứng dậy, "Đi thôi, đưa em trở về."

Ứng Hoan dẫm phải vài vỏ chai bia, bị vướng một chút, Từ Kính Dư duỗi tay kéo người lên, "Nhìn đường."

Hai người xuống lầu, xe đã chờ ở đó.

Từ Kính Dư kéo Ứng Hoan ngồi vào ghế, anh thò người ra, từ ghế phụ cầm lấy một cái hộp, nhét vào lòng Ứng Hoan, "Quà sinh nhật, vốn dĩ vừa rồi xuống dưới sớm một chút, vừa lúc đuổi kịp 12 giờ, bây giờ qua rồi, sẽ không tức giận chứ?"

Ứng Hoan lắc đầu: "Không có."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, "Nhưng em giận việc lúc trước."

Từ Kính Dư liếm khóe miệng, ý bảo tài xế: "Lái xe, đến đại học A."

Nói xong, nhìn về phía Ứng Hoan, có chút trầm mặc, tựa hồ đang suy nghĩ nên giải thích như thế nào, bởi vì anh cảm thấy mình không làm sai gì cả, anh nâng nâng cằm: "Xem quà trước?"

Ứng Hoan nhấp môi, trầm mặc hai giây, đành mở quà trước, suy đoán xem anh tặng cái gì.

Phát hiện chính mình đoán không được.

Cô mở hộp ra, bên trong là một mô hình máy bay tư nhân.

Cho dù bên trong xe tải thì vẫn có thể nhìn ra mô hình này rất tinh xảo, chất liệu không phải loại bình thường.

Cô sửng sốt một chút.

Quay đầu nhìn anh, hỏi: "Vì sao đưa em mô hình máy bay, cái này có phải quá thẳng nam không?"

Từ Kính Dư suy nghĩ một chút, lúc trước Chu Bách Hạo đưa ra kiến nghị, túi xách, son môi, mỹ phẩm dưỡng da..... Nhưng anh không hiểu rõ mấy cái này, hoặc là nói, đây là sinh nhật đầu tiên anh và Ứng Hoa ở bên nhau, anh cảm thấy đưa mấy thứ này quá tục khí, không xứng với cô.

Từ Kính Dư lấy mô hình máy bay ra đặt ở trên tay cô.

"Anh có một người bạn tên Lục Trác Phong, cậu ấy học trường quân đội, hiện tại đang ở trong quân ngũ, biết điều khiển các loại chiến cơ, rất ngẫu. Mô hình là anh nhờ cậu ấy, liều mạng rất lâu, anh đánh quyền còn có thể, làm mấy thứ này thì không được, rất nhiều linh kiện quá nhỏ....." Anh dừng một chút, nhẹ nhàng cười, cúi đầu nhìn cô, "Muốn tặng em máy bay tư nhân, đưa mô hình trước vậy."

Ứng Hoan đối đối diện với ánh mắt đen nhánh thâm trầm của anh, đầu quả tim khẽ run.

Cô biết anh có thể làm được, về sau cũng nhất định sẽ có năng lực này.

Ứng Hoan cúi đầu, vuốt mô hình trên tay, ngoài ý muốn, cô rất thích cảm xúc lạnh lẽo trên tay, cô quay đầu lại nhìn anh, ngữ khí nghiêm túc: "Không cần, em không thích máy bay tư nhân, anh ngàn vạn lần đừng mua."

Từ Kính Dư cười, không chút để ý gật đầu: "Được, không mua, đổi thành mô hình xe?"

Ứng Hoan: "Vâng."

Dù sao không phải cái gì mà máy bay tư nhân là được, quà tặng này sẽ hù chết người.

Tài xế không ngừng liếc về phía kính chiếu hậu, tò mò muốn chết, ông ta rốt cuộc đang chờ người nào đây, phú nhị đại? Mở miệng liền nói tặng máy bay tư nhân, có nhiều tiền như vậy sao?

Xe trực tiếp chạy đến dưới ký túc xá.

Vừa đúng giờ.

Từ Kính Dư đè tay Ứng Hoan lại, "Từ từ, anh muốn nói mấy câu."

Ứng Hoan quay đầu: "A?"

Từ Kính Dư nhìn cô, nghiêm túc nói: "Anh là quyền thủ thiên về tấn công, trong lúc thi đấu rất sợ bị động, một khi bị động liền xác định sẽ thua."

"Anh rất sợ thua."

"Cho nên, Ứng Tiểu Hoan, ở bên em anh cũng không quen bị động, mặc kệ phương diện nào, anh đều quen nắm mọi việc trong tay. Khả năng có chút cường thế, em tức giận anh cũng có thể hiểu."

Ứng Hoan sừng sốt một chút.

Từ Kính Dư nhìn cô, đầu lưỡi chống má, "Anh sẽ sửa, hửm?"

Ứng Hoan nhìn anh, vẫn không nói chuyện.

Từ Kính Dư vỗ vỗ đầu cô, nói thêm: "Được rồi, đi lên đi."

Anh nghiêm túc như vậy, nói với cô một câu "Anh sẽ sửa?", Thật sự làm cho cô không có biện pháp không động tâm, Ứng Hoan nói không rõ cảm giác ở đáy lòng, một khắc kia, cô chỉ cảm thấy mình giống như càng thích anh.

So với một giây trước, càng thích hơn.

Cô cười một chút, tiến gần phía trước hôn lên môi anh, "Vâng."

Từ Kính Dư đê cô lại, dùng sức hôn trở về.

Tài xế một đường bị nhét đầy mình cầu lương, lại nhìn trộm ở gương chiếu hậu, có chút xấu hổ mà quay đầu xem ngoài cửa sổ.

.....

Ứng Hoan trở lại ký túc xá, mặt rất hồng.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ còn chưa ngủ, thấy cô trở về thì sôi nổi từ trên giường ngồi dậy, Lâm Tư Vũ nhướn mày: "Còn tưởng rằng cậu không trở lại cơ."

Chung Vi Vi nhìn cái hộp cô ôm trong ngực, "Tò mò một chút, Kính Vương tặng quà sinh nhật gì?"

Ứng Hoan nhìn hai người, đặt hộp lên bàn, mở ra.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đều ngu luôn, Chung Vi Vi nhin không được hỏi: "Mô hình máy bay? Anh ấy xác định không đưa sai đối tượng?"

Ứng Hoan cười, lắc đầu: "Không có."

Chung Vi Vi phục.

Lâm Tư Vũ một lời khó nói hết mà nói: "Kính Vương này cũng có thể cưa cậu đến tay, kia thật là dựa mặt."

"À....." Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nhin không được cười, "Anh ấy nói trước đưa một cái mô hình, về sau đưa đồ thật."

Chung Vi Vi: "....."

Lâm Tư Vũ: "???"

Ứng Hoan nhìn biểu tình của hai người, lại nói: "Tớ nói không cần, đưa mô hình là được."

Lâm Tư Vũ mặt không biểu tình: "Tớ thu hồi lời vừa nói, là tớ không hiểu kịch bản của quyền vương, xem thường anh ấy, tớ có tội."

Đưa máy bay tư nhân.

Này mẹ nó đã không phải phương thức yêu đương của kẻ có tiền, là kẻ trang bức* thường làm.

(*) Trang bức(装逼) 1(thường dùng). Làm ra vẻ. Cố gắng thể hiện ra một khí chất (tính cách/phong cách) khác không đúng với thực chất (VD, không hiểu biết, yêu thích gì văn chương nhưng khi đi chung với 1 nhóm văn nghệ sỹ thì làm ra vẻ mình cũng là người hiểu biết, yêu thích văn chương) | 2. Thu mình, giữ kẽ, kín kẽ. Hành động che giấu khả năng, thực lực chân thực để lừa gạt đối phương hoặc biểu hiện khiêm tốn.(Tham khảo Bạch Ngọc Sách) có thể hiểu Từ Kính Dư là dùng theo nghĩa đầu

.....

Từ Kính Dư không quay lại ký túc xá mà kêu tài xế đưa anh về chung cư.

Trên đường, anh gọi điện thoại cho Thạch Lỗi, "Tên kia thế nào?"

Thạch Lỗi nhìn thoáng qua Trần Sâm Nhiên đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường Từ Kính Dư, gia hỏa này uống say nổi điên, lại nôn ra vài lần, anh ta và Dương Cảnh Thành không yên tâm nên đã đưa cậu ta về về ký túc xá.

Anh ta khẩn trương hỏi: "Hiện tại đã an tĩnh, cậu phải về ký túc xá sao?"

Nếu trở về, bọn họ sẽ kéo gia hỏa này xuống dưới, dù sao mùa hè cũng không sợ lạnh.

Từ Kính Dư: "Không trở về."

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Thạch Lỗi nhẹ nhàng thở ra, nói với Dương Cảnh Thành và Triệu Tĩnh Trung, "Kính Vương nói không trở lại."

Dương Cảnh Thành vuốt cằm, "Cậu nói Kính Vương có phải đã mang bác sĩ nhỏ về nhà hay không? Cầm thú này..... Phòng chừng làm có thể làm ra chuyện ấy, lúc chúng ta đi cậu ta và bác sĩ nhỏ còn chưa đi đâu."

Thạch Lỗi suy nghĩ một chút, thời điểm xuống lầu, anh ta quay đầu lại nhìn thoáng qua, xác thật không thấy Từ Kính Dư và Ứng Hoan, nhin không được mắt: "Đệt! Bác sĩ nhỏ mới bao lớn?"

Triệu Tĩnh Trung: "Hai mươi đi....."

"Thoạt nhìn như mới hơn mười tuổi, nhỏ như vậy, kia cầm thú cũng xuống tay được?"

"Đệt! Không phải người."

"Thật mẹ nó không phải người!"

.....

Ba người đem Từ Kính Dư mắng rất lâu, từ cầm thú mắng đến lão súc sinh.

Cuối cùng, Thạch Lỗi ôm chần giữa đầu nhìn trần nhà: "Tôi cũng muốn có bạn gái."

Dương Cảnh Thành: "Tôi cũng muốn....."

Thạch Lỗi hừ một tiếng: "Cậu vẫn là chính mình tự xử đi."

Dương Cảnh Thành: "Em gái cậu."

Hai người cãi cọ hơn mười phút, thẳng đến khi Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên bò dậy, muốn đi nôn.

Thạch Lỗi vội chạy tới đỡ người, "Mẹ nó, đêm nay phải hầu hạ tiểu tổ tông này, đều mẹ nó không cần ngủ."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Edit: Rùa

Buổi sáng ngày hôm sau, Ứng Hoan đi đến câu lạc bộ làm thêm, trong câu lạc bộ không có mấy người, Ngô Khởi đưa lưng về phía cô, đang nói chuyện với huấn luyện viên Lưu: "Biết ngay mấy thằng nhóc kia sẽ đi muộn mà, giờ huấn luyện lùi lại hai giờ đi."

Ứng Hoan chột dạ, vội đi xem cá vàng.

Vòng qua khu dụng cụ tập thể hình đi đến khu nghỉ ngơi thì thấy Từ Kính Dư một thân đồng phục thể thao màu đen, lười biếng ngồi ở trên ghế cao. Chàng trai thân hình cao lớn, nghiêng người dựa vào quầy bar, ngón tay với vào bể cá, đang trêu hai con cá vàng.

Cá vàng không sợ người, bơi vòng quanh ngón tay anh.

Có người nói cá vàng không không dễ nuôi, hồi còn học cấp, lớp cô ba có người nuôi cá vàng, nhưng không được mấy ngày thì chết mất.

Hai con cá vàng này thế mà đã nuôi được một thời gian rồi.

Ngày thường Từ Kính Dư ở câu lạc bộ mà không có việc gì liền đi trêu chọc cá vàng.

Ứng Hoan đi đến phía sau anh, giơ tay định chọc eo anh thì nhớ tới lời anh cảnh cáo, đành yên lặng rút tay lại.

Từ Kính Dư nghe thấy tiếng bước chân, chuyển qua ghế dựa, nhìn về phía cô, trong miệng nhai kẹo bạc hà, "Không phải anh đã nói với em sáng nay không cần tới sớm rồi sao?"

Tối hôm qua về muộn, anh không có thói quen ngủ nướng, buổi sáng 7 giờ rời giường, chạy vòng, thừa lúc nghỉ ngơi thì đi xem cá vàng. Hôm qua mọi người uống nhiều quá, toàn bộ câu lạc bộ không được mấy người đi đúng giờ, anh nhắn tin cho Ứng Hoan, dặn cô cứ ngủ đủ giấc, không cần sốt ruột, đến muộn một chút cũng không sao.

Trên quầy bar có đặt băng vải và găng tay, Ứng Hoan lấy băng vải, nói với anh: "Em quần giúp anh."

"Ừ." Từ Kính Dư nhướn mày, lười biếng duỗi tay ra trước mặt cô.

Ứng Hoan nắm tay anh, bắt đầu quần từ ngón tay cái, hiện tại cô quần băng vải rất khá, thỉnh thoảng lại hỏi anh "Có chặt không?"

Không biết có phải hay không, từ sau giấc mơ lần trước, Từ Kính Dư nghe được câu hỏi này thì đầu óc lại tự vẽ ra hình ảnh không trẻ em không nên xem, anh chống má nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, trầm giọng nói: "Chặt."

Thanh âm trầm thấp như gài vào tâm người nghe, Ứng Hoan đột nhiên có chút đỏ mặt, dù sao cô cũng học y, không phải kiểu nữ sinh đơn thuần cái gì cũng không biết, lúc học cấp ba bị người khác nói giống diễn viên AV, cô đã tra trên Baidu.

Khoảng thời gian trước, Lâm Tư Vũ không biết nghe ở đâu, lại nói cô có chút giống diễn viên Lệ Á kia. Vừa lúc Khương Manh không ở phòng ngủ, ba người kéo bức màn, ghé vào trước máy tính xem tiểu hoàng. Phim người lớn, nói thật, mấy phim người lớn của Nhật thật sự quay không mỹ cảm gì cả, ngay từ đầu ba cô gái còn sẽ khấn trương mặt đỏ, mười phút sau, các cô mặt không đỏ tim không đập loạn bắt đầu bình luận ——

Lâm Tư Vũ: Nam diễn viên này, quá xấu.

Chung Vi Vi: Đồ vật kia càng xấu.

Ứng Hoan: Tố cảm thấy tố đẹp hơn diễn viên Lị Á kia nhiều.

.....

Không biết có phải Ứng Hoan quá nhạy cảm hay không, cô cảm thấy Từ Kính Dư lại giở trò lưu manh.

Cô ném băng vải vào ngực anh, hừ nói: "Vậy anh tự quần đi."

Ứng Hoan quay người lại, liền thấy bọn Thạch Lỗi đi tới.

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành, Triệu Tĩnh Trung đều mang một bộ dáng không ngủ tỉnh, tối hôm qua Trần Sâm Nhiên say rượu, sắc mặt còn kém hơn bọn họ, cậu ta nhìn thoáng qua Ứng Hoan, lại nhanh chóng dời ánh mắt đi.

Ký ức ngày hôm qua, cậu ta chỉ nhớ một chút, nhớ rõ chính mình đi tìm Ứng Hoan, muốn xin lỗi, còn muốn thổ lộ, cậu ta còn nhớ rõ Ứng Hoan thoát nhìn rất sợ mình, cậu ta nắm tay cô, muốn hỏi cô có phải rất sợ cậu ta hay không?

Sau đó đâu, còn nói cái gì?

Trần Sâm Nhiên nỗ lực hồi tưởng thật lâu, cậu ta không nhớ rõ mình có xin lỗi hay không.

Điều duy nhất có thể xác định, tình cảm của cậu ta, dù có say thì cậu ta cũng không thể mở lời thổ lộ với cô.

Đương nhiên, cậu ta cũng không quên việc Từ Kính Dư đã đánh mình.

Hôm nay cậu ta tỉnh lại ở ký túc xá của Từ Kính Dư, cũng ngủ trên giường của Từ Kính Dư, điều này làm cho sắc mặt cậu ta từ khi rời giường liền không tốt.

Thạch Lỗi đánh ngáp: "Mệt chết ông đây."

Dương Cảnh Thành nhìn về phía Ứng Hoan cùng Từ Kính Dư, anh ta không biết tối hôm qua ba người xảy ra chuyện gì, càng không biết Từ Kính Dư đánh Trần Sâm Nhiên. Anh ta nhìn về phía Từ Kính Dư, đánh ngáp, hàm hồ nói: "May mắn tối hôm qua cậu không về ký túc xá, có cái con ma men thật mẹ nó tra tấn người."

Bọn họ ba người cơ hồ một đêm ngủ không ngon, Ngô Khởi không cho uống nhiều là đúng.

Sắc mặt Trần Sâm Nhiên sắc mặt thật sự không tốt, cậu ta lại nhìn về phía Ứng Hoan, muốn nhìn ra được gì đó từ khuôn mặt của cô, thật đáng tiếc, cậu ta chẳng nhìn được gì.

Ứng Hoan bỗng nhiên nhìn qua, cậu ta lập tức kinh hoàng cúi đầu, xoay người rời đi.

Ứng Hoan sửng sốt một chút, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Cô nhìn về phía Thạch Lỗi, hỏi: "Ứng Trì đâu?"

Thạch Lỗi chỉ chỉ ngoài cửa, "Vừa rời ở cửa gặp phải một người đàn ông trung niên, không biết là ai, đem Ứng Trì kêu đi rồi. Hai người không biết đang nói cái gì, giống như có việc."

Đàn ông trung niên?

Ứng Hoan hướng ngoài cửa nhìn thoáng qua.

Quán cà phê cạnh câu lạc bộ, Ứng Trì nhìn về người đàn ông phía trước mặt, tuổi ông ta cũng không quá lớn, nhiều lắm bốn mươi tuổi. Cậu nhận danh thiệp mà người đó đưa, người đại diện thể dục: Tiền Khôn.

Ứng Trì không ngốc, đại khái đoán được đối phương muốn làm cái gì.

Loại chuyện này, trước kia Thạch Lỗi nhắc tới không ít, có người đại diện tới đào anh ta đi đánh quyền anh chuyên nghiệp, tham gia giải đấu chuyên nghiệp đều là dựa vào thực lực mà kiếm cơm, năng lực càng mạnh thì phí lên đài càng cao.

Nghe nói, có không ít người đại diện tới đào Từ Kính Dư, một trận đấu lên tới trăm vạn đô la, này vẫn là giá trị con người của Từ Kính Dư ở năm trước, về sau Từ Kính Dư thật sự chuyển qua chuyên nghiệp, phí ra sân sẽ không chỉ dừng ở trăm vạn đô. Hơn nữa diện mạo anh tuấn như vậy, fans nữ đông đảo, tự mang giá trị thương mại, không sợ không có tài trợ, càng không sợ không có đại ngôn.

Thậm chí có đạo diễn muốn tìm anh đóng phim điện ảnh, còn có gameshow, chỉ là, đều bị Từ Kính Dư cự tuyệt.

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành cảm thấy thật hâm mộ ghen ghét.

Ứng Trì không nghĩ tới, cũng sẽ có người đại diện tìm tới mình.

Cậu trực tiếp hỏi: "Ông coi trọng mặt tôi hay là thực lực của tôi?"

Tiền Khôn không nghĩ tới thiếu niên này trực tiếp như vậy, nhin không được cười, nói: "Lời nói thật, đều có. Tôi xem qua cậu thi đấu, hiện tại xác thật thực lực có chút chênh lệch, nhưng chỉ cần cậu ký hợp đồng với tôi, tôi sẽ mời huấn luyện viên nước ngoài về dạy cậu, cậu tiến bộ rất kinh người, bởi vì cậu có tiềm lực."

Ứng Trì cười một chút, "Chính là hiện tại tôi không nghĩ đến chuyện này."

Trước kia cậu rất muốn thi đấu chuyên nghiệp, bởi vì thi đấu chuyên nghiệp có thể kiếm nhiều tiền.

Hiện tại.

Cậu chỉ muốn lấy được vé vào cửa Olympic, thi đấu với mọi người, lấy được một tấm huy chương cho thuộc về riêng mình.

Tiền Khôn sững sốt một chút, không nghĩ tới cậu cự tuyệt dứt khoát như vậy, lại blah blah nói một hồi, mặc sức tưởng tượng tương lai, kiếm thật nhiều phí ra sân, lại nói tỷ lệ chia phí nhường cậu nhiều hơn.

Bởi vì Ứng Trì có diện mạo xinh đẹp, mùi phần tươi trẻ của thiếu, diện mạo này rất hút fans. Chỉ cần tuyên truyền tốt không sợ không có người thích, lúc đó đại ngôn sẽ tự tìm đến.

Tiền Khôn nhìn Ứng Trì giống như nhìn được tương lai tươi sáng chỉ việc đếm tiền.

Ứng Trì nhìn ông ta càng nói càng kích động, có chút không đành lòng mà đánh gãy hẳn: "Đại diện Tiền, tôi nói thẳng với ông vậy, ba tôi bị nhiễm trùng đường tiểu, thân thể không tốt, trừ tôi và bác cả thì không ai có thật thích hợp. Cho nên, tôi không biết tôi có thể đánh quyền được mấy năm."

"Tôi cảm thấy tôi có thể tham gia thể vận hội thì đã rất thỏa mãn."

"Nghe ông nói tôi cũng rất muốn đi, tôi rất muốn kiếm tiền, muốn đánh chuyên nghiệp. Nhưng mà, ký hợp đồng với tôi sẽ rất nguy hiểm, có thể sẽ bị lỗ vốn....."

"Ông còn muốn ký với tôi sao?"

Tiền Khôn: "....."

Ông ta sửng sốt vài giây, miễn cưỡng cười một chút.

Cuối cùng, tiền Khôn lưu lại một câu: "Tôi lại suy xét một chút."

Ứng Trì ngồi một mình ở quán cà phê, uống hết cốc nước chanh trên bàn. Đi khỏi quán, cậu đứng dưới ánh nắng một lúc, bỗng nhiên có chút mê mang.

.....

Trở lại câu lạc bộ, Ứng Hoan hỏi chuyện này, Ứng Trì liền nói là tìm lầm người.

Giống như năm đó, cái gì cũng không nói cho Ứng Hoan.

.....

Buổi tối, Ứng Hoan thu dọn xong đồ đạc, lúc đi đến phòng nghỉ tìm Từ Kính Dư thì đụng phải Trần Sâm Nhiên ở chỗ ngoặt. Trần nhiên sầm sững sốt một chút, cúi đầu bước nhanh qua người cô.

Ứng Hoan không nghĩ quá nhiều, quay đầu gọi cậu ta: "Chờ một chút."

Trần Sâm Nhiên bước chân dừng, cứng đờ mà quay đầu lại nhìn cô, không nói chuyện.

Ứng Hoan nhấp nhấp môi, hỏi: "Cậu..... Tối hôm qua rốt cuộc muốn nói gì với tôi?" Cô nghĩ đi nghĩ lại, trực giác nói hôm qua cậu ta có chuyện muốn nói với mình, không biết có đúng không.

Trần Sâm Nhiên sửng sốt, không nghĩ tới Ứng Hoan sẽ chủ động tìm cậu ta nói chuyện, hầu kết lẫn lộn, gian nan nói: "Không có gì....."

Ứng Hoan hỏi: "Thật sự không có? Vậy tối qua cậu tìm tôi làm cái gì?"

Trần Sâm Nhiên rũ xuống mắt, "Tôi....."

Ứng Hoan kiên nhẫn chờ.

Trần Sâm Nhiên mím môi thành một đường, vừa ngẩng đầu liền thấy có bóng người ở chỗ ngoặt, thần sắc lạnh lùng, cậu ta bực bội nói một câu "Không có gì.", rồi xoay người đi tiếp.

Ứng Hoan nhíu mày, gia hỏa này sao lại thế này? Cô đã chủ động tìm cậu ta nói chuyện, có khó miệng vậy sao?

Qua vài giây, Từ Kính Dư đi đến bên cạnh, khoác tay lên vai cô, nhàn nhạt mà nói: "Đi thôi."

Chiều thứ hai, Khương Manh trở lại sau gần nửa tháng không tới trường học, Ứng Hoan gặp cô ta trên lớp, Khương Manh dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô cùng Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ.

Ứng Hoan mặt không biểu cảm nhìn lại cô ta, nghĩ thầm việc lần trước còn chưa giải quyết.

Sau đó, Ứng Hoan liền nghe được một việc ——

Khương Manh bị phạt cảnh cáo.

Việc này được đăng trên trang web của trường, sau khi về phòng ngủ Khương Manh còn không trở về. Lâm Tư Vũ không quá tin tưởng, mở máy tính tìm kiếm trang web của trường, thật đúng là thấy tên Khương Manh, nguyên nhân là tung tin cá nhân của người khác dẫn đến bạo lực internet.

Ứng Hoan và Chung Vi Vi không nghĩ đến sẽ là kết quả này.

Chung Vi Vi chớp mắt: "Cho nên, gần đây cô ta xin nghỉ là bởi vì cái này?"

Lâm Tư Vũ xem danh sách xử phạt, nói nhỏ: "Hình như cô ta là người đầu tiên bị phạt vì chuyện này, nơi như diễn đàn ý, vốn dĩ chính là thật thật giả giả, là nơi giải trí bát quái, trường học đều không quản. Cậu nói xem, sao Khương Manh lại bị phạt? Còn một chút tin tức cũng không có, quan trọng là điều kiện gia đình của cô ta tốt như vậy, xảy ra chuyện gì chỉ cần bỏ tiền ra không phải sẽ xong rồi sao?"

Chung Vi Vi nhìn về phía Ứng Hoan: "Không ai đến tìm cậu hòa giải sao?"

Ứng Hoan suy tư một lát, nhẹ nhàng lắc đầu: "Tớ cũng không biết cô ta sẽ bị xử phạt."

Phạt cảnh cáo nói nghiêm trọng thì cũng không khiêm trọng, nhưng sẽ ảnh hưởng tới học phần, lý lịch sẽ có vết đen. Bình thường sinh viên đều sợ xử phạt, huống chi là người tâm cao khí ngạo như Khương Manh, chắc hiện tại cô ta đang hận chết cô.

Lâm Tư Vũ chỉ chỉ giường Khương Manh, "Đồ vật còn ở nơi này, cô ta có thể không về ký túc sao?"

Vừa dứt lời, cửa liền bị đẩy ra.

Khương Manh đẩy valy vào, cô ta coi bọn họ như không khí, một câu cũng không nói, cứ thế ngồi xuống sắp xếp đồ đạc.

Ba người nhìn nhau.

Thẳng đến buổi tối, Ứng Hoan giặt đồng phục của đội rồi phơi trên ban công, các cô ở lâu sáu, gió hơi lớn nên thổi váy của Khương Manh đung phất đồ cô vừa phơi lên.

Lúc Khương Manh đến ban công lấy đồ thì nhìn thấy đồng phục của đội, nghĩ đến mấy ngày trước, ở trong văn phòng của lãnh đạo, khuôn và lời nói không chút lưu tình của anh, ghen ghét dưới đáy lòng điên cuồng ăn mòn tâm tư của cô ta.

Cô ta nhin không được trực tiếp phát tác, đoạt lấy sào phơi đồ trong tay Ứng Hoan, cả giận nói: "Ứng Hoan, cô cố ý đúng không?"

Ứng Hoan cũng không nghĩ tới cô ta sẽ vì loại này việc nhỏ này mà trở mặt với mình, cô nói: "Loại chuyện này không phải rất bình thường sao? Ban công lớn như vậy, mùa hè gió lớn, trước kia chuyện này xảy ra không ít, tất cả mọi người đều không nói gì, cô mới là cố ý đi?"

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ vội đi tới.

Khương Manh tức giận đến mặt đỏ, ngữ khí bén nhọn: "Cô đừng nghĩ rằng chính mình có bao nhiêu năng lực, ai biết cô thông đồng Từ Kính Dư như thế nào."

Ứng Hoan rất ít khi mâu thuẫn với người khác, cũng rất ít cãi nhau, nhưng không có nghĩa cô không biết giận. Tính cách này của cô, cho dù cãi nhau ngữ khí cũng nhàn nhạt, cô nhìn Khương Manh, có chút tức giận mà bật cười, "Khương Manh, tôi cảm thấy tôi không làm gì để phải xin lỗi cô cả, ngược lại là cô, cô làm cái gì? Chính trong lòng cô rõ ràng. Còn chuyện tôi thông đồng với Từ Kính Dư như thế nào, tôi đã nói cho cô, là anh ấy theo đuổi tôi."

"Tôi biết cô không tin, có phải cô vẫn cảm thấy tôi không xứng với anh ấy? Mặc kệ cô có tin hay không, sự thật sự thật ra sao cũng đều là chuyện của tôi và anh ấy, hiện tại anh ấy là bạn trai tôi, cô đây là ghen ghét sao? Cho nên mới cố ý tiết lộ tin tức và những hình xấu của tôi?"

Sắc mặt Khương Manh trắng bệch, hàm răng cắn chặt đến mức có thể nghe thấy âm thanh hàm răng va chạm vào nhau, tức giận không nhẹ, lại

không thể phản bác.

Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ cảm thấy đầu to lên, cùng một phòng ngủ, còn có đã là bạn hai năm, dù ở chung không mấy vui vẻ nhưng cũng không nghĩ làm cho khó coi như vậy.

Chung Vi Vi nói: "Chuyện này vốn dĩ là cô sai trước."

Khương Manh quay đầu nhìn cô, cười lạnh: "Cô và cô ta thân nhau như vậy, đương nhiên sẽ giúp cô ta."

Chung Vi Vi nhin rồi lại nhin, nói thẳng: "Đúng vậy, tôi đương nhiên giúp cậu ấy. Bởi vì chuyện này xác thật là cô sai trước, ngay từ đầu nếu cô thích Từ Kính Dư tại sao không bỏ xuống kiêu ngạo mà theo đuổi anh ấy, bỏ lỡ thời cơ còn trách ai? Ứng Hoan xinh đẹp, tính cách tốt, Từ Kính Dư thích cậu ấy thì có gì sai? Hơn nữa là Từ Kính Dư theo đuổi cậu ấy trước, cậu ấy không thể thích Từ Kính Dư sao? Loại chuyện thích này có thể khổng chế à? Hai người bọn họ là cùng thích nhau mới ở bên nhau, không phải chỉ vì cô ở sau lưng làm ra mấy động tác nho nhỏ mà chia tay."

Lâm Tư Vũ dựa vào cửa sổ, nhàn nhạt mà nói: "Cũng không phải bọn tôi muốn xa lánh cô, là cô tự xa cách."

Khương Manh sắc mặt thay đổi liên tục, tức giận đến ngực không ngừng phập phồng, cô dùng sức đẩy cánh tay đang che ở cửa của Chung Vi Vi, đôi mắt đỏ rực mà nhìn các cô: "Tôi bị xử phạt, các cô rất vui đúng không? Tôi nói cho mấy người biết, tôi sẽ không dọn khỏi ký túc xá."

Ứng Hoan kêu cô ta: "Khương Manh."

Khương Manh coi như không nghe thấy, cầm lấy ba lô, lau nước mắt trên mặt, chuẩn bị ra cửa.

Ứng Hoan đi qua, nhàn nhạt nói: "Cô lớn lên xinh đẹp, điều kiện gia đình tốt, người theo đuổi cô cũng không ít. Kỳ thật, cô không hiểu Từ Kính Dư, cô cũng không thích anh ấy được bao nhiêu, cô không cần phải sống mãi dưới bóng ma ấy."

Khương Manh dừng một chút, cái gì cũng không nói, kéo cửa liền rời đi.

Buổi tối, Ứng Hoan đến câu lạc bộ chờ Từ Kính Dư huấn luyện, chờ Từ Kính Dư huấn luyện kết thúc, cô đến phòng nghỉ tìm anh.

Anh đưa lưng về phía cô thay quần áo, cơ bắp ở phần lưng chuyển động theo động tác của anh, thoát nhìn phá lệ gợi cảm, Ứng Hoan nhìn chăm chăm một giây. Từ Kính Dư kéo xuống quần áo, quay đầu nhìn cô, hơi hơi nhướn mày: "Đẹp không?"

Ứng Hoan đi qua, không tiếc lời khen ngợi: "Đẹp."

Từ Kính Dư cười khê, kéo cô đến trước mặt, cúi đầu liếc cô: "Cho em sờ cơ bụng?"

Ứng Hoan: "....."

Mặt cô có chút hồng, kiên định mà lắc đầu: "Không cần."

Dựa theo tính cách của Từ Kính Dư, cô sờ anh một chút, anh khả năng muốn được sờ lại.

Cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, "Việc của Khương Manh, có phải anh làm không?"

"Phải."

Từ Kính Dư nhàn nhạt nói, anh vốn khinh thường không muốn quản mấy cái thủ đoạn của nữ sinh, cũng không thèm để ý mấy việc trên mạng.

Nhưng sự tình càng diễn ra càng ác liệt, mấy lời bịa đặt làm trầm trọng thêm, tra một lần, thế nhưng là Khương Manh làm.

Anh đã quen thẳng thắn lỗi lạc, không quen nhìn kiểu người giở thủ đoạn sau lưng thế này.

Đặc biệt là sử dụng thủ đoạn đối phó Ứng Hoan.

Ứng Hoan và Khương Manh ở cùng một phòng ngủ, tình cảm bạn học hai năm, cô gái kia cũng không chút nương tay, tâm tư bất chính, anh cũng không cần thiết khách khí.

Từ Kính Dư dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, "Ngày thường ở phòng ngủ không bị bắt nạt chứ?"

Ứng Hoan lắc đầu: "Sao anh không nói cho em biết một tiếng?"

Từ Kính Dư: "Không có gì quan trọng, lúc ấy anh xử lý xong chuyện này liền đi Bắc Kinh, đều là việc nhỏ." Anh cúi đầu nhìn cô, "Nhưng thật ra em đó, trước kia đã nói với em, bị bắt nạt thì phải nói cho anh, như thế nào không nói?"

Ứng Hoan nhin không được cười: "Em không bị bắt nạt, em thật sự không dễ bị bắt nạt như vẻ bề ngoài đâu."

"Đúng không?"

Anh như cười như không nhìn cô.

Ứng Hoan tim đập bỗng nhiên nhanh hơn, Từ Kính Dư cúi đầu, cắn nhẹ lên môi cô: "Anh cảm thấy em thoát nhìn rất dễ bắt nạt."

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư ôm eo cô, day nhẹ trên môi cô, thấp giọng hỏi: "Anh muốn bắt nạt em, có cho hay không, hửm?"

Ứng Hoan: "....."

"Có cho bắt nạt không?"

"....."

"Không nói lời nào, người câm?"

Ứng Hoan không thể nhịn được nữa, nhón mũi chân, nhào lên đi, cắn ngược lại môi anh.

Từ Kính Dư cười nhẹ ra tiếng, đem người ôm lấy, rất nhanh đã lấy lại quyền chủ động.

Ngày tiếp theo là chủ nhật, bầu không khí trong phòng ngủ rất áp lực, Ứng Hoan, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đều không quá nguyện ý ở phòng ngủ ngây người, hơn nữa tới gần kỳ thi cuối kỳ, ba người liền ngâm mình ở thư viện.

Có một ngày, các cô gặp Ứng Trì và Nhan Tịch trong.

Nhan Tịch nói phải cho Ứng Trì học bù, bởi vì cậu sắp thi lại, tiêu học tra thực hoảng loạn, không có biện pháp chỉ có thể dành thời gian không có huấn luyện để học bù. Thời điểm cậu thấy Ứng Hoan và Chung Vi Vi, sững sốt một chút, "Chị, chị Vi Vi."

Ứng Hoan biết cậu tới học bù, cũng biết học kỳ Nhan Tịch sẽ chuyển ngành. Cô nhìn về phía Nhan Tịch, cười cười: "Vất vả cho em rồi, nếu em có thời gian thì chị mời em ăn cơm nhé."

Nhan Tịch tươi cười đáng yêu: "Không khách khí, em cũng chỉ có chút tác dụng này....."

Chung Vi Vi không biết chuyện này, cô ngáy người vài giây, nhìn về phía Nhan Tịch nhỏ xinh đáng yêu, miễn cưỡng cười cười.

Ứng Trì không tâm không phổi cười một cái, chỉ chỉ bên kia: "Bọn em đi đây."

Hai người đeo ba lô đi trước.

Chung Vi Vi cúi đầu, chậm rãi phục hồi tinh thần lại, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhấp môi.

Ứng Hoan phát hiện cô có chút không thích hợp, nhỏ giọng hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Chung Vi Vi ngẩng đầu, cười một chút: "Không có việc gì, chỉ là có chút tò mò, lần đầu tiên thấy Ứng Trì có quan hệ tốt với nữ sinh như vậy."

Ứng Hoan dừng một chút, nói: "Bởi vì nó chỉ có một bạn học, học kỳ sau Nhan Tịch chuyển ngành, về sau nó một bạn học cũng không có."

Lâm Tư Vũ cười ha ha: "Quá thảm."

Chung Vi Vi sửng sốt một chút, như vậy sao?

.....

Ngày mùng 6, trận chung kết WSB hoàn toàn kết thúc, Cuba không hề nghi ngờ đoạt giải quán quân.

Không biết Ngô Khởi dùng biện pháp gì, rốt cuộc cũng thuyết phục được Trần Sâm Nhiên đi Bắc Kinh huấn luyện, trước khi đi câu lạc bộ tổ chức liên hoan chia tay cho cậu ta.

Ngày đó, vừa lúc là ngày cuối cùng Ứng Hoan thi.

Cô thi xong liền đi cùng Chung Vi Vi đến đường Tây Môn mua đồ rồi mới đến câu lạc bộ.

Câu lạc bộ, Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành mới vừa kết thúc huấn luyện, nghỉ ngơi vài phút chuẩn bị đi tắm rửa thay quần áo, hai người xô xô đẩy đẩy chơi đùa. Lúc đi qua quầy bar, Dương Cảnh Thành bị Thạch Lỗi đẩy một cái, gót chân không đứng vững, đột nhiên ngã về phía trước, cánh tay đảo qua bể cá trên quầy bar.

Bể cá vàng rơi xuống đất, choang một tiếng, bể cá nát luôn, mảnh vụn thủy tinh rơi xung quanh, nước bắn tung tóe. Không biết sao lại xui xẻo như vậy, Thạch Lỗi vừa đặt một chân xuống, nhìn cũng chưa rõ liền đập trúng một con cá.

Cá vàng nhảy cũng không kịp nhảy, trực tiếp bị dẫm chết. Thạch Lỗi cứng đờ người, chậm rãi dịch chân, mặt đầy hoảng sợ nhìn thi thể cá vàng dưới chân.

Một đám người sôi nổi nhìn qua.

Dương Cảnh Thành phản ứng lại, khiếp sợ kêu: "Đậu xanh, cậu dẫm chết cá vàng nhỏ của Kính Vương rồi?"

Thạch Lỗi: "....."

Anh ta cảm thấy tâm như tro tàn.

Triệu Tĩnh Trung nhắc nhở anh ta: "Kính Vương coi cá vàng như bảo bối, ngày thường có rãnh đều phải sờ một chút, buổi sáng tôi còn thấy cậu ấy đến trêu đùa nó đấy."

Thạch Lỗi lạnh cả người, không đành lòng nhìn cái thi thể kia, anh ta nhịn không được rít gào: "Này mẹ nó nơi nào là cá vàng, đây là tiểu lão bà của cậu ấy!"

Anh ta dùng sức đẩy Dương Cảnh Thành, mắng: "Ôi đệt! Cậu mẹ nó hại chết tôi!!!"

Dương Cảnh Thành sợ muốn chết, vội nói: "Cậu đừng đẩy, còn một con này!"

Thạch Lỗi sắp hỏng mắt, nhìn con cá vàng đang tung tăng nhảy nhót kia, luống cuống tay chân nhặt lên, "Chạy nhanh tìm cho tôi cái ly." Dương Cảnh Thành trực tiếp cầm ly nước của Thạch Lỗi ly để anh ta bỏ cá vào.

Qua vài giây, Thạch Lỗi ngồi xồm xuống, nhặt thi thể con cá kia đặt vào tay, khóc không ra nước mắt, "Phải làm sao bây giờ?"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Edit: Rùa

Tiết trời tháng sáu nóng bức, cho dù đã tới chạng vạng vẫn nóng đến mức tâm thần phiền não.

Ứng Hoan và Chung Vi Vi đến quán trà sữa bên cạnh mua nước chanh, thời điểm hai người mỗi người một cốc nước bước ra liền thấy Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành thần sắc vội vàng đi tới, trên tay Thạch Lỗi cầm một mảnh vải màu trắng, đại khái không nghĩ sẽ đụng phải hai người.

Vừa nhìn thấy cô, lập tức giấu tay ra sau lưng.

"Các anh làm gì?"

Cô nhìn sắc mặt kỳ quái của hai người, có chút nghi hoặc.

Sắc mặt Thạch Lỗi đỏ bừng, vốn dĩ da anh ta rất đen, bây giờ vừa hồng vừa đen, y như bị táo bón một tuần chưa khỏi.

Dương Cảnh Thành huých vai anh ta, nhỏ giọng nói: "Hay là thẳng thắn với bác sĩ nhỏ đi, nhờ cô ấy đỡ Kính Vương?"

Thạch Lỗi càng nhỏ giọng: "Này có thể nói sao? Chính tôi nhìn thấy Kính Vương vẽ cá vàng thổ lộ với cô ấy, này mẹ nó chính là hóa thân của bác sĩ nhỏ!"

Hai người ở câu lạc bộ đã uy hiếp dụ dỗ đe dọa mấy người chứng kiến chuyện này, sau đó mang theo thi thể cá vàng ra cửa, chuẩn bị mua một con cá vàng giống thể này, muốn lừa gạt qua chuyện.

"Nói đi."

"Không được, bác sĩ nhỏ khẳng định sẽ nói cho cậu ấy."

"....."

Ứng Hoan càng nhìn càng cảm thấy hai người này thật sự kỳ quái, cô nhìn Chung Vi Vi một cái, Chung Vi Vi cắn ống hút, lặng lẽ vòng ra sau bọn họ, lựa lúc Thạch Lỗi không chú ý, giật lấy mảnh vải kia, khi nhìn thấy cô liền bị thứ bên trong mảnh vải làm ghê tởm, nhịn không được mắng: "Đệt! Anh cầm thi thể cá vàng làm gì?"

Ứng Hoan: "....."

Cô có dự cảm không lành.

Thạch Lỗi vội quay lại nhìn Chung Vi Vi, oa oa kêu to: "Sao cô lại nhìn lén!"

Ứng Hoan nhìn về phía Thạch Lỗi, trầm mặc vài giây, nói: "Cho tôi xem, chết con nào?"

Thạch Lỗi giãy giụa vài giây, mặt xám như tro tàn mà vươn tay tới, bày ra gương mặt tươi cười thương lượng: "Bác sĩ nhỏ, cô có thể đừng nói cho Kính Vương được không, thuận tiện giúp tôi đỡ cậu ấy, tôi thật không phải cố ý dẫm chết cá vàng đâu, đều do cái cái tên này hết." Anh ta đập một cái lên gáy Dương Cảnh Thành, đẩy người ra.

Ứng Hoan nhìn cái thi thể cá vàng kia, có hơi đau lòng một chút, mấy ngày hôm trước cô còn nói bọn họ nuôi cá vàng không chết, không qua

mấy ngày liền chết oan chết uổng, thật là.....

Cô cúi đầu trầm mặc.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành thấp thỏm bất an nhìn cô.

Dương Cảnh Thành nhỏ giọng nói thầm: "Chúng tôi muốn đi mua một con cá giống thế này, cô xem được không? Bác sĩ nhỏ."

Ứng Hoan một lời khó nói hết mà xem bọn họ, nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ gật đầu: "Tôi đi cùng mọi người đi."

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành cảm động đến rơi nước mắt: "Bác sĩ nhỏ, cô thật tốt quá!"

Vì thế, bốn người cùng đi mua cá vàng.

Trên đường, Ứng Hoan nói cho Chung Vi Vi chuyện về con cá vàng này, Chung Vi Vi cạ lời, tiện đà đồng tình mà nhìn về phía Thạch Lỗi: "Từ Kính Dư sẽ đánh người sao?"

Ứng Hoan: "..... Không biết."

Đầu ngõ có một cửa hàng bán cá cảnh.

Vào cửa hàng, Thạch Lỗi liền vạch mảnh vải ra, nhìn về phía chủ quán, đặc biệt nghiêm túc mà nói: "Ông chủ, có con cá nào cùng loại với con này không, không khác nhiều cũng được, dù sao chỉ cần nhìn không ra là tốt rồi."

Ông chủ dùng ánh mắt nhìn thiếu năng trí tuệ mà nhìn anh ta, lạnh nhạt nói: "Không có."

Ứng Hoan cạ lời, lôi kéo Chung Vi Vi đi chọn cá vàng, cô ngồi xổm cạnh bể cá, nhìn một hồi cũng không nhìn ra con nào giống, đành hỏi

Chung Vi Vi: "Cậu thấy con nào không?"

Cô hoài nghi mình mù mắt, nhìn cá vàng cũng không nhìn ra.

Ông chủ không để ý đến Thạch Lỗi, quay qua Ứng Hoan, cười tìm tìm: "Cô gái, nhìn trúng con nào thì vớt lên xem thử, cứ chọn từ từ."

Thạch Lỗi: "....."

Ứng Hoan tiếp nhận cái sàng: "Cảm ơn."

Thạch Lỗi gãi gãi đầu, không rõ mình làm sai cái gì mà bị ông chủ đối đãi lạnh lùng như thế, anh ta ngồi xõm Ứng Hoan bên cạnh, khoa tay múa chân mà nói: "Này này, này giống."

Dương Cảnh Thành cũng thò người tới: "Cái kia không giống, này mới giống, bác sĩ nhỏ mau vớt con này."

Chung Vi Vi nghe điếc cả tai, đầu cũng không quay lại: "Các anh đừng nói nữa."

Ứng Hoan nhấp môi, cẩn thận nhìn kia mấy chục con cá vàng, xem đến đâu vánh mắt hoa. Một lát sau, Chung Vi Vi chỉ chỉ một con trong đó, "Con kia thì sao?"

Mắt Ứng Hoan sáng lên, "Hình như con này giống đấy."

Cá vàng bơi rất nhanh, Ứng Hoan mãi mới vớt cá lên được, Thạch Lỗi mang thi thể cá vàng lại gần đối chiếu, "Đúng là giống nhất, chỉ là hơi nhỏ....."

Dương Cảnh Thành: "Tôi thấy không khác nhiều đâu, bỏ vào trong nước liền nhìn không ra."

Ứng Hoan không phản ứng lại bọn họ, nhìn vào trong tiếm tìm một bể cá giống như đúc rồi bỏ cá vào.

Thạch Lỗi vội ôm quá bể cá: "Tôi tới tôi tới."

Ứng Hoan nhìn bể cá, thở dài, lại nhìn về phía Thạch Lỗi: "Các anh mang về đi, Từ Kính Dư hẳn là.... nhìn không ra đâu."

Thạch Lỗi cảm kích không thôi: "Được được được, tôi sẽ mang về bỏ lại chỗ cũ."

Dương Cảnh Thành: "Không phải còn liên hoan sao? Cô không về cùng bọn tôi à?"

"Tôi trực tiếp đến chỗ liên hoan, Từ Kính Dư sẽ đi đón tôi."

".....Được."

Hai người nhanh chóng rời đi.

Ứng Hoan và Chung Vi Vi tìm một cái cây trong ngõ, chôn cá vàng xuống dưới, nói thế nào cũng là hóa thân của cô, không thể tùy tiện xử lý. Ứng Hoan nghiêm túc cẩn thận lấp đất lên, thở dài, vừa đứng lên thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, âm thanh lười biếng của Từ Kính Dư vang lên: "Ở đâu?"

Ứng Hoan thấy Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành lên xe taxi, chắc là muốn nhanh chóng mang cá về, "Em ở đường Tây Môn, chính là quán đồ nướng lần trước."

"Được, chờ anh."

Cúp điện thoại, Chung Vi Vi lấy đồ trong tay cô, cười cười: "Tớ mang đồ về trước."

Ứng Hoan gật đầu: "Ừ."

Đợi vài phút thì Từ Kính Dư đến.

Ứng Hoan lên xe, quay đầu nhìn sắc mặt của anh, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi anh không đến câu lạc bộ sao?"

Từ Kính Dư đảo tay lái, đường cong cơ bắp mạnh mẽ, anh nhìn kính chiếu hậu, "Không có, trực tiếp từ trong nhà đến đây."

"À."

Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Ứng Hoan không dám tưởng tượng, nếu Từ Kính Dư biết cá vàng mà mình nuôi bị dầm đã chết, có nổi bão hay không?

Từ Kính Dư quay đầu xe, nhìn thẳng vào phía trước, liếc nhìn nàg một cái, tay phải xoa nhẹ gáy cô, không chút để ý hỏi: "Làm sao vậy?"

Ứng Hoan cười: "Không có việc gì, em chỉ hỏi vậy thôi."

Cô nhìn thời gian, đã 6 giờ nhiều, "Chúng ta có thể đến muộn không?"

Từ Kính Dư: "Sẽ không, 7 giờ mới bắt đầu."

Mọi người đều biết chuyện Trần Sâm Nhiên không chịu đi Bắc Kinh huấn luyện, Ngô Khởi nổi điên mấy lần cũng không được, cũng không biết lần này đã phương pháp gì mà cậu ta lại nghe lời.

Mặc kệ như thế nào, mọi người cùng đội đã hơn một năm, cùng nhau thi đấu nửa năm, dù tính cách Trần Sâm Nhiên không được tốt thì cũng là đồng đội.

Đại khái đây là sự khác nhau giữa đoàn đội và cá nhân.

Nhóm người này cũng sẽ tự phân cao thấp, nhưng vì hạng cân thi đấu không giống nhau nên có rất ít khi làm tổn hại đến lợi ích đối phương, cho nên cho dù có mâu thuẫn, kia cũng không đến mức mang thù.

Nhất là Thạch Lỗi, luôn không tâm không phổi, bình thường dù Trần Sâm Nhiên nói chuyện rất không khách khí, có chuyện gì cũng sẽ kéo cậu ta cùng tham gia, ngay cả Ứng Trì thường xuyên cùng Trần Sâm Nhiên cãi nhau đánh nhau còn có cạnh tranh cũng chưa mang thù, lúc nghe nói Trần Sâm Nhiên muốn đi Bắc Kinh, cũng ngốc một chút, hỏi: "Cậu ta muốn đi thật à?"

Trên bàn cơm, Trần Sâm Nhiên không nói chuyện, chỉ cúi đầu ăn cơm, uống rượu.

Ngô Khởi vỗ vỗ vai của cậu ta, cười nói: "Nào, uống một ly với mọi người."

Trần Sâm Nhiên hơi trầm mặc, cầm ly rượu đứng lên, Thạch Lỗi kêu: "Bằng không thì mỗi người kính một ly? Tới lâu như vậy, cậu cũng chưa kính rượu mọi người, nói thế nào thì các anh trai cũng rất chiều cổ cậu."

Dương Cảnh Thành cũng đi theo ồn ào: "Đúng đó, mỗi người một ly."

Ngô Khởi mắng: "Đừng ồn ào, nhiều người như vậy....."

"Được."

Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên nói.

Mỗi người một ly, như vậy sẽ có thể kính Ứng Hoan một ly.

Cậu ta yên lặng suy nghĩ dưới đáy lòng.

Trần Sâm Nhiên cầm chén rượu, đứng lên, đi từ trái sang phải vòng quanh bàn tròn một đường kính rượu, còn còn hai người sẽ đến Ứng Hoan,

mặt cậu ta bắt đầu đỏ lên, mọi người nghĩ do cậu ta uống nhiều rượu, chỉ có cậu ta biết đây là do cậu ta khẩn trương.

Có lẽ.....

Còn có Từ Kính Dư hiểu rõ hết cả.

Từ Kính Dư đặt tay ở sau lưng ghế Ứng Hoan, ngón tay gõ nhẹ, liếc xéo Trần Sâm Nhiên, ánh mắt lạnh đăm. Ứng Hoan nâng chén rượu đứng lên, Từ Kính Dư thu hồi tay, đứng dậy theo.

Trần Sâm Nhiên đứng ở trước mặt Ứng Hoan, cúi đầu nhìn cô, miệng giật giật, vẫn không nói ra tiếng.

Tất cả mọi người đều biết cậu ta có địch ý với cô, lúc này đều nhìn qua, đột nhiên có chút khẩn trương, sợ cậu ta trực tiếp xem nhẹ cô, khiến cô mất mặt.

Ứng Hoan do dự một chút, chủ động lấy cái ly chạm ly của cậu ta.

Cô cong cong khóe miệng, chân thành nói: "Đi Bắc Kinh huấn luyện thật tốt."

Trần Sâm Nhiên nắm chặt cái ly trên tay, yết hầu lặn lội, cậu ta cúi đầu, không dám nhìn mắt cô, bỗng nhiên ngửa đầu đem rượu một ngụm uống cạn.

Ứng Hoan sửng sốt một chút, nâng ly rượu lên muốn uống ——

Bàn tay thon dài to rộng của người bên cạnh giơ đến trước mặt cô, tiếp nhận cái ly, ngửa đầu uống cạn.

Ứng Hoan quay đầu lại nhìn anh, làm gì?

Từ Kính Dư cúi đầu liếc cô một cái, khóe miệng nâng lên, "Anh uống giúp em." Anh cầm chai rượu trên bàn, rót đầy vào cái ly đã cạn của Trần Sâm Nhiên, cậu ta vẫn còn ngây người đứng im đấy, anh còn cầm ly của mình lên, còn chạm vào ly của cậu ta nữa.

Trần Sâm Nhiên dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh.

Từ Kính Dư không để ý chút nào, ngửa đầu uống cạn ly rượu, nhìn về phía hẳn, ngữ khí nhàn nhạt: "Gặp lại ở Olympic."

Trần Sâm Nhiên rũ xuống mắt, cái gì cũng không nói, vòng qua bọn họ, đi đến chỗ Ứng Trì.

Quan hệ của Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên thật sự rất xấu hổ, số lần hai người cãi nhau nói không rõ, đánh cũng đánh vài lần, cậu còn thay thế Trần Sâm Nhiên thi đấu hết trận tứ kết.

Cậu không biết nói cái gì, gãi gãi đầu đứng lên.

Hai người cùng nâng chén chạm vào nhau, ngửa đầu uống cạn, chẳng ai nói gì cả.

Một đám người nhìn thấy đều cạn lời.

Lúc Trần Sâm Nhiên và Hàn Thấm chạm cốc, Hàn Thấm dựa lại gần, ở bên tai hẳn thấp giọng nói: "Vừa rồi là cơ hội rất tốt, nói một câu cảm ơn cũng không được à?"

Trần Sâm Nhiên trực tiếp mặt lạnh, tâm tình không tốt tới rồi cực điểm, "Không cần chị lo."

Hàn Thấm nhướn mày: "Được, dù sao mai cậu cũng đi rồi, quản cũng quản không được."

Một khắc kia, Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên có chút hồi hận đáp ứng Ngô Khởi đi Bắc Kinh.

Vì sao bỗng nhiên đáp ứng Ngô Khởi, là bởi vì Chu Bách Hạo hạ tối hậu thư, thật sự nếu không điều chỉnh tốt trạng thái, câu lạc bộ cũng không giữ được cậu ta, không bằng đi Bắc Kinh, thay đổi hoàn cảnh.

Ngày đó, Chu Bách Hạo và Ngô Khởi cùng đến tìm Trần Sâm Nhiên nói chuyện, Chu Bách Hạo nói: "Đổi hoàn cảnh đối với cậu mà nói không phải chuyện xấu, nếu cậu cứ kém đi như vậy, về sau mặc kệ là quyền đài của Olympic hay quyền đài của thi đấu chuyên nghiệp cũng không thể thấy bóng dáng của cậu, luyện nhiều năm như vậy, không đáng tiếc sao?"

Ngô Khởi nói: "Lại nói tiếp, cậu còn chưa từng lên TV đi?"

Mỗi lần đều là Ứng Trì lên thi đấu.

Trần Sâm Nhiên vẫn luôn nhớ rõ cảnh tượng Ứng Hoan hưng phấn đứng giơ tay làm hình trái tim cho Ứng Trì, đáy mắt cô tràn đầy kiêu ngạo, mà khi nhìn Từ Kính Dư, đáy mắt không chỉ là kiêu ngạo, đôi mắt còn sẽ sáng lên.

Cậu ta cũng nhớ rõ giọng nói ôn nhu mỗi lần cô cổ vũ cho mọi người.

Cũng nhớ rõ dáng vẻ cô giơ ngón tay với mọi người.

Những điều này cậu ta đều chưa từng được cảm nhận một lần, tựa hồ đã trở thành một loại chấp niệm.

Trần Sâm Nhiên sợ này mà đi, về sau sẽ không còn có cơ hội.

Nhưng không đi, càng không có cơ hội.

Cậu ta sẽ bị phế.

.....

Bữa tiệc kết thúc, Từ Kính Dư mang tâm tình bực bội, anh kéo Ứng Hoan đến ghế sau xe rồi hôn cô. Ứng Hoan bị anh đến cả người nhũn ra, hô hấp cũng không thông thuận, hoàn toàn không hiểu sao đột nhiên anh lại hóa sói thể này, mọi người còn chờ bên ngoài mà.

Thân hình cao lớn đè nặng lên cô, Ứng Hoan thở dốc thật mạnh, tay chân cùng sử dụng mà đẩy anh ra, giọng nói mềm mại: "Anh..... Làm gì?"

Cô mãi cảm nhận thấy được Từ Kính Dư có một tia khó chịu, cô ngây thơ mờ mịt mà hồi tưởng, chính mình giống như không trêu chọc đến anh đi?

Từ Kính Dư buông cô ra, kéo cô ngồi lên đùi. Anh gác cằm lên vai cô, chậm rãi hôn lên tai cô, Ứng Hoan sợ ngứa mà thở hổn hển, nhắm mắt lại, cào nhẹ lên cánh tay một chút, nhin không được hỏi: "Từ Kính Dư, hình như em không trêu chọc gì anh cả?"

Từ Kính Dư cắn nhẹ lên tai cô, cuối cùng cũng buông ra.

Ứng Hoan quay đầu nhìn anh có chút bất an: "Rốt cuộc anh làm sao vậy?"

Từ Kính Dư híp mắt nhìn cô, cười nhẹ ra tiếng: "Dục cầu bất mãn, không nhận ra?"

Ứng Hoan: "....."

Cô, liên, không, nên, hỏi!

Từ Kính Dư vén tóc cô lên, nương theo ánh đèn ngoài cửa sổ, hơi sững sốt khi nhìn thấy vết hôn màu hồng trên cổ cô. Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mấy dấu vết này, thấp giọng nhắc nhở cô: "Nơi này, đỏ."

Ứng Hoan thấy cô tê rần, vội giơ tay che lại nơi đó, đầy mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói thầm: "Ai bảo anh dùng sức như vậy?"

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, hạ cửa kính xe xuống, gọi tài xế lên xe.

Ứng Hoan dựa vào vai anh, "Vừa rồi anh làm sao vậy?"

Từ Kính Dư cúi đầu liếc cô, cười nhẹ: "Không có gì, cũng may em không được thông minh."

Ứng Hoan: "....."

Anh mới không thông minh!

.....

Ngày hôm sau, mọi người tụ tập ngoài câu lạc bộ đưa tiễn Trần Sâm Nhiên.

Ứng Hoan đứng ở trước cửa kính sát đất, khẩn trương nhìn vào bên trong, Từ Kính Dư đang đứng ở trước quầy bar cho cá ăn, anh híp mắt nhìn cá vàng, không biết suy nghĩ cái gì.

Cô đi qua, gõ gõ lên cửa kính.

Khẩn trương muốn chết.

Từ Kính Dư sẽ không nhìn ra gì chứ?

Từ Kính Dư nghe thấy thanh âm, nghiêng đầu nhìn qua, Ứng Hoan nín thở, vẫy tay với anh, "Ra đây đi."

Từ Kính Dư lại nhìn thoáng qua bể cá, cho tay vào túi quần, vòng qua khu dụng cụ tập luyện đi ra cửa.

Trần Sâm Nhiên ném hành lý lên xe, nhìn về phía mọi người.

Thạch Lỗi qua đi vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, cười hì hì nói: "Cố lên, nhóc con."

Dương Cảnh Thành cũng nói: "Huấn luyện cho tốt, giành lấy một tấm huy chương, tất cả mọi người đều biết cậu được câu lạc bộ chiêu mộ từ bên ngoài, đừng làm câu lạc bộ mất mặt."

Mọi người đều tiến lên cổ vũ.

Ứng Hoan quay đầu thì thấy Trần Sâm Nhiên nhìn cô, giống như đang đợi cô nói.

Cô sững sốt một chút, cười cười: "Cố lên."

Đây là lần đầu tiên Ứng Hoan nói Trần Sâm Nhiên cố lên, ánh mắt Trần Sâm Nhiên sáng lên, yên lặng nhìn cô, bỗng nhiên nhiệt huyết sôi trào lên, cậu ta mím môi, Ngô Khởi vỗ vai cậu ta: "Lên xe đi, sắp muộn rồi."

Từ Kính Dư đi đến bên cạnh Ứng Hoan, nhìn Trần Sâm Nhiên lên xe.

Tên kia không biết phát điên cái gì, cửa xe đã đóng lại, bỗng nhiên lại lao xuống tới, chạy đến trước mặt Ứng Hoan. Mọi người sôi nổi nhìn qua, tò mò gia hỏa này muốn làm gì, lại nhìn về phía Từ Kính Dư, cảm thấy Trần Sâm Nhiên hẳn là không có lá gan dám khi dễ bác sĩ nhỏ.

Trần Sâm Nhiên đứng ở trước mặt Ứng Hoan, gắt gao mà nhìn chăm chăm cô.

Ứng Hoan có kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Trần Sâm Nhiên nuốt yết hầu, gian nan mà nói ra: "Việc trước kia..... Thực xin lỗi....."

Ứng Hoan sững sốt, không dám tin tưởng mà nhìn cậu ta.

Trần Sâm Nhiên nói xong, lập tức xoay người rời đi, cậu ta không dám nhìn cô, lại càng không dám nghe câu trả lời của cô.

Cửa xe lại lần nữa phịch một tiếng đóng lại.

Ứng Hoan chậm rãi phục hồi tinh thần.

Cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi, Trần Sâm Nhiên xin lỗi em?"

Từ Kính Dư mặt không biểu tình mà thu hồi ánh mắt, cười lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn cô: "Ứng Tiểu Hoan, có phải em đã giết chết cá vàng của anh hay không?"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Editor: Rùa

.....Cái gì, nói cô giết chết cá vàng của anh?

Ứng Hoan trợn mắt há mồm nhìn Từ Kính Dư, bị oan uổng mà không nói ra lời, cả niềm vui sướng khó có thể tin khi được Trần Sâm Nhiên xin lỗi cô cũng ném ra sau đầu.

Cho dù anh phát hiện cá bị đánh tráo cũng không thể đổ oan cho cô! Hơn nữa sao anh có thể khẳng định cá của mình đã chết chứ?

Tuy rằng, xác thật cá đã chết.

Vốn dĩ mọi người đang đặt sự chú ý lên "thằng nhóc chết tiết Trần Sâm Nhiên thế mà lại xin lỗi bác sĩ nhỏ", còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì nghe thấy Từ Kính Dư hỏi Ứng Hoan, Thạch Lỗi vừa nghe lời này, cẳng chân bắt đầu run lên.

Dương Cảnh Thành ngơ ngác nhìn Thạch Lỗi, không dám tin tưởng mà nói: "Không phải chứ? Này cũng có thể nhìn ra?"

Mới qua một buổi tối mà!

Tối hôm qua Thạch Lỗi còn mơ thấy cá vàng biến thành yêu quái đuổi theo anh ta đòi mạng, tỉnh lại đến giờ vẫn còn sợ hãi, quả nhiên cá Kính Vương nuôi không giống cá người thường nuôi, trong mộng còn đòi mạng, về sau sợ rằng đến cá anh ta cũng không dám ăn.

Anh ta liều mạng đưa mắt ra hiệu cho Ứng Hoan, há to miệng, dùng sức phất tay, y như tấu hài.

Ứng Trì đứng ở bên cạnh, nhìn anh ta như nhìn thiếu năng trí tuệ: "Anh Lỗi, anh làm gì đấy?"

Thạch Lỗi lập tức dừng động tác, giả bộ như không có việc gì mà nói: "A, không có gì, hoạt động gân cốt mà thôi."

Ứng Trì: "Anh làm động tác ghê tởm như vậy với chị tôi là muốn làm sao?"

Thạch Lỗi: "....."

Khó lòng giải bày!

Ứng Trì nhìn xe rời đi rồi, nghĩ thầm Trần Sâm Nhiên lúc này là thật rời đi câu lạc bộ, đối thủ cạnh tranh lâu nay đã đi rồi, đột nhiên cậu có chút phiền muộn, nhíu nhíu mày, xoay người trở về chuẩn bị huấn luyện.

Ứng Hoan hướng bên kia nhìn thoáng qua, Thạch Lỗi dùng ánh mắt đáng thương vô cùng nhìn cô.

Đây là ý muốn cô đội nôi thay họ, đúng không?

Cô cắn môi suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, thật cẩn thận hỏi: "Anh đã nhìn ra?"

Từ Kính Dư cười lạnh: "Vô nghĩa, mỗi ngày đều nhìn xem cá có lớn thêm chút nào không, vuốt ve vài lần, giống như nuôi tiểu lão bà, anh có thể nhận không ra sao?"

Ứng Hoan: "....."

Cô đột nhiên mặt đỏ, cái gì kêu mỗi ngày xem có lớn hơn chút nào, vuốt ve vài lần?

Một đám người đứng tại chỗ, quang minh chính đại nghe góc tường, chỉ có Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành run sợ trong lòng, quả nhiên là nuôi tiểu lão bà!

Ứng Hoan lại hướng bên kia nhìn thoáng qua, Thạch Lỗi đã sợ đến đầu cũng muốn cắm xuống đất, cô cắn răng một cái, nói: "Em không giết chết lão... cá vàng, là nó đột nhiên chết nên em đã mua một con khác thả vào."

Từ Kính Dư híp mắt nhìn cô, ngữ khí nhàn nhạt: "Ứng Tiểu Hoan, em xác định?"

Ứng Hoan: "..... Xác định."

Từ Kính Dư hướng Thạch Lỗi bên kia nhìn lướt qua, cho tay vào túi quần, khoe miệng khê nâng, nhàn nhạt nói: "Tự nhiên chết?"

Ứng Hoan gian nan gật đầu: "Vâng."

"Được." Từ Kính Dư chưa nói cái gì, vỗ vỗ gáy cô, "Trở về đi."

Anh nhìn về phía bọn Thạch Lỗi, lạnh lùng mà nói: "Nhìn cái gì? Còn không quay về huấn luyện?"

Thạch Lỗi như được đại xá, cười gượng một tiếng: "Lập tức đi, lập tức liền đi."

Ở đây có vài người chứng kiến chuyện hôm qua, một đám người chân như găng má, chạy thật nhanh vào câu lạc bộ.

Ứng Hoan đứng ở tại chỗ, có chút ngốc.

..... Không phải nói cô là đoàn sủng sao?

Có ai đối xử với đoàn sủng như vậy sao?

Ánh nắng sáng sớm ấm áp, chiếu trên người cô, cô trợn mắt nhìn bầu trời một cái rồi xoay người đi vào.

Từ Kính Dư đi ở giữa mọi người, anh mặc áo thun màu đỏ, cơ bắp căng chật như ả như hiện, bóng dáng cao lớn mạnh mẽ. Sau khi đi vào cửa anh liền đến quầy lễ tân, cô gái lễ tân sững sốt một chút, hỏi: "Kính Vương, có việc sao?"

"Ừ, tôi muốn xem camera ngày hôm qua"

Mọi người: "....."

Ứng Hoan: "....."

Thạch Lỗi muốn quỳ xuống trước mặt Từ Kính Dư rồi, anh ta dùng vẻ mặt đờ đẫn nhìn Ứng Hoan, Ứng Hoan vẻ mặt "Tôi cũng không thể nào cứu được anh" nhìn lại, anh ta thấy mình có thể khóc luôn bây giờ.

Lại xem, Từ Kính Dư cúi người ở trước máy tính, tay ấn ở con chuột, thật sự xem băng ghi hình.

Đầu Ứng Hoan muốn to lên rồi, nếu không phải cá vàng đã chết, cô cũng không biết Từ Kính Dư nghiêm túc nuôi hai con cá vàng như vậy. Cô lại nghĩ tới lúc trước ở sân bay, Từ Kính Dư vẽ cá vàng lên cửa kính, nhớ tới ngữ khí sủng nịnh khi anh gọi cô "Tiểu Kim Ngư." ....

Đại khái, thật sự coi mình đang nuôi tiểu lão bà.

Cô nhịn không được muốn cười.

Thạch Lỗi nhin không được, chạy tới nhận tội đầu hàng, anh giơ hai tay: "Kính Vương, cậu đừng tra xét, là tôi, là tôi không cần thận dẫm chết tiểu lão bà của cậu, xin cậu thương xót, tha cho tôi một mạng được không?"

Từ Kính Dư híp mắt, bỏ chuột qua một bên, ngồi dậy xem bọn họ.

Dương Cảnh Thành nhận mệnh mà đi tới, cũng nhận tội: "Tôi..... Cũng có tội."

Từ Kính Dư dùng đầu lưỡi chống má, nhẹ nhàng gật đầu một cái, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó nhìn về phía Ứng Hoan, phát hiện cô gái nhỏ thế nhưng đang cười, anh hít một hơi thật sâu, "Ứng Tiểu Hoan, em lại đây."

Ứng Hoan thu liễm ý cười, chậm rì rì mà đi qua.

Từ Kính Dư dựa vào mặt đá cẩm thạch, không chút để ý mà nhìn cô: "Em theo bọn họ bày kế lừa anh?"

Ứng Hoan: "....."

Cô trầm mặc vài giây, biện giải cho chính mình: "Em là sợ anh thương tâm, nên....."

"Nói đi, cá vàng là ai chọn?"

Từ Kính Dư đánh gãy lời cô nói, thái độ này của anh, y như đang thăm vấn phạm nhân.

Ứng Hoan nhắc tay: "Em chọn....."

Từ Kính Dư còn tính vừa lòng, anh ừ một tiếng, nhìn về phía Thạch Lỗi, nhàn nhạt mà nói: "Chờ lấy được vé vào thế vận hội sẽ tìm hai người tính số."

Thạch Lỗi mặt không biểu cảm nhưng nội tâm dày vò, đây là ý tứ chờ lấy được vé sẽ đánh anh ta một trận đi? Anh ta nhìn thoáng qua Ứng Hoan, gãi gãi đầu, không biết nên nói gì. Nửa ngày, Dương Cảnh Thành nhỏ giọng nói: "Mọi người là anh em đã lâu....."

Từ Kính Dư nhìn về phía anh ta: "À, còn cả anh nữa."

Dương Cảnh Thành: "....."

Vì cái gì anh ta lại lảm miêng chứ?

"Được rồi, đi huấn luyện đi."

Từ Kính Dư ra lệnh một tiếng, từ trong bàn tiếp tân vòng ra.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành lập tức chạy thoát, mấy người đứng xem bên cạnh cũng chạy vội, sợ tai ương rơi trúng đầu mình.

Lại chỉ còn mình Ứng Hoan đứng tại chỗ.

Từ Kính Dư đi đến trước mặt cô, dặt tay cô đưa cô đến phòng nghỉ gần nhất.

Ứng Hoan đi theo phía sau anh, nói: "Từ Kính Dư, em có thể giải thích!"

Từ Kính Dư không để ý đến cô, hiện tại anh có có chút tức giận, sáng sớm phát hiện cá vàng bị đánh tráo, rất có khả năng là đã chết. Trần Sâm Nhiên dù có giấu rất tốt thì tâm tư của cậu ta đối với Ứng Hoan anh vẫn có thể nhìn ra, Từ Kính Dư không nghĩ tới trước khi đi cậu ta lại làm ra hành động như vừa rồi, anh sợ Ứng Hoan nghĩ nhiều, anh hy vọng tốt nhất cô vĩnh viễn không cần biết.

Ứng Hoan ai cũng không thể thích, chỉ có thể thích anh.

Hai người đi vào phòng nghỉ, Từ Kính Dư trực tiếp khóa trái cửa.

Ứng Hoan trong lòng lộp bộp một chút, ngẩng đầu nhìn anh, Từ Kính Dư dựa lên tủ, cúi đầu liếc cô, nhàn nhạt mở miệng: "Bản lĩnh lớn đấy, cùng người khác cấu kết lừa gạt bạn trai mình, Ứng Tiểu Hoan, có phải em cảm thấy anh đặc biệt dễ nói chuyện?"

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư cười: "Còn giúp người đội nôi?"

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư gật gật đầu, giơ tay nắm cằm cô, lòng bàn tay có nhiều vết chai xoa nhẹ má cô, thong thả ung dung mà nói: "Em nói, nên phạt em thế nào đây?"

Ứng Hoan nhin không được, nhìn anh: "Có nghiêm trọng như vậy không?"

"Rất nghiêm trọng."

Từ Kính Dư dùng ngón cái vuốt ve môi cô, nhẹ nhàng ma sát, "Em muốn dỗ anh thế nào? Hừm?"

"....."

Cô đã hiểu.

Nào có cái gì trừng phạt.

Anh chính là nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô mà thôi!

Ứng Hoan quay đầu nhìn về phía cửa, xác định cửa đã khóa trái, mặt cô có chút đỏ, lúc này tất cả mọi người đều ở huấn luyện, sẽ không có

người tới phòng nghỉ.

Cô đặt tay lên vai anh, ôm lấy cổ anh, lúc đặt môi lên môi anh, cô có một suy nghĩ, có phải về sau mỗi ngày cô đều sa đọa hơn không? Lần nào đó Từ Kính Dư cũng phải dùng đến sắc, không phải sao?

Từ Kính Dư nhắm mắt, cười, "Cứ như vậy thôi?"

Ứng Hoan cũng nhắm hai mắt, nhỏ giọng nói: "Cá vàng chết, em cũng rất buồn."

Ý tứ là, cô cũng muốn được an ủi.

Cô cũng muốn anh hôn cô.

Từ Kính Dư rất thông minh, anh mở mắt ra, rũ mắt nhìn cô. Anh quay người, đem người áp đến tủ, Ứng Hoan ngẩng khuôn mặt nhỏ, có chút khẩn trương mà nhìn anh, nhón mũi chân, lại hôn anh một lần nữa.

Hai người hôn đến khó tách rời, Từ Kính Dư đặt tay lên eo cô, nhẹ nhàng ma sát da thịt non mịn.

Chờ lúc anh chui đầu vào hõm vai cô, Ứng Hoan nhắm mắt lại, giống như hạ quyết tâm, nghiêng mặt cọ vào mặt anh, nói nhỏ bên tai anh: "Không phải anh muốn chạm sao, cho anh chạm một chút đấy....."

Từ Kính Dư cả người cứng đờ, bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, anh cười "Chạm vào chỗ nào?"

Biết rõ còn cố hỏi!

Ứng Hoan mặt đỏ tới cổ, cắn môi không nói lời nào.

Anh yên lặng không tiếng động thò tay vào trong áo cô, nơi mềm mại nhất bị anh nắm lấy, Ứng Hoan thở hổn hển một hơi, liền nghe thấy anh

ghé vào bên tai thấp giọng hỏi: "Nơi này sao?"

Ứng Hoan không thể bình tĩnh nổi, anh không chỉ dừng lại ở sờ thôi.....

Trái tim ở dưới lòng bàn tay anh đập rất nhanh, cô gắt gao nhắm hai mắt, cả người nhũn ra, sắp không thở nổi.

Cô nghe thấy hơi thở của anh trở nên trầm trọng, càng trầm trọng, trên tay càng dùng sức, dùng sức đến cô thấy đau.

Vài phút sau, Từ Kính Dư hôn lên cổ cô, giúp cô sửa sang lại quần áo. Anh cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, rất mê người. Anh hít một hơi thật sâu, xoa nhẹ má cô, nhắc nhở cô: "Ứng Tiểu Hoan, em có biết đàn ông chính là được một tác lại muốn thêm một thước, lần này là ngực, lần sau....."

"Em biết."

"Em biết cái gì?"

Ứng Hoan nhìn anh: "Em biết đàn ông đều muốn lên giường với phụ nữ."

Cô biết Từ Kính Dư có dự vọng đối với cô, chỉ là anh luôn khắc chế.

Từ Kính Dư không nghĩ tới cô sẽ nói trực tiếp như vậy, nhịn không được cười.

Nửa ngày.

Từ Kính Dư nâng cằm cô lên, nhìn cô cười, "Nói sai rồi, anh chỉ muốn lên giường với em."

Ứng Hoan nuốt nuốt nước miếng, chân đều mềm nhũn rồi.

Từ Kính Dư dời mắt, xoay người đi mở cửa, bên ngoài không có ai, anh quay lại nhìn cô, hơi nhướng lông mày: "Anh đi huấn luyện, nếu chân em còn mềm thì ở lại nghỉ một lúc?"

Ứng Hoan vội đứng thẳng, tỏ vẻ chính mình không vô dụng như vậy.

Từ Kính Dư cười nhẹ, xoay người rời đi.

Một lát sau, anh luyện tập cùng Tào Uy, anh ta đánh một lúc thì không nhịn được nói: "Hôm nay cậu ra quyền rất mạnh, mạnh hơn trước nhiều, có phải đạo này gia tăng huấn luyện không?"

Từ Kính Dư: "Không có, hôm nay hỏa khí vượng mà thôi."

Ứng Hoan đang kiểm tra đầu gối cho một người, nghe anh nói vậy tay không nhịn được mà run nhẹ.....

.....

Nghỉ hè tới rồi, Ứng Hoan tiếp tục làm thêm, một tuần về nhà hai ngày, thời gian khác đều ở câu lạc bộ.

Giải đấu APB và WSB đã kết thúc, tuyển thủ đã từng tham gia APB và WSB sẽ có cơ hội tham gia Olympic, đầu năm sau có giải đấu cá nhân, từ giải đấu này lại chọn thêm người thi đấu Olympic. Số người tham gia APB và WSB là 60 người, đã chọn ra 40 người, tuyển thủ Trung Quốc thi APB chỉ có ba người lấy được vé vào thi đấu.

Trước mắt, trừ những người tham gia hai giải đấu này thì chỉ còn dư lại 23 vé vào cửa.

Đội viên của Thiên Bác phải tranh đoạt 23 vé vào cửa còn lại.

Thật sự không được thì chỉ cơ hội cuối cùng ở giải đấu cá nhân.

Ứng Hoan rất tin tưởng Từ Kính Dư, lúc trước nếu anh tham gia APB thì nhất định có thể lấy được vé vào, chỉ là anh không đi, anh lựa chọn thi đấu với câu lạc bộ.

Bởi vì anh nói, thi đấu với câu lạc bộ so với thi đấu cá nhân càng có tính khiêu chiến.

Nói như thế nào nhỉ? Có chút tùy hứng, nhưng đây là Từ Kính Dư.

Năm nay thời gian Ứng Hoan làm thêm ở câu lạc bộ không dài, giữa tháng bảy câu lạc bộ phải đi huấn luyện.

Thân thể Ứng Hải Sinh không tốt, Ứng Trì cũng đã thích ứng sinh hoạt theo câu lạc bộ, hiện tại cậu đã có thể đi theo câu lạc bộ huấn luyện mà không cần Ứng Hoan bên cạnh. Cho nên, huấn luyện hơn một tháng, Ứng Hoan không tính toán đi theo.

Ngày đó bọn họ buổi sáng, Ứng Hoan đứng ở cửa câu lạc bộ đưa tiễn bọn họ.

Ứng Hoan cố vũ từng người, huấn luyện lần này do quốc gia tổ chức, vận động viên quyền anh nào cũng có thể tham gia, cho nên Trần Sâm Nhiên cũng sẽ ở đó. Cô đặc biệt dặn dò Ứng Trì: "Nếu Trần Sâm Nhiên có nói gì cũng được cãi nhau với cậu ta, lại càng không được đánh nhau, biết không?"

Trần Sâm Nhiên đi Bắc Kinh hơn một tháng, nghe Hàn Thấm nói, Trần Sâm Nhiên ở bên đó trạng thái cũng không tốt hơn bao nhiêu, cân nặng miễn cưỡng tăng đến 70 kg, tính tình cũng không thay đổi nhiều, vẫn là không quá hòa hợp với tập thể.

Ứng Hoan lo lắng Ứng Trì qua bên kia lúc sau, cùng Trần Sâm Nhiên tái khởi xung đột.

Ứng Trì có chút cạ lời: "Chị, em không đánh nhau với cậu ta từ lâu rồi"

Ứng Hoan cười: "Dù sao em cũng phải nghe lời."

Ứng Trì nói thầm: "Được được được, em nghe lời, chị không cần nhọc lòng, cũng để ba mẹ yên tâm, nếu thân thể ba có gì không tốt thì phải gọi điện cho em."

"Ừ." Cô dừng một chút, nhỏ giọng nói, "À..... nếu em muốn được giúp đỡ thì cứ tìm Từ Kính Dư, chị sẽ nói anh ấy chăm sóc em."

Ứng Trì: "....."

Nửa ngày, cậu hừ một tiếng: "Ai muốn anh ta chăm sóc, em đã lớn rồi."

Từ Kính Dư đi đến phía sau cậu, hừ lạnh một tiếng: "Được, cậu tốt nhất đừng tìm tôi."

Ứng Hoan: "....."

Ứng Trì quay đầu liếc anh một cái, hừ một tiếng, bỏ đi chỗ khác.

"Chị, em đi rồi chị phải để ý nhà mình."

"Ừ."

Ứng Hoan nhin không được cười.

Từ Kính Dư đứng ở trước mặt Ứng Hoan, trong miệng nhai kẹo bạc hà, má động vài cái, tiếng rộp rộp vang lên, anh cắn bạc hà thành hai nửa.

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn hẳn, đôi mắt cong cong: "Anh giúp em để ý Ứng Trì một chút, đừng để nó gặp rắc rối."

Từ Kính Dư lười nhác hỏi: "Lấy thân phận gì?"

"Thân phận bạn trai em."

"Anh còn tưởng thân phận anh rể."

"....."

Ứng Hoan cúi đầu, hừ nhẹ: "Dù sao anh cũng phải để ý nó."

Từ Kính Dư lười biếng mà ra dấu ok, cúi đầu liếc cô, khóe miệng hơi cong: "Được thôi, vì mặt mũi của em, anh sẽ chiều cố tiểu tổ tông."

Ngô Khởi thúc giục một tiếng: "Từ Kính Dư, lên xe."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, có chút lưu luyến.

Từ Kính Dư quay đầu lại nhìn thoáng qua, mọi người đã lên xe cả, lười anh khẽ chống má, quay đầu lại nắm cằm Ứng Hoan, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn.

Ứng Hoan trừng lớn đôi mắt, "Anh....."

Nhiều người nhìn như vậy mà!

Cô hơi phồng má, một nửa viên kẹo bạc hà lạnh lẽo bị người dùng lười mạnh mẽ đẩy vào.

Cô "a" một tiếng.

Đôi mắt trừng lớn lớn hơn nữa.

Từ Kính Dư ngồi dậy, cười đặc biệt thiếu đòn.

"Chờ anh trở lại."

Ứng Hoan ngậm nửa viên kẹo lạnh đến đẳng ngắt kia, đôi mắt trừng lớn, nhìn bóng dáng tiêu sái của anh, khuôn mặt bị hun đỏ dưới ánh mặt trời.

A a a a a! Hồn đản!

Một đám người trên xe: "....."

Thạch Lỗi: "Cầm thú."

Dương Cảnh Thành: "Đúng vậy, thật cầm thú, nhiều người nhìn mà cũng không biết khắc chế một chút, nhiều cầu độc thân như thế, muốn mọi người xem hâm mộ ghen ghét sao?"

Lưu Sưởng: "Hâm mộ, ghen ghét, ngược cầu."

Từ Kính Dư vừa lên xe liền nhận được một loạt ánh mắt khinh thường.

Ứng Trì nhin rồi lại nhin, sắc mặt đỏ lên, cố nhin vài giây nhưng thật sự nhin không được nữa, trực tiếp mắng: "Súc sinh! Nơi công cộng anh không thể chú ý một chút?"

Từ Kính Dư ngồi ở ghế trên, nhàn nhạt mà quét mắt liếc cậu một cái: "Gọi anh rể."

Ứng Trì: "....."

A a a a a! Vì cái gì chị mình lại thích cái tên súc sinh xấu xa không biết xấu hổ này!!!

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Edit: Rùa

Huấn luyện ở Quảng Đông và Hải Nam, từ năm trước cho đến kết thúc Olympic, các giải đấu quyền anh tương đối nhiều, yêu cầu các vận động viên phải tập trung huấn luyện, các huấn luyện viên đã chia ra hai nơi để huấn luyện cho bọn họ.

Ngô Khởi mang đội đến trường cao đẳng Thể Dục Thể Thao Quảng Đông trước, Từ Kính Dư vừa xuống xe liền thấy Trần Sâm Nhiên, anh híp mắt, thần sắc lạnh lùng.

Trần Sâm Nhiên đứng ở cổng trường, nhìn chăm chăm bên này, thời điểm cậu ta thấy Từ Kính Dư, ánh mắt xoay một chút. Mấy người Thạch Lỗi thấy cậu ta đều hưng phấn mà giơ tay vẫy vẫy, "Ai, Trần Sâm Nhiên."

Trần Sâm Nhiên không có biểu tình gì, chỉ hơi gật đầu, do dự một chút cuối cùng vẫn đi tới.

Chờ tất cả mọi người xuống xe, cậu ta nghiêng người nhìn thoáng qua trong xe.

Ứng Hoan không tới.

Không thể nói được cảm giác mất mát dâng lên từ đáy lòng, Trần Sâm Nhiên không chút nhiệt tình đáp lại lời nói của Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành, Ngô Khởi vỗ vỗ vai cậu ta, không quá vừa lòng nói: "Nhìn cũng

không rắn chắc hơn bao nhiêu, không huấn luyện đàng hoàng đúng không?"

Trần Sâm Nhiên không biết trả lời như thế nào, hàm hồ mà nói: "Có huấn luyện."

Từ Kính Dư nhíu mày, đột nhiên nhìn không quen nhìn thái độ qua loa này của Trần Sâm Nhiên, lạnh giọng: "Phải không? Hiện tại cậu đánh với Ứng Trì một trận, ai thua ai thắng còn chưa biết."

Trần Sâm Nhiên quay đầu nhìn anh, ngữ khí không vui: "Anh nói cái gì? Tôi sao có thể đánh không lại cậu ta?!"

Năm không cũng trúng đạn, Ứng Trì có chút ngốc, rốt cuộc tuổi trẻ khí thịnh, vừa nghe lời này, cậu cũng nhin không được, sặc lại Trần Sâm Nhiên: "Đã mấy tháng không đánh sao cậu biết cậu vẫn có thể đánh được tôi? Hơn nữa trạng thái gần đây của cậu kém như vậy, đừng nói mạnh miệng."

Đều là thiếu niên mười chín tuổi, đừng hy vọng người này có thể bình tĩnh hơn người kia.

Trần Sâm Nhiên bị Ứng Trì đáp trả, mặt lạnh nói: "Vậy thử xem."

Ngô Khởi có chút đau đầu, anh ta lạnh lùng nói: "Đừng nháo nữa, đối chiến không phải các cậu nói đánh liền đánh, về sau có yêu cầu sẽ có sắp xếp."

Trần Sâm Nhiên và Ứng Trì đồng thời hếch cằm, hừ một tiếng.

Người khơi chuyện - Từ Kính Dư quét mắt nhìn bọn họ một cái, kéo hành lý đi trước.

Tuy rằng hiện tại Trần Sâm Nhiên không do Ngô Khởi huấn luyện, nhưng anh ta vẫn giữ người đến cùng, quan tâm vài câu: "Phương thức huấn luyện cũng không quá khác biệt, là không thích ứng hay thế nào? Sao trạng thái mãi không tốt lên?"

Trần Sâm Nhiên không biết trả lời như thế nào, thấp giọng nói: "Vẫn ổn."

Ai, đứa nhỏ này trước kia vừa tới còn nói khá nhiều, hiện tại không biết sao lại y như cái hũ nút.

Ngô Khởi lắc đầu, vỗ vỗ vai của cậu ta, đạm thanh nói: "Tôi thấy Từ Kính Dư nói rất đúng, nên để cậu cùng Ứng Trì so một chút, nhìn xem bản lĩnh của ai lớn hơn, cậu nhìn trạng thái gần đây của cậu đã thành cái gì? Ứng Trì là trạng thái gì? Thật sự đánh, cậu không nhất định sẽ thắng."

"Nhóc con, huấn luyện cho tốt."

Trần Sâm Nhiên một câu phản bác nói cũng nói không nên lời.

Bởi vì lần này tập huấn ở trường cao đẳng, cho nên vận động viên không được ở khách sạn, trực tiếp xếp vào ký túc xá, không biết có phải trùng hợp hay không, dù sao Từ Kính Dư cùng Ứng Trì, Thạch Lỗi còn có Dương Cảnh Thành được phân đến chung một phòng.

Thật là náo nhiệt.

Ứng Trì bởi vì phải huấn luyện nên ký túc xá chỉ là nơi để ngủ, không sinh hoạt gì nhiều, bình thường thời gian ngốc ở ký túc xá rất ít, không quá thân thiết với bạn cùng phòng, cũng may con người của bạn cùng phòng cũng không tệ.

Này vẫn là lần đầu tiên cậu ở cùng phòng ngủ với đồng đội, cậu còn rất cao hứng đấy.

Từ Kính Dư đi vào phòng ngủ, thấy Ứng Trì đang sửa sang lại hành lý, còn hừ vài câu ca, thoát nhìn tâm tình không tồi.

Chỉ là, vui vẻ không quá năm ngày cậu đã có chút không chịu nổi, cậu nhìn ban công đã xếp đầu hai vàng tất chân, nhin không được nói: " Anh Lỗi, anh Thành, hai người các anh không thể mang tất đi giặt được sao?"

Cái phòng ngủ này, ngoại trừ Từ Kính Dư mỗi ngày đều giặt tất ra, Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đều ném đồng ra đấy.

Thạch Lỗi quay đầu nhìn cậu, kỳ quái mà nói: "Không tích lũy đủ hai mươi đôi, gấp cái gì?"

Dương Cảnh Thành lắc đầu: "Không nghĩ tới cậu và Kính Vương đều ở sạch, cậu biết không? Ngày thường cậu ấy không quá thích quay về ký túc, chính là không đủ hòa hợp với tập thể, cậu đến dung nhập tập thể, biết không? Tiểu tổ tông của tôi."

Ứng Trì trợn trắng mắt: "Tôi không phải quá sạch! Là các anh quá lười thôi!"

Ở nhà nếu quá ba ngày cậu không giặt tất thì Ứng Hoan sẽ đánh chết cậu.

Từ Kính Dư tắm rửa xong đi ra, khăn lông vắt trên cổ, anh dựa vào cửa, lấy khăn lông xoa loạn vài cái, hừ lạnh nói: "Ngày mai tôi nói với huấn luyện viên Ngô một tiếng, để hai người đổi phòng ký túc."

Thạch Lỗi: "....."

Dương Cảnh Thành: "Đừng đi....."

Từ Kính Dư nhàn nhạt mà liếc bọn họ một cái, không nóng không lạnh nói: "Đền cá vàng cho tôi."

Hai người có chút ngốc, trước kia dù Từ Kính Dư ở trong ký túc, cũng không quản bọn họ giặt tất hay không, đây là chiếu cố tiểu tổ tông.

Từ Kính Dư: "Đền sao?"

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành nhanh chóng ném di động, tè ra quần mà chạy tới giặt tất.

Đền không nổi, đền không nổi! Có lấy mạng của bọn họ cũng đền không nổi!

Ứng Trì: "....."

Cậu ngu người vài giây, quay đầu Từ Kính Dư, có chút không rõ vì cái gì anh lại có uy nghiêm như vậy, chẳng lẽ bởi vì anh có thực lực mạnh nhất?

Từ Kính Dư liếc nhìn cậu một cái, nhàn nhạt cười nói: "Như thế nào? Cảm thấy anh rể cậu rất lợi hại?"

Mặt Ứng Trì đỏ lên, nhin không được nói: "Anh mẹ nó biết xấu hổ một chút được không? Bát tự còn chưa xem đâu, anh và chị tôi mới bên nhau bao lâu, đã muốn tôi kêu....."

Hai từ "Anh rể" này cậu không nói ra được.

"Dù sao, anh biết xấu hổ một chút! Chị của tôi còn không nhất định gả cho anh đâu!"

Lời này Từ Kính Dư không thích nghe, anh thu lại ý cười nơi khóe miệng, ngữ khí có chút lạnh: "Cậu nói cái gì?"

Ứng Trì nhìn ánh mắt của anh, đột nhiên có chút rét run, nhưng cậu từ trước đến nay không sợ anh, vẫn cứng cổ nói: "Tôi nói chị của tôi không nhất định sẽ gả cho anh! Cho nên anh không nhất định sẽ là anh rể của tôi!"

Từ Kính Dư liếm răng một cái, chậm rãi gật đầu rồi đi qua. Anh không mặc áo, ánh đèn chiếu trên thân thể, thoát nhìn cường hãn có lực, ánh mắt dọa người. Ứng Trì cho rằng anh muốn tới đánh mình, cậu bỗng nhiên hoảng loạn một chút, kêu: "Anh còn muốn đánh người? Nếu chị tôi mà biết....."

"Cậu cũng biết cậu còn có chị gái?" Từ Kính Dư liếc xéo cậu, "Nếu chị cậu không phải Ứng Hoan, tôi thật sự sẽ đánh cậu một trận."

"....."

Xem đi, xem đi!

Người này chính người trong ngoài không đồng nhất!

Từ Kính Dư lấy áo thun trên giường, lưu loát mặc vào người, không chút để ý mà nói: "Yên tâm, sẽ không đánh cậu. Chị cậu nói tôi chiếu cố cậu, tôi đây sẽ cung phụng cậu như tiểu tử tông."

Ứng Trì: "....."

Từ Kính Dư cầm lấy di động, đi ra hành lang gọi điện thoại cho Ứng Hoan.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành nghe xong đoạn đối thoại của hai người, lại nhanh chóng giặt sạch tất, quay đầu đồng tình mà nhìn Ứng Trì, "Thằng nhóc này căn bản không phải đối thủ của Kính Vương, bác sĩ nhỏ cắc cũng bị cậu ta ăn không phản kháng được."

Dương Cảnh Thành nhỏ giọng nói: "Cậu nói, Kính Vương đã ăn bác sĩ nhỏ chưa?"

Thạch Lỗi nghĩ nghĩ, nói: "Tôi nghĩ chưa đâu, bằng không với tính tình kia của Kính Vương, nếu là có thể gạ nấu thành cơm, cậu ấy có thể

hầu hạ tiểu tồ tông như vậy không? Khăng định còn phải nịnh bợ....."

Dương Cảnh Thành gật đầu: "Nói cũng đúng."

Thạch Lỗi đột nhiên cười một cách đáng khinh: "Tôi cảm thấy thân thể kia của bác sĩ nhỏ khăng định ăn không tiêu, cậu xem thể trạng và kích cỡ của Kính Vương..... Cậu có nhớ cái biệt danh của Kính Vương không? Tôi nghĩ cậu ta hẳn là phải nhịn rất nhiều, bằng không mấy quyền anh bảo bối ngược to đó sớm đã, hắc hắc hắc....."

Dương Cảnh Thành: "Hắc hắc....."

Đột nhiên, lưng hai người bị gậy đập vào, cả hai cùng kêu lên: "Đậu xanh!"

Đồng thời nghe thấy âm thanh rống giận của Ứng Trì:

"A a a a! Các anh thật mẹ nó đáng khinh! Lại nói hươu nói vượn tôi sẽ một mình đấu với các anh!"

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cứng đờ quay đầu lại, Ứng Trì cầm sào phơi đồ đứng ở ban công giống như thiên thần, tức giận đến đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn bọn họ.

Hồi cao trung cậu không hay ở trường, tâm tư cũng tương đối đơn thuần, cái loại phim người lớn thế này đương nhiên cũng trộm xem qua, nhưng cậu xác thật không quá thông suốt, lúc xem cảm thấy rất ngưỡng ngùng nhưng không có nhiều hứng thú, có rảnh liền đi chạy bộ đánh quyền, vì tích cóp tiền còn thường xuyên trốn học, căn bản không có thời gian suy nghĩ mấy chuyện này. Sau vào đại học, cả toàn khóa chỉ có cậu và Nhan Tịch, càng không cơ hội tham dự mấy câu chuyện thế này, mỗi ngày huấn luyện mệt chết mệt sống, còn phải học bài, cơ hồ toàn bộ tinh lực đều đặt ở thi đấu, căn bản không thể suy nghĩ đến chuyện khác.

Cậu thật sự không biết, con trai ở với nhau sẽ nói về đề tài đáng khinh như vậy.

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành hai mặt nhìn nhau, trên tay Thạch Lỗi đều là bọt xà phòng, lấy bả vai cọ cọ gương mặt, ho khan vài tiếng: "Được được được, cậu là tổ tông, cậu nói cái gì chính là cái đó."

Bằng không còn có thể làm sao bây giờ?

Tiểu tổ tông có Từ Kính Dư che chở đấy!

Ứng Trì sắp tức điên.

Cậu sắp không chịu được phòng ngủ này nữa.

Cậu muốn gọi điện thoại cho Ứng Hoan, thế nhưng gọi nửa giờ, mẹ nó còn đường dây bận.

Khăng định là Từ Kính Dư!

Hơn nửa giờ sau, Từ Kính Dư đã trở lại.

.....

Ứng Hoan cúp điện thoại, di động có chút nóng lên, có không ít tin nhắn gửi đến, cô click mở ra ——

【 Chị, chị có thể giáo huấn Từ Kính Dư một chút hay không, khăng định là chị quá tốt với anh ta, anh ta chơi xấu! Cả ngày muốn em gọi anh rể! Bát tự còn chưa xem đâu! 】

【 Còn có, chị ngàn vạn lần không được để anh ta lừa, chị phải nhớ kỹ chị vẫn là học sinh. 】

【 Chị nói anh ta chiều cố em thật tốt đúng không? Em còn chưa nói cho chị, ngày đó vừa tới anh ta liền khiêu khích Trần Sâm Nhiên, nói cậu ta hiện tại đánh không lại em, làm hại Trần Sâm Nhiên thiếu chút nữa cùng em đánh lộn, người này tâm tư quá hư! 】

【 Còn có! Về sau chị cách xa anh Lỗi và anh Thành một chút! 】

.....

Ứng Hoan: "....."

Thằng nhóc này đã phải chịu cái gì kích thích?

Vừa rồi cô hỏi Từ Kính Dư, Từ Kính Dư là nói như vậy, anh nói: "Tiểu tổ tông rất thành thật."

Ứng Hoan nhìn mấy tin nhắn đầy tức giận bất bình của cậu, nghĩ rồi lại nghĩ, nhin không được hỏi Ứng Trì: "Em thật sự chán ghét Từ Kính Dư như vậy à, trong mắt em anh ấy không có chỗ đáng khen sao?"

Ứng Trì nằm ở trên giường, nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, hừ một tiếng, trả lời Ứng Hoan.

【 Có một chút, anh ta mỗi ngày đều giặt tất. 】

Ứng Hoan: "....."

Này mẹ nó cũng coi như chỗ đáng khen sao?

Có đôi khi cô thật không hiểu mạch não của con trai.

Cô chưa nói được mấy câu với Ứng Trì thì đã không thấy cậu trả lời lại, có lẽ Ngô Khởi đã thu điện thoại rồi.

Giây tiếp theo, di động vang lên.

【 Ngủ ngon, bảo bối nhỏ. 】

Ứng Hoan: "....."

Thật là, kêu bảo bối nhỏ kêu đến càng ngày càng thuận miệng.

Không phải nói bạn gái là nữ vương sao? Hình như anh chỉ kêu hai lần, một lần còn là thời điểm hai người chưa ở bên nhau.

Ứng Hoan cũng không xác định di động của anh đã bị thu chưa, cô nhả lại một câu: "Không phải nói em là nữ vương sao? Anh như thế nào đều không gọi em là nữ vương? Có phải cảm thấy khí chất của em không hợp? Không giống nữ vương mà anh nghĩ?"

Cô đợi một lúc vẫn không thấy anh trả lời.

Bên này, Từ Kính Dư nghe được âm báo tin nhắn, xoay người đi qua, gọi Ngô Khởi lại: "Từ từ."

Ngô Khởi dừng lại, Từ Kính Dư đi qua lấy lại điện thoại, "Tôi xem tin nhắn."

Ngô Khởi: "....."

Vài giây sau, Từ Kính Dư đem điện thoại tắt máy, cười cười, "Được rồi."

"Các cậu ngủ sớm cho tôi."

Ngô Khởi hừ một tiếng, xoay người ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, Từ Kính Dư mở ra ngăn tủ, lấy một cái điện thoại khác ra, đăng nhập WeChat, dựa vào ngăn tủ tiếp tục nhắn tin, tư thái có chút lười.

Ứng Hoan vừa muốn đi tắm rửa, di động lại vang lên.

【 Nói sớm một chút, thích anh gọi em như vậy 】

【 Đúng không, nữ vương đại nhân. 】

Ứng Hoan nhin không được cười, học ngữ khí của anh: "Lại kêu một tiếng?"

Bên kia trước sau không có đáp lại.

Cô lại gửi đến một chữ: "Này?"

Vẫn là không có đáp lại.

Bởi vì Từ Kính Dư bị Ngô Khởi tịch thu di động.

Một phút đồng hồ trước, Ngô Khởi đi đến phòng bên cạnh thu di động trở về, đi qua phòng bọn họ, lại ngừng một chút, mở cửa xem bọn họ có thành thật đi ngủ hay không. Vừa mở cửa, Ứng Trì liền giơ tay lên giống học sinh tiểu học, chỉ hướng Từ Kính Dư đang đứng ung dung bên ngăn tủ, anh vừa nhét lại điện thoại vào đó, "Huấn luyện viên, anh ta giấu một cái điện thoại."

Từ Kính Dư: "....."

Thạch Lỗi: Lá gan cũng thật mẹ nó lớn, dám mách lẻo chuyện của Kính Vương.

Dương Cảnh Thành: Quả nhiên là tiểu tổ tông, không biết trời cao đất dày.

Ngô Khởi có chút khó có thể tin mà nhìn Từ Kính Dư, ở trong mắt anh ta, Từ Kính Dư chính là học sinh xuất sắc, tính tình trực tiếp thẳng thắn, không đến mức dấu di động chứ?

Quả nhiên, yêu đương hồng việc!!!

Thi đấu ngay trước mặt, dù là Từ Kính Dư, Ngô Khởi cũng không thể lưu tình, anh ta đi qua, vờ tay trước mặt Từ Kính Dư, nhú mày nói: "Di động nộp lên, quy củ."

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, kéo năng tử lấy điện thoại ra.

Màn hình di động còn dừng ở giao diện trò chuyện, Ngô Khởi nhìn lướt qua, vừa lúc nhìn đến bốn chữ "Nữ vương đại nhân", anh ta nhìn Từ Kính Dư, cho anh một ánh mắt một lời khó nói hết, cuối cùng nhin không được mà nói: "Không nên quá dung túng bạn gái."

Từ Kính Dư vội vội vàng vàng nhăn cho Ứng Hoan một câu, tắt máy.

Nhét vào trong lòng Ngô Khởi, khoe miệng hơi hơi gọi lên: "Tôi vui khi dung túng cô ấy, tôi vui khi gọi cô ấy là nữ vương."

Ngô Khởi: "....."

Những người khác: "....."

Ngô Khởi dùng một loại ánh mắt "cậu thế mà sa đọa thành như vậy" nhìn Từ Kính Dư, nói một câu tịch thu di động rồi rời đi.

Ứng Trì bỗng nhiên có bút bối rồi, đặc biệt sau khi nghe Từ Kính Dư nói xong câu nói kia, đặc biệt lúng túng, còn có chút hối hận. Cậu thật muốn lấy cái chăn che kín mình, nhưng phát hiện ra đây là mùa hè, nóng muốn ché thì lấy đâu ra chăn.

Từ Kính Dư đi tới, lạnh như băng mà nhìn cậu.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành yên lặng tự hỏi: Nếu này hai người đánh nhau thì bọn họ nên giúp ai?

"Chơi vui sao? Tiểu tổ tông."

"....."

Từ Kính Dư cười lạnh: "Cậu nên cảm ơn vì mình có chị gái, bằng không lúc này tôi thật mẹ nó sẽ kéo cậu xuống đánh một trận, xem cậu có phục hay không, không phục lại đánh."

Ứng Trì: "....."

Vài giây sau, cậu nhin không được, nói nhỏ: "Kia không phải tất cả mọi người đều tuân thủ quy củ sao? Anh vi phạm quy định."

Từ Kính Dư cười lạnh, nhìn Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành nâng nâng cằm: "Hai người các anh dấu di động và máy chơi game ở đâu?"

Thạch Lỗi: "....."

Anh ta bò xuống giường, từ trong ngăn tủ lấy ra cái máy chơi game.

Dương Cảnh Thành gãi gãi đầu, từ dưới gối đầu lấy ra cái di động.

Ứng Trì trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Ngày thường cậu là người ngủ sớm nhất phòng ngủ, cũng không quá chú ý, căn bản không biết Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành cũng dấu đồ.

Từ Kính Dư mặt vô cảm nhìn Ứng Trì, vài giây sau, lại tức cười, đều lười đến cùng gia hỏa này trí khí, hần khê cười nói: "Tiểu tổ tông, người có phải hay không quá đơn thuần điếm nhi? Ta cho người thượng một khóa, về sau đừng như vậy thiếu tâm nhãn."

Ứng Trì: "....."

Thực xin lỗi, cậu cứ đơn thuần như vậy đấy.

Tin nhắn cuối cùng Ứng Hoan nhận được đêm đó là ——

【 Ứng Tiêu Hoan, tiêu tổ tông của emp hạm tội. 】

Cô nghĩ trăm lần cũng không ra, Ứng Trì phạm vào tội gì?

Buổi tối ngày hôm sau, Ứng Hoan mới biết được, Ứng Trì to gan lớn mật, mách lẻo Từ Kính Dư dấu di động.

Cô nhin không được đỡ trán, hai người này tương ái tương sát sao?

Khi nào mới kết thúc đây?

.....

Trước khi kết thúc huấn luyện, Ngô Khởi thật sự sắp xếp cho Trần Sâm Nhiên và Ứng Trì thi đấu, trạng thái của Trần Sâm Nhiên miễn miễn cường cường, không bằng Ứng Trì. Đầu tiên, cân nặng của cậu ta chỉ có 71 kg, Ứng Trì là 74.6 kg.

Nếu nói Ứng Trì là mặt trời nhỏ, Trần Sâm Nhiên chính là một đám mây đen.

Hai người đứng ở trên Quyền Đài, thắng bại không cần nói cũng rõ.

Thi đấu kết thúc, Trần Sâm Nhiên không rên một tiếng, đi xuống Quyền Đài.

Hàn Thấm giữ chặt cậu ta: "Thương chỗ nào?"

Trần Sâm Nhiên không nói chuyện, đẩy cô.

Ngô Khởi: "Từ Kính Dư, kéo cậu ta lại."

Từ Kính Dư nheo mắt, xoay người kéo cậu ta lại, anh dùng sức kéo lại, Trần Sâm Nhiên mới vừa đánh xong năm hiệp thi đấu, cơ hồ không có

sức phản kháng đã bị ấn lên ghế trên.

Từ Kính Dư cúi đầu liếc cậu ta không nóng không lạnh nói: "Thương chỗ nào? Thua không chịu nổi sao?"

Trần Sâm Nhiên mím môi, cái trán bị đánh đến nở hoa, máu chảy ra, thoát nhìn có chút đáng sợ.

Hàn Thấm thở dài, đi tới xử lý cho cậu ta, nói nhỏ: "Tính tình của cậu thật đúng là....."

Trần Sâm Nhiên rất nôn nóng, cậu cảm thấy mình sắp không xong rồi, vô luận làm cái gì cũng không cứu mình được..... Rốt cuộc phải làm cái gì mới có thể tốt đây?

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Edit: Qing Yun (Tôi đổi tên, mọi người thích gọi sao thì gọi, có khả năng sau này tôi còn đổi nữa 😊)

Sau khi huấn luyện kết thúc, các vận động viên đều đi Bắc Kinh, tiếp tục huấn luyện và thi đấu đã được sắp xếp, tạm thời không quay về câu lạc bộ.

Câu lạc bộ hiện giờ chỉ còn các vận động viên chuyên nghiệp và những người mới vào, kỳ nghỉ hè kết thúc, Ứng Hoan đi đến câu lạc bộ một chuyến, cô ngồi trên ghế cao ở quầy bar, nhìn cá vàng trong bể cá tiêu dao tự tại mà bơi qua bơi lại, phát hiện mình nhìn nhiều như thế cuối cùng cũng ó thể nhận ra bộ dáng của chúng.

Buổi tối trở lại ký túc xá, chỉ có mình Khương Manh ở đây, Ứng Hoan mới vừa đi vào, di động liền vang lên.

Từ Kính Dư gọi tới, anh lười biếng hỏi: "Tiểu Kim Ngư, gọi video?"

Ứng Hoan nhìn thoáng qua Khương Manh, đi đến chỗ ngồi của mình, "Được ạ."

Hai người đã hai tháng không gặp, ngày thường ngoài gọi điện thoại có đôi khi cũng sẽ gọi video, ngẫu nhiên đám gia hỏa trong đội sẽ đến xem náo nhiệt.

Cúp điện thoại, Từ Kính Dư liền gọi video.

Ứng Hoan đặt mấy quyển sách tiếng Đức thư mới mua lên bàn, để di động dựa vào chúng, đeo tai nghe vào rồi tì một góc độ tốt để mở camera.

Từ Kính Dư còn ở phòng huấn luyện, ngồi trên dụng cụ tập thể hình, rũ đầu, di động đặt ở lòng bàn tay. Góc độ này có chút không ăn ảnh, cũng không uổng công gương mặt đẹp của anh, dù ở góc độ này thì vẫn đẹp.

Ứng Hoan hỏi: "Muộn như vậy mà anh còn chưa trở về?"

Từ Kính Dư nhìn cô gái nhỏ trong video, cô giống như dù phơi nắng như thế nào cũng vĩnh viễn không bị đen da, một mùa hè qua đi, làn da vẫn trắng mịn như sữa. Anh dùng ngón tay cái vuốt ve khuôn mặt cô trên màn hình, anh khẽ cười, ngồi thẳng người dậy, đặt điện thoại lên dụng cụ, "Gọi cho em trước, nếu không mấy người tiểu tử tông và Thạch Lỗi lại chạy đến quấy rối."

Anh đặt di động ở vị trí rất tốt, nhìn thế này vô cùng đẹp trai, Ứng Hoan không nhịn được cười: "Sao em cảm thấy anh có vẻ rất bất đặc dĩ vậy?"

Từ Kính Dư cười cười: "Là rất bất đặc dĩ, không phải em muốn anh chiếu cố tiểu tử tông sao? Lúc nó làm mấy việc ngu ngốc anh lại không thể làm gì nó cả."

Trong khoảng thời gian này, Từ Kính Dư bị Ứng Trì hồ không ít đầu.

Ứng Hoan cười không ngừng.

Từ Kính Dư nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Quốc khánh tới Bắc Kinh, được không?"

Ứng Hoan nhìn chàng trai trong video, khoe miệng khẽ nâng: "Được."

Khi nghỉ hè, Từ Kính Dư đã hỏi cô có muốn đi Quảng Đông hay không, nhưng cô lại không đi.

Khương Manh đi ngang qua sau lưng cô, đi đến ban công, từ trên xuống dưới, tới tới lui lui, đã đi bốn năm lần rồi, cũng không biết cô ta đang làm gì. Ứng Hoan nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, Khương Manh đóng cửa lại, đối diện ánh mắt của cô, lạnh lùng nói: "Nhìn cái gì mà nhìn."

Ứng Hoan mím môi, không nói gì cả, lại xoay người trở về.

Bên kia, Từ Kính Dư hơi hơi nhíu mày, qua vài giây, nghe thấy tiếng đóng cửa. Anh hỏi: "Sao cô ta không đổi phòng ngủ?"

Anh nhớ rõ lúc trước đã nói, Khương Manh sẽ đổi phòng ngủ.

Ứng Hoan không muốn nói đến Khương Manh, cô cúi đầu nói: "Đổi hay không đổi là tự do của cô ta, giáo viên đã nói chuyện với bọn em, dù sao cũng năm ba rồi, cũng không còn nhiều thời gian...."

Từ Kính Dư nghĩ nghĩ, nói: "Nếu ở phòng mà không vui thì đến chỗ anh, chung cư gần trường, đi bộ hơn phút là đến, nếu em không muốn đi bộ thì có thể đi xe bus, trạm xe bus ở ngay gần nhà."

Chủ yếu là Ứng Hoan không có bằng lái, bằng không sẽ để cho cô đi xe của anh.

Ứng Hoan sững sốt một chút, nhỏ giọng nói: "Không cần, ở phòng ngủ cũng được. Nếu em đến đây không phải sẽ thành ở chung à?"

Ngay lúc cô nói lời này, cửa phòng ngủ mở ra, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đã trở lại.

Hai người nghe thấy lời này thì đều sửng sốt một chút, liếc nhau một cái.

Lâm Tư Vũ khiếp sợ nói: "Mới chỉ qua một kỳ nghỉ hè mà hai người đã phát triển tới mức có thể ở chung rồi?"

Chung Vi Vi biết Ứng Hoan nghỉ hè vẫn luôn không đi đâu, hai người gặp mặt vài lần, trong đó có một lần là ở bệnh viện, cô đi thăm Ứng Hải Sinh. Bệnh của Ứng Hải Sinh càng ngày càng không tốt, cô nhớ tới Ứng Hoan từng nói qua, thật sự cả thấy hoảng hốt và đau lòng, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có đi, bọn họ nghỉ hè cũng chưa gặp mặt."

Lâm Tư Vũ nhún vai, nói nhỏ: "Tớ còn tưởng cô ấy và Kính Vương ngày ngày Vu Sơn vân vũ* cơ."

*Vu Sơn vân vũ: chỉ chuyện ân ái (đừng ai hỏi tôi chuyện ân ái nó là cái gì.)

Chung Vi Vi: "....."

Ứng Hoan quay đầu lại xem một cái, tai nghe truyền đến tiếng cười nhẹ của Từ Kính Dư: "Anh không ở đây sao có thể gọi là ở chung?"

"..... Cũng không khác nhiều."

Từ Kính Dư nhướn mày: "Kém xa, biết ở chung ý có ý nghĩa gì không?"

Ứng Hoan thấy mọi người đều đã trở lại, ngượng ngùng khi nói đến đề tài này, quay lại nói với Từ Kính Dư: "Anh nghỉ sớm đi, em tắt video nhé?"

Từ Kính Dư cũng nghe thấy tiếng nói của người khác, cười cười, lười biếng nói: "OK. Em suy nghĩ một chút xem có muốn đến chỗ anh không, nghĩ kỹ thì nói với anh, anh sẽ bảo mẹ đưa chìa khóa cho em....."

..... Còn nói bác sĩ Đỗ đưa chìa khóa?!

Diên rồi chắc.

Ứng Hoan đỏ mặt, vội đánh gãy lời nói của anh: "Không, không cần, em ở phòng ngủ khá tốt."

Từ Kính Dư cười: "Ừ, có việc thì nói với anh."

Ứng Hoan: "Vâng....."

Video trò chuyện kết thúc, Lâm Tư Vũ cười tủm tỉm mà đi tới: "Cậu vừa rồi cùng Kính Vương nói cái gì? Ở chung? Thiệt hay giả?"

Ứng Hoan liếc các cô một cái, "Không có, anh ấy thuận miệng nói, sợ ở phòng ngủ sẽ mâu thuẫn với Khương Manh, ở không thoải mái."

"Cho nên, các cậu tốt cuộc không Vu Sơn vân vũ?"

"..... Không có."

Lâm Tư Vũ bắt chéo chân ngồi xuống ghế, cười nói: "Kính Vương nhà cậu hormone đầy người như thế, chắc sẽ không ăn chay đúng không?"

Hai từ "Ăn chay" này lập tức gợi lên trong đầu Ứng Hoan ký ức nào đó ——

Năm trước lúc ở Tam Á, Từ Kính Dư cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô một cái, nói một câu "Anh thoát nhìn giống người ăn chay sao?", anh còn nói cái gì? Anh nói yêu đương không chỉ muốn hôn môi, còn phải làm những việc thân mật hơn nữa, việc mà những người yêu nhau khác làm họ cũng sẽ làm, hơn nữa còn phải làm tốt hơn.

Gương mặt Ứng Hoan ửng đỏ, lại nhin không được cười ra tiếng.

Chung Vi Vi quay đầu xem nàng: "Cậu cười cái gì?"

Ứng Hoan cười lắc đầu, "Không có gì, chính là..... Tư Vũ nói rất đúng, Từ Kính Dư không ăn chay."

Một câu "Không ăn chay" thật sự có thể khiến người ta tự bổ não rất nhiều, Lâm Tư Vũ oa một tiếng: "Các cậu rốt cuộc có cái đó không?"

Ứng Hoan lại lần nữa lắc đầu: "Không có....."

Từ Kính Dư còn rất khắc chế, ngoài sờ sờ cô, cũng không đưa ra yêu cầu kia.....

Lâm Tư Vũ bỗng nhiên liếc mắt nhìn cô, híp mắt trên dưới đánh giá cô: "Tớ cảm thấy cậu eo nhỏ chân thon thế này, không đủ cho người lăn lộn đâu? Cậu xem thể trạng của Kính Vương nhà cậu thế kia, tớ cảm thấy các cậu sẽ không hài hòa....."

Ứng Hoan: "....."

Cô nhịn không được đỏ mặt, Lâm Tư Vũ nói chuyện luôn không lựa lời như vậy.

Chung Vi Vi cười ha ha: "Nói không chừng đâu."

Ứng Hoan mặt không biểu tình mà xem hai người một cái, trong đầu thoáng qua thân thể tinh tráng của Từ Kính Dư, có chút không tự tin mà nói: "Sẽ không."

Lâm Tư Vũ: "Lần sau thử qua thì lại đây chia sẻ một chút cảm thụ cho chúng tớ nhé."

Ứng Hoan: "....."

Không muốn.

.....

Ứng Hoan nói với Từ Kính Dư quốc khánh sẽ đi Bắc Kinh, đêm đó Từ Kính Dư liền đặt vé máy bay cho cô, trước khi đi một ngày, Ứng Hải Sinh nằm viện, lịch sử giống như sẽ tái diễn lần nữa. Nhưng mà, lúc này dường như còn nghiêm trọng hơn trước đây.

Ứng Hải Sinh mấy ngày hôm trước bị cảm lạnh, cảm lạnh đối với người bệnh nhiễm trùng đường tiểu là rất nghiêm trọng, nếu cảm lạnh nghiêm trọng sẽ xuất hiện các loại biến chứng, cơ quan trong cơ thể cũng sẽ đi theo chậm rãi suy kiệt, hơn nữa cảm lạnh nghiêm trọng thì không thể phẫu thuật ghép thận.

Bắc Kinh khẳng định là đi không được.

Ứng Hoan ngồi ở bậc thang trong bệnh viện gọi điện cho Từ Kính Dư, cô cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng ma sát lên quần, thanh âm rất nhỏ, còn có chút áp lực: "Thực xin lỗi, anh hủy vé máy bay cho em đi, đã nói sẽ đến gặp anh và Ứng Trì nhưng....."

Thanh âm càng ngày càng thấp, vừa mất mát vừa khổ sở.

Từ Kính Dư nghe thấy thì rất khẩn trương, Ứng Hoan ở trong lòng anh chính là mặt trời nhỏ, anh trước nay chưa từng nghe thấy âm thanh của cô hạ thấp đến vậy. Anh đẩy cửa ký túc đi đến hành lang vắng người, vừa lúc bắt gặp Ngô Khởi đang đi thu điện thoại. Ngô Khởi thấy sắc mặt ngưng trọng của anh, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn chỉ xua xua tay.

"Không cần nói xin lỗi anh." Từ Kính Dư đứng ở cuối hành lang, thấp giọng dỗ, "Bây giờ chú thế nào?"

Ứng Hoan hít vào một hơi, "Nằm viện quan sát, không biết còn có thể cố gắng bao lâu."

Từ Kính Dư mím môi, lúc anh đang suy nghĩ nên đỡ cô như thế nào liền nghe thấy nàng nhẹ giọng hỏi: "Từ Kính Dư, anh nói nếu Ứng Trì chỉ có một thận, nó còn có thể đánh quyền, còn có thể thi đấu sao?"

Từ Kính Dư dừng một chút.

Ứng Hoan lo chính mình nói: "Em hỏi qua giáo viên của mình, cũng đã tra tư liệu, em biết có một số vận động viên chỉ có một viên thận cũng có thể tiếp tục làm vận động viên, ví dụ như vận động viên bóng đá Croatia, còn có Mạc Ninh, sau khi bọn họ bị bệnh thận thì vẫn trở về sân thi đấu. Tuy rằng..... Tuy rằng có người sau khi giải phẫu trạng thái không tốt lắm, cũng rất nhanh phải rút lui, nhưng cũng có người vẫn có thể tiếp tục con đường của mình.

"Anh nói, Ứng Trì có phải cũng có thể hay không?"

Từ Kính Dư nhìn bầu trời đêm xám xịt, không đành lòng cắt ngang việc tự an ủi của cô.

Nhìn, Tiểu Kim Ngư của anh vĩnh viễn giống mặt trời nhỏ.

Cho dù khổ sở thương tâm, vẫn có thể tìm được huy vọng để vượt qua.

Trong giới thể thao, vận động viên thiếu sót về thận có thể đếm được trên đầu ngón tay, có thể bảo trì trạng thái tốt nhất cơ hồ không có, hơn nữa tổn thương đối với thân thể rất lớn, quyền anh vốn dĩ chính là môn thể thao vận động kịch liệt nhất, nếu thật sự chỉ có một viên thận, cho dù là bác sĩ hay huấn luyện viên cũng sẽ không khuyến khích vận động viên thi đấu trở lại.

Từ Kính Dư thu hồi ánh mắt, rũ mắt xuống, thấp giọng nói: "Chỉ cần nó muốn, điều dưỡng thật tốt thì sẽ có thể."

Mạc Ninh nghỉ ba năm, mới trở về sân thi đấu.

Việc không nắm chắc, Từ Kính Dư sẽ vĩnh viễn không phủ định.

Ứng Hoan nghe anh nói, như là trộm được năng lượng của anh, tâm tình chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, "Vâng, chỉ cần nó muốn, em nhất định sẽ giúp nó."

Từ Kính Dư an tĩnh một chút, nói: "Hiện tại anh rất muốn ôm ôm em."

Ứng Hoan trong lòng ấm áp, khóe miệng rớt cuộc lộ ra một tia ý cười:

"Lần sau cho anh ôm."

"Sau đó thì sao?"

"Cái gì?"

"Có cho anh chạm vào không?"

"....."

Ứng Hoan sắc mặt khôi phục huyết khí, cô nhỏ giọng nói: "Không biết."

Từ Kính Dư cười, "Đừng có gấp, anh sẽ nghĩ cách, tiểu tổ tông bên này anh giúp em gạt nó, yên tâm đi. Chăm sóc chú thật tốt, không cần quá mệt mỏi."

Ứng Hoan không biết anh sẽ giúp cô như thế nào, phí giải phẫu đã đủ rồi.

Nhưng cô vẫn nói "Vâng".

Sau khi cúp điện thoại, Từ Kính Dư liền gọi cho Từ Lộ Bình.

Trở lại ký túc xá, Ứng Trì đang chơi game cùng Thạch Lỗi, quả nhiên gần mực thì đen gần đèn thì sáng, gần đây thằng nhóc này bị Thạch Lỗi lôi

kéo đi chơi game, cũng may nó không ham chơi, cũng không nghiện.

Ứng Trì: "Chị tôi nói mai sẽ đến đây, chúng ta có thể xin ra ngoài chơi được không?"

Thạch Lỗi: "Hắn là có thể đi."

"Chị cậu không tới."

Ứng Trì vội quay đầu lại nhìn thoáng qua Từ Kính Dư: "Anh nói cái gì?"

Từ Kính Dư lặp lại một lần: "Tôi nói chị cậu không tới."

Ứng Trì có chút ngốc: "Vì cái gì?"

Từ Kính Dư có chút bực bội mà nói: "Tôi làm chị cậu tức giận, cô ấy không muốn thấy tôi."

Ứng Trì: "....."

"Không muốn gặp anh là chuyện của anh, tôi còn ở đây cơ mà!" Ứng Trì không tin, lấy ra di động muốn gọi điện thoại, "Tôi tự mình hỏi"

"Hỏi đi, tốt nhất bắc được cầu kiều**, đỡ cô ấy đến đây luôn."

"....."

TMD! Người này sao lại không biết xấu hổ như vậy! Còn muốn lợi dụng cậu?

Cậu sẽ không đỡ!

.....

Ứng Hoan không biết Từ Kính Dư nói gì với Ứng Trì, lúc Ứng Hoan nói chuyện này với Ứng Trì, thẳng nhóc này lại hừ một tiếng: "Không tới thì không tới, trọng sắc khinh em!"

Sau đó, liền tức giận cúp điện thoại.

Ứng Hoan: "....."

Cô ngơ ngác nhận cái tội này, lại chỉ có thể nhịn xuống.

Cô hỏi Từ Kính Dư, Từ Kính Dư nhàn nhạt nói: "Không có gì, anh nói anh chọc em tức giận, em không muốn nhìn thấy anh."

Ứng Hoan: "....."

Được thôi, cái lý do này.....

Rất tốt, rất cường đại.

Vì không muốn thấy bạn trai, liền em trai cũng không nhìn, Từ Kính Dư làm cô đem tội danh "Trọng sắc khinh em" hoàn toàn chứng thực, khó trách Ứng Trì tức giận như vậy.

.....

Ngày quốc khánh, Ứng Trì đang chuẩn bị cùng bồi luyện huấn luyện thì thấy Từ Kính Dư đi đến trước mặt bọn họ, nhìn về phía bồi luyện, nhàn nhạt mà nói: "Tôi tới luyện tập với cậu ta, đã nói với huấn luyện viên rồi."

Ứng Trì một bộ biểu tình gặp quý nhìn anh, nhíu mày nói: "Không cần."

Bồi luyện nhìn Từ Kính Dư, lại liếc nhìn Ứng Trì, nhịn không được cười: "Cậu ấy nhiều chiến lược hơn tôi, luyện tập với cậu ấy không phải rất tốt sao?"

Thằng nhóc này thế nhưng còn cự tuyệt, không phải ngọc sao?

Từ Kính Dư liếc cậu một cái, "Cậu không phải rất khó chịu tôi sao? Đợi lát nữa tận lực đánh."

Ứng Trì chính là vệt chết còn mạnh miệng, nhưng cậu đối với huấn luyện thực nghiêm túc, xem Từ Kính Dư đã đi chuẩn bị, không nói cái gì, bắt đầu làm nóng cơ thể.

Mấy người Thạch Lỗi nhìn sang bên này, chà, đái ngô của tiểu tổ tông thật là càng ngày càng tốt, đến Từ Kính Dư cũng chủ động luyện tập với cậu, về sau còn không phải sẽ lên trời luôn sao?

.....

Hơn nửa tháng sau, Ứng Hải Sinh xuất viện.

Lần này xuất viện, Ứng Hải Sinh càng thêm chú ý thân thể, thời tiết tháng mười còn không tính là rất lạnh, ông đã mặc áo lông vũ. Ứng Hải Sinh ngồi ở trên sofa, cười vui vẻ: "Yên tâm đi, ba vẫn có thể trụ được, đừng nghe chị họ con nói lung tung, con không cần nói với Ứng Trì, để nó yên tâm thi đấu."

Dù thế nào cũng muốn cố gắng đến khi tìm được thận thích hợp.

Dù thế nào cũng không muốn hủy hoại mộng tưởng của Ứng Trì.

Ứng Hoan mím môi đáp ứng, cô nhét vào sau lưng ông một cái gối, "Ba cứ nghỉ ngơi đã"

Ứng Hải Sinh cười, "Được được, con mau quay lại trường đi."

Ứng Hoan đeo ba lô lên, nhìn về phía Ứng Hải Sinh, "Con đến trường đây."

"Đi thôi đi thôi."

Sau khi trở lại trường học, Ứng Hoan liền đi thư viện gặm sách, thời gian này cô rất bận, ngoài việc học còn phải đi làm thêm ở câu lạc bộ, hơn nữa dạo này cô còn học tiếng Đức, thời gian đầu rất khó học.

Cả ngày cô cơ hồ không dư ra chút thời gian nào.

Từ Kính Dư cũng không tốt hơn cô bao nhiêu, cứ như thế mà bận đến thi học kỳ luôn rồi.

Đợt huấn luyện cuối cùng trước khi thi đấu Olympic cũng tới, lần này huấn luyện được sắp xếp ở đảo Hải Nam.

Ứng Hoan kết thúc kỳ thi cuối kỳ liền về nhà chuẩn bị đồ đạc, ngày hôm sau cô sẽ xuất phát đến đảo Hải Nam.

Từ lần trước sau khi xuất viện, Ứng Hải Sinh đặc chú ý thân thể, Lục Mỹ cũng chăm sóc rất cẩn thận, hơn hai tháng này, thân thể thoát nhìn không xuất hiện vấn đề lớn. Hơn nữa hai người cũng nhớ Ứng Trì, vẫn luôn thúc giục cô đi xem.

Ngày hôm sau trước khi ra khỏi cửa, Ứng Hoan còn có chút không yên tâm, cô sợ Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ có việc lại gạt cô, nhịn không được nói: "Con chỉ đi mấy ngày, chậm nhất thì năm mới con sẽ trở về."

Ứng Hải Sinh nhú mày: "Trở về làm cái gì? Đã nói con cứ ở lại ăn tết với Ứng Trì ở bên kia rồi."

Lục Mỹ cười cười, sờ sờ đầu cô, "Con yên tâm đi, có việc mẹ sẽ gọi điện thoại cho con."

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, cô sẽ dặn chị có có việc gì thì gọi điện cho cô.

Cô kéo va ly tới cửa, quay đầu lại nói: "Con đi đây, ba mẹ phải chú ý thân thể."

"Đi đi, đi đi."

.....

Giữa trưa, khi Ứng Hoan đến Tam Á thì trời đang mưa.

Từ Kính Dư nói tài xế của câu lạc bộ đến đón cô, chờ ở bên ngoài.

Cô nhìn trời, mưa cũng không phải quá lớn, do dự vài giây, kéo va ly đi vào trong mưa, tìm được xe tài xế. Tài xế nhìn áo khoác của cô đều đã ướt một nửa, nhin không được nói: "Bác sĩ nhỏ, vừa rồi cô nên gọi cho tôi, trong xe có ô."

Ứng Hoan cười cười, cởi áo khoác ra rồi lấy khăn lau qua: "Không có việc gì, không ướt nhiều, tôi về thay quần áo là được."

Tài xế cười cười, lái xe đi, "Thời tiết Tam Á thay đổi bất thường, lúc tôi đi còn chưa mưa thế mà mới một lát đã mưa rồi."

"Vâng, đúng vậy."

Cô nhìn về phía ngoài cửa sổ, có một chút rét run.

Nhưng lại có chút hưng phấn, đã thật lâu không gặp Từ Kính Dư.

À, còn có Ứng Trì.

Xe chạy đến trước cửa khách sạn, Ứng Hoan mới vừa xuống xe thì thấy một thân ảnh cao lớn che ô màu đen đang đi trên con đường nhỏ của khách sạn tiến về phía cô.

Anh mặc đồng phục bóng chày màu đỏ, kéo khóa lên tận cằm, vẫn là mái tóc ngắn như vậy, thật sự rất đẹp trai.

Tâm tình khi thấy bạn trai và em trai không giống nhau, đặc biệt là tâm tình khi lâu ngày không gặp.

Ứng Hoan thấy Từ Kính Dư, tim đập đều nhanh, gót chân có chút mềm, cô an tĩnh chống lên cửa xe, đôi mắt tỏa sáng, nhìn anh đi từng bước đến gần.

Từ Kính Dư đứng ở trước mặt cô, che ô cho cô, khoe miệng mang theo ý cười: "Lạnh sao?"

Trên người Ứng Hoan chỉ mặc một cái váy dài, trong lồng ngực còn ôm một cái áo khoác bị ướt, cô lắc đầu, lại gật đầu: "Có một chút thôi."

Từ Kính Dư đặt dù lên xe, lưu loát kéo khóa áo xuống.

Roẹt ——

Anh cởi áo đồng phục ra khoác lên vai cô.

Ứng Hoan cả người ấm áp.

Từ Kính Dư chỉ mặc một cái áo thun mỏng bên trong, đường cong cơ bắp có thể thấy được, hôm nay nhiệt độ không khí có chút thấp, nhưng nhiệt độ thân thể cao nên anh hoàn toàn sẽ không cảm thấy lạnh.

Anh vòng đến xe sau, xách va ly của cô xuống, kêu tài xế đi trước.

Anh đi đến trước mặt Ứng Hoan, rũ mắt nhìn cô.

Ứng Hoan nhấp môi, nhìn anh: "Từ Kính Dư, em vẫn cảm thấy hơi lạnh."

Từ Kính Dư chống má, cười như không cười mà nhìn cô, tựa hồ xem thấu tâm tư cô, Ứng Hoan có chút mặt đỏ. Vài giây sau, Từ Kính Dư buông va ly ra, tay trái kéo eo cô, cúi người đem người ôm lấy, cười nhẹ: "Tối, anh trai ôm một cái."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Edit: Qing Yun

Cả người Ứng Hoan được anh ôm vào trong ngực, ôm ấp ấm áp khiến cô thỏa mãn mà nheo lại mắt, đầu vùi vào ngực anh. Từ Kính Dư xoa nhẹ gáy cô, vuốt má cô rồi cười nói: "Đủ ấm sao?"

Cô nhỏ giọng nói: "Đủ rồi....."

Từ Kính Dư cười nhẹ ra một tiếng, buông cô ra, tay phải xách valy, tay trái lấy cầm ô rồi kéo cô lại bên người, "Về khách sạn trước, trở về tắm rửa thay quần áo, miễn cho cảm mạo."

Ứng Hoan cúi đầu nhìn đường, ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng."

Đi được vài bước, cô mới nhớ tới hỏi: "Sao anh lại tới đây? Ứng Trì đâu?"

"Anh thừa dịp nghỉ trưa lại đây, anh đã xin huấn luyện viên nghỉ một giờ, không nói cho Ứng Trì." Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, "Như thế nào? Anh tới còn chưa đủ?"

"Cũng không phải....." Chính là thật lâu không gặp Ứng Trì, muốn gặp nó một chút.

Từ Kính Dư cười cười: "Vậy là tốt rồi."

Huấn luyện vào mùa Đông không phải ở trường cao đẳng, cho nên vận động viên lần này được ở trong khách sạn.

Hai người đi đến đại sảnh, Từ Kính Dư trực tiếp kéo người vào thang máy mang, Ứng Hoan kéo anh lại: "Không phải đặt phòng trước sao?"

Từ Kính Dư giải thích vài câu: "Khách sạn đầy phòng, anh mang em về phòng anh trước. Buổi tối giám đốc phải về câu lạc bộ mấy ngày, chờ anh ta đi khỏi thì anh sẽ đến đây, em ở phòng anh."

Ứng Hoan sững sốt một chút, nói: "Có thể chứ? Không được thì em sẽ ở chung phòng với bác sĩ Hàn."

"Đương nhiên có thể."

Cửa thang máy mở, Từ Kính Dư nắm tay cô đi vào, lại không chút để ý mà nói: "Hay là em muốn ở cùng phòng với anh?"

"....."

Ứng Hoan nhìn chăm chăm con số di chuyển trong thang máy, "Không phải."

Từ Kính Dư cười, dù cô đồng ý, Ngô Khởi cũng không cho phép.

Phòng ở tầng 8, vẫn là ở cuối hành lang, khi Từ Kính Dư mở cửa phòng, Ứng Hoan bỗng nhiên có chút khẩn trương, luôn cảm thấy sau khi vào cửa nhất định sẽ có một màn katedon, cô yên lặng đi vào.

Sau khi vào cửa, Từ Kính Dư buông valy ra, từ trong ngăn tủ lấy một cái áo tắm đưa cho cô, đi vào phòng tắm mở nước ấm, quay đầu lại nhìn về phía cô gái nhỏ còn đang sững sờ, "Tắm rửa trước."

Ứng Hoan mặt không biểu tình: "A."

Hơi nước lan tràn, Từ Kính Dư duỗi tay thử độ ấm, cảm thấy thích hợp, bàn tay giơ ra kéo người tới: " Không sợ cảm mạo?"

Anh gạt một lọn tóc dán lên má cô ra sau tai, néo vành tai cô, "Muốn anh tắm giúp?"

Ứng Hoan đỡ tai, đẩy anh một cái, "Lưu manh, anh đi ra ngoài."

"Chờ em tắm xong anh sẽ quay lại."

Từ Kính Dư buông cô ra, khoe miệng cong cong, sau khi rời khỏi đây còn thuận tiện đóng cửa lại.

Ứng Hoan nhìn thoáng qua chính mình trong gương, chậm rì rì mà cởi quần áo đứng dưới vòi sen, nước ấm xối ở trên người khiến cô thoải mái thở dài.T

ừ Kính Dư ngồi ở trên sô pha, nghe tiếng nước tí tách trong phòng, có chút miệng khô lưỡi khô, anh nhét kẹo bạc hà vào trong miệng, không chút để ý mà chờ cô.

Lúc Ứng Hoan cầm lấy cái áo tắm dài mới cảm thấy có chút không thích hợp, vì cái gì muốn cô mặc áo tắm dài? Hơn nữa cái áo tắm dài này cũng quá lớn đi! Cô nhìn thoáng qua gương, cảm giác mình giống như đứa trẻ trộm mặc áo người lớn, nghĩ nghĩ, đem áo tắm dài cởi ra, mặc vào cái váy vừa rồi.

Váy có chút ướt, không quá thoải mái.

Cô mở đi ra ngoài, Từ Kính Dư dựa vào trên sô pha, tay để trên tay vịn sô pha, nghiêng đầu nhìn về phía cô, khẽ nhíu mày: "Sao lại mặc quần áo ướt?" "Áo tắm của anh quá lớn."

Cô vừa nói vừa ngồi xồm xuống, kéo va ly ra lấy một bộ quần áo sạch trong đó, lại lấy nhanh một bộ nội y rồi nhét vào giữa.

Ứng Hoan ôm quần áo xoay người, đi đến cửa phòng tắm, dư quang thoáng nhìn thấy Từ Kính Dư ngồi dậy, cô quay đầu nhìn anh, chớp chớp mắt: "Anh phải đi sao?"

Từ Kính Dư đi đến trước mặt cô, liếc liếc mắt một cái nhìn quần áo cô đang ôm trong ngực, "Không vội."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, cứ cảm thấy ánh mắt anh có chút thay đổi, cô đột nhiên khẩn trương, chỉ chỉ bên trong: "Kia..... em đi thay quần áo, đổi xong quần áo chúng ta....."

Cô nói còn chưa dứt lời, đã bị người ôm eo bế lên. Cô hít một hơi, không nói lời nào.

Từ Kính Dư cầm khăn tắm lót lên mặt đá cẩm thạch, đem Ứng Hoan đặt lên trên trên, tay phải giữ gáy cô, sau đó hôn hôn cô, đầu lưỡi đẩy cánh môi cô ra, tiến quân thần tốc.

Ứng Hoan "ưm" một tiếng, cả miệng lạnh lẽo. Vị bạc hà đáng ghét này..... Từ Kính Dư lấy quần áo cô đang ôm trong ngực đặt lên bàn, quay lại ôm cô.

Anh hôn đến động tình lại triền miên.

Hai người đã lâu không gặp, Ứng Hoan bị anh hôn đến động tình, ôm cổ anh, nỗ lực đáp lại nụ hôn của anh, chỉ là kiên trì không được bao lâu, hô hấp bắt đầu báo nguy, cô sắp không thở nổi nữa rồi.

Từ Kính Dư rũ mắt nhìn cô, dùng tay nâng cằm cô lên, đáy mắt thâm trầm, lại mang theo ý cười. Anh liếm nhẹ vào vành tai rồi kéo đến sườn mặt cô, "Bao lâu không hôn môi? Như thế nào vẫn vô dụng như vậy."

Ứng Hoan: "....." Cô đỏ mặt trừng anh, căng chân thon dài mảnh khảnh ở bên eo anh hơi nâng lên đạp anh một cái, bất mãn nói: "Vậy anh

tìm vận động viên đi, vận động viên lượng hô hấp tốt."

Từ Kính Dư thuận thế nắm lấy chân cô, Ứng Hoan duỗi chân, hung hăng nói: "Anh buông ra!"

Anh nắm càng chặt hơn, rũ mắt nhìn cô: "Không phải anh chỉ thích em sao? Còn tìm ai?"

Ứng Hoan bị anh nắm một chân không động đậy được, sức lực của anh quá lớn. Tư thế này thật sự có chút xấu hổ, cô lại giãy giụa vài cái muốn anh buông ra, khuôn mặt đỏ bừng, nhỏ giọng thương lượng: "Em biết anh thích em, anh buông ra trước được không?"

Từ Kính Dư cười, buông chân cô ra, sờ cái váy ướt cô đang mặc trên người, "Thay quần áo trước?"

Ứng Hoan rút tay đang ôm cổ anh lại, nói nhỏ: "Em vốn dĩ chính là muốn tới thay quần áo."

"Anh thay cho em." Từ Kính Dư nghiêng đầu, cắn lỗ tai cô, "Được không?"

"....."

Tim Ứng Hoan đập đến đặc biệt nhanh, đỏ mặt cúi đầu, "Không cần, em tự thay....."

Từ Kính Dư đặt tay đầu gối cô, ngón cái đè nhẹ lên đó, làn váy của cô đã cuốn tới trên đùi.

Vóc dáng Ứng Hoan thật không tính cao, tinh tế nhỏ xinh, quý ở tỉ lệ tốt, gầy thì gầy, nhưng chỗ nên có thịt vẫn có thịt, hai chân tinh tế, thẳng tắp."

Không phải nói sẽ cho anh chạm vào sao?" Anh thấp giọng hỏi.

"....."

Đúng là cô có nói qua.

Từ Kính Dư cuốn làn váy của cô lên, nắm cầm cô, hôn nhẹ lên khoe miệng cô, "Muốn anh thay hay không?"

"....."

Ứng Hoan choáng váng đầu óc, không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào. Sau một lúc lâu, cô nhấp môi, đặc biệt nhỏ giọng: "Muốn."

"Đồ bên trong cũng thay cho em, hửm?"

"....."

Ứng Hoan trả lời không được, không thể nói muốn cũng không nghĩ nói không muốn, cuối cùng cô nhắm mắt lại, thẹn quá thành giận: "Anh đừng hỏi!"

Từ Kính Dư lại hỏi: "Anh đây muốn làm thế nào thì làm thấy ấy?"

"..... Câm miệng." Từ Kính Dư cười, gật gật đầu: "Được."

Toàn bộ quá trình, cảm thấy thẹn lại kích thích.

Ánh đèn trong phòng tắm rất sáng, cả người cô trắng giống sữa bò, đôi mắt phấp phới hơi nước, rõ ràng thanh thuần đến muốn chết, lại vô cùng dụ dỗ người. Từ Kính Dư cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể của cô, lại nhắm lại mắt, hơi kìm nén, thấp giọng nói một câu: "Đúng là muốn mạng."

Ứng Hoan cảm thấy thẹn không thôi, không quá nghe rõ anh nói cái gì, giây tiếp theo đã bị anh dùng sức hôn lên. Lần này có chút không giống lúc này, anh giống như có chút mất khống chế, hôn từ cổ rồi xẹt qua xương quai xanh, cường ngạnh mà kéo hai tay cô đang ôm vai ra. Ứng Hoan cảm

thấy mình giống cá vàng trong bể thủy tinh, môi anh ma sát khiến cô có chút đau, cảm giác xa lạ khiến cô không thở nổi.

Đây là việc càng thân mật hơn sao? Như vậy có tính là thân mật không? Không tính.

Từ Kính Dư cảm thấy như vậy không đủ, cả người anh nóng lên, thân thể so với thời điểm thi đấu còn nóng hơn, bọn họ còn có thể càng thân mật, càng thân mật.....

Thằng đến khi di động trong túi quần vang lên --

Tiếng chuông vang lên đột ngột khiến Ứng Hoan run lên, Từ Kính Dư dừng một chút, ngồi dậy ôm lấy cô, nặng nề mà hít một hơi thật sâu, không cần xem cũng biết khẳng định là Ngô Khởi gọi tới.

Anh lấy quần áo bên cạnh mặc từng cái lên cho cô. Ứng Hoan đầy mặt đỏ bừng, chờ thời điểm di động vang lần thứ hai, cô nhin không được nhắc nhở anh: "Anh mau nghe đi."

Từ Kính Dư liếm khóe môi, từ túi quần lấy di động ra, quả nhiên là Ngô Khởi gọi.

Thật là.....Sắc mặt anh hơi trầm xuống, có chút bức bối mà bắt máy.

Ngô Khởi nhàn nhạt nói: "Đã gặp người rồi đi? Gặp được thì quay lại đây nhanh, huấn luyện buổi chiều sắp bắt đầu rồi."

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, dè nặng ngữ khí nói: "Đợi tôi một chút, sẽ không đến trễ."

Còn hơn một giờ, thúc giục cái gì!

Ngô Khởi hừ một tiếng: "Được, không nên đến trễ."

Từ Kính Dư cúp điện thoại, Ứng Hoan còn ngồi ở trên bồn rửa mặt, vẫn không nhúc nhích, quần áo là mặc xong rồi, tóc lại hỗn độn, môi cũng hồng, một bộ dáng mới vừa bị khi dễ xong.

Anh cắn môi, cả người khô nóng.

Quả thực tự làm bậy.

Ứng Hoan nhìn anh, nghiêm túc suy nghĩ, vừa rồi nếu không phải có điện thoại, Từ Kính Dư có phải muốn tiếp tục hay không? Chỉ là anh lại mặc quần áo vào cho cô, vì cái gì?..... Kỳ thật, cô cảm thấy không khí vừa rồi, có thể làm thêm chút chuyện.

Từ Kính Dư đứng tại chỗ không nhúc nhích, Ứng Hoan nhìn sắc mặt của anh, chậm rãi dịch mông chuẩn bị bò xuống dưới, cô không muốn ngồi trên bồn rửa mặt, thật không thoải mái.....

Bỗng nhiên, đùi bị người đè lại.

Ứng Hoan nháy mắt nhìn anh, vẫn là không nhìn được tò mò hỏi: "Từ Kính Dư, anh..... Không nghĩ sao?"

Anh đã chạm vào cô vài lần, vừa rồi đã không không chỉ là chạm vào, cơ thể cũng bị anh chạm đến thay đổi, này cũng có thể nhẫn sao? Cô có chút hoài nghi mị lực của chính mình, có phải cơ thể cô không đẹp, ngực không đủ lớn?

Từ Kính Dư: "....."

Đầu lưỡi anh chống má, biểu tình đặc biệt ẩn nhẫn: "Em muốn nói cái gì?"

Ứng Hoan nhỏ giọng nói: "Anh không phải nói mình không ăn chay sao? Hay là anh thấy em không tốt, bằng không anh như thế nào có thể

nhấn như vậy? Giống như anh, cái kia cũng chưa phản ứng....."

Cô giống như trước nay chưa từng chạm phải.

Từ Kính Dư: "....."

Có đôi khi anh cảm thấy Ứng Hoan thực thẹn thùng, đối với việc nam nữ cũng tương đối trì độn, tỷ như thời điểm anh theo đuổi cô đã biểu hiện rõ ràng ràng như vậy, cô chính là không thông suốt, hoặc là nói cô thông suốt nhưng thật ra là không đồng ý, cô bởi vì niềng răng nên không chịu đáp ứng làm bạn gái anh, bởi vì niềng răng nên không chịu cùng anh hôn môi, nhưng những cái đó anh hoàn toàn không thèm để ý. Cho nên có đôi khi anh đoán không ra của cô tâm tư, khi thân mật luôn cố kìm nén, sợ dọa đến cô nên anh nguyện ý đi từng bước.

Anh cảm thấy, Ứng Hoan khả năng tương đối truyền thống.

Nhưng là, mỗi lần bị khi bắt nạt đến không chịu được, cô lại nói ra mấy câu muốn mạng người. Cô rất cuộc có nghĩ tới hậu quả khi nói những lời đó là gì hay không? Từ Kính Dư bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, tay dịch đến hông cô, "Bé con, em thật là một bảo tàng."

Thẹn thùng lại lớn mật, nhiệt tình cũng không ngại nói ra.

Một người mâu thuẫn như thế, chậm rãi khai quật, chính là bảo tàng.

Ứng Hoan còn nhớ rõ trước kia anh nói cô là đồ cổ, như thế nào lại biến thành bảo tàng, vừa muốn nói chuyện, hông đã bị người kéo nhẹ về phía trước. Đùi áp vào eo anh, càng ngày càng gần, thẳng đến khi chạm vào đồ vật cứng rắn, cả người cô liền cứng đờ.

Từ Kính Dư ôm cô, hôn lỗ tai tai cô, có chút phóng dăng mà va chạm vào người cô, lại cắn vành tai cô: "Không phản ứng?"

"....."

Cả người Ứng Hoan như bị điện giật, không nhìn được hừ một tiếng, lại vội vàng cắn môi.

Từ Kính Dư tiếng nói khàn khàn: "Nếu gan em đủ lớn, anh đây cũng không cần lo lắng." Anh giữ chặt tay cô kéo xuống dưới, "Em giúp anh, nếu không được thì anh không có cách nào đi huấn luyện."

.....

Ứng Hoan đầu óc trống rỗng.

Tay rụt một chút, lại bị người ấn trở về.

Cô hoảng loạn đại ra, trong đầu chỉ có một thanh âm: Đây là cái đồ vật đáng sợ gì???

.....

Ứng Hoan cảm thấy đặc biệt hối hận, cô muốn cắn rứt đầu lưỡi của mình, vì cái gì muốn nói ra cái loại lời nói kích thích anh thế này? Phải biết rằng đàn ông khó thể chịu được kích thích.

Cô quả thật là người tự tìm đường chết giỏi nhất.

Tay đều mỗi muốn chết.....Cố tình Từ Kính Dư còn khàn khàn thúc giục bên tai cô: "Bảo bối nhỏ, nhanh hơn một chút."

Ứng Hoan: "....."

Hắn là nhanh hơn một chút!

Anh trai, đây là lời kịch của cô mới đúng!

Cũng không biết qua bao lâu, Từ Kính Dư rút cuộc buông tha cô, giúp cô rửa tay sạch sẽ, lại ôm người đặt trên sofa bên ngoài, sau đó cúi đầu hôn một cái vào lòng bàn tay cô.

Ứng Hoan: "....."

Cô rút tay về, mặt đỏ bừng, nhin không được nói: "Anh ghê tởm."

Từ Kính Dư tâm tình tốt, không so đo với cô, không chút để ý mà nói: "Ghê tởm em cũng chạm vào, bị anh làm dơ, về sau chính là anh trai em, hiểu không?"

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư ngồi xổm xuống trước mặt cô, thong thả ung dung mát xa tay cho cô, anh cười: "Em run cái gì?"

Ứng Hoan mím môi, hiện tại cô rất ngượng ngùng, một cử động nhỏ cũng không dám, đến nói cũng không dám nhiều lời.

"Nghĩ cái gì?"

"Không có....."

"Sợ?"

"....."

Cô không trả lời, sợ nói sai lời.

Từ Kính Dư đứng lên, tay mới vừa đụng tới mặt cô, di động lại vang lên, anh nhìn thoáng qua.

Lại là Ngô Khởi. Anh không nghe, cầm bộ quần áo đi vào phòng tắm, làm trò trước mặt cô mà mặc áo thun, lại đến chạm vào mặt cô, thấp giọng

nói: "Anh đi đây."

Ứng Hoan hàm hồ đáp một tiếng.

Từ Kính Dư cười, xoay người rời đi.

Ứng Hoan ngồi ở trên sô pha, ngửa đầu nhìn trần nhà, hai ngón tay đều run run, cô cảm thấy Lâm Tư Vũ đại khái nói đúng rồi.

Cô cùng Từ Kính Dư, có lẽ khả năng thật sự sẽ không quá hài hòa

.....

Từ Kính Dư một đường chạy như điên đến sân huấn luyện, cũng vẫn đến muộn mười lăm phút. Ngô Khởi đứng ở cửa, cho anh sắc mặt không tốt: "Đến muộn mười lăm phút."

Từ Kính Dư dừng một chút, liếc nhìn anh một cái, cười, "Ngài thật là suy nghĩ nhiều, mười lăm phút tôi có thể làm gì?"

Ngô Khởi: "....."

Anh ta nhìn Từ Kính Dư tuổi trẻ khí thịnh, thế nhưng trong lúc nhất thời nói không ra lời, ngẫm lại nói: "Cậu rời đi hai tiếng rưỡi, tôi nói cho cậu, đã sắp thi đấu rồi....."

Từ Kính Dư thật sự nhịn không được đánh gãy lời nói của anh ta: "Ngài không yên tâm về tôi như vậy?"

Ngô Khởi nghĩ trong đầu: Vô nghĩa, toàn câu lạc bộ chỉ có mình cậu trong lúc thi đấu mà còn có thể theo đuổi được bạn gái!

Còn là tuyển thủ trọng điểm, tôi có thể yên tâm? Anh ta xua xua tay: "Đi huấn luyện."

Từ Kính Dư đi được hai bước, lại quay đầu lại cười cười: "Huấn luyện viên, sao anh lại phòng Ứng Hoan giống như phòng Đát Kỷ vậy, cô ấy chỉ là tiểu bạch thỏ, bé ngoan, thật không có năng lực như vậy, nếu cô ấy biết anh thế này thì sẽ khóc, tôi lại phải dỗ cô ấy."

Ngô Khởi: "....."

Mẹ nó, thằng ranh này còn uy hiếp mình?!

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Edit: Qing Yun

Từ Kính Dư cởi áo khoác, tùy tay ném lên ghế trên, Ứng Trì mới vừa kết thúc một hồi huấn luyện, quay đầu nhìn anh, không nóng không lạnh hỏi: "Chị của tôi đâu?"

Từ Kính Dư liếc nhìn cậu một cái, đạm thanh nói: "Nghỉ ngơi."

Ứng Trì nhú mày: "Sao chị không đến gặp tôi?"

Từ Kính Dư cười một tiếng, lấy băng vải bắt đầu quấn vào tay, đầu cũng không nâng lên: "Lát nữa tới, cậu gấp cái gì?"

Ứng Trì hừ một tiếng, không nói chuyện.

Thật lâu không gặp chị, cậu cũng thấy nhớ có được không?

Ứng Hoan ở phòng nghỉ ngơi một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần lại, cô vào phòng tắm mang quần áo đi giặt. Sau đó đứng ở trước gương, cẩn thận kiểm tra xem trên người có chỗ nào không thể để lộ ra hay không, quả nhiên phát hiện trên cổ có hai dấu hôn, mặt cô đỏ lên, hình ảnh kiều diễm lúc trước lại chui vào trong óc, vứt đi không được.

A a a a! Từ Kính Dư không phải người!

Cô hít một hơi thật sâu, thay một cái áo cao cổ, rồi trang điểm nhẹ mới xuống lầu.

Ứng Hoan trực tiếp đi sân huấn luyện, khi tới cửa vừa lúc gặp phải Hàn Thấm. Tuổi của Hàn Thấm và Ứng Giai Khê không chênh lệch nhiều, Ứng Hoan làm cùng cô ấy hơn hai năm, quan hệ vẫn luôn rất tốt. Hàn Thấm thấy cô, quen thuộc cười: "Tới rồi."

Ứng Hoan cười: "Vâng."

Hàn Thấm đánh giá cô, nhướn mày: "A, trang điểm?"

Khi cô sinh nhật, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ đã tặng cô một bộ đồ trang điểm, nói là chúc mừng cô bỏ niềng răng biến thành tiểu mỹ nhân. Ứng Hoan vốn rất trắng, lông mày cũng rất đẹp, ngày thường chỉ son môi là đủ rồi, ngẫu nhiên sẽ trang điểm nhẹ, thêm chút phấn nền cũng không khác biệt nhiều.

Cô có chút ngượng ngùng: "Vâng, chỉ tùy tiện trang điểm một chút."

Hàn Thấm cười cười: "Vào đi thôi, Ứng Trì đã nhắc đến em cả một ngày rồi."

Ứng Hoan nhịn không được cười, cô cũng rất muốn gặp Ứng Trì, hai chị em từ khi sinh ra đến bây giờ, còn chưa từng xa nhau lâu như vậy. Ứng Trì rất ý lại cô, cũng rất nghe lời cô, có đôi khi lời cô nói so với Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ còn có tác dụng hơn.

Hàn Thấm nghĩ nghĩ, nói: "Còn có người....."

Ứng Hoan quay đầu: "Dạ?"

Hàn Thấm nhìn về phía thiếu niên trầm mặc u ám trên sân huấn luyện, Trần Sâm Nhiên trở mắt nhìn bên này, ánh mắt dừng trên người Ứng Hoan, sau khi bị cô phát hiện liền mím môi quay đi, cô cười: "Không có gì."

Ứng Trì đang uống nước, vừa nhìn thấy Ứng Hoan, liền hưng phấn gọi to: "Chị!"

Ứng Hoan thấy cậu cũng nhin không được cười, Ứng Trì cầm theo bình nước chạy tới, đứng ở trước mặt cô, lại gọi: "Chị!"

Ứng Hoan giơ tay sờ sờ đầu, Ứng Trì trốn rồi một chút, nhỏ giọng nói thầm: "Chị chớ có sờ, đều là mồ hôi đấy."

Cô nhin không được cười: "Chị không chê em."

Nói xong, tay liền xoa loạn trên đầu cô.

Lúc này, mọi người sôi nổi nhìn qua, Thạch Lỗi cười hắc hắc mà kêu: "Ai, bác sĩ nhỏ."

Dương Cảnh Thành nhắc tay: "Bác sĩ nhỏ, nhìn bên này."

Triệu Kính trung cũng yên lặng nhắc tay: "Còn có bên này."

Ứng Hoan cười hướng bọn họ vẫy vẫy tay.

Từ Kính Dư liếc bọn họ một cái, cười nhạt: "Các người diễn cũng thật nhiều."

Thạch Lỗi liếc anh, nhin đã lâu, rốt cuộc nhin không được nói: "Kính Vương, cậu trở về một chuyến mà sao còn thay áo thun? Tuy rằng đều là đồng phục, kiểu dáng cũng nhin không ra có gì khác biệt nhưng tôi nhin ra logo không giống nhau."

Dương Cảnh Thành lập tức nhin qua: "Sao?"

Từ Kính Dư ấn đường nhảy dựng, anh híp mắt, xoay người nhin về phía bọn họ, nhàn nhạt mà nói: "Gặp mưa."

Thạch Lỗi không quá tin tưởng, hai người yêu đương cuồng nhiệt lại nửa năm không gặp mặt, đi ra ngoài hơn hai giờ, trở về còn thay đổi quần áo, nói không phát sinh cái gì anh ta tuyệt không tin.

Chỉ là, trước mặt có nhiều người như vậy, anh ta cũng không dám nói cái gì.

Chờ bọn họ kết thúc huấn luyện, mọi người cùng đi ăn cơm, bên trái Ứng Hoan là Ứng Trì, bên phải là Từ Kính Dư. Từ Kính Dư phát hiện, từ sau buổi chiều, cô liền không để ý đến anh, ngồi ở bên cạnh cô mà cô cũng lười không thèm nhìn anh một cái, chuyên tâm cùng tiểu tổ tông nói chuyện phiếm.

Ứng Trì phát hiện Ứng Hoan không nói chuyện với Từ Kính Dư, xem Từ Kính Dư ăn mệt, trong lòng có chút đặc ý.

Thẳng đến Ứng Hoan nói: "Chị đã nói chuyện với giáo viên của em, chờ lát nữa sẽ đưa tài liệu cho em, thời gian không huấn luyện thì phải học đây."

Ứng Trì: "....."

Cậu gãi gãi đầu, nhin không được nói: "Không thể không xem sao? Thi đấu xong em nhất định sẽ học mà."

Ứng Hoan nói: "Không thể."

Ứng Trì bĩu môi: "Nhan Tịch đã chuyển ngành, gặp chỗ không hiểu em cũng không biết hỏi ai."

Sau khi Nhan Tịch đổi ngành thì vẫn thường xuyên nhắn tin cho cậu, nhưng Ứng Trì không mê điện thoại giống bọn Thạch Lỗi, có đôi khi Nhan Tịch gửi tin nhắn đến cậu cũng không biết.

Chỉ là, ngẫu nhiên vẫn là sẽ có liên hệ, nhưng xác thật không thân thiết bằng khi còn là bạn cùng lớp.

Ứng Hoan lấy ra di động, nhàn nhạt mà nói: "Chị đã thêm WeChat của thầy rồi, chỗ nào em không biết thì chị sẽ hỏi giúp em. Giáo viên của em rất kỳ vọng vào em, khi nào em thi xong sẽ dạy bù cho em."

Ứng Trì: "....."

Mọi người cười vang.

Thạch Lỗi nói: "Bác sĩ nhỏ, cô quá nghiêm khắc đi? Sao không thấy được cô giám sát Kính Vương học tập đâu?"

Ứng Hoan: "....."

Anh làm gì cũng luôn có kế hoạch như vậy, còn cần cô giám sát sao?

Ứng Hoan đang muốn nói cái gì, đột nhiên cổ áo bị người kéo xuống, ngón tay thô ráp vuốt ve dấu hôn cô muốn che đi.

Cả người cô cứng đờ, quay đầu.

Từ Kính Dư không chút để ý mà rút tay ra, nhìn cô cười cười: "Muốn tới giám sát anh sao? Hoan ngênh."

Ứng Hoan lỗ tai ửng đỏ, trấn định mà nói: "Anh lại không phải đứa trẻ, không cần em giám sát chứ?"

Từ Kính Dư đặt tay lên lưng ghế của cô, cười nhẹ: "Nói cũng đúng, anh tự chủ không tồi, không cần em nhọc lòng."

Ứng Hoan: "....."

Nếu buổi chiều không phát sinh những việc đó, cô thật sự tin tưởng anh tự chủ thực không tồi.

Ứng Trì nhịn không được, nhú mày nói: "Em không phải trẻ con."

Ứng Hoan đặc biệt theo cậu, quay đầu dõ: "Ừ, em không phải."

Từ Kính Dư khịt mũi, híp mắt nhìn cô, tức giận nói: "Còn có chút nguyên tắc gì không?"

Ứng Hoan: "Không có."

Ứng Trì: "Liên quan anh cái rắm!"

Hai chị em cơ hồ là đồng thời ra tiếng.

Từ Kính Dư: "....."

Mọi người lại là một trận cười vang, Thạch Lỗi cười to nhất, đập bàn nói: "Kính Vương, địa vị của cậu đúng là ở cuối cùng."

Từ Kính Dư đầu lưỡi chống má, quay đầu liếc Ứng Hoan, Ứng Hoan cũng không nghĩ tới Ứng Trì cũng sẽ nói theo cô, có chút chột dạ mà cúi đầu, lại có chút buồn cười. Từ Kính Dư nhẹ nhàng gật đầu, xoa nhẹ gáy cô, nghĩ nghĩ, lại tức cười.

Cơm nước xong, mọi người cùng nhau về khách sạn.

Ứng Hoan xử lý chuyện thuê phòng, Từ Kính Dư cũng đổi phòng, sau khi Ứng Trì biết chuyện này thì trợn trắng mắt liếc Từ Kính Dư một cái: "Trực tiếp để chị tôi ở phòng kia là được rồi, còn đổi đi đổi lại làm gì."

Từ Kính Dư nhìn cậu một cái, đều lưỡi phản ứng lại cậu.

Ứng Trì đi theo Từ Kính Dư vào phòng, Từ Kính Dư dựa vào sofa, xem Ứng Hoan nhét đủ loại tài liệu vào ngực Ứng Trì, nhìn thấy còn mấy quyển cô để riêng, Từ Kính Dư cúi người nhặt sách lên nhìn bìa.

Lại xem một quyển.

Tất cả đều là tiếng Đức.

Anh nhấp môi, ngược mắt nhìn về phía Ứng Hoan.

Ứng Trì ôm một đống tài liệu, khuôn mặt lộ rõ vẻ cuộc sống không còn gì luyến tiếc, Ứng Hoan sờ sờ đầu của cậu, cười tủm tủm dõ: "Hôm nay còn sớm, em tắm rửa xong chắc cũng không làm gì, bắt đầu đọc sách đi."

Ứng Trì giãy giụa: "Ngày mai em bắt đầu xem."

Ứng Hoan: "Đêm nay bắt đầu."

Ứng Trì: "....."

Cậu bị Ứng Hoan đẩy đến cửa, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Từ Kính Dư: "Anh như thế nào không đi?"

Từ Kính Dư đặt sách xuống, che đậy cảm xúc dưới đáy mắt, nhàn nhạt cười: "Tôi ở cùng bạn gái ở chung một chỗ, có vấn đề?"

Ứng Trì cúi đầu nhìn Ứng Hoan.

Ứng Hoan quay đầu nhìn Từ Kính Dư, thử nói: "Bằng không anh cũng về sớm một chút?"

Từ Kính Dư mặt không biểu cảm nhìn cô, nhếch lên chân bắt chéo, sau này dựa, nói rõ không chịu đi.

Ứng Trì nhú nhú mi, nói: "Em đi về trước, đợi chút lại qua đây."

Ứng Hoan: "....."

Ứng Trì nói đi là đi, Ứng Hoan có chút bất đắc dĩ, đóng cửa lại, xoay người trở về.

Từ Kính Dư dựa vào ghế trên, không biết suy nghĩ cái gì, cô đi qua trực tiếp ngồi lên đùi anh. Trong lòng cô gái nhỏ sáng như gương, trước đã đỡ Ứng Trì rồi thì sau phải đỡ bạn trai, rất hiểu lòng người, nếu là ngày thường thì lúc này Từ Kính Dư đã nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô rồi.

Nhưng anh thật lâu cũng chưa nói chuyện, không biết suy nghĩ cái gì.

Ứng Hoan rất ít thấy anh như vậy, có chút hoảng hốt, thật cẩn thận hỏi: "Từ Kính Dư, anh làm gì mà không nói lời nào?"

Từ Kính Dư nghiêng đầu, đôi mắt thật sâu mà nhìn cô, ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn sofa. Quá vài giây, ôm người đang ngồi trên đùi đặt xuống bên cạnh, sức lực của anh rất lớn, Ứng Hoan bị anh nhấc lên dễ dàng.

Từ Kính Dư đứng dậy cầm quyển sách trên bàn lên, từ trên cao nhìn xuống cô, ngữ khí nhàn nhạt hỏi: "Nhiều sách tiếng Đức như vậy là có ý gì?"

Ứng Hoan sửng sốt một chút.

Từ Kính Dư trực tiếp hỏi: "Muốn đi nước Đức du học, thi lên thạc sĩ?"

Ứng Hoan cắn môi, giải thích nói: "Vâng, em cũng định nói với anh chuyện này, em đã xin được nhà trường rồi, lúc đó giáo sư sẽ viết thư giới thiệu cho em."

Cô đứng lên, đi tới ôm eo anh.

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, đặt sách xuống, cúi đầu nhìn cô: "Không đi nước Đức, đi nước Mỹ. Ứng Hoan, năm nay Olympic kết thúc anh sẽ rút khỏi đội, sang Mỹ huấn luyện rồi thi đấu chuyên nghiệp, cũng vừa lúc em tốt nghiệp, em học cao học còn anh huấn luyện, chúng ta có thể ở bên nhau, không phải cách xa."

Ứng Hoan sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư mím môi, tươi cười nhàn nhạt: "Đi nước Đức là bởi vì Ứng Trì?"

Nước Đức, nước Mỹ, Nhật Bản đều có nền y học phát triển, Từ Kính Dư đại khái đoán được cô muốn làm cái gì, đáy lòng nói không rõ cảm giác gì, có chút không muốn. Nhưng nếu cô muốn làm, anh sẽ không phản đối.

Bởi vì anh cũng là vận động viên, anh hiểu rõ cảm giác này.

Ứng Hoan nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng nói: "Vâng. Cũng vì anh, anh cũng là vận động viên."

Không chỉ vì Ứng Trì.

Còn có Từ Kính Dư.

Được, anh vẫn xếp sau tiểu tổ tông.

Từ Kính Dư xem nhẹ cảm giác mất mát dưới đáy lòng, cười nhẹ: "Được, vì anh, đi nước Mỹ."

Vì Ứng Trì mà đi du học, vì anh đi nước Mỹ, thực công bằng.

Như vậy trong lòng anh mới có thể cân bằng.

Ứng Hoan cắn môi, thanh âm vẫn rất nhỏ: "Đi nước Mỹ học phí rất cao, em không đủ sức."

"Anh không có tiền sao?"

"....."

"Không chịu dùng tiền của anh?" Từ Kính Dư liếm khóe miệng, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì, anh biết tính Ứng Hoan, cũng biết nếu cô đi Đức nhất định sẽ vừa học vừa làm: "Vậy thế nào mới chịu?"

"....."

Ứng Hoan kinh hãi, bị anh hỏi một câu như vậy, cô trả lời không được.

Từ Kính Dư kéo cô ngồi lên bàn, nâng cằm cô lên, "Hửm?"

Ứng Hoan không biết trả lời như thế nào: "Em....."

Từ Kính Dư hiện tại rất bực bội, anh đè nặng tính tình, nhẫn nại dỗ cô, nhưng cũng không muốn nghe cô cự tuyệt, đang muốn mở miệng, cửa bỗng nhiên bị người gõ vài cái.

Ứng Hoan âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Từ Kính Dư vẫn không nhúc nhích, Ứng Hoan nhịn không được nói: "Có người gõ cửa."

Anh vẫn không động.

Cửa bị gõ mạnh hơn, Ứng Trì kêu: "Chị mau mở cửa."

Ứng Hoan: "....."

Này có mười phút sao?

Từ Kính Dư nhịn không được chửi nhỏ một câu, buông Ứng Hoan ra, bước đi mở cửa.

Ngô Khởi cùng Ứng Trì đứng ở cửa, giống y như môn thần.

Ngô Khởi cười tủm tỉm nhìn về phía Ứng Hoan rồi mới nhìn Từ Kính Dư: "Ồ, tôi đi thu điện thoại."

Từ Kính Dư: "....."

Tin anh thì tôi là đồ ngốc!

Ứng Hoan: "....."

Cô không nghĩ tới Ngô Khởi cũng sẽ ở ngoài cửa, mặt có chút ngốc, lúc này mới mấy giờ mà đã thu điện thoại?

Từ Kính Dư mặt vô cảm lấy điện thoại ra ném lên tay Ngô Khởi, quay đầu nhìn Ứng Hoan liếc mắt một cái: "Đêm mai lại tìm em tính số."

Ngô Khởi: "....."

Đêm mai còn tới?

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Edit: Qing Yun

Phòng an tĩnh lại, Ứng Hoan cầm sách trên bàn lên nhìn, đã phát ngốc được một lúc, nhớ tới lời nói của Từ Kính Dư, lâm vào trầm tư.

Đi nước Mỹ sao?

Kỳ thật đáp án lúc ấy cũng đã có.

Ứng Hoan đặt sách xuống, gọi điện thoại cho Lục Mỹ rồi lại gọi cho Ứng Giai Khê, Ứng Giai Khê cười cười: "Ở Tam Á đi? Đã lâu không gặp Ứng Trì, tên kia thế nào?"

"Nó khá tốt." Ứng Hoan nghe thấy Ứng Giai Khê hỏi Ứng Trì thế nào, trong lòng đột có chút bất an, bác sĩ chủ trị của Ứng Hải Sinh là đàn anh Ứng Giai Khê, nếu Ứng Hải Sinh thật sự nhờ bọn họ gặt cô.....

Ứng Hoan có chút sốt ruột: "Chị, có phải ba mẹ em giấu em việc gì không?"

Ứng Giai Khê nhìn thoáng qua Lục Mỹ đang ngồi trên sô pha, Lục Mỹ cũng nhìn lại cô. Cô rũ xuống mắt, nói: "Không có, em yên tâm đi, thực sự có chuyện gì thì chị sẽ nói cho em."

Về chuyện này, Ứng Hoan rất tín nhiệm Ứng Giai Khê, cô nhẹ nhàng thở ra: "Chị, nếu có chuyện thì đừng gặt em, nhất định phải gọi điện cho em."

"Ừ."

Cắt đứt điện thoại.

Ứng Giai Khê nhìn về phía Lục Mỹ, cô hít một hơi thật sâu, lại nhìn về phía ba mình, thái độ cường ngạnh: "Thím, cháu biết thím không muốn Ứng Trì còn nhỏ đã phải chịu tội như vậy, nó là vận động viên, nó thích đánh quyền, nó muốn thi đấu, nó về sau có vô hạn khả năng..... Chuyện này với nó mà nói rất tàn nhẫn, những chuyện này cháu đều hiểu." Cô dừng một chút, "Ba cháu đã 58 tuổi. Thím cầu ông, được, ông đồng ý, ông muốn cứu em trai mình. Nhưng ông là ba cháu, tuổi tác đã lớn, thân thể cũng không tốt lắm, lấy ra một viên thận sẽ không tốt cho thân thể, giống như muốn mạng ông ấy, cháu không đồng ý."

"Hiện tại chú không bị nhiễm cảm, là thời kỳ giải phẫu tốt nhất, nếu cứ kéo dài như vậy, lỡ như bị cảm thì phải làm sao?"

"Các người luôn muốn như vậy, chờ một chút, chờ một chút....."

"Cháu tin rằng nếu Ứng Trì biết chuyện này, nó nhất định sẽ không muốn chú phải chờ, Ứng Hoan cũng không đồng ý."

Nước mắt Lục Mỹ rơi xuống, bà cố nhịn lại, lau lau nước mắt, chậm rãi tỉnh táo lại, khó chịu lại áy náy mà nói: "Thím biết..... Thím chỉ không đành lòng, Hải Sinh nói ông ấy nguyện ý chết cũng không muốn phá vỡ giấc mộng của nó, thím cảm thấy chuyện này quá khó khăn, không có biện pháp....."

Ứng Giai Khê cũng nhịn không được đỏ mắt, cô đưa khăn giấy cho Lục Mỹ, thấp giọng nói: "Ngày mai cháu sẽ đến bệnh viện với hai người, cháu đã hỏi bác sĩ Lưu, anh ấy nói chú thiếu máu, để chú nằm viện trước, biết đâu có thể tìm được thận thích hợp?"

Có lẽ.....

Cái này có lẽ chỉ là an ủi thôi, đã đợi bảy tám năm, có người may mắn chỉ cần đợi mấy tháng, có người đợi mười mấy năm cũng chờ không được, đa số đều dùng thận của người thân.

Lục Mỹ khóc lóc nói: "Cháu tạm thời đừng nói cho Ứng Hoan....."

Ứng Giai Khê thở dài: "Hai người không cần gạt con bé, nó kiên cường hơn hai người nghĩ rất nhiều, nhiều năm như vậy nó cũng có chuẩn bị tâm lý."

Lục Mỹ hồng mắt, nước nỡ nói: "Trước gạt đi."

Ứng Giai Khê không có biện pháp, chỉ có thể đáp ứng: "Được, cháu đáp ứng thím."

.....

Ngày hôm sau, Ứng Hoan đi theo mọi người đến sân huấn luyện, cô cùng Hàn Thấm ngồi ở ghế trên, ánh mắt bỗng nhiên quét đến trên người Trần Sâm Nhiên, cảm thấy hơi thở u ám trên người cậu ta đã thay đổi ít nhiều, nhin không được hỏi: "Trần Sâm Nhiên hiện tại trạng thái còn không tốt?"

Hàn Thấm nhìn thoáng qua, nói: "Lần trước cùng Ứng Trì đấu xong, tinh thần sa sút một đoạn thời gian, hai tháng gần đây có tốt hơn rồi, có một thời gian đặc biệt tốt."

Khoảng thời gian trước khi nghe nói Ứng Hoan muốn tới, giống như tiêm máu gà, cân nặng cũng về tới 72 kg. Chỉ là cũng chỉ duy trì một đoạn thời gian, sau khi Ứng Hoan tới trạng thái lại đi xuống, thật là không biết nên nói cậu ta thế nào.

Ứng Hoan cười cười: "Vậy là tốt rồi, ít nhất cũng tốt hơn trước kia."

Hàn Thấm nói: "Còn có hơn một tháng, hy vọng cậu ta có thể khôi phục đến trạng thái tốt nhất. Hiện tại cậu ta thật sự không thể đánh lại Ứng Trì, bây giờ Ứng Trì là người trong đội có khả năng sẽ tiến vào vòng loại Olympic của hạng cân 75 kg nhất."

Ứng Hoan cười một chút, ánh mắt dừng trên người Ứng Trì, cậu là người trắng nhất trong số vận động viên này, đứng ở trong đám người rất bắt mắt, cậu chuyên chú nghiêm túc mà huấn luyện, cùng bộ dáng xù lông ngày thường hoàn toàn không giống nhau.

Lúc Hàn Thấm đi kiểm tra các vận động viên, Ngô Khởi bỗng nhiên đi đến trước mặt cô, "Ứng Hoan."

Ứng Hoan ngẩng đầu, cười cười: "Huấn luyện viên Ngô, có việc sao?"

Tối hôm qua Ngô Khởi tịch thu xong di động, nhìn Từ Kính Dư đi rồi mới đi, Ứng Hoan cảm thấy quái quái, lại không nghĩ ra được nơi nào quái.

Ngô Khởi cười cười, ở nàng bên cạnh ngồi xuống, nói chuyện phiếm dường như mở miệng: "Không có việc gì, gần đây Ứng Trì tiến bộ rất lớn, em yêu cầu cậu ấy cao như vậy, còn mang theo rất nhiều tài liệu?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nói: "Em muốn khi nào nó có thời gian rảnh thì đọc sách, nếu việc này ảnh hưởng đến huấn luyện thì tôi sẽ bảo nó không cần đọc nữa."

Ngô Khởi cười nói: "Không phải, đọc sách sau khi huấn luyện cũng không sao cả."

Ứng Hoan cười: "Vậy là tốt rồi."

"Thật ra tôi không lo về cậu ấy, cậu ấy vẫn luôn rất nghe lời, có thể nói là người dễ quản nhất trong đội."

Ngô Khởi sắp xếp ngôn ngữ, nghĩ nói như thế nào uyển chuyển một ít, "Hiện tại khó nhất quản chính là Từ Kính Dư."

"....."

Ứng Hoan sừng sốt, Từ Kính Dư khi nào biến thành người khó quản nhất?

Ngô Khởi thở dài: "Cho nên, tôi muốn nhờ em khuyên nhủ cậu ấy, làm cậu ấy thu hồi tâm."

Ứng Hoan phục hồi tinh thần lại, mặt chậm rãi đỏ, xấu hổ gật đầu: "Vâng....."

Ngô Khởi làm bộ làm tịch mà vỗ vỗ đầu, "Ai, tôi phải đi xem Trần Sâm Nhiên, thằng nhóc kia thật không bớt lo."

Ứng Hoan đầy mặt quẫn bách mà nhìn anh rời đi.

Buổi tối, Từ Kính Dư đi gõ cửa phòng cô thì bị cự tuyệt không cho vào. Cô chặn cửa, nhỏ giọng nói: "Huấn luyện viên Ngô muốn anh thu hồi tâm tư, có nói cái gì drr ban ngày chúng ta lại nói."

Từ Kính Dư: "....."

Anh có chút cạn lời, như thế nào cũng không nghĩ tới Ngô Khởi thế nhưng tìm Ứng Hoan bên này, cúi đầu liếc cô: "Thật không cho anh đi vào?"

Ứng Hoan do dự một chút, vẫn là gật đầu.

Từ Kính Dư cũng gật gật đầu: "Anh không đi vào, chúng ta ra ngoài tâm sự."

Ứng Hoan biết anh muốn nói việc tối qua, có chút do dự, Từ Kính Dư đã xoay người đi rồi. Cô nghĩ nghĩ, xoay người trở về lấy thẻ phòng, chạy chậm đuổi theo đi. Từ Kính Dư quay đầu lại nhìn cô một cái, lúc đi qua cửa phòng thì dừng lại bước chân.

Ứng Hoan mới vừa đứng yên trước mặt anh, Từ Kính Dư mở cửa phòng mình, thừa dịp không ai, trực tiếp chặn ngang ôm cô vào phòng. Ứng Hoan kinh ngạc, khẽ gọi: "Anh buông ra, sẽ bị người thấy....."

"Thấy thì thấy."

"....."

Phanh ——

Cửa bị đóng lại.

Từ Kính Dư thả người xuống, ép vào cửa, Ứng Hoan dán cửa, trong lòng có chút sợ hãi: "Sao anh lại như vậy, ý vào sức mình mạnh? Coi em như bao tải, muốn ôm đi chỗ nào liền ôm đi chỗ đấy....."

Từ Kính Dư cười, "Huấn luyện viên Ngô nói cái gì với em?"

"Anh ta nói anh hiện tại rất cứng đầu, không chịu quản giáo."

"....."

Từ Kính Dư đi vào, đem áo khoác cởi ra, chỉ mặc một cái áo thun, "Anh ta nói em liền tin?"

Ứng Hoan đi theo phía sau anh, nhỏ giọng nói: "Em biết ý của huấn luyện viên Ngô, anh ta sợ anh lãng phí quá nhiều tinh lực ở trên người em."

"Lãng phí?" Từ Kính Dư ngồi xuống mép giường, đem người kéo đến trên đùi, nhìn cô, "Có phải em hiểu lầm gì chính mình không, anh đặt lên

người em nhiều hay ít tinh lực đều không gọi là lãng phí."

Ứng Hoan nhìn anh, nghĩ đến việc hôm qua, nhỏ giọng hỏi: "Từ Kính Dư, trước kia anh đã nói qua một tháng trước khi thi đấu phải cấm dục cấm rượu, ngày hôm qua cái kia có tính là phá giới không?"

Hắn là không tính đi?

Nhưng.....

Có khác nhau sao? Dù sao anh cũng đã để cô làm chuyện kia.....

Từ Kính Dư không nghĩ tới cô sẽ nói cái này, có chút buồn cười, nghiêng đầu hôn một cái lên tai cô, thấp giọng nói: "Chỉ dùng tay em một chút sao có thể tính là phá giới. Hơn nữa, ngày thi đấu còn hơn một tháng, đây là nhu cầu sinh lý bình thường."

Ứng Hoan: "....."

Cô không nên hỏi.

"Ứng Tiểu Hoan, trước kia anh chưa từng yêu đương, càng đừng nói tới chuyện phá giới....." Từ Kính Dư nhìn mắt cô, cười đến lưu manh: "Em đến, để anh có thể phá."

"....."

Ứng Hoan bị lời nói lưu manh của anh làm cả kinh hoàn toàn nói không ra lời.

Từ Kính Dư cũng không trông cậy vào cô trả lời, ôm eo cô, dán người qua rồi hôn cô.

Trong lúc nhất thời Ứng Hoan không đáp lại nụ hôn của anh, thẳng đến khi tay anh tiến vào vạt áo của cô, thăm dò lên trên, cô mới thở hốt hển

mở môi ra. Cô cảm thấy mình giống như học hư, thích anh thân mật chạm vào như vậy.

Từ Kính Dư xoay người, đem người đặt lên cái giường mềm mại phía sau, hôn đến càng nhiệt tình, tay anh cũng càng làm càn. Lần đầu tiên Ứng Hoan bị anh đè nặng như vậy, thân hình anh cao lớn, đè lên cô khiến cô có chút không thở được, mặt và thân thể cô đều bắt đầu phiếm hồng, trong trắng lộ hồng, ánh mắt ngây thơ, mê người đến cực điểm.

Từ Kính Dư nâng nửa người, cúi đầu nhìn cô, chậm rãi vuốt tóc mái của cô, thanh âm hơi khàn: "Nghĩ kỹ rồi sao?"

Ứng Hoan cả người mềm nhũn, nhìn vào mắt anh, giãy giụa một hồi, gắt gao nhắm mắt lại, một bộ anh dũng hy sinh: "Nghĩ kỹ rồi."

Từ Kính Dư híp mắt nhìn cô.

Ứng Hoan cảm thấy mình sắp cời hết rồi mà anh còn ăn mặc chỉnh chỉnh tề tề, cô cảm thấy rất thẹn, lại mở mắt ra, không có do dự mà túm góc áo anh, duỗi tay sờ anh, tay mới vừa đụng tới cơ bụng săn chắc của anh đã bị đè lại.

"Làm gì?"

Từ Kính Dư có chút ần nhĩn mà nhìn cô.

Ứng Hoan mặt đỏ, cảm thấy thẹn, nói: "Sờ cơ bụng."

"....."

Tay cô có chút lạnh, thân thể Từ Kính Dư hơi cứng lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, biết có khả năng cô đã hiểu nhầm ý anh, chỉ là..... anh lại cúi người xuống, ở bên tai cô thở dốc: "Sờ xuống chút nữa?"

Ứng Hoan: "....."

Cô lập tức nhớ tới hình ảnh tối qua, ngượng ngùng không dám động nữa.

Từ Kính Dư nhìn ánh mắt của cô liền biết cô sợ hãi, ngồi dậy, thuận tiện bế người lên. Ứng Hoan còn có chút ngốc, Từ Kính Dư nâng cằm cô lên, khước miệng mang theo ý cười, không chút lưu tình mà chê cô: "Với cái thể lực này của em, hôn vài cái đã không thở nổi, anh thật sự muốn làm gì chỉ sợ ngày mai đến giường em cũng không xuống nổi."

Ứng Hoan nhịn không được nói: "Sao anh lại ghét bỏ em?"

Từ Kính Dư sửa lời cô: "Anh đây là thương em."

Ứng Hoan trong lúc nhất thời nói không ra lời, Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, lộ cái kẹo bạc hà bỏ trong miệng, sửa sang lại quần áo của cô, không chút để ý mà nói: "Anh là hỏi em, đi Đức hay đi Mỹ, nghĩ kỹ rồi sao?"

Ứng Hoan: "....."

Cô xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ chui vào, người này nói chuyện cũng không nói rõ ràng.....

"Hửm?"

Ứng Hoan cắn môi, quay đầu nhìn anh, mềm mại mà nói: "Từ Kính Dư, em đã học tiếng Đức nửa năm, trường học cũng chọn rồi, trường học kia rất tốt, em..... Không nghĩ từ bỏ. Anh đi nước Mỹ huấn luyện một năm, nhất định phải luôn huấn luyện đi? Sau đó thi đấu, em học nghiên cứ hai ba năm, rất giống nhau."

Từ Kính Dư trầm mặc nhìn cô, sau một lúc lâu, thấp thấp mở miệng: "Nước Mỹ cũng có trường học tốt, không kém Đức, em nhất định phải lựa chọn đi nước Đức sao?"

Ứng Hoan không nói chuyện, cúi đầu.

Cam chịu.

Từ Kính Dư quay đầu hít một hơi, lại quay đầu lại nhìn cô: "Em xác định?"

Ứng Hoan có chút vô thố, nhưng cô có kiên trì và suy nghĩ của mình.

Từ Kính Dư nhìn cô chăm chăm, cẩn thận quan sát biểu tình của cô, biết cô đã quyết định. Nói Ứng Hoan tính cách mềm mại, kỳ thật trong xương cốt lại quật cường cùng hiếu thắng hơn những cô gái khác rất nhiều, bằng không cũng sẽ không sủng Ứng Trì sau khi Ứng Hải Sinh bị bệnh như vậy, sẽ không theo Ứng Trì trộm đánh quyền anh ngầm để kiếm tiền, càng sẽ không ở lúc anh chưa nói ra lời an ủi cô thì cô đã có thể tự an ủi chính mình.

Kỳ thật, có đôi khi Từ Kính Dư cảm thấy Ứng Hoan không cần anh, không yêu anh như anh chờ mong.

Loại suy nghĩ này làm đày lòng anh suy sụp, dâng lên cảm giác mất mát, bóp chặt ngực anh, rất khó chịu, nghẹn khuất đến hoảng.

Trước kia Từ Kính Dư chỉ vì thua trận thi đấu mà mất mát và khó chịu, nhưng đó là tâm lý không nhận thua bình thường của vận động viên, những cảm xúc đó chỉ càng kích thích cùng khích lệ anh, làm anh nỗ lực chiến thắng.

Hiện tại thì sao?

Hiện giờ cảm giác mất mát làm anh rất vô lực, anh hoàn toàn không nghĩ được phải hóa giải nó thế nào, chỉ có thể trầm mặc.

Ứng Hoan có chút bất an, đi qua nắm lấy tay anh, nhỏ giọng kêu anh: "Từ Kính Dư....."

Từ Kính Dư dùng sức cắn viên kẹo bạc hà, cúi đầu nhìn cô: "Vừa rồi là muốn lấy lòng anh?"

Ứng Hoan sửng sốt một chút, vội lắc đầu: "Không phải, thật sự không phải."

Từ Kính Dư vừa muốn nói gì đó thì tiếng gõ cửa vang lên. Anh bực bội mà loát tóc, nhìn lướt qua bốn phía, Ứng Hoan có chút khẩn trương, ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Là huấn luyện Ngô sao?"

"Có lẽ."

Ánh mắt anh hơi dừng ở tủ quần áo.

Ứng Hoan có chút có tật giật mình, thanh âm đặc biệt nhỏ: "Kia làm sao bây giờ?"

Từ Kính Dư nắm tay cô đi đứng lên, Ứng Hoan nhanh chóng suy nghĩ, tự hỏi đợi chút phải nói với huấn luyện Ngô thế nào. Giây tiếp theo, Từ Kính Dư mở cửa tủ quần áo, Ứng Hoan vẻ mặt ngốc nghếch nhìn anh, sau đó cô bị anh nhét vào trong đó, bị anh nhét vào.

"Tắt di động, đừng lên tiếng."

Từ Kính Dư thấp giọng nói, sau đó ngồi dậy, đóng cửa tủ lại.

"....."

Ứng Hoan ở trong tủ quần áo tối om, luống cuống tay chân lấy di động chuyển về chế độ im lặng.

Từ Kính Dư mở cửa, thấy Ngô Khởi đứng ở bên ngoài, trực tiếp đứng đó lấy điện thoại đưa cho anh ta, dựa vào trên cửa, mặt vô cảm mà nói: "Huấn luyện viên Ngô, kiểm tra phòng sao? Tùy tiện tra."

Ngô Khởi thật đúng là đi vào đi nhìn thoáng qua, sau đó vừa lòng rời đi.

Từ Kính Dư cười nhạt, đóng cửa lại.

Anh kéo cửa tủ quần áo, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang ngồi cuộn tròn bên trong, khóe miệng mang theo ý cười.

Ứng Hoan cảm thấy thẹn không thôi, đỏ mặt chui ra, nhỏ giọng nói: "Như thế nào lại giống như yêu đương vụng trộm....."

Từ Kính Dư kéo cô, đóng lại cửa tủ, nhàn nhạt hỏi: "Kích thích sao?"

Ứng Hoan: "....."

Không kích thích, sợ hãi.

"Nghĩ kỹ rồi sao?" Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, lại một lần hỏi, "Rốt cuộc anh phải làm thế nào thì em mới chịu đi Mỹ cùng anh, em nói cho anh, anh phải làm gì?"

"Từ Kính Dư....."

Ứng Hoan gian nan mở miệng.

Từ Kính Dư nhắm mắt, hầu kết lăn lộn vài cái, giọng nói khô khốc: "Cảm thấy anh ép em?"

Ứng Hoan cũng khó chịu, cô ngẩng đầu nhìn anh, có chút lấy lòng mà nói: "Sau khi tốt nghiệp em sẽ về tìm anh, không được sao?"

Từ Kính Dư cứ trầm mặc nhìn cô, ánh mắt lãnh đạm.

Ứng Hoan trước nay chưa thấy qua Từ Kính Dư như vậy, cô có chút sợ hãi, buột miệng thốt ra: "Hay là... anh không muốn chờ?"

Ánh mắt Từ Kính Dư hoàn toàn lạnh.

"Ứng Hoan, lúc em nói lời này rốt cuộc đã suy nghĩ cái gì?"

"....."

Từ Kính Dư thật sự bị câu nói kia đâm vào tim, anh không muốn cái nhau với cô, cũng không muốn ép cô quá mức, nhưng hiện tại anh thật sự không có cách nào bình tĩnh được, anh hít một hơi thật sâu, mở cửa ra: "Anh đưa em về trước."

Ứng Hoan bị anh mang ra khỏi phòng, đáy lòng cô càng ngày càng sợ hãi, nhịn không được ngẩng đầu nhìn anh: "Từ Kính Dư....."

Từ Kính Dư trầm mặc không nói, phòng hai người cách nhau khoảng mười mét, anh đưa cô đến cửa phòng, "Nghỉ ngơi cho tốt."

Lưu lại một câu liền đi rồi.

Ứng Hoan đứng ở cửa, nhìn anh đi vào phòng, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, cúi đầu mở cửa.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư.....

Năm ngày sau, thái độ của Từ Kính Dư đối với cô vẫn luôn không nóng không lạnh, ý của anh là muốn cô nghĩ lại, bình tĩnh mà ngắm lại. Nhưng Ứng Hoan cảm thấy đây là chiến tranh lạnh, cô có chút chịu không nổi thái độ của anh như vậy, cả người ở trạng thái cảm xúc bị dày vò vô cùng, có rất nhiều lần, cô muốn đến trước mặt anh nhận thua.

Nhưng Ứng Hoan trong xương cốt rất quật cường, việc cô quyết định không dễ dàng thay đổi, hai người liền cứ dằn vò nhau như vậy.

Người trong đội đều nhìn ra điểm kỳ lạ, ngày nọ huấn luyện kết thúc, Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành nhỏ giọng nghị luận: "Cậu nói hiện tại là ai giận ai?"

Dương Cảnh Thành hí mắt: "Tôi đoán là Kính Vương ăn mệ, có lẽ là bác sĩ nhỏ liều chết không từ."

Thạch Lỗi: "..... Dục cầu bất mãn?"

Dương Cảnh Thành: "Đúng vậy."

Ngay cả Ứng Trì đều đã nhìn ra, cậu nhin không được chạy tới hỏi Ứng Hoan: "Chị, chị và người nọ cãi nhau?"

Ứng Hoan sừng sốt một chút, cười cười: "Không có, huấn luyện viên Ngô nhìn chăm chăm, cho nên muốn thu liễm một chút."

Ứng Trì bán tín bán nghi: "Thật vậy không?"

"Thật sự."

"Có do ngày đó em....."

Dù sao, cậu chính là sợ Ứng Hoan bị khi dễ.

Vẫn là học sinh đấy!

Ứng Hoan cười sờ sờ đầu cậu, trấn an cậu: "Thật sự không phải, bọn chị rất tốt."

Ứng Trì nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Được rồi, nếu anh ta dám bắt nạt chị thì chị nhất định phải nói với em."

Ứng Hoan cười: "Được."

Tới gần tết, lần này Ứng Hoan không ở đây lâu, gốc tám ngày liền chuẩn bị đi trở về, hôm nay đã ngày thứ bảy, ngày mai phải đi, nhưng cô và Từ Kính Dư còn đang chiến tranh lạnh, hai người giống như đều đang đợi đối phương chịu thua, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng.

Buổi chiều huấn luyện kết thúc, Ứng Hoan cùng Hàn Thấm ở lại thu dọn sân tập, kiểm tra cho một số người thân thể không khỏe.

Chờ xong hết mọi việc thì trời cũng đã xẩm tối, cô và Hàn Thấm chuẩn bị trở về.

Hàn Thấm đi phía trước, vừa nhấc mắt liền thấy Từ Kính Dư đứng ở cách đó không xa, cô quay đầu lại nhìn Ứng Hoan, cười cười: "Mấy ngày nay em và Từ Kính Dư giận nhau?"

..... Đều đã nhìn ra?

Ứng Hoan cứng họng.

Hàn Thấm chỉ chỉ phía trước, lúc này Ứng Hoan mới thấy Từ Kính Dư, nàng sửng sốt một chút. Hàn Thấm nói: "Chị đi trước, hai người các em nói chuyện, hai người yêu nhau luôn sẽ có mâu thuẫn, nói rõ là tốt rồi."

Ứng Hoan gật đầu: "Vâng....."

Cô xa xa mà nhìn về phía Từ Kính Dư, Từ Kính Dư bỏ tay vào túi quần, cũng đang nhìn cô.

Hai người cách nhau không xa, cứ nhìn nhau như thế nhưng không ai có ý bước lên phía trước. Giống như ai đi trước một bước, người đó sẽ là người chịu thỏa hiệp.

Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, vừa muốn đi phía trước thì di động vang lên.

Cô ngừng ở cổng lớn, cúi đầu lấy ra di động.

Là Ứng Giai Khê gọi tới.

Điện thoại chuyển được, Ứng Giai Khê nhẹ giọng hỏi: "Ngày mai quay lại phải không?"

Ứng Hoan ừ một tiếng, vừa định hỏi, khi vừa định hỏi có phải ba xảy ra chuyện gì hay không thì nghe thấy tiếng Ứng Giai Khê thở dài, nhẹ nhàng nói:

"Đem Ứng Trì về cùng đi."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Edit: Qing Yun

Dem Ứng Trì về cùng đi.

Một câu, khiến người luôn kiên cường như Ứng Hoan quân lính tan rã, Ứng Giai Khê thậm chí không cần nói thêm một câu, mang Ứng Trì trở về có ý nghĩa gì, các cô đều rất rõ ràng. Ứng Hải Sinh sợ nhất không phải bệnh tình chuyển biến xấu, cũng không phải sợ chết, mà là sợ chính ông hủy hoại giấc mộng của Ứng Trì.

Chỉ là, ai cũng biết, đã tới bước này rồi thì không còn con đường nào để đi nữa.

Là thật sự đã không có biện pháp.

Người ở trước mặt sinh mệnh, nhỏ bé giống một con kiến.

Ứng Hoan không biết mình đã cúp điện thoại thế nào, tay cô không khống chế được mà run rẩy, mờ mịt vô thức nhìn phía trước, trong đầu có hai thanh âm ở kịch liệt mà giao chiến ——

Huấn luyện viên Ngô nói, Ứng Trì là đội viên nghe lời nhất, nó rất nỗ lực, tiến bộ rất lớn, hạng cân 75 kg nó là người có khả năng bắt được vé vào cửa nhất.

Ứng Giai Khê nói, bệnh của chú đã sớm chuyển biến xấu, bọn họ vẫn luôn cầu chị không nói cho các em, muốn chờ một chút, vẫn luôn chờ.

Tiểu Hoan, lần này thật sự không có cách nào có thể đợi được nữa, nếu lại bị biến chứng do bị cảm nữa, hậu quả không dám tưởng tượng, đến lúc đó muốn làm giải phẫu cũng đã muộn rồi, thật đến giai đoạn kia, thân thể ông ấy căn bản không thể làm giải phẫu được.....

Ứng Hoan chờ dẫn mà đứng tại chỗ.

Một khắc kia, cô hoàn toàn tìm không thấy phương hướng.

Cô nhìn thân hình cao lớn đỉnh bạt cách đó không xa, anh hơi nghiêng đầu, rũ mắt nhìn phía trước, không biết đang suy nghĩ cái gì. Cô quá khó để có thể tiếp thu chuyện này, theo bản năng muốn đến gần anh, muốn cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh, muốn được anh ôm. Cô từng bước, từng bước đi đến gần anh, càng tới gần tầm mắt càng mơ hồ.

Mấy ngày nay trong lòng Từ Kính Dư dầy vò không ít hơn Ứng Hoan, hiện tại tâm tư của anh chỉ đặt trên thi đấu và Ứng Hoan, chỉ có hai việc này, cho nên suy nghĩ của anh càng đơn giản trực tiếp hơn Ứng Hoan.

Trong chuyện tình cảm này, anh luôn ở vị trí chủ đạo, anh thích cô, rất thích, đặc biệt thích. Lần đầu tiên anh thích một người, đương nhiên anh muốn ở bên cô, tranh thủ càng nhiều thời gian ở bên nhau.

Anh nguyện ý cho cô bất cứ thứ gì anh có, nhưng Ứng Hoan không cần.

Mấy ngày nay, anh suy nghĩ thật lâu, Ứng Hoan chưa từng yêu cầu anh làm cái gì cho cô, ba cô bị bệnh, cô cũng chỉ nhắc đến một lần, chẳng sợ cô hỏi một câu "Từ Kính Dư, anh nói em nên làm cái gì bây giờ?" nhưng cô chưa từng muốn anh giúp cái gì.

Một mình cô tự quyết định việc đi du học, anh không biết thời điểm cô đưa ra quyết định này liệu có nghĩ đến mình hay không, có đưa anh vào kế

hoạch của cô hay không? Nếu có, trước khi cô đưa ra quyết định thì phải nói với anh mới đúng.

Từ Kính Dư thừa nhận chính mình có chút cường ngạnh, nhưng Ứng Hoan mới là người không nói lý.

Cô sẽ nói năng nhỏ nhẹ với anh, sẽ dỗ anh.

Nhưng cô không cần anh.

Cô nói cô thích anh, nguyện ý để anh chạm vào, nguyện ý lên giường với anh.

Nhưng cô không thích anh.

Từ Kính Dư tự xưng người mạnh mẽ tự tin, trước nay không nghĩ tới, chính mình có một ngày cũng sẽ lo được lo mất.

Anh hít một hơi thật sâu, liếm khóe miệng, nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Cái liếc mắt này, liền làm anh đứng tại chỗ.

Ứng Hoan cách anh mấy mét, bước chân lảo đảo, nước mắt ngập khóe mi, giống như chỉ một chút nữa thôi sẽ không nhịn được òa khóc.

Từ Kính Dư trước nay chưa thấy qua Ứng Hoan khóc.

"Từ Kính Dư....."

Tiếng nói nức nở lại bất lực kêu tên anh, nháy mắt, nước mắt không ngăn được chảy đầy mặt.

Từ Kính Dư nháy mắt liền hối hận, anh vội bước qua kéo cô ôm vào ngực, dùng sức ôm, hàm dưới banh đến gắt gao. Anh cúi đầu, khẽ hôn lên

má cô, nước mắt cô chảy càng nhiều, anh đau lòng đến muốn chết, rũ mắt xuống, thấp giọng mà nói: "Thực xin lỗi, anh sai, không nên lạnh nhạt với em."

Quản cô nguyện ý hay không nguyện ý, quản cô đi Mỹ hay đi Đức, quản cô thích nhiều hay thích ít.....

Từ Kính Dư hầu kết lẩn lộn vài cái, hoàn toàn nhận thua, anh nói: "Ở nơi này của anh, em muốn làm gì cũng được, anh không ép em."

Ứng Hoan đầu óc lộn xộn, cô không biết phải làm sao bây giờ.

Cô nghe thấy Từ Kính Dư nói, rốt cuộc nhịn không được lên tiếng khóc.

"Từ Kính Dư, em nên làm cái gì bây giờ?" Ứng Hoan chôn ở trong lòng ngực anh, đứt quãng mà nức nở: "Từ một khắc khi Ứng Trì xứng hình thành công, em liền nỗ lực thuyết phục chính mình phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, phải đối xử tốt với Ứng Trì một chút. Nó thích đánh quyền, em liền để nó đi đánh, nó không muốn vào câu lạc bộ, em liền khiến nó tham gia, biết đâu sẽ chờ được thật. Bây giờ thì sao? Dù không chờ được thật, em cũng muốn nó nỗ lực hết sức, ít nhất sau này nghĩ lại cũng sẽ không hối hận..... em cho rằng qua lâu như vậy, em đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng ngày này đến rồi, em phát hiện thật sự quá khó khăn. Chuyện này đối với Ứng Trì quá mức tàn nhẫn, so với bẻ cánh, chặt đứt tay của nó..... Có khác nhau sao? Chỉ là không làm như vậy, ba em phải làm sao bây giờ? Em vẫn luôn suy nghĩ, vì cái gì không phải em?"

Từ Kính Dư sửng sốt một giây, buông cô ra, hơi hơi khom lưng nhìn thẳng vào mắt cô, tiếng nói khô khốc: "Có phải chú đã xảy ra chuyện hay không?"

Ứng Hoan nước mắt ràn rụa, nghẹn ngào mà nói: "Em, em muốn mang Ứng Trì trở về làm phẫu thuật..... Ba em đợi không được..... Lại chờ

đội, ông sẽ không qua khỏi....."

Từ Kính Dư tâm trầm xuống dưới.

Lúc này trở về sao? Còn có hơn một tháng nữa là bắt đầu thi đấu rồi.

"Từ Kính Dư, có phải em đã làm sai rồi?"

Ứng Hoan khóc rất thương tâm, cô thậm chí bắt đầu hoài nghi, lúc trước cô không màng tất cả một hai phải làm Ứng Trì tiến vào câu lạc bộ rồi cuộc có phải đã sai rồi không?

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, lau nước mắt cho cô, thấp giọng nói: "Em không sai, em làm rất tốt. Thật sự, em đã làm được tốt nhất, không cần hoài nghi và phủ định chính mình."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đỏ bừng, thoát nhìn đáng thương vô cùng.

Từ Kính Dư cảm thấy ngực như là bị người gặt gao nắm lấy, đau đến khó có thể hô hấp. Anh vén sợi tóc dán trên má cô, kề bên tai cô nói nhỏ, "Anh đưa em về trước."

Anh ôm cô về khách sạn.

Trên đường khó tránh khỏi gặp được một hai đội viên, bọn họ thấy Ứng Hoan khóc đến sưng đỏ, lại nhìn Từ Kính Dư đầy mặt đau lòng, tưởng hai người đã cãi nhau.

Trở lại khách sạn, Từ Kính Dư đưa cô vào phòng mình rồi lấy khăn ấm lau mặt cho cô.

Ứng Hoan phát tiết xong, lại cảm thấy nặng nề vô lực, nhưng cả người đã bình tĩnh hồi lâu, má cô nhẹ nhàng cọ vào tay anh, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn." Lại nói, "Thực xin lỗi....."

Từ Kính Dư ngồi xõm xuống trước mặt cô, tay áp lên má cô, "Không cần nói xin lỗi với anh."

Anh xoa xoa đầu cô: "Anh đi gọi điện thoại."

Từ Kính Dư nhờ Từ Lộ Bình hỗ trợ tìm thận. Chuyện này anh không nói với Ứng Hoan.

Từ Kính Dư cầm di động ra cửa, đi đến cuối hành lang, nặng nề thở một hơi rồi gọi cho Từ Lộ Bình.

Từ Lộ Bình nghe anh nói xong thì thở dài: "Thời gian quá ngắn, ba đã dùng mọi mối quan hệ nhưng đều vô ích, hiện tại không có." Ông dừng một chút, "Hiện tại rất cần sao? Không thể chờ một chút? Nhóm máu của ông ấy thương đối hiếm, không thể tìm được thận thích hợp trong thời gian ngắn như vậy được."

Từ Kính Dư ngược hơi ngạnh, anh rũ mắt, "Tiếp tục giúp con một chút, mặc kệ thế nào, con cũng không muốn từ bỏ cơ hội trước khi phẫu thuật." Anh chỉ có thể suy nghĩ như vậy.

Cúp điện thoại.

Vừa quay đầu lại, liền thấy Ứng Hoan đã ra khỏi phòng.

Cô đã rửa mặt sạch sẽ, đôi mắt cũng không còn đỏ như lúc nãy nữa, cả người đã lấy lại bình tĩnh và kiên cường. Từ Kính Dư bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng cô và Ứng Trì trộm đi dấu quyền anh, rõ ràng là một cô bé gầy yếu nhưng lại bị gánh nặng đè nặng trên vai.

Cô và Ứng Trì giống như luôn vui vẻ, hoặc là che dấu quá tốt, cũng có thể được Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ dạy dỗ quá tốt, mới luôn khiến người khác xem nhẹ những áp lực bọn họ phải chịu.

Anh nhớ tới Ứng Trì vì một vạn tiền thưởng mà muốn hỏng mất, nhớ tới Ứng Hoan mười bảy tuổi đã có thể thành thạo xử lý miệng vết thương cậu, anh bỗng nhiên có chút hiểu được, vì sao khi biết cô và Ứng Trì là chị em, khi biết hai người phải kiếm tiền cho ba nộp viện phí thì anh lại đối xử với cô không giống bình thường, anh luôn muốn cho cô những thứ tốt nhất.

Nguyên nhân vì sao, thật ra lúc đó cũng đã có đáp án, chỉ là anh không nhận ra.

Từ Kính Dư nhìn cô, tâm bỗng dưng đau lên.

Anh tiến về phía cô.

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Em đi tìm huấn luyện viên Ngô."

Từ Kính Dư đặt tay lên đầu cô, hơi mím môi: "Anh sẽ đi nói với huấn luyện viên Ngô, Ứng Trì còn đang ở nhà ăn."

Ứng Hoan do dự một chút.

Từ Kính Dư nhẹ giọng nói: "Đi thôi."

Ứng Hoan gật đầu một cái, quyết định xuống lầu tìm Ứng Trì, mới vừa quay người lại, liền thấy Ứng Trì cùng Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đang hi hi ha ha đi ra khỏi thang máy, Ứng Trì đẩy Thạch Lỗi một cái: "Anh mới là đồ ngốc."

Vừa ngẩng đầu, liền thấy Ứng Hoan và Từ Kính Dư đứng ở giữa hành lang.

Cậu ngăn người: "Hai người làm gì?"

Cậu thấy đôi mắt Ứng Hoan hồng hồng, tức khắc liền xù lông, nhìn về phía Từ Kính Dư: "Có phải anh lại bắt nạt chị tôi không?!"

Từ Kính Dư không nói một lời.

Ứng Hoan nhìn cậu, đôi mắt liền đỏ.

Ứng Trì thật sự cho rằng Từ Kính Dư bắt nạt Ứng Hoan, tức giận đến mức vén tay áo muốn đánh lộn với Từ Kính Dư.

Cậu nổi giận ùng ùng tiến lên, Ứng Hoan lại giữ chặt cậu, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, đôi mắt so vừa rồi còn hồng hơn, nhưng không có nước mắt, cô nhẹ giọng nói: "Anh ấy không bắt nạt chị."

Cô đặt tay lên đầu cậu nhẹ nhàng xoa nhẹ một chút, đặc biệt chua xót.

"Ứng Trì, chúng ta về nhà."

Mặt Ứng Trì liền trắng bệch, cả người như bị định tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Mọi người sửng sốt.

Thạch Lỗi nhin không được hỏi: "Về nhà? Vì cái gì phải về nhà?"

Dương Cảnh Thành cũng nói: "Đúng vậy, còn phải huấn luyện mà, hơn một tháng nữa sẽ thi đấu rồi."

Từ Kính Dư liếc bọn họ một cái, lúc này bọn họ mới phát hiện bầu không khí có chút không đúng, Thạch Lỗi đột nhiên nhớ tới bệnh của Ứng Hải Sinh, vội vàng cầm miệng, giữ chặt Dương Cảnh Thành.

Ứng Hoan liều mạng nín khóc, cô hít một hơi thật sâu, giữ chặt tay Ứng Trì, hết sức trấn an cậu: "Chị.... chị đi giúp em thu dọn đồ đạc, sẽ nói huấn luyện viên sau, sáng mai chúng ta phải trở về."

Ứng Trì đầu ong ong ong rung động, cái gì cũng nghe không thấy.

Hơn nửa ngày, cậu cúi đầu, đôi mắt đỏ bừng, yết hầu không được mà lặn lội, giọng nói nghẹn ngào, như là giây tiếp theo sẽ nhịn không được áp lực mà khóc thành tiếng tới: "Chị..... Không thể chờ em thi đấu xong sao?"

Còn có hơn một tháng sẽ thi đấu giải cá nhân, còn có nửa năm chính là Olympic.

Cậu đặc biệt muốn đánh xong thi đấu.

Ứng Hoan cảm thấy mình giống như đao phủ, cô cắn môi, nghẹn ngào gian nan mở miệng: "Ba..... Đang đợi."

Mắt cậu đỏ bừng, nắm chặt tay, toàn bộ cánh tay đều run run.

Một khắc kia, cậu rất muốn cự tuyệt Ứng Hoan, muốn chạy trốn, cậu không cam lòng, đặc biệt đặc biệt không cam lòng. Cậu vì ý nghĩ của mình mà cảm thấy hổ thẹn, bởi vì trước kia cậu không phải như thế, trước kia khi mới tới cậu lạc bộ, suy nghĩ của cậu rất đơn thuần đơn giản, có thể đánh bao lâu thì sẽ đánh bao lâu, cậu cảm thấy mình sớm đã chuẩn bị tâm lý, chỉ cần ba yêu cầu, cậu có thể quay về với ba.

Chỉ là, hiện tại cậu càng muốn nhiều hơn, cậu muốn chạy đến nơi xa hơn, chạm được nơi cao hơn...

Biểu tình trên gương mặt Ứng Trì thay đổi liên tục, bất biến chính là đôi mắt càng ngày càng hồng, má bị cắn đến sắp nát.

Cậu bỗng nhiên đẩy Ứng Hoan ra, xoay người bỏ chạy.

Ứng Hoan nhắm mắt lại, nước mắt ngấn không được mà chảy xuống, đặc biệt tuyệt vọng.

Cô dùng sức lau mặt, xoay người muốn đuổi theo.

Từ Kính Dư ôm lấy cô, đè nặng giọng: "Để nó an tĩnh trong chốc lát, cho nó tự suy nghĩ một chút."

Ứng Hoan giãy giụa vài cái, không tiếng động khóc rống.

Mấy người Thạch Lỗi ngỡ ngác mà nhìn, một đám không biết làm sao.

Ứng Trì mới vừa chạy đến chỗ ngoặt thì đụng phải Trần Sâm Nhiên vừa ra khỏi thang máy, cậu đâm rất mạnh đâm cho Trần Sâm Nhiên suýt nữa té ngã. Trần Sâm Nhiên không chút suy nghĩ, ngẩng đầu liền mắng: "Mẹ nó, cậu không biết nhìn đường....."

Giọng nói đột nhiên im bặt, có chút kinh ngạc mà nhìn đôi mắt đỏ bừng của Ứng Trì, nước mắt đã đảo quanh hốc mắt nhưng không cam lòng để nó chảy xuống.

Ứng Trì cúi đầu, dùng sức lau mắt một chút, cái gì cũng không nói, đi qua người cậu ta

Trần Sâm Nhiên ngốc.

Ứng Trì đi được hai bước, bỗng nhiên lại quay đầu, không nói hai lời, trực tiếp giữ chặt cổ áo của cậu ta rồi đâm một quyền lên mặt cậu ta, cậu dùng sức rất lớn, đánh đến mức Trần Sâm Nhiên cảm thấy đầu nhoáng lên, như là ở trên Quyền Đài bị người một cái trọng quyền đánh tới não chấn động.

Cậu ta còn chưa phản ứng, đã bị Ứng Trì ấn ở trên mặt đất, nắm tay liên tiếp đâm tới.

Trần Sâm Nhiên hoàn toàn bị chọc giận, cậu cũng mặc kệ gia hỏa này khóc vì cái gì, áp lực và không thoải mái mấy ngày gần đây toàn bộ bị kích phát ra, cậu ta đột nhiên xoay người, đẩy Ứng Trì ra rồi vùng nắm đấm.

Hai người đánh túi bụi.

Ứng Trì hồng mắt mắng: "Cậu mẹ nó suốt ngày trưng ra cái mặt người chết làm gì? Không muốn huấn luyện thì rút khỏi đội! Chết ăn vạ nơi này làm gì?!"

Trần Sâm Nhiên đấm một phát: "Liên quan cái rắm gì đến cậu, muốn rút thì cậu rút đi!"

Ứng Trì xoay người đè lên người cậu ta, đấm vào bụng cậu ta một cái, gân xanh nổi lên: "Cậu lãng phí một thân bản lĩnh có khác gì xác sống không?!"

.....

Hai người đánh một quyền, mắng một câu.

Tình hình chiến đấu kịch liệt.

Không đến một phút đồng hồ, cả hai đều ăn đấm không ít.

Thạch Lỗi cùng Dương Cảnh Thành sững sốt vài giây, mới nghĩ đi can ngăn, "Mau đi mau đi, kéo hai kẻ điên này ra!"

Ứng Hoan càng nóng vội, trực tiếp muốn chạy tới: "Đừng đánh!!"

Từ Kính Dư duỗi tay, kéo người vào trong lồng ngực, nhìn về phía Thạch Lỗi: "Không cần kéo."

Ứng Hoan sững sốt.

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành dừng bước chân, cũng ngơ ngác mà quay đầu lại.

Từ Kính Dư nhìn về phía hai người đang đánh nhau, hoàn toàn không có đường quyền gì đáng nói, chỉ đơn thuần phát tiết cảm xúc, "Để cho bọn họ đánh đi, hai người đều có cảm xúc, đánh một trận phát tiết ra, nói không chừng là chuyện tốt."

Một người không cam lòng, một người tự mình phóng túng, xác thật cần phải phát tiết.

Ứng Hoan nhìn nhìn, ngẩng đầu nhìn anh: "Thật vậy sao?"

Từ Kính Dư sờ sờ mắt cô, lau hết nước mắt trên mặt cô, thấp giọng nói: "Thật."

Động tĩnh này thật sự quá lớn, mọi người nghe thấy liền chạy hết ra hành lang, ở đây đa số đều là các vận động viên, ai cũng nhìn ngơ ngác.

Ngô Khởi vội vàng kéo cửa, thấy tình cảnh này thì trực tiếp tức giận mắng: "Các cậu làm cái gì thế hả?" Lại nhìn về phía Thạch Lỗi và Từ Kính Dư, "Các cậu còn không kéo bọn họ ra!"

Từ Kính Dư nhìn bọn họ đánh cũng đủ rồi, tiến lên kéo Trần Sâm Nhiên đang đè trên người Ứng Trì ra.

Hai người đã đánh đến mau mất đi lý trí, anh phải dùng sức mới tách hai người ra được.

Thạch Lỗi vội đi đến giữ lấy Trần Sâm Nhiên còn muốn nhào tới, Dương Cảnh Thành cũng chạy nhanh đến đè cậu ta lại.

Ứng Trì đẩy Từ Kính Dư ra, từng ngậm từng ngậm mà thở hỗn hển, dùng sức lau mặt, không để ý đến vết thương trên mặt, xoay người rời đi.

Ứng Hoan luống cuống, vội đuổi theo.

Từ Kính Dư đè cô lại, rũ mắt nhìn cô: "Anh đi."

Ứng Hoan ngẩng đầu liếc anh một cái, vội vàng nói: "Em....."

"Tin anh."

Tiếng nói trầm thấp mang theo vô vàn trấn an.

Ứng Hoan nhìn anh, nguyên bản nôn nóng bất an bỗng nhiên hoãn xuống dưới, cô nhẹ nhàng gật đầu: "Vâng."

Ứng Trì không đi thang máy bộ đi thang bộ, bóng người đã không thấy.

Từ Kính Dư xoa nhẹ lên đầu Ứng Hoan một chút, đi nhanh đuổi theo.

Trần Sâm Nhiên ngồi im dưới đất, khước mắt khước miệng đều bị rách, đỏ đỏ sưng sưng, máu mũi chảy ra, cả người bị đánh thật sự thảm.

Vừa rồi Thạch Lỗi đã nói cho cậu ta chuyện kia, cậu ta liền ngồi ngốc trên sàn, nhìn lên Ứng Hoan.

Đôi mắt Ứng Hoan rất đỏ, tóc hơi loạn, hiển nhiên vừa mới khóc rất nhiều, không giống cô thường ngày, cậu ta nhìn cô như vậy, bỗng nhiên thực hoảng loạn, đau đớn trên người cũng không rảnh quan tâm.

Ứng Hoan nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, cảm thấy có chút áy náy, Ứng Trì trút hết tức giận và không cam lòng lên người không liên quan.

Hàn Thấm ra khỏi phòng, nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, thở dài nói: "Lại đây xử lý một chút."

Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành kéo người đến.

Ứng Hoan nghĩ nghĩ rồi cũng đi vào theo.

Trần Sâm Nhiên rũ đầu ngồi ở ghế trên, cả người thực chật vật, nhưng mới vừa đánh một trận kịch liệt như vậy nên trên người không u ám cho lắm.

Hàn Thấm đem hòm thuốc lại đây, Ứng Hoan liếc nhìn cô một cái, thấp giọng nói: "Để em làm cho."

Dù sao cũng là Ứng Trì đánh người.

Trần Sâm Nhiên có chút ngốc lảng mà ngẩng đầu, không dám nhìn vào mắt cô, cảm thấy dáng vẻ của cô hiện giờ rất đáng thương, cậu ta sợ mình không nhìn được sẽ nói cái gì đó, hoặc là sẽ làm cái gì.

Ứng Hoan không biết suy nghĩ của cậu ta, cô lấy nước muối sinh lý giúp cậu ta rửa sạch miệng vết thương, cô nhìn cậu ta, thấp giọng xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi cũng không nghĩ tới Ứng Trì sẽ đánh nhau với cậu, mặc kệ thế nào, nó đánh người là không đúng, tôi thay nó xin lỗi cậu."

Trần Sâm Nhiên có chút hoảng loạn mà hơi nghiêng mặt đi, khô khốc nói: "Không, không có việc gì....."

Ứng Hoan rũ xuống mắt, lo chính mình nói: "Cậu..... Không nên trách nó, nó là quá hâm mộ cậu, nó không có biện pháp để tiếp tục thi đấu, cũng không có biện pháp tiếp tục đánh quyền, nó không cam lòng, cho nên không nhìn được cậu lãng phí năng lực của bản thân."

"Mỗi lần nó thi đấu đều là nhạt lại của cậu, bằng không nửa cơ hội lên thi đấu cũng không có."

"Nó không nhìn được cậu có năng lực, lại tự mình tinh thần sa sút."

.....

Ứng Hoan nói mỗi một câu đều đem suy nghĩ trong lòng Ứng Trì nói ra toàn bộ, giống như lưỡi dao chọc thẳng vào tâm Trần Sâm Nhiên.

Bởi vì cô nói cái gì cũng không sai.

Thì ra cô đều biết cả?

Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên cảm thấy hổ thẹn vô cùng, thậm chí cảm thấy không dám ngẩng đầu lên trước mặt cô.

Ứng Hoan giúp cậu ta xử lý miệng vết thương, cúi đầu nhìn cậu ta, nghĩ một chút rồi nói: "Thời điểm tôi vừa tới câu lạc bộ, thực lực của cậu mạnh hơn Ứng Trì rất nhiều, cậu lợi hại hơn nó, cũng may mắn hơn nó. Tôi không biết tại sao cậu bỗng nhiên lại sa sút tinh thần, nhưng nếu cậu vẫn muốn thi đấu, vẫn muốn lấy được vé vào cửa, vẫn muốn tiến xa hơn thì cậu phải điều chỉnh trạng thái thật tốt. Cậu mới mười chín tuổi, có vô hạn khả năng, không có chuyện gì là không qua được, cậu cố lên."

Lời cô nói thật sự quá trực tiếp, chọc trúng tâm cậu ta.

Trần Sâm Nhiên bỗng đứng ngẩng đầu nhìn cô, đáy lòng hổ thẹn khó làm, nhưng máu trong người cậu ta đều bị lời nói của cô kích đến len lõi lên, giống như vừa rồi đánh nhau với Ứng Trì, chính là cảm giác không chịu thua kia.

Giống như một lần nữa về tới thân thể cậu ta.

Từ khi tinh thần cậu ta sa sút đến nay, chưa từng có người nói với cậu ta như vậy, không ai nói cho cậu ta, cậu chỉ có mười chín tuổi, cậu còn có vô hạn khả năng.....

Cho dù là huấn luyện viên Ngô, hay người quan tâm cậu ta là Hàn Thấm, đều không có nói qua nói như vậy.

Ứng Hoan cúi đầu thu dọn hòm thuốc, hít một hơi thật sâu, trong đầu kỳ thật đặc biệt loạn.

Đội viên và huấn luyện viên đều đứng ở trong phòng, nghe lời cô nói, đôi mắt đều có chút đỏ, điều bất đắc dĩ nhất cuộc đời chính là không cách nào lựa chọn điều mình muốn.

Hàn Thấm nhìn về phía Ứng Hoan, cô cũng chỉ là cô bé mới hơn hai mươi tuổi thế nhưng lại hiểu chuyện đến mức khiến người khác đau lòng.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Edit: Qing Yun

Từ Kính Dư đứng ở đầu cầu thang, nhìn xung quanh một lượt, không xác định được Ứng Trì đi lên trên hay là đi xuống dưới, anh nghĩ nghĩ, nhắc chân đi lên trên. Anh đi đến tầng cao nhất, nhìn thấy trên bậc cầu thang có một thân ảnh đang ngồi đó, đầu vùi vào hai tay, dựa vào tường khóc đến áp lực và không cam lòng.

Thiếu niên nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đôi mắt đỏ như chảy máu. Cậu thấy Từ Kính Dư đến thì lập tức quay mặt đi, cảm thấy có chút quẫn, lại dùng sức lau đôi mắt, giọng nói còn có chút ghen: "Sao lại là anh?"

Từ Kính Dư không tiếp tục đi tiếp lên trên, bỏ tay vào túi quần rồi dựa vào góc tường, "Bằng không để chị cậu tới? Cô ấy đã đủ khổ sở, lại để cô ấy nén đau lòng để đi dỗ cậu? Tôi luyến tiếc."

Anh cũng sẽ đau lòng.

Anh sống hai mươi ba năm, trước giờ chưa từng đau lòng như hôm nay.

Ứng Trì sừng sốt một chút, cậu cúi đầu, có chút ghen ngào: "Tôi không muốn chị đến dỗ tôi, tôi biết chị cũng rất khổ sở."

Cậu chính là không cam lòng, tựa như một người lạc đường trên sa mạc, cậu liều mạng chạy về phía trước, đến khi rốt cuộc nhìn thấy rừng

rậm, phía sau đột nhiên có một cơn gió lốc thổi tới, lại đánh tan ảo cảnh cậu nhìn thấy, đưa cậu về với gió cát mênh mông trên sa mạc, cậu bị thương, vĩnh viễn cũng không còn sức lực đi tìm kiếm rừng rậm kia nữa.

Nhưng cậu cũng biết, cậu bắt đầu có lòng tham.

Cậu thế nhưng vì thi đấu mà do dự trước sinh mệnh của ba, cậu cảm thấy hổ thẹn vì điều này.

Mặc kệ phát sinh bất luận việc gì, cái gì cũng không quan trọng bằng ba mẹ đã sinh ra mình.

Đạo lý cậu đều hiểu, nhưng chỉ là khổ sở muốn chết.

Từ Kính Dư vẫn không nhìn thấy mặt cậu, nhàn nhạt mà nói: "Cậu biết thì tốt, cô ấy nói với tôi rằng cô ấy tình nguyện người xứng thận là mình chứ không phải cậu."

Ứng Trì cắn môi, đặc biệt khổ sở.

Từ Kính Dư bỗng nhiên cười khẽ ra một tiếng, có chút tự giễu: "Hiện tại tôi bỗng nhiên có chút hiểu cậu."

Anh bỗng nhiên hiểu rõ, Ứng Trì vì cái gì mà bài xích anh như vậy, có lẽ ở trong lòng Ứng Trì, dù là người đàn ông tốt như thế nào cũng không xứng với Ứng Hoan, huống chi anh cũng không thật tốt. Ít nhất, hiện tại khi mới bắt đầu, anh cảm thấy mình không đủ hiểu Ứng Hoan, đối với cô cũng không tốt.

Ứng Trì lại dùng sức lau đôi mắt, cậu đắm chìm cảm xúc của mình, căn bản không nghĩ lại Từ Kính Dư đang nói cái gì.

"Có thuốc lá không?"

Từ Kính Dư lấy ra một cái kẹo bạc hà, ném qua cho cậu.

Đèn ở đây đã sớm tắt, chỉ có ánh đèn lọt qua khe cửa thoát hiểm, ánh đèn ở hành lang chiếu vào, có chút tối tăm, Ứng Trì không thấy rõ, trực tiếp duỗi tay đi tiếp, sau đó nhận được một cái kẹo bạc hà.

Trán cậu như hiện lên mấy đường hắc tuyến: "Tôi không thích ăn kẹo bạc hà."

Từ Kính Dư lúc này đang thay Ứng Hoan dỗ tiểu tử tông nên tính tình khá tốt, anh nói: "Nếu cậu thật sự muốn hút thì trong phòng tôi có thuốc, cậu hút được sao?"

"Có cái gì không được, cấp ba đã thử qua."

Ứng Trì hít hít mũi, một đám nam sinh trốn trong WC hút trộm thuốc lá, cậu cũng đã thử qua.

Từ Kính Dư ngồi dậy, quay đầu liếc cậu một cái, "Vậy đi thôi, lấy thuốc lá cho cậu."

Ứng Trì cúi đầu: "Tôi không đi."

Từ Kính Dư trầm mặc vài giây, cười nhẹ: "Được, cậu cứ ngồi khóc ở đây thêm lúc nữa đi."

Ứng Trì cảm thấy đặc biệt thật mất mặt, nhưng cậu lại không thể nói mình không không khóc, chỉ có thể ngậm miệng không rên một tiếng.

Từ Kính Dư nói xong câu nói kia liền đi rồi.

Ứng Trì ngẩng đầu nhìn trần nhà đen như mực, lại hít mũi mấy cái.

Vẫn rất muốn khóc.

Sau đó cậu xé vỏ kẹo bạc hà, nhét vào trong miệng.

Đệt! Thật mẹ nó lạnh! Còn đặng!

Thê lương lại thống khổ.

.....

Từ Kính Dư trở lại tầng 8, Ứng Hoan mới đi ra từ phòng Ngô Khởi, Ngô Khởi đầy mặt đau lòng, thở dài một hơi, một câu cũng nói không nên lời.

Ứng Hoan thấy anh, vội hỏi: "Ứng Trì đâu?"

Từ Kính Dư đi qua, cúi đầu nhìn cô: "Ngồi ở tầng cao nhất, không có việc gì, để cậu ấy tự bình tĩnh là tốt nhất, cậu ấy có thể nghĩ thông suốt."

Ứng Hoan vẫn là không quá yên tâm, cô quay đầu cầu thang: "Em ở đây chờ nó trở về."

Từ Kính Dư xoa xoa đầu cô, thấp giọng dỗ cô: "Cậu ấy trở về phòng sẽ phải đi qua phòng anh, anh mở cửa phòng ra, em đi vào ngồi chờ, được không?"

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu: "Được."

Ngô Khởi nhìn Ứng Hoan cùng Từ Kính Dư vào phòng, cửa phòng mở rộng ra, nhìn trong chốc lát, quyết định đêm nay mở một con mắt nhắm một con mắt, xoay người trở về phòng.

Từ Kính Dư nấu nước, rót cho Ứng Hoan một ly nước ấm, Ứng Hoan ngồi xếp bằng trên sofa, thoạt nhìn rất nhỏ nhắn, cô tiếp nhận ly nước, cầm ly nhỏ lên nhấp một ngụm.

Từ Kính Dư nhớ tới cô còn chưa ăn cơm chiều, lại kêu một phần cơm mang lên.

Nửa giờ sau, đồ ăn đã được mang lên.

Ứng Hoan không muốn ăn, Từ Kính Dư dựa trên tay vịn sô pha, cúi đầu nhìn cô lấy chiếc đũa chọc cơm, xoa xoa đầu cô: "Không tự ăn thì anh sẽ đút cho em."

Ứng Hoan: "....."

Lúc này cô mới chậm rì rì bắt đầu ăn cơm.

Lại nửa giờ.

Rốt cuộc cũng thấy Ứng Trì đi qua, Ứng Hoan lập tức đứng lên.

Ứng Trì dừng ở ngoài cửa một chút, quay đầu nhìn qua.

Ứng Hoan bước nhanh đến, hai người nhìn nhau, đôi mắt đều đỏ, nhìn vô cùng đáng thương. Từ Kính Dư đứng ở phía sau Ứng Hoan, tâm tình cực kỳ phức tạp. Ứng Hoan đi đến bên cạnh Ứng Trì, nhỏ giọng nói: "Chị đi thu dọn đồ giúp em."

Ứng Trì nhìn cô, không cự tuyệt, giọng còn có chút nghẹn: "Vâng."

Ứng Hoan quay đầu lại nhìn Từ Kính Dư, trong lòng cô còn có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.

Từ Kính Dư như là nhìn thấu suy nghĩ của cô, khước miệng hơi câu: "Anh ở đây chờ em."

Anh nhìn về phía Ứng Trì: "Thuốc lá còn muốn hay không?"

Ứng Hoan sửng sốt một chút.

Ứng Trì có chút ngượng ngùng: "Từ bỏ."

Ứng Hoan đi cùng Ứng Trì về phòng thu thập, Ứng Trì ra ngoài hơn nửa năm, hành lý tự nhiên rất nhiều, quần áo, giày, các loại trang phục huấn luyện có một đống lớn. Ứng Trì gấp gọn quần áo, đặt ở trên giường, Ứng Hoan nửa quỳ trên sàn nhà, xếp quần áo vào valy.

Hai chị em yên lặng dọn đồ, giống như cũng không biết phải mở miệng như thế nào, Ứng Hoan rất nhiều lần muốn mở miệng, nhưng đều có chút vô lực.

Hôm nay phát sinh rất nhiều chuyện, đầu cô cũng có chút ngốc rồi, nghĩ không ra lời nào có thể trấn an cậu.

Giày vớ và quần lót Ứng Trì không cho Ứng Hoan giúp.

Chính cậu tự nhét vào trong valy, đồ quá nhiều, khóa kéo rất khó kéo lên. Cậu ngồi trên rương hành lý, cố sức mới kéo lên được, sau đó nhìn phòng trống rỗng, có chút mờ mịt, cảm giác mất mát từ đầu đến chân vây khốn cậu.

Ứng Hoan đi đến sờ đầu cậu, nhẹ giọng nói: "Chị đã xin đi học ở Đức rồi, chờ tốt nghiệp sẽ du học ở đây. Y học bên Đức rất phát triển, em cố gắng điều trị thân thể. Chờ chị trở lại, chị sẽ cùng huấn luyện viên giúp em, về sau nếu em còn muốn thì đấu thì luôn có cơ hội, không cần quá khổ sở."

Ứng Trì như ngạnh ở yết hầu, yết hầu lẩn lẩn, nước mắt thiếu chút nữa lại rơi xuống.

Ứng Hoan để cậu dựa đầu vào eo mình, đặc biệt ôn nhu mà sờ đầu cậu, "Không phải cầu thủ Mạc Ninh cũng chỉ có một thận sao? Anh ta chỉ có một thận cũng có thể giành giải quán quân. Em còn trẻ, thân thể tốt, nhất định còn có cơ hội, tin tưởng chị."

"Vâng....."

Thiếu niên nghẹn ngào mà lên tiếng.

Lúc hơi muộn một chút, Ứng Hoan đeo balo đi gõ cửa phòng Từ Kính Dư, mới vừa giơ tay thì phát hiện cửa phòng chỉ khép hờ.

Cô đẩy cửa ra, thấy Từ Kính Dư đã thay đổi quần áo, đang dựa vào trên sô pha, ngược mắt nhìn cô, "Lại đây."

Ứng Hoan đi qua, đặt balo xuống, cởi giày ra rồi ngồi vào lòng anh, không chỉ có như thế, còn đem chân cuộn tròn lên, một đôi chân đạp lên trên đùi anh, cơ hồ cả người đều chui vào lồng ngực anh. Loại ý lại này, làm Từ Kính Dư có chút kinh ngạc, anh cúi đầu nhìn cô, không tiếng động cười cười: "Đột nhiên dính anh như vậy, làm anh có chút thụ sủng nhược kinh."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Anh thích em như vậy sao?"

Từ Kính Dư: "Nếu anh nói không thích em liền không dính?"

"Vâng." Ứng Hoan thực thong thả gật đầu, "Yêu đương không phải như vậy sao? Không làm việc mà đối phương không thích, như vậy sẽ không dễ dàng sinh ra mâu thuẫn, cũng không dễ dàng cãi nhau."

Từ Kính Dư nhíu mày, qua vài giây, anh nắm cằm cô, chậm rãi sửa đúng lời nói của cô: "Anh nói rồi, em ở nơi này, có thể làm bất cứ việc gì mà em muốn. Chỉ cần là yêu đương thì đều sẽ có mâu thuẫn, cũng sẽ cãi nhau, cũng không phải em làm việc anh không thích thì anh sẽ không thích em. Em làm việc anh thích, anh sẽ vui vẻ, em làm việc khiến anh thương tâm, chỉ cần không phải việc sai trái, anh đều bao dung em, tha thứ cho em, vì anh thích em."

Ứng Hoan ngỡ ngác nhìn anh, theo bản năng nói: "Em cũng thích anh."

Từ Kính Dư cong khóe miệng, hơi quay mặt đi, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, lại quay đầu lại cười: "Miệng em bôi mật sao? Luôn nói lời dễ nghe, anh luôn bị mấy lời ngon tiếng ngọt của em dỗ cho vui vẻ....."

Đỗ đến mất đi năng lực xem xét vấn đề, bỏ qua nhiều chuyện quan trọng.

Tỷ như, cô có thể nói rất nhiều lời êm tai, có thể đáp ứng yêu cầu muốn thân mật của anh, chỉ là kỳ thật cô cũng không quá hiểu chuyện nam nữ yêu đương. Cô quá coi trọng thân tình, này không phải chuyện xấu, là chuyện tốt. Nhưng cô thật sự không hiểu yêu đương, cô dùng cách mà cô cho là đúng để ở bên anh, nhưng lại không đặt tâm của mình vào.

Ứng Hoan có chút vô tội: "Em không dỗ anh."

Từ Kính Dư không chút để ý mà "ừ" một tiếng, ngón tay xuyên qua tóc cô, đè nhẹ gáy của cô, thấp giọng hỏi: "Muốn đi du học từ khi nào?"

Ứng Hoan vừa nghe anh nói đến chuyện này liền sợ hãi, sợ rằng nói sai sẽ khiến hai người lại chiến tranh lạnh.

Từ Kính Dư như là thấy rõ suy nghĩ của cô, tay nhẹ nhàng xoa cái gáy của cô: "Thành thật trả lời."

Ứng Hoan ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng nói: "Khi Ứng Trì đánh trận đấu WSB, em cảm giác được nó càng ngày càng thích đánh quyền, từ nhỏ đến lớn điều nó thích không nhiều lắm, có thể kiên trì đến bây giờ, lại yêu đến trong xương cốt, cũng chỉ có quyền anh. Nhưng ba bị bệnh, rất khó biết được có thể kiên trì đến khi nào, thật ra trong lòng em hiểu rõ, nếu Ứng Trì thật sự thiếu một cái thận, sẽ rất khó lại trở lại Quyền Đài, em đặc biệt sợ hãi nó mất đi phương hướng, sợ nó không gượng dậy nổi, loại cảm giác này thật sự rất đáng sợ, so với thiếu một cái thận không thể đánh quyền đánh còn đáng sợ hơn, em sợ nó sẽ trở thành Trần Sâm Nhiên thứ hai....."

"Cho nên, em muốn cho nó biết, không cần mê mang, không cần hoảng loạn, em sẽ kéo nó ra."

"Em phải cho nó thấy được hy vọng."

.....

Từ Kính Dư thật lâu không nói chuyện, cô gái nhỏ cuộn tròn trong lòng anh, không nặng bao nhiêu, thế nhưng lời nói lại nặng ngàn cân.

Mấy năm nay anh ra ngoài thi đấu, gặp qua rất nhiều người muôn hình muôn vẻ, nhưng trước nay chưa từng gặp ai thuần túy lại thấu hiểu lòng người như vậy, rõ ràng chỉ là một cô bé...

Từ Kính Dư rất đau lòng, anh đè mạnh gáy cô, Ứng Hoan nhắm mắt mất đi cân bằng, hai đầu gối chống sô pha, cả người dán lên người anh.

Từ Kính Dư cái gì cũng không nói, cúi đầu hôn môi cô, anh hôn thật nhẹ, không có thâm nhập, cũng không mang theo dục vọng.

Anh chỉ cảm thấy, cô đáng giá được đối xử tốt nhất trên đời.

Một lát sau, anh buông cô ra, tay trái còn ôm mặt cô, khóe miệng mang theo ý cười: "Ứng Tiểu Hoan, về sau nếu là anh cũng xảy ra chuyện gì, em có thể ở bên anh hay không?"

Ứng Hoan hơi há mồm, đôi mắt hơi trừng: "Đương nhiên có, nhưng anh không được nói những câu thế này."

Từ Kính Dư lười nhác mà cười: "Được, thu hồi, đổi một câu khác."

"Cái gì?"

"Thích anh nhiều hơn một chút, ỷ lại anh nhiều hơn một chút." Từ Kính Dư nhìn cô, "Để anh cảm thấy em cần anh, được không?"

Ứng Hoan theo bản năng muốn giải thích cho mình: "Em....."

Từ Kính Dư tay chuyển qua phía trước, đè lên môi cô, "Không cần phải gấp gáp nói lời ngon tiếng ngọt với anh, hôm nay không uống canh mê hồn."

"....."

..... Cô chưa nói, cũng không rót canh mê hồn gì.

Từ Kính Dư liếc cô: "Anh muốn nói, về sau có chuyện gì thì phải nói với anh, không cần tự mình chịu đựng, anh là người đàn ông của em, hiểu hay không?"

Ứng Hải Sinh cùng Lục Mỹ luôn chỉ nói cho cô chuyện tốt, không nói chuyện xấu, cô cũng bị di truyền cái này của hai người. Lúc này cô đã hiểu rõ ý của Từ Kính Dư, cô nhẹ nhàng gật đầu: "Vâng....."

Từ Kính Dư tiến lại gần, giọng khen thưởng mà hôn cô một cái, thấp giọng nói: "Giống như đêm nay là tốt, về sau phải làm càng tốt hơn, đáp ứng không?"

Ứng Hoan nhìn anh, nhỏ giọng: "Vâng."

"Được rồi, anh đưa em trở về nghỉ ngơi."

Từ Kính Dư ôm cô đặt xuống sofa, ngồi dậy.

Ứng Hoan đạp lên trên sàn nhà, giữ chặt tay anh, thanh âm càng nhỏ: "Đêm nay em muốn ngủ với anh."

Cô không muốn ngốc một mình.

Từ Kính Dư sững sốt một chút, rũ mắt nhìn cô: "Ngủ với anh?"

"Có thể chứ?"

"Một người ngủ không được?"

"Vâng....."

"Cho anh chạm vào sao?"

"....."

Ứng Hoan đỏ mặt ngẩng đầu, Từ Kính Dư cười nhìn cô, "Đừng sợ, đêm nay không chạm vào em, đêm nay anh trai sẽ dỗ em ngủ."

Đêm nay, Từ Kính Dư là thật sự cái gì cũng không làm, liền dỗ Ứng Hoan ngủ cả đêm.

Ngày hôm sau, Ứng Hoan và Ứng Trì rời khỏi Tam Á.

Hai người trở về nhà một chuyến, sau đó trực tiếp đi bệnh viện.

Ứng Trì tinh thần không tốt lắm, trên mặt còn có chút thương, thoạt nhìn có chút tiêu tụy và sa sút.

Khi Ứng Giai Khê tới cửa bệnh viện đón bọn họ, nhìn thấy bộ dạng này của cậu thì khe khẽ thở dài, sau đó nói cho bọn họ: "Ba các em đang làm ầm lên, biết chị nói cho các em thì phản đối kịch liệt, nói cái gì cũng không chịu làm phẫu thuật."

Ứng Trì ngược mắt, đôi mắt thiếu niên sạch sẽ thuần túy, giấu không được cảm xúc, cậu lo lắng, nhưng vẫn không nói chuyện.

Ứng Hoan liếc cậu một cái, nói: "Chúng ta đi xem."

Ba người đi tới cửa.

Cửa còn không có mở ra đã nghe thấy Ứng Hải Sinh có chút cuồng loạn mà khàn khàn mắng Lục Mỹ: "Đã nói không được kêu nó về, bà kêu nó trở về làm cái gì? Há? Tôi nói tôi thà chết cũng không muốn hủy hoại nó....."

Nói mãi, ông liền khóc.

Lục Mỹ cũng khóc theo, lại nhịn không được mắng: "Vậy ông có thể làm sao bây giờ, liền đi tìm chết sao? Sau đó vứt lại ba mẹ con tôi? Con gái còn chưa gả chồng, con trai chưa cưới vợ, ông bỏ được sao? Ông có nghĩ tới nếu ông chết thật, Ứng Trì sẽ tự trách thế nào? Đời này đều sống dưới bóng ma! Nó sẽ bị bao nhiêu người nhạo báng?"

Ứng Hải Sinh khàn khàn mà khóc: "Tôi sẽ không tự trách sao? Dù tôi có sống thì làm sao có thể an tâm?!"

Ứng Hoan nhắm mắt, cắn chặt răng, hít một hơi thật sâu.

Ứng Trì hồi hận thật sâu.

Cậu vì do dự lúc trước của mình mà cảm thấy vô cùng hổ thẹn, thân thể là do cha mẹ ban cho, hiện tại ba muốn một quả thận, sao cậu có thể không cho? Có cái gì có thể do dự?

Cậu đẩy cửa phòng bệnh.

Lục Mỹ và Ứng Hải Sinh đang nằm trên giường bệnh đồng thời sừng sốt, sau đó cùng nhanh chóng lau nước mắt.

Qua vài giây, Lục Mỹ quay đầu lại nhìn bọn họ, cố cười một cái: "Như thế nào..... Trở về sớm như vậy? Mới vừa xuống máy bay, cũng không đi nghỉ ngơi một chút....."

Ứng Trì một thân đồng phục vận động đứng ở cuối giường, thiếu niên thân hình cao lớn đỉnh bạt, giống như thanh tùng, cậu nhìn Ứng Hải Sinh trên giường bệnh, làm bộ không để bụng mà nói: "Ba, con không đánh quyền, về sau con sẽ đi học, cùng giáo viên nghiên cứu khoa học cũng rất tốt. Đánh quyền mỗi ngày phải huấn luyện đều rất vất vả, lúc bị đánh còn rất đau, già rồi có khi còn mắc nhiều bệnh....."

"Con không đánh."

Ứng Hoan nhìn cậu.

Lời này có bao nhiêu không cam lòng, có lẽ chỉ có cô rõ ràng nhất.

Ứng Hải Sinh và Lục Mỹ lai nhin không được muốn khóc, Ứng Hải Sinh nghẹn ngào ra tiếng, hoàn toàn nói không ra lời.....

Ứng Trì là vận động viên thể chất, thân thể vô khỏe mạnh, kiểm tra không có bất luận vấn đề gì, lúc nào cũng có thể phẫu thuật được.

Giải phẫu an bài ở năm ngày sau.

Năm ngày này trải qua giống như 5 năm, mỗi một giây đều là dày vò, tất cả mọi người đang đợi, chờ một giây kỳ tích cuối cùng.

Từ Kính Dư trở về trước ngày phẫu thuật một ngày, anh đi tìm Từ Lộ Bình, nhận được đáp án không có, dùng sức loát tóc, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, nói: "Lại tìm xem, cần bao nhiêu tiền cũng được, dùng cách nào cũng được, chỉ còn có hơn hai mươi tiếng đồng hồ."

Chờ đến một giờ cuối cùng, vẫn không có kết quả.

Từ Kính Dư chạy đến bệnh viện, anh cảm thấy có chút thẹn với Ứng Hoan, anh không giúp được cô chuyện gì cả.

Anh cũng vì Ứng Trì mà cảm thấy đáng tiếc, cảm thấy cậu quá mức tuổi trẻ.

Nhưng kỳ thật, những chuyện anh làm, Ứng Hoan và Ứng Trì căn bản không biết.

Thời điểm Ứng Hoan nhìn thấy anh từ cuối hành lang đi tới thì không có quá nhiều ngoài ý muốn, cô biết nhất định sẽ đến.

Từ Kính Dư đi đến trước mặt cô, nhìn cô đôi mắt ửng đỏ, quàng thâm mắt hiện rõ, cái gì cũng không nói, chỉ cúi người ôm cô vào lòng.

Ứng Hoan bỗng nhiên muốn khóc, cô đặc biệt lo lắng mà nói: "Còn có nửa giờ sẽ phải tiến vào phòng giải phẫu."

Vẫn không cam lòng.....

Từ Kính Dư chỉ ôm cô càng chặt hơn.

Hôm nay tới đây ngoài anh em thân thích, còn có Chung Vi Vi, Chung Vi Vi đã tới nơi này mấy ngày rồi, cô nói đến ở với Ứng Hoan, tới xem Ứng Trì.

Thật giống mấy cảnh trong phim truyền hình, cảnh cuối cùng, trước khi cửa phòng phẫu thuật đóng lại, Ứng Trì giơ lên một cái nắm tay.

Giây tiếp theo, cửa đã đóng lại rồi.

Phanh ——

Ứng Hoan cắn lên bả vai Từ Kính Dư, cố gắng nhịn xuống, không cho chính mình khóc lớn ra tiếng.

Từ Kính Dư ôm cô, cảm giác cả người đều cô đang run rẩy, rốt cuộc có bao nhiêu không cam lòng? Mới có thể như vậy, anh thậm chí cảm thấy,

có lẽ Ứng Hoan chấp niệm so với Ứng Trì còn nặng hơn. Anh đau lòng đến muốn chết, đôi mắt đỏ lên, nhắm mắt lại, cúi đầu cọ nhẹ lên đầu cô, hôn nhẹ lên tóc và trán cô.

Chung Vi Vi không biết đã chạy đi đâu.

Cô chạy đến chỗ ngoặt, ở nơi không có ai, dựa vào tường ngồi xõm xuống, vùi đầu vào đầu gối khóc không thành tiếng.

Quá đau lòng.

Cảm giác tâm nát rời.

.....

Sân huấn luyện Tam Á.

Bọn Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đều thất thần, Ngô Khởi mắng vài câu: "Mau tập trung tinh thần, làm gì đấy? Há?"

Thạch Lỗi nhìn về phía Ngô Khởi, nhin không được nói: "Hôm nay tiểu tổ tông làm phẫu thuật....."

Dương Cảnh Thành thở dài: "Thật là hôm nay sao?"

Thạch Lỗi: "Ai, chính là hôm nay, trừ phi có kỳ tích. Ba cậu bị bệnh muốn thân của cậu cứu mạng, cậu có thể không cho sao? Là ai cũng không thể không cho đi."

Giữa trưa, Thạch Lỗi nhin không được nhắn tin cho Từ Kính Dư.

【 thế nào rồi? 】

Thật lâu.

Từ Kính Dư trả lời.

【 Đang phẫu thuật. 】

Thạch Lỗi gốc thật lâu, Dương Cảnh Thành cũng gốc, một đám đều có chút đại ra, không cách nào có thể tưởng tượng được cảnh thiếu niên đơn thuần nhiệt huyết vĩnh viễn rời xa quyền đài, cũng không chịu nổi cảnh trong đội thiếu mất một tiểu tổ tông.

Trong lúc nhất thời, trong đội u ám bao trùm.

Duy nhất nỗ lực huấn luyện, chỉ có Trần Sâm Nhiên.

.....

Sau khi giải phẫu kết thúc, Ứng Trì cảm thấy cả người đều không ổn, thân thể rõ ràng chỉ thiếu một viên thận mà thôi, lại giống như cả người đều bị mất đi tri giác.

Liên tiếp ba ngày đều là trạng thái này, Ứng Hoan đặc biệt sợ hãi.

Cô hỏi Từ Kính Dư: "Làm sao bây giờ?"

Trưa ngày hôm sau, phòng bệnh bỗng nhiên xấu hiện rất nhiều phóng viên thể thao, bọn họ giơ camera và microphone tiến vào, nói muốn phỏng vấn Ứng Trì.

Ứng Trì rốt cuộc có chút phục hồi tinh thần lại, nằm ở trên giường bệnh, thực ngu người hỏi: "Phỏng vấn cái gì?"

Cậu làm cái gì?

Nữ phóng viên đại diện mọi người nhìn cậu, nước mắt lưng tròng mà nói: "Tôi biết cậu, Ứng Trì, Tiểu Trì, vì ba quyền thận, từ bỏ cơ hội giành được vé vào cửa thể vận hội. Chúng tôi tới là muốn phỏng vấn cậu."

Ứng Trì: "....."

Cậu da mặt mỏng, đặc biệt sẽ không cự tuyệt con gái, phóng viên hỏi chuyện cũng rất ôn nhu, cậu không có biện pháp cự tuyệt.

Toàn bộ buổi trưa, đều bị phóng viên quấy lấy.

Ứng Hoan đứng ở cửa nhìn tình huống trong phòng bệnh, ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, đồng dạng có chút ngốc: "Anh mời đến?"

Từ Kính Dư cười một chút: "Xem như đi, vừa lúc bọn họ muốn có tin tức, năng lượng tích cực, đáng giá tuyên dương. Cũng cho tiểu tổ tông có chuyện để làm, tốt nhất là để cậu ta chú ý tới chuyện quay lại thi đấu, không cần trốn tránh, bằng không dễ dàng bị PTSD*."

(*)Rối loạn căng thẳng sau chấn thương (PTSD) là tình trạng tâm thần không ổn định bao gồm khủng hoảng, hồi hộp, trầm cảm do chấn động lớn xảy ra trong quá khứ gây ra. Sẽ rất khó khăn để ai đó có thể vượt qua được những chuyện đau buồn, một số người hình thành những rối loạn căng thẳng sau chấn thương do ảnh hưởng của tai nạn, mất người thân hay chiến tranh. Bệnh nhân thường suy nghĩ nhiều về những ký ức đau buồn và làm ảnh hưởng đến cuộc sống của họ.

Ứng Hoan sửng sốt, không nghĩ tới anh suy xét đến nhiều như vậy.

Cô giữ chặt tay anh, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh, em cũng chưa nghĩ đến nhiều như vậy."

Từ Kính Dư dựa vào khung cửa, nắm tay cô, đuôi lông mày hơi nhướng lên: "Biết anh trai lợi hại? Về sau có việc thì có tìm anh không?"

Ứng Hoan: "Có....."

Một lát sau, phóng viên đi rồi.

Chung Vi Vi cũng tới.

Ứng Trì uể oải mà dựa vào trên giường bệnh, thân thể cậu rất tốt, dù tinh thần không tốt thì thân thể cũng phục hồi rất nhanh.

Ứng Hoan dứt cơm cho cậu, thấp giọng dỗ cậu: "Vừa rồi phóng viên ngoài hỏi chuyện sau này em định làm gì thì còn hỏi gì nữa không?"

Ứng Trì mấy ngày nay đều không nói chuyện nhiều, vừa rồi bị phóng viên mỗi người hỏi một câu, vì lễ phép nên cậu không thể không trả lời. Hiện tại Ứng Hoan hỏi cậu cái này, cậu liền có chút bực bội, còn có chút xấu hổ: "Hỏi em có bạn gái hay không....."

Vừa nghe cái này, Chung Vi Vi lập tức dựng thẳng lỗ tai.

Ứng Hoan lại không chú ý nghe nên có chút kinh ngạc: "Còn hỏi cái này nữa?"

Ứng Trì rầu rĩ mà ừ một tiếng, cậu chán ghét nằm ở trên giường bệnh, chán ghét bệnh viện, chán ghét không thể huấn luyện, chán ghét thân thể thay đổi.....

Nhưng cậu hoàn toàn không có biện pháp.

Cậu có chút cam chịu số mệnh, vừa nhắc mắt thấy Từ Kính Dư dựa vào ghế trên, liền có chút tức giận: "Sao anh còn ở nơi này?! Không cản trở về huấn luyện sao?"

Từ Kính Dư liếc nhìn cậu một cái, nhàn nhạt mà nói: "Tôi không yên tâm chị cậu."

Kỳ thật, anh sắp phải đi rồi, ba giờ rưỡi buổi chiều.

Ứng Trì sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Ứng Hoan.

Ứng Hoan sờ sờ đầu của cậu.

Ứng Trì cũng biết chính mình gần đây thực không ổn, Ứng Hoan rất nhọc lòng, cậu có chút hổ thẹn, nghĩ nghĩ, cậu gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Chị, em chỉ có một quả thận, về sau có phải sẽ không tìm được bạn gái không?"

Ứng Hoan và Chung Vi Vi đồng thời nói: "Đương nhiên sẽ không!"

Hai cô gái liếc nhau, nhin không được cười.

Chung Vi Vi nhìn Ứng Trì, nghiêm túc nói: "Em đẹp trai như vậy, không sợ không có bạn gái."

Ứng Trì: "Lớn lên đẹp lại không thể mài ra ăn thay cơm....."

Chung Vi Vi: "Có thể!"

Ứng Trì: "....."

Lúc này, Từ Kính Dư nhàn nhạt nói câu: "Thật tình không thấy bạn gái thì cậu có thể tìm bạn trai."

Ứng Hoan: "....."

Chung Vi Vi: "!!!!!!"

Tuyệt đối không thể!

Nửa giây sau.

Ứng Trì tức giận đến muốn chết, trực tiếp xù lông: "A a a a! Anh cút cho tôi!!!!!"

(Hôm nay wifi yếu vô cùng, tôi còn tưởng không đăng truyện được, đúng là làm tôi tức chết!! Wifi mấy nhà bên cạnh mạnh kinh khủng, tôi đã

cố thử nhập pass mà không cái nào đúng hết, thật muốn chạy qua hỏi pass nhưng lại không dám đi, chỉ dám nghĩ trong đầu.)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Edit: Qing Yun

Từ Kính Dư nói một câu khiến tiểu tồ tông đang nằm trên giường bệnh tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bộ dáng la hét tức giận kia khí thế mười phần, chỉ còn thiếu điều làm rách luôn miệng vết thương thôi.

Ứng Hoan vội dè cậu lại, trấn an nói: "Sẽ không, em đừng nghe anh ấy nói bậy."

Đồng thời trong lòng nhẹ nhàng thở ra, còn tức giận, còn xù lông, vậy là tốt rồi.

Ứng Trì bị Từ Kính Dư làm tức giận đến không nhẹ, nói cậu yếu gà thì cũng thôi đi, còn nói cậu không tìm được bạn gái, quan trọng là cậu thiếu một quả thận, kêu cậu tìm bạn trai...

Đây là trần trụi cười nhạo!

Thiếu niên lôi kéo chăn gào thét: "A a a a a, anh cút! Cút ra khỏi phòng bệnh của tôi! Cút trở về Tam Á!"

Từ Kính Dư rũ mắt nhìn đồng hồ trên tay, thời gian không còn nhiều, anh nhìn thiếu niên đang muốn nhảy lên đánh với anh một trận, quay sang nhìn Ứng Hoan, nâng cằm cô lên ——

"Tiễn anh."

Hai chữ.

Ứng Hoan a một tiếng, nhìn về phía Ứng Trì, không quá yên tâm.

Chung Vi Vi cười tủm tỉm nhắc tay: "Cậu đi đi, tớ ở đây cho."

Ứng Trì hừ một tiếng.

Chung Vi Vi nhìn về phía cậu: "Em không vui khi chị ở đây sao?"

Ứng Trì sững sốt một chút, vội giải thích: "Không có, em không nói như vậy, em hừ là hừ người kia."

Chung Vi Vi nhẹ nhàng thở ra, cười tủm tỉm: "Vậy là tốt rồi."

Ứng Hoan xem bọn họ, cười, "Mình đi đây, lát nữa sẽ quay lại."

Ứng Hoan cùng Từ Kính Dư đi ra phòng bệnh, Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô, nói: "Anh đi chào dì một tiếng."

Giải phẫu rất thành công, Ứng Trì và Ứng Hải Sinh là cha con, thận của cậu ở trong người Ứng Hải Sinh không có nhiều bài dị, nhưng thân thể Ứng Hải Sinh không quá tốt nên bây giờ còn đang trong phòng cách ly để quan sát.

Chỉ là, đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Người một nhà đồng thời nhẹ nhàng thở ra, nhưng sau khi ghép thận thì phải chú ý rất nhiều thứ, đầu tiên dùng thuốc trong nước hay của nước ngoài cũng phải suy nghĩ kỹ, sản phẩm trong nước có thể rẻ hơn nhưng thuốc nhập khẩu lại tốt hơn vài phần, Ứng Hoan không có do dự mà mua thuốc nhập khẩu cho Ứng Hải Sinh.

Ứng Trì và Ứng Hải Sinh đều nằm ở trên giường bệnh, Lục Mỹ một lòng một dạ đều đặt trên việc chăm sóc Ứng Hải Sinh, Ứng Trì liền do Ứng Hoan phụ trách, mẹ con hai người phân công chăm sóc hai cha con rất khá.

Từ Kính Dư và Ứng Hoan đi nhìn Ứng Hải Sinh, cùng Lục Mỹ chào hỏi: "Dì, cháu phải đi bây giờ, khoảng thời gian này người phải vất vả nhiều rồi."

Lục Mỹ biết cậu phải đi về chuẩn bị thi đấu, nhin không được nước mắt: "Ai, cháu cố lên, đánh luôn một phần của Ứng Trì....."

Từ Kính Dư mỉm cười: "Vâng."

Lục Mỹ không nói gì nữa, lại nói tiếp sẽ không nhin được khổ sở.

Ứng Hoan và Từ Kính Dư đi đến bãi đỗ xe của bệnh viện, Từ Kính Dư là tự mình lái xe đến, đợi chút nữa sẽ để xe ở sân bay, gọi tài xế đến mang về. Ứng Hoan ngồi vào ghế phụ, nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: "Chờ nghỉ hè năm nay em sẽ đi thi lấy bằng lái."

Từ Kính Dư nhướn mày: "Được, đến lúc đó anh sẽ tìm người dạy cho em."

Ứng Hoan thắt dây an toàn, từ balo lấy ra một tập tranh, một tập tranh rất đẹp.

Cô đưa cho Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư mở ra trang đầu tiên, khoe miệng cong cong, sau đó một tờ lai một tờ chậm rãi lật, tổng cộng mười một hình, tất cả đều là những hình vẽ khác nhau của anh, mỗi bức tranh đều rất tinh tế.

Ứng Hoan mềm giọng hỏi: "Anh thích sao?"

Từ Kính Dư ở vuốt nhẹ lên bìu tập tranh, nghiêng đầu: "Cái này là quà sinh nhật?"

Sắp tới là sinh nhật của Từ Kính Dư, còn có hai ngày nữa, sinh nhật năm trước tất cả mọi người đều chuyên chú thi đấu, các đội viên sinh nhật

đều thật sự qua loa, Từ Kính Dư cũng không thích tổ chức sinh nhật, lúc ấy đã nói giám đốc đừng tổ chức, vừa lúc lại là ngày thi đấu, tất cả mọi người đều quên mất.

Hai ngày nay có đôi khi Ứng Hoan sẽ nghĩ lại chính mình, cô cảm thấy chính mình làm bạn gái, xác thật không tốt, cô chưa từng tặng cho anh cái gì.

Ứng Hoan lắc đầu: "Không liên quan sinh nhật, em chỉ muốn tặng quà cho anh."

Nhưng đồ quý một chút thì cô lại mua không nổi, hơn nữa Từ Kính Dư thoát nhìn cũng không thiếu cái gì.

Từ Kính Dư khép tập tranh lại, để lên đầu gối cô, cười, "Anh rất thích, nhưng em giúp anh bảo quản trước, anh sợ mang đi sẽ làm dơ hoặc là đánh mất."

Ứng Hoan cười: "Được, lần sau anh về em sẽ đưa cho anh."

Từ Kính Dư khởi động động cơ, tay để trên vô lăng, liếc cô một cái: "Vậy quà sinh nhật đâu?"

Quà sinh nhật cô không chuẩn bị.....

Ứng Hoan nhìn về phía anh, nhỏ giọng nói: "Chờ anh thi xong em sẽ tặng, có được không?"

"Được."

Anh sáng khoái mà đáp ứng, lái xe rời đi.

Tiền Từ Kính Dư đi rồi, Ứng Hoan lại về bệnh viện, cô đi đến cửa phòng bệnh, trước khi đẩy cửa vào thì cô liếc qua cửa sổ, phát hiện Ứng Trì giống như ngủ rồi, Chung Vi Vi đang dịch chắn cho cậu.

Ứng Hoan đang muốn đẩy cửa đi vào, liền thấy Chung Vi Vi thật cẩn thận chạm vào mặt Ứng Trì, là kiểu đặc biệt ôn nhu cẩn thận mà chạm vào, sau đó lại nhẹ nhàng vuốt tóc mái của cậu, chỉ là mấy động tác đơn giản, lại làm người cảm thấy bên trong tràn đầy nhu tình.

Ứng Hoan ngây người, lảng lạng mà nhìn bóng dáng cao gầy của Chung Vi Vi.

Đại khái là bởi vì Từ Kính Dư, cũng có lẽ là bởi vì Ứng Hải Sinh bị bệnh, hiện tại cô đối với việc tình cảm so với trước kia thì miễn cảm rất nhiều. Cô bỗng nhiên nhớ tới trước kia đã từng hỏi Chung Vi Vi thích nam sinh như thế nào, Chung Vi Vi miêu tả tới bộ dáng.....

Lúc ấy cô liền cảm thấy bóng dáng kia mơ hồ lại xa lạ, nhưng không nghĩ lại.

Cô nhìn về phía Ứng Trì, bỗng nhiên phản ứng lại ——

Chung Vi Vi nói, còn không phải là Ứng Trì sao?

Ứng Hoan bị phát hiện này làm kinh ngạc rồi.

Chung Vi Vi thích Ứng Trì, rốt cuộc là chuyện khi nào?

Phòng bệnh, Chung Vi Vi đã ngồi xuống, Ứng Hoan áp kinh ngạc xuống đáy lòng, mở cửa đi vào.

Chung Vi Vi quay đầu nhìn cô, có chút hoảng loạn, cười: "Nhanh như vậy?"

Ứng Hoan nhấp môi: "Ừ."

Chung Vi Vi đứng lên, có chút quyến luyến mà nhìn Ứng Trì một cái, quay đầu nhìn Ứng Hoan: "Tớ đi về trước."

Ứng Hoan nói "Ừ" rồi đi cùng cô ấy đến cửa phòng bệnh, nhìn chăm chăm bóng dáng của cô ấy rồi phát ngốc, có chút không nghĩ ra, Chung Vi Vi như thế nào sẽ thích Ứng Trì? Thích đã bao lâu? Cô vẫn luôn cho rằng Chung Vi Vi coi Ứng Trì như em trai.....

Cô trở lại phòng bệnh, nhìn chăm chăm Ứng Trì, thiếu niên lớn lên xinh đẹp, giống như cũng không có gì không thể lý giải.

Nhưng mà, Ứng Trì khẳng định không biết chuyện này.

Phải đợi nó thông suốt, không phải chuyện dễ dàng.

Ứng Hoan nhin không được thờ dài, lại nghĩ, nếu Ứng Trì không thích Chung Vi Vi thì làm sao bây giờ?

Hai ngày sau, cách ngày thi đấu WSB và APB còn có một tháng, báo thể thao đưa tin chuyện này, cũng đưa luôn tin phỏng vấn Ứng Trì hôm trước.

Có lẽ là cuối năm rồi, các nhà đài cũng cảm thấy đây là tin tức tích cực, Ứng Trì lại là vận động viên quốc gia, đặc biệt thích hợp lấy tới làm tin tức.

Ứng Trì vì cứu cha quyền thận từ bỏ mộng tưởng tham gia thể vận hộ bỗng nhiên được truyền thông chú ý tới.

Trong lúc nhất thời, báo chí, Weibo, diễn đàn đều đang nói chuyện này, nguyên nhân chủ yếu là có người đem video thi đấu và ảnh chụp của Ứng Trì phóng lên mạng, ở cái thời đại nhan sắc có giá trị như vậy, Ứng Trì đột nhiên liền nổi tiếng.

Còn có một nguyên nhân ——

Có người đào ra Ứng Trì và Ứng Hoan là chị em ruột, mà Ứng Hoan là bạn gái Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư sắp tới sẽ phải tham gia thi đấu, độ chú ý tự nhiên rất cao, quần chúng ăn dưa liền thảo luận sôi nổi về quan hệ này.

【 Người mới, ai nói cho tôi cái quan hệ này là thế nào với? 】

【 Ứng Trì và Từ Kính Dư cùng là thành viên câu lạc bộ Thiên Bác, Ứng Trì vốn dĩ cũng muốn tham gia thi đấu cá nhân nhưng bởi vì ba bị bệnh nên không thể không rời khỏi thi đấu. Ứng Trì và Ứng Hoan chị em ruột, Ứng Hoan là bạn gái Từ Kính Dư, cho nên..... Từ Kính Dư là anh rể Ứng Trì. 】

【 Kính Vương có bạn gái, không quan hệ, Tiểu Trì không có mà! Tôi có thể làm bạn gái Tiểu Trì! 】

【 Tiểu Trì chỉ có một viên thận..... Thận trọng! 】

.....

Ứng Hoan xem tin tức trên mạng, hơi có chút bất đắc dĩ, cô vốn dĩ chỉ nghĩ dời đi một chút lực chú ý của Ứng Trì mà thôi, cũng không muốn làm chuyện này ồn ào như vậy. Hơn nữa, chuyện này thật sự không có gì đáng tuyên dương, ở người khác xem, đây là chỉ là một tin tức, là việc vĩ đại, nhưng đối với cô và Ứng Trì mà nói, như thế nào cũng là một cái miệng vết thương, cảm giác vạch trần miệng vết thương cũng không tốt.

Bệnh viện mấy ngày nay không ngừng có người trà trộn đi vào, có fans, có võng hữu, còn có phóng viên, paparazzi.....

Một lát sau, có người gọi điện cho cô, đối phương tự giới thiệu là người của đài truyền hình, muốn phỏng vấn Ứng Trì.

Ứng Hoan: "....."

Cô không đáp ứng ngay, quay đầu liền gọi điện cho Từ Kính Dư, nhin không được hỏi: "Đài truyền hình cũng là anh liên hệ sao?"

Từ Kính Dư im lặng một giây, hỏi lại: "Anh rảnh như vậy?"

(Chuyện là, chương 48 tôi đổi pass rồi, tôi thấy dễ hơn trước, ai đã đọc qua mà muốn đọc lại thì nhắn tin cho tôi nhé, tôi gửi pass cho, nhưng với điều kiện là phải giải đc pass cũ đấy.)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 78

"Từ Kính Dư xoay người quay lại ngăn chặn cô, Ứng Hoan cố nhìn đồ vật trên tay anh, loáng thoáng thấy rõ hai chữ: Bôi trơn....."

Câu hỏi pass: Từ Kính Dư muốn tặng cho Ứng Hoan cái gì, đã được nhắc đến rất nhiều lần rồi, lần sinh nhật cũng muốn tặng mà không được nên đã... thế này chắc không cần tôi nói thêm đâu nhỉ.

pass gồm 12 ký tự, viết liền không dấu.

Tôi sắp edit xong thôi chứ chưa xong, đăng trước cho mọi người tìm pass, có gì thì chờ thông báo trên wordpress nhé.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Edit: Qing Yun

Lần sau.....

Cô muốn nói, không có lần sau.

Ứng Hoan hơi thở mong manh mà ghé vào ngực anh, nhẹ nhàng thở dốc, khát nước đến muốn chết, một câu cũng nói không nên lời. Tay Từ Kính Dư xẹt qua lưng cô, cô gái nhỏ lại một trận run rẩy, anh nhìn không được cười nhẹ ra tiếng, xoa bóp vành tai cô, gạt tóc cô ra sau tai, để lộ ra khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Tay anh ôm eo cô, kéo cô lại gần, cúi đầu hôn cô một chút: "Khát sao?"

Ứng Hoan hữu khí vô lực khẽ gật đầu.

Từ Kính Dư ôm cô, thấp giọng: "Ôm một lát nữa."

Một phút đồng hồ sau, anh buông cô ra, hai chân rần chắc thon dài bước xuống giường, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái áo tắm dài, khoác lên người rồi đi ra ngoài. Một lát sau, anh mang một ly nước nguội vào mép giường, kéo cô gái nhỏ lên rồi ôm vào trong ngực, cái ly dán ở bên môi cô.

Ứng Hoan nâng cằm uống từng ngụm nhỏ, chút nước lan ra trượt xuống cằm. Từ Kính Dư rũ mắt đảo qua, ánh mắt tối lại, lần đầu tiên làm có chút vội vàng lại chật vật, anh gần như không mất chút sức lực, cô đã bị

lăn lộn đến không chịu được. Ứng Hoan uống xong nước liền đẩy ly ra, cả người khôi phục một nửa, sau đó lập tức đẩy anh, cực kỳ oán niệm mà nói: "Từ Kính Dư, em hoài nghi anh không phải lần đầu tiên, anh khẳng định đã gạt em."

Từ Kính Dư: "....."

Anh nhìn cô, nhịn không được cười, "Anh lừa em như thế nào?"

Ứng Hoan cuốn chân, xương quai xanh tinh xảo lộ ra, tóc dài đen nhánh tản ra trên chân, bộ dáng có chút câu dẫn người nhìn, cô đỏ mắt nói: "Lần đầu tiên đàn ông đều chỉ có hai phút, cùng lắm là năm phút..."

"Anh khẳng định không phải!"

Từ Kính Dư híp mắt nhìn cô, bị lý luận này của cô làm kinh ngạc rồi, kéo người vào trong lòng ngực, "Ai nói với em như vậy?"

Ứng Hoan bị anh lôi kéo, ấm áp bên trong lại chảy ra ngoài rồi. Sắc mặt khê biến, một cử động nhỏ cũng không dám, cô cứng đờ mà cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Em muốn đi tắm rửa..... Anh có thể lấy quần áo cho em không?"

Từ Kính Dư xốc chân, trực tiếp bế người lên, ánh mắt nhìn lướt qua vết máu đỏ sậm trên khăn trải giường, có lẽ cô đã rất đau, anh đau lòng cúi đầu hôn cô một chút.

Ứng Hoan giãy giụa, nhỏ giọng: "Em tự mình đi....."

Từ Kính Dư ôm cô giống như ôm mèo nhỏ lập tức đi vào phòng tắm, "Đêm nay anh sẽ không làm gì cả, chỉ hầu hạ em."

Ứng Hoan cắn môi, nhú mày nói: "Anh đây là bắt nạt em!"

Phòng tắm vẫn loạn như vậy, chưa kịp thu dọn.

Từ Kính Dư đặt cô lên mặt đá cẩm thạch, Ứng Hoan có chút sợ tư thế này, lập tức nhảy xuống, mũi chân vừa chạm đất liền mềm rôi. Từ Kính Dư ôm eo cô trong lòng ngực, một tay mở nước ấm, cúi đầu nhìn cô, nhin không được cười: "Sao em lại yếu thành như vậy?"

Ứng Hoan cắn môi, một câu cũng nói không nên lời, người này có thể có chút tự mình hiểu lấy hay không? Không phải cô quá yếu, là anh quá mạnh. Tinh lực và nhu cầu của vận động viên không phải một cây cải thìa như cô có thể ứng phó, cô thật lo lắng cho tương lai của mình, đầu óc bắt đầu suy nghĩ lung tung, có chút buồn lo vô cớ, lỡ như cô không thỏa mãn được Từ Kính Dư thì làm sao bây giờ?

Từ Kính Dư nào biết trong đầu cô đang miên man suy nghĩ cái gì, kéo áo tắm ra rồi xối nước ấm lên người cô. Cô gái nhỏ run lên, vội dịch thân thể trốn vào bên trong, lại bị người ấn vào bụng nhỏ kéo về, cô thật sự sợ đau, giọng nói mang theo nức nở xin tha: "Từ Kính Dư, anh đừng tới, em còn đau....."

Từ Kính Dư cúi đầu, liếm nhẹ lên cổ cô, giọng nói khàn khàn: "Đừng nhúc nhích, để nó chảy ra....."

Hôm nay là kỳ an toàn của cô, vừa rồi anh đã bắn vào bên trong. (Trời má, cái cần thì không tả, cái không cần thì tả kỹ thế)

Ứng Hoan chống tay lên vách tường, lòng bàn tay dán trên gạch men sứ lạnh băng, sau lưng là thân thể nóng bỏng của anh, cô giống như đặt mình trong vôi nước lửa, có chút khó có thể hô hấp. Cô rõ ràng cảm giác được người phía sau lại có phản ứng, cứng rắng chống lên người cô, cảm giác tồn tại thật mãnh liệt.

Cô không có chỗ trốn, có chút hồng mắt mà cào tay anh, Từ Kính Dư cắn vành tai cô, "Đừng cào, mấy ngày nay còn phải huấn luyện, em muốn anh mang theo vết cào cho người ta xem?"

Ứng Hoan: "....."

Cô vội xoay người, nhìn bờ vai của anh, có vài vết cào khá sâu do cô cào lên, mắt cô như hoa lên, không cách nào tưởng tượng được hình ảnh kia, nôn nóng nói: "Kia làm sao bây giờ? Lúc trước anh không nhắc nhở em....."

Từ Kính Dư cười: "Không có việc gì, anh sẽ nói bị mèo cào."

Ứng Hoan: "....."

Quý mới tin.

"Từ Kính Dư, em chán ghét anh!"

"Lúc trước em vừa nói đặc biệt thích anh."

"Em hiện tại chán ghét anh, đặc biệt chán ghét anh."

Từ Kính Dư đê cô gái nhỏ không thành thật lại, hơi hơi thở dốc, thấp giọng dỗ: "Được, em chán ghét anh, anh thích em là được." Anh rửa sạch sẽ cho cô, lại kéo tay cô xuống, nói giọng khàn khàn: "Bảo bối nhỏ, giúp một chút."

.....

Trở lại trên giường, Ứng Hoan tay run chân mềm, hiện tại cả người cô đều không còn chút sức lực.

Cô nhìn xuống, muốn tìm một chỗ để cắn, sau đó ghé vào sườn eo anh, cắn một cái.

Từ Kính Dư không kịp phòng ngừa, đột nhiên nhắm mắt lại, ấn nhẫn mà kéo người lên, ấn ở dưới thân, trầm giọng: "Còn muốn ngủ hay không?"

Ứng Hoan có chút sợ, ấp úng nói, "Ngủ....."

Từ Kính Dư rũ mắt: "Ngủ còn chọc anh? Anh đau lòng em, chỉ làm một lần."

Ứng Hoan: "....."

Cô quay đầu đi, kéo chăn mỏng.

Từ Kính Dư dựa sát lại gần, từ phía sau ôm cô vào trong lòng ngực, thỏa hiệp mà dỗ cô: "Được rồi, anh trai dỗ em ngủ"

Ứng Hoan: "....."

Căn bản không cần anh dỗ, cô gái nhỏ rất mệt, hai phút sau đã ngủ rồi.

Buổi sáng ngày hôm sau, thời điểm Ứng Hoan tỉnh lại, đôi mắt còn chưa mở, cánh tay tinh tế trắng nõn vươn tới, sờ loạn một hồi.

Từ Kính Dư đứng ở mép giường nhìn trong chốc lát, từ trên tủ đầu giường lấy di động của cô, đặt ở lòng bàn tay cô, thuận tiện nhắc nhở: "9 giờ rồi."

Ứng Hoan nháy mắt thanh tỉnh, mở mắt ra, liền thấy Từ Kính Dư ăn mặc một thân hừ nhàn đứng ở mép giường, cả người thoải mái thanh tân, không chút để ý mà cười nhìn cô: "Hôm nay thứ bảy, gấp cái gì?"

A, thứ bảy.....

Cô nhẹ nhàng thở ra, gỡ gỡ tóc.

Từ Kính Dư ngồi xuống mép giường, nhìn cô, giọng nói lười biếng: "Còn đau phải không?"

Ứng Hoan hơi đỏ mặt, cô thấy khá ổn, chính là thân thể có chút đau, tối hôm qua Từ Kính Dư không quá phận, cô cắn môi, không trả lời câu hỏi của anh, sợ nói sai một chữ, "Quần áo của em đâu?"

Sau đó nhớ tới, tối qua hai người đã ném quần áo trong phòng tắm, toàn ướt đẫm.

"Giặt rồi."

Từ Kính Dư lấy từ trong ngăn tủ một cái áo thun màu đỏ rồi đưa cho cô, Ứng Hoan nhanh chóng mặc lên, sau đó xuống giường.

Cô mặc màu đỏ rất tôn màu da, áo dài đến đùi, đùi vừa thẳng vừa trắng. Từ Kính Dư nhìn cô, đầu lưỡi chống má. Ứng Hoan đi vào phòng tắm, phòng tắm đã thu dọn sạch sẽ, có thêm một cái bàn chải đánh răng và một cái cốc ly, Từ Kính Dư dựa vào khung cửa nhìn cô. Tối hôm qua Ứng Hoan vừa vào cửa đã bị người ôm lên trên giường, căn bản chưa kịp nhìn xem phòng của anh như thế nào, cô có chút kỳ quái hỏi: "Anh làm gì mà bài trí phòng tắm thành cái dạng này?"

Phòng tắm rất lớn, có bồn tắm, nhưng đài rửa mặt là định chế, chiều dài của mặt đá cẩm thạch dài gần hai mét, mặt trên chỉ có một chai sữa rửa mặt cho nam và một cái bàn chải đánh răng chạy bằng điện, còn có kem cạo râu, tóm lại rất sạch sẽ.

"Không phải rất tiện sao?"

Từ Kính Dư cười đến có chút lưu manh.

Ứng Hoan lập tức nhớ tới việc anh làm với cô tối qua trên mặt bàn này, cả mặt đỏ bừng.

Một câu cũng không nói, nhanh chóng rửa mặt đánh răng.

Đi ra phòng ngủ chính, Ứng Hoan mới phát hiện phong cách trang trí trong nhà anh quả thật rất cuồng dã, phòng bếp khá rộng, chỉ chừa phòng ngủ chính và một thư phòng. Ban công phòng khách treo hai bao cát màu đỏ, còn có mấy thiết bị tập thể hình đơn giản, sô pha là màu đen, phía trước còn có TV.

Màu chủ đạo là màu đỏ và màu đen.

Tóm lại, phong cách trang hoàng rất đơn giản và cuồng dã.

Ứng Hoan ngỡ ngác mà nhìn nhà anh.

Từ Kính Dư chú ý tới ánh mắt của cô, cười, "Làm sao vậy? Không thích nơi này?"

"Cũng không phải....."

Chính là chưa thấy qua có người nào bài trí nhà thành thế này.

Từ Kính Dư ôm lấy bả vai cô, kéo người ra ngoài bàn ăn, "Không thích cũng không sao, về sau sẽ thay đổi."

Ứng Hoan cắn môi: "Không cần."

Từ Kính Dư nhàn nhạt mà nói: "Đừng khách khí, kết hôn thì phải mua, mua bộ lớn, em thích trang hoàng thế nào thì theo ý em."

Ứng Hoan: "....."

Cô chỉ khách khí không được sao?

Hiện tại giống như còn chưa đến thời điểm kết hôn đi?

Bữa sáng trên bàn rất phong phú, có sữa đậu nành và bánh quẩy, còn có bánh bao, sủi cảo, cả cháo nữa.

Ứng Hoan nhin không được hỏi: "Đây là anh làm?"

Từ Kính Dư nhìn thoáng qua: "Cháo là anh nấu, những cái khác là mua."

Đồng hồ sinh học của anh quá chuẩn, buổi sáng đúng 6 giờ tỉnh lại, chạy bộ một lúc, lại xuống lầu mua bữa sáng, khi trở về cô còn đang ngủ.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Edit: Qing Yun

Từ Kính Dư kéo ghế dựa, Ứng Hoan ngồi xuống liền xem di động, tối hôm qua nhắn tin xong thì không để ý đến điện thoại nữa, cũng không biết hiện tại tình huống như thế nào.

Chung Vi Vi: 【 cho nên, tối hôm qua rốt cuộc cậu đi đâu vậy? 】

Chung Vi Vi: 【 hiện tại còn chưa bò dậy? 】

Lâm Tư Vũ: 【 xin hỏi còn sống không? Còn sống thì trả lời một chút? 】

Lâm Tư Vũ: 【 chia sẻ cảm thụ ngủ với Kính Vương một chút, OK? 】

.....

Hai người đã gửi gần ba mươi tin nhắn.

Ứng Hoan đỏ mặt đọc tin nhắn, Từ Kính Dư ngồi ở đối diện quét mắt nhìn cô một cái, không nhanh không chậm hỏi: "Uống sữa bò hay là sữa đậu nành?"

Ứng Hoan ngẩng đầu: "Sữa đậu nành."

Sau đó, Từ Kính Dư đem sữa bò cho cô, khoe miệng hơi cong: "Vẫn là uống sữa bò đi, bổ sung Canxi."

Ứng Hoan đỏ mặt, biết anh lại cười nhạo cô thể lực kém, cô cắn giận mà tiếp nhận sữa bò, nhớ tới một việc: "Anh chừng nào thì phải đi?"

Từ Kính Dư cầm cái bánh bao cắn một miếng, nói: "Ngày kia."

Ứng Hoan "A" một tiếng: "Thật nhanh."

Từ Kính Dư cười một chút: "Cho nên, thời gian hai ngày tiếp theo của em đều thuộc về anh."

Ứng Hoan rũ đầu, bên tai phỉếm hồng, cô cảm thấy lời anh ám chỉ thật sự rõ ràng, nếu là thật ở bên nhau hai ngày, có lẽ phần lớn thời gian đều là ở trên giường, dù sao cũng là đàn ông vừa khai trai.....

"Hừm?"

Từ Kính Dư duỗi chân dài, không nhẹ không nặng mà đụng chân cô.

Ứng Hoan cả kinh lập tức co chân lại, vội nói: "Chính là em phải đi làm thêm ở câu lạc bộ."

Từ Kính Dư nhàn nhạt mà nói: "Anh xin nghỉ cho em."

Ứng Hoan nghĩ đến chuyện sắp phải xa nhau, có chút mềm lòng, cũng muốn ở cùng anh nhiều hơn, cười: "Vâng....."

Cô nhìn di động, sợ bỏ lỡ tin tức quan trọng gì, đặc biệt là Ứng Trì.

Ứng Trì chưa nhắn tin cho cô, cô hỏi Chung Vi Vi trước: "Tớ ở cùng Từ Kính Dư, có lẽ đêm nay cũng không về, Ứng Trì bên kia....."

Chung Vi Vi lập tức trả lời.

【 Ứng Trì tớ sẽ chiều cổ, buổi tối tớ sẽ ăn cơm với cậu ấy, cậu cứ yên tâm. 】

Quả thật là thích Ứng Trì mà, đến bát quai cũng không rảnh lo.

Ứng Hoan cười cười, Chung Vi Vi lại gửi đến một câu.

【 Cậu còn sống, tớ và Tư Vũ có thể an tâm rồi. 】

Ứng Hoan: "....."

.....

Hai người ăn xong cơm sáng, Từ Kính Dư nhìn thời gian, 10 giờ.

Tiếp theo nên làm gì?

Anh liếc nhìn Ứng Hoan, vốn dĩ tưởng rằng hôm nay sẽ có thời gian dạy cô đánh quyền, nhưng tưởng tượng đến bộ dáng mệt mỏi của cô tối hôm qua, có chút không đành lòng. Có tâm tâm tư lẫn lộn cô đánh quyền, còn không bằng giữ thể lực cho cô, buổi tối dùng trên giường.

Ứng Hoan dạo quanh phòng anh một vòng, nhìn chỗ này, sờ chỗ kia, có chút tò mò: "Từ Kính Dư, anh làm gì mà trang hoàng phòng như thế này?"

Từ Kính Dư dựa vào sô pha, đặt iPad trên đùi, đang xem tin tức thể thao, không ngắt đầu: "Không phải rất khố sao? Anh chỉ ở một mình nên bài trí theo sở thích. Em muốn thay đổi hay thêm cái gì thì có thể sửa."

Ứng Hoan nhin không được cười: "Em không nghĩ sửa, như vậy rất tốt, rất giống phong cách của anh."

Từ Kính Dư ngắt đầu, ngoắc ngoắc ngón tay với cô: "Lại đây."

Ứng Hoan nghe lời mà đi qua, vừa đến trước mặt anh đã bị kéo vào trong ngực, Từ Kính Dư ôm cô, không chút để ý hỏi: "Phong cách gì của anh?"

Ứng Hoan nhỏ giọng nói: "Lớn mật, cuồng dã....."

Từ Kính Dư cười, gật gật đầu: "Là chỉ ở trên giường?"

Ứng Hoan: "....."

Cô nhấp môi, nhỏ giọng nói thầm: "Cả người, tính cách."

Bao gồm trên giường.

Ứng Hoan nhìn không được nghĩ, có phải tính cách của mình chính là bạn gái không hiểu phong tình? Rốt cuộc cô thật sự không phối hợp được với anh, cô nghĩ rồi lại nghĩ, đặc biệt muốn biết cảm thụ của anh, vừa muốn nói chuyện, di động của Từ Kính Dư liền vang lên.

Từ Kính Dư cúi người lấy di động, là Ngô Khởi gọi tới.

Anh nghe điện thoại, hai người nói một số việc quan trọng.

Cuối cùng, Ngô Khởi nhìn không được hỏi một câu: "Ứng Hoan hôm nay không đi câu lạc bộ làm thêm? Nghe nói là cậu xin nghỉ cho cô ấy."

Từ Kính Dư xoa nhẹ eo Ứng Hoan, cô gái nhỏ sợ ngứa nên dè tay anh lại, trừng mắt liếc anh một cái. Khóe miệng khẽ cong, anh nhàn nhạt mà nói: "Đúng vậy, chỉ có hai ngày được nghỉ, tôi gọi anh một tiếng mẹ Ngô, anh có thể để cho tôi và bạn gái gốc bên nhau hai ngày?"

Ngô Khởi: "....."

Ứng Hoan đột nhiên ngẩng đầu, khiếp sợ mà nhìn anh.

Qua một giây, Ngô Khởi tức giận mắng: "Cút!"

Sau đó cúp điện thoại.

Từ Kính Dư ném điện thoại ra chỗ khác, Ứng Hoan phục hồi lại tinh thần, nhin không được che mặt kêu một tiếng, sau đó nhào lên đánh anh, đặc biệt tức giận: "A! Từ Kính Dư anh..... anh thế mà đi nói với huấn luyện viên Ngô như vậy? Anh rõ ràng biết huấn luyện viên Ngô....."

Cô gái nhỏ đánh lên người anh không nặng không nhẹ, Từ Kính Dư để yên cho cô làm loạn, nhướn mày nói: "Biết cái gì?"

Ứng Hoan cả giận: "Huấn luyện viên Ngô đề phòng em, anh bán đứng anh."

"Anh ta đề phòng em cái gì?"

"Anh ta sợ anh phá giới, lãng phí quá nhiều tinh lực ở trên người em, ảnh hưởng huấn luyện và thi đấu, nếu khiến anh không tập trung thi đấu, em đây chính là tội nhân." Ứng Hoan càng nói càng ủy khuất, còn không quen nhìn thái độ vân đạm phong vân của anh, cô càng nghĩ càng có chút sợ hãi, sợ chính mình thật sự sẽ ảnh hưởng đến anh, nếu là ảnh hưởng anh lấy thế giới quán quân, cô chính là tội nhân thiên cổ!

Nghĩ như vậy, Ứng Hoan lập tức bò dậy khỏi người anh, ngữ khí nghiêm túc nói: "Em cảm thấy em vẫn nên quay về ký túc xá."

Từ Kính Dư liếm khóe miệng, tay duỗi ra kéo cô lại, áp người lên sofa.

Ứng Hoan ngốc một chút, bắt đầu giãy giụa: "Anh buông ra....."

Từ Kính Dư bắt lấy tay cô kéo lên đỉnh đầu, lại kéo chặn chặn lại hai chân đang đạp loạn của cô: "Em vừa rồi nói phải về nơi nào?"

"Về ký túc xá."

"Lúc trước đã đồng ý ở với anh, chưa đến một giờ đã đổi ý, hừm?"

"....."

Ứng Hoan hơi hơi thở phì phò, thử giật mình nhưng hoàn toàn không động đậy được, sức lực của Từ Kính Dư thật sự giống mấy cái tinh thần lực trong truyện khoa học viễn tưởng, anh không muốn cô động đậy thì nửa phần cô cũng không động được, giống như bị dính chặt vào sô pha.

Cô cam chịu, nhỏ giọng nói: "Em là thật sự sợ ảnh hưởng đến anh....."

Ngô Khởi đề phòng cô như vậy chứng tỏ cô có làm ảnh hưởng đến anh, Ứng Trì không thi đấu được, không lấy được giải quán quân, nhưng Từ Kính Dư có thể, cô tuyệt đối không thể để mình ảnh hưởng đến anh.

Từ Kính Dư nhìn cô, chậm rãi cười, sau đó cúi đầu, môi dán lên da thịt non mịn ở cổ cô, môi lưỡi ấm áp hôn một chút rồi liếm một chút, nghe thấy cô hô hấp càng ngày càng dồn dập, trong cổ họng buồn cười ra một tiếng, môi chậm rãi di chuyển xuống ngực cô rồi chậm rãi ngậm nơi đã sớm dựng thẳng vì hưng phấn.

Ứng Hoan mặt đỏ tai hồng mà "ưm" một tiếng, khó nhịn lại hít thở dồn dập. Từ Kính Dư càng ngày càng làm càn, vải dệt màu đỏ đã có một chỗ sẫm màu lại, Ứng Hoan động cũng không động được, môi anh, tay anh cùng động tác, càng ngày càng làm càn, cảm giác bị người trêu chọc thế này thật khó chịu, cô gấp đến muốn khóc: "Từ Kính Dư, anh đừng như vậy....."

"Thế nào?" Từ Kính Dư thấp giọng hỏi, chôn ở ngực cô.

"Ưm..... Anh cho em cử động một chút....."

"Em động đi."

"....."

Nếu cô có thể động thì còn phải cầu anh sao?

Ứng Hoan cảm giác dưới thân bị ngón tay ma sát, thân thể bị khoái cảm xa lạ xâm nhập, cô lại một chút cũng không động đậy, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu, cô vừa gấp vừa cảm thấy thẹn, rốt cuộc nhịn không được khóc: "Từ Kính Dư, anh đừng như vậy, em sợ hãi....."

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, buông lỏng tay, ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói khàn khàn: "Sợ cái gì?"

Ứng Hoan động, lập tức rút được tay ra, lau đôi mắt, lại kéo quần áo xuống. Từ Kính Dư ngồi dậy rồi kéo người tới ôm vào trong lòng ngực, nắm cầm cô khiến cô nhìn mình, khóe miệng nhếch lên cười nhẹ: "Chỉ có vậy đã sợ? Ứng Tiểu Hoan, tối hôm qua anh chỉ làm một lần, không đến một phần sức lực. Chờ khi thân thể em đạt đến trình độ có thể chịu được sự phóng túng của anh thì lúc đó sợ cũng chưa muộn, biết không?"

Ứng Hoan ủy khuất: "Anh ghét bỏ em!"

Từ Kính Dư có chút buồn cười, trước kia Ứng Hoan sẽ không nháo với anh như vậy, chẳng lẽ là bởi vì hai người đã làm nên quan hệ cao hơn một tầng, thái độ của cô đối với anh cũng thay đổi? Kỳ thật anh còn rất hưởng thụ cô như vậy.

Từ Kính Dư xoa xoa gáy cô, kiên nhẫn dỗ: "Anh ghét bỏ em thế nào?"

Ứng Hoan nói thẳng: "Anh nói em không thỏa mãn được anh."

Từ Kính Dư: "....."

Anh nhìn cô, dựa vào trên sô pha, không tiếng động bật cười.

Ứng Hoan bị anh cười như vậy, thực sự có chút lo lắng, đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: "Có phải hay không?"

Từ Kính Dư gật đầu: "Là rất yếu."

Ứng Hoan: "....."

Cô muốn đứng lên đi ra chỗ khác.

Từ Kính Dư trực tiếp từ phía sau chặn ngang bế cô lên đi vào trong phòng, Ứng Hoan kinh hoàng nắm lấy vai anh, khẩn trương nói: "Làm gì?"

Từ Kính Dư ôm người vào phòng tắm, lại thả trên đài rửa mặt, không bật đèn, tối tăm ái muội, rung động lòng người.

Ứng Hoan muốn xuống dưới nhưng bị anh ấn ở trên gương, anh cúi đầu hôn cô, hàm hồ khàn khàn: "Bảo bối nhỏ, chúng ta hợp làm một nhé?"

Ứng Hoan: "....."

Cảm xúc lạnh lẽo trên lưng làm giữ lại vài phần thanh tỉnh, cô giãy giụa một chút, lại có chút nhận mệnh mà nhắm mắt lại, nhỏ giọng thương lượng: "Có thể không ở chỗ này được không?"

"Không thể." Từ Kính Dư cởi quần áo của cô sau đó dán người qua.

"..... Vì cái gì?"

"Anh thích."

"....."

"Em không thích?" Từ Kính Dư nâng cằm cô lên, "Trả lời anh."

Thân thể Ứng Hoan có chút căng chặt, người dán vào người anh, khuôn mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói: "Cũng không phải..... ban đầu rất thích, sau đó bị đau liền khó chịu....."

Từ Kính Dư vuốt ve bụng cô, chôn ở chỗ cô thấp giọng: "Thích anh hôn em? Hôn chỗ nào? Nơi này?"

"Không phải....."

Ứng Hoan thở hỗn hển, run rẩy nhắm mắt lại, càng nói càng sai.....

Lúc này đây, Ứng Hoan vẫn cảm thấy có chút đau, đau lại mang theo cảm giác không nói nên lời, cảm thấy thỏa mãn, muốn liều chết thân mật triền miên, đại khái thật sự giống anh nói, yêu đương cần làm những chuyện này? Từ Kính Dư ôm cô gái nhỏ đã xụi lơ trên bàn xuống, tắm rửa xong liền ôm về giường.

Ứng Hoan cả người bủn rủn mà chui vào trong ngực anh, đôi mắt đỏ rực, nhỏ giọng nói: "Từ Kính Dư, nếu em không thỏa mãn được anh, về sau anh có tìm người khác hay không?"

Từ Kính Dư: "....."

Anh nhìn trần nhà, cười nhẹ.

Ứng Hoan chọc anh, lăm lăm: "Đừng cười."

Từ Kính Dư thu lại nụ cười, anh không biết có phải con gái đều sẽ hỏi vấn đề này không, sau đó con trai sẽ trả lời như thế nào? Nói một câu "Anh yêu em", hay là đưa ra lời hứa đảm bảo?

Anh rũ mắt nhìn cô, lười nhác mà nói: "Nếu anh tìm người khác thì sẽ cho phép em bám anh, được không?"

Ứng Hoan: "....."

Người này.....

Thật là cái gì cũng dám nói!

Những bản khoán và kinh hoảng của cô.

Toàn bộ bị anh đánh mất.

Cả ngày, hai người cơ hồ không ra cửa, buổi tối lại tới nữa một lần, Ứng Hoan kêu trời khóc đất cũng không thoát được.

Buổi sáng ngày hôm sau, Từ Kính Dư vớt người lên, "Đi bệnh viện cùng anh."

Ứng Hoan vốn đang mơ hồ, vừa nghe liền bị dọa tỉnh, bắt lấy anh, khẩn trương hỏi: "Đi bệnh viện làm gì? Anh làm sao vậy?"

"Đi kiểm tra hàm răng."

Đỗ Nhã Hân gọi điện thoại thúc giục anh.

Ứng Hoan nhẹ nhàng thở ra: "À....."

Hai người đến bệnh viện vào buổi chiều, Ứng Hoan đã lâu không gặp Đỗ Nhã Hân, ngày hôm qua lại cùng Từ Kính Dư phát sinh chuyện kia nên luôn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Từ Kính Dư da mặt luôn luôn dày, anh nắm tay cô đi vào.

Đỗ Nhã Hân đứng ở bên ngoài, thấy bọn họ tới thì ôn nhu cười cười: "Tới rồi, Tiểu Hoan đã lâu không gặp."

Ứng Hoan thuận theo mà gọi một tiếng: "Cô."

Đỗ Nhã Hân cười, duỗi tay sờ sờ mái tóc mềm mại của cô, nhìn về phía Từ Kính Dư, thúc giục nói: "Mau đi kiểm tra hàm răng."

Từ Kính Dư: "Vâng."

Anh nhìn về phía Ứng Hoan, "Em vào phòng chờ anh?"

"Vâng."

Đỗ Nhã Hân nhin không được nói: "Đã nói con đừng ăn nhiều kẹo như vậy."

Ứng Hoan: "....."

Cô có chút kinh ngạc mà nhìn Từ Kính Dư, "Không phải bởi vì đánh xong thi đấu, mới định kỳ kiểm tra hàm răng sao?"

Từ Kính Dư nhú mi, theo bản năng muốn ngăn cản Đỗ Nhã Hân. Đỗ Nhã Hân đã mở miệng trước khi anh kịp ngăn cản: "Người khác là như thế, nó không phải, nó nghiện kẹo bạc hà, ngày nào cũng ăn kẹo, nếu không định kỳ kiểm tra thì đã sớm sâu răng."

Ứng Hoan: "....."

Cô nhìn nhìn Từ Kính Dư, nhin không được cười ra tiếng.

(Tôi nói, còn 5c nữa là hoàn chính văn rồi)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Edit: Qing Yun

Ứng Hoan cười đặc biệt vui vẻ còn sắc mặt Từ Kính Dư không quá đẹp, anh giơ tay ấn nhẹ lên đầu cô, tức giận mà nói: "Chờ anh."

Chờ anh đi rồi, Ứng Hoan vẫn nhịn không được cười, cô biết Từ Kính Dư thích ăn kẹo bạc hà, nhưng như thế nào cũng không thể tưởng được anh kiểm tra răng định kỳ là bởi vì sợ sâu răng, tưởng tượng một người được coi là quyền vương, còn thi đấu ở hạng cân 81 kg thế mà lại giống mấy bạn nhỏ phải đi kiểm tra răng, càng nghĩ càng không nhịn được cười.

Đỗ Nhã Hân nhìn cô, cười nói: "Về sau cháu khuyên nó ăn ít kẹo đi một chút."

Ứng Hoan nghĩ đến cảnh mình bị anh ép ăn kẹo bạc hà, yên lặng thu liễm ý cười, không dám chắc chắn, gật đầu nói: "Vâng, cháu sẽ thử....."

Đỗ Nhã Hân cười: "Nếu đã tới thì cô thuận tiện kiểm tra luôn cho cháu một chút."

Niềng răng đã tháo một năm, chỉ những lúc Ứng Hoan ở cùng Từ Kính Dư cô mới không đeo hàm duy trì, còn lại ngày thường đều đeo.

Lúc Đỗ Nhã Hân kiểm tra cho cô, thấy gáy và gần tai cô có dấu hôn hồng nhạt, cũng không rõ ràng, nhìn qua có thể nhận ra cô đã trang điểm để che lại rồi, nhưng có lẽ do tóc quét qua nên phần đã bị quét đi.

Bà bất động thanh sắc mà cười cười.

Kiểm tra xong, Từ Kính Dư cũng đã trở lại.

Đỗ Nhã Hân nhìn về phía Ứng Hoan, ôn nhu cười: "Buổi tối cùng Tiểu Dư đến nhà cô ăn cơm đi."

Ứng Hoan sửng sốt, nhìn về phía Từ Kính Dư, chớp chớp mắt, ám chỉ cô không muốn đi.

Từ Kính Dư liếc nhìn cô một cái, khoe miệng hơi cong: "Vâng, tối con và cô ấy cùng về."

Ứng Hoan: "....."

Người này cố ý đúng không?

Đỗ Nhã Hân vừa lòng mà cười cười: "Vậy được, mẹ sẽ về sớm, Tiểu Hoan thích ăn cái gì?"

Ứng Hoan ở trong lòng mắng Từ Kính Dư vài câu, nhìn về phía Đỗ Nhã Hân, cười cười: "Đều có thể, cháu không kén ăn."

Từ Kính Dư: "Nấu cá cho cô ấy đi."

Ứng Hoan: "....."

Đỗ Nhã Hân cười: "Thích ăn cá à? Được."

Ứng Hoan còn ngồi ở ghế trên, Từ Kính Dư kéo người đứng lên, "Đi thôi."

Hai người đi ra khỏi bệnh viện, Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, có chút u oán mà nói: "Em không phải rất muốn về nhà anh ăn cơm, lúc này anh cố ý đúng không?"

Từ Kính Dư nắm tay cô, nghiêng đầu: "Sao lại không muốn về cùng anh? Ăn bữa cơm mà thôi."

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: "Chúng ta còn nhỏ, đến nhà anh ăn cơm khác gì chính thức gặp ba mẹ? Em còn chưa có việc làm, cứ cảm thấy thế này không tốt cho lắm, đến nhà anh muốn chính thức một chút, còn muốn mua quà. Nhưng em chưa có việc, mua quà quá đắt lại có chút giả dối, nhìn qua là biết em không mua được, mua rẻ thì lại không tốt....."

Ứng Hoan suy nghĩ tương đối truyền thống, tuy rằng đã gặp qua ba mẹ anh nhưng luôn cảm thấy ăn cơm không giống như vậy.

Từ Kính Dư mở cửa xe, rũ mắt nhìn cô rồi cười khê: "Ứng Tiểu Hoan, em đã 21 tuổi, chuyện người lớn có thể làm chúng ta cũng đều làm cả rồi, còn nhỏ sao?"

Ứng Hoan mặt đỏ, thẹn quá thành giận mà nói: "Kia cũng là anh ép em làm."

Từ Kính Dư nhú mày, ánh mắt thâm trầm: "Anh ép em?"

Ứng Hoan vừa ánh mắt anh liền biết mình nói sai, nghĩ đến buổi tối còn ở cùng nhau, bảo toàn mạng sống là quan trọng nhất: "Không phải, là em tự nguyện."

"Tự nguyện làm cái gì?"

Ứng Hoan nhẫn nhục: "Em tự nguyện ngủ với anh."

Từ Kính Dư cười, vỗ vỗ đầu cô: "Lên xe."

Lên xe rồi, Ứng Hoan vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi một câu: "Nhất định phải đi sao?"

Từ Kính Dư lái ra ngoài, nhìn kính chiếu hậu, không chút để ý mà nói: "Không có việc gì, ba mẹ anh em đều gặp rồi, bọn họ rất tốt."

Ứng Hoan rũ vai, uể oải nói: "Được rồi, chúng ta đi mua đồ đi."

Cũng không thể đến tay không được.

Từ Kính Dư: "Ừ."

Lần đầu tiên hai người cùng nhau đến trung tâm thương mại, đi qua mấy cửa hàng, Ứng Hoan rất cuộc ý thức được có chút không thích hợp. Cô ngẩng đầu nhìn Từ Kính Dư, lại quay đầu nhìn bốn phía, quả nhiên phát hiện có không ít người đi đường đang nhìn bọn họ.

Có người khe khẽ nói nhỏ: "Là Từ Kính Dư sao?"

"Kính Vương và bạn gái anh ấy?"

"Đúng vậy, cậu nhìn ảnh chụp, giống nhau như đúc a!"

"Chính là bọn họ a, a a a không nghĩ tới có thể thấy bọn họ ở chỗ này!"

.....

Ứng Hoan vội vàng cúi đầu, nắm lấy ngón tay Từ Kính Dư, nhỏ giọng nói thầm: "Quên mất mấy ngày trước có tin tức về anh."

Mấy ngày hôm trước tin tức Từ Kính Dư tham gia Olympic xuất hiện khắp nơi, hơn nữa khoảng thời gian trước video phỏng vấn Ứng Trì cực kỳ nổi, làm Từ Kính Dư càng được tìm kiếm nhiều hơn, chủ yếu là anh rất đẹp trai, đã được chú ý từ trước, dù sao cũng là vận động viên quyền anh nổi tiếng.

Từ Kính Dư không quá để ý chuyện này, anh cúi đầu nhìn cô: "Chọn được chưa?"

Ứng Hoan vốn đang muốn đi dạo, nhưng nhìn tình hình này thì vẫn nên tốc chiến tốc thắng thôi. Cô nhanh chóng chọn một đôi hoa tai cùng một cái bút máy, giá cả không phải quá đắt, không để Từ Kính Dư trả tiền, nhưng cũng mất hai tháng tiền lương của cô.

Mua xong liền đi ra cửa, có mấy cô gái xô đẩy chạy đến, có chút ngượng ngùng: "Kính Vương, có thể chụp ảnh cùng anh không?"

Từ Kính Dư vừa muốn cự tuyệt thì nghe thấy một người nói: "Olympic cố lên nhé, cố gắng giành huân chương vàng."

Một cô gái khác cũng nói: "Đúng vậy, nhất định phải lấy huân chương vàng."

Lúc này, lại có mấy nam sinh đi đến, khoảng chừng 17, 18 tuổi, nhìn chằm chằm Từ Kính Dư, đáy mắt có chút kính sợ: "Kính Vương, có thể chụp ảnh chung không? Tôi đặc biệt thích quyền anh, những trận thi đấu của anh tôi đều xem hết, rất chờ mong anh chuyển sang chuyên nghiệp."

Kỳ thật Từ Kính Dư rất ít chụp ảnh chung với fans, anh nhìn bọn họ, cười một cái rồi đồng ý: "Chụp chung đi."

Anh nhìn Ứng Hoan, Ứng Hoan không phải rất muốn chụp ảnh, cô nói: "Hay là tôi chụp cho mọi người?"

Mấy cô gái sững sốt một chút, không nghĩ tới bạn gái Kính Vương hào phóng như vậy, còn giúp anh chụp ảnh với fans nữ? Mấy người nhếch miệng cười, lập tức đưa điện thoại cho cô: "Vâng ạ, cảm ơn chị."

Ứng Hoan cầm mấy cái điện thoại, có chút bất đắc dĩ: "Tôi dùng một cái điện thoại, sau đó mọi người tự chia sẻ cho nhau đi."

"Vâng vâng vâng."

Từ Kính Dư dứt tay vào túi quần, thân hình cao lớn cường tráng, tóc rất ngắn, đứng ở giữa đám người nhìn rất khốc, rất bắt mắt.

Ứng Hoan nhìn anh, cười chụp mấy tấm ảnh.

Có người muốn Ứng Hoan chụp ảnh chung, Ứng Hoan cự tuyệt. Cô còn chưa tốt nghiệp, vẫn nên khiêm tốn một chút, đỡ cho sau này mọi người nghị luận.

Cô trả điện thoại cho bọn họ, một cô gái mở ra xem, vui sướng mà nói: "Cảm ơn."

Ứng Hoan cười cười: "Không khách khí."

Từ Kính Dư đứng cách đó hai mét, nhìn cô bị mấy cô gái vây quanh, thấp giọng kêu cô: "Ứng Tiểu Hoan, cần phải đi."

Ứng Hoan ngẩng đầu, "A, vâng."

Mấy người tách ra, Ứng Hoan vội đi đến cạnh Từ Kính Dư, có người nói thầm: "Oa, tên gọi cũng thật sủng....."

"Cái kia, tâm đau quá! Vừa rồi tớ thấy trên cổ cô ấy có dấu tây....."

"A?!"

"Thật à?!"

Ứng Hoan: "!!!"

Chân cô mềm nhũn, thiếu chút nữa là không đứng vững.

Từ Kính Dư đỡ eo cô, cúi đầu nhìn cô: "Làm sao vậy?"

Ứng Hoan mặt đỏ tai hồng gãi gãi tóc, mái tóc đen nhánh kéo đến trước ngực, nắm tay anh kéo đi "Chúng ta đi nhanh đi."

Sau khi đi ra khỏi trung tâm thương mại, Ứng Hoan mới sờ sờ cổ, nhíu mày.

Từ Kính Dư bưng tỉnh, cười nhẹ.

Ứng Hoan ngẩng đầu trông anh, cười cái gì.

Mua xong đồ đã là 5 giờ, Từ Kính Dư trực tiếp đưa Ứng Hoan trở về nhà, biệt thự Từ gia ở gần bờ sông, là khu biệt thự của người giàu có.

Ứng Hoan có chút hoảng hốt, cô biết Từ Kính Dư không thiếu tiền, nhưng trước nay cô không nghĩ nhà anh có điều kiện tốt như vậy. Chủ yếu là Đỗ Nhã Hân là nha sĩ, nghề nghiệp khá bình dân, cô vẫn luôn nghĩ ba anh chỉ là thương nhân nho nhỏ, không nghĩ tới.....

Chính mình đây là bắt được phú nhị đại?

Đi vào sân của Từ gia, cô bỗng nhiên khẩn trương, Từ Kính Dư xoa nhẹ lên gáy cô, "Chỉ có ba mẹ anh và dì giúp việc, em không cần khẩn trương."

"Từ Kính Dư, đồ em vừa mua có ổn không?"

"Rất tốt."

"Thật vậy sao?"

"Thật sự."

Ứng Hoan mím môi, vẫn rất khẩn trương.

Từ Kính Dư xoa bóp vành tai cô, cười khẽ ra tiếng: "Hoảng cái gì, lại không phải chưa từng gặp."

Ứng Hoan nhỏ giọng nói: "Anh không hiểu....."

Từ Lộ Bình và Đỗ Nhã Hân đều ở phòng khách, thấy bọn họ trở về, Đỗ Nhã Hân đứng lên vẫy tay với Ứng Hoan: "Lại đây ngồi, đợi chút liền có thể ăn cơm."

Ứng Hoan có chút câu nệ: "Cô ạ."

Đỗ Nhã Hân cười cười: "Cô vào bếp xem cá nấu xong chưa."

Ứng Hoan vội nói: "Cháu cũng đi."

Đỗ Nhã Hân sờ sờ tóc cô, thật là mềm.

"Không cần, cháu cứ ngồi đi."

Từ Kính Dư dẫn cô đến sô pha, Ứng Hoan ngoan ngoãn chào: "Cháu chào chú."

Từ Lộ Bình nhìn Ứng Hoan, mỉm cười nói: "Không cần khẩn trương, cứ coi đây là nhà mình là được."

Ứng Hoan vội nói: "Vâng."

Từ Lộ Bình biết việc trong nhà Ứng Hoan, cũng xem qua video phỏng vấn Ứng Trì lúc trước, có ấn tượng rất sâu sắc về Ứng Hoan và Ứng Trì, ông rất thích cô bé này, mềm mại kiên cường.

Cô bé hai mươi tuổi có thể làm được như vậy, thật sự rất ít, phóng mắt nhìn lại, con gái của bạn ông rất ít người so được với cô.

Ông không biết phải nói chuyện với cô gái nhỏ thế nào, sợ cô xấu hổ nên nói: "Chú đi thư phòng, còn một số việc chưa xong."

Người đều đi rồi, phòng khách chỉ còn lại có Ứng Hoan và Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư lười nhác dựa vào sô pha, từ túi quần lấy ra một cái kẹo bạc hà, mới vừa xé vỏ, Ứng Hoan liền nhìn qua, nhỏ giọng nói: "Anh còn ăn kẹo à? Thế nào cũng sâu răng cho coi."

Từ Kính Dư: "....."

Ứng Hoan cười tủm tỉm mà nói: "Chỉ có bạn nhỏ mới sâu răng."

Từ Kính Dư: "....."

Anh rũ mắt liếc cô, nhàn nhạt nói: "Ai là bạn nhỏ?"

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Edit: Qing Yun

Ở trong lòng Ứng Hoan, Từ Kính Dư là một người thành thực, ai có thể nghĩ người như vậy lại thích ăn kẹo cơ chứ?

Cô cười lộ hai cái răng nanh, giơ tay ra: "Nói anh đó, bạn nhỏ mới thích ăn kẹo, đưa cho em."

Từ Kính Dư cười, hàm răng trắng chính tề, anh bóp cái kẹo, nướng mày nói: "Đã bóc vỏ, không thể lãng phí."

Anh quả thật có chút nghiện kẹo bạc hà, một ngày không ăn sẽ khó chịu, bắt đầu từ khi nào thì không rõ, hồi mười lăm mười sáu tuổi, những nam sinh bên cạnh anh bắt đầu học hút thuốc, anh cũng thử qua vài lần, ngẫu nhiên sẽ hút một chút. Nhưng thuốc lá và rượu không tốt với vận động viên, anh hút rất ít nên chuyển sang ăn kẹo bạc hà, ban đầu chỉ cảm thấy ăn cái này có thể tỉnh táo, còn có thể làm người bình tĩnh.

Dần dà liền quen luôn hương vị này.

Kỳ thật, ăn nhiều đã có chút miễn dịch, nhưng thói quen này không đổi được, giống như nghiện thuốc lá, một người đàn ông mà nói nghiện ăn kẹo thì đúng là rất khó nghe. Đỗ Nhã Hân là nha sĩ, đặc biệt chú ý sức khỏe hàm răng của người nhà, ngoài kiểm tra ở ngoài, bình thường anh đều phải đến phòng khám để khám răng.

Từ Kính Dư xoa xoa đầu cô, trực tiếp nhét kẹo vào trong miệng mình.

Ứng Hoan trừng hăn: "Anh chơi xấu!"

Từ Kính Dư ngậm kẹo trong miệng, không quan tâm cô có mắng mình hay không, anh nắm cằm cô rồi cúi đầu hôn.

Ứng Hoan: "!!!"

Quá lớn mật! Nếu chẳng may bị nhìn thấy thì làm sao bây giờ?!

Cô kinh hoàng, đôi mắt trừng lớn, tay chân đều bắt đầu giãy giụa, trong miệng phát ra tiếng "ừm" kháng nghị, Từ Kính Dư cắn môi cô, thừa dịp cô há miệng liền đẩy kẹo sang.

Đỗ Nhã Hân bưng cá từ phòng bếp đi ra, nhìn ra phòng khách thì thấy Từ Kính Dư đang bắt nạt con gái nhà người ta, bà lại lui trở về.

Dì Trương nghi hoặc: "Làm sao vậy?"

Đỗ Nhã Hân mắt trợn trắng, mắng: "Đúng là tiểu súc sinh."

Dì Trương: "....."

Bà nhìn thoáng qua bên ngoài.

Từ Kính Dư đã buông Ứng Hoan ra, anh giơ tay ra phía trước, cười đến rất xấu: "Cho em kẹo."

Ứng Hoan không rảnh lo vị cay đắng trong miệng, hoảng loạn nhìn xung quanh. Không có ai, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Lại vội rút một tờ giấy ăn rồi nhả kẹo ra ném vào thùng rác.

Cô nhìn bàn tay đang giơ ra trước mặt, trực tiếp đập một cái

Bộp ——

Từ Kính Dư giật giật khóe miệng: "Tay đau không?"

Ứng Hoan nhíu mày: "Anh bắt nạt em."

"Có thể ăn cơm rồi."

Đỗ Nhã Hân một lần nữa bưng cá ra, nhìn thoáng qua phòng khách.

Ứng Hoan vội đứng lên, "Vâng."

Cô không hề phản ứng lại Từ Kính Dư, đi đến phòng bếp muốn giúp, lại bị Đỗ Nhã Hân tổng cổ ra ngoài, "Phỏng tay, cháu đi ngồi đi, không cần cháu giúp đâu."

Ứng Hoan mặt ửng đỏ, cô cảm thấy Đỗ Nhã Hân giống như đối xử với cô quá tốt, cô lấy bát xuống, giải thích: "Không đâu ạ, cháu ở nhà cũng làm cơm."

Đỗ Nhã Hân cười tủm tỉm nhìn cô: "Cháu còn nấu cơm sao, hiện tại con gái biết nấu cơm không nhiều lắm, Từ Kính Dư nhật được bảo bối rồi."

Ứng Hoan càng ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Làm được nhưng không phải ăn rất ngon."

Đỗ Nhã Hân nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, lại nghĩ đến một ít việc, nhin không được mắng câu: "Con đừng có bắt nạt Ứng Hoan."

Từ Kính Dư nhướn mày, nhìn về phía Ứng Hoan, lười biếng nói: "Con đau cô ấy còn không kịp, sao có thể bắt nạt cô ấy?"

Ứng Hoan: "....."

Cô không biểu mang cơm ra ngoài, trực tiếp đạp lên chân anh, còn lặng lẽ dùng sức nghiền một chút.

Đừng nói chuyện lung tung.

Từ Kính Dư nhíu mày nhíu, quay đầu lại nhìn cô một cái, lại cười.

Một lát sau, Từ Lộ Bình cũng đi đến.

Tình huống trong nhà Ứng Hoan như thế nào Từ Lộ Bình và Đỗ Nhã Hân đều rất rõ ràng, cũng không có gì để hỏi, một bữa cơm ăn đặc biệt hài hòa. Trước khi đi, Ứng Hoan mang đồ mình mua ra tặng hai người, Đỗ Nhã Hân đưa cho Từ Kính Dư một cái túi giấy, "Cho con."

Về đến nhà, Từ Kính Dư kéo cô vào phòng tắm.

Ứng Hoan giãy giụa, hiện tại cô đã có bóng ma tâm lý với cái bồn rửa tay trong phòng tắm rồi.

Bồn rửa tay trong phòng tắm của nhà Từ Kính Dư là định chế, độ cao cùng độ rộng đều rất chú ý, rất hợp với chiều cao của anh, giống như anh cố ý làm vậy để bắt nạt người ta.

Từ Kính Dư kéo cô vào, tay ấn lên eo cô, thấp giọng nói: "Đừng nhúc nhích."

Anh muốn cô không nhúc nhích, cô liền không động đậy nổi.

Ứng Hoan nhỏ giọng nói: "Từ Kính Dư, đêm nay không muốn ở chỗ này....."

Từ Kính Dư lấy đồ trong túi ra, nhìn về phía gương, cô gái nhỏ trong ngực đỏ bừng mặt, anh nhìn không được vui vẻ, "Anh nói muốn làm cái gì sao?"

Ứng Hoan ngẩng đầu, lúc này mới thấy đồ trên tay anh, là một cái hộp gấm.

Cô nhìn không được mặt đỏ.

Từ Kính Dư mở hộp lấy ra một cái vòng cổ, vòng cổ có một con cá vàng rất sống động. Ứng Hoan sững sốt một chút, Từ Kính Dư gạt tóc của cô ra phía sau, giúp cô đeo vòng cổ lên.

Anh đặt cầm lên trên đỉnh đầu cô, nhìn về phía gương, khóe miệng hơi nhếch lên: "Thích không?"

Ứng Hoan nhìn gương, sờ sờ con cá vàng kia, "Có, rất thích."

Cô lại nhìn về hai hộp hỏi còn lại: "Hai cái kia là cái gì?"

Từ Kính Dư cầm lấy một cái khác hộp, "Cái này là lắc tay."

Anh mở hộp ra, bên trong là hai cái lắc tay có treo hình cá vàng, một hồng một trắng, rất tinh xảo.

Ứng Hoan nhìn hai con cá kia, đôi mắt có chút đỏ.

Từ Kính Dư cầm cái hộp còn lại, "Đây là mẹ anh cho em."

Anh không hiểu trang sức, cho nên nhờ Đỗ Nhã Hân tìm nhà thiết kế giúp mình thiết kế, bản thiết kế anh xem trước rồi mới làm. Anh xem vòng ngọc kia, màu sắc rất đẹp, nhìn là biết ngọc tốt.

Đỗ Nhã Hân thích ngọc, cũng mang ngọc, nói ngọc dưỡng người.

Từ Kính Dư đặt tay Ứng Hoan vào tay mình, tay cô rất đẹp, làn da trắng nõn, mười ngón tay thon dài. Anh đeo vòng cho cô, cười cười: "Mắt thẩm mỹ của mẹ anh rất tốt."

Ứng Hoan một lần nhận luôn ba món quà, có chút không biết làm sao, cô xoay người trong lòng anh, ngẩng đầu nhìn anh: "Sao đột nhiên muốn tặng quà cho em?"

"Trước tiên là đưa quà sinh nhật, năm nay sinh nhật em có lẽ anh không ở bên em được."

Ngày mai Từ Kính Dư phải đi, tháng 7 bắt đầu chuẩn bị thi đấu, hơn nữa anh dường như rất ít tặng quà cho cô.

Ứng Hoan ôm cổ anh, nhỏ giọng nói: "Em cũng chưa tặng gì cho anh mà."

Từ Kính Dư khẽ cười: "Em không phải là món quà tốt nhất sao?"

Những lời này phần nhiều là ý lưu manh, Ứng Hoan cắn cắn môi, eo bị ôm chặt, cả người bị nâng lên. Cô ngốc một chút, tay còn ôm bờ vai của anh, người đó đã đẩy hai chân cô ra, cúi đầu hôn cổ cô.

Ứng Hoan nhắm mắt lại, hơi hơi thở dốc: "Từ Kính Dư, anh thích nơi này như vậy sao?"

Từ Kính Dư dừng một chút, nhìn lướt qua gương, tóc Ứng Hoan rất dài cũng rất mềm, đuôi tóc quăn tự nhiên. Cô rất xinh đẹp/ mái tóc dài xõa tung trên vai, làn da trắng nõn, cực kỳ kích thích ánh mắt.

Đàn ông luôn có chút sở thích đặc biệt, từ lần bắt nạt cô ở Tam Á, anh liền có chút nghiện tư thế này.

Hai ngày nay hai người đao thật kiếm thật tổng cộng làm ba lần, đối với Từ Kính Dư thì thật sự không đủ thỏa mãn, nhưng anh đau lòng cô nên dù sắp phải xa nhau cũng không làm quá nhiều. Chỉ là vẫn phóng túng hơn hôm qua, cũng không biết qua bao lâu, anh ôm cô gái trong lòng ra ngoài, kéo qua chần đấp lên, cúi người cắn tai cô: "Còn gọi anh là bạn nhỏ không?"

Ứng Hoan run lên, đầu chui vào chần, không nói lời nào.

Từ Kính Dư thấy cô không trả lời thì kéo cô ra, chân Ứng Hoan mềm nhũn, muốn đá anh một cái nhưng không đủ sức lực, chỉ có thể ngẩng đầu trừng anh: "Từ Kính Dư, anh đừng quá đáng, gì mà nữ vương chứ, em sớm thành....."

"Thành cái gì?"

"....."

Từ Kính Dư tách hai chân cô ra quấn quanh eo anh, hàm dưới nâng nâng, lưỡi biếng nói: "Cho em phản công, em làm được không?"

Hai người đều chưa mặc quần áo, thân thể Ứng Hoan cứng đờ, lại nhịn không được nhào lên cắn miệng anh.

Từ Kính Dư cười, để cô cắn đủ, xoa nhẹ gáy cô, thấp giọng nói: "Ứng Tiểu Hoan, tháng tám đi xem anh thi đấu, anh sẽ lấy huy chương vàng cho em."

Để anh trở thành kiêu ngạo của em.

.....

Ngày hôm sau, Từ Kính Dư thần thanh khí sáng mà đứng ở mép giường, kéo chăn xuống, vượt khuôn mặt đỏ ửng của cô, "Anh đi đây."

Ứng Hoan trời chưa sáng lại bị người xách lên lăn lộn một hồi, chờ kết thúc cũng đã hửng sáng, cả người mềm nhũn, cô mê mang nhìn anh: "Vâng....."

Cô nghĩ nghĩ, nhịn không được cắn giận anh: "Từ Kính Dư, anh nhất định phải lấy được huy chương vàng, anh mà không lấy được thì em chính là người có tội nhất."

Từ Kính Dư bật cười, "Ừ."

Ứng Hoan lại ngủ một giấc, tỉnh lại đã 11 giờ.

Cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Chu Bách Hạo gọi điện thoại hẹn gặp cô.

Hai người đến khu nghỉ ngơi của câu lạc bộ, Chu Bách Hạo đưa chi phiếu cho Ứng Hoan, mỉm cười nói: "Đây là tiền câu lạc bộ bồi thường cho Ứng Trì, thật đáng tiếc cậu ấy không thể dự thi."

Ứng Hoan tiếp nhận, nhấp môi, cô biết câu lạc bộ sẽ cho Ứng Trì một số tiền, nhưng tiền này lấy không quá vui vẻ, cô rũ xuống mắt, "Cảm ơn Chu tổng."

Chu Bách Hạo thở dài: "Các người cũng đừng quá chán nản, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi."

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh ta, hỏi: "Có bao nhiêu tiền? Không cần ký tên sao?"

"Không cần, mọi thủ tục anh đều làm rồi, em cầm tiền là được, câu lạc bộ sẽ không bạc đãi đội viên."

"Cảm ơn."

Ứng Hoan không hỏi lại.

Chờ Chu Bách Hạo đi rồi, cô cầm xem số tiền.

Lúc cô nhìn thấy số tiền nhận được liền chấn kinh, đếm đi đếm lại thì đúng là 200 vạn, không phải cô hoa mắt.

Ứng Hoan lập tức gọi điện thoại cho Chu Bách Hạo, điện thoại vừa chuyển được liền hỏi anh ta có phải đã thêm lộn một số 0 hay không.

Chu Bách Hạo ngồi ở ghế sau xe, không nghĩ đến cô sẽ gọi hỏi nhanh như vậy, anh ta biết Ứng Hoan thông minh, Từ Kính Dư kêu anh ta làm việc này vốn đã rất khó. Anh ta tựa lưng vào ghế ngồi, có chút buồn rầu mà cào chóp mũi, tận lực bình tĩnh mà nói: "Không có, chính là nhiều như vậy, không cần suy nghĩ nhiều."

Ứng Hoan nhíu mày, không quá tin tưởng: "Như thế nào sẽ nhiều như vậy?"

Cô vốn nghĩ có 10 vạn, 20 vạn đã vượt qua suy nghĩ của cô, 200 vạn thật sự quá nhiều, Ứng Hoan nghĩ nghĩ, cứ cảm thấy không đúng, một suy đoán nhảy ra trong đầu.

"Chu tổng, anh nói thật đi, tôi biết câu lạc bộ không có khả năng trả nhiều tiền như vậy."

Ứng Hoan cho rằng Chu Bách Hạo khẳng định sẽ không trực tiếp nói cho mình, cô còn chuẩn bị sẵn lời nói để đối phó. Giây tiếp theo, Chu Bách Hạo liền trực tiếp xác minh suy đoán của cô, anh ta nhàn nhạt mà cười: "Em coi như Từ Kính Dư đưa trước một phần sính lễ đi"

Bán đứng anh em, không lưu tình chút nào.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Edit: Qing Yun

Chu Bách Hạo cúp điện thoại, cực kỳ thoải mái mà cười cười, có loại khoái cảm báo được thù lớn, vợ của ai thì người đó đau đầu thôi.

Ứng Hoan cầm điện thoại, hít một hơi thật sâu, đi ra khỏi ngân hàng, ngàng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời giữa trưa có chút chói mắt, cổ gơ tay che đầu, lắc tay cá vàng trượt xuống, hai con cá vàng như có sinh mệnh, nhẹ nhàng mà đong đưa, thân mật khăng khít.

Cô cong mắt, không tiếng động cười.

Ứng Hoan về nhà Từ Kính Dư một lần, cất tiền vào ngăn tủ.

Buổi tối, Ứng Hoan biến mất hai ngày cuối cùng cũng trở lại trường học, đến nhà ăn cùng Ứng Trì và Chung Vi Vi, không biết Chung Vi Vi đã nói với Ứng Trì thế nào, hai ngày này Ứng Trì cũng không tìm Ứng Hoan.

Học kỳ này bắt đầu, Ứng Trì liền thành người nổi tiếng ở trường học, đi đến chỗ nào cũng trở thành tiêu điểm, đi ăn một bữa cơm đều có người nhường chỗ ngồi cho cậu, giống như cậu là người khuyết tật, Ứng Trì đặc biệt khó chịu, nhưng không làm gì được.

Thiếu niên trở nên trầm mặc hơn rất nhiều, Ứng Hoan và Chung Vi Vi không biết phải làm thế nào.

Ba người ngồi xuống, Ứng Trì thấy lắc tay trên tay Ứng Hoan, nhìn thấy hai con cá vàng, nhin không được hừ một tiếng.

Đêm đó, Từ Kính Dư nhận được một tin nhắn của tiểu tổ tông.

【 cầm thú!!! 】

Sau đó, anh phát hiện mình bị kéo đen.

Từ Kính Dư: "....."

Anh chụp màn hình gửi cho Ứng Hoan.

Khi đó Ứng Hoan mới vừa tắm rửa xong, Khương Manh không biết đã đi nơi nào, Chung Vi Vi và Lâm Tư Vũ thừa dịp không có người liền bắt quái tình hình sinh hoạt ba ngày hai đêm của cô, Lâm Tư Vũ cười tủm tỉm: "Rốt cuộc thế nào? Hài hòa không?"

Chung Vi Vi cũng tò mò mà nhìn về phía Ứng Hoan, thúc giục hỏi: "Nói đi."

Ứng Hoan dựa vào ghế, ngẩng đầu nhìn đỉnh giường, Lâm Tư Vũ thấy vòng cổ và lắc tay của cô, tiến lên phía trước xem hoa tai cô, "Thật tinh xảo, đến vậy cá cũng rõ luôn."

Lúc tắm rửa Ứng Hoan đã búi tóc lên, nhớ tới dấu vết Từ Kính Dư lưu lại trên cổ, bỗng nhiên lui về phía sau, kéo dây buộc tóc xuống, cúi đầu hàm hồ nói: "Ừ, đúng vậy, thấy được rõ ràng....."

Lâm Tư Vũ nhìn cổ cô, sờ sọng mặt cô một phen, hừ cười: "Đừng dấu, đều đã thấy, tình hình chiến đấu rất thảm thiết nha."

Ứng Hoan: "....."

Lâm Tư Vũ ngồi dậy, cười tủm tỉm nhìn cô.

Ứng Hoan xấu hổ đến đỏ mặt, sờ sờ cổ, khụ một tiếng: "Cũng không khác các cậu đoán là mấy....."

Tháng tư, báo thể thao đưa tin ——

Trần Sâm Nhiên, thành viên đội Quyền Anh Trung Quốc đã giành được vị trí cuối cùng tham gia Olympic.

Ảnh chụp của tin tức, thiếu niên trầm mặc nhìn màn ảnh, khóe miệng là mang theo ý cười nhàn nhạt, đáy mắt ẩn ẩn có chút ngạo khí.

Thời điểm Ứng Hoan nhìn thấy tin tức này, tự đáy lòng cũng vui vẻ thay cậu ta.

Ứng Trì tuy rằng chưa nói cái gì, nhưng trong lòng cậu hẳn là cao hứng, đồng thời, cảm giác cằn cào ruột gan, không cam lòng lại nhảy ra, thật lâu không thể bình tĩnh.

Trung tuần tháng 7, đội quyền anh Trung Quốc chuẩn bị cho thi đấu.

Buổi tối, Từ Kính Dư tắm rửa xong thì nhìn nhìn thời gian, hiện tại trong nước đang là buổi chiều, nghỉ hè Ứng Hoan đã tham gia lớp học Đức, anh nhớ rõ lúc này cô không có tiết học, nhắn tin hỏi cô ở đâu, cô gái nhỏ trả lời rất nhanh, nói đang ở câu lạc bộ.

Ứng Hoan vẫn làm thêm ở câu lạc bộ, trong đội có không ít người mới, bọn họ đi theo tiền bối gọi cô bác sĩ nhỏ, rõ ràng cô hơn tuổi bọn họ, thiếu niên mười tám mười chín tuổi cứ gọi cô như thế không thấy ngại sao?

Cô đã nói chuyện này với Từ Kính Dư, Từ Kính Dư nhớ tới dáng vẻ của cô, lại nhớ tới tình địch kém tuổi trước kia, lãnh đạm nói: "Cách xa bọn họ một chút."

Ứng Hoan thấy cuộc gọi video, cô đi đến quầy bar mới chấp nhận.

Từ Kính Dư có chút lười biếng mà dựa vào ghế, tóc còn có chút ướt át, anh thấy cô gái trong video, khoe miệng cong một chút: "Vé máy bay và phòng khách sạn đều đã đặt cho em rồi, đến lúc đó cùng ba mẹ anh đến đây."

Vé máy bay, vé vào cửa và phòng khách sạn, Từ Kính Dư đều sắp xếp cả rồi, tháng 8 sẽ bắt đầu thi đấu, Ứng Hoan, Ứng Trì cùng với Chung Vi Vi đều sẽ đến xem, ba mẹ Từ Kính Dư cũng sẽ đi cùng.

Nghĩ đến đây, Ứng Hoan liền có chút nhiệt huyết sôi trào, "Vâng."

Có lẽ là đêm khuya cùng với nỗi nhớ nhưng trong thời gian qua, Từ Kính Dư nhìn cô, thấp giọng: "Tiểu Kim Ngư, bản tim cho anh?"

Ứng Hoan nhìn nhìn bốn phía, vận động viên đang huấn luyện, không có mấy người chú ý đến mình, cô chớp chớp mắt: "Vâng, anh chờ một chút....."

Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn ôm di động bước nhanh tới phòng nghỉ.

Cô đóng cửa lại.

Từ Kính Dư nhìn ra đây là gian phòng anh thường dùng, nhin không được cười nhẹ ra tiếng: "Ứng Tiểu Hoan, em như vậy khiến anh nghĩ mình đang làm việc không thể để người nhìn thấy."

Ứng Hoan mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Bị người thấy không tốt, có chút ngu đần."

Từ Kính Dư nâng nâng cằm: "Để xa một chút, anh muốn nhìn nhiều hơn."

Ứng Hoan tìm chỗ đặt điện thoại, sau đó lùi về phía sau.

Cách video bản tim làm cô cảm thấy có chút thẹn, nhưng nghĩ đến anh sắp thi đấu, lại không đành lòng cự tuyệt. Cô gái nhỏ mặc đồng phục của đội, sau khi bỏ niềng răng thì càng xinh đẹp, cười một chút thôi liền giống một bức họa.

Cô cong tay, tươi cười diễm mỹ, gửi cho anh một trái tim thật to.

Từ Kính Dư dùng tay vuốt ve video, nhớ tới câu hỏi ban nãy của phóng viên, họ hỏi anh có tự tin giành giải quán quân không. Từ Kính Dư đương nhiên nói có, anh nhìn Ứng Hoan, thuận miệng hỏi: "Ứng Tiểu Hoan, nếu anh thua, em có thất vọng không?"

Ứng Hoan sửng sốt một chút, tiến đến gần điện thoại, nhẹ nhàng lắc đầu: "Sẽ không."

Từ Kính Dư nhướn mày, muốn hỏi cô ——

Là sẽ không thất vọng, hay là sẽ không thua?

Từ Kính Dư nhìn cô, lời nói đã tới bên miệng nhưng vẫn không nói ra.

Ứng Hoan cầm di động, kiên định mà nói: "Anh sẽ không thua."

Từ Kính Dư dừng một chút, lười biếng mà nâng tay ra dấu OK, "Bảo bối nhỏ, nghiêm túc như vậy làm gì, em ở đây, anh khẳng định không thể thua."

Ứng Hoan bĩu môi, không phải anh hỏi sao?

Anh nhướn mày cười: "Nhớ anh không?"

Ứng Hoan gật đầu: "Nhớ." Dừng một giây, nói thêm một câu, "Đặc biệt nhớ."

Từ Kính Dư trong lòng mềm nhũn, an tĩnh mà nhìn cô vài giây, nhớ cô đến tâm ngứa, muốn kéo cô từ màn hình đến ôm thật chặt, hôn cô thật mạnh. Anh có chút không dám nghĩ, nếu thật sự để cô đi nước Đức, mấy tháng thậm chí một năm thấy không gặp mặt thì phải chịu tra tấn thế nào?

Vừa rồi thiếu chút nữa anh đã nói ra miệng, nếu anh thắng, có thể đi Mỹ cùng anh được không.

Chính là, anh lại cảm thấy, tình yêu của anh không thể trở thành lý do trói buộc cô.

Cô tự do, độc lập, cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Từ Kính Dư không đành lòng ép cô.

Đầu tháng 8, Olympic khai mạc, đài truyền hình và internet đưa tin tình hình thi đấu của các đội tuyển Trung Quốc, nhân dân cả nước đều chú ý đến Olympic, đội Trung Quốc đã giành được mấy huy chương vàng, huy chương bạc và cả huy chương đồng.

Giữa tháng 8 sẽ bắt đầu thi đấu Quyền Anh.

Ứng Hoan và bọn Ứng Trì đến trước ngày thi đấu 3 ngày, dù đã đến rồi, cô và Từ Kính Dư cũng không được gặp mặt, chỉ có thể chờ đến hiện trường thi đấu mới có thể nhìn thấy anh.

Thi đấu quyền anh chọn phương thức đơn giản mà thô bạo, rút thăm chọn đối thủ, không phân mạnh yếu.

Một trận thi đấu có 4 hiệp, mỗi hiệp 2 phút, giữa mỗi hiệp sẽ nghỉ ngơi 1 phút.

So sánh với WSB và APB thi đấu 5 hiệp, 4 hiệp sẽ tiết kiệm sức lực hơn, nhưng áp lực sẽ càng lớn.

Thi đấu quyền anh không được chú ý nhiều như bơi lội và điền kinh, nhưng năm nay bởi vì Từ Kính Dư dự thi nên độ chú ý cao hơn trước rất nhiều. Ngày diễn ra trận bán kết, không hề ngoài dự kiến, Từ Kính Dư đánh thẳng vào chung kết. Trần Sâm Nhiên cũng tiến vào trận chung kết, nhưng còn Thạch Lỗi, bởi vì kết quả dựa vào điểm mà trọng tài cho nên đành tiếc nuối dùng ở trận bán kết, đồng giả ba, lấy được huy chương đồng ở hạng cân 69kg.

Ở trên quyền đài, trọng tài cho điểm là quan trọng nhất, nhưng có đôi khi trọng tài cho điểm làm người khó hiểu.

Trong lòng Thạch Lỗi tràn đầy hi vọng mình sẽ thắng, vui vẻ chờ trọng tài giơ tay mình lên, nhưng trọng tài lại cầm tay đối thủ, biểu cảm kinh ngạc của anh ta khiến người xem cũng đau lòng.

Cho dù tổ huấn luyện viên đi bàn bạc cũng khó sửa kết quả.

Thạch Lỗi tiếc nuối bị loại trừ, vô duyên với huy chương vàng.

Anh ta đứng ở trên Quyền Đài, dùng sức lau nước mắt, cảm giác tuyệt vọng này khiến người xem cũng thấy khó chịu.

Ứng Hoan ngồi ở thính phòng, trong lòng khó chịu, Đỗ Nhã Hân ngồi bên cạnh cô, nhin không được mắt: "Sao lại có loại trọng tài thiếu năng trí tuệ này, hy vọng lúc Tiểu Dư thi đấu không gặp phải trọng tài ngớ ngẩn."

Từ Lộ Bình an ủi bà: "Sẽ không sao đâu, em đừng có gấp."

Đỗ Nhã Hân: "Có thể không vội sao? Vận khí của Tiểu Dư thật đen, lần nào cũng có thể gặp đối thủ phạm quy, mấy lần bị thương nặng rồi, nếu thật gặp phải mấy thằng ngốc thì không phải sẽ uổng phí bao nhiêu năm nỗ lực à?"

Ứng Hoan: "....."

Cô như thế nào cũng không nghĩ tới bác sĩ Đỗ ôn nhu tri thức cũng sẽ mắng người....

Loại tương phản này khiến cô cảm thấy thật dễ thương, cô nhịn không được cười, rốt cuộc biết được tính cách của Từ Kính Dư làm sao mà hình thành.

Trận chung kết ngày đó, hạng cân 75kg kết thúc, Trần Sâm Nhiên giành được huy chương bạc.

Hạng cân 81 kg chính thức bắt đầu, đối thủ của Từ Kính Dư là tuyển thủ Miguel của đội Cuba, hai người đều là tuyển thủ thuận tay trái, vì lần thi đấu ở WSB Từ Kính Dư thua Miguel nên trận đấu lần này rất được chú ý.

Từ Kính Dư mặc chiến bào màu đỏ chạy chậm ra ngoài, thân hình cao lớn mạnh mẽ, cơ bắp rắn chắc, sau khi huấn luyện viên cởi chiến bào cho anh, thính phòng liền vang lên tiếng hét chói tai: "Kính Vương cố lên! Lấy huy chương vàng!"

"Kính Vương cố lên! Nhất định đánh bại anh ta! Anh có thể!"

"Kính Vương tuyệt nhất! Huy chương vàng dựa vào anh!"

"Kính Vương lấy quán quân! Anh mạnh nhất!"

Từ Kính Dư đi lên quyền đài, anh nhìn thoáng qua thính phòng, ánh mắt dừng ở vị trí nào đó.

Ứng Hoan cơ hồ đứng lên ngay khi ánh mắt anh quét tới, cô nhìn anh trên quyền đài, cả người nhiệt huyết sôi trào, cũng mặc kệ âm thanh của mình có bị át đi hay không, càng mặc kệ anh có nghe thấy hay không_____

Cô giơ tay lên làm loa, ra sức kêu: "Kính Vương! Anh là quán quân!"

Sau đó, cô giơ tay vòng lên đỉnh đầu tạo thành trái tim.

Gửi tình yêu đến Kính Vương.

Khoảng cách có chút xa, Từ Kính Dư không nghe được cô nói gì, cũng không nhìn rõ khẩu hình miệng của cô, nhưng anh thấy được trái tim cô làm, cũng có thể cảm nhận được tâm tình giờ phút này của cô.

Một giây kia, anh cảm thấy cả người tràn ngập ý chí chiến đấu, máu trong người như sôi trào.

Anh đặt tay trái ở bên môi sau đó hướng cô giơ lên.

Khóe miệng chàng trai khẽ nhếch, tự tin tưởng hoàng, khí tràng hoàn toàn bộc lộ.

"Oa oa oa! Kính Vương đẹp trai chết mất!"

"Này có tính là hôn gió không?"

Ứng Hoan cũng suy nghĩ, là hôn gió sao? Cô cong cong khóe mắt, lại hưng phấn tiếp tục bắn tim. Đại khái mọi người không tưởng được cô sẽ làm như thế, đều sửng sốt, đặc biệt là Ứng Trì.

Đây là lần đầu tiên Ứng Hoan bắn tim cho người khác trước mặt cậu, cậu nhin không được hừ một tiếng.

Chung Vi Vi quay đầu nhìn cậu, cười tủm tỉm sờ đầu cậu, nhỏ giọng nói: "Đừng nhỏ mọn như vậy, chị em là bạn gái Kính Vương, bắn tim cho cậu ấy là chuyện thiên kinh địa nghĩa." Cô dừng một chút, "Nếu em muốn được bắn tim, về sau bạn gái em sẽ cho em."

Ứng Trì nhìn cô ấy, gãi gãi đầu, bên tai ửng đỏ, "Vâng, em không tức giận..." Cậu dừng một chút, lại giải thích, "Em không keo kiệt."

Trên Quyền Đài, Từ Kính Dư cùng Miguel đang để trọng tài kiểm tra, sau đó chờ đợi trọng tài tuyên bố thi đấu bắt đầu, sắc mặt trầm tĩnh, ánh mắt sắc bén, chuyên chú đến đáng sợ, cả người tiến vào trạng thái thi đấu.

Trong khoảng thời gian này, Từ Kính Dư vì đánh bại Miguel mà tiến hành chuyên môn huấn luyện, anh chuẩn bị đầy đủ, cũng có cũng đủ tự tin.

Quan trọng nhất chính là, Ứng Hoan ở đây khiến cho ý chí chiến đấu và mong muốn chiến thắng của anh kích phát hoàn toàn, anh muốn lấy huy chương vàng thế giới cho cô, muốn trong lòng cô chỉ có anh.

Thi đấu bốn hiệp, cuối trọng tài cũng giơ tay trái của Từ Kính Dư lên.

Trên sân thi đấu, cờ đỏ năm sao tung bay.

Từ Kính Dư đứng ở bậc quán quân, anh hôn lên mặt huy chương, khoe môi nhàn nhạt cười, ánh mắt quét về phía thính phòng, theo bản năng muốn tìm cô gái của anh.

Dưới Thính phòng, Ứng Hoan vẫy vẫy quốc kỳ nhỏ trong tay, kích động đến đôi mắt đỏ lên, cô nhìn anh đứng trên bục nhận giải, ánh mắt sáng lên, nhiệt huyết sôi trào, chưa bao giờ cảm thấy kiêu ngạo như thế.

Cũng có một khắc hoảng hốt.

Người đàn ông lóa mắt này, là của cô.

Chân thật, chỉ thuộc về cô.

.....

Lễ trao giải kết thúc, Ứng Hoan nhìn đoàn người đang đi khỏi khu trao giải, Từ Kính Dư khoác quốc kỳ, đeo huy chương vàng trước ngực, mặc đồng phục của đội tuyển quốc gia, thật vất vả thoát khỏi phóng viên, nói mấy câu với huấn luyện viên rồi đi về phía cô.

Trần Sâm Nhiên là huy chương bạc, độ chú ý không bằng Từ Kính Dư, so với Từ Kính Dư thì cậu ta còn thoát thân ra khỏi đám phóng viên sớm hơn, cậu ta nhìn về phía thính phòng, thấy Ứng Hoan và mấy người Ứng Trì đứng ở nơi đó. Sờ sờ huy chương vàng trước ngực, cậu ta mang theo tâm tình khẩn trương mà bước đến đó.

Từ Kính Dư nhìn Trần Sâm Nhiên đi trước mình, hơi hơi mày, chân bước nhanh hơn.

Trần Sâm Nhiên đi đến trước mặt Ứng Hoan, trầm mặc khẩn trương mà nhìn cô, tiếng nói khô khốc gian nan: "Ứng, Hoan....."

Ứng Hoan không quá để ý cậu ta kêu mình cái gì, thấy huy chương bạc trước ngực cậu ta thì dựng thẳng lên hai ngón tay cái quơ quơ, cười xem hằm, chân thành mà khen: "Cậu rất tuyệt."

Một khắc kia, Trần Sâm Nhiên bỗng nhiên đỏ mắt, cậu nhìn răng nanh đặc biệt đáng yêu của cô, những cảm xúc không thể hiểu nổi trước kia bây giờ đã rõ, cậu muốn cô nói một câu "Cố lên", muốn cô nhiệt tình khen mình một câu.....

Những điều hỗn loạn, ngày tháng tự mình sa đọa, khát cầu thứ không phải của mình, giờ khắc này đã không còn nữa.

Cũng tại một khắc này, cậu ta mất đi toàn bộ, không thể có được cô.

Thiếu niên dùng sức lau đôi mắt, không rảnh lo những ánh mắt xung quanh, cũng không nhìn thấy người khác, tiến lên một bước, kéo Ứng Hoan ôm vào trong ngực.

Đặc biệt dùng sức ôm lấy.

Từ Kính Dư đi đến phía sau cậu ta, mặt đen lại.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Edit: Qing Yun

Ứng Hoan đột nhiên không kịp phòng ngừa bị cậu ta ôm chặt, hoàn toàn ngây ngốc, cô không nghĩ Trần Sâm Nhiên sẽ ôm mình, chờ cô phản ứng lại, bắt đầu giãy giụa: "Trần Sâm Nhiên, cậu.... cậu làm gì? Cậu mau buông ra."

Sức lực cậu ta rất lớn, ôm cô rất chặt, cô hoàn toàn không đẩy cậu ta ra được, có chút nóng nảy.

Bên tai là tiếng mắng tức giận của Ứng Trì: "Mẹ nó! Trần Sâm Nhiên cậu làm gì đấy! Buông chị tôi ra!"

Ứng Trì tiến lên đẩy Trần Sâm Nhiên, đẩy hai lần đều không được.

Sau đó là Chung Vi Vi: "Cậu mau buông ra!"

Cuối cùng là Đỗ Nhã Hân vội vàng kêu: "Từ Kính Dư, con nhanh lên!"

Giây tiếp theo, hai người đã tách ra.

Sắc mặt Từ Kính Dư rất đáng sợ, anh túm lấy cánh tay Trần Sâm Nhiên ném sang một bên, mắt lạnh nhìn cậu ta: "Trần Sâm Nhiên, cậu đây là muốn làm gì? Dám làm vậy trước mặt tôi? Coi tôi là người chết?"

Ứng Hoan hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn về phía anh, trước giờ cô chưa từng thấy anh tức giận như vậy.

Trần Sâm Nhiên mím môi, mắt còn đỏ, cậu ta nhìn thoáng qua Từ Kính Dư, yết hầu lặn lộn, không nói chuyện.

Từ Kính Dư nắm chặt tay, ánh mắt quét qua camera bốn phía đang hướng về đây, cắn môi, buông lòng nắm tay, sắc mặt vẫn cực kỳ khó coi. Anh không nghĩ lá gan của Trần Sâm Nhiên lại lớn như vậy, dám ôm Ứng Hoan trước mặt bao nhiêu phóng viên.

Mẹ nó!

Anh chửi nhỏ một câu.

Anh cầm giải quán quân, bạn gái của anh mà anh còn chưa bế lên đâu.

Ứng Hoan còn có chút ngốc, cô nhìn thoáng qua Trần Sâm Nhiên, cậu ta đang mím môi nhìn cô, thấy cô nhìn thì nghiêng đầu đi, đặc biệt quần bách. Sau đó không màng quan tâm chỉ trích của mọi người mà rời khỏi chỗ này, y như chạy trốn chết. Phóng viên vừa thấy liền có một đám đuổi theo.

Ứng Hoan hơi há mồm, ánh mắt mờ mịt, lại ngàng đầu nhìn Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, nếu không vì bận tâm đến phóng viên và camera ở đây thì anh thật muốn đập Trần Sâm Nhiên một trận.

Ứng Hoan kéo kéo góc áo anh, Từ Kính Dư rũ mắt nhìn cô, ngữ khí hơi trầm xuống: "Cũng không biết tránh ra chỗ khác? Hả?"

Ứng Hoan đoán anh đang ghen tị, hình như đây là lần đầu tiên cô thấy anh ghen, cô kéo góc áo anh: "Em không biết cậu ta muốn ôm em, em chỉ khen cậu ta một câu..." Cô nghĩ đến Trần Sâm Nhiên lúc trước, "Có thể là cậu ta hơi kích động."

Từ Kính Dư mím môi, lại hít sâu một hơi.

Đỗ Nhã Hân ở bên cạnh nhìn, nói nhỏ với Từ Lộ Bình: "Con trai anh có không ít tình địch đâu."

Từ Lộ Bình cười cười: "Cô bé xinh đẹp, tính cách tốt, có người thích cũng không lạ."

Đỗ Nhã Hân hừ một tiếng: "Thằng nhóc vừa nãy gan cũng đủ lớn đấy."

Các phóng viên thấy một màn vừa rồi, đã sớm không kiểm chế được tâm hồn bất quá, một đám người mang máy quay đi đến.

Từ Kính Dư liếm khóe miệng, cúi người ôm cô gái nhỏ bên cạnh, bước xuống bậc thang. Anh rũ mắt nhìn cô, sau đó tháo huy chương vàng trên cổ rồi đeo cho cô, Ứng Hoan còn chưa biết huy chương vàng thế giới như thế nào đâu, cô vui sướng cầm tấm huy chương lên, lúc đang ngắm ngía thì anh đè gáy cô, cúi xuống dùng sức hôn một cái.

Ứng Hoan a một tiếng, nội tâm kinh hoàng, trừng lớn mắt, nhiều người nhìn như vậy mà! Giây tiếp theo, cô lại cảm thấy anh giành quán quân, cô nên khen thưởng anh mới đúng.

Cho nên, ở lúc Từ Kính Dư buông cô ra, cô nhón mũi chân, hôn lên môi anh một cái.

Từ Kính Dư híp mắt, gót chân cô vừa chạm đất, liếc mắt sang bên liền đối diện với camera đen như mực.

Bên tai cô liền đổ bưng.

Phóng viên cười tùm tùm tiến lên, nhìn về phía Ứng Hoan, hỏi Từ Kính Dư: "Có thể phỏng vấn một chút không?"

Từ Kính Dư ôm Ứng Hoan, cười nhạt: "Có thể."

Khi kết thúc trao giải đã phỏng vấn rồi, bây giờ phỏng vấn tương đối tùy ý. Phóng viên rất muốn hỏi Từ Kính Dư và Ứng Hoan, vừa rồi vì sao Trần Sâm Nhiên đột nhiên ôm Ứng Hoan, nhưng nhìn sắc mặt Từ Kính Dư rất xấu, không dám hỏi nên đành hỏi Đỗ Nhã Hân và Từ Lộ Bình trước.

Từ Kính Dư liếc nhìn Trần Sâm Nhiên đang bị phóng viên vây quanh, phóng viên hỏi cậu ta: "Sao vừa rồi cậu lại ôm cô gái kia, tôi nhớ không lầm thì đấy là bạn gái Kính Vương..."

Trần Sâm Nhiên: "..."

Phóng viên: "Không thể hỏi sao? Có phải là..."

Trần Sâm Nhiên: "Không thể, không phải."

Từ Kính Dư hừ lạnh, coi như cậu thức thời, không nói bậy.

Phóng viên phỏng vấn Đỗ Nhã Hân xong liền giơ microphone đến trước mặt Ứng Hoan: "Ứng tiểu thư, lúc trước tôi đã xem tin tức về cô và em trai cô, cũng xem những tin tức về cô và Kính Vương... Tôi nghe nói lúc trước cô ở đội y tế của câu lạc bộ, cũng đã từng xem cậu ấy thi đấu, vậy trước khi thi đấu cô có nghĩ cậu ấy có thể đánh bại Miguel, giành được huy chương vàng không?"

Ứng Hoan nhìn phóng viên, cười cười: "Có nghĩ, anh ấy nhất định sẽ thắng."

Phóng viên: "Chưa từng hoài nghi sao?"

Ứng Hoan nhấp môi: "Không có, bởi vì anh ấy hứa với tôi sẽ giành được huy chương vàng thế giới."

Phóng viên: "..."

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, đáy mắt như có ánh sáng: "Những chuyện anh ấy hứa với tôi thì nhất định sẽ làm được. Bởi vì anh ấy là Kính Vương, anh ấy là quyền vương Trung Quốc, cũng là kiêu ngạo của tôi."

Phóng viên: "..."

Từ Kính Dư sững sốt, cúi đầu nhìn cô.

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, kiêu ngạo và vui sướng dưới đáy mắt không dấu được.

Không khí xung quanh hai người giống như xuất hiện bong bóng màu hồng, cho dù không nói lời nào thì cũng có thể cảm nhận được tình cảm đó.

Phóng viên bị hai người ngược câu rồi, phóng viên cũng đã chụp được cảnh này.

Chờ phóng viên tản ra, Ứng Hoan mới nhẹ nhàng ôm lấy tay Từ Kính Dư, khước miệng mang ý cười, nhỏ giọng hỏi: "Có phải lúc này anh rất tức giận không? Em thấy mặt anh cũng đen cả lại, còn tưởng anh muốn đánh người." Cô dừng một chút, "Trước nay em chưa từng thấy anh như vậy."

Từ Kính Dư liếc mắt nhìn Trần Sâm Nhiên còn đang bị phóng viên vây quanh, công khai ôm bạn gái anh, không bị phóng viên đuổi theo mới là lạ, anh hừ lạnh: "Tức điên rồi." Anh rũ mắt nhìn cô, "Anh muốn ôm em, lại bị cậu ta giành trước, em nói xem anh có cảm giác gì?"

Ứng Hoan chớp chớp mắt: "À...."

Cô nhìn về phía Trần Sâm Nhiên, thiếu niên khá dễ nói chuyện, phóng viên hỏi một câu thì cậu đáp một câu, chỉ là khi hỏi đến lý do ôm cô thì cậu ta im lặng không đáp, rất có ý tứ muốn xóa bỏ chuyện vừa rồi.

Trần Sâm Nhiên càng không trả lời càng có vẻ dẫu đầu lòi đuôi, các phóng viên đã tự động bỏ nã một đồng chuyện: Tỷ như Trần Sâm Nhiên thích bạn gái Kính Vương? Trần Sâm Nhiên có muốn đoạt bạn gái Kính Vương hay không? Sao Trần Sâm Nhiên dám làm trò ôm bạn gái Kính Vương trước mặt cậu ấy?

.....

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nhìn về phía Từ Kính Dư: "Chúng ta qua đó đi?"

Từ Kính Dư lạnh mặt: "Làm gì?"

Ứng Hoan cười: "Đi thôi."

Từ Kính Dư cắn má, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: "Ứng Tiểu Hoan, anh nói cho em, lần này lửa lớn, em phải phụ trách dập lửa, muốn đi giải vây đúng không? Được, trở về sẽ khiến em phải khóc xin tha."

Ứng Hoan: "..."

Cô không dám đi, Từ Kính Dư nắm chặt tay cô kéo cô đi qua.

Từ Kính Dư đi qua, Trần Sâm Nhiên không nhìn anh, chỉ nhìn Ứng Hoan, lại quay mặt đi.

Từ Kính Dư nhìn về phía phóng viên, lấy qua microphone, mặt không biểu tình mà nói: "Trước kia bạn gái tôi từng giúp đỡ Trần Sâm Nhiên, cậu ta chỉ cảm kích mà thôi, mọi người không cần nghĩ nhiều, không thể nào."

Nói xong, nhét microphone vào tay phóng viên, nhìn về phía Trần Sâm Nhiên.

Trần Sâm Nhiên mím môi, rũ mắt hậm rĩ liếc nhìn Ứng Hoan một cái, lại chậm rãi quay đi, nhẹ nhàng mà "đúng vậy" một tiếng.

Có một số bí mật bí mật, vĩnh viễn chỉ có thể là bí mật.

Tình cảm không thể nói kia, vĩnh viễn chôn dấu dưới đáy lòng.

.....

Thời gian của vận động viên sau khi thi đấu kết thúc cơ bản là tự do, Từ Kính Dư về nước ở lại hai ngày.

Từ Kính Dư ở cùng phòng với Ngô Khởi, tuy rằng thi đấu xong Ngô Khởi cũng mặc kệ anh, nhưng không quá thuận tiện nên anh không đi cùng Ứng Hoan.

Buổi tối Ứng Hoan cùng Chung Vi Vi về khách sạn, hai người ở chung một phòng, Chung Vi Vi không biết lấy ở đâu ra mười mấy áo mưa, một bộ thần bí mà nói: "Cậu biết không? Khách sạn này mỗi mùa giải đều mất mấy chục vạn cái áo mưa, mỗi vận động viên đều có, bình quân cả đêm có hai ba cái."

Ứng Hoan: "....."

Chung Vi Vi chống cằm nghĩ nghĩ, nói: "Vận động viên chẳng lẽ không nên khống chế một chút sao? Cũng không sợ cơ thể bị hư trước khi thi đấu?"

Ứng Hoan nhìn áo mưa màu sắc rực rỡ, có chút không rõ, cho nên lúc trước Từ Kính Dư nói phải cấm dục, rốt cuộc là thật hay là giả? Hay là nói quyền thủ không giống nhau?

Chung Vi Vi lại nói: "Chỉ là, tớ nghe nói vận động viên Trung Quốc không cần mấy cái này, bọn họ đa phần đều ở cùng phòng với huấn luyện viên hoặc là đội viên khác, không có phương tiện.....Ngược lại là mấy vận động viên ngoại quốc và người đến xem đấy, thật là loạn mà."

Ứng Hoan nhìn về phía cô ấy, nhin không được hỏi: "Mấy thứ này cậu lấy ở đâu?"

Chung Vi Vi mặt đỏ, ho nhẹ: "Có người chia cho Ứng Trì, cậu ấy không cần, tớ tò mò nên lấy một ít, lấy về đưa cho Lâm Tư Vũ làm kỷ niệm." Chung Vi Vi nhớ tới Ứng Trì mặt đỏ tai hồng, cùng với dáng vẻ như tránh ôn dịch mà vội vàng ném ra, nhin không được muốn cười.

Ứng Hoan: "....."

Để lúc nào đấy cô sẽ hỏi Từ Kính Dư xem có phải chỗ anh có rất nhiều không.....

Buổi tối trước khi ngủ, Ứng Hoan lướt Weibo, nhìn thấy video phỏng vấn Từ Kính Dư sau khi thi đấu ——

Phóng viên: "Vừa rồi huấn luyện viên nói cậu vì muốn đấu với Miguel, nên đã thay đổi chiến lược luyện tập, chuyện này có phải không?"

Trên mặt Từ Kính Dư còn chảy mồ hôi, cười một chút: "Đúng vậy."

Phóng viên lại hỏi: "Việc muốn làm nhất sau khi giành được huy chương vàng là gì?"

Từ Kính Dư tươi cười rất nhạt, nhưng ánh mắt lại trở nên ôn nhu, khoe miệng khê cong: "Đeo huy chương vàng lên cổ bạn gái, sau đó ôm cô ấy."

.....

Ứng Hoan sửng sốt.

Trách không được, tức giận như vậy.

Lại xem một chút, quả nhiên nhìn thấy video Trần Sâm Nhiên ôm cô xuất hiện trên hot search, hiện tại còn đang ở top nữa, cùng với video

phỏng vấn Từ Kính Dư kia, quả thực là vớ vẩn.

Võng hữu A: 【 oa, tôi cảm thấy Trần Sâm Nhiên khẳng định thích Ứng Hoan, nhưng mà không dám đoạt. 】

Võng hữu B: 【 nhìn khuôn mặt đen lại của Kính Vương đi, có thể hù chết Diêm Vương "tôi muốn bẻ tay cậu jpg". 】

Võng hữu C: 【 tôi muốn làm bạn gái Kính Vương! Hy vọng Trần Sâm Nhiên cướp được Ứng Hoan, như vậy tôi liền có cơ hội. 】

Võng hữu D: 【 cẩn thận Kính Vương xé cô, "dám động cô ấy một chút thử xem jpg". 】

.....

Trong lúc nhất thời, biểu cảm muốn giết người của Từ Kính Dư được mọi người chế thành một gói nhãn dán rất được yêu thích.

Ứng Hoan vừa cười vừa lưu lại, cô cũng không cảm thấy Trần Sâm Nhiên thích mình, cảm giác thích một người đều là Từ Kính Dư cho cô, cô không cách nào hiểu nổi cái gọi là thích của Trần Sâm Nhiên.

Hai ngày sau, Ứng Hoan đi theo Từ Kính Dư về nước, dừng ở Bắc Kinh, Chung Vi Vi và bọn Ứng Trì đi về trước, Ứng Hoan ở lại với Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư còn phải nhận phỏng vấn của phóng viên trong nước, Ứng Hoan quá mệt mỏi nên về khác sạn trước, buổi tối tỉnh lại liền ăn tối ở khách sạn luôn, chờ Từ Kính Dư trở về. Cô mở rương hành lý của Từ Kính Dư, không phát hiện có áo mưa, đang lúc ngồi bên cạnh hành lý suy tư thì cửa bị gõ mấy cái.

Cô đi tới cửa, nhẹ giọng hỏi: "Ai vậy?"

"Anh."

Là thanh âm của Từ Kính Dư.

Ứng Hoan kéo cửa, Từ Kính Dư đi vào, thoáng nhìn rương hành lý mở rộng: "Không cần sửa sang lại, ngày mai anh trở về luôn rồi."

Ứng Hoan hàm hồ mà nói: "Em không sửa sang lại, em chỉ muốn nhìn xem có phải khách sạn phát cái kia....." Cô ngẩng đầu nhìn anh, "Nghe nói mỗi vận động viên đều có mấy chục cái, anh không có sao?"

Từ Kính Dư nhướn mày nhìn cô, khước miệng nhếch lên: "Em muốn? Sớm biết thì anh đã lấy một xấp cho em mang về chơi rồi."

"....."

Ứng Hoan nhỏ giọng nói: "Em không cần, em chính là tò mò....."

"Huấn luyện viên Ngô quản rất nghiêm, có phát đến thì cũng sẽ tịch thu, anh không có, cũng không cần."

"À....."

Từ Kính Dư sờ sờ vành tai cô, thấp giọng hỏi: "Tắm rửa sao?"

Ứng Hoan sợ ngứa, rụt một chút, mềm mại nói: "Buổi chiều tắm qua, buổi tối không có....."

Từ Kính Dư ném túi lên giường, cúi người bế cô lên đi vào phòng tắm, đặt cô lên bồn rửa tay. Bồn rửa tay ở khách sạn hơn hơi thấp, Ứng Hoan ngồi bên trên, bị anh lột sạch không sót thứ gì, Từ Kính Dư nâng cằm cô lên rồi hôn cô, cái hôn này có chút thô bạo dồn dập, anh lấy từ túi quần ra một hộp đồ rồi bỏ lên bồn rửa, ôm cô đến dưới vòi hoa sen.

Thân thể hai người ướt đẫm, Ứng Hoan cảm giác được cử động của ngón tay anh dưới cơ thể mình, cả người đều run lên, dựa vào vai anh thờ dốc, tiếng thở giống như tiếng mèo kêu.

Từ Kính Dư nghe được, máu cả người như sôi sục, anh nghiêng đầu, cắn tai cô, thanh âm hơi khàn: "Thoải mái sao?"

Ứng Hoan cắn vai anh, cả người đều mềm nhũn, cô nhỏ giọng: "Anh đặt em xuống dưới..."

Từ Kính Dư cười: "Thả em xuống dưới, em có thể đứng vững sao?"

"...."

Tắm rửa xong, Từ Kính Dư liền ấn cô lên bồn rửa tay hầu hạ một hồi, cầm cái hộp kia, ôm người trở về giường, biến đổi đủ mọi tư thế lẫn lộn.

Trong bóng đêm, Ứng Hoan thút thít nức nở kêu đau, kêu ngừng.

Từ Kính Dư liếm cổ cô, một bên động, một bên thấp giọng dỗ: "Bảo bối nhỏ, không thể ngừng được."

Mấy tháng không gặp, lại vừa thì đấu xong nên anh phóng túng một hồi.

Ứng Hoan cảm thấy cả người như bị hủy đi một lần, lại bị người hợp lại, toàn bộ thân thể đều không phải chính mình nữa.

Buổi sáng ngày hôm sau, Ứng Hoan không dậy nổi, mắt đỏ lên mắng Từ Kính Dư hỗn đản, Từ Kính Dư thấp giọng dỗ, đổi thời gian trên vé máy bay.

....

Thi đấu kết thúc cũng gần ngày khai giảng.

Từ Kính Dư vì thi đấu nên đã bảo lưu một năm, khai giảng liền cùng học năm 4 với Ứng Hoan. Nhưng anh còn phải huấn luyện, còn ít nhất một trận thi đấu quan trọng mà anh phải tham gia, ngẫu nhiên vẫn sẽ nghỉ học.

Sau khi khai giảng năm tư, Ứng Hoan đã bị Từ Kính Dư nửa cưỡng bách mà ở chung.

Đến mức số tiền Ứng Hoan để trong tủ kia, Từ Kính Dư vẫn không phát hiện, thẳng đến tháng chín, lúc Chu Bách Hạo và Từ Kính Dư cùng nhau ăn cơm, anh ta mới vui sướng khi người gặp họa hỏi: "Tiền kia Ứng Hoan có lấy không? Cậu đỡ thế nào?"

Từ Kính Dư sửng sốt, hỏi lại mới biết được, Chu Bách Hạo không chút do dự liền nói chuyện này ra.

Chỉ là, Ứng Hoan không nhắc chuyện này với anh, anh cho rằng Ứng Hoan đã nhận rồi, anh cười một cái, cũng không nói chuyện này với Ứng Hoan.

Một buổi tối tháng mười, Ứng Hoan thấy một topic trên weibo, "Thích em trai của bạn thân, có phải là tội không?", cô nhìn một cái, người viết nặc danh.

Cô nhắn lại ở dưới, "Thích một người không phải tội lỗi."

Cô dùng nick của mình, ngày thường vẫn chia sẻ một số bài, Chung Vi Vi biết tài khoản này của cô.

Một lát sau, Chung Vi Vi ngồi bên cạnh đột nhiên quay đầu, đối diện với ánh mắt mỉm cười của Ứng Hoan, Chung Vi Vi cứng họng: "Tớ..."

Ứng Hoan cười, có chút tò mò: "Cậu thích Ứng Trì từ khi nào?"

Chung Vi Vi đỏ mặt, có chút ngượng ngùng: "Cấp hai đi.... khi đó cảm thấy cậu ấy đẹp, tớ liền thích cậu ấy như vậy."

Chuyện thích này, vĩnh viễn không thể nói rõ.

Ứng Hoan đã chọn được trường học, Lâm Tư Vũ hỏi cô: "Cậu thật sự muốn đi Đức à? Không phải Kính Vương nhà cậu muốn đi Mỹ sao? Sao cậu không đi cùng anh ấy?"

Chung Vi Vi hỏi: "Vì tiền?"

Ứng Hoan không phủ nhận: "Ừ."

Chung Vi Vi có chút khó hiểu: "Nhưng mà lúc trước Ứng Trì tiếp nhận phỏng vấn hẳn là có chút tiền đi? Từ Kính Dư....."

"Tiền đó không thể động, nếu ba còn có chuyện gì thì sẽ cần dùng gấp. Cho dù ba không có việc gì, tiền kia cũng không thể động, đó là Ứng Trì dùng một quả thận, dùng đôi cánh bị bẻ gãy đổi lấy, bao nhiêu tiền tớ cũng đều không thể động. Tớ đi du học là muốn cho Ứng Trì có thể thấy hy vọng, về sau tớ trở về, nếu nó còn muốn tiếp tục, tớ sẽ dùng những điều tốt nhất để giúp nó." Ứng Hoan nhẹ giọng nói, "Tiền của Từ Kính Dư tớ cũng không thể lấy, tớ cảm thấy nếu đi Mỹ ba năm mà tớ luôn dựa vào anh ấy thì đây không phải tớ."

Lâm Tư Vũ thở dài: "Nhưng là yêu xa đấy, cậu sẽ không sợ?"

Ứng Hoan trầm mặc vài giây, nói: "Không sợ."

Cuối tuần, cô cùng Từ Kính Dư về nhà.

Buổi sáng ngày hôm sau, Từ Kính Dư dậy sớm như thường lệ, chạy một vòng thuận tiện mua đồ ăn sáng, còn mua vài thứ, lúc nhét vào ngăn tủ mới thấy tờ chi phiếu kia.

Anh ngồi ở mép giường, cầm lấy chi phiếu nhìn một hồi, trầm mặc thật lâu, không biết suy nghĩ cái gì. Qua thật lâu, anh quay đầu, nhìn về phía cô gái nhỏ còn chui trong ổ chăn ngủ thật ngon. Sau một lúc lâu, anh đặt chi phiếu xuống, nhét hộp áo mưa xuống gối, kéo cô gái nhỏ còn ngủ say lên, bắt đầu lăn lộn.

Ứng Hoan tối hôm qua bị lăn lộn đến sợ, người còn chưa thanh tỉnh, bị anh chạm vào liền phản xạ có điều kiện, nửa mộng nửa tỉnh mà khóc: "Từ Kính Dư, anh hỗn đản, anh muốn em ở chung với anh, mỗi ngày cũng chỉ làm cái này."

Từ Kính Dư trầm mặc mà hôn cô, một chút lại một chút, cắn vành tai cô, giọng khàn khàn: "Là anh yêu em." "Hu hu, anh không phải!" "Em nói cái gì?" Từ Kính Dư cắn lên môi cô một cái.

Ứng Hoan ăn đau, mở mắt ra, đôi mắt trong trẻo, có chút thanh tỉnh.

Từ Kính Dư dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, thấp giọng nói: "Ứng Tiểu Hoan, chuyện gì em cũng có thể cự tuyệt, cũng có thể phủ nhận, duy độc chuyện này là không thể."

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Hoàn Chính Văn (1)

Edit: Qing Yun

Việc Ứng Hoan đi Đức là chuyện ván đã đóng thuyền, Từ Kính Dư không ép cô phải lựa chọn, nhưng vẫn có người khuyên Ứng Hoan suy xét, cũng có người nói lá gan Từ Kính Dư quá lớn, dám thả bác sĩ nhỏ, cũng không sợ bị người khác cướp mất.

Mỗi lúc ấy, Từ Kính Dư đều sẽ lạnh mặt nói một từ: Lăn.

Tháng 11, Ứng Hoan mang bao tay lần trước Từ Kính Dư tặng đến câu lạc bộ, anh bắt đầu dạy cô đánh quyền.

Chàng trai ngồi ở ghế cao, lười nhác dựa vào quầy bar, gục đầu xuống, cẩn thận quấn băng vải cho cô. Ứng Hoan giống những cô gái khác, không quá thích vận động, hơn nữa việc học rất bận, còn phải làm thêm, căn bản không có thời gian, cô nhìn anh: "Từ Kính Dư, một tiết 45 phút sao?"

Từ Kính Dư không ngẩng đầu, "Một giờ."

Ứng Hoan nói nhỏ: "Một giờ lâu lắm..."

Từ Kính Dư cột chắc, ngược mắt nhìn cô, không chút để ý mà nói: "Ứng Tiểu Hoan, một giờ thật không lâu, đêm dài như vậy."

Ứng Hoan: "....."

Cho nên, dạy cô đánh quyền là vì muốn cô nâng cao thể lực, phối hợp tốt với anh sao?

Từ Kính Dư đối diện ánh mắt u oán của cô, khước miệng cong cong, cầm lấy bao tay của mình rồi kéo người đi.

Ứng Hoan ngây người ở câu lạc bộ ba năm, mưa dầm thấm đất, những điều cơ bản cô cũng biết, thỉnh thoảng cũng đi đá đá bao cát, nhưng chưa từng nghiêm túc học.

Từ Kính Dư để cô làm nóng cơ thể, trực tiếp tiến vào dạy học, tay trái anh đặt lên đai bảo hộ ở bụng, nâng nâng cằm: "Đến, đá vào đây."

Ứng Hoan nhìn vị trí anh chỉ, liền đá nhẹ một cái lên bụng anh.

Từ Kính Dư: "....."

Anh hơi dừng lại, nhướn mày nói: "Chỉ có một chút sức lực như vậy?"

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, lại nhìn xuống đũng quần anh, nghiêm túc nói: "Anh không sợ em đá trúng sao?"

Đá tới rồi làm sao bây giờ?

Từ Kính Dư như là nghe được chuyện cười, đầu lưỡi chổng má, trên cao nhìn xuống cô, cười nhẹ: "Nơi nào cho em tự tin có thể đá trúng anh?"

Ứng Hoan muốn căn rút đầu lưỡi của mình, một cọng cải thìa như cô sao có thể đá trúng quán quân thế giới là anh! Quả thực lo thừa! Cô hít một hơi thật sâu, lại đá một chân, lần này là thật dùng sức, đá đến mức khiến đùi cảm thấy tê rần, trực tiếp lui về sau một bước.

Từ Kính Dư cúi người, nắm lấy eo cô, có chút bất đắc dĩ nhìn cô: "Em thật sự phải rèn luyện nhiều hơn."

Ứng Hoan đẩy anh ra, cả giận nói: "Anh tránh ra, em muốn đá anh."

Hiện tại cô thật sự muốn đá anh một cái.

Từ Kính Dư nhượng mày, cúi đầu cười bên tai cô, "Được, để em đá, em bỏ được sao?"

"Đương nhiên bỏ được, tốt nhất có thể đá hư."

Ứng Hoan nghẹn một hơi tức giận, kiên trì 40 phút, cả người đều mệt mỏi. Từ Kính Dư ôm cô vào lòng, để cô dựa vào ngực mình, có chút mềm lòng: "Thế thôi, hôm nay đến đây đi."

Ứng Hoan hừ một tiếng: "Chưa đủ một giờ."

Từ Kính Dư đưa nước cho cô, nhàn nhạt nói: "Hôm nay để thích ứng, ngày mai tiếp tục."

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư đến phòng huấn luyện riêng, "Lại đây, giúp em thả lỏng cơ bắp, bằng không ngày mai sẽ bị nhức."

Ứng Hoan mệt mỏi đi theo sau anh.

Các đội viên không ngừng liếc về phía bọn họ, mỗi ngày nhìn bọn họ ở bên nhau liền ăn no cầu lương.

Đồng thời, Ứng Trì tĩnh dưỡng nửa năm cũng bắt đầu chậm rãi khôi phục huấn luyện, cậu tranh thủ những buổi không có tiết vào ngày cuối tuần, khôi phục cường độ huấn luyện nhẹ nhàng một chút, hiện tại đi huấn luyện cùng cậu không chỉ có Ứng Hoan, còn có Chung Vi Vi.

Thạch Lỗi chỉ chỉ trỏ trỏ với mấy thằng nhóc mới tới: "Thấy không? Đó là tiểu tổ tông. Đó là bác sĩ nhỏ, ôn nhu xinh đẹp đi? Bạn gái Kính Vương, đều biết hết rồi? Đối xử với cô ấy tốt một chút, cũng đừng đánh chú ý lên người cô ấy, hậu quả rất nghiêm trọng."

Cuối cùng, chỉ vào lu cá vàng trên quầy bar, giọng điệu thấm thía nói: "Quan trọng nhất chính là hai con cá vàng này, ngàn vạn đừng chạm vào, muốn đánh nhau thì cách nơi này xa một chút, nếu chạm vào hồng rôi, các cậu bán đũng quần cũng không đền nổi."

Các đội viên mới: "....."

Có người không rõ: "Hai con cá vàng, rất quý à?"

Thạch Lỗi vỗ vỗ vai cậu ta: "Nhóc con, kia không phải cá vàng, là tiểu lão bà của Kính Vương."

Các đội viên mới: "....."

Thời gian học năm bốn đại học trôi qua rất nhanh, Từ Kính Dư đối với chuyện huấn luyện thể năng cho Ứng Hoan kiên trì dị thường, chỉ cần anh ở đây thì mỗi tuần ít nhất dạy cô ba ngày, ngoài rèn luyện sức khỏe còn dạy một ít kỹ thuật phòng thân.

Nhưng Ứng Hoan trời sinh thể năng tương đối kém, huấn luyện mấy tháng mà hiệu quả không lớn.

Ngày Ứng Hoan sinh nhật 22 tuổi, Từ Kính Dư suốt đêm trở về từ Bắc Kinh, vì không còn hạn chế nên anh uống hơi say, vừa mở cửa liền đè cô lên tường. Ứng Hoan bị anh hôn đến thở không nổi, Từ Kính Dư kéo tay cô đến eo mình, cô liền bỏ chạy, hoàn toàn không dám đụng vào eo anh.

Từ Kính Dư chôn ở cổ cô, dỗ cô: "Sờ một chút?"

Ứng Hoan thở dốc: "Không cần, sẽ biến thân....."

Từ Kính Dư buồn cười, ngẩng đầu lên, ôm cô vào phòng tắm, bật đèn. Ứng Hoan dựa vào bồn rửa tay, trơ mắt nhìn anh cởi áo trước mặt, cô hơi rụt người, theo bản năng muốn tránh, rũ mắt xuống, liền thấy ở sườn eo anh

lộ ra một phần hình xăm, phần còn lại bị quần che đi, chỉ nhìn thấy nửa con cá vàng, như là nét bút cuồng thảo vài nét.

Cô hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Kính Dư nhìn cô, khẽ cười: "Không xem một chút?"

Ứng Hoan bỗng nhiên nhớ tới, năm ấy lúc ăn tết ở Russia, chăm chăm Trần Sâm Nhiên, hoài nghi cậu ta dấu một đồng tiền xu, Từ Kính Dư lại nghĩ lầm cô đang xem hình xăm của Trần Sâm Nhiên, nói phải xăm cho cô một hình, xăm hình cá vàng nhỏ.

Lúc ấy chỉ cảm thấy anh đang trêu mình, không nghĩ tới.....

Cô túm lấy quần anh kéo xuống, Từ Kính Dư nói nhỏ bên tai cô: "Em phải cởi hẳn ra mới thấy được, phía sau vẫn còn..."

Ứng Hoan bên tai ửng đỏ, lần đầu tiên lột quần anh.

Trên cơ thể cường tráng của anh có xăm hình hai con cá vàng, kéo dài từ eo xuống dưới, một hồng một đen, đầu đuôi tương giao, con màu hồng kia có mang màu trắng, hình xăm có chút khoa trương, đuôi của hai con cá giao nhau, phân không rõ.

Hình xăm tinh tế, đuôi cá phác họa thật sự tùy ý cuồng dã, xăm trên vòng eo tinh tráng của anh, gợi cảm ngoài ý muốn.

Cô nhẹ nhàng chạm vào một chút, nhỏ giọng hỏi: "Anh xăm khi nào?"

"Một tuần trước, lúc vừa đến Bắc Kinh "

"Đau không?"

Cô cọ nhẹ vào eo anh, không dám dùng nhiều sức.

Từ Kính Dư bật cười: "Không đau, loại đau này vẫn không bằng trúng một quyền."

Ứng Hoan sờ đến phía sau eo, gần vị trí nhạy cảm của anh, liền nghe thấy tiếng hít thở có phần nặng nề, tay bị anh bắt lấy, đè lại trước ngực, eo bị anh ôm chặt, người đã ngồi ở trên bồn rửa. Cô nhìn anh, lại nhìn hình xăm trên eo, lúc đánh quyền hãn có thể hình thấy mình xăm, ít nhất là đuôi cá.

Cô đẩy anh ra, trượt xuống phía dưới.

Từ Kính Dư kéo cô, nói bên tai cô: "Làm gì, cởi quần anh rồi còn không muốn phụ trách?"

Ứng Hoan: "..."

Cô hít một hơi thật sâu, tim đập rất nhanh, hôn lên cổ anh, thanh âm khẩn trương: "Anh đừng nhúc nhích....."

Từ Kính Dư ôm eo cô, cười nhẹ ra tiếng, không nhúc nhích, mặc cô làm bậy, rốt cuộc có có được khi cô chủ động như vậy. Cô gái nhỏ hôn từ cổ anh một đường thẳng xuống bụng.

Cuối cùng, nửa quỳ dưới chân anh, Từ Kính Dư hoàn toàn không bình tĩnh nổi.

(Sau đó thế nào, hồi sau sẽ rõ.

Mấy bữa nay tôi đang ở quê, vì em tôi mua cái kích wifi rồi, có thể chôm wifi của nhà hàng xóm rồi, nhưng thật buồn vì ngày nào tôi cũng ngủ muộn hơn chó dậy sớm hơn gà, mà loay hoay thế nào hết luôn ngày, tôi xong việc thì hơn 8h rồi, nên tôi cũng lên giường luôn, à, đó là lý do dạo này không có chương mới, sr mọi người, chương này hơn 5k từ nên tôi

tranh thủ edit thành nhiều phần rồi đăng dần, khi nào đăng hết tôi sẽ gộp lại thành một chương sau.)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Hoàn Chính Văn (2)

Anh cúi đầu nhìn cô, cắn chặt má, máu cả người như sôi trào, giọng nói khàn khàn: "Ứng Tiểu Hoan, em muốn làm gì?"

Ứng Hoan đỏ bừng mặt, xem nhẹ đồ vật còn chút nữa là chạm vào má mình, hơi nhòm người dậy, hôn nhẹ lên hình xăm bên eo anh, hôn đến sau thắt lưng, Từ Kính Dư nhắm mắt lại, cơ bắp cả người căng đến cực hạn, nhẫn nại vài giây, không thể nhẫn nhịn được nữa mà kéo cô lên, ấn lên bồn rửa tay rồi hôn xuống, hô hấp vừa gấp gáp vừa nặng nề, mang theo mùi rượu nhàn nhạt: "Câu dẫn anh như vậy, không muốn mạng nữa sao?"

Ứng Hoan hô hấp dồn dập: "Không phải..."

Từ Kính Dư bắt đầu lột quần áo của cô, đôi mắt ửng đỏ, "Chính mình mấy cân mấy lượng còn không tự biết?"

Cô ôm cổ anh, tìm được cơ hội hít thở, không quá xác định mà nhỏ giọng hỏi: "Có phải vừa rồi anh cho rằng em muốn...." Cô dán vào lỗ tai anh, thanh âm như muỗi kêu, "Nếu anh muốn, em...em thử xem..."

Lý trí Từ Kính Dư cơ hồ sụp đổ, anh dùng sức gặm cắn vành tai non mịn của cô, lại ngẩng đầu, ngón tay cái chà xát lên môi cô, ánh mắt đều thay đổi, mang theo vài phần tà khí, khóe miệng nở ra nụ cười lưu manh mờ mờ: "Cái miệng như miệng cá vàng này, ăn được sao."

Ứng Hoan hô hấp cứng lại, cắn môi, môi hồng răng trắng, đôi mắt ngập nước nhìn anh.

Cô gái nhỏ đỡ vai anh, lại trượt xuống như vẫn bị anh xách lên.

Làm sao nữa để cô làm việc này.

Từ Kính Dư nhắm mắt lại, trong lòng vừa mềm mại vừa ấm áp, đột nhiên hồi hận, hồi hận để cô đi xa, anh nên túm đuôi cô, chỉ để cô cách xa mình nửa thước, vĩnh viễn ở trong phạm vi tầm mắt của anh, nơi nào cũng không thể đi.

Hồi hận cũng vô dụng.

Lúc này nếu anh đổi ý, có khi cô sẽ nháo với anh muốn chia tay.

Đêm nay Từ Kính Dư rất điên cuồng, lăn lộn đến mức, cô khóc lóc cũng mặc kệ.

Thời điểm phía chân trời sáng lên, Từ Kính Dư rốt cuộc buông tha cô.

Ứng Hoan thút tha thút thít đi vào giấc ngủ,

Giữa trưa ngày hôm sau tỉnh lại, đầu óc vẫn ngốc, cả người đều đau, cô đỡ eo mắng một câu "hỗn đản", vừa quay đầu thì lấy Từ Kính Dư thế mà chưa rời giường. Anh ngồi trên giường xem di động, một tay đặt ở bên tai cô, chạm vào mặt cô: "Tỉnh?"

Phá địa thiên hoang...

Cô ngơ ngác nhìn anh.

Từ Kính Dư kéo cô lên, bàn tay tiến vào chần xoa eo và chân cho cô.

Anh không chế lực đạo rất tốt, cũng biết rõ cô nhức mỏi ở đâu, xoa đặc biệt đúng chỗ, Ứng Hoan thoải mái dựa vào ngực anh, giọng nói hơi khàn: "Sao hôm nay anh không rời giường."

"Ở bên em."

"Anh tỉnh lúc nào?"

"8 giờ đi."

"A..."

"Đói chưa?"

"Chết đói."

Từ Kính Dư khẽ cười, rũ mắt nhìn cô: "Đi ra ngoài ăn?"

Ứng Hoan lại tiến vào trong chăn, có chút lười biếng, "Chờ một lát lại đi."

Từ Kính Dư xuống giường, từ trong tủ lấy ra hai bộ quần áo, anh mặc xong liền kéo Ứng Hoan lên mặc cho cô. Ứng Hoan đỏ mặt đẩy anh ra, chui vào chăn, sột sột soạt soạt mặc quần áo.

Lúc đánh răng, cô nhìn chính mình trong gương, làn da rất trắng, không ngủ tốt nên có quầng thâm mắt, hơn nữa còn tương đối rõ ràng.

Hôm nay quầng thâm mắt nhìn rất rõ.

Từ Kính Dư mang cô ra ngoài ăn, buổi tối lại đưa cô đi xem phim, phim là Ứng Hoan chọn, là phim văn nghệ tình yêu.

Khi trở về, Ứng Hoan nhớ tới tình tiết trong phim, nam chính và nữ chính cuối cùng chia tay, cô có chút không hiểu, tách ra một thời gian tại sao lại buông tay hoàn toàn?

Là thân thể hay là tâm lý thay đổi?

Từ Kính Dư không biết cô suy nghĩ cái gì, về đến nhà còn có chút mất hồn mất vía, anh kéo cô ngồi xuống sô pha, ngoắc ngoắc cằm cô: "Làm sao vậy?"

Ứng Hoan ngẩng đầu nhìn anh, nhin không được hỏi: "Từ Kính Dư, nếu em ở nước Đức, anh nhớ em thì làm sao bây giờ?"

"Đi xem em."

"Vậy lúc không đi được, ví như lúc anh phải thi đấu, phải chuẩn bị thi đấu, vài tháng, thậm chí một năm..."

"Luôn có thời gian."

"Không phải..." Ứng Hoan dựa qua, phun hơi thở lên cổ anh, "Em nói, là loại nhớ này."

"..."

Từ Kính Dư rũ mắt nhìn cô, không chút để ý mà cười cười: "Loại nhớ nào?"

Giả!

Ứng Hoan đỏ mặt, nói thẳng ra: "Loại muốn cùng em lên giường."

Từ Kính Dư nhìn cô từ trên xuống dưới, mắt hơi híp lại, lười biếng nói: "Em gọi video cho anh? Hoặc là gửi ảnh chụp? Lộ liễu một chút, có lẽ có thể sử dụng."

Ứng Hoan: "..."

Anh phải dùng ảnh của cô để giải quyết sao?

Ứng Hoan nghĩ đến hình ảnh nào đó, khó có thể khiến mặt không đỏ được.

Cầm thú.

Hai tháng sau, Từ Kính Dư tiễn Ứng Hoan, anh tự đưa cô đến trường học, chờ cô sắp xếp xong mới trở về nước.

Đoạn thời gian đó, Từ Kính Dư tình tình có chút khó chịu, anh không huấn luyện nhiều, cũng tạm thời dừng thi đấu, toàn bộ tập trung vào chuẩn bị chuyển chức nghiệp.

Ngày 20 tháng 10 cùng năm, Từ Kính Dư tuyên bố chuyển sang thi đấu chuyên nghiệp. Đầu tháng 12 đi Mỹ, tập trung huấn luyện một năm.

Hai tháng trước khi đi, mỗi lần Từ Kính Dư nhớ Ứng Hoan thì đều gọi Chu Bách Hạo đi uống rượu.

Chu Bách Hạo cầm chén, kỳ quái nhìn anh: "Như thế nào? Chuyển chức nghiệp liền phóng túng?"

Từ Kính Dư híp mắt, ngữ khí nhàn nhạt: "Không có, chỉ muốn tìm chút kích thích."

Chu Bách Hạo lắc đầu, bật cười: "Cậu giống như bị đá vảy, cũng không phải Ứng Hoan không trở lại, nếu cậu thật sự không bỏ được thì lúc trước không nên để cô ấy đi. Nói nữa, cậu tìm kích thích thì tìm kích thích, tìm tôi uống rượu làm gì? Tôi có thể kích thích cậu chắc?"

Từ Kính Dư cười khê: "Tôi chính là nhớ tới trước kia, anh liều nửa cái mạng cũng không theo đuổi được cô ấy." Anh nhìn trên dưới Chu Bách Hạo một lượt, ngữ khí ghét bỏ: "Anh nhìn anh xem, cũng sắp 30 rồi mà một người bạn gái cũng không có."

Chu Bách Hạo: "..."

Từ Kính Dư vẫn tiếp tục nói: "Mỗi lần uống rượu cùng anh, trò chuyện, liền cảm thấy...đặc biệt thoải mái."

Chu Bách Hạo: "Cút! Ông mới 27!!"

Thật mẹ nó tiện!

Từ Kính Dư khịt mũi: "27 tuổi còn không có bạn gái, trách không được mẹ anh sốt ruột."

Chu Bách Hạo tức giận muốn chết, đã sớm biết thằng nhóc này mang thù.

Từ Kính Dư chọc điên người khác rồi, cách mấy ngày liền bay sang Đức gặp Ứng Hoan, đây là lần cuối cùng gặp mặt trước khi tập trung huấn luyện.

....

Một năm sau, Từ Kính Dư kết thúc huấn luyện, đầu tháng 4, trận đấu chuyên nghiệp WSB bắt đầu, thi đấu thắng lợi, đoạt được đai lưng quyền vương hạng cân 81kg.

Ứng Hoan không thể đi xem anh thi đấu, Chung Vi Vi và Ứng Trì đi, còn phát video trực tiếp cho cô.

Cuối video, Chung Vi Vi đột nhiên thò lại gần, hôn một cái lên mặt Ứng Trì.

Ứng Trì thoáng kinh ngạc, gãi gãi lỗ tai đã đỏ lên, ngượng ngùng nhìn Ứng Hoan. Ứng Hoan cười ha ha: "Chị đã sớm biết, em dấu cái gì? Sợ chị mắng em?"

Ứng Trì: "..."

Cậu chính là cảm thấy xấu hổ, thích bạn tốt của chị, có chút khó có thể mở miệng.

Chung Vi Vi chính là cố ý.

Chung Vi Vi xoay điện thoại một vòng, dừng lại ở Từ Kính Dư, lúc ấy đang trao giải. Có hơi xa, Ứng Hoan nhìn không được rõ lắm, cô mở to hai mắt, nhìn chăm chăm chàng trai trong video, thật đáng tiếc không có ở đây, không thể chứng kiến vinh quang của anh.

Sau khi tắt cuộc gọi video, Ứng Hoan xem đoạn phỏng vấn anh sau khi thi đấu.

Phóng viên hỏi: "Tất cả mọi người đều tò mò trên eo cậu xăm cái gì, có thể xem một chút không?"

Từ Kính Dư mặc đồ quyền anh, chiến bào màu đỏ, vết thương trên mặt đã được xử lý, không quá rõ ràng, anh khẽ cười: "Không được."

Phóng viên: "...là hình xăm bí mật sao?"

Từ Kính Dư: "Không phải, bạn gái tôi nói, chỉ cô ấy mới có thể xem."

Phóng viên: "..."

Tươi cười trên mặt phóng viên dần dần biến mất, cứng đờ.

Vì cái gì mỗi lần phỏng vấn Từ Kính Dư đều phải ăn cầu lương?

Ứng Hoan: "..."

Cô có nói qua sao?

... giống như có, lúc trước anh quay video tuyên truyền, có lộ ra phần đuôi cá, bởi vì quần quyền anh tương đối cao, chỉ có thể thấy vài đường nét cuồng đã.

Các fan đều tò mò hình xăm đó rốt cuộc là gì.

[câu hình xăm trên eo Kính Vương lộ toàn bộ, nhìn ra nó còn kéo dài đến chỗ không thể nói, chảy máu mũi...]

[lật bàn! Muốn Xem! Ai giúp! Tôi đưa tiền!]

[Các thím đều như bầy sói nữ, xem cơ ngực cơ bụng không đủ phải không? Còn muốn xem nơi không thể nói??]

.....

Ứng Hoan nhìn thấy mấy bình luận trên mạng đó liền nói với Từ Kính Dư một câu: "Từ Kính Dư, toàn bộ hình xăm của anh chỉ có thể để em xem, biết không?"

Lúc cô nói câu kia, ngữ khí đặc biệt bá đạo, rất có khí thế nữ vương.

Gần đây Ứng Hoan phải viết luận văn nên rất bận, viết đến đâu cũng muốn rụng tóc rồi, cô rất nhiều lần có suy nghĩ cắt nó đi, nhưng mỗi lần nghĩ đến cảnh Từ Kính Dư ngẫu nhiên mê luyện mà hôn tóc mình, lại luyện tiếc, chỉ có thể một bên thức đêm, một bên phòng rụng tóc....

12 giờ đêm, thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, từ Kính Dư gọi video cho Ứng Hoan.

Bên Ứng Hoan là 6 giờ chiều, bình thường vào giờ này cô đều đã trở về ký túc xá, nhưng hôm nay cô không nhận cuộc gọi mà còn tắt đi, anh gọi lại thì cô mềm mại đáp một tiếng.

Từ Kính Dư khẽ cười: "Đang làm gì?"

Ứng Hoan ôm một đồng sách đi đến cổng ký túc, cô đeo tai nghe, "Trên đường về ký túc xá, ôm rất nhiều sách, không thể gọi video được."

"Nhớ anh không?"

Tiếng nói anh trầm thấp, bên đó quá an tĩnh, có vẻ đặc biệt có từ tính.

Ứng Hoan đi đến cửa ký túc, bước chân dừng lại, cúi đầu: "Nhớ."

Cô ôm sách đi vào ký túc, bạn cùng phòng đã đi hẹn hò với bạn trai, phòng trống không.

Đặt một đồng sách lên bàn, cô ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng quơ chân: "Từ Kính Dư, anh nhớ em sao?"

Từ Kính Dư đi đến trước cửa sổ, sờ soạng xé vỏ kẹo bạc hà rồi nhét vào miệng, thấp giọng nói: "Nhớ muốn chết, một thời gian nữa anh sẽ đi thăm em."

Ứng Hoan cười: "Vâng."

Cô lại nói: "Em xem video phỏng vấn anh, anh nói chuyện quá trực tiếp, về sau...."

"Anh nói cái gì?"

"....Anh đừng mỗi lần phỏng vấn đều nói đến em, người khác còn tưởng em bá đạo lắm."

Ứng Hoan khẽ hừ, may mắn weibo của cô không mấy ai biết, nếu không sẽ bị tập kích mất.

Từ Kính Dư lười biếng nói: "Em không phải nữ vương sao? Bá đạo là đúng rồi."

Ứng Hoan: "Dù sao, về sau phỏng vấn anh chú ý một chút, mỗi lần Vi Vi và Tư Vũ đều chụp hình lại để chê cười em, Ứng Trì nói anh ra vẻ."

Từ Kính Dư cười: "Ứng Tiểu Hoan, chút nữa chụp hình gửi cho anh."

Mấy năm nay, Từ Kính Dư có thêm sở thích mới, thu thập ảnh chụp Ứng Hoan, Ứng Hoan không quá thích chụp ảnh, mỗi lần đều là Từ Kính Dư hỏi cô, cô mới nhớ tới rồi chụp mấy hình, hoàn toàn không chịu được việc tạo dáng trước ống kính.

Sau khi cúp điện thoại, Ứng Hoan vốn dĩ muốn gửi ảnh mấy ngày này chụp cùng bạn cùng phòng khi ra ngoài chơi, nhưng nghĩ lại, bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Cô tắm rửa xong, kéo áo tắm xuống, chụp một hình rồi đỏ mặt gửi đi.

Buổi sáng ngày hôm sau Từ Kính Dư mới xem ảnh, anh dựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn chăm chăm hình ảnh, cô gái nhỏ trong ảnh che che dấu dấu, lộ ra hơn nửa ngực, máu cả người như dồn hết xuống dưới, muốn cô đến sắp điên rồi....

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hoàn Chính Văn (3)

Edit: Qing Yun

Tháng tám, Từ Kính Dư ứng phó xong mấy nhà tài trợ và các loại quảng cáo, nhờ Chu Bách Hạo tìm huấn luyện viên dạy lái máy bay, anh học hai tháng thì thi được giấy phép.

Chu Bách Hạo tâm huyết dâng trào, đi theo đến câu lạc bộ, thấy anh mặc đồ phi công thì tấm tắc vài tiếng: "Không làm việc đảng hoàng, quyền vương không chịu huấn luyện, cứ thế ngâm mình ở đây để thi lấy bằng lái, có phải siêu xe đã không xứng với Kính Vương cậu, chỉ máy bay tư nhân mới được?"

Từ Kính Dư nhìn anh ta, chỉ cười mà không đáp.

Chu Bách Hạo nhìn anh: "Không phải thật muốn mua máy bay tư nhân chứ?"

Từ Kính Dư liếc liếc mắt một cái: "Có ý kiến?"

Chu Bách Hạo hừ một tiếng: "Không phải tôi bỏ tiền, tôi có ý kiến gì?"

Từ Kính Dư thay xong quần áo mới biết hôm nay Chu Bách Hạo không đến một mình, còn một người đi cùng, nữ cường nhân, cao gầy diễm lệ, là mỹ nhân.

Mỹ nhân thấy Từ Kính Dư liền cười chào đón, nói muốn chụp ảnh cùng.

Từ Kính Dư nhìn Chu Bách Hạo một cái, gật đầu đáp ứng: "Được."

Mỹ nhân gửi ảnh vào vòng bạn bè, cũng không biết thế nào, ảnh chụp bị người đăng lên, xuất hiện trên hot search.

Từ Kính Dư có niềm vui mới

Từ Kính Dư xuất quỹ

Đề tài bị bàn tán sôi nổi.

【 Kính Vương và bạn gái hình như đã một năm chưa gặp mặt? Đàn ông ấy mà.....】

【 huống chi là kiểu hormone tràn đầy như Kính Vương, có thể chịu được tịch mịch sao? Nói đến cùng cũng là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới. 】

【 tôi cảm thấy kiểu diễm lệ này mới xứng với Kính Vương, lúc trước không xứng đôi. Vốn dĩ cũng không xem trọng bọn họ, khác thành phố đã khó giữ, huống chi còn là khác quốc gia. 】

【 không, tôi thích người như Ứng Tiểu Hoan! 】

.....

Ứng Trì trực tiếp gọi điện thoại đến, tức giận mắng: "Cầm thú, có phải anh đã làm việc gì có lỗi với chị tôi không?!"

Từ Kính Dư thế mới biết việc trên mạng, anh chặc một tiếng: "Không có, cậu từ từ."

Ảnh chụp ngày đó chụp còn có cả Chu Bách Hạo, anh tìm Chu Bách Hạo lấy ảnh, đăng lên weibo: Giới thiệu một chút, anh em độc thân 29 năm có bạn gái, chúc mừng.

Ứng Trì: 【..... a. 】

Thạch Lỗi: 【 Đậu xanh! Chúc mừng Chu tổng! Chu tổng phu nhân mỹ lệ trí thức, xinh đẹp hào phóng. 】

Dương Cảnh Thành: 【 chúc mừng! Chu tổng khi nào phát thiệp cưới? 】

Ứng Hoan: 【 chúc mừng nha, thật xứng đôi. 】

Chu Bách Hạo: 【????? 】

.....

Những tin tức hỗn loạn trên mạng Từ Kính Dư không đi quản, giấy phép phi hành đã lấy được, anh trực tiếp đặt vé máy bay đi gặp Ứng Hoan.

Từ Kính Dư không nói cho Ứng Hoan, anh biết rõ thời gian sinh hoạt của cô nên đến đứng chờ ở dưới lầu.

Ứng Hoan mặc áo lông vũ màu trắng, hai ngày này cô bị cảm mạo, mang khẩu trang, bọc đến kín mít, vừa đi vừa ho khan, đôi mắt đều đỏ lên.

Vừa nhấc mắt, liền thấy anh.

Không biết có phải những đôi tình nhân yêu nhau nơi dị quốc đều thế này hay không, mỗi lần Ứng Hoan và Từ Kính Dư gặp mặt, đều có chút cảm giác xa lạ, cảm giác xa lạ này vì Từ Kính Dư vẫn luôn thay đổi, anh trở nên thành thực hơn, hấp dẫn hơn.

Đàn ông càng gần 30 tuổi, càng mê người.

Từ Kính Dư 26 tuổi, tóc vẫn ngắn như vậy, ngũ quan rõ nét, khí chất cũng càng trầm ổn.

Anh bước đến bên cô, tháo khẩu trang của cô xuống, vuốt má cô, ngón tay trượt dần xuống cổ cô, lưu luyến mãi không rời

Anh rũ mắt, thần sắc nhàn nhạt, động tác trên tay đặc biệt ôn nhu, mang theo một tia quyến luyến.

Ứng Hoan nuốt nước bọt, nhịn không được mà khẽ rụt cổ lại

Từ Kính Dư nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn khước miệng cô, thấp giọng nói: "Bị cảm sao không nói cho anh?"

Ứng Hoan có chút khẩn trương, lại khụ một tiếng, đôi mắt đỏ ửng, "Không có việc gì..... qua hai ngày sẽ không sao nữa, sao anh lại đến đây?"

Từ Kính Dư xoa xoa gáy cô, kéo cô vào trong ngực, "Nhớ em."

Đêm đó, Từ Kính Dư đăng một bức ảnh lên weibo, vị trí được định vị ở nước Đức.

Trong hình là cô gái nhỏ đang dựa lên vai anh mà ngủ, dung nhan thanh lệ, khí chất sạch sẽ.

.....

Vào giữa tháng 5 năm thứ ba, chỉ còn hơn hai mươi ngày nữa là đến ngày khai mạc giải WBC, Ứng Hoan về nước, cô muốn về trước 20 ngày.

Từ Kính Dư luyện tập gần ba tháng, đặc huấn tại một hòn đảo ở Mỹ, vì giải quán quân mà chuẩn bị, anh không biết việc Ứng Hoan về nước. Giải đấu khai mạc ở Tam Á, Từ Kính Dư trở về Tam Á trước khi giải đấu bắt đầu một tháng, tham gia một số cuộc họp báo và mấy lần tuyên truyền.

Buổi chiều sau khi Từ Kính Dư chụp ảnh tuyên truyền xong liền đi ăn cùng mấy nhà tài trợ, ăn xong mới cùng nhau quay về khách sạn, chờ người tài trợ cuối cùng đi ra khỏi thang máy, trợ lý mới có cơ hội nói chuyện với anh, "Lúc này bác sĩ nhỏ gọi điện cho cậu."

Từ Kính Dư duỗi tay: "Bao lâu rồi."

Trợ lý đưa điện thoại cho anh: "Khoảng 6 giờ chiều."

Hiện tại đã gần 9 giờ rồi.

Từ Kính Dư nhú mào: "Anh nghe điện thoại?"

Trợ lý vội nói: "Nghe, cố ấy nói đã đến Tam Á, hỏi tôi ở lâu mấy, phòng nào."

Từ Kính Dư dừng bước chân, quay đầu nhìn anh ta, nhú mào: "Sao anh không nói sớm?"

Trợ lý: "...."

Nhiều nhà tài trợ vây quanh như vậy, anh ta làm sao dám đi quấy rầy, nhà tài trợ đó! Kim chủ đó! Lần này tiền thưởng cho giải đấu đến gần trăm triệu, không phải đều dựa vào bọn họ sao?!

Đình ____

Từ Kính Dư gọi cho Ứng Hoan, đi ra ngoài, điện thoại có người nghe máy, vừa đi đến chỗ ngoặt thì anh thấy cô, cô đang ngồi trên va ly hành lý.

Ứng Hoan mặc một cái váy màu vàng nhạt, hai chân thon dài mảnh khảnh bắt chéo, trên chân còn đi đôi giày cao gót màu bạc, so với ba năm trước đây, nhiều hơn chính là hương vị phụ nữ.

Chỉ là cô không trang điểm, gương mặt kia tựa hồ không khác gì trước kia.

Cô đặt di động bên tai, quay đầu nhìn Từ Kính Dư.

Cảm giác quen thuộc từ trong xương cốt giống như đang lan ra ngoài, lại bởi vì lâu năm không gặp mà mang theo chút xa lạ và sợ hãi.

Vì chụp ảnh tuyên truyền nên Từ Kính Dư đã thay đổi kiểu tóc, vẫn là tóc ngắn, nhưng bên tai lại có ít hoa văn, nhiều hơn vài phần tà khí, giống như có chút hư hỏng, thật sự câu dẫn người.

Ai, người đàn ông này, sao lại càng ngày càng mê người như vậy?

Ứng Hoan buông di động, đứng lên nhìn anh.

Từ Kính Dư vỗ đầu trợ lý: "Cũng không biết mở cửa cho cô ấy."

Trợ Lý: "..."

Từ Kính Dư: "Anh về phòng đi, không cần xen vào việc của tôi."

Trợ lý vội nói: "Được được được!"

Anh ta lập tức xoay người chạy như bay, nghĩ gì đó nên lại quay đầu nhỏ giọng nhắc nhở: "Cái kia, Kính Vương, sắp thi đấu, kiềm chế chút..."

Từ Kính Dư nhìn anh ta một cái.

Trợ lý lại vội vàng chạy như bay.

Từ Kính Dư đi đến trước mặt Ứng Hoan, nhìn cô, lại quét mắt về phía hành lý, ôm cô đi mở cửa, thấp giọng nói: "Chờ bao lâu rồi?"

Ứng Hoan đi giày cao gót, so với ngày thường thì cao hơn một ít, lúc ngẩng đầu nhìn anh cũng không cần mất nhiều sức lực, "A, cũng không bao

lâu, chắc là một giờ."

"Liên chờ đến gốc?"

Từ Kính Dư đẩy va ly vào phòng, ôm người đi vào đi, đóng cửa lại, lại đem nàng đặt ngồi trên rương hành lý, tay để trên cánh cửa, hoàn toàn vây cô trong phạm vi của mình, rũ mắt nhìn cô.

Ứng Hoan ngồi ở trên rương hành lý, lại thấp một đoạn, cô không vui, đứng lên.

Từ Kính Dư bật cười, đá cái va ly ra chỗ khác, "Sao không nói lời nào?"

Ứng Hoan yên lặng nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Em cảm thấy hôm nay anh có chút không giống, không phải..... Là ba năm này, mỗi lần gặp anh, đều cảm thấy anh có chút không giống trước kia."

"Nơi nào không giống?" Từ Kính Dư hơi hơi nhướn mày, có chút tò mò, "Tốt hay không tốt?"

"Tốt." Ứng Hoan duỗi tay, chạm vào những hình cắt trên tóc anh, lúc này mới phát hiện, mấy hình này giống đuôi cá vàng, giống đuôi cá trên eo anh, "Chính là cảm thấy....."

Từ Kính Dư cúi đầu, tới gần, ấm áp hô hấp kể hết phun ở trên mặt cô.

Anh muốn hôn cô, đặc biệt muốn.

Ứng Hoan hô hấp có chút nóng nảy, nhắm mắt lại, "Có chút xa lạ, mỗi lần thật lâu không thấy mặt, đều cảm thấy có chút xa lạ....."

Từ Kính Dư nhíu mày, có chút không vui: "Xa lạ?"

"Vâng....."

Giây tiếp theo, trực tiếp bị người đặt lên cửa, Từ Kính Dư cúi đầu, gặm nhẹ lên tai cô: "Ứng Tiểu Hoan, em nói lời này anh sẽ không vui, anh là người thân mật nhất của em, có phải rất lâu không làm nên em quên mất dáng vẻ khi chúng ta thân mật rồi?"

Từ Kính Dư dời đi, hôn khéo miệng cô, thấp giọng: "Hửm?"

Ứng Hoan mở mắt ra, hô hấp có chút không xong: "Em không quên!"

Từ Kính Dư cắn môi cô, gặm nhẹ rồi liếm mút, tay luồn vào trong áo cô, niết hơi mạnh khiến cô có chút đau, "Anh thấy em chính là đã quên rồi."

"Không....."

Từ Kính Dư bật đèn trong phòng tắm.

Anh ôm cô vào, đè trên bồn rửa tay, một bên hôn cô, một bên duỗi tay đi mở nước ấm, lại quay lại ôm eo cô, chậm rãi lột sạch sẽ đồ trên người cô. Ứng Hoan mặt đỏ tai hồng, ngượng ngùng dựa lên người anh, muốn che dấu sự ngại ngùng của mình, nhắc lại mau tinh lại: "Từ Kính Dư! Anh đừng quên còn phải thi đấu, còn có giải quán quân!"

Từ Kính Dư cười: "Ừ, không quên."

Anh nâng chân cô lên, tháo giày cao gót của cô ném ra ngoài phòng tắm.

Hai giây sau, cái còn lại cũng bị anh ném văng ra

Ứng Hoan: "....."

Từ Kính Dư cúi đầu hôn cô, thanh âm khàn khàn: "Bảo bối nhỏ, bắt đầu ôn tập từ nơi này được không?"

Ứng Hoan thở dốc: "Anh đừng... trước một tháng, không thể làm, trước kia anh đã nói, anh mất trí nhớ sao?"

Từ Kính Dư mắt đிக்க tai ngơ, dỗ cô: "Ngoan, em không muốn sao?"

Cả người Ứng Hoan bị anh làm cho nhũn ra, lý trí đã mất một nửa, nhưng cô vẫn cố kiên trì: "Anh đừng..."

Từ Kính Dư bế cô đặt lên mặt bàn pha lê, cả hai người đều bị ướt, dính sát vào nhau. Hộ hấp của anh càng nặng nề, cười lạnh bên tai cô: "Xa lạ? Làm xong thì tốt rồi."

"...."

Thân thể Ứng Hoan run lên, sắp bị anh chọc tức điên rồi.

Từ Kính Dư hoàn toàn phóng túng, lấy tất cả những tư thế đã từng làm ôn tập lại một lần.

Cái gì thi đấu, cái gì cấm dục. Cái gì phá giới, đều là chuyện ma quỷ!

Ứng Hoan không bao giờ tin Từ Kính Dư nữa!

(Tôi đang ôn thi nên đến đây thôi, lần sau tôi xuất hiện chính là phần còn lại của chương này, dài muốn chết.)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Kết Thúc

Thế giới rộng lớn như vậy, mãi chẳng tìm được giới hạn của nó, có đôi khi thậm chí không nhìn thấy hy vọng, anh lại không để ý em đã đi đến nơi xa xôi nào.

Em nỗ lực muốn bản thân càng trở nên tốt hơn, có thể đi đến nơi cao hơn.

Hốt hoảng quay đầu lại.

Anh vẫn đứng trước mặt em như cũ.

Khiến em an lòng.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương - Đêm Cuồng Hoan

Edit: Qing Yun

Đêm đó khi trở lại thành phố A, Từ Kính Dư đưa Ứng Hoan về Từ gia ăn tối, cơm nước xong, anh rút cuộc cũng nhìn đến gần trăm tin nhắn trong nhóm chat, trả lời bọn họ: "Hoạt động chúc mừng thì để sau hai ngày nữa, đêm nay không rảnh."

Thạch Lỗi lập tức trả lời: [Không rảnh? Không phải hai người đã trở lại sao? Đã đi ra ngoài chơi hai ngày, còn chưa đủ hả!]

Dương Cảnh Thành gửi một cái icon thở dài: [Mấy ngày nữa tôi phải đi Mỹ rồi]

Triệu Tĩnh Trung: [Tôi cũng phải đi.]

....

Từ Kính Dư cười một cái, gửi lại một hình meme rồi trực tiếp tắt đi động.

Ứng Hoan bị Đỗ Nhã Hân kéo lên lầu, đã lên đó một giờ, không biết đang làm cái gì, anh nhìn thoáng qua, bắt đầu mất kiên nhẫn, trực tiếp đi lên lầu tìm người.

Anh đi theo tiếng nói của Đỗ Nhã Hân, hai người đang ở phòng thay đồ, cửa mở, Đỗ Nhã Hân cầm mấy bộ quần áo khoa tay múa chân ướm thử lên người Ứng Hoan, "Ai nha, cháu mặc màu này rất đẹp, cái màu này cũng

đẹp, đeo thêm cái túi xách này. Da cháu trắng, mặc thế nào cũng đẹp hết, chỉ là có chút gầy, cháu xem, mặt cháu nhỏ hơn khi học đại học rồi, trở về nhớ ăn uống đầy đủ hơn..."

Ứng Hoan đỏ mặt, ngược mắt thấy Từ Kính Dư, vội vàng gửi tới ánh mắt xin giúp đỡ.

Từ Kính Dư nhướn mày, dựa vào khung cửa, lười biếng nói: "Mẹ, đến giờ phải đi rồi."

Đỗ Nhã Hân thấy anh, có chút mất hứng, "Con tới đây làm gì? Đi ra ngoài."

Từ Kính Dư: "..."

Anh dừng một chút, nhìn về phía Ứng Hoan: "Con muốn đưa cô ấy về, muộn rồi."

"Mới 9 giờ."

Đỗ Nhã Hân tràn đầy hứng thú, lại cầm cái túi xách nhét cho Ứng Hoan.

Từ Kính Dư nhàn nhạt nói: "Không còn sớm, trở về còn có việc cần làm."

Ứng Hoan: "..."

Mặt cô đỏ bừng, sao người này cái gì cũng dám nói?!

Đỗ Nhã Hân đã quen, dùng ánh mắt nhìn cầm thú liếc anh một cái, nhét cái túi trên tay cho Ứng Hoan: "Cái túi này rất hợp với cháu."

Ứng Hoan không muốn nhận: "Cháu..."

Đỗ Nhã Hân nhìn nhẵn trên tay cô, cười tủm tỉm: "Ai, cũng đã là con dâu tương lai, người một nhà không cần đẩy tới đẩy lui, cô thích dạo phố mua mấy thứ này, nhưng mua cũng không dùng, may mà có cháu."

Ứng Hoan giật giật khóe miệng, không tiếp tục từ chối, mềm giọng nói: "Cảm ơn cô."

Đỗ Nhã Hân rất vui, nhìn về phía Từ Kính Dư, hừ một tiếng: "Được rồi, hai đứa về đi." Bà nghĩ nghĩ, "Không đúng, hai đứa ở chỗ này một đêm cũng được mà."

Ứng Hoan: "..."

Mặt cô sắp bốc khói rồi.

Từ Kính Dư đi tới, kéo người đến bên cạnh, "Không được, bọn con đi đây."

Hai người đi ra cửa, Ứng Hoan xoa xoa mặt, ngẩng đầu nhìn anh: "Sao em cứ cảm thấy cô giống như có ý kiến với anh..."

Thời gian trước, Đỗ Nhã Hân đã nói với Từ Kính Dư, muốn cho anh thừa dịp lấy được chức vô địch thì giải nghệ, đàn ông nên thành lập gia thất trước ba mươi tuổi, đừng dựa vào năm đám mà kiếm cơm. Từ Kính Dư trực tiếp cự tuyệt, quả thật rất ghét bỏ, anh xoa xoa đầu cô: "Không có việc gì, lúc trước bà tưởng sinh được con gái, không nghĩ tới lại thành con trai, bà vẫn thích người giống ba, nên hy vọng anh cũng giống ba, làm thương nhân văn nhả."

Quyền thủ, nghe rất bạo lực.

Đỗ Nhã Hân nói như vậy.

Ứng Hoan nhấp môi: "Em thích anh như vậy."

Từ Kính Dư cười nhẹ ra tiếng, đẩy người đến cạnh cửa xe, rũ mắt nhìn cô: "Sao lại nói dễ nghe được như vậy? Hừm?"

Ứng Hoan sợ bị người thấy, đẩy đẩy anh: "Em vốn dĩ luôn nói như vậy."

Từ Kính Dư cười cười, mở cửa xe đẩy người vào.

Trở lại dưới lầu, chân Ứng Hoan đã bắt đầu mềm nhũn.

..... Đêm cuồng hoan, so với đêm phá giới, còn đáng sợ hơn đúng không?

Đi vào thang máy, khuôn mặt nhỏ của Ứng Hoan bắt đầu căng thẳng, Từ Kính Dư thì thả lỏng, còn nhai kẹo bạc hà trong miệng.

Ra khỏi thang máy, Ứng Hoan nhìn về phía cửa, phát hiện Từ Kính Dư đã đổi mật khẩu, Từ Kính Dư ghé vào tai cô nói mấy con số, "Mở cửa."

Ứng Hoan ấn mật khẩu, khi cánh cửa được mở ra, cô có chút khẩn trương.

Lúc còn lưu học ở Đức, cô chỉ trở về một lần, khi đó Từ Kính Dư ở Mỹ, cô cũng chỉ qua Mỹ một lần. Hồi ấy Từ Kính Dư mới chuyển chức nghiệp, huấn luyện tương đối khẩn trương, còn phải chuẩn bị cho các cuộc thi đấu lớn nhỏ, gặp được nhau thật không dễ dàng.

Nơi này, đã gần ba năm cô chưa đến.

Cửa vừa mở, Từ Kính Dư liền bật đèn lên.

Đồ đạc trong phòng cơ hồ không thay đổi, vẫn giống như khi cô rời đi.

Từ Kính Dư đặt hành lý xuống, chờ cô nhớ lại đủ rồi thì bế cô từ phía sau lên. Tim Ứng Hoan như muốn nhảy ra ngoài, cô ôm vai anh, hai chân

trắng nõn mảnh khảnh thoát khỏi mặt đất, mặt cô đỏ lên với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Sau khi thi xong, Từ Kính Dư đã nghỉ ngơi thả lỏng ba ngày, hiện tại tinh lực dư thừa đến đáng sợ, anh ôm cô vào phòng tắm, kéo khăn tắm xuống đặt trên bồn rửa tay, lại ôm người đặt lên đó.

Thân thể Ứng Hoan khẽ run, cô dựa đầu vào ngực anh, nhỏ giọng nói: "Từ Kính Dư, nhiều năm như vậy mà đam mê của anh vẫn không thay đổi chút nào..."

Từ Kính Dư thấp giọng: "Bởi vì anh có thể ở trên em cả đời."

Ứng Hoan: "..."

Nói chuyện càng ngày càng lưu manh.

Từ Kính Dư mở nước ở bồn tắm, quay lại hôn môi cô, cười càng lưu manh: "Bảo bối nhỏ, đêm cuồng hoan bắt đầu rồi."

Ứng Hoan thở nhẹ, không có tiền đồ mà ôm anh, nhỏ giọng xin tha: "Có thể từ từ được không... để dành đêm mai tiếp tục, đêm nay làm một nửa là tốt rồi..."

Từ Kính Dư lột sạch đồ trên người cô, không chút để ý hỏi: "Một nửa?"

"Chính là... em muốn đi ngủ sớm một chút..."

Từ Kính Dư không đáp, ôm cô bước vào bồn tắm.

Ứng Hoan phát hiện, phương thức đối đãi với cô của Từ Kính Dư không giống trước kia, anh đối với cô luôn rất có kiên nhẫn, các bước làm nóng luôn rất đầy đủ, hiện tại khi anh hôn cô lại có thêm ý vị triền miên. Nhưng Ứng Hoan cảm thấy phương thức này càng như muốn mạng cô,

từng chút từng chút mê hoặc ý chí, Từ Kính Dư còn hiểu cách làm cô mê muội hơn trước kia,

Người đàn ông này, càng thành thực càng có mị lực.

Cô thì sao?

Cô nâng cánh tay ướm dầm dề vòng lấy Từ Kính Dư, ngẩng mặt mềm giọng nói: "Từ Kính Dư, em hiện tại tốt hay trước kia tốt?"

Người trong ngực mềm mại yêu kiều, kỳ thật bề ngoài của cô không thay đổi nhiều, 20 tuổi và 25 tuổi, có lẽ chỉ là gầy hơn một ít, khí chất bên ngoài không thay đổi bao nhiêu, rốt cuộc cũng mới chỉ học xong nghiên cứu sinh.

Tay Từ Kính Dư xẹt qua thân dưới của cô, nghe cô thở dốc tinh tế, vùi đầu vào cổ cô, khàn khàn nói: "Đều giống nhau."

Hai người tắm rửa xong, Ứng Hoan đã không đứng được, Từ Kính Dư ôm người lên bồn rửa tay, ấn lên đầu gối cô, từng tắc từng tắc hôn xuống. Ứng Hoan ngẩng cao đầu, ngón tay xoa xoa lên hoa văn bên tai anh, khi thì co chặt ngón tay, nhỏ giọng xin tha.

Một đêm cuồng hoan kết thúc, Ứng Hoan đều đã khóc thút thít rồi.

Giữa trưa ngày hôm sau, Từ Kính Dư dựa vào khung cửa sổ, kéo rèm cửa để ánh nắng chiếu vào phòng. Thình thoảng nhìn vào cô gái đang ngủ trên giường, chờ cô mở mắt thì thả rèm cửa xuống, chạm vào mặt cô: "Tỉnh?"

Ứng Hoan nhìn người đàn ông quen thuộc trước mặt, quen thuộc như hai người đã ở bên nhau mấy đời.

Cô duỗi tay ôm cổ anh, Từ Kính Dư thuận thế cúi người, cô gái nhỏ cọ cọ mặt vào cổ anh.

Từ Kính Dư cười nhẹ, giây tiếp theo, trên vai liền nhói đau.

Ứng Hoan dùng răng nanh của mình cắn anh một cái, anh khẽ nhúu mày, không nhúc nhích.

Một lát sau, Ứng Hoan kéo chần lên, đôi mắt ửng đỏ nhìn anh đầy oán trách.

Từ Kính Dư nhìn cô, khóe miệng gợi lên ý cười: "Bảo bối nhỏ, hoan nghênh trở về."

Hoan nghênh em trở lại bên cạnh anh.

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Phiên Ngoại 2: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương

Đêm chúc mừng

Edit: Qing Yun

Sau đêm cuồng hoan hết mình kia, Ứng Hoan nằm ở nhà một ngày.

Lúc trước, khi về nước, cô gửi hết hành lý về nhà, Từ Kính Dư muốn cô dọn đồ về đây, hai người ở chung, Ứng Hoan lại không chịu, cô ngồi trên giường, lạnh mặt: "Chuyển đến cũng được, chỉ là anh.... khắc chế một chút, mỗi ngày đều như vậy, em sẽ chết sớm!"

Từ Kính Dư cười một cái, ra dấu ok.

Trước kia Ứng Hoan từng hỏi anh, vì sao thích ra dấu ok như vậy, lúc ấy Từ Kính Dư đã hỏi lại cô: "Đảo ngược chữ ok là gì?"

Là KO

Rõ ràng đều chỉ có hai chữ cái, vậy mà khi đổi ngược lại, lại khác nhau một trời một vực.

Đánh KO là phong thái tuyệt nhất của quyền thủ trên quyền đài, mỗi lần quyền thủ đánh ra đòn KO, hiện trường lại vang lên tiếng hò hét chói tai.

Lúc này Ứng Hoan mới cười một chút, cô thoáng nghĩ, nói: "Em về lấy một ít đồ đến đây, thu dọn từ từ, thỉnh thoảng em còn phải về nhà với ba mẹ."

Ví dụ như cuối tuần, hoặc là khi tức giận với anh, hoặc là lúc không chịu được đòi hỏi của anh...

Từ Kính Dư đứng ở mép giường, xoa xoa tóc cô, "Được, anh đi cùng em về lấy hành lý?"

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: "Không cần, để lần sau đi. Em tự về, lấy ít quần áo là được, em lái xe về được mà."

Nghỉ hè năm ba đại học cô đã lấy bằng lái xe, kỹ thuật lái coi như tạm được, tự mình về nhà lấy đồ không thành vấn đề.

Từ Kính Dư ngồi xuống mép giường, cầm tay cô, ngón tay cái cọ cọ nhẫn đeo trên tay cô, không chút để ý mà nhìn cô: "Đã đồng ý kết hôn với anh, khi nào chịu mang anh về gặp ba mẹ?"

Ứng Hoan nghĩ đến việc anh vừa cầu hôn thành công liền kéo mình về gặp ba mẹ anh, trong lòng lập tức mềm xuống, cô ngược mắt nhìn anh: "Chờ công việc của em ổn định, anh hết bận, được không?"

"Được." Từ Kính Dư nhìn cô, "Công việc có dự định gì không?"

"Có mấy cái phỏng vấn, em chọn ba cái, đến lúc đó đi phỏng vấn xem sao."

Một cái là viện nghiên cứu, một cái là đại học Thể dục thể thao, một cái là đội y tế.

Từ Kính Dư nghe cô nói xong, nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Bác sĩ tư nhân của anh không phải làm việc dài hạn, còn có ưu đãi đặc biệt, Ứng Tiểu Hoan, em không suy xét đến việc làm bác sĩ tư nhân của anh à?"

Ứng Hoan: "..."

Cô nhìn anh, không thể tưởng tượng cảnh hai người dính bên nhau cả ngày hàng đêm sinh ca? Càng nghĩ càng thấy sợ.

Từ Kính Dư vỗ đầu cô, cũng không ép, "Em muốn thử công việc khác trước cũng được, chỉ là thời điểm anh thi đấu, hy vọng em làm bác sĩ cho anh."

Ứng Hoan nhấp môi: "Ưu đãi đặc biệt sao?"

Từ Kính Dư đứng lên, lấy một cái váy trong tủ quần áo rồi ném lên giường cho cô, "Tự mình nghĩ lại."

Ứng Hoan nhìn thoáng qua cái váy dài trên giường.

Người đàn ông này, mỗi lần lấy quần áo chưa bao giờ hỏi cô muốn mặc cái gì, luôn tự lấy đồ anh thích, anh thích cô mặc váy dài.

Từ Kính Dư thay quần áo, nhìn về phía cô, "Chìa khóa xe ở trên bàn, anh phải đi ra ngoài một lúc, buổi tối em ăn cơm ở nhà?"

Ứng Hoan gật đầu: "Vâng."

Từ Kính Dư cúi người, hôn nhẹ lên môi cô: "Anh đi đây, đêm mai mời bọn Thạch Lỗi ăn cơm, đã đặt chỗ rồi."

"Vâng."

Mấy người kia, náo loạn hai ngày trong nhóm chat, còn không mời khác sẽ bị bọn họ nói réo mãi.

Từ Kính Dư đi rồi, Ứng Hoan phát wechat cho Lâm Tư Vũ, "Cậu về chưa, đêm mai mời khách chúc mừng."

Lâm Tư Vũ trả lời rất nha: [Rồi! Tớ muốn đi!!!]

Sau đó, lại gửi một gif "Cho bạn một tình yêu to lớn"

Ứng Hoan ngỡ ngác nhìn cái gif kia, này....

Này mẹ nó không phải cô mấy ngày trước ở nơi thi đấu bắn tim sao?!!!

Ứng Hoan vội hỏi: "Cái gif này là sao?"

[Y? Cậu không biết à, cái gif này bây giờ rất nổi đấy, yêu cậu, cho cậu một trái tim thật to... trên weibo, wechat đều là meme của cậu.]

[Ứng Tiểu Hoan, cậu hồng rồi!!!]

[Người con gái của quyền vương, không thể không có gói meme riêng!]

Ứng Hoan:....

Cô không nổ gì mà nhìn trần nhà, thật sự không biết nên nói gì.

Đến tối Từ Kính Dư mới biết được chuyện này, người đại diện đưa cho anh một loạt hoạt động phỏng vấn và đại ngôn, mặc kệ thế nào anh cũng phải nhận một cái.

Sau đó, gửi cho anh gói meme.

Tất cả đều là_____

Ứng Hoan bắn tim cho anh.

Từ Kính Dư: "..."

Người đại diện: [Nhiều tình yêu của cô ấy như vậy, cậu hẳn tâm từ chối sao?]

Từ Kính Dư mới vừa đi đến cửa nhà, anh đứng ở cửa, nhìn chăm chăm một loạt meme kia, trực tiếp gọi điện thoại qua: "Sao lại thế này?"

Người đại diện: "Cái gì?"

Từ Kính Dư: "Ai làm meme của cô ấy?"

Người đại diện: "Mấy người trên mạng làm! Cậu không biết! Hiện tại cái này được sử dụng nhiều lắm, đáng yêu lại ôn nhu."

Từ Kính Dư: "....."

Người đại diện: "Thế nào, vừa rồi gửi cho cậu cậu có xem không?"

Từ Kính Dư rử mắt, ấn mật mã, một không biểu cảm nói: "Không đóng phim, về sau loại này không cần đưa cho tôi; không nhận tổng nghệ, về sau cũng không cần đưa; phỏng vấn và chụp ảnh tạp chí thì chọn mấy cái có giá cao."

Người đại diện: "A? Rốt cuộc cậu cũng nghĩ thông suốt! Muốn nhận phỏng vấn và chụp ảnh tạp chí! Muốn mấy cái."

Từ Kính Dư đi vào phòng, bật đèn phòng khách lên, anh quét mắt một vòng, không thấy Ứng Hoan, cúi đầu đổi dép, ngửi khí nhàn nhạt: "Ừ, gần đây thiếu tiền kết hôn."

Người đại diện: "....."

Thật là thành thật! Nhưng mà, tiền thưởng thi đấu nhiều như vậy, ngài còn nói thiếu tiền? Ngài là muốn làm hôn lễ thế kỷ sao?

Người đại diện cũng không biết Từ Kính Dư gần như đã mang toàn bộ gia sản nện lên mặt máy bay tư nhân, nội tâm phỉ nhổ một phen, lại đổi sắc mặt nghiệp vụ, "Được, tôi đi liên hệ."

"Chỉ là, Kính Vương định ngày kết hôn rồi sao? Kỳ thật cậu như vậy, kết hôn hoàn toàn có thể kéo tài trợ."

Từ Kính Dư lập tức từ chối: "Không cần, kết hôn còn cần tài trợ, tôi không thể tổ chức hôn lễ hay là tôi có bệnh?"

Người đại diện: "...."

Ứng Hoan nghe thấy giọng của anh, đi ra khỏi phòng, tươi cười nhìn anh.

Từ Kính Dư nói: "Cứ như vậy, cúp đây."

Anh cúp điện thoại, đi qua chỗ cô: "Dọn hết đồ rồi?"

Ứng Hoan không lấy nhiều đồ, chỉ có một ít quần áo và vật dụng hằng ngày, chủ yếu là phải mang một đồng sách đến đây.

"Mới vừa sắp xếp lại."

Cô chỉ chỉ thư phòng, "Em dọn lại kệ sách trong thư phòng, chiếm hơn một nửa, còn mua sách khả năng không còn chỗ để, mua thêm kệ sách được không?"

Phòng của Từ Kính Dư quá cuồng dã, toàn bộ đều mang phong cách của anh, chỉ là thư phòng hơi nhỏ, nhưng cũng đúng, một vận động viên mà muốn thư phòng lớn thì đúng là không thực tế.

Cửa thư phòng đang mở, Từ Kính Dư nhìn thoáng qua, kệ sách đã đầy.

"Có thể, em muốn thay đổi chỗ nào trong nhà cũng được, không cần hỏi anh."

"Không cần, vậy thật tốt, em muốn mua thêm kệ sách."

Ứng Hoan nhớ tới meme bản tim của mình, có chút nản: "Từ Kính Dư, anh đã biết chưa? Mấy cái meme..."

Lúc trước biểu tình muốn giết người của Từ Kính Dư được dùng một thời gian, không nghĩ tới, cách mấy năm, cô cũng không thể tránh thoát....

Từ Kính Dư nhớ tới việc này cũng rất nuồn bực, vốn chỉ dành cho anh, hiện tại thành đồ thông dụng của cư dân mạng, anh nhú mi, nghĩ nghĩ làm sao mới có thể cấm sử dụng gói meme này.

Ngón tay anh cọ nhẹ mặt cô: "Không có việc gì, không cần phải xen vào, qua một thời gian thì tốt rồi."

Ứng Hoan bĩu môi: "Cũng chỉ có thể như vậy."

Từ Kính Dư bế cô lên, thấp giọng: "Tắm rửa?"

Ứng Hoan: "...."

Cái anh gọi là tắm rửa, chính là phục vụ từ bồn rửa tay, phục vụ rất đầy đủ.

Sau một hồi lăn lộn, Ứng Hoan vô cùng đáng thương mà vùi vào chăn, khówek mắt còn vương nước mắt, nhỏ giọng mắng: "Từ Kính Dư, anh chính là cầm thú...."

Từ Kính Dư ôm cô từ phía sai, cúi đầu hôn hôn khówek môi cô, "Mấy năm nay quá nhớ em, ghen hông rồi."

Ứng Hoan cắn môi, dựa gần vào anh, nhắm mắt lại: "Em cũng nhớ anh."

Cô nhắm mắt, ngủ rồi.

Từ Kính Dư vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cô, cảm di động nhìn một chút, mấy nhóm chat trên wechat anh không để ý, nhóm chat của câu lạc bộ không ngừng có tin nhắn mới, anh không không muốn nhìn, nhưng nhìn thấy ba chữ "Bác sĩ nhỏ", anh không thể không xem.

Thách Lỗi: [các cậu anh muốn trái tim của bác sĩ nhỏ, tôi có thể cho mấy người 100 cái!]

Dương Cảnh Thành: [Tôi cho 1000 cái!]

Sau đó một loạt gif Ứng Hoan bắn tim được gửi lên.

Từ Kính Dư: "..."

Trong bóng đêm, anh cười lạnh, gõ một chữ:

Cút!

....

Buổi tối ngày hôm sau, ở hội sở cao cấp nhất thành phố A, một đám người cũ của câu lạc bộ gần như đã tới đầy đủ, Ngô Khởi còn mang một đám thiếu niên mới nhận vào câu lạc bộ đến đây, đám người kia cực kỳ sùng bái Từ Kính Dư, coi anh như thần tượng.

Hơn ba mươi người, lập tức lấp đầy ghế lô.

Từ Kính Dư nắm tay Ứng Hoan đi vào, nhìn lướt qua, thấy một người ngồi trong góc.

Anh khẽ liếm răng, không nghĩ tới Trần Sâm Nhiên cũng đến.

Từ Kính Dư biết Trần Sâm Nhiên thích Ứng Hoan, cho rằng mấy năm đi qua như vậy, cũng không được cái gì, thẳng nhóc này sẽ chậm rãi phai nhạt, hiện tại xem ra trong lòng còn nhớ mãi không buông.

Bạn gái bị người nhớ thương mấy năm, loại cảm giác này thật mẹ nó đồ phá hoại.

Anh cúi đầu nhìn Ứng Hoan, cô cười chào hỏi bọn Thạch Lỗi, Lâm Tư Vũ là người rất giỏi chơi, ca hát rất khá, cô ấy ngồi trên ghế cao, ăn mặc quyến rũ, eo lộ ra một mảng lớn. Cô kéo Ứng Hoan tới, "Hát một bài."

Ứng Hoan ca hát cũng tạm, trước kia thỉnh thoảng sẽ đi KTV với bọn họ, chỉ là mấy năm nay ở nước người không hay hát, cô thoái thác: "Từ bỏ, tớ không biết hát cái gì."

"Tớ hát với cậu!" Lâm Tư Vũ kéo cô chọn bài, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn tay cô, sau đó bị viên kim cương trên nhẫn lóa mù mắt: "Đậu xanh! Kính Vương cầu hôn cậu!"

Trong tay cô còn cầm microphone, còn kêu lớn tiếng, toàn bộ phòng bao đều là âm thanh của cô ấy.

Trong nhất thời, toàn bộ mọi người nhất loạt im lặng.

Mọi ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía Ứng Hoan và Từ Kính Dư.

Ứng Hoan có chút ngượng ngùng, bên tai chậm rãi đỏ, Từ Kính Dư đi tới, ôm eo cô, khoe miệng khê cong: "Đúng vậy, cầu hôn thành công, đến lúc đó mời mọi người uống rượu mừng."

Ứng Trì nhìn bọn họ, hừ một tiếng: "Cũng chưa đến nhà gặp ba mẹ đâu, ba mẹ tôi cũng chưa đồng ý, thế mà đã không biết xấu hổ nói cầu hôn thành công."

Chung Vi Vi liếc cậu một cái, nói: "Hình như anh cũng chưa đến nhà em đâu." (Tự dừng anh em, thật không quen, hay cứ để chị em nhỉ?)

Ứng Trì: "....."

Bên tai cậu có chút hồng, bắt lấy tay cô, thấp giọng nói: "Kia không giống nhau, hiện tại anh cái gì cũng không có....."

Chung Vi Vi cười, tiến đến bên tai cậu, nhỏ giọng nói: "Anh có em nha."

Cô ngồi lại chỗ ngồi, cười tủm tỉm nhìn cậu.

Ứng Trì nắm lấy tay cô, nắm đặc biệt chặt.

Trong một góc, Trần Sâm Nhiên ngơ ngác mà nhìn bọn họ, ánh mắt dừng ở trên tay Ứng Hoan, viên kim cương kia ở dưới ánh đèn lóa mắt như một ngôi sao. Tóc cô để xõa trên vai, dáng vẻ tựa như chẳng có thay đổi gì, cần trắng như vậy, tươi cười thật ngọt, thật ấm, cả người vẫn luôn nhu thuận động lòng người.

Có đôi khi Trần Sâm Nhiên sẽ nghĩ, rốt cuộc trong lòng mình Ứng Hoan có ý nghĩa gì, cậu nghĩ được rất mơ hồ, chỉ là sẽ thường nhớ tới cô, vừa nhớ đến tim gan liền cồn cào. Nhớ tới dáng vẻ tươi cười của cô, nhớ tới đêm đó sau khi cậu đánh nhau với Ứng Trì, đôi mắt cô ửng đỏ, nói với cậu những lời đó, giống như chưa từng quên.

Chỉ cần tưởng tượng là có thể nhớ lại rõ ràng.

Dáng vẻ cô trong lòng cậu, rất vui tươi.

Cậu mím môi, lòng đau đến chết lặng, rũ mắt xuống, có chút hối hận vì hôm nay đã tới.

Thạch Lỗi nói to: "Đậu xanh! Tốc độ này đủ nhanh nha Kính Vương!"

Dương Cảnh Thành: "Đúng rồi, mới về nước mà!"

Lâm Tư Vũ nhìn nhẵn của Ứng Hoan, tấm tắc vài tiếng: "Quả nhiên là người của quyền vương, cái nhẵn này đủ sáng."

Ứng Hoan bị mấy lời của bọn họ là cho bối rối, nhưng vẫn cười, cô nhìn về phía bọn họ, "Mấy người độc thân cố lên, đều gài đầu cả rồi."

Mọi người đều trúng tên.

Một đám đội viên kia, ngoài Ứng Trì và Trần Sâm Nhiên, bọn Thạch Lỗi đều lớn hơn Từ Kính Dư, Triệu Tĩnh Trung đã 30, Thạch Lỗi và Dương Cảnh Thành đều 28, hơn Từ Kính Dư một tuổi, bạn gái cũng từng có, chỉ là không được lâu dài.

Nhiều năm như vậy, chỉ có duy nhất Từ Kính Dư và Ứng Hoan ở bên nhau thật lâu, còn chuẩn bị tu thành chính quả.

Ngôn Khởi cầm chén rượu đứng n, nhìn về phía Từ Kính Dư: "Chúc mừng."

Từ Kính Dư nhìn anh ta một cái, cầm chén rượu lên, cười nói: "Cảm ơn mẹ Ngô."

Ngô Khởi: "...."

Tươi cười trên mặt cứng đờ, sau đó mắng câu: "Ranh con!"

Mọi người thoáng sửng sốt, sau đó cùng cười ầm lên.

Thạch Lỗi cười chảy nước mắt, nói nhỏ với Dương Cảnh Thành: "Huấn luyện viên Ngô có đôi khi như bà mẹ già, nhưng mà cũng không nghiêm trọng như vậy chứ, thật dám gọi cơ."

Dương Cảnh Thành cười to: "Xem sắc mặt của anh huấn luyện viên Ngô đi."

Cái gì gọi là thù, cái gì gọi là oán!

Ứng Hoan véo nhẹ lên eo anh, anh lập tức cứng người, mím môi quay lại nhìn cô.

Cô ngồi phía sau anh, cười không dừng được, nhỏ giọng nhắc nhở: "Đừng quá phận..."

Lúc trước huấn luyện viên Ngô cũng vì tốt cho anh.

Từ Kính Dư khịt mũi, lôi người ra.

Có người hỏi: "Kính vương cầu hôn như thế nào, dạy chúng tôi với! Người bình thường không phải lúc cầu hôn đều có bạn bè trợ giúp sao? Sao anh lại không rên một tiếng đã ôm người đi, trở về một cái đã nói cầu hôn thành công."

"Đúng thế, cầu như thế nào!"

"Truyền thụ chút bí quyết."

Một đám người tò mò nhìn Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư lười nhác dựa vào sô pha, liếc bọn họ một cái: "Không thể trả lời."

Đây là việc của anh là Ứng Tiểu Hoan.

Chung Vi Vi dựa lại gần, kéo kéo tay Ứng Hoan, nhỏ giọng hỏi: "Cầu như thế nào, nói một chút đi."

Ứng Hoan: "..."

Từ Kính Dư vừa nói không thể trả lời, cô nói cho Chung Vi Vi thì có phải không được tốt lắm?

Chung Vi Vi: "Nói đi, về sau tớ cũng nói cho cậu."

Ứng Hoan nghĩ nghĩ, khóe miệng khẽ cong, thò lại gần, nói nhỏ bên tai cô ấy: "Ở không trung, lúc nhảy dù."

Có gió có mây, có thế giới rộng lớn.

Còn có một câu của anh: "Anh yêu em."

(Hôm bữa có bạn hỏi phiên âm tên Ứng Hoan, tôi không nhớ nó trôi đi đâu rồi, đây là tên Ứng Hoan nhé 应欢 Yīng huān)

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Phiên Ngoại 3: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương (Đêm Say Rượu)

Edit: Qing Yun

Việc Từ Kính Dư mua máy bay tư nhân vẫn là một bí mật, Ứng Hoan cũng không biết nên nói với mấy người Chung Vi Vi thế nào, cô cứ cảm thấy việc này đặc biệt làm màu, làm màu đến mức cô rất ngại nói ra.

Cô thực hồi hận năm đó đã thuận miệng nói đùa câu "Tôi còn thích máy bay tư nhân đấy", cô phải nói cô thích xe thể thao như Rolls Royce hay Lincoln gì đó.

Ít nhất, có thể dùng được hơn nhiều...

Chu Bách Hạo sau mười giờ mới chạy tới, đi cùng còn có mỹ nhân lên hot search với Từ Kính Dư lần trước, hiện tại là bạn gái Chu Bách Hạo, người đàn ông độc thân hoàng kim hơn ba mươi năm rồi cuộc cũng thoát kiếp độc thân.

Về chuyện này, Chu Bách Hạo còn cảm ơn cái thông báo trên vòng bạn bè mà Từ Kính Dư đăng lên kia.

Lúc Chu Bách Hạo và bạn gái Tần Tô đến, bọn Thạch Lỗi còn đang truy vấn Từ Kính Dư cầu hôn như thế nào, Từ Kính Dư nói không thể tiết lộ, liền thật sự một câu cũng không chịu lộ ra.

Bọn Thạch Lỗi bám riết không tha, chuyển sang Ứng Hoan.

Ứng Hoan càng không biết nên trả lời như thế nào.

Chu Bách Hạo biết việc Từ Kính Dư máy bay tư nhận, lúc trước vì muốn tạo kinh hỉ cho bạn gái mà anh ta còn thuê cái máy bay này, hết 50 vạn. Bởi vì Từ Kính Dư thật sự có hơi thiếu tiền, chiết khấu cho anh em một chút cũng không có.

Anh ta liếc nhìn Từ Kính Dư một cái, lôi kéo Tần Tô ngồi xuống, khẽ cười ra tiếng: "Các cậu đừng hỏi, trình độ làm màu của Kính Vương khi cầu hôn người bình thường không thể so sánh được, hỏi rồi các người cũng không học được."

Cái này, mọi người càng tò mò.

"Rốt cuộc cầu hôn như thế nào vậy? Tôi chỉ muốn biết làm màu tới mức nào, đầu năm nay không làm màu ra vẻ một chút thì đều không theo đuổi được bạn gái."

"Bác sĩ nhỏ, chia sẻ một chút đi."

"Càng nói tôi càng tò mò."

Từ Kính Dư chậm rãi rót rượu, không chút cảm xúc mà mở miệng: "Liên quan cái rắc gì đến mấy người."

Ứng Hoan nhìn về phía Tần Tô, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, Tần Tô chào hỏi với cô: "Nghe danh đã lâu, rốt cuộc cũng nhìn thấy bác sĩ nhỏ trong truyền thuyết."

Ứng Hoan xấu hổ mà cười cười, cố ý nói sang chuyện khác: "Tôi cũng vậy, chị và Chu tổng bắt đầu từ khi nào thế?"

Thạch Lỗi vừa nghe, lập tức nói: "A, Chu tổng, Kính Vương cũng đã cầu hôn thành công rồi, anh có phải cũng giống vậy không? Không làm

màu ra vẻ bằng thì chắc không thể thua cả kết hôn chứ?"

Ngô Khởi cười cười: "Chu tổng 30 đi? Cũng không còn trẻ nữa."

Chu Bách Hạo: "..."

Gần đây anh ta bị người nhà thúc giục kết hôn liên tục, vốn nghĩ ra ngoài sẽ được thả lỏng đôi chút, không nghĩ tới Ứng Hoan dẫn sự chú ý của mọi người lên người mình. Anh nhìn thoáng qua Tần Tô, cảm môi, khụ một tiếng: "Thật ra tôi cũng muốn kết hôn, nhưng mà có người không muốn phụ trách."

Tần Tô: "..."

Cô quay đầu nhìn Chu Bách Hạo, híp mắt lại.

Chu Bách Hạo coi như không nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của cô, vẫn còn cười cười: "Tôi là lần đầu tiên yêu đương, rất nghiêm túc, chuyện kết hôn, chỉ cần cô ấy gật đầu, ngày mai liền đi cục dân chính."

Tần Tô có chút ngỡ ngàng, nhưng khuôn mặt vẫn bình thản, cô nói nhỏ: "Em muốn từ chối, thế nào?"

Chu Bách Hạo: "..."

Lại gần.

Anh dựa người qua, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tần Tô, em không thể cho anh chút mặt mũi à?"

Tần Tô liếc anh ta: "Anh cũng chưa giữ mặt mũi cho em đấy."

Mọi người cười to, xem ra ông chủ đã bị ăn chắc rồi.

Thật đúng là mẹ nói dám nói, cũng không biết e lệ!

Một đám người da mặt còn dày hơn tường thành.

Ứng Hoan thành công dời lực chú ý lên người Chu Bách Hạo và Tần Tô, không còn ai cố truy vấn Từ Kính Dư đến tột cùng đã cầu hôn như thế nào, cô âm thầm thở nhẹ ra.

Từ Kính Dư giơ tay xoa vành tai cô, thấp giọng cười: "Tiểu Kim Ngư, học hư rồi?"

Ứng Hoan không đổi sắc mặt: "Kia tốt hơn là phải nói thật ra, không phải sao?"

"Phải." Anh cười nhẹ, đưa ly rượu đã rót đầy cho cô, "Uống không?"

Từ Kính Dư là vận động viên, sinh hoạt rất quy luật, cũng tự hạn chế bản thân, làm việc nghỉ ngơi đều có thời gian cố định. Anh rất ít khi uống rượu, cũng ít hút thuốc, chỉ khi thi đấu xong hoặc dịp đặc biệt thì mới thả lỏng một chút.

Ứng Hoan liếc anh một cái, cúi đầu nhấp một ngụm.

Ngô Khởi cầm ly rượu hết to, "Tới, mọi người nâng chén chúc mừng Kính Vương của chúng ta thi đấu thành công, sang năm tiếp tục cố gắng, tranh thủ rồi giải nghệ. Mấy đứa nhóc này cố mà học tập, nỗ lực hơn, quyền vương tiếp theo chính là các người."

Mọi người đứng lên, cười nhìn Từ Kính Dư.

Từ Kính Dư cầm chén rượu chạm vào chén của mọi người, cười cười: "Cảm ơn, mọi người cũng cố lên."

Thạch Lỗi cười ha ha: "Kia khẳng định, cũng không thể để một mình cậu nâng quốc kỳ, đúng không?"

Trên mặt mọi người đều mang theo ý cười, chỉ có Trần Sâm Nhiên là không có biểu cảm gì, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Ứng Hoan.

Ngẫu nhiên có một lần, Ứng Hoan đụng phải ánh mắt của cậu ta, Trần Sâm Nhiên mím môi, Ứng Hoan nhớ tới hiện tại Trần Sâm Nhiên còn đang ở đội quốc gia, thể vận hộ Olympic năm nay vẫn sẽ tham gia, qua mấy ngày còn tham gia giải đấu trong nước. Trần Sâm Nhiên là quyền thủ ở cấp 75kg có khả năng lấy giải quán quân nhất, ở phòng vấn lần trước, phóng viên hỏi qua cậu ta, có nghĩ tới chuyện chuyển chức nghiệp hay không, Trần Sâm Nhiên trả lời: "Nghĩ tới, nhưng muốn lấy được huy chương vàng thế giới rồi mới tính đến."

Năm đó một đám người tham gia thi đấu WSB, rất nhiều người đã chuyển chức nghiệp, có người đau xót giải nghệ, ví như Ứng Trì....

Lưu lại đội quốc gia không nhiều người lắm.

Đêm nay, mọi người uống rượu vui vẻ, chúc mừng ngày mai.

Thẳng đến khuya mới tan cuộc, lúc rời đi, Thạch Lỗi bỗng nhiên cười: "Bác sĩ nhỏ, lại cố vũ cho chúng tôi đi."

Dương Cảnh Thành bỗng nhiên nhớ tới năm đó mọi người quần lấy Ứng Hoan để cô cố vũ cho từng người, cũng nhin không được cười: "Đúng vậy, có đôi khi tôi nghĩ, Kính Vương may mắn như vậy, thực lực là một chuyện, cô chúc may mắn cho cậu ấy cũng giúp ích không ít."

Triệu Tĩnh Trung gãi gãi đầu: "Tôi cũng rất hoài niệm."

Nhưng mà Thạch Lỗi rất thức thời, anh ta nhìn Từ Kính Dư, cười hì hì nói: "Cố vũ một chút là được, không cần bản tim, Kính Vương có đồng ý hay không?"

Từ Kính Dư nhường mào, cúi đầu nhìn Ứng Hoan: "Chuyện này mấy người phải hỏi cô ấy."

Ứng Hoan nhìn bọn họ, bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng ở đội y tế năm đó, không nhịn được nở nụ cười, đã thật lâu cô chưa làm lại cái này_____

Hai tay giơ ngón tay cái lên, hướng từng người kêu tên bọn họ, sau đó còn nói cổ lên rồi chúc phúc.

Cuối cùng, nhìn về phía Trần Sâm Nhiên.

Thiếu niên.....

Không, phải nói đàn ông đi, Trần Sâm Nhiên thành thực không ít, rốt cuộc đã gần 24 tuổi, bớt đi ngây ngô cùng táo bạo, nhiều một tia trầm ổn cùng nội liễm.

Không đối chính là, ánh mắt cậu nhìn cô có chút giống với ánh mắt nhìn cô ở Olympic, có chút..... Nóng cháy?

Ứng Hoan đã uống không ít rượu, đầu có chút choáng, mặt cũng phỉm hồng, cô hoảng hốt vài giây, rất nhanh đã ném đi suy đoán không dám chắc kia, cô mỉm cười mà hướng cậu ta lắc lắc ngón tay cái: "Cổ lên, Trần Sâm Nhiên, lấy huy chương vàng cho huấn luyện viên Ngô."

Trần Sâm Nhiên hầu kết lẩn lộn vài cái, môi mím thành một đường, yên lặng nhìn cô: "Được."

Vì những lời này, cậu muốn dùng hết nhiệt huyết và năng lực của bản thân.

Từ Kính Dư dùng đầu lưỡi chống má, có chút ần nhĩn mà néo néo eo Ứng Hoan, Ứng Hoan hơi đau, ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt có chút mờ mịt: Làm sao vậy?

"Về nhà, Ứng Tiểu Hoan." Anh thấp giọng.

"A..." Ứng Hoan cười, "Vâng."

Một đám người tản đi, ai đi đường nấy, luôn có ngày gặp lại.

Lúc Từ Kính Dư ôm lấy Ứng Hoan rời đi, quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Trần Sâm Nhiên còn đứng ở cửa, lẳng lặng mà nhìn bọn họ, anh không cần nghĩ cũng biết, cậu ta đang nhìn bóng dáng Ứng Hoan.

Vô cùng khó chịu khó chịu.

Cực độ khó chịu.

Cảm giác khó chịu này kéo dài suốt cả đường, nhưng anh không biểu hiện rõ ràng, Ứng Hoan cũng không phát hiện, cô có chút say. Tửu lượng của cô vốn dĩ không tốt lắm, uống lên mấy chén rượu vang đỏ liền có chút choáng váng đầu, ngồi một đường xe, đầu óc càng mơ hồ hơn.

Cô dựa đầu vào cửa xe, mơ màng sắp ngủ, đầu gật gà gật gù.

Từ Kính Dư dừng xe, trực tiếp ôm người từ trong xe ra, ngày thường Ứng Hoan được anh ôm tới ôm đi đã thành thói quen, nhưng lúc này là ở bên ngoài, cô giãy giụa một chút, nhỏ giọng nói: "Anh thả em xuống.... bị người nhìn thấy thì không tốt....."

Từ Kính Dư ôm cô không bỏ, sức lực của anh rất lớn, ôm cô như ôm mèo nhỏ: "Hơn nửa đêm thì ai nhìn thấy?"

Ứng Hoan lung lay chân, đầu choáng váng, cô lại nghĩ tới số tiền mua máy bay tư nhân kia, đầu cọ cọ ở hõm vai anh, dán ở bên tai anh nói: "Từ Kính Dư, chúng ta bán máy bay được không?"

Cô thật sự không muốn máy bay tư nhân gì cả, luôn cảm thấy nếu ba mẹ cô biết Từ Kính Dư mua máy bay tư nhân cho cô, khả năng sẽ bị dọa

ngất xiú đi, hoặc là mắng cô một trận, nói cô không hiểu chuyện.....

Từ Kính Dư liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt mà nói: "Không bán."

Ứng Hoan: "....."

Cô bám riết không tha: "Bán đi, phí bảo dưỡng cao như vậy, anh cũng chưa có tiền."

Từ Kính Dư đi đến cửa thang máy, ấn nút, rũ mắt nhìn cô: "Ai nói với em anh không có tiền?"

Ứng Hoan: "Chính anh nói nha."

Từ Kính Dư cười: "Cưới em về vẫn đủ tiền, em còn nghĩ muốn cái gì?"

Ứng Hoan chính là sợ, vội nói: "Không muốn không muốn, em cái gì cũng không muốn."

"Thật không cần?"

"Không cần!"

Từ Kính Dư cười, ôm người đi ra thang máy. Tới cửa rồi, ấn mật khẩu vào nhà, cửa vừa mở liền bước vào đề cô lên cửa, cắn nhẹ môi cô: "Ứng Tiểu Hoan, trước kia có thích nam sinh khác không? Lúc học đại học?"

Ứng Hoan vốn dĩ đã choáng váng đầu, bị anh xoay vòng, còn bị hôn môi, sớm đã không thể suy nghĩ được gì, cô hàm hồ mà nhỏ giọng nói: "Không có....."

Từ Kính Dư ấn eo cô, liếm nhẹ tai cô, Ứng Hoan run rẩy, nghe thấy anh thấp giọng hỏi: "Thật không có?"

"Không có mà..... Thật sự không có....."

Vì cái gì đột nhiên hỏi cái này? Muốn tra xét tình sử của cô sao?

Tâm tình Từ Kính Dư bỗng nhiên rất tốt, cúi đầu hôn lấy môi cô, "Anh là người đầu tiên em thích?"

Tay anh tiến vào quần áo cô, vuốt ve nặng nhẹ.

Ứng Hoan thở hỗn hển lên, nhỏ giọng ưm: "Vâng....."

"Từ Kính Dư, em muốn ngủ, choáng váng đầu....."

"Được."

Từ Kính Dư đem người bế lên, đi vào phòng tắm.

Ứng Hoan vội giãy giụa, "Không không không, em tự mình đi tắm....."

Từ Kính Dư rũ mắt, không chút để ý mà nhìn cô: "Em say, sẽ té ngã, vẫn là anh tự ra tay mới tương đối yên tâm."

Ứng Hoan giãy giụa lợi hại hơn, cô giãy một chút liền choáng váng đầu, đầu choáng liền có chút tui thân, cô quay đầu cắn anh. Dù sao hiện tại anh cũng không thi đấu, cắn nhiều ít dấu răng, cào nhiều ít vết cào, đều không sợ người thấy, cô cắn xong một cái, ngẩng đầu trừng anh: "Anh

gạt người, mỗi lần anh đều không đứng đắn, nói là tắm, cuối cùng đều làm, không chỉ một lần!"

Bạn trai thể lực quá tuyệt, một cây cải thìa như cô rất nhanh bị game over.

Từ Kính Dư đặt người trên bồn rửa tay, trực tiếp xem nhẹ ý kiến của cô, mở nước ấm ra, "Choáng váng đầu không nên tắm nước quá nóng."

Ngày thường Từ Kính Dư đều tắm nước lạnh, cho dù mùa đông cũng là nước lạnh, chỉ có lúc tắm cùng cô mới dùng nước ấm.

Cô gái nhỏ sợ lạnh, dù là mùa hè cũng muốn tắm nước ấm.

Nước không quá nóng, Từ Kính Dư quay người qua, muốn cởi quần áo cho cô. Ứng Hoan ấn góc áo, chết sống không từ, y như trình tiết liệt phụ, má cô đỏ hơn bình thường, là do uống rượu.

"Em không cần, hôm nay em sẽ tự tắm, kiên quyết không tắm cùng anh."

Từ Kính Dư có chút buồn cười mà nhìn cô, đè lại tay cô, nói nhỏ bên tai cô: "Ngoan."

Ứng Hoan: "Không ngoan!"

Từ Kính Dư cười ra tiếng, xoa bóp vành tai cô, "Ứng Tiểu Hoan, có phải em say rồi không? Hừm?"

"Không phải!"

Ứng Hoan trượt xuống đài, đêm nay mặc kệ thế nào, cô nhất định không ngồi ngốc trên này dù chỉ một giây, cô nhìn anh, chỉ chỉ bồn rửa tay: "Từ Kính Dư, em nói cho anh biết, đêm nay em còn ngồi trên này để anh làm như vậy, em sẽ không mang họ Ứng!"

"Hừm." Từ Kính Dư nhướn mày, cảm thấy cô thế này đặc biệt đáng yêu, nhịn không được trêu cô, "Cùng họ anh được không?"

"Không được!"

Ứng Hoan nhìn khắp nơi, cô muốn tìm đồ có thể đuổi Từ Kính Dư ra, nhưng trong này cái gì cũng không có, đến cả cái chổi cọ bồn cầu hay cây lau nhà cũng không có, đều để hết bên ngoài, nơi này sạch sẽ vô cùng.

Cuối cùng, cô cầm các cốc, lạnh như băng nói: "Anh không đi ra, em sẽ hắt nước lên người anh."

Từ Kính Dư nghiêng người dựa trên bồn rửa tay, bồn rửa tay độ cao vừa vịn đến hân phần eo, anh cho tay vào túi quần, nâng cằm nhìn cô: "Hắt đi."

Ứng Hoan: "....."

Cô cắn môi, có chút không thể tưởng tượng mà nhìn anh, sao lại không biết xấu hổ như vậy?

Từ Kính Dư đợi vài giây, kéo tay cô, chống eo, dỗ cô: "Hắt đi."

"....."

"Anh giúp em?"

"....."

Từ Kính Dư ấn tay cô, trực tiếp đổ cốc nước kia lên người mình, anh buông tay cô ra, lại lấy đầy nước rồi nhét vào tay cô. Anh thoáng nghĩ, lấy điện thoại mở chức năng quay video, đặt lên tủ để đối diện với Ứng Hoan.

Anh cười nhẹ: "Lại hắt lần nữa."

Trong phòng tắm nóng hôi hổi, Ứng Hoan nhú mày, đầu càng ngày càng mê, cô nhịn không được lùi về phái sau một bước.

Nháy mắt, nước ấm trên vòi sen chảy xuống người cô, cô nhắm mắt: "A....."

Từ Kính Dư chống má cười, một bước qua đi, ôm lấy eo cô, xoay người đặt cô lên gạch men lạnh lẽo. Ứng Hoan giãy giụa, nước chảy trên khuôn mặt non mịn, ánh mắt thanh triệt mê mang, nhíu mày nói: "Từ Kính Dư anh thả em xuống dưới."

Từ Kính Dư buông người ra, cúi đầu hôn cô, hơi thở hơi trầm xuống: "Ứng Tiểu Hoan, sao em lại cậu dẫn anh như vậy?"

Ứng Hoan thở dốc: "Em không có!"

Từ Kính Dư áp dục vọng cuồng dã xuống đáy lòng, cắn môi cô, giọng nói khàn khàn: "Em như vậy, đáng yêu đến mức làm anh muốn giết em"

Ứng Hoan đột nhiên rùng mình, nhưng cô vẫn không xin tha, đêm nay cô đặc biệt cứng.

"Từ Kính Dư, đêm nay anh dám giết em, em sẽ ném nhẫn đi."

"Em không gả cho anh."

Từ Kính Dư: "....."

Anh hơi lùi lại, cúi đầu nhìn cô: "Em nói cái gì?"

Ứng Hoan tháo nhẫn ngay trước mặt anh, làm bộ muốn ném. Từ Kính Dư cắn má, lập tức đè tay cô, lấy nhẫn đặt trong ngăn tủ, thuận tay tắt video. Anh cởi bộ đồ ướt đẫm trên người ra.

Dáng người của anh đẹp như một kiện tác nghệ thuật, mỗi một khối cơ bắp, một động tác, đều tràn ngập lực lượng.

Anh chuyển qua tới, bọt nước trượt theo cơ bắp xuống đường nhân ngư rồi xuống hơn nữa.....

Ứng Hoan nhìn thân thể cao lớn của anh, rớt cuộc cũng nhớ là hình ảnh nào đó, cô co rúm lại lui về phía sau, còn không quên uy hiếp: "Từ Kính Dư, đêm nay anh không nghe lời, em sẽ thật sự....."

Giây tiếp theo, môi đã bị người ngậm lại.

Từ Kính Dư nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Ứng Hoan, em lại nói câu kia, đêm nay anh sẽ **** em đến hừng đông, tin hay không?"

Ứng Hoan: "....."

Tin.....

Từ Kính Dư hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn cô. Mím môi, cởi quần áo cho cô, cô còn cố giãy.

Anh thở dài: "Tắm rửa, không đụng đến em"

Ứng Hoan không tin: "Thật sự?"

"Hỏi lại một lần liền biến thành giả."

"....."

Cô không hỏi.

Từ Kính Dư nhanh chóng giúp hai người tắm rửa xong, lấy khăn tắm lau nhẹ lên đầu cô, lại lấy hai cái áo tắm dài trong ngăn tủ.

Hai người mặc áo tắm dài, Từ Kính Dư đem người đưa tới phòng khách, lấy máy sấy ra.

Ứng Hoan ngồi ở trên sô pha, áo tắm dài lỏng lẻo khoác trên người cô, trước ngực lộ ra một mảng, thoạt nhìn trắng nõn mềm mại, gợi cảm lại lười biếng.

Ánh mắt cô di chuyển theo anh, Từ Kính Dư vừa quay đầu lại, thấy dáng vẻ này của cô, cắn cắn má, khắc chế mà dời ánh mắt ra nơi khác, khom lưng cắm dắc cắm vào ổ điện, kéo lại áo cho cô. Anh bật máy sấy, ngón tay xuyên qua sợi tóc cô, động tác thực mềm nhẹ, gió ấm quyét qua người khiến Ứng Hoan mơ màng sắp ngủ, cô ôm lấy chân anh, đầu cọ cọ vào đó.

Từ Kính Dư cúi đầu nhìn cô giống như con mèo nhỏ, trong lòng mềm đến rồi tinh rồi mù.

Anh buông máy sấy, ngoắc ngoắc cằm cô, thấp giọng: "Mệt nhọc?"

Mắt Ứng Hoan sắp không mở ra được, dựa vào đùi anh, ấp úng nói: "Vâng..."

Từ Kính Dư bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Ứng Hoan vừa chạm vào gối đầu liền rụt người lại, ôm chần qua, nhắm mắt muốn ngủ.

Từ Kính Dư chạm vào gương mặt cô, xúc cảm quá tốt, anh xoa một lát mới lưu luyến rời đi. Xoay người trở về thu dọn mớ hỗn độn trong phòng tắm, lấy điện thoại điện trên tủ.

Anh xốc chăn mỏng lên, chỉnh nhiệt độ cao lên một chút, cúi đầu hôn tai cô.

Ứng Hoan không vui tránh đi, giơ tay chính là một cái tát, móng tay chộp vào trên mặt anh, "Đừng chọc em....."

Từ Kính Dư: "....."

Anh vẫn duy trì tư thế cúi người, cười nhẹ ra tiếng: "Con ma men nhỏ."

.....

Buổi sáng ngày hôm sau, Ứng Hoan tỉnh lại, đau đầu đến không chịu được, cô cúi đầu nhìn chính mình, là mặc quần áo. Ký ức có chút mơ hồ, chỉ là cô nhớ tối qua giống như không làm..... Nếu làm cô khẳng định có cảm giác, cô dịch dịch chân, thật sự không làm.

Từ Kính Dư mở cửa đi vào, đứng ở mép giường, cúi đầu nhìn cô: "Con ma men nhỏ, tỉnh?"

Ứng Hoan: "....."

Cô gãi gãi tóc, có chút mặt đỏ: "Tối hôm qua em không làm gì chứ?"

Từ Kính Dư lấy di động, không chút để ý mà cười, "Tối qua em uống say phát điên, anh quay video lại, muốn xem hay không?"

Ứng Hoan quần đến không được, theo bản năng cự tuyệt: "Không cần!"

Từ Kính Dư cười một tiếng, đã click mở video, mở âm thanh đến mức lớn nhất ——

"Lại hắt một lần nữa." Giọng nói trầm thấp mang theo ý cười của anh vang lên.

.....

Từ Kính Dư có tâm giải thích: "Tối hôm qua, em muốn hắt nước lên người anh"

Anh đưa video đến trước mặt cô.

Ứng Hoan mặt đỏ, muốn nghe, lại sợ tối hôm qua chính mình thật làm ra việc ngốc gì, nhìn thoáng qua, lại vội vàng đẩy tay anh: "Anh mau tắt!"

.....

"Ứng Tiểu Hoan, sao em lại câu dẫn anh như vậy?"

"Em không có!"

"Em đáng yêu như vậy, làm anh muốn giết em"

.....

Ứng Hoan cổ đều đỏ, cô bò dậy muốn nhào qua, Từ Kính Dư giơ tay lên cao cười đặc biệt hư.

"Anh mau tắt!"

"Lại nghe một chút."

"A a a a a! Anh tắt nhanh lên!"

Cô đứng lên trên giường, muốn đoạt lấy di động.

Bỗng nhiên, di động truyền ra thanh âm lạnh băng của cô: "Từ Kính Dư, anh dám giết em, em....."

Sắc mặt Từ Kính Dư bỗng nhiên biến đổi, nhanh chóng tắt video.

Lại gần.

Xem chút là quên còn có đoạn này.

Ứng Hoan ôm lấy gối đầu đứng ở trên giường, ngơ ngác mà nhìn anh bỗng nhiên tắt video, nhét di động vào túi quần, trực giác nói đoạn sau cô có thể xoay người, đứng ở mép giường, nhào qua đoạt điện thoại: "Từ Kính Dư, anh muốn xem, anh cho em xem."

Từ Kính Dư bắt lấy tay cô, nhướn mày nhìn cô "Em xác định muốn xem, đoạn sau chúng ta....."

Ứng Hoan đỏ mặt, có chút chần chừ, ngẫm lại lại nói: "Em không tin, em muốn xem."

Sao có thể.

Cho cô xem, về sau không thể vui vẻ.

Mỗi ngày lấy cái này uy hiếp anh.

Từ Kính Dư ôm lấy cô, trực tiếp áp lên giường, cúi đầu nhìn cô, khóe miệng mang ý cười: "Ứng Tiểu Hoan, tối hôm qua chúng ta cái gì cũng chưa làm, em câu dẫn anh cả đêm rồi tự mình đi ngủ."

Ứng Hoan: "....."

Cho nên, muốn bù lại sao?

Ứng Hoan giãy giụa, cô thò tay vào túi quần anh, muốn lấy di động, "Từ Kính Dư, anh cho em xem xong video, em muốn xem! Anh khẳng định làm chuyện trái với lương tâm!"

Từ Kính Dư đè lại tay cô, áp qua đỉnh đầu, liếm lên cổ cô, "Không làm chuyện trái với lương tâm, anh đối xử với em thế nào em còn không biết sao?"

Thân thể Ứng Hoan run rẩy, cô đẩy đẩy đầu anh, "VẬY anh cho em xem....."

Từ Kính Dư không dừng lại, giọng nói khàn khàn: "Tối nay cho em xem, được không?"

"....."

Sau khi kết thúc mọi việc.

Ứng Hoan lại ngủ tiếp, Từ Kính Dư cắt nối video rồi lưu lại di động. Sau khi Ứng Hoan tỉnh lại, như ý nguyện mà xem tiếp video: "Từ Kính Dư, anh dám giết em, em....."

Đột nhiên im bật.

Này là thanh âm cao lãnh của nữ vương.....

Cô cắn môi, quay đầu nhìn Từ Kính Dư: "Đoạn sau là cái gì? Từ Kính Dư, rốt cuộc sau đó em còn nói gì?"

Từ Kính Dư lười nhác mà dựa vào sô pha, khí định thần nhàn: "Bảo bối nhỏ, em có thể tự nhớ."

Ứng Hoan: "....."

Hông mắt!

A a a a a! cô chính là nghĩ không ra!

KHÔNG THỂ NGỪNG YÊU EM

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Phiên Ngoại 4: Ứng Tiểu Hoan X Kinh Vương 【 Đêm Đoàn Tụ 】

Edit: Qing Yun

Ứng Hoan suy nghĩ thật lâu cũng không nhớ nổi rốt cuộc đêm qua cô đã nói gì, mặc kệ cô vừa đe dọa vừa dụ dỗ như thế nào, Từ Kính Dư đều không tiết lộ nửa câu, khiến cô tức chết đi được.

Ứng Hoan khẳng định, Từ Kính Dư làm chuyện trái với lương tâm, cố tình anh còn bình thản như vậy, làm cô như thế nào cũng đoán không ra.

Sau đó, cô cũng không hỏi nữa, cô cũng không tin chính mình nghĩ không ra.

Nói không chừng.....

Lại uống say một lần liền nghĩ ra thì sao?

Một tuần sau khi thi đấu, Từ Kính Dư và Ứng Hoan đã làm rất nhiều chuyện, tỷ như cầu hôn thành công, còn có đêm cuồng hoan hết mình, đêm chúc mừng.....

Ứng Hoan qua thời gian phỏng vấn, Từ Kính Dư cho cô một bản hợp đồng, là hợp đồng mời cô làm bác sĩ tư nhân, lương một năm thật sự cao, anh thi đấu thắng lợi còn có tiền thưởng, đối với một nghiên cứu sinh vừa mới tốt nghiệp như cô mà nói, tiền lương thế này cực kỳ cao.

Cô cầm hợp đồng tỉ mỉ nhìn một lần, sau đó ngẩng đầu nhìn người ngồi ở trên sô pha, nhìn chăm chăm anh, nghiêm túc hỏi: "Từ Kính Dư, anh trả lương một năm cao như vậy, có phải đã bao gồm phí bồi ngủ hay không?"

Từ Kính Dư: "....."

Anh hơi dừng lại, cười nhẹ ra tiếng, khẽ gật đầu: "Nếu em chịu phối hợp một chút, sẽ trả em gấp ba."

Ứng Hoan nhin không được mắt trợn trắng, nói: "Em nghiêm túc."

Từ Kính Dư thu liễm ý cười, nhìn cô: "Được rồi, anh thừa nhận tiền lương xác thật có chút cao, bởi vì là em, anh không có biện pháp không mang theo chút tư tâm, nhưng cũng không phải cao quá mức. Em hẳn cũng biết, có quyền vương còn tặng bác sĩ tư nhân xe thể thao, nhà ở, chút tiền lương này thật sự không tính là gì."

Anh có ý đồ thuyết phục cô.

Ứng Hoan chớp chớp mắt: "Chính là, anh tặng em máy bay tư nhân nha."

Từ Kính Dư dựa vào lưng ghế, nhìn cô cười: "Đó là lễ vật kết hôn."

Ứng Hoan: "....."

Thôi được, Kính Vương trâu bò.

Từ Kính Dư duỗi tay gác lên lưng ghế, nhàn tản ngồi đó, nghiêng nghiêng đầu chờ đáp án của cô.

Ứng Hoan nhấp nhấp môi, nhỏ giọng hỏi: "Nếu là em không đồng ý thì sao, anh có thể thất vọng hay không?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, lại bổ

sung một câu, "Nếu em không đồng ý, về sau mỗi lần anh thi đấu em đều sẽ làm bác sĩ cho anh."

Từ Kính Dư tựa hồ đã dự đoán được lựa chọn của cô, không phải thực ngoài ý muốn, nhưng anh vẫn hỏi: "Vì cái gì, đi theo bên ngoài anh không tốt sao?"

Ứng Hoan giảo hoạt cười: "Mỗi ngày dính ở bên nhau không còn cảm giác mới mẻ, vẫn là ngẫu nhiên giữ khoảng cách là tốt nhất."

Từ Kính Dư biết cô nói giỡn, cũng biết cô luôn luôn có kế hoạch của chính mình, sẽ không dễ dàng đánh vỡ, giống như trước đây không chịu đi Mỹ cùng anh. Cô không thích quá ỷ lại anh, có đôi khi ngẫm lại cũng không tính là chuyện xấu, hơn nữa cô đi nước Đức ba năm anh cũng đều buông tay, hiện tại người đã trở lại, cho dù cô không làm bác sĩ tư nhân của anh, chỉ cần anh không ngoài ra đặc huấn, cơ bản đều có thể ngốc cùng nhau.

Anh suy nghĩ thật lâu, cảm thấy vẫn có thể chấp nhận được.

Chỉ là, anh vẫn muốn tranh thủ một chút ——

Anh không chút để ý mà nói: "Thật không tới sao? Cầu em thì em có tới hay không?"

Ứng Hoan: "....."

Cô nói nhỏ: "Nào có người cầu như vậy."

Từ Kính Dư cúi người, nhướn mày: "Kia muốn thế nào? Anh quỳ xuống trước mặt em?"

Ứng Hoan mắt trợn trắng, hừ một tiếng: "Cầu hôn cũng chưa quỳ."

Từ Kính Dư khẽ nhếch miệng, nhàn nhạt mà nói: "Thời điểm kết hôn sẽ quý."

Ứng Hoan nhin không được cười ra tiếng, đi đến trước mặt anh, trực tiếp ngồi lên đùi anh, ôm cổ anh, cười tủm tỉm mà nói: "Em nói đùa với anh, ở trên trời làm sao mà quý được."

Từ Kính Dư vuốt eo cô: "Một thời gian nữa mang em đi gặp bạn anh."

"Bạn nào?"

"Khi còn nhỏ cùng nhau lớn lên, bọn họ nháo muốn gặp em, trước kia lúc em còn ở câu lạc bộ bọn họ đã gặp qua, chỉ là khi đó em còn đeo niềng răng, anh còn theo đuổi em, không nói với bọn họ, dáng vẻ của em bây giờ có chút khác trước kia, bọn họ không nhớ rõ em lúc trước trông như thế nào. Sau lại vội vàng thi đấu, Lục Trác Phong ở bộ đội, An Tình còn ở cao trung, Hạ Trình vội vàng gầy dựng sự nghiệp. Sau đó, em xuất ngoại."

Anh kiên nhẫn giải thích, Ứng Hoan nhớ kỹ mấy cái tên, "Lục Trác Phong em nhớ rõ, cho anh mô hình máy bay, An Tình và Hạ Trình em chưa gặp qua?"

"Gặp qua, lúc anh và Chu Bách Hạo thi đấu bọn họ đều ở đó."

"A....."

Việc mấy năm trước, lúc ấy ánh đèn ở câu lạc bộ rất tối, Ứng Hoan cũng không ấn tượng.

Ứng Hoan xác định công việc, Từ Kính Dư kết thúc nghỉ ngơi, bắt đầu hành trình làm việc, người đại diện tiếp nhận cho anh mấy phòng vấn và chụp ảnh tạp chí.

Tạp chí phỏng vấn muốn chụp ảnh.

Thời điểm Từ Kính Dư đến studio, chuyên gia tạo hình chọn cho anh mấy bộ quần áo, quần áo phần lớn là đồ thể thao, còn có một bộ là tây trang, sơ mi trắng và quần âu đen. Quần áo của Từ Kính Dư phần lớn là trang phục hữu nhân và thể thao, rất ít khi mặc tây trang, biên tập tạp chí rất dụng tâm, muốn cho mọi người xem một mặt khác của quyền vương.

Từ Kính Dư không phải quá thích chụp ảnh, nhưng nhiều năm như vậy, cũng đã quen với việc này.

Anh thay quần áo, cũng không cần tạo hình gì, bởi vì tóc anh rất ngắn, bên tai còn có hoa văn, cho dù mặc sơ mi trắng của hệ cấm dục, thoát nhìn vẫn là có chút tà khí, nhưng cực kỳ hấp dẫn người.

Dùng lời nói của nữ biên tập, chính là bạo! Đây người hormone, đến cả sơ mi trắng đều giấu không được!

Trong đó có một bộ đồ quyền anh, Từ Kính Dư để trần nửa thân trên, đường cong cơ bắp đường cong xinh đẹp, hình xăm ở sườn eo lộ ra hơn một nửa, vừa vặn trùng khớp với hoa văn bên tai, nhiếp ảnh gia cười hỏi: "Kính Vương, có thể để lộ hình xăm được không?"

Từ Kính Dư nhìn anh ta một cái, nhàn nhạt nói: "Không được, lúc trước cũng chưa nói muốn lộ nhiều."

Nhiếp ảnh gia cảm thấy thật đáng tiếc.

Chụp ảnh xong, biên tập liền gấp không chờ nổi mà nhìn tập tài liệu.

Câu hỏi phỏng vấn là chủ biên tự mình xuất mã, phỏng vấn sẽ công bố qua video và tạp chí.

Chủ biên đầu tiên là hỏi Từ Kính Dư có kế hoạch gì cho công việc tương lai, có dự định giải nghệ hay không?

Từ Kính Dư: "Tiếp tục thi đấu, còn chuyện giải nghệ, trong ba năm này sẽ không giải nghệ, tôi có dự tính năm 35 tuổi sẽ giải nghệ. Chỉ là cũng có thể sẽ giải nghệ sớm, hết thấy đều phụ thuộc vào vị hôn thê của tôi, nếu cô ấy thật sự hy vọng tôi giải nghệ sớm một chút, tôi sẽ suy xét."

Vị hôn thê?!

Chủ biên lập tức bắt lấy từ ngữ mấu chốt, cười nói: "Anh và bạn gái đã đính hôn sao?"

Từ Kính Dư cười: "Cầu hôn thành công."

Chủ biên: "Có thể lộ cảnh tượng kết hôn một chút được không?"

Từ Kính Dư: "Không thể."

Chủ biên: "....."

Chủ biên lại hỏi ngày kết hôn, khóe miệng Từ Kính Dư hơi cong: "Muộn nhất là sang năm đi."

Chủ biên cười nói câu chúc mừng, lại hỏi: "Lúc trước khi thi đấu, vị hôn thê của anh đã bắn tim cho anh, mọi người lấy nó làm meme, còn được lưu truyền rộng rãi, anh nghĩ gì về chuyện này?"

Từ Kính Dư dùng đầu lưỡi chống má, thần sắc nhàn nhạt mà nói: "Tôi hy vọng mọi người không dùng nữa, tốt nhất là xóa bỏ toàn bộ, một cái cũng không để lại."

Chủ biên: "....."

Trước kia luôn nghe nói Kính Vương cuồng bạn gái, còn là kiểu không tự biết, nghiêm trang thể hiện. Vừa mới bắt đầu cô còn không cho là đúng.....

Hiện tại, giáp mặt bị bạo kích, cảm giác thật không thể tin được, cuối cùng cô cũng tin rồi, người đàn ông này tràn đầy hormone, tính chiếm hữu cũng cực cao.

Video phỏng vấn được đăng tải, các fans nữ đều điên rồi ——

【 Cầu hôn? Cầu hôn? Thế mà biến thành vị hôn thê! Chuyện khi nào! 】

【 Kính Vương anh lại suy xét một chút, sang năm anh mới 28 tuổi! Anh còn có thể tìm được người tốt hơn! Ứng Hoan không đủ phong thái nữ thần! 】

【 mỗi lần xem video phỏng vấn Kính Vương đều có thể ăn đến đường, vừa mới bắt đầu tôi còn từ chối, hiện tại tôi điên cuồng yêu cảm giác ăn cầu lương! Kính Vương thích Ứng Hoan như vậy, kia chứng tỏ Ứng Hoan khẳng định có điểm đáng giá để anh ấy thích, những người nói không xứng có thể lui xuống. 】

.....

Trước khi tạp chí đưa ra thị trường, trên trang weibo của tạp chí đã đăng lên video hậu trường chụp ảnh, giá trị nhan sắc và dáng người của Từ Kính Dư luôn luôn rất hút fan, sau tạp chí đưa ra thị trường, trong vòng một ngày đã cháy hàng, nhà in phải in thêm tạp chí phục vụ nhu cầu người mua.

Ứng Hoan vốn dĩ muốn đi mua một quyển cũng không thể mua được.

Cô có chút ngốc, về đến nhà, thấy trên bàn thả mấy quyển, là bên tạp chí gửi lại đây.

Bìa mặt là hình Từ Kính D mặc sơ mi trắng cùng quần tây đen, cảm xúc lại gợi cảm, như cư dân mạng nói: A bạo*.

Cô nhìn ảnh chụp, có chút si mê.

Từ Kính Dư đứng phía sau lấy đi tạp chí trên tay cô, đi đến trước mặt cô: "Người ở trước mặt em, em còn xem ảnh chụp?"

Ứng Hoan cười: "Chưa từng thấy anh mặc nghiêm túc như vậy."

Từ Kính Dư nhướn mày: "Em thích?"

Ứng Hoan không chút do dự gật đầu, làm gì có cô gái nào không thích sơ mi trắng? Không có đi.

Từ Kính Dư cười một cái, vỗ vỗ cái gáy của cô, "Đi lấy vài bộ quần áo, cuối tuần chúng ta đi ra ngoài chơi hai ngày."

Ứng Hoan hỏi: "Đi chỗ nào?"

"Không xa, lái xe đi ra ngoài hai ba tiếng đồng hồ, khu suối nước nóng" Từ Kính Dư ném tạp chí lên bàn, "Chúng ta ở một đêm, Lục Trác Phong nghỉ phép, chờ ngày cậu ấy nghỉ phép cũng không dễ dàng, tất cả mọi người đều tới."

"Được."

Ứng Hoan vui vẻ phấn chấn mà đi chọn hai bộ quần áo, Từ Kính Dư dựa vào khung cửa, nhắc nhở: "Mang áo tắm."

Ứng Hoan cầm hai bộ Bikini, còn có cái váy màu hồng.

Từ Kính Dư: "Hồng nhạt."

Ứng Hoan: "....."

Cô quay đầu, lắc lắc Bikini trên tay, cố ý nói: "Cái này khó coi sao?"

Từ Kính Dư không chút để ý hai mảnh vải kia: "Loại này em mặc trong phòng cho anh xem là được rồi."

Ứng Hoan chớp mắt: "Chính là em thích cái này."

Từ Kính Dư liếm khóe miệng, nhàn nhạt mà nói: "Lục Trác Phong là quân nhân, người ta rất đứng đắn, em mặc thành như vậy ở trước mặt quân nhân Trung Quốc, ảnh hưởng không tốt lắm, hơn nữa vợ cậu ấy rất bảo thủ. An Tình rùng mỡ, nhưng mà Hạ Trình quản rất nghiêm, cũng sẽ không mặc loại này, em xác định muốn mặc cái này? Rất có thể chỉ có mình em mặc ít như vậy."

Ứng Hoan: "....."

Sắc mặt cô ửng đỏ, đem Bikini nhét trở lại ngăn tủ.

Từ Kính Dư chống má, cười một chút.

Lúc ra, Ứng Hoan cầm lấy một quyển tạp chí, "Em đọc trên xe."

Lên xe sau, Ứng Hoan nghĩ nghĩ, hỏi: "Anh có thể nói cho em một chút về bọn họ không, như là tuổi tác và nghề nghiệp."

Từ Kính Dư lái xe, mắt nhìn thẳng, tiếng nói trầm thấp lười biếng: "Lục Trác Phong là bộ đội đặc chủng, cũng đã nói với em, vợ cậu ấy là biên kịch Minh Chúc, có lẽ em cũng biết hoặc đã xem qua phim của cô ấy. An Tình 23 tuổi, ở đoàn văn công, Hạ Trình 28 tuổi, nhân viên khoa học kỹ thuật. Chu Bách Hạo và Tần Tô cũng sẽ đi, em quen bọn họ, không cần khẩn trương, chỉ là mọi người ra ngoài chơi cùng nhau thôi."

"Minh Chúc, biên kịch mỹ nhân thích mặc sườn xám! Cô ấy là biên kịch bộ phim [chống khủng bố] lúc ấy quay phim còn đã xảy ra chuyện, ấn tượng rất sâu." Ứng Hoan thật sự không nghĩ tới vợ của Lục Trác Phong là

Minh Chúc, có chút kinh ngạc cùng hưng phấn, "Lúc trước sao anh không nói cho em?"

"Lúc đó em ở Đức, bọn họ kết hôn năm ngoái, mùa xuân năm nay làm hôn lễ." Từ Kính Dư nhường mày, "Lúc ấy anh cũng nói với em, bọn họ kết hôn theo kiểu Trung Quốc, rất có ý cảnh, nếu em thích, chúng ta cũng có thể làm như vậy."

Ứng Hoan không nghĩ tới anh lại chuyển đề tài tới hôn lễ của hai người, cô nói nhỏ: "Em lại không thích mặc sườn xám."

Từ Kính Dư cười: "Kia vẫn là mặc áo cưới đi."

Anh tưởng tượng dáng vẻ cô mặc áo cưới, ý cười bên khóe miệng càng sâu.

(* A爆: tôi chẳng hiểu "A bạo" nó là cái A gì, mọi người thông cảm --)

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85: Hoàn Chính Văn \(1\)](#)

[Chương 86: Hoàn Chính Văn \(2\)](#)

[Chương 87: Hoàn Chính Văn \(3\)](#)

[Chương 88: Kết Thúc](#)

[Chương 89: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương - Đêm Cuồng Hoan](#)

[Chương 90: Phiên Ngoại 2: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương](#)

[Chương 91: Phiên Ngoại 3: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương \(Đêm Say Rượu\)](#)

Chương 92: Phiên Ngoại 4: Ứng Tiểu Hoan X Kính Vương (Đêm Đoàn
Tu)